

Giới thiệu Vô Thiên Đế

Thể loại: huyền huyễn, tu chân, xuyên không...

Ông bà ta có câu giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Ở thời hiện đại thì hắc nôi danh là một tên đào mộ, vô tình được xuyên tới thế giới tu chân. Nhưng với bản tính vô sỉ đã ăn sâu trong máu của mình cùng thủ đoạn vô cùng bí ối đã làm điên đảo không biết bao nhiêu cường giả trên đại lục.

- Hắc hắc lão tử ở đây ai dám cùng ta tranh phong?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên việt

Lý Thiên Hành nhìn xung quanh chỉ thấy một màu đen u ám.

- Ta kháo, lão tử chỉ trộm có vài thứ có cần phải làm quá lên như vậy không?

Hắn lắc lắc đầu cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng, trước đó hắn cùng đồng bọn tiến vào một khu mộ kì bí trong lúc vô tình nhặt được một chiếc nhẫn, khi hắn đeo vào chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng...

Lý Thiên Hành nhìn chiếc nhẫn trên tay chỉ biết thờ dài.

- Đúng là xui xẻo, chưa làm ăn được gì hết... không biết mấy tên đó bây giờ sao rồi? hi vọng kiếm được chút ít nếu không lần này lỗ nặng.

Sao khi điều chỉnh tâm trạng hắn bắt đầu tìm kiếm xung quanh, Lý Thiên Hành càng tìm càng cảm thấy không đúng, nơi này bốn phía trống không như đồng không mong quạnh làm gì giống hang động.

- Kì quái chẳng lẽ lão tử chưa tỉnh ngủ?

- Tiểu tử làm sao người biết?

Lúc này một giọng nói vang lên mang theo chút ngạc nhiên.

- Chẳng lẽ tàn hồn của ta lại yếu đến mức này rồi sao?

- Ai? Bước ra đây cho lão tử.

Lý Thiên Hành nhìn xung quanh hai mắt hiệp thành một đường khóe miệng khẽ cong lên.

- Ta biết người ở đâu rồi, có chốn cũng vô ít thôi, nếu không muốn ném khổ sở mau bước ra đây đừng để ta động thủ.

Lý Thiên Hành nhìn xung quanh không phát hiện được gì khê lắm bầm.

- Không lẽ là ta nghe lầm? chắc chắn là như vậy, lão tặc thiên muốn hù lão tử sao? còn khuya.

- Ta không rảnh để hù tên tiểu tặc nhà người.

Vừa nói xong không gian xung quanh đột nhiên biến đổi, một trung niên nam tử xuất hiện trước mặt hắn, Lý Thiên Hành bị dọa không nhẹ lùi lại mấy bước ổn định thân thể.

- Người... người là ai?

Hắn cố gắng nhìn thật kĩ người này cũng chỉ thấy được một bóng đen mờ ảo.

- Người là người hay ma?

- Tiểu tử người không biết bốn tọa là ai mà dám tiến vào nơi này sao?

- Nói vậy người là chủ ngôi nhà à không chủ ngôi mộ này sao?

Lý Thiên Hành cảm thấy một luồng khí lạnh chạy từ bàn chân lên tới đỉnh đầu, sao bao nhiêu năm hành nghề cuối cùng cũng gặp chính chủ.

- Hi hi lão ca người khỏe, xin lỗi đã làm phiền, người cứ an nghỉ tiếp đi tiểu đệ xin phép cáo lui.

Lý Thiên Hành vừa nói xong liền xoay người bỏ chạy nhưng đột nhiên toàn thân hắn như bị trói chặt không thể cử động.

- Tiểu tử nếu đã đến rồi thì ở lại đây với bốn tọa đi, xem như ta và người có duyên.

- Lão ca, tha cho tiểu đệ lần này có được không? tiểu đệ có thể thế sao này sẽ không tiến vào nơi này nữa bước.

Lý Thiên Hành đợi một lúc cũng không nghe thấy phản hồi, hai mắt liên tục xoay chuyển.

- Lão ca chỉ cần huynh thả đệ ra bên ngoài đệ sẽ giúp huynh thủ mộ, nhất định không để tên nào đến làm phiền huynh an nghỉ.

- Tiểu tử có phải người rất muốn ra ngoài đúng không? chỉ cần người làm giúp ta ba chuyện ta sẽ thả người.

Lý Thiên Hành lập tức gật đầu, gương mặt nghiêm túc chưa từng có.

- Đại ca yên tâm, chỉ cần tiểu đệ làm được nhất định sẽ thực hiện.

Hắn nhìn trung niên nam tử trước mặt cười thầm nếu lão tử không làm được thì cũng không sao.

- Chuyện thứ nhất bốn tọa sẽ thu người làm đồ đệ...

- Không thành vấn đề.

Hắn vừa nói xong lập tức một luồng ánh sáng từ sắc tiến vào trong cơ thể.

- Đây là ấn kí của bốn tọa, sao này người chính thức là đệ tử của Thiên Hà thần giáo. Chuyện thứ hai giúp ta giết ba người.

Lý Thiên Hành vừa nghe đến chuyện giết người sắc mặt liền biến đổi.

- Lão ca không phải đệ không muốn giúp huynh nhưng mà giết người là phạm pháp, đối với một công dân gương mẫu như đệ thật sự không làm được.

- Tiểu tử nếu để bọn chúng biết người là đệ tử của bốn tọa cũng chỉ có con đường chết mà thôi.

Hắn vừa nghe xong sắc mặt đáng ghét, lão tử không ngờ lại bị người khác âm.

- Tiểu tử người nhất định phải nhớ rõ tên của ba người này, kẻ thứ nhất Thông Thiên đại đế, thứ hai Kiếm thần Nhất Phong, người thứ ba Tịnh Liên Thánh Mẫu đối với người đàn bà này... tùy người. Chuyện thứ ba tiểu tử người hãy đi tìm nữ tử ứng với miếng ngọc bội này, chăm sóc nàng thật tốt.

Trung niên nam tử vừa nói xong trước mặt Lý Thiên Hành hiện ra một miếng ngọc bội từ sắc.

- Khi người gặp được nó hãy khuyên bảo nha đầu đó buông bỏ thù hận, sống một cuộc sống vui vẻ.

Lý Thiên Hành tiếp nhận miếng ngọc bội dưới ánh mắt lạnh lùng của hắn có thể đoán được thứ trước mặt giá trị không nhỏ.

- Lão ca người yên tâm tiểu đệ nhất định sẽ làm được.

- Tốt lắm.

Trung niên nam tử phát tay trước mặt Lý Thiên Hành xuất hiện hai món đồ.

- Đây xem như là quà nhập môn của người, trong vòng vạn năm nếu người không hoàn thành ba chuyện ta giao phó đến lúc đó ai cũng không thể cứu được người.

Lý Thiên Hành nhìn hình bóng trung niên nam tử mờ dần liền nhớ ra một chuyện quan trọng.

- Lão ca à không sợ phụ người còn chưa cho đồ nhỉ biết người tên gì.

Hắn vừa nói xong không gian xung quanh trở nên mất ổn định Lý Thiên Hành cảm giác trời đất quay cuồng, thiên địa hỗn loạn...

Lý Thiên Hành nhìn xung quanh phát hiện mình đang ở bên trong một khu rừng, xung quanh sáng sủa, tươi mát đầy hoa thơm cỏ lạ...

- Không lẽ từ này đến giờ chỉ là mộng thôi sao?

Hắn vừa cử động, trong đầu liền truyền đến từng trận đau nhói như có thứ gì đang bơm vào bên trong bộ não.

- A... Á... Â...

Lý Thiên Hành hai tay ôm đầu lẫn lộn suốt nửa canh giờ sao đó nằm im trên mặt đất.

- Cuối cùng cũng kết thúc.

Lúc này trong đầu hắn hiện lên những hình ảnh kì lạ trước giờ chưa từng thấy, Lý Thiên Hành xem đến há hốc cuối cùng chỉ thốt lên được bốn chữ.

- Phong Vân đại lục...

Lý Thiên Hành đứng lên nhìn xung quanh, nhìn hàng ngàn cây đại thụ mọc trời trước mặt, hắn lập tức xác định nơi này không phải địa cầu, chỉ riêng bao nhiêu cây gỗ nếu đem bán cũng có thể biến một người bình thường thành triệu phú.

- Lão tử xuyên việt... cmn lão tử thật sự xuyên việt...

Hắn rống lên một tiếng sao đó dần dần lấy lại bình tĩnh, Lý Thiên Hành cố gắng sắp xếp lại mọi thứ trong đầu. Nơi hắn đang ở gọi là Phong Vân đại lục bên trong phiên thiên đại này chia làm tứ hoang, mỗi hoang diện tích lớn gấp mấy chục lần địa cầu, ở giữa có một biển lớn gọi là Vô Tận Hải.

Phong Vân đại lục lấy cường giả vi tôn, một số ít người hút lấy linh khí của thiên địa tu luyện gọi là tu chân giả đây là thế lực thống trị đại lục... Lý Thiên Hành đọc từng tư liệu trong đầu cuối cùng phát hiện ra một thứ vô cùng bất hợp lý.

- Ta khát, lão tử thà chết cũng không tu chân.

Bên trên đại lục nếu muốn có thực lực cường đại không những phải có thiên phú tu luyện vũ kĩ còn phải dựa vào cảm ứng thiên địa linh khí, chính vì vậy trên đại lục xuất hiện một tình trạng gọi là uẩn thai, nữ nhân muốn mang thai phải dùng tinh hoa linh khí của đạo lữ truyền vào bên trong cơ thể sao đó dùng linh khí của bản thân nuôi dưỡng, đứa bé được sinh ra sẽ có khả năng cảm ứng linh khí cao hơn bình thường gấp mấy lần, từ đó trên đại lục cũng xuất hiện một loại chức nghiệp gọi là uẩn sư, bên trong tài liệu còn có ghi do không thường xuyên abcdxyz nên thứ đó của nam nhân trên đại lục nhỏ hơn mấy lần so với nam nhân trên địa cầu.

- Ngu xuẩn hết sức ngu xuẩn.

Lý Thiên Hành nhìn hai tờ giấy bên cạnh, đây là thứ mà trung niên nam tử đã tặng cho hắn, hai tờ giấy một đen bóng, một vàng kim giống như được làm từ kim loại nhưng lại rất mịn, rất đàn hồi.

- Đây chính là pháp khí sao?

Theo như tư liệu bên trong đầu của hắn, trên đại lục có một thứ gọi là pháp khí cũng giống như vũ khí ở địa cầu nhưng lại sử dụng bằng linh lực. Pháp khí trên đại lục được chia làm 4 cấp thiên, địa, huyền, hoàng mỗi cấp lại chia làm 4 phẩm cực, thượng, trung, hạ. Nếu muốn pháp bảo nhận chủ cách đơn giản nhất chính là lấy máu nhận chủ.

Lý Thiên Hành cắn đầu ngón tay nhỏ vài giọt máu lên hai mảnh giấy, sao một lúc chờ đợi vẫn không có phản ứng.

- Chẳng lẽ nhóm máu ở đại lục khác nhóm máu ở địa cầu? Nếu như vậy chẳng phải lão tử không có pháp khí để sử dụng sao?

Lúc này bên trong cơ thể hắn một luồng tử sắc linh khí bay ra nhập vào bên trong hai mảnh giấy, Lý Thiên Hành còn không biết chuyện gì đang xảy ra thì hai mảnh giấy thoát khỏi tay hắn bay lên không trung phát ra quang mang chói mắt, luồng tử sắc linh khí từ bên trong hai mảnh giấy bay ra tiến vào cơ thể hắn, sao đó hai mảnh giấy liền đứt theo tử sắc linh khí tiến vào cơ thể Lý Thiên Hành.

Lý Thiên Hành còn đang ngờ ngác bên trong đầu lại kêu lên ong ong.

- Ta khát, lại tới.

Hai tay hắn ôm đầu nằm sắp xuống chuẩn bị lẫn lộn.

- Tại sao lần này lại không đau?

Lý Thiên Hành nhắm mắt lần nữa cảm nhận cơ thể của mình, bên trong đầu hắn xuất hiện một hình bóng trung niên nam tử.

- Lão ca à không sư phụ là người sao?

Trung niên nam tử không trả lời hắn chỉ khẽ điểm ra một chỉ, hàng loạt động tác hiện lên trước mặt Lý Thiên Hành.

- Người hiểu chưa?

Lý Thiên Hành ngờ ngác gật đầu sao đó lắc đầu.

- Sư phụ mấy tư thế này của người quá cổ hủ, đệ tử có thể chỉnh sửa lại không?

- Nếu người muốn chết cứ tự nhiên.

Lý Thiên Hành vừa nghe xong liền nghiêm túc lại.

- Sư phụ yên tâm đệ tử nhất định nghe theo tổ huấn.

Nam tử trung niên khẽ gạt đầu sao đó biến thành một tia tử sắc linh khí, Lý Thiên Hành ngồi xuống dùng thể quan âm tọa liên bắt đầu thi triển công pháp, theo như thông tin hắn nhận được thì hai mảnh giấy kia chính là hai trong số ngũ đại thần khí của vị sư phụ hắn, mảnh màu vàng có tên thần thư công dụng tựa như bách khoa toàn thư chỉ cần là linh thảo, linh khoáng trong thiên địa đều có thể nhận biết thậm chí còn có thể đưa ra đan phương để luyện chế, mảnh màu đen gọi là thần đồ chính là nơi sư phụ hắn tu luyện, để sử dụng hai món này cần phải có một loại thần công.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Rời đi

Lý Thiên Hành dựa theo lời trung niên nam tử bắt đầu vận công, trên Phong Vân đại lục cảnh giới tu luyện được chia làm luyện khí, trúc cơ, kim đan, nguyên anh, hóa thân, luyện hư, toái hư Lý Thiên Hành cảm giác bên trong có một luồng linh khí đang di động sao đó bao quanh cơ thể hắn tiến vào thần đồ, Lý Thiên Hành vừa mở mắt cảm nhận một cỗ khí thế bá đạo truyền đến ngay lập tức đánh bật hắn ra khỏi thần đồ, sao khi lần được vài vòng cuối cùng ổn định được thần hình.

- Xem ra cảnh giới của ta quá thấp.

Theo như chỉ dẫn của sư phụ hắn chỉ khi tiến vào trúc cơ mới có thể tiến vào thần đồ tu luyện. Lý Thiên Hành nhìn chiếc nhẫn trên tay đây là thứ duy nhất hắn có thể dùng.

- Thật không ngờ chiếc nhẫn này lại là không gian giới chỉ, nếu như ở địa cầu chắc chắn sẽ kiếm được một món lời.

Lý Thiên Hành nhìn xung quanh toàn là rừng cây, đối với một cao thủ trộm mộ như hắn việc xác định phương hướng trong rừng chỉ là chuyện nhỏ nhưng rất nhanh hắn lại phát hiện một vấn đề không nhỏ, khu rừng ở đây lớn hơn ở địa cầu không biết bao nhiêu lần với tốc độ của hắn (vài chục cây đại thụ/h) có lẽ phải mất vài năm mới rời khỏi nơi đây.

- Lão ca người không định bóp chết ta từ trong trũng nước đó chứ?

Lý Thiên Hành lộ bộ được hai ngày đường phía trước vẫn là một màu xanh bạt ngàn tươi tốt, hai ngày hôm nay hắn gặp không ít kì hoa dị thảo, ăn không ít của ngon vật lạ trong rừng cảm giác thật sự khác sâu.

- Hải... xem ra tối nay lại phải ngủ trên cây.

Thờ dài một hơi hắn bắt đầu tìm kiếm chỗ ngủ. Nằm trên cành cây đại thụ, Lý Thiên Hành không ngừng cảm thán vận mệnh của mình, lúc trước hắn cũng từng đọc vài bộ tiểu thuyết xuyên việt nam chính lúc nào cũng xuyên vào một gia đình giàu có không phú cũng quý, mỹ nữ quay quanh, còn hắn thì ở cái nơi khi ho cò gái này, người ta xuyên việc chỉ mang theo có cái linh hồn còn hắn thì đi trợn gỏi.

- Đúng là tức chết lão tử.

Trong lúc hắn còn đang than vãn thì phía xa truyền đến vài tiếng động, Lý Thiên Hành bật người dậy cảnh giác nhìn xung quanh.

- Không phải là yêu thú chứ?

Theo tư liệu mà hắn có được yêu thú trên đại lục này không có con nào ăn chay cả, với cơ thể phàm nhân béo mỡ của hắn chỉ cần gặp nhất giai yêu thú chắc chắn cừu từ nhất sinh.

Trong lúc Lý Thiên Hành đang lo lắng phía trước lại truyền đến tiếng động càng lúc càng gần, từ bên trong rừng đi ra vài bóng người, hắn thờ phào một hơi, Lý Thiên Hành nhìn cách ăn mặc của những người này không khác gì thời phong kiến hắn chắc chắn đây là cư dân bản địa, đoàn người phía trước có đến vài chục người, mỗi người đều cầm trên tay bảo kiếm, ở trung tâm còn có một chiếc kiệu.

- Hù chết lão tử, còn tưởng là một bầy yêu thú.

- Ai?

Đột nhiên một bóng người hiện ra trước mặt Lý Thiên Hành, đầu óc hắn quay cuồng sao đó cảm thấy một cơn đau nhứt từ bàn tọa truyền tới.

- Ui... đau chết lão tử.

Lý Thiên Hành lấy tay xoa cặp mong mình ánh mắt đảo xung quanh phát hiện mình đang bị mười mấy người vây quanh.

- Người là ai?

Một nam tử tiến lên hỏi ánh mắt liên tục quét khắp người Lý Thiên Hành, đặc biệt chú trọng cách ăn mặc của hắn.

- Người tới đây có một đích gì?

Lý Thiên Hành đột nhiên cảm thấy một cỗ áp lực truyền đến, lồng ngực hắn như bị thứ gì va phải vô cùng khó chịu.

- Vị đại ca này hiểu lắm, chỉ là hiểu lắm tiểu đệ là người bên trong một thương đội, do bị lạc đường nên vô tình đi ngang qua đây.

Nam tử khẽ nhủ mày một tay nắm lấy Lý Thiên Hành sao khi dò xét vài lần mới chịu bỏ qua.

- Đại ca tên tiểu tử này có khi nào là mật thám của sơn tặc không?

Nam tử khẽ lắc đầu.

- Không đúng tên này không có linh lực chỉ là một phạm nhân.

Nam tử nhìn Lý Thiên Hành vài lần cuối cùng lắc đầu.

- Được rồi người đi đi.

Lý Thiên Hành ôm lấy cổ tay, vừa rồi bị nam tử này nắm, hắn có cảm giác tay mình bị một cái kiếm sắc kẹp lấy ánh mắt đảo qua đoàn người mấy lần cuối cùng khóe miệng khẽ cong lên.

- Vị đại ca này không biết hiện tại mọi người muốn đi đâu?

Nam tử khẽ nhủ mày.

- Chuyện này không liên quan đến người nếu người còn không dứt đi đội ta đổi ý, muốn đi cũng không kịp.

- Tiểu tử người mau dứt đi đội đại ca ta nổi giận có muốn đi cũng không được.

Lý Thiên Hành nhìn nam tử trước mặt đang muốn nổi bão trong đầu liên tục xoay chuyển.

- Mấy vị đại ca, tiểu đệ hiện giờ đang bị lạc đường không biết đại ca có thể cho tiểu đệ hóa giải được không? Mấy vị đại ca yên tâm, mọi người đi phía trước còn tiểu đệ đi phía sau là được nhất định không làm phiền mọi người.

- Đại ca đệ thấy tên tiểu tử này chỉ là phạm nhân để hắn ở đây nhất định bị yêu thú thịt mất hay là chúng ta giúp hắn một lần.

- Để cho hắn theo đi.

Nam tử đang suy nghĩ bên trong kiệu lại vang lên một giọng nói, Lý Thiên Hành nghe được những lời này không khác gì tiên nhạc chốn nhân gian, liền hướng đến người trong kiệu thì lễ.

- Đa tạ cô nương.

Nam tử liếc nhìn Lý Thiên Hành trầm giọng nói.

- Tiểu tử người đi theo nhất định phải yên phận nếu không đừng trách ta.

- Nhất định, nhất định.

Lý Thiên Hành lui sang một bên để nhường đường, hắn vừa đi phía sau vừa xoa nắn cổ tay trong lòng thầm mắng.

- Thật không ngờ tên này lại ra tay mạnh như vậy nếu có cơ hội nhất định phải âm thầm hạ tay mấy cái mới được.

Lý Thiên Hành đi theo đoàn người được hơn một tuần vẫn chưa thoát khỏi khu rừng nhưng đã tìm hiểu được một vài thông tin cần thiết, đoàn người này đang đi đến vương đô của Kim Tước vương quốc còn để làm gì thì hắn không biết. Theo tư liệu hắn có thì Kim Tước vương quốc là một trong năm vương quốc của Thiên Tước đế quốc mà Thiên Tước đế quốc lại là một trong tứ đại đế quốc ở Nam hoang chi tính riêng diện tích của Kim Tước vương quốc cũng đã lớn ngang với địa cầu.

- Cái đại lục này đúng là vô cùng rộng lớn không biết có bao nhiêu ngôi mộ đang chờ lão tử khám phá.

Lý Thiên Hành càng nghĩ càng hưng phấn con gà quay trên tay hắn liên tục xoay tròn, mấy ngày hôm nay hắn nhờ mấy món này mà thu được không ít tin tức.

- Tiểu Lý món gà quay của người đã làm xong chưa.

Lý Thiên Hành mỉm cười nhìn thanh niên trước mặt, tên này gọi là tiểu tứ thân hình to lớn được Lý Thiên Hành xếp vào dạng hữu dũng vô mưu là đối tượng dễ dàng bị lừa gạt.

- Xấp xong rồi đợi một lát là được.

Lý Thiên Hành cho thêm một vài gia vị vào bên trong sao đó nhìn tiểu tứ.

- Tiểu tứ huynh đệ khi nào chúng ta mới thoát khỏi khu rừng này?

- Ít nhất nửa tháng.

- Đứng rồi tiểu tứ huynh đệ sao mấy ngày nay ta không gặp một con yêu thú nào? Không lẽ yêu thú ở đây bị người ta săn hết rồi?

- Tiểu Lý ta nói người biết chúng ta chỉ là đang đi bên ngoài rìa khu rừng, tiểu tứ người muốn gặp yêu thú thì phải tiến sâu vào bên trong, đứng rồi ta khuyên người nếu không có cường giả kim đan áp đội thì không nên đi.

Tiểu tứ vừa nói hai mắt vẫn nhìn chằm chằm vào món gà quay.

- Nói như vậy nơi đây đúng là nguy hiểm cỡ như yêu thú từ bên trong chạy ra thì sao?

- Tiểu Lý coi chừng cái miệng quạ của người, tiểu tứ người yên tâm sẽ không có yêu thú chạy ra đâu, nơi đây là Kim Tước vương quốc không phải là Hoành Đoạn sơn mạch.

Hoành Đoạn sơn mạch nằm ở tận cùng của Nam hoang trải dài qua hai đại đế quốc Phong Mang và Thuận Thiên bên trong chứa số lượng yêu thú khổng lồ nghe nói ngang với số lượng nhân loại trên đại lục.

- Hắc hắc cỡ rồi, cỡ rồi xong rồi gà quay của tiểu tứ huynh đệ đây.

Tiểu Tứ tiếp lấy con gà sao đó ném thêm 5,6 con gà khác cho Lý Thiên Hành.

- Đây là của lão đại, lão tam, lão lục, lão ngũ còn dư một con cho người, mau quay nhanh đi lát nữa ta sẽ trở lại lấy.

Lý Thiên Hành nhìn mấy con gà trước mặt sắc mặt đáng ghét nhớ lúc xưa hắn làm đạo tặc oai phong đến mức nào không ngờ bây giờ lại đi quay gà cho bọn tiểu tứ này.

- Các người đợi đó cho lão tứ.

Lý Thiên Hành vừa nướng gà ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn về phía chiếc kiệu, từ giọng nói lúc trước phát ra hắn có thể khẳng định bên trong là một nữ nhân, thậm chí là mỹ nữ đáng tiếc là hơn một tuần rình mò vẫn chưa thấy dung nhan tiên tử.

- Có nên lên bỏ thuốc sổ vào bên trong thức ăn của nàng không?

Hắn vừa suy nghĩ vừa tiếp tục sự nghiệp nướng gà vĩ đại của mình. Nửa tháng sao đoàn người tiến vào một thị trấn, Lý Thiên Hành liên tục nhìn xung quanh nơi này tuy gọi là thị trấn nhưng diện tích không thua gì một cái thành phố làm hắn nhìn qua cả mắt.

- Không biết vương đô sẽ như thế nào?

Đúng lúc này tiểu tứ lại chạy đến trước mặt hắn đưa cho hắn một cái túi.

- Tiểu Lý đây là ngân lượng đại nhân thưởng cho người, người nhớ bảo trọng.

Tiểu tứ vừa nói xong liền đuổi theo đoàn người đi mất, Lý Thiên Hành nhìn túi tiền trong tay bên trong cũng đủ cho hắn sống được vài tháng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nhiệm vụ đầu tiên

- Trước tiên tìm một chỗ nghỉ chân trước đã.

Lý Thiên Hành đi một vòng quanh thị trấn tìm được một khách điểm ưng ý, hần vừa tiến vào lập tức có người tiếp đón.

- Khách quan người muốn dùng thức ăn hay ở trọ.
- Cho ta một phòng trọ.
- Được, được mời đi theo tiểu nhân.

Tiểu nhị dẫn hần vào bên trong một căn phòng nhìn sơ qua cũng không tệ lắm.

- Khách quan người thấy phòng này thế nào?
- Tạm được.

Lý Thiên Hành nhìn tới nhìn lui vài lần sao đó làm ra bộ mặt tạm chấp nhận được.

- Đúng rồi người có biết từ đây đến vương đô còn bao xa không?
- Khách quan ngày muốn đi đến vương đô để khảo thí sao?
- Khảo thí?

Tiểu nhị nhìn sắc mặt của Lý Thiên Hành liền nhận ra hần không biết việc này.

- Khách quan chẳng lẽ người không biết tháng sao hoàng gia học viện mở cửa chiêu sinh sao?

Lý Thiên Hành nhìn ánh mắt hoài nghi của tên tiểu nhị về mặt liền biến đổi.

- Tất nhiên là ta biết, lần này ta chính là phụng mệnh của gia tộc đến để tham gia khảo thí của học viện nhưng mà do đi gấp quá nên chưa chuẩn bị kỹ lưỡng.
- Thì ra là vậy.

Lý Thiên Hành khẽ liếc tên tiểu nhị sao đó lấy ra hai đồng ngân tệ.

- Vị huynh đệ này hình như người rất hiểu việc khảo thí này thì phải?

Tiểu nhị vừa trông thấy ngân tệ hai mắt tỏa sáng liên tục gật đầu. Mỗi năm hoàng gia học viện đều mở cửa một lần để chiêu sinh, chỉ cần tiến vào bên trong học viện chẳng khác nào như cá chép hóa rồng do đó rất nhiều người tiến đến thử vận may, mỗi năm có đến vài vạn người tham gia khảo thí nhưng số người tiến vào học viện không tới vài trăm.

- Khách quan nếu người muốn tiến vào khảo thí nhất định phải đáp ứng ba điều kiện, thứ nhất người phải có 10 viên hạ phẩm linh thạch làm lệ phí, thứ hai không vượt quá 30 tuổi, thứ ba tu vi tối thiểu phải bước vào luyện thể kỳ.
- Chỉ đơn giản như vậy?
- Tất nhiên không phải, ba điều kiện trên chỉ là điều kiện bắt buộc ta nghe nói khâu quan trọng nhất chính là khảo nghiệm linh mạch cùng thuộc tính.

Lý Thiên Hành nghe tên tiểu nhị nói sao đó cố gắng lục tìm tài liệu trong đầu, trên đại lục mỗi một tu chân giả đều có một linh mạch cùng thuộc tính riêng, linh mạch được chỉ làm thất phẩm tương ứng với phẩm cấp tu luyện, thuộc tính được phân ra làm thuộc tính cơ bản cùng dị thuộc tính trong đó thuộc tính cơ bản gồm kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, dị thuộc tính gồm phong, lôi, quang, âm, băng... Lý Thiên Hành càng nghe càng nhủ mảy hình như trong tất cả điều kiện hần chỉ đáp ứng được điều kiện thứ 3 chưa đầy 30 tuổi.

- Đa tạ tiểu huynh đệ.
- Đây là việc tiểu nhân nên làm, khách quan cứ tự nhiên cần gì cứ gọi tiểu nhân.
- Được rồi.

Lý Thiên Hành trở lại trong phòng bắt đầu tính toán cho tương lai của mình, một tiêu hiện tại chính là tiến vào bên trong hoàng gia học viện, việc cấp bách nhất bây giờ chính là tu vi cùng linh thạch, trên đại lục linh thạch cũng giống như tiền tệ chỉ khác ở chỗ một cái là cho người thường sử dụng một cái là cho tu chân giả sử dụng.

- Không biết trong mộ mấy tên thành chủ có linh thạch hay không?

Lý Thiên Hành do dự một lúc cuối cùng cũng bỏ qua ý định đào mộ nếu không mai định phải một tên như sư phụ hần, không biết có cơ hội xuyên việc lại lần nữa không? Lý Thiên Hành nhìn chiếc giới chỉ trên tay không biết nên khóc hay nên cười nếu đem thứ này bán đi không chừng có thể mua được một đế quốc, bên trong không gian giới chỉ rộng lớn như một tiểu thế giới đặt biệt thứ này có thể chứa đựng cả vật sống, thật sự làm cho người khác

thêm đến lúc mất nhưng bây giờ lại không có gì bên trong, bán cũng không được mà dùng cũng không được thật ức chế mà.

- Không lẽ lão ca cố ý chơi ta, người lấy đi toàn bộ thứ có giá trị bên trong để lại cho lão tử cái hộp không này, nhất định lão ca còn hận vụ ta đào mộ của lão, nhất định là như vậy.

Lý Thiên Hành điều chỉnh lại tâm trạng lại một chút sao đó bắt đầu tu luyện, bộ pháp quyết này tên là tử hà thần công không biết cấp bậc, mỗi lần hắn tu luyện đều cảm thấy không đúng theo như tài liệu lão ca truyền lại, cho dù là công pháp cấp thấp đi nữa thì trong vòng nửa tháng cũng có thể tiến vào luyện khí kì nhưng hắn chỉ mới cảm nhận được một tia linh khí ít đến đáng thương bên trong cơ thể.

- Không lẽ công pháp cũng phân biệt chủng tộc? không phải người trên đại lục thì không thể luyện?

Sáng hôm sau Lý Thiên Hành quyết định rời khỏi khách điểm hắn bắt đầu hành trình kiếm linh thạch của mình, trên Phong Vân đại lục việc dễ dàng kiếm được linh thạch nhất chính là luyện đan, luyện khí tiếp theo là săn yêu thú, linh thảo cuối cùng chính là hoàn thành nhiệm vụ ở dong binh đoàn, Lý Thiên Hành đi một vòng xung quanh thị trấn sao khi quan sát hắn quyết định tiến vào dong binh hội với hi vọng tìm được một nhiệm vụ đào mộ ai đó.

Dong binh hội diện tích cũng khá lớn, từng nhóm người tụ tập có lẽ đang muốn thực hiện một phi vụ nào đó, Lý Thiên Hành tìm xung quanh phát hiện được một tấm bản lớn bên trên dán đầy nhiệm vụ.

1. Thiên cấp nhiệm vụ đồ long: 5000 thượng phẩm linh thạch.
2. Thiên cấp nhiệm vụ liệt diêm thiên sứ: 5000 thượng phẩm linh thạch.
3. Thiên cấp nhiệm vụ thần mộ: 5000 thượng phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành vừa đọc đến đây hai mắt tỏa sáng hắn liếc sang bên phải tấm bảng nhiệm vụ.

- Thần mộ tiến vào trung tâm hoành đoạn sơn mạch tìm kiếm nơi hạ lạc của thần thú.

Hắn vừa đọc đến đây dứt khoát tìm kiếm nhiệm vụ khác.

1. Hoàng cấp nhiệm vụ thanh linh thảo nhị cấp 10 cây: 10 hạ phẩm linh thạch.

Sao khi xem qua bảng nhiệm vụ Lý Thiên Hành quyết định chọn một cái huyền cấp nhiệm vụ.

1. Huyền cấp nhiệm vụ lang vương: 2000 hạ phẩm linh thạch.

Nhiệm vụ yêu cầu tìm linh hạch của một con lang vương cấp 2, Lý Thiên Hành cũng không có ý định đi bắt sói mà bởi vì nhiệm vụ này muốn thực hiện phải đi qua vương đô dù sao hắn cũng không muốn lang thang trong rừng một lần nữa, quyết định xong hắn lập tức đến báo danh.

- Ta muốn đăng kí tham gia nhiệm vụ.

Nam tử khẽ nhíu mày nhìn Lý Thiên Hành.

- Người chắc chứ?

- Tất nhiên.

- Người muốn đăng kí nhiệm vụ nào?

- 6969.

Nam tử vừa nghe xong liền kinh ngạc nhìn hắn.

- Người chỉ là phạm nhân ta đề nghị người nên đăng kí hoàng cấp nhiệm vụ.

- Đa tạ, ta muốn đăng kí nhiệm vụ này.

- Được rồi vậy người muốn vào chức nghiệp nào chiến sĩ hay được sư.

- Ta muốn làm đầu bếp sư.

- Đầu bếp sư?

Nam tử liếc nhìn Lý Thiên Hành thêm vài cái.

- Được rồi 3 ngày sau người tới nhận nhiệm vụ.

Lý Thiên Hành đi dạo một vòng quanh thị trấn hắn cũng không gặp đoàn người của tiểu tử, chắc là bọn họ đã khởi hành hoặc là tiến vào một khu khác của thị trấn.

- Bọn người đó cũng thật là keo kiệt, lão tử nướng gà nửa tháng trời vậy mà không cho nổi một cục linh thạch, ý...

Từ sắc linh khí vốn đang nằm im bên trong cơ thể hần đột nhiên bạo động giống như sắp thoát ra ngoài.

- Cái quái gì vậy?

Lý Thiên Hành vội vận công áp chế luồng linh khí bên trong cơ thể, hần ngẩn đầu lên nhìn phía trước là một khu nhà rộng lớn không khác gì cung điện hoàng gia, từ sắc linh khí trong cơ thể hần chính là tòa cung điện này hấp dẫn.

- Vạn bảo các.

Hần nhìn xung quanh phát hiện không có ai chú ý liền tiến vào bên trong, càng đi vào lực hấp dẫn càng mạnh hần phải cố hết sức mới có thể áp chế từ sắc linh khí.

- Từ sắc huyênh đệ người có thể đừng làm quá được không mọi chuyện đều có thể thương lượng.

Hình như nghe được lời cầu khẩn của hần từ sắc linh khí bên trong cơ thể dần ổn định trở lại, Lý Thiên Hành lao mấy giọt mồ hôi lạnh, cũng may không để cho vị huyênh đệ này bay ra bên ngoài nếu không mai gặp mấy tên kẻ thù của lão ca sẽ bị bọn chúng bóp chết chắc.

Lý Thiên Hành nhìn xung quanh bên trong, khu nhà to lớn này giống như một viện bảo tàng ở địa cầu toàn là những thứ kì lạ.

- Khách quan ngài muốn mua thứ gì?

Trong lúc hần đang ngơ ngác thì phát hiện một nữ nhân xuất hiện ngay bên cạnh.

- A... mua... mua à để lão tử à không để ta tự nhiên là được.

- Vậy ngài cứ tự nhiên chỉ cần chọn được món nào thì báo cho nô tỳ.

- Ân... à được.

Lý Thiên Hành nhìn nữ tử rồi đi trong lòng có chút tiết tưởi.

- Nữ nhân đẹp thế mà lão tử chẳng làm ăn được gì.

Lý Thiên Hành nhìn kiểu đồn căn mộng đang rồi đi kia lắc đầu không thôi, nhìn những khối đá trước mặt hần có thể cảm nhận được thứ hấp dẫn từ sắc linh khí phát ra từ bên trong, Lý Thiên Hành đưa tay chạm vào khối đá lập tức bị một lực lượng nào đó đẩy ra, bên trên khối đá xuất hiện một tấm màng mỏng.

- Đây là màng trinh... à không cảm chế sao?

Hần nhìn tấm màng mỏng dần biến mất không khỏi cảm thán.

- Thứ này còn lợi hại hơn những thứ trong mấy ngôi mộ mà lão tử gặp.

Lý Thiên Hành liên tục thử mấy lần phát hiện bất kì vật nào ở đây đều bị cảm chế bảo vệ chẳng làm ăn được gì, hần lần lượt đi qua mấy khu, cuối cùng cũng phát hiện một nơi lý tưởng, nơi này gọi là đồ thạch phưởng người chơi có thể dùng tiền tệ để mua một khối đá, bên trong khối đá có thể chứa bảo vật như linh thạch, tài liệu luyện khí, linh dược... cũng có thể là một cục đá không có gì nói chung là tùy vận may mỗi người.

Nhìn mấy khối đá trước mặt rẻ nhất cũng hơn 50 ngân tệ khối đắt nhất tới 1000 kim tệ bây giờ trong túi hần chỉ có hơn 50 ngân tệ với vài kim tệ nếu đổi toàn bộ ra ngân tệ cũng được hơn vài trăm, Lý Thiên Hành tự tin với ánh mắt lạnh lùng của mình nhất định có thể chọn trúng bảo vật, hần đi một vòng xung quanh đồ phưởng thỉnh thoảng lại sờ vào mấy khối đá sao đó khẽ lắc đầu tiếp tục quan sát, lúc này bên trong đồ phưởng lại vang lên mấy tiếng la hét.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đấu giá

- Đó là thượng phẩm linh thạch sao?

- Tiểu tử này không ngờ lại cắt ra được một khối thượng phẩm linh thạch.

- Tiểu tử người có muốn bán hay không? đại gia đây đồng ý dùng 1000 hạ phẩm linh thạch mua lại.

- 1000 hạ phẩm linh thạch mà muốn mua thượng phẩm linh thạch sao? ta ra 2000 hạ phẩm linh thạch.

- Ta ra 3000 hạ phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành chen vào bên trong đám người, hắn nhìn trên bàn thấy một khối vô sắc linh thạch to cỡ ngón cái, bên cạnh là một lão già trên tay vẫn còn đang cầm dụng cụ cắt đá, đối diện lão là một thanh niên vẻ mặt vô cùng kích động, lúc này lão già đột nhiên mở miệng.

- Vị huynh đệ này, vạn bảo các chúng ta đồng ý dùng 5000 hạ phẩm linh thạch để mua lại khối thượng phẩm linh thạch này không biết ý người thế nào?

Thanh niên đối diện nghe lão nói có chút chần chừ, trên đại lục một khối thượng phẩm linh thạch có giá trị bằng 1 vạn hạ phẩm linh thạch nếu bây giờ hắn đổi sẽ bị lỗ một nửa.

Lão già thấy hắn còn đang suy nghĩ lại mở miệng nói thêm.

- Vị huynh đệ này bây giờ tu vi của người chỉ có luyện khí trung kì, viên linh thạch này đối với người không những vô dụng còn mang lại một số phiền phức nếu người đồng ý để nghị của lão phu, vạn bảo các có thể cho người ở lại bên trong một tháng để luyện hóa linh thạch.

- Được, ta đồng ý.

Mọi người nghe thấy thanh niên kia đồng ý liền ồ lên một tiếng sao đó giải tán, rõ ràng không ai có ý tranh giành, trên mặt lão già hiện lên nụ cười nhạt, Lý Thiên Hành nhìn thấy trong lòng thầm nghĩ lão hồ li.

- Vị tiên bối này không biết có thể cho tiểu bối hỏi một chuyện không?

Lão già thấy Lý Thiên Hành tiến tới liền mỉm cười chào đón.

- Không biết vị huynh đệ này muốn hỏi chuyện gì?

- À là như vậy tiểu bối muốn hỏi có thể mang đồ thạch đi nơi khác để cắt được không?

- Chuyện này...

Lý Thiên Hành thấy lão do dự liền bồi thêm vào.

- Chuyện là thế này mấy ngày nữa là đại thọ của một vị trưởng bối trong gia tộc tiểu bối hi vọng có thể mang lại bất ngờ nho nhỏ cho ngài ấy, xin tiên bối thành toán.

- Được rồi, ta sẽ để tiểu huynh đệ mang khối đá trở về nhưng giá cả phải tăng gấp đôi.

- Không thành vấn đề.

Lý Thiên Hành ngoài miệng tươi cười nhưng trong lòng thầm nghĩ 18 đời tổ tiên nhà lão, hắn nhanh chóng đi đến vị trí mấy khối đá tiếp tục tìm kiếm, bên ngoài những khối đá này không có gì khác nhau, màu sắc, bản chất đều khác hẳn so với địa cầu.

- Lão tử không tin không tìm ra được sơ hở.

Lý Thiên Hành liên tục thử qua vài chục viên đá đột nhiên viên đá tiếp theo từ sắc linh khí bên trong cơ thể lại có dấu hiệu bạo động, hắn nhìn viên đá trên tay lại nhớ đến chuyện lúc này khóe môi khẽ cong lên.

- Hắc hắc lần này lão tử nhất định chơi chết các người.

Sao khi đi toàn bộ đồ thạch phủng, Lý Thiên Hành tiến lại chỗ lão già trên tay hắn còn mang theo 5 viên đá, lão già thấy hắn tiến lại liền nở nụ cười thân thiện chào đón.

- Tiểu huynh đệ đã chọn xong rồi sao?

- Xem như không tệ.

Lý Thiên Hành đưa 5 tảng đá cho lão già kiểm tra sao khi chắc chắn không có vấn đề mới thanh toán.

- Tổng cộng 300 ngân tệ.

Lý Thiên Hành đưa cho lão già 3 kim tệ bây giờ bên trong người hắn chỉ còn 1 kim tệ cùng với hơn 50 ngân tệ, Lý Thiên Hành tiến ra khỏi vạn bảo các liền trở về khách điểm.

- Khách quan người đã trở lại.

Tiểu nhị vừa nhìn thấy hần liền tiến lên chào hỏi.

- Hôm nay không cần mang thức ăn lên phòng ta.

- Tiểu nhân hiểu.

Lý Thiên Hành khẽ gạt đầu sao đó tiến vào phòng, hần lấy ra 5 tảng đá đặt lên bàn, ngắm nhìn 5 khối đá một lúc sắc mặt hần khẽ biến.

- Thôi chết, làm sao để cắt khối đá này ra?

Lý Thiên Hành theo thói quen lục tìm tài liệu trong đầu một lúc sao hần mới chán nản ngồi xuống.

- Không lẽ phải nhờ lão già kia hay sao?

Hần càng nghĩ càng không cam lòng nhưng nếu như cắt hư bảo vật lại càng lỗ hơn.

- Đúng rồi vẫn còn thứ đó.

Lý Thiên Hành hai tay cầm lấy khối đá khẽ vận linh lực, từ sắc linh khí từ bên trong cơ thể hần thoát ra sao đó bao phủ lấy khối đá, dùng mắt thường có thể thấy được từng mảnh đá rơi ra bên ngoài cuối cùng chỉ còn lại một viên thủy tinh màu lam nhạt to bằng ngón cái, nhìn viên lam cầu nhỏ bằng ngón cái trên tay cảm giác mát lạnh truyền đến làm cho tâm hồn hần vô cùng thoải mái.

- Đây là thứ gì? sao không giống thượng phẩm linh thạch? không lẽ là bảo vật khác?

Hần có thể cảm nhận được thứ mình cầm trên tay nhất định không tầm thường, ít ra quý giá hơn mấy viên kim cương lúc trước của hần.

- Đúng rồi thần thư.

Lý Thiên Hành dùng một tia từ sắc linh khí bao lấy lam cầu, bên trên mảnh giấy màu vàng dần hiện lên vài chữ.

- Thượng phẩm linh thạch thủy thuộc tính đối với tu luyện giả thủy thuộc tính sao khi hấp thu hiệu quả tăng lên gấp 5 lần thượng phẩm linh thạch bình thường.

Trong lúc hần đang tiếp thu kiến thức, từ sắc linh khí bao quanh lam cầu trở nên dày đặc, thể tích viên lam cầu dần nhỏ lại sao đó bị từ sắc linh khí hòa tan, Lý Thiên Hành cảm thấy bên trong cơ thể có thứ gì đó đang bùng nổ hần ngất lịp tức ngồi xuống vận công, tia từ sắc linh khí trở về cơ thể của hần nhưng lần này bản chất khác hần, hần cảm giác tia từ sắc linh khí này lớn mạnh hơn lúc trước rất nhiều, sao khi tiếng vào cơ thể từ sắc linh khí liên tục khai phá kinh mạch bên trong, tới nửa canh giờ mới dừng lại.

Lý Thiên Hành mở mắt ra hần cảm nhận cơ thể hoàn toàn khác hần lúc trước, bây giờ hần đã chính thức trở thành tu chân giả tiến vào cảnh giới đầu tiên luyện khí sơ kì.

- Không xong.

Lý Thiên Hành vội đứng dậy, việc đầu tiên hần làm sao khi tiến vào con đường tu chân chính là kiểm tra tiêu đề đệ của mình, nhìn người anh em vẫn oai hùng nằm im bên trong hần tí mĩ kiểm tra vài lần phát hiện kích thước vẫn không thay đổi mới thở phào một hơi.

- Hừ chết lão tử.

Sao khi lấy lại được bình tĩnh Lý Thiên Hành tiếp tục dùng từ khí bao bọc mấy viên đá còn lại hai khối đá tiếp theo đều là thượng phẩm linh thạch vô thuộc tính, khối thứ tư là một viên thượng phẩm linh thạch hỏa thuộc tính, khối cuối cùng lại là một cây tứ cấp linh dược huyết linh chi, dược liệu chủ yếu luyện chế hóa huyết đan tứ phẩm đan được, sao khi sờ vuốt vài lần hần đem huyết linh chi bỏ vào trong giới chi sao đó bắt đầu hấp thu ba viên thượng phẩm linh thạch, tu vi thẳng tiến đến luyện thể đỉnh phong chỉ một chút nữa là đột phá trúc cơ.

Lý Thiên Hành cảm giác có gì đó không đúng theo như tư liệu, tu chân giả muốn tiến giai là vô cùng khó khăn phải trải qua bình cảnh, từ luyện khí sơ kì đến đỉnh phong cho dù là thiên tài kiệt xuất đi nữa cũng phải mất ít nhất 2 năm.

- Không lẽ là do nhân phẩm của lão tử bạo phát sao? không đúng hần là do công pháp kia đi, không ngờ công pháp của lão ca lại lợi hại như vậy lần này lão tử trúng lớn.

Ly Thiên Hành càng nghĩ càng hưng phấn lại bắt đầu tu luyện, lần này hần tiếp tục tiến vào trong thần đồ, một cỗ uy áp bá đạo truyền đến hần cắn răng chịu đựng cố gắng nhìn xung quanh nhưng chưa kịp mở mắt thì đã bị đá ra bên ngoài.

Ngày hôm sao hần lại đi đến vạn bảo các, lần này không đi đến đồ phùng Lý Thiên Hành tiến thẳng đến phòng đấu giá, hần muốn đấu giá cây huyết linh chi.

- Khách quan chẳng hay người đến đây để mua đồ hay đấu giá?

Lý Thiên Hành nhận ra người này, nàng là nữ tử ngày hôm qua hần gặp, ánh mắt hần khẽ liếc xuống phía dưới trong lòng thầm nghĩ thật lớn, thật tròn a.

- Um... ân ta đến đây để đấu giá thứ này.

Hắn vừa nói xong liền lấy huyết linh chi để trên bàn, nữ tử vừa nhìn thấy huyết linh chi liền ồ lên một tiếng sắc mặt tràn đầy kinh ngạc.

- Khách quan thứ này vô cùng quý giá ngài đợi một chút nô tỳ sẽ đi tìm quản lý đến.

- Được.

Lý Thiên Hành đợi được một lúc thì nhìn thấy nữ tử trở lại bên cạnh nàng còn có một lão già.

- Sao ở đây lắm lão già thế nhỉ?

Lão vừa nhìn thấy Lý Thiên Hành trên miệng liền xuất hiện nụ cười thương hiệu.

- Là vị công tử này muốn đến đây đấu giá sao?

Lão vừa nói vừa nhìn huyết linh chi trên bàn ánh mắt thoáng kinh ngạc, hai mắt đánh giá lại Lý Thiên Hành vài lần.

- Đúng vậy thứ này là do tại hạ mang đến đấu giá.

Lão già cầm lấy huyết linh chi đánh giá vài lần sao đó gật đầu.

- Đúng là tứ phẩm linh dược huyết linh chi, vị công tử này không biết là người muốn đấu giá ngay bây giờ hay là đợi hội đấu giá lớn tháng sao?

- Ngay bây giờ.

- Được vậy mời người đi theo ta.

Lý Thiên Hành đi theo lão nhân tiến vào một căn phòng từ nơi đây có thể thấy toàn cảnh cuộc đấu giá.

- Công tử người đợi một chút vật phẩm của người sẽ được đưa lên đài.

Lão già nói xong liền xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Nhập đội

Lý Thiên Hành quan sát căn phòng vài lần nhìn qua cũng khá sang trọng nhưng đáng tiếc không có thứ gì đáng giá, hắn đành tập trung sự chú ý tới buổi đấu giá bên dưới.

- Tiếp theo là một kiện huyền cấp hạ phẩm vũ khí tứ lam đao, giá khởi điểm 100 trung cấp linh thạch mỗi lần tăng giá không được ít hơn 10 viên.

Thanh đao được mang ra đặt lên bàn đấu, thân đao dài khoảng bảy tấc (70 cm) bên trên thân đao phát ra ánh sáng màu xanh nhạt, lưỡi đao bóng láng, sắc bén vô cùng, Lý Thiên Hành vừa liếc qua hai mắt hiệp thành một đường.

- Đúng là thứ tốt nếu có thể mang về địa cầu chà chà...

Đột nhiên trong đầu hắn nảy sinh một kế hoạch, nếu như có thể mang mấy thứ ở đây về địa cầu để bán nói không chừng hắn có thể trở thành triệu phú, chưa nói đến thanh đao này chỉ nói đến mấy thứ như cá bốn cánh gà chín sừng... lúc trước hắn nướng bên trong rừng cũng kiếm được bọn, Lý Thiên Hành càng nghĩ càng hưng phấn.

- Lão tử đúng là có thiên phú kinh doanh, hài... đáng tiếc lại bị cuộc đời xô ngã quá sớm.

Lúc này bên dưới đã bắt đầu đấu giá.

- 120 viên trung phẩm linh thạch.

- 150.

- 170...

- 260 viên trung phẩm linh thạch.

Lão giả ánh mắt đảo qua một vòng thấy không còn ai ra giá liền hô.

- Còn vị nào ra giá cao hơn hay không? 260 trung phẩm linh thạch lần một, còn ai ra giá cao hơn không? 260 viên lần 2, còn vị nào ra giá nữa không? 260 viên lần 3. Thành giao, chúc mừng vị đạo hữu này đã nhận được từ lam đào.

Lý Thiên Hành ngồi bên trong quan sát bồi đầu giá được hơn nửa canh giờ bắt đầu cảm thấy nhàm chán, nhìn người khác vun linh thạch như rác mà bản thân hắn là một bát thầy trộm mộ lại không có một viên, vài lần từ sắc linh khí bên trong cơ thể bạo động hắn đành cắn răng áp chế.

- Máy tên này lấy đâu ra phẩm linh thạch thế nhỉ? phi thương bất phú chắc là một lũ gian tặc?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì bên dưới huyết linh chi đã được mang ra.

- Đây là một gốc huyết linh chi tứ phẩm linh dược đã được các đại sư vận bảo các kiểm chứng, bởi vì chủ nhân của món vật phẩm này yêu cầu chỉ lấy hạ phẩm linh thạch nên giá khởi điểm 1000 viên hạ phẩm linh thạch.

Lão giả vừa nói xong lập tức một giọng nói truyền đến.

- Ta ra 1500 viên hạ phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành vừa nghe được giọng nói này liền ngẩn đầu nhìn sang đúng lúc nhìn thấy đoàn người lúc trước đi cùng hắn, người hô giá chính là tên đại ca trong nhóm.

- Trái đất à không đại lục thật tròn a.

- 1700 viên hạ phẩm linh thạch.

Đúng lúc này một lão giả áo đen phòng đối diện của hắn cũng bắt đầu trả giá.

- 1800 viên hạ phẩm linh thạch.

- Ta ra 2000 viên hạ phẩm linh thạch.

- 2100 viên hạ phẩm linh thạch.

- Lão phu ra 2200 viên hạ phẩm linh thạch.

- 2300.

- 2500...

Cuối cùng cây huyết linh chi của hắn được một lão giả dùng 3000 hạ phẩm linh thạch lấy xuống.

- Hắc hắc cuối cùng cũng có linh thạch để xài, xem ra kiếm linh thạch cũng không khó lắm không cần phải sử dụng đến bản lĩnh của lão tử.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, một thanh niên mang theo một cái khay từ bên ngoài tiến vào.

- Khách quan đây là linh thạch của người.

Lý Thiên Hành nhìn một đống lớn linh thạch trước mặt, sao đó quay sang hỏi tên thanh niên.

- Ở đây có bán túi trữ vật không?

- Tất nhiên là có, không biết ngài muốn mua loại nào?

- Thập phẩm là được.

- Ngài đợi một lát.

Túi trữ vật được chia từ nhất phẩm đến thập phẩm trong đó thập phẩm nhỏ nhất diện tích bên trong khoảng 10m³, nhất phẩm lớn nhất diện tích lên đến 100m³.

Lý Thiên Hành ngồi đợi một lát tên kia liền quay lại trên tay còn mang theo một cái túi.

- Túi trữ vật của ngài đây, 50 hạ phẩm linh thạch.

Hắn khẽ gạt đầu lấy 50 viên hạ phẩm linh thạch đưa cho tên tiểu nhị sao đó thu thứ còn lại vào bên trong.

- Có thứ này vẫn thuận lợi hơn.

Lý Thiên Hành mang theo túi trữ vật rời khỏi vạn bảo các sao đó tiến vào vạn dược các, tối hôm qua hắn tìm được bên trong thần thư vài loại đan dược bảo mạng nên hôm nay quyết định luyện chế thử.

- Khách quan không biết người cần gì?

- Ở đây có những thứ này không?

Hắn lấy ra một mảnh giấy đưa cho tên nhân viên.

- Là những loại dược liệu này sao? Ngài đợi một chút tiểu nhân sẽ lập tức đi lấy.

Lý Thiên Hành gạt đầu, trong lúc chờ đợi hắn quan sát một vòng vạn dược các, nơi đây không thua kém gì so với vạn bảo các nhưng bên trong chỉ bán các loại linh dược cùng đan dược, hắn đi một vòng xung quanh phát hiện nơi đây đa số là các loại linh dược nhất cấp với nhị cấp, đúng lúc này từ sắc linh khí bên trong cơ thể hắn lại bắt đầu bạo động, Lý Thiên Hành ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, thứ hấp dẫn vị huynh đệ của hắn chính là nằm bên trên.

- Khách quan đây là dược liệu của người, tổng cộng 20 hạ phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành nhận lấy dược liệu khẽ gạt đầu, từ bên trong túi trữ vật lấy ra 20 viên hạ phẩm linh thạch.

- Đúng rồi ở quý các không có bán tam phẩm dược liệu sao?

- À những linh dược cao cấp đều được bảo các bài bán trên lầu nếu muốn lên trên phải có thẻ khách quý.

- Thì ra là như vậy.

Lý Thiên Hành nhận lấy dược liệu liền trở về khách điểm bắt đầu luyện dược.

Bên trong một căn phòng sang trọng một bạch y nữ tử đang ngồi đối diện cửa sổ, ánh mắt thần thờ nhìn ra bên ngoài, trên người nàng vận một bộ trang phục vô cùng giản dị làm toát lên vẻ thanh tú động lòng người, gương mặt nhỏ nhắn, ngũ quan tinh xảo kết hợp hoàn mỹ phối hợp với mái tóc đen bóng hiện lên vẻ đẹp thoát trần, khiếm khuyết duy nhất chính là sắc mặt tái nhợt, đôi mắt ưu sầu thiếu sức sống.

- Tiểu thư, vương đô có thư tín truyền đến.

- Ân... đưa cho ta.

Nữ tử nhận lấy thư tín sao khi đọc xong sắc mặt khôi phục được một chút sức sống.

- Tiểu thư người đừng lo lắng, căn bệnh của người nhất định có thể chữa khỏi.

- Tiểu Hồng người không cần an ủi, ta tự biết tình trạng của bản thân.

Nàng đặt bức thư lên bàn trên mặt hiện lên nụ cười nhợt nhạt, ánh mắt tiếp tục nhìn xa xôi.

- Còn bao lâu nữa thì đến vương đô.

- Lý tướng quân nói còn khoảng nửa tháng chúng ta có thể đi tới vương đô, đến lúc đó bệnh tình của tiểu thư nhất định có thể chữa khỏi.

Nữ tử khẽ gạt đầu trong ánh mắt nàng hiện lên một tia hi vọng hiếm thấy.

Lý Thiên Hành trở về phòng liền bắt đầu luyện dược, ý niệm vừa động thần thư liền xuất hiện bên trong căn phòng, bên trên mảnh giấy vẫn phản chiếu kim quan mờ nhạt, hắn dựa theo đan phương trên thần thư bắt đầu luyện dược, trên tay Lý Thiên Hành xuất hiện một ngọn lửa nhỏ đây là hiệu quả do việc luyện hóa xích diễm châu ngày hôm qua, từng cây dược liệu bị hỏa diễm thiêu đốt sao đó được hắn dung hợp vào bên trong một chiếc lọ.

- Cuối cùng cũng xong.

Nhìn lọ dược liệu trước mặt, Lý Thiên Hành mỉm cười hài lòng, hắn dựa theo thần thư luyện chế một loại tán khí dược, tu chân giả bên dưới trúc cơ một khi trúng phải sẽ mất hết sức chiến đấu, cả người vô lực cho dù là trúc cơ cảnh cũng có ảnh hưởng trong thời gian ngắn.

- Không biết có nên chế tạo mấy loại âm dương hoan hợp tán, tu nữ đã cuồng phong các loại không? lỡ đến lúc cần dùng thì sao?

Lý Thiên Hành sao khi suy nghĩ một lúc khẽ lắc đầu.

- Thiện tai, thiện tai không biết khi nào tâm hồn thuần khiết của lão tử đã bị vấy bẩn đến như vậy? chắc là do lão ca lây nhiễm cho lão tử, nhất định là như vậy.

Sao khi nghĩ ngợi một ngày hán đi tới dong binh hội để lãnh nhiệm vụ, Lý Thiên Hành cầm theo phiếu đăng kí đi tới chỗ nhiệm vụ lang vương, lúc hán tới nơi đã có 5 người đứng đợi sẵn, 3 nam, 2 nữ.

- Mấy vị sư huynh, sư tỷ các người cũng đăng kí nhiệm vụ lang vương sao?

- Hừ, nói nhảm nếu không đăng kí chúng ta tới đây làm gì?

Một tên đại hán dáng người to lớn vạm vỡ hướng Lý Thiên Hành đi tới.

- Tiểu tử người cũng tham gia nhiệm vụ sao?

- Hi hi đúng vậy.

- Luyện khí hậu kì đỉnh phong cũng không tệ, ta gọi Trương Tam là trưởng đoàn lần này, tiểu tử người gọi ta tam ca là được.

- Tam ca.

Trương Tam nhìn Lý Thiên Hành dễ dàng liền dẫn hán tiến đến giới thiệu với mấy người xung quanh, hai tên nam tử còn lại một người gọi là Liễu Chính trúc cơ trung kì, người còn lại là Từ Thành trúc cơ sơ kì, hai người nữ lại là hai chị em tiểu Tuệ, tiểu Hà đều là trúc cơ sơ kì.

Lý Thiên Hành mỉm cười chào hỏi từng người, ánh mắt hán đảo qua Từ Thành vài lần cảm thấy khí tức gian xảo từ trên người tên đó phát ra không thua kém gì hán, sao đó lại dời lên người hai nữ tử kia, diện mạo hai chị em này giống nhau đến bảy phần hán là sinh đôi, gương mặt mỗi người khá thanh tú nếu chịu trung diện có thể so với mấy hot girl ở địa cầu, ánh mắt hán rơi xuống phía dưới khe kinh ngạc.

- Ấy chà, hình như vòng 3 không giống lắm thì phải.

- Bây giờ đã đủ người chúng ta xuất phát thôi.

Trương Tam dẫn đoàn người rời đi Lý Sơn trấn tiến về phía vương thành, trên đường đi Lý Thiên Hành liên tục nói chuyện với tên Liễu Chính biết thêm được khá nhiều điều về Kim Tước vương quốc, tên này trước kia cũng từng tham gia học viện khảo thí nhưng do tư chất không đủ nên bị loại ngay từ đầu, hán vừa đi vừa tính, từ Lý Sơn trấn muốn đi đến vương đô phải mất ít nhất là nửa tháng nếu không có vấn đề gì xảy ra hán chắc chắn kịp tham gia học viện khảo thí.

- Ngừng lại hôm nay chúng ta tạm thời nghỉ ở đây.

Bọn người Lý Thiên Hành tạm thời dừng chân bên bờ suối bắt đầu dựng trại nghỉ ngơi, hán nhìn quanh một vòng sao đó tìm một chỗ gần trại hai chị em tiểu Tuệ để dựng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Âm mưu

- Khả khả chỗ này dễ rình hơn.

Lý Thiên Hành vừa dựng trại xong liền lấy một khối thịt đã chuẩn bị sẵn bên trong túi trữ vật bắt đầu nướng ăn, mùi thơm vừa bay lên đã có ruồi bu lại.

- Lý huynh đệ người đang làm gì vậy?

Liễu Chính ngửi thấy mùi thơm liền tiến tới, phía sau hán còn có Trương Tam, Từ Thành cùng hai chị em kia.

- Chết tiệt chưa rình được gì lại phải tốn mấy miếng thịt của lão tử.

Tuy trong lòng thầm oán bên ngoài hán vẫn tươi cười chào đón.

- Ta đang nướng thịt nếu mọi người đã đến thì vào ăn chung.

- Vậy ngại quá.

Liễu Chính tuy ngoài miệng nói vậy nhưng vẫn ngồi cạnh Lý Thiên Hành, Trương Tam cười nói.

- Nếu tiểu Lý đã có lòng vậy mọi người cùng ăn đi.

Lý Thiên Hành nghe Trương Tam nói thầm máng tên đầu đất, hần đành lấy thêm mấy khối thịt mang ra nướng.

- Liễu Chính huynh, nghe nói huynh đã từng ở vương đô có thể kể cho mọi người nghe vài chuyện để mở mang kiến thức được không?
- Tiểu Lý người muốn biết chuyện gì?
- Hoàng gia học viện.

- Là chuyện này sao? nói thật bản thân ta cũng chỉ biết có vài chuyện liên quan đến học viện, nghe người khác nói một khi tiến vào được bên trong sẽ nhất phi trùng thiên, bên trong học viện không những tài nguyên phong phú, công pháp dư thừa nếu như biểu hiện xuất sắc có thể làm cho mấy vị đại nhân vật chú ý thì không cần phải lo lắng chuyện tương lai, đáng tiếc năm đó ta tư chất không đủ, hải...

Liễu Chính nói đến đây khẽ thở dài, Lý Thiên Hành thấy vậy ném cho hắn một cục thịt.

- Vậy đừng nói chuyện này nữa, kể một số chuyện thú vị ở vương đô đi.

Liễu Chính cắn một miếng thịt sao đó giơ ngón tay cái về phía Lý Thiên Hành.

- Tiểu Lý thứ này của người không tệ a, nói về vương đô nếu là nam nhân phải biết được tứ đại mỹ nhân ở vương đô.

Lý Thiên Hành vừa nghe đến đây liền ngóng lỗ tai lên.

- Bên trong vương đô ta từng nghe mọi người đồn đại có bốn vị tiên tử không những mỹ mạo như thiên tiên mà tài năng của các nàng không thua kém thiên tài Thiên Tước đế quốc, có người nói một số công tử đại gia tộc ở Thiên Tước đế quốc từng tiến đến vương quốc cầu hôn, còn có người nói chỉ cần nhìn thấy mỹ mạo của các nàng sao này sẽ không tìm được đạo lữ.

- Tại sao?

Trương Tam đang ăn cũng hiếu kì hỏi.

- Bởi vì bọn họ bị nhan sắc của các nàng mê hoặc.
- Không khoa trương đến như vậy chứ?

Liễu Chính khinh thường liếc nhìn Lý Thiên Hành một cái.

- Tiểu Lý tại người không thấy đó thôi, bên trong tứ đại mỹ nữ có một người gọi là thủy nguyệt tiên tử hiện đang tu luyện bên trong Tịnh Thủy tiên môn, hơn một phần tư nam đệ tử vị nàng mới tiến vào môn phái.

Liễu Chính vừa nói đến đây liền liếc nhìn sang Lý Thiên Hành.

- Tiểu Lý ta thấy người tư chất không tệ hay là người thử đăng kí vào Tịnh thủy tiên môn thử xem, biết đâu có thể gặp được vị tiên tử đó.

Lý Thiên Hành nghe hắn nói chỉ biết mỉm cười lắc đầu.

- Dù có nhìn thấy được cũng chẳng làm ăn được gì, không bằng theo đuổi hai vị tiên tử trước mặt không chừng còn có cơ hội.

Lý Thiên hành vừa nói vừa nháy mắt với hai tỷ muội kia, hai nàng nhất thời không biết làm sao, tiểu Tuệ sắc mặt đỏ bừng vội cầm lấy một que thịt lên ăn, che đi vẻ xấu hổ của mình, tiểu Hà bình tĩnh hơn được một chút.

- Lý đạo hữu nói đùa, hai tỷ muội chúng tôi sao dám so sánh với tiên tử.
- Đó là do bọn họ không biết thưởng thức, trong mắt Lý Thiên Hành ta tiên tử cũng chỉ có thế mà thôi.

Tiểu Tuệ vừa nghe hắn nói sắc mặt lại đỏ bừng lên vội chạy đi, trước khi đi còn lấy thêm vài que thịt, tiểu Hà thấy muội muội mình bỏ đi liền đứng dậy đuổi theo, Lý Thiên Hành nhìn theo bóng lưng của hai nàng nhất thời nhin không được vội cười lớn.

- Tiểu Lý đệ thật sự nhìn trúng hai nàng đó sao?

Trương Tam vẻ mặt nghi ngờ nhìn Lý Thiên Hành.

- Tam ca có chuyện gì sao?
- Đệ đừng nhìn hai nàng như vậy mà dễ đùa giỡn, theo ta quan sát rất có thể hai nàng là đệ tử của một trong tứ đại tiên môn trong vương quốc.

Từ Thành từ nãy đến giờ ngồi im cũng khẽ gật đầu đồng ý.

- Tam ca nói không sai với độ tuổi của hai nàng mà đột phá đến mức cơ đúng thật có thể xưng hai tiếng thiên tài chắc chắn là có thể lực bồi dưỡng, thâm chí là cổ cao thủ đang âm thầm bảo vệ.

Lý Thiên Hành nghe đến đây khẽ nhủ nếu hai nàng có người bảo vệ vậy kế hoạch rình trộm hạ độc đêm nay hồng bát rồi.

- Sao vậy? có phải cảm thấy thất vọng lắm không?

- Làm sao có thể, lúc này tiểu đệ chỉ đùa với hai tỷ muội đó một chút thôi, đúng rồi, tam ca lúc này huynh có nhắc đến tứ đại tiên môn, chuyện đó là sao?

- Bên trong Kim Tước vương quốc tuy có nhiều môn phái nhưng có 4 tiên môn thế lực vô cùng hùng hậu tự xưng là tứ đại tiên môn gồm có Ngọc Phong, Phiêu Miểu, Tịnh Thủy, Liệt Diễm trong đó Ngọc Phong cùng Phiêu Miểu đều là tiên môn nhị tinh còn Tịnh Thủy cùng Liệt Diễm là tiên môn tam tinh.

Môn phái trên Phong Vân đại lục chia làm ngũ tinh trong đó nhất tinh lớn nhất, ngũ tinh nhỏ nhất, ngoài ra còn phân ra cách gọi, môn phái tứ tinh, ngũ tinh gọi là tiểu môn, nhị tinh cùng tam tinh gọi là tiên môn còn môn phái nhất tinh gọi là đế môn.

Sao khi trò chuyện một lúc, Lý Thiên Hành trở về trại của mình ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn về hai tỷ muội tiểu Tuệ, trong lòng vô cùng khó chịu.

- Nam tử không chịu thiệt trước mắt, lần này lão tử quyết định ăn chay.

Quyết định xong hần lập tức tiến vào trại của mình nhưng không biết vì sao không thể chớp mắt.

- Xem ra phải tìm chỗ để giải phóng cơ thể một chút.

Lý Thiên Hành quan sát xung quanh một hồi không thấy ai liền tiến vào trong rừng giải quyết nỗi tương tư, đột nhiên từ sắc linh khí bên trong cơ thể hần khẽ động Lý Thiên Hành liền nhảy vào một bụi cây gần đó hai mắt cảnh giác nhìn xung quanh, một bóng đen từ bên trong rừng cây đi ra trên tay mang theo một thanh kiếm, ánh mắt liên tục nhìn xung quanh như đang tìm kiếm thứ gì đó.

- Kì lạ chẳng lẽ là nghe lầm?

Nam tử vừa nói xong liền phi thân đi mất, Lý Thiên Hành định quay lại báo với mọi người đột nhiên từ sắc linh khí trong cơ thể lần nữa bạo động hần lập tức chui vào bụi, từ trong bóng tối thanh niên lúc này lần nữa xuất hiện ánh mắt tiếp tục tìm kiếm xung quanh.

- Từ Côn không cần tìm nữa, ở đây không có ai đâu.

- Cẩn thận vẫn tốt hơn.

Lý Thiên Hành nhìn người vừa mới tới sắc mặt khẽ biến tuy tên này mặt toàn đồ đen nhưng hần có thể chắc chắn tên này chính là Từ Thành.

- Từ Côn chuyện chủ nhân giao phó người làm đến đâu rồi?

- Người yên tâm mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch, ngày mai bắt đầu hành động, người chỉ cần giữ chân hai nữ nhân đó là được.

- Yên tâm chuyện này ta mười phần nắm chắc.

- Tốt nhất đừng để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nếu không chủ nhân sẽ không tha cho người.

Từ Côn nói xong trong tay xuất hiện một bình ngọc đưa cho Từ Thành.

- Đây là hóa linh phấn có thể làm cho bọn họ mất đi linh lực trong một ngày, chủ nhân có lệnh không được giết hai nữ tử đó.

- Phiền phức.

Từ Thành nhận lấy bình ngọc sao đó rồi đi, Từ Côn nhìn xung quanh mấy lần mới bỏ đi, Lý Thiên Hành núp một bên nghe lén sắc mặt liên tục thay đổi.

- Bọn tiểu tặc các người dám hốt tay trên cửa lão tử sao? hắc hắc xem ta làm thế nào để trị các người.

Lý Thiên Hành vừa bước ra lập tức nhảy lại vào bụi, Từ Côn sao khi rời đi không ngờ quay lại ánh mắt liếc nhìn xung quanh.

- Thật sự không có ai?

Lý Thiên Hành núp bên trong bụi cây thêm nửa canh giờ mới nhú đầu ra, ánh mắt đảo xung quanh vài lượt.

- Ta khát, mém chút hù chết lão tử.

Hần nhanh chóng trở về chỗ của mình, trong đầu hiện lên một kế hoạch.

- Lần này lão tử phải trình diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân thật hoành tráng, ta không tin với đẳng cấp mị lực của mình còn không chinh phục hai

tiểu nha đầu kia hắc hắc...

Lý Thiên Hành bắt đầu dùng linh lực của mình để kết nối với thần thư, lúc này khí từ sắc linh khí bạo động thì bên trong cơ thể hần thần thư cũng xảy ra biến hóa, bên trên mảnh kim quan hiện lên bốn chữ trúc cơ hậu kỳ nếu hần đoán không lầm thì bốn chữ này chỉ tu vi của tên Từ Côn kia, thậm chí hần còn cảm nhận được khí tức tên từ côn đó vẫn còn lưu bên trong mảnh kim sắc thần thư này.

- Đúng là bảo bối tốt sao này lão tử không lo việc gặp mấy tên giả heo ăn thịt hổ nữa.

Lý Thiên Hành tiếp tục vận từ hà công pháp hần lấy ra mười viên hạ phẩm linh thạch bắt đầu thôn phệ nếu như không có vấn đề gì xảy ra ngày mai hần có thể tiến vào trúc cơ, từ sắc linh khí bên trong cơ thể hần nhanh chóng thôn phệ linh thạch sao đó tiến vào bên trong cơ thể, sao khi hoàn thành quá trình luyện công khóa miệng hần khẽ cong lên.

- Hắc hắc cuối cùng lão tử cũng bước vào trúc cơ.

Lý Thiên Hành vận linh lực sắc mặt trở nên ngốc trẻch, từ sắc linh khí trong cơ thể hần sao khi thôn phệ mười viên hạ phẩm linh thạch hoàn toàn không có gì thay đổi.

- Tình hình gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Âm mưu bại lộ

Lý Thiên Hành lại lấy thêm 10 viên hạ phẩm linh thạch để hấp thu, kết quả từ sắc linh khí trong cơ thể vẫn không thay đổi hần có cảm giác chẳng khác nào như muối bỏ biển, đột nhiên Lý Thiên Hành nhớ ra một vấn đề, lần trước thứ hần thôn phệ là thượng phẩm linh thạch mà một viên thượng phẩm linh thạch bằng 1 vạn viên hạ phẩm linh thạch, hần phải tốn 4 viên thượng phẩm linh thạch mới tiến vào luyện khí đỉnh phong nếu là người thường chỉ cần 1 vạn viên linh thạch hạ phẩm là đủ để lên trúc cơ.

- Ta kháo, thì ra là một công pháp phá sản.

Một khi tu vi của hần tăng lên, lượng linh khí cần thôn phệ cũng sẽ tăng theo chỉ là cảnh giới luyện khí đã hao tốn mấy vạn viên linh thạch vậy trúc cơ, kim đan, nguyên anh thì sao? Càng nghĩ hần càng nhức óc.

- Lão tử mặt kệ nếu không đủ linh thạch lão tử sẽ đào tung mấy cái ngôi mộ trên đại lục này lên đến lúc đó lão tử không tin vẫn không đủ linh thạch để tu luyện.

Suy nghĩ thông suốt vấn đề hần không quan tâm đến vấn đề linh thạch nữa mà chuyển sang kế hoạch làm anh hùng cứu mỹ nhân của mình.

Sáng hôm sau mọi người tiếp tục lên đường Lý Thiên Hành vẫn tiếp tục trò chuyện với Liễu Chính thịnh thoảng liếc nhìn Từ Thành.

- Liễu huynh đệ không biết nơi này có yêu thú không?

Trương Tam đang dẫn đầu đoàn người nghe Lý Thiên Hành hỏi liền trấn an hần.

- Tiểu Lý người không cần lo lắng, nơi này ta đã đi qua nhiều lần chưa từng thấy yêu thú xuất hiện, với lại yêu thú chỉ ở trong rừng sâu hoặc là nơi có thiên địa linh vật, chúng sẽ không rảnh tới kiểm chuyện với tiểu tử người đâu.

- Tam ca hay là bây giờ chúng ta đi tìm vài con nhất cấp yêu thú, tiểu đệ sẽ lấy thịt của chúng nướng cho mọi người thưởng thức, mùi vị thịt yêu thú chắc không tệ.

Từ Thành nghe hần nói xong liền lắc đầu.

- Lý huynh đệ bây giờ chúng ta đang đi làm nhiệm vụ nếu không nhanh có thể sẽ bị người khác cướp mất, đợi sao khi lấy được linh thạch đến lúc đó người đãi mọi người ăn thịt yêu thú cũng không muộn.

- Ta thấy tiểu Từ nói có lý đợi sao khi hoàn thành nhiệm vụ, Tam ca sẽ bắt cho tiểu Lý người vài con yêu thú, bây giờ chúng ta tiếp tục lên đường.

Lý Thiên Hành đi phía sau đoàn người ánh mắt khẽ liếc nhìn Từ Thành đúng lúc thấy trên gương mặt hần xuất hiện nụ cười nhạt, ánh mắt Lý Thiên Thành liên tục xoay chuyển, theo như đoạn đối thoại đêm hôm qua thì một tiêu của bọn chúng không phải là những người ở đây nhưng rất có thể liên quan đến hai nữ tử này, Lý Thiên Hành nghĩ đến đây lập tức tăng tốc tiến lại gần hai nữ tử, trước tiên phải tìm hiểu thông tin về hai nàng, đặt biệt là số đo ba vòng cùng tư thế yêu thích những yếu tố này ảnh hưởng vô cùng quang trọng đến kế hoạch vĩ đại của hần.

- Tiểu Tuệ cô nương tại hạ có một số chuyện muốn hỏi không biết có được hay không?

Tiểu Tuệ nhìn Lý Thiên Hành đi tới trên mặt hiện lên nét bối rối.

- Không biết Lý đạo hữu muốn hỏi chuyện gì?

- À là như thế này tại hạ nhìn bảo kiếm trên tay cô nương chất liệu vô cùng tốt tại hạ cũng muốn mua một thanh không biết tiểu Tuệ cô nương có thể chỉ điểm cho tại hạ được không?

- Là chuyện này sao? Thứ này là của tiểu thư...

- Tiểu Tuệ.

Tiểu Hà đứng một bên nghe nàng nói liền chặn ngang.

- Lý đạo hữu bình khí của hai tỷ muội chúng ta cũng chỉ bình thường nếu công tử muốn mua ở Vọng thành phía trước cũng có bán.

- Vậy đa tạ hai vị.

Lý Thiên Hành khẽ gật đầu, lập tức chuyển sự chú ý sang tiểu Hà.

- Tiểu Hà cô nương không biết hiện tại đang tu luyện ở môn phái nào?

Tiểu Hà nghe hẳn hỏi khẽ nhún mày.

- Thứ lỗi chuyện này tiểu nữ không thể nói.

- Không sao, không sao tại hạ cũng chỉ tò mò muốn biết, không biết môn phái nào lại có thể may mắn có được hai vị tiên tử tài mạo song toàn.

Tiểu Hà nghe hẳn khen cũng có chút bối rối ánh mắt nhìn sang tiểu Tuệ phát hiện gương mặt nhỏ nhắn của muội muội không biết từ khi nào đã đỏ ửng.

- Lý đạo hữu quá lời.

Lý Thiên Hành nhìn thấy cơ hội liền xấn tới.

- Tại hạ sắp tiến vào trúc cơ kì không biết có thể thỉnh giáo hai vị tiên tử một chút không?

Hai nàng nghe hẳn nói cũng không thể từ chối khẽ gật đầu.

- Không biết hai vị tiên tử thích ăn món gì? Mật y phục màu gì? Số đo ba vòng bao nhiêu? thích loại tư thế nào?...

Trong đầu hẳn liên tục xuất hiện những câu hỏi nhưng ra đến miệng thì hoàn toàn khác, ba thanh niên còn lại đứng một bên nhìn đến há hốc.

- Tiểu Lý này không đơn giản, nhanh như vậy đã cưa đổ hai nàng.

- Tam ca nói không sai thiên phú tên này có thể so ngang thất phẩm linh mạch.

Từ Thành đứng một bên cũng khẽ gật đầu tự nhận không bằng.

Đoàn người Lý Thiên Hành tìm một chỗ nghỉ chân, Lý Thiên Hành lấy ra mấy miếng thịt bắt đầu nướng ăn, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn xung quanh khi vừa nhìn thấy Từ Thành liền hô lên.

- Từ huynh đệ, Từ huynh đệ bên này.

Từ Thành nghe hẳn gọi liền đi tới nhún mày hỏi.

- Lý huynh đệ có chuyện gì sao?

- Từ huynh đệ có thể làm phiền người nướng giúp ta mấy miếng thịt này không? ta muốn đi giải quyết một chút.

- Được.

Lý Thiên Hành ôm bụng chạy được một đoạn khóe miệng cong lên tạo nên một nụ cười gian xảo vô cùng, một lúc sao hẳn lại chỗ Từ Thành với vẻ mặt thanh thản như trúc được gánh nặng.

- Từ huynh đệ đa tạ người.

- Không có gì, Lý huynh đệ người tiếp tục nướng ta đi gọi mọi người.

Từ Thành vừa rời đi Lý Thiên Hành liền vận linh lực bao phủ lấy mười mấy que thịt sao đó kết nối với thần thư, đúng như hần dự đoán có vài que xuất hiện thành phần lạ hẳn là hóa linh phần.

- Hắc hắc muốn chơi lão tử sao? tiểu tử người còn non lắm.

Lý Thiên Hành lên đổi vị trí của mấy que thịt lại thêm chút gia vị sao đó tiếp tục nướng, một lúc sao Từ Thành quay trở lại, sao lưng hẳn là đám người Trương Tam.

- Lý huynh đệ người đã nướng thịt xong chưa?

Liễu Chính liền tiến lại cầm lấy một que, hần chưa kịp há miệng đã bị Lý Thiên Hành cướp mất.

- Tiểu Lý đừng keo kiệt như vậy chứ.

- Liễu Chính huynh chưa từng nghe lady first.

Liễu Chính nghe hần nói sắc mặt ngốc ra.

- Lý huynh đệ ta chỉ lấy có một que đâu có lấy đi hết.

Lý Thiên Hành khẽ lắc đầu, không học thức thật đáng sợ, hần quay sang nhìn hai tỷ muội kia.

- Ý của ta muốn nói là phải ưu tiên hai vị tiên tử này trước.

Liễu Chính vừa nghe hần nói liền gạt đầu sao đó ánh mắt khinh bỉ nhìn Lý Thiên Hành, tên này đúng là trọng sắc khinh bạn.

- Như vậy đa tạ Lý đạo hữu.

Tiểu Tuệ cầm lấy một que thịt bắt đầu ăn dù sao cũng là người khác mời không ăn chính là bất lịch sự, tiểu Hà sao buổi nói chuyện lúc sáng cùng với hần cũng không đề phòng như lúc trước cũng cầm lấy một que.

Từ Thành nhìn hai nàng ăn mấy que thịt hần đã bỏ độc khỏa miệng khẽ cong lên sao đó tìm một que không độc để ăn, hai người Trương Tam, Liễu Chính đang tính động thủ lại bị Lý Thiên Hành cắt ngang.

- Tam ca còn bao lâu nữa chúng ta mới đến Vọng thành.

- Nếu không có chuyện gì xảy ra thì ba ngày nữa chúng ta sẽ đến Vọng thành.

Lý Thiên Hành khẽ gạt đầu hai tay cầm lấy hai que thịt, một đưa cho Trương Tam que còn lại đưa cho Liễu Chính.

- Tiểu đệ nghe nói Vọng thành không thua kém gì vương thành không biết có đúng không?

- Lý huynh đệ người chưa đến vương thành nên không biết thôi, người ở đó tùy tiện tìm một người cũng có thể là trúc cơ cảnh thậm chí may mắn có thể gặp được kim đan cảnh, Vọng thành dù lớn nhưng lại không cùng đẳng cấp với vương thành.

- Nếu có cơ hội ta nhất định đến vương thành một chuyến.

- Đáng tiếc là người không có cơ hội.

Từ Thành nhìn Lý Thiên Thành trên mặt hiện lên nụ cười chế nhạo.

- Loại vô danh tiểu tốt như người mà cũng muốn bước chân vào Vương thành sao?

Mọi người nghe những lời này sắc mặt khẽ biến.

- Không biết lời này của Từ huynh là có ý gì?

- Ý của ta là các người sẽ không có cơ hội bước vào Vương thành, nhất là loại tiểu nhân như người.

- Từ huynh lời này của người hình như hơi quá đáng.

- Quá đáng thì sao? các người có thể làm gì được ta ha ha...

- Ngươi...

Lý Thiên Hành sắc mặt đại biến.

- Tại sao ta không dùng được linh lực.

Mọi người nghe hắn nói cũng biến sắc liền vận linh lực kiểm tra.

- Các người không cần phí công sức đã trúng tán linh phần của ta trong vòng một ngày các người đừng mơ đến việc sử dụng linh lực.

Từ Thành đứng lên trong tay hắn xuất hiện một thanh bảo kiếm chỉ thẳng vào người Trương Tam.

- Bắt đầu từ người.

- Khoan đã, tại sao người làm như vậy?

Từ Thành liếc nhìn Lý Thiên Hành thản nhiên trả lời.

- Không tại sao hết, chỉ trách các người xui xẻo.

Vừa nói xong liền hướng Trương Tam đâm tới, đột nhiên hắn cảm giác được nguy hiểm ập đến liền né sang một bên.

- ẦM...

Từ Thành bị trúng một đòn nằm đo đất, miệng phun ra một ngụm máu, ánh mắt kinh ngạc nhìn lại.

- Không... không thể, rõ ràng người đã trúng hóa linh phần, tại sao lại?

Tất cả mọi người cũng đều ngạc nhiên nhìn hắn, Lý Thiên Hành nhìn ánh mắt của mọi người khóe miệng khẽ cong lên đi đến trước mặt của Từ Thành.

- Nếu người đã thành tâm muốn biết, lão tử sẽ sẵn sàng trả lời, tại vì ta không bị trúng độc, tiểu thủ đoạn của người sớm đã bị lão tử vạch trần từ khi người tiến đến nướng thịt giúp ta.

- Lúc đó chính người đã kêu ta, không phải sao?

Lý Thiên Hành khẽ nhún mày hình như đúng là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Vọng thành

- Lão tử kêu cái gì thì người làm cái đó sao? Ngu xuẩn.

Lý Thiên Hành tiến tới một chân giẫm lên ngực Từ Thành.

- Nói, tại sao người lại hạ độc chúng ta?

- Người muốn biết sao? Vậy thì đi theo ta, ta sẽ nói cho người biết.

Từ Thành vừa nói xong trong miệng hắn trào ra tia máu đen, sinh cơ dần biến mất, Lý Thiên Hành tiến tới lục soát người hắn chỉ thu được một bình dược liệu cùng một túi trữ vật, bên trong chỉ có vài viên hạ phẩm linh thạch.

- Là hàng thập phẩm sao? Đúng là xuôi xẻo.

Lý Thiên Hành lấy ra một bình dược liệu giúp mọi người giải độc, trong lúc hắn nướng thịt đã lén lấy mê hồn tán rắc lên mấy que thịt nên chỉ có một mình Từ Thành bị trúng hóa linh phần.

- Tiểu Lý đa tạ đệ nếu không có đệ mạng của lão tam ta đã bị tên tiểu nhân kia lấy mất.

- Đây là chuyện nhỏ, một công dân gương mẫu như đệ nên làm mà.

Liễu Chính nhìn Từ Thành nằm phía trước thở phào một hơi, mém chút là mất cái mạng nhỏ.

- Lý huynh đệ lần này thật sự phải đa tạ người sao này cần gì cứ nói một tiếng với ta.

- Lý đạo hữu đa tạ ơn cứu mạng của người.

Lý Thiên Hành trực tiếp bỏ qua Liễu Chính hướng hai tỷ muội mỉm cười.

- Hai vị tiên tử không cần khách sáo vì hai vị cho dù lên núi đao, xuống biển lửa ta cũng không sợ.

Hai nàng nghe hắn nói sắc mặt thoáng đỏ lên.

- Đúng rồi Lý huynh đệ có biết vì sao tên này lại hạ độc chúng ta không?

Lý Thiên Hành đang cảm giác lâng lâng thì bị cắt đứt ánh mắt hình viên đạn nhìn sang Liễu Chính.

- Làm sao ta biết được, chỉ là trong lúc vô tình ta gặp được hắn cùng đồng bọn đang trao đổi.

Lý Thiên Hành bắt đầu kể lại toàn bộ sự việc hắn nghe lén được, tất nhiên phải thêm vào một chút mắm muối, hai nữ tử nghe được sắc mặt khẽ biến.

- Tỷ tỷ có khi nào bọn chúng theo dõi chúng ta hay không?

- Không ổn.

Tiểu Hà nghe muội muội nói sắc mặt đại biến, trên tay nàng xuất hiện một viên cầu màu hồng sao đỏ ném lên trời.

- BÙM...

Viên cầu hồng nổ ra hàng loạt tia sáng bắn đi bốn phía làm Lý Thiên Hành nhìn đến lác mắt.

- Thì ra pháo bông còn có thể chơi như vậy?

Sao khi mấy tia sáng biến mất trên tay tiểu Hà lại xuất hiện một con vật giống như ong chúa, con ong vừa xuất hiện liền nhắm một hướng bay đi.

- Đi.

Hai tỷ muội tiểu Hà lập tức đuổi theo con ong, Lý Thiên Hành suy nghĩ một chút liền bám theo.

- Tam ca bây giờ phải làm sao?

- Đuổi theo.

Con ong bay xuyên qua khu rừng được vài chục dặm sao đó dừng lại, hai tỷ muội tiểu Hà nhìn cảnh tượng trước mắt liền sững lại, trước mặt hai nàng là một mảnh hỗn độn như chiến trường, trên mặt đất nằm vài chục xác người, không ai sống sót.

- Công chúa.

Tiểu Tuệ hô lên một tiếng chạy về phía trước, tiểu Hà nhìn xác người nằm la liệt trước mặt hướng tiểu Tuệ chạy đến.

- Tiểu Tuệ chúng ta mau về thông báo chuyện này cho tiểu thư.

- Nhưng mà công chúa...

- Tỷ nghĩ chuyện này không đơn giản nên mau chóng bẩm báo cho tiểu thư biết.

- Ân.

Lý Thiên Hành vừa đến nơi thì hai nàng đã rời đi, ánh mắt hắn nhìn một đống phế tích trước mặt trong đầu kêu lên ong ong, toàn bộ thức ăn bên trong như muốn ủa ra ngoài.

- Đây là...

Đột nhiên hắn xong thẳng vào đám tử thi ánh mắt tìm kiếm xung quanh.

- Tiểu Tứ, tiểu Tứ...

Hắn nhận ra đây chính là những người đầu tiên hắn gặp khi đến đại lục này, hắn tìm một vòng xung quanh cuối cùng cũng tìm được tiểu Tứ.

- Tiểu Tứ...

Lý Thiên Hành nhìn thi thể tiểu Tứ nằm trước mặt, trong lòng không rõ cảm xúc, chỉ vài ngày trước mọi người vẫn đi cùng nhau bây giờ chỉ còn lại mình hắn.

- Tiểu Lý người không sao chứ?

Trương Tam, Liễu Chính vừa đến nơi nhìn tình cảnh trước mắt chỉ thoáng kinh ngạc sao đó chạy tới chỗ của Lý Thiên Hành.

- Tam ca ở đây có độc, là hóa linh phần huynh hãy cẩn thận.

Liễu Chính đi một bên lên tiếng nhắc nhở.

- Ta biết.

Trương Tam gật đầu quay sang nhìn Lý Thiên Hành.

- Tiểu Lý họ là người thân của đệ sao?

Lý Thiên Hành lắc đầu.

- Tam ca huynh giúp đệ một chuyện được không? Giúp đệ chôn cất bọn họ.

- Được.

Trương Tam sử dụng linh lực đào một cái hố lớn trên mặt đất, Liễu Chính cùng Lý Thiên Hành mang thi thể bọn họ bỏ vào.

- Tiểu Tử, lão tử cả đời đào mộ người khác, hôm nay phá lệ làm cho tiểu tử người một cái mộ người cũng nên thấy may mắn.

Lý Thiên Hành để lại mấy con gà quay trước mộ sao đó rời đi.

- Tiểu Lý người muốn đi đâu?

- Tam ca không phải chúng ta còn chưa hoàn thành nhiệm vụ sao? Tất nhiên là phải đi bắt lang vương.

Liễu Chính nhìn hai người đi phía trước đột nhiên kêu lên.

- Tam ca chúng ta không đợi hai nữ tử kia sao?

Trương Tam lắc đầu.

- Ta nghĩ hai nàng vốn dĩ không phải đi bắt lang vương mà đang chấp hành một nhiệm vụ nào đó.

- Bây giờ chỉ còn 3 người chúng ta làm sao hoàn thành nhiệm vụ? hay là chúng ta chọn một nhiệm vụ khác đi.

- Được, đi đến Vọng thành chúng ta sẽ đổi nhiệm vụ.

Đoàn người Lý Thiên Hành đi được hai ngày đường liền tiến vào vọng thành, nhìn thành trì to lớn trước mặt Lý Thiên Hành hít sâu một hơi.

- Tam ca, Liễu huynh đệ, hai người có chắc đây là Vọng thành, không phải Vương thành?

- Tất nhiên, tiểu Lý không lẽ tiểu tử người không nhìn thấy hai chữ Vọng thành hay sao?

Lý Thiên Hành ngẩn đầu căn mắt ra nhìn cuối cùng cũng thấy được hai chữ Vọng thành trên hán cả trăm trượng.

- Ta kháo, các người ghi cao như vậy để làm gì? Cho chim xem chắc.

Lý Thiên Hành vừa tiến vào bên trong liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng ngợp, mấy ngàn tòa nhà trước mắt cao đến biến thái, hơn nữa đều được làm bằng gỗ còn có thể tỏa ra linh khí, trên cao mây trắng lờ lờ còn có mấy con gì đang bay qua bay lại.

- Tam ca đó là thứ gì vậy?

Trương Tam nhìn theo hướng Lý Thiên Hành chỉ liền nhìn thấy sâu bên trong tầng mây trắng ẩn hiện vài lâu đài.

- Đó chính là tiên phủ của Hải Hà tiên môn.

Lý Thiên Hành nhìn tiên phủ trước mắt khẽ nhíu mày, nếu như mấy tên cường giả trên đại lục cũng làm mộ kiểu này làm sao hấn đào?

- Tránh ra, tránh ra...

Đang lúc hấn còn đang suy nghĩ một con ngựa trắng đột nhiên lao đến.

- Tiểu Lý cẩn thận.

Trương Tam nhìn hấn vẫn ngây người vội tóm cổ kéo đi.

- Ui... Tam ca huynh nhẹ tay chút.

Lý Thiên Hành lúc này mới hoàn hồn trở lại.

- Lúc này là con gì vậy?

Trương Tam, Liễu Chính nghe Lý Thiên Hành nói ánh mắt nhìn hấn như nhìn một sinh vật lạ.

- Tiểu Lý ngay cả khoái mã hành vân tiểu tử người cùng không biết?

- Làm sao lão tử biết được ngay cả nó là gia súc hay gia cầm ta còn chẳng phân biệt được, không phải chỉ dùng để cưỡi sao?

Lý Thiên Hành nhớ lại con vật lúc này hình dáng giống ngựa, mỏ chim, đầu có một sừng, lưng có hai cánh, đuôi giống phượng hoàng rõ ràng là chim không ra chim thú không ra thú.

- Tiểu Lý đó là do người không biết, khoái mã hành vân ngoài việc ngày đi ngàn dặm còn có thể phi hành trên không, giúp chủ nhân công kích đối thủ, một con khoái mã hành vân ít nhất cũng hơn vạn viên trung phẩm linh thạch.

- Nhiều như vậy?

- Tất nhiên, người không thấy cưỡi lên chúng rất oai hay sao?

- Theo đệ thấy nó chỉ là một loài tạp giao mà thôi, ít nhất là bốn loại yêu thú cùng giao phối một lúc.

Liễu Chính thấy hai người say mê nói chuyện liền chen ngang.

- Tam ca không còn sớm nữa chúng ta phải đi tìm chỗ nghỉ chân thôi.

Liễu Chính từng đến đây nên nhận trách nhiệm dẫn đường hấn đi một vòng trong Vọng thành cuối cùng cũng tìm được một chỗ vắng người.

- Liễu huynh đệ đây là chỗ người nói sao?

Lý Thiên Hành nhìn khách điểm trước mặt tuy khá sang trọng nhưng nếu so với mấy tòa nhà trong thành thì có thể xem nơi đây chính là khu ổ chuột.

- Tiểu Lý đây đã là chỗ tốt nhất rồi.

Ba người vừa bước vào bên trong Lý Thiên Hành liền cảm thấy thần thư trong cơ thể truyền đến rung động, hai mắt hấn sáng lên.

- Không lẽ ở đây có bảo vật, không đúng nếu có bảo vật thì vị huynh đệ từ sắc bên trong phải có phản ứng mới đúng.

- Tiểu Lý có chuyện gì sao?

Trương Tam thấy hấn đột nhiên dừng lại liền hỏi.

- À, không có gì chỉ là hơi đói một chút.

- Vậy chúng ta gọi thức ăn trước.

Ba người chọn một chỗ ngồi xuống, Lý Thiên Hành liếc mắt nhìn xung quanh ánh mắt của hấn cuối cùng rơi trên người một nam tử, lúc này từ khi bên trong người hấn cũng có chút dao động.

- Là hấn.

Nam tử đang nói chuyện cùng đồng bọn đột nhiên quay đầu nhìn sang chỗ ba người Lý Thiên Hành khẽ nhíu mày.

- Khách quan người muốn dùng gì?

Đang lúc Lý Thiên Hành không biết làm sao thì tiểu nhị tiến đến, ánh mắt hấn đảo một vòng nói.

- Tiểu nhị người có biết từ đây đến Vương thành còn bao lâu không?

- Từ Vọng thành đi đến Vương thành nếu kỵ mã chỉ mất 5 ngày đường, khách quan người muốn đến Vương thành để khảo thí sao?

Lý Thiên Hành vừa nghe tên tiểu nhị hỏi liền cảm thấy tên tiểu nhị thật đáng yêu, đúng là hiểu ý lão tử.

- Đúng vậy, ta cùng hai vị đại ca của ta định đến Vương thành để tham gia khảo thí vì đây là lần đầu tiên nên vẫn còn chưa quen.
- Khách quan yên tâm hoàng gia học viện khảo thí còn hơn nữa tháng mới bắt đầu các vị nhất định sẽ đến kịp.
- Đa tạ.

Lý Thiên Hành lúc này mới cảm giác được tử sắc linh khí trong cơ thể đã ổn định trở lại liền thở phào một hơi, ánh mắt hần khê liếc sang tên nam tử kia thấy hắn đang cùng đồng bọn tiếp tục nói chuyện mới yên tâm.

Trương Tam, Liễu Chính nhìn thấy hành động khác thường của hắn cũng không nói gì vẫn tiếp tục dùng bữa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Trúc cơ

Ba người ăn xong liền thuê một căn phòng nghỉ ngơi, vừa vào bên trong Trương Tam nhìn sang Lý Thiên Hành.

- Tiểu Lý có chuyện gì sao?

Lý Thiên Hành nhìn hai người do dự một lúc mới lên tiếng.

- Tam ca, Liễu Chính huynh đệ không giấu gì hai người, lúc này đệ gặp được tên đồng bọn của Từ Thành.

Hai người nghe hắn nói liền biến sắc, Liễu Chính đánh mắt sang Trương Tam.

- Tam ca hay là bây giờ chúng ta đổi chỗ, sáng mai rời khỏi Vọng thành.

Trương Tam khẽ gật đầu.

- Được, quyết định như vậy.
- Tam ca đệ muốn trả thù cho tiểu Tứ.

Trương Tam nghe Lý Thiên Hành nói liền lắc đầu.

- Không được đối thủ có nhiều người như vậy, tu vi lại không thua kém chúng ta, việc này quá nguy hiểm.

Lý Thiên Hành nghe Trương Tam nói khẽ gật đầu, hắn thật sự không phải đối thủ của bọn chúng với lại bên trong Vọng thành không cho phép đánh nhau.

- Lý huynh đệ người nghe theo Tam ca đi sao này trả thù bọn chúng cũng không muộn, nơi đây là Vọng thành nếu người giết bọn chúng cũng sẽ bị thành vệ truy sát.
- Tiểu Lý, hắn nói đúng tiểu tử người đừng làm chuyện dại dột, sáng mai chúng ta sẽ rời khỏi thành.
- Đệ biết.

Lý Thiên Hành gật đầu sao đó bước ra ngoài.

- Tiểu Lý người định đi đâu?
- Tam ca yên tâm đệ sẽ không đi tìm bọn chúng.

Hắn nói xong liền rời khỏi căn phòng, bên trong Trương Tam, Liễu Chính nhìn nhau sao đó đều lắc đầu.

Lý Thiên Hành rời khỏi khách điểm trong lòng vẫn không buồn được.

- Nếu tu vi của lão tử cao hơn bọn chúng nhất định sẽ đập cho bọn chúng một trận.

Hắn đột nhiên ngẩn đầu bước nhanh ra khỏi khách điểm, đi một vòng bên trong Vọng Thành cuối cùng cũng tìm được nơi cần đến, Lý Thiên Hành nhìn tấm bảng trước mặt khóe miệng khẽ cong lên.

- Vạn Bảo các.

Hắn vừa tiếng vào bên trong tử sắc linh khí trong cơ thể liền bạo động giống như cá gặp nước, nắng hạn gặp mưa rào, tào tháo gặp quan vũ...

- Tử sắc đại ca không cần vội nhất định có cơ hội cho huynh thể hiện.

Lý Thiên Hành đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, nhìn từng món bảo vật trước mặt tay hắn cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, hắn vừa đi vừa ngắm, ánh mắt đột nhiên ngừng lại, trong mắt bắn ra ánh sáng xuyên thấu mãnh liệt.

- D cup, không E cup, cũng không phải chắc chắn là F cup.

Lý Thiên Hành biết trên đại lục này vẫn chưa có công nghệ thẩm mỹ, hai trái dưa hấu trước mặt hắn chắc chắn là hàng thật giá thật.

- Chật chịt, to như vậy mà vẫn đi được chắc chắn là dùng thân pháp địa cấp trở lên.

Trong lúc hắn đang tập trung vào nữ nhân trước mặt bên trong đầu hắn thần thư đột nhiên hiện lên vài chữ.

- Kim đan hậu kì.

Lý Thiên Hành vừa nhìn thấy dứt khoát chọn một tiêu khác, sao hơn một canh giờ tìm kiếm cuối cùng hắn cũng tới được đồ thạch phượng, hắn nhìn sơ qua một vòng cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người lão già cắt đá, hai mắt hiệp thành một đường.

- Thế quái nào đi đâu cũng gặp mấy lão hồ ly này nhỉ, đúng là xui xẻo.

Hắn tiến đến thạch bàn khẽ vận công pháp dùng tử sắc linh khí bắt đầu cảm nhận, đồ thạch ở đây khối rẻ nhất cũng là 100 hạ phẩm linh thạch khối đắt nhất lên đến 100 thượng phẩm linh thạch, sao khi dò xét xong hắn lấy 5 khối đồ thạch đi đến chỗ lão già.

- Vị khách quan này người muốn cắt tất cả 5 khối sao?

- Không sai.

Lão già nhìn qua 5 khối đồ thạch mỉm cười nói.

- 5 khối đồ thạch này tổng cộng 700 hạ phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành nghe lão nói xong liền xuất ra 700 viên hạ phẩm linh thạch đặt trên bàn, lão nhân nhìn thấy liền gạt đầu sao đó bắt đầu cắt. Khối thứ nhất bên trong không có gì, lão tiếp tục cắt sang khối thứ hai một tia sáng màu xanh lục hiện ra, lúc này đã vài người tiến lại xem.

- Thượng phẩm linh thạch mọc thuộc tính, chúc mừng khách quan.

Vị lão già nói xong liền đưa viên linh thạch cho Lý Thiên Hành.

- Không cần ta muốn bán thứ này lại cho bảo các không biết có được không?

Lão già nghe hắn nói trên mặt liền hiện lên nụ cười phúc hậu.

- Tất nhiên, tất nhiên.

Mọi người xung quanh biết không có cơ hội liền đứng sang một bên tiếp tục chờ đợi thứ mình cần, lão già thu lấy khối linh thạch sao đó cắt ba khối còn lại kết quả đều trống không.

- Vị huynh đệ này viên thượng phẩm linh thạch của cậu bạn các sẽ dùng 3 vạn hạ phẩm linh thạch để trao đổi, không biết có được không?

Mọi người nghe lão nói xong liền ồ lên, Lý Thiên Hành mỉm cười, thầm nghĩ đúng là lão cáo già.

- Được, tiểu bối đồng ý.

Hắn nhìn nụ cười đắc ý trên mặt lão già lại bồi thêm một câu.

- Tiểu bối có một vị đạo lữ hiện đang học tập việc cắt đồ thạch không biết tiền bối có thể giúp tiểu bối một chút được không?

Lão già vừa nghe hắn nói nụ cười trên mặt sượng lại.

- Vị tiểu huynh đệ này nếu như đạo lữ của người vẫn đang học cắt đồ thạch ta khuyên người nên đến phân nhánh ở thị trấn để mua tránh để nuôi tiếc.

- Đa tạ tiền bối quan tâm chỉ cần năng có thể hoàn thành tâm nguyện, linh thạch không phải là vấn đề.

Lão già nghe hắn nói như vậy cũng không ngăn cản.

- Thôi được người cứ lựa chọn ta sẽ bán linh thạch với giá nguyên cho người.

Khuôn mặt lão già ra vẻ miễn cưỡng nhưng trong lòng thầm đắc ý dù sao lão cũng vừa mới chiếm được một món hời.

- Đa tạ tiền bối thành toàn.

Lý Thiên Thành quyết định xuống xác, hắn lấy 17 khối đồ thạch tổn gần 1 vạn hạ phẩm linh thạch, sao khi rời khỏi vạn bảo các hắn đi tới vạn được các mua lấy một số được liệu sao đó quay trở lại khách điểm, hắn vừa trở lại thì nhìn thấy Trương Tam, Liễu Chính đang đứng trước cửa.

- Tam ca, Liễu huynh.

- Tiểu Lý đệ không sao chứ.

Hai người vừa nhìn thấy Lý Thiên Hành liền tiến lại kiểm tra.

- Tam ca yên tâm, đệ đã hứa với huynh chắc chắn sẽ thực hiện.

Lý Thiên Hành nói xong liền tiến vào bên trong phòng của mình.

- Tam ca đệ thấy chúng ta nên đưa tiểu Lý đi sớm, đợi khi đến Vương thành tìm nhiệm vụ mới cũng không muộn.

- Được, quyết định như vậy.

Lý Thiên Hành vừa quay về phòng liền đóng chặt cửa, bên ngoài treo bảng không phận miễn vào, hắn lấy ra toàn bộ khối đồ thạch bắt đầu cắt, khối đầu tiên cũng là khối rẻ nhất tuy nhiên hắn vẫn tốn 150 viên hạ phẩm linh thạch.

- Từ sắc huynh đệ hi vọng người đừng hờ ta.

Đúng như dự liệu bên trong là một viên thượng phẩm linh thạch vô thuộc tính, Lý Thiên Hành thờ phào một hơi xem như lấy lại được vốn, hắn bắt đầu cắt mấy khối tiếp theo lần này Lý Thiên Hành chủ yếu dò tìm linh thạch nên 10 khối đầu hắn cắt ra đều là thượng phẩm linh thạch trong đó có hai viên lam châu, hai viên kim châu, một viên lục châu, hắn cắt xong 10 khối đồ thạch linh khí trong cơ thể hao hụt phân nửa nhưng sắc mặt lại vô cùng hưng phấn.

- 10 viên thượng phẩm linh thạch nếu tính theo giá thị trường thì cũng đủ bao vài trăm em bên trong hồng lâu mộng hắc hắc...

Lý Thiên Hành ngừng việc cắt đồ thạch hắn bắt đầu vận công để trùng kích trúc cơ kỳ, từ sắc linh khí bên trong cơ thể thoát ra ngoài bắt đầu thôn phệ từng viên linh thạch, sao khi thôn phệ 10 viên liền tiến vào cơ thể hắn, Lý Thiên Hành cảm giác bên trong cơ thể có thứ gì đó đang dâng trào giống như sắp bùng phát hắn lập tức vận công pháp áp chế, cơ thể hắn liên tục xảy ra biến dạng lúc teo nhỏ, lúc phình to đứng gần có thể nghe thấy tiếng xương khớp vỡ ra, sắc mặt hắn méo mó, trên đầu xuất hiện từng giọt mồ hôi.

Bên trong cơ thể Lý Thiên Hành từng tia linh khí mỏng manh tụ lại một chỗ sao đó bị từ sắc linh khí thôn phệ, sao khi thôn phệ toàn bộ linh khí, từ sắc linh khí cuộn tròn lại một khối sao đó tan ra hòa vào thân thể của hắn chỉ còn lại một tia nhỏ ở đan điền.

Lý Thiên Hành mở mắt thờ ra một hơi cuối cùng cũng tiến vào trúc cơ bây giờ tu vi của hắn đã là trúc cơ trung kỳ.

- 10 viên thượng phẩm linh thạch chỉ có thể leo lên được trúc cơ trung kỳ, không biết lão tử nên gọi là thiên tài hay là phế vật đây?

Lý Thiên Hành vận công pháp cũng cố cảnh giới của mình sao đó hắn bắt đầu câu thông với thần đồ, từ sắc linh khí bao quanh cơ thể hắn sao đó toàn bộ biến mất, căn phòng trở nên trống không như từng có ai ở đây.

Lý Thiên Hành mở mắt ra phát hiện mình đang ở trên một bình nguyên, trước mặt hắn là một đồng cỏ vô tận, ở đây linh khí nhiều hơn bên ngoài gấp mấy chục lần, hắn vừa muốn di chuyển, một cỗ áp lực bá đạo truyền đến, Lý Thiên Hành cắn răng chịu đựng nhưng chỉ bước được hai bước liền bị tổng ra khỏi thần đồ trở lại bên trong căn phòng.

- Hừ thật là lợi hại.

Lý Thiên Hành lần nữa câu thông với thần đồ lần này nơi hắn vẫn xuất hiện ở trên một cánh đồng cỏ vô tận, hắn không di chuyển mà ngồi xuống tu luyện, linh khí bên trong thiên địa vừa mới tiến vào cơ thể hắn lập tức một cỗ uy áp áp đến Lý Thiên Hành chỉ kịp há miệng ngáp một hơi sao đó bị thần đồ đá ra ngoài, hắn xuất hiện trở lại bên trong căn phòng bắt đầu luyện hóa cỗ linh khí bên trong cơ thể, một lúc sao Lý Thiên Hành mở mắt ra trên gương mặt tràn đầy hưng phấn.

- Không ngờ linh khí bên trong thần đồ lại tinh thuần như vậy còn ngon hơn là linh thạch thượng phẩm.

Hắn chỉ hấp thu một hơi lại bằng hân tu luyện nửa tháng trời, Lý Thiên Hành nhìn ra bên ngoài cửa sổ sắc trời dần tối đi, hắn thu mấy khối đồ thạch vào bên trong giới chỉ sao đó lấy từ bên trong túi trữ vật ra vài loại linh dược bắt đầu luyện chế, hắn tìm được bên trong thần thư vài loại dược liệu hữu ích như truy tung phân người trúng phải chỉ cần không rời khỏi ngàn dặm có thể dễ dàng tìm ra được, tàn ảnh phân che dấu khi tức bản thân chỉ cần không đụng phải kim đan cảnh sẽ không bị phát hiện.

Lý Thiên Hành vận chân khí trên tay xuất hiện một luồng chân hỏa luyện chế được liệu phải mất nửa canh giờ hắn mới có thể hoàn toàn luyện xong.

- Lần này xem lão tử chơi chết các người.

Hắn vừa bước ra khỏi phòng liền đụng phải hai ông thần giữ cửa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Rời vọng thành

- Tam ca, Liễu chính huynh sao hai người lại ở đây?

- Tiểu Lý chúng ta đến gọi đệ đi ăn.

- Không cần, đệ đã ăn rồi hai huynh cứ tự nhiên.

Hai người nghe hắn nói cũng không miễn cưỡng.

- Vậy được rồi đệ có muốn ăn gì không? để ta lấy giúp cho?

- Tam ca kêu tên tiểu nhị lên đây để đệ dặn dò là được.

Lý Thiên Hành nói xong liền trở lại trong phòng, một lát sao tiểu nhị liền tiến vào.

- Không biết khách quan có gì cần dặn?

- Lúc trưa ta thấy phía sau khách điểm có vài con ngựa không biết bản quán có bán hay không?

- Khách quan hiểu lầm đó không phải là ngựa của bản quán mà là ngựa của mấy vị khách lúc trưa tới đây.

- Thật sao?

Tiểu nhị thấy vẻ mặt nghi ngờ của Lý Thiên Hành liền giải thích thêm.

- Đúng là như vậy bọn họ còn mang theo mấy bao hàng hóa hiện đang để trong kho.

Lý Thiên Hành khẽ gật đầu.

- Như vậy là ta đã hiểu lầm bản quán.

Hắn từ bên trong túi trữ vật lấy ra hai viên linh thạch hạ phẩm.

- Thứ này xem như tạ lỗi đi.

Tiểu nhị vừa thấy linh thạch hai mắt sáng lên liền tiến lên tiếp nhận, Lý Thiên Hành đột nhiên tiến tới trong tay xuất hiện một làn khói trắng bắn thẳng vào mặt đối phương, tên tiểu nhị chưa kịp phản ứng đã lăn đùng ra đất.

- Hừ, muốn lấy linh thạch của lão tử? còn khuya.

Khói trắng này chính là mê hồn tán sao khi hắn tiến vào trúc cơ đã cải tiến, dưới kim đan kì chỉ cần trúng liền lăn đất.

Lý Thiên Hành lột lấy bộ y phục của tiểu nhị mặc vào, hắn vừa ra đến cửa phòng liền nhìn thấy Liễu Chính đang đứng ở cầu thang, hắn cuối đầu đi ra phía sau của khách điểm, nhìn thấy mấy con ngựa đang ăn cỏ khỏe miệng khẽ cong lên, Lý Thiên Hành rải một ít mê hồn phấn vào bên trong thức ăn của bọn ngựa sao đó hướng nhà kho chạy đến.

- Đứng lại, nếu không muốn chết thì cút ngay.

Lý Thiên Hành vừa đi đến nhà kho thì bị hai người canh cửa chặn lại.

- Khách quan, chủ quán kêu tiểu nhân đến tìm ngài, không biết vì sao mấy con ngựa của ngài đột nhiên lăn đùng ra xỉu.

Hai người nghe hắn nói liền nhú mảy.

- Thật sao? nếu người dám lừa gạt, ta lập tức giết chết người.

Lý Thiên Hành hoảng sợ lùi lại vài bước.

- Hai vị đại nhân tha mạng, tiểu nhân nói là sự thật có bảy ngựa ngoài chuồng làm thịt à không làm chứng.

- Người đi kiểm tra xem.

Lý Thiên Hành nhìn một tên đi khỏi khóe miệng khê cong lên.

- Vị đại nhân này không biết có muốn dùng gì hay không để tiểu nhân chuẩn bị?

- Không... người...

Tên canh cửa chỉ kịp nói hai chữ liền hôn mê bất tỉnh lăn đùng ra đất.

- Ngu xuẩn.

Lý Thiên Hành mở cửa nhà kho sao đó lôi xác tên nam tử vào bên trong, hắn nhìn đóng hàng hóa trước mặt trên tay xuất hiện một ngọn lửa nếu hắn đoán không lầm thì bọn người kia vì cướp số hàng này nên mới ra tay độc ác như vậy.

- Tiểu tử, ta sẽ đưa những thứ này xuống cùng người sao này có cơ hội sẽ tổng luôn cả bọn kia.

Lý Thiên Hành vừa động bên trong đầu thần thư đột nhiên hiện lên bốn chữ hù hắn đổ mồ hôi hột.

- Trúc cơ sơ kị, đóng hàng này cũng biết tu luyện sao?

Hắn đi tới cẩn thận kiểm tra, khi hắn mở nắp ra liền nhìn thấy một nữ tử, Lý Thiên Hành chợt nhớ lại trong đoàn người lúc trước có hai nữ nhân nhưng ở hiện trường chỉ có thi thể của một người.

- Không lẽ nàng là nữ nhân trong kiện?

Lý Thiên Hành nhìn nữ tử bên trong chiếc thùng quần áo lộn xộn, đầu tóc rối bời như tổ quạ che đi mất khuôn mặt, trên người vẫn còn vài vết thương, hơi thở vô cùng mỏng manh.

- Không biết có đẹp không nữa?

Hắn không thể nhìn thấy toàn bộ thân hình nên không dám chắc, lỡ như cứu nhầm xú nữ đến lúc đó nàng nhìn thấy nhan sắc chim sa cá lặn của hắn rồi sống chết đòi lấy thân báo đáp thì sao?(ạ ạ)

Trong lúc hắn còn đang suy nghĩ thì tên kia đã trở lại.

- Chết tiệt không ngờ mấy con ngựa lại giờ chứng ngay lúc này.

Nam tử đi tới căn phòng chỉ nhìn thấy Lý Thiên Hành liền nhú mày hắn vừa mở miệng liền bị cướp lời.

- Đại nhân người đã trở lại, lúc này vị đại nhân kia nói tiểu nhân ở đây trông chừng đến khi ngài trở lại mới được rời khỏi.

- Tên kia đi đâu?

- Có một vị đại nhân khác đến tìm, hai người nói cái gì đó rồi cùng nhau rời đi.

- Được rồi người có thể rút.

Lý Thiên Hành khê cuối người xuống tiến gần lại nam tử.

- Vị đại nhân này không biết người có muốn dùng gì không? để tiểu nhân đi chuẩn bị.

- Không... người...

- Ngu ngốc.

Lý Thiên Hành kéo nam tử vào bên trong phòng, sao đó thu nữ tử vào không gian giới chỉ mang đi, lúc về đến căn phòng hắn mới thở dài một hơi. Hắn đòi lại bộ y phục sao đó đưa nữ tử từ bên trong giới chỉ đặt lên giường.

- Hi vọng không đến nỗi nào.

Hắn bước lại gần nữ tử, khẽ vén mái tóc rối bời làm xuất hiện một gương mặt tái nhợt, ngũ quan tinh xảo kết hợp hoàn mỹ với nhau, đáng lẽ phải là một mỹ nữ họa quốc ương dân nhưng lại bị màu trắng bệch trên khuôn mặt che đi hết. Lý Thiên Hành sao một hồi sững sờ liền bắt đầu kiểm tra thương tích trên người nàng.

- Nên bắt đầu từ đâu đây vòng 1, vòng 2 hay vòng 3 trước?

Theo như sự quan sát tỉ mỉ của hắn những vết thương trên người của nàng chủ yếu là ngoại thương không có gì đáng ngại, tại sao nhìn nàng lại giống như đang hấp hối thế này?

- Không lẽ là do mất máu quá nhiều? nhất định là như vậy.

Đột nhiên Lý Thiên Hành hai mắt sáng lên, hắn dùng thần thư quét một lượt qua người nữ tử, trên mảnh kim sắc liền xuất hiện vài chữ.

- Ta khảo, thứ này còn trâu bò hơn cả google.

Hắn nhìn sơ qua thần thư, bên trên viết nữ nhân này bị mắc một loại bệnh gọi là huyết mục phải thường xuyên dùng linh dược để bồi bổ cơ thể sản sinh máu huyết nếu không sẽ bị thiếu máu mà chết đi muốn trị căn bệnh này cần phải có tứ phẩm đan được huyết linh đan.

- Lão tử đúng là thiên tài, bệnh khó như vậy mà lão tử vẫn đoán trúng.

Lý Thiên Hành nhìn nữ nhân trước mặt bắt đầu thờ dài, tứ phẩm đan được muốn luyện chế không phải chuyện dễ ợt nhất phải là luyện được sư tứ phẩm mà địa vị của mấy người này ở vương quốc có thể sánh ngang với quốc vương, hắn lấy gì để đi cầu người khác đây?

- Thần thư, không có cách nào áp chế được căn bệnh này sao?

Hai mắt hắn tràn đầy hi vọng nhìn vào mảnh kim quang kia sao đó lại thất vọng tràn trề, bên trên thần thư đúng là có vài chữ nhưng không phải là hai chữ SONG TU mà hắn muốn, để áp chế loại bệnh này cách đơn giản nhất là dùng linh dược bổ máu giống như góc huyết linh chi lúc trước của hắn, cách thứ hai chính là dùng ích huyết đan nhị phẩm đan dược.

- Vì tương lai của con cháu sao này lão tử đành phải học luyện đan vậy.

Lý Thiên Hành dựa theo thần thư bắt đầu chữa trị ngoại thương cho nữ tử, hắn bản tính vốn không phải ăn chay thanh thoát chiếm tiện nghi là điều không thể tránh khỏi, sao khi chữa trị xong hắn đưa nàng vào bên trong giới chỉ sẵn tiện đưa luôn tên tiểu nhị vào bên trong, tất nhiên là phải cách chỗ nữ tử vài ngàn dặm, trước khi đưa vào bên trong hắn còn thưởng cho tên tiểu nhị vài nắm mê hồn tán để đảm bảo an toàn.

Sáng hôm sau ba người rời khỏi khách điểm, Lý Thiên Hành nhìn một đám người đang đứng trước cửa kiểm tra người ra vào khóe miệng khẽ cong lên.

- Muốn đấu với lão tử sao? tụi cưng còn non lắm.

Lý Thiên Hành vừa ra khỏi thành một đoạn đường liền mượn cớ tách rời Trương Tam, Liễu Chính, hắn đi đến một bụi rậm không người để giải quyết vấn đề, Lý Thiên Hành ném tên tiểu nhị vào góc cây, đúng như tính toán của hắn bọn người kia khi phát hiện nữ tử mất tích cũng không dám manh động, chỉ có thể đứng ở trước cửa khách điểm để kiểm tra nếu không phát hiện đối tượng khả nghi bọn chúng còn có thể cho rằng là kế hoạch của mình đã bị bại lộ hoặc người bên trong thành làm gì đó... Lý Thiên Hành đi lại đá vào người tên tiểu nhị vài cái.

- Này này, tiểu tử người chết chưa? nếu không tỉnh lại lão tử sẽ tiễn người đi thật đấy.

Tiểu nhị vừa nghe nói liền bật dậy quỳ trước quỳ trước mặt hắn.

- Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng.

- Bỏ đại nhân cảnh cáo người không được nói chuyện ngày hôm nay cho bất kì người nào, có biết không?

- Biết... biết tiểu nhân sẽ không nói, đại nhân yên tâm.

Lý Thiên Hành bước tới trước mặt tên tiểu nhị uy áp trúc cơ cảnh trên người hắn tỏa ra, trên tay xuất hiện một luồng tử sắc linh khí, miệng liên tục lầm bầm.

- Ma ri a o za wa...

Bàn tay của hắn chụp lên đầu đối phương.

- Người biết đây là thứ gì không?

Lý Thiên Hành nhìn tên tiểu nhị lắc đầu trên mặt nở nụ cười đắc ý, lão tử không nói làm sao người biết.

- Đây là chó chú thuật trong truyền thuyết chỉ cần người tiết lộ bí mật hôm nay lập tức tinh tảo thân vong, kiệt sức mà chết.

Tên tiểu nhị nghe đến đây gương mặt tràn đầy hoảng sợ liên tục quỳ lại.

- Tiểu nhân sẽ không nói, tiểu nhân có thể xin thề.

- Thách người cũng không dám.

Lý Thiên Hành quay trở lại chỗ Trương Tam vẻ mặt tràn đầy hưng phấn.

- Tiểu Lý giải quyết xong rồi sao?

- Ân, tam ca bây giờ chúng ta đến Vương thành sao?

- Không sai bây giờ chúng ta đang ở bên ngoài thành nếu gặp phải bọn chúng thì vô cùng nguy hiểm tốt nhất là nhanh chóng đến Vương Thành.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Vương thành

Ba người tiếp tục cuộc hành trình, nếu không có sự cố giống như lần trước chỉ cần 10 ngày là có thể đi đến Vương thành, trong mấy ngày này hần liên tục ngắm nhìn chiếc giới chỉ trong tay, không gian bên trong phải nói là rộng đến mức thái quá thậm chí có thể sánh ngang với một vương quốc nhưng điều làm hần buồn bực chính là bên trong lại không có gì chỉ là một phiên thiên địa trống không.

Lý Thiên Hành dùng thần thức liên tục tìm kiếm cuối cùng cũng phát hiện vấn đề.

- Hắc hắc lão ca che giấu cũng thật sâu nếu không phải là lão tử chắc chắn trên đời này không ai tìm ra.

Khi hần đưa một tia từ sắc linh khí vào bên trong giới chỉ, không gian bên trong thoáng rung động, giữa thiên địa xuất hiện 3 tòa lâu đài vô cùng to lớn, Lý Thiên Hành đi đến trước lâu đài gương mặt tràn đầy hưng phấn.

- Sư phụ xem ra đồ nhi đã trách lầm người.

Bên ngoài ba tòa lâu đài đều được bao bọc bởi cấm chế, từ sắc hoang mang liên tục chớp động, Lý Thiên Hành đi đến phía trước lâu đài lớn nhất dùng từ sắc linh khí bao phủ toàn bộ cơ thể sao đó tiến vào bên trong.

- Bìnhhhhh...

Hần vừa chạm vào cấm chế liền bị đánh bật ngược lại văng xa đến trăm trượng sao đó lại lăn thêm mấy vòng trên đất, Lý Thiên Hành sắc mặt méo sệt hần cảm giác xương cốt toàn thân như muốn tan rã.

- Không thể nào, rõ ràng lão tử làm theo đúng tổ huấn mà, không lẽ còn phải khấu đầu quỳ lại?

Khi từ sắc linh khí tiến vào giới chỉ, trong đầu hần cũng hiện ra cách tiến vào lâu đài, Lý Thiên Hành thử lại lần nữa, hần đi đến phía trước lâu đài nhỏ nhất, từ sắc linh khí bao phủ lấy toàn thân miệng liên tục cầu khẩn.

- To ku da to ku da to ku da to ku da...

Từ sắc linh khí va vào cấm chế thân hình của hần khẽ rung lên tốc độ niệm kinh tăng đến chóng mặt, bên trên cấm chế xuất hiện một lỗ hổng Lý Thiên Hành vừa bước vào, cấm chế liền khôi phục bình thường, hần nhìn tòa lâu đài trước mặt cao gần trăm trượng chẳng khác gì một ngọn núi nhỏ bên trên ghi hai chữ Phàm các.

- Sao bọn này thích ghi chữ trên cao thế nhỉ?

Hần tiến vào bên trong lâu đài lập tức bị một luồng ngũ sắc hào quang đập vào, Lý Thiên Hành chậm rãi mở mắt trước mặt hần là một tòa cung điện vô cùng tráng lệ, tất cả mọi thứ bên trong đều lấp lánh làm hần nhìn qua cả mắt, đến một lúc sao hần mới lấy lại được bình tĩnh áp chế ham muốn tוע độ.

- Sư phụ lão tử yêu người mất.

Lý Thiên Hành đi tới giữa tòa cung điện nhìn một núi linh thạch phía trước ít nhất cũng đạt đến vài trăm vạn, mỗi viên đều lấp lánh tỏa ra linh khí đầy đủ màu sắc.

- Cực... cực... cực phẩm linh thạch, HA... HA... HA lão tử có một núi cực phẩm linh thạch.

Hần dùng thần thư dò xét qua hưng phấn cười như điên, sao khi cười được nửa canh giờ hần mới lấy lại được bình tĩnh tiếp tục quan sát xung quanh,

ngoại trừ đồng linh thạch to đựng kia ở đây cũng không thiếu kì trân dị bảo mỗi một món đều là vật hi hữu giá trị liên thành.

- Lão tử đào mộ cả đời cũng không bằng một góc nơi đây, cửu sắc liên hoa linh dược thất phẩm a nếu dùng để của gái không chừng có thể cưa được cả nữ vương, Phần thiên dị hỏa chí bảo luyện được tăng 50% khả năng thành đan, ngay cả bức tường cũng được xây dựng bằng huyền thiết tinh kim nguyên liệu luyện khí thiên cấp... chặt chặt không biết lão sư phụ kia có phải là đồng đạo của ta hay không nữa?

Lý Thiên Hành cảm thán một tiếng sao đó đi lên lầu, vừa bước lên đập vào mắt hắn là ba chũr tàn thư các, bên trong chất đầy sách ít nhất cũng khoảng trăm vạn, không chỉ có công pháp mà còn có cả những ghi chép về Phong Vân đại lục, bí tịch luyện đan...

- Đúng lúc lão tử đang thiếu một bộ vũ kĩ.

Hắn tiến đến kho vũ kĩ ánh mắt liếc qua một vòng liền dừng lại ở hàng trên cùng, toàn bộ vài trăm cuốn bên trên đều là thiên cấp công pháp, Lý Thiên Hành tìm một lúc cuối cùng cũng được một bộ ưng ý tên Phách thiên chương.

- Chọn quyển này vậy, tên nghe kêu như vậy chắc chắn không tồi.

Lý Thiên Hành vừa chạm vào, quyển công pháp lập tức biến thành tro bụi mấy trăm quyển xung quanh cũng biến mất giống như hiệu ứng domino, toàn bộ mấy trăm vạn quyển sách đều hóa thành tro bụi.

- Không phải chứ?

Lý Thiên Hành tròn tròn mắt hắn ngay lập tức chạy xuống lầu nhưng vừa ra đến cửa, tòa lâu đài đột nhiên rung lên sao đó hóa thành tro bụi, Lý Thiên Hành ngồi trên mặt đất nhìn một mảnh trống không trước mắt về mặt ngốc trệch.

- Vừa rồi là ảo giác sao?

Hắn quay sang nhìn hai lâu đài bên cạnh vẫn đang đứng sừng sững mới biết vừa rồi không phải là ảo giác.

- Không thể nào... tại sao? Tại sao lại như vậy? (đùa à cho mấy cái lâu đài rồi lão tử viết cái giống gì?)

Lý Thiên Hành ngồi trên mặt đất gần nửa canh giờ sao đó đứng lên một tay chỉ thẳng lên trời lớn tiếng hét.

- Lão tặc sư phụ ta với người không đội trời chung, muốn chơi lão tử sao? Còn khuya.

Hắn liếc nhìn hai lâu đài trước mặt sao đó rồi đi, nếu hắn đoán không lầm đồ vật bên trong lâu đài do thời gian quá lâu nên đã bị phân hủy, hình ảnh hắn thấy chỉ là ảo cảnh do cảm chế lưu lại, với lại đây chỉ là lâu đài phạm cấp thứ trần quý thật sự nằm bên trong hai lâu đài kia nhưng với tu vi của hắn bây giờ còn chưa thể tiến vào.

Lý Thiên Hành đi tới chỗ nữ tử, ngoại thương bên ngoài đã hoàn toàn khôi phục nhưng nàng vẫn còn hôn mê, sắc mặt lại tái nhợt đi vài phần, lúc này hắn cũng hết cách, khi ở Vọng thành vì sợ bị nghi ngờ nên hắn cũng không mua được liệu bổ máu cho nàng.

- Nếu cái lâu đài kia mà còn thì...

Hắn càng nghĩ càng thấy hận tên sư phụ kia, đưa cho hắn một mỹ nữ bảo nàng bị dính HIV người có dám động không? Lý Thiên Hành rời khỏi căn phòng của nàng, bên trong không gian rộng lớn này chỉ có duy nhất một ngôi nhà nhỏ do hắn tự làm cùng một ít cây cỏ xung quanh, nơi đây cũng là chỗ duy nhất có sự sống.

Bên trong một căn phòng sang trọng một bạch y nữ tử đang ngồi trên giường sắc mặt tràn đầy lo lắng đôi diện nàng là một đôi tỷ muội.

- Tiểu Hà tại sao mọi chuyện lại như thế này? Không phải cách đây vài ngày người đã giao thư của ta cho biểu tỷ hay sao?

- Đúng là như vậy, sao khi giao thư xong công chúa nói người có thể tự đi đến, nói tỷ muội nô tỷ quay về để tiểu thư an tâm.

Bạch y nữ tử càng nghĩ càng lo lắng, nàng đột nhiên đứng lên rời khỏi căn phòng.

- Không được ta phải báo chuyện này cho gia gia, nếu không kịp thời cứu chữa đợi lúc bệnh tình của Thanh tỷ tái phát lúc đó đã không kịp.

- Tiểu thư người khoan hãy đi.

- Tiểu Hà, tiểu Tuệ hai người đừng cản ta.

Tiểu Hà tiến lên chắn ngang trước mặt nàng.

- Tiểu thư không lẽ người quên gia chủ vốn không thích Ngọc phu nhân sao? Bây giờ người đi nói chuyện này với gia chủ sẽ làm cho mọi chuyện càng thêm rắc rối mà thôi.

- Vậy người nói ta phải làm sao?

- Tiểu thư nô tỳ nghĩ chúng ta nên đi báo chuyện này cho nhị lão gia biết hoặc là tìm Nguyệt lão sư.

- Được rồi ta sẽ đi nhờ lão sư thử xem, hai người mau đi báo cho Thế Nam thúc thúc.

Sáng ngày hôm sau ba người tiếp tục lên đường.

- Tiểu Lý tới qua người không ngủ được sao?

Trương Tam nhìn sắc mặt bơ phờ của hần hỏi.

- Tam ca đệ không sao.

Tối hôm qua hần đứng là không thể chợp mắt, vừa mới nằm xuống đóng linh thạch kia lại hiện ra trước mặt không cách nào nhắm mắt xuôi tay được.

- Tiểu Lý, ta cùng Liễu Chính muốn tới dong binh hội để nhận nhiệm vụ mới, người có muốn đi hay không?

Lý Thiên Hành thờ dài.

- Tam ca đệ nói thật với huynh lần này một đích của đệ không phải là Lang vương mà là khảo thí của hoàng gia học viện nên đệ muốn ở lại Vương thành.

Trương Tam đi tới trước mặt vỗ vai hần một cái.

- Tiểu Lý tam ca chúc người có thể thuận lợi tiến vào học viện, nếu có chuyện gì khó khăn thì quay lại Lý Sơn trấn, ta cùng Liễu Chính sẽ ở đó đợi người.

Liễu Chính đứng bên cạnh cũng gật đầu.

- Lý huynh đệ ta tin với khả năng của người nhất định có thể tiến vào bên trong hoàng gia học viện.

Lý Thiên Hành nhìn hai người huynh đệ trước mặt, trong lòng cảm thấy ấm áp, trong đầu lại xuất hiện những hình ảnh hần cùng bọn huynh đệ lăn lộn trên địa cầu.

- Hai người yên tâm, đối với đệ khảo thí này chỉ là chuyện nhỏ, nếu sao này có cơ hội đệ sẽ trở về Lý Sơn trấn tìm hai người đến lúc đó huynh đệ chúng ta sẽ tiếp tục đi làm nhiệm vụ.

- Được.

Ba người nói xong liền nhìn nhau cười lớn, Lý Thiên Hành lấy một đóng thịt từ bên trong túi trữ vật lần này hần chơi sạch túi, ba người cùng nhau ăn uống no say một trận.

- Tiểu Lý sao khi tiến vào Vương thành người nhất định không được nóng tính như lúc trước, làm việc gì cũng phải biết suy nghĩ hiểu không?

- Tam ca yên tâm, đệ còn phải giữ mạng để trở về Lý Sơn trấn gặp hai người nữa mà.

- Lý huynh đệ, mỹ nữ ở Vương thành nhiều như mây ta chỉ sợ người vào bên trong liền không biết đường ra mà thôi.

Lý Thiên Hành nhìn ánh mắt mờ ám của Liễu Chính liền cười khinh thường.

- Liễu huynh yên tâm đệ rất có lòng tin với bản thân, kinh nghiệm chinh chiến của đệ chắc chắn nhiều hơn huynh.

Sáng hôm sau khi Trương Tam, Liễu Chính tỉnh giấc Lý Thiên Hành đã rời đi chỉ để lại hai túi trữ vật cùng một bức thư.

- Tam ca, Liễu huynh đệ bên trong có 2000 hạ phẩm linh thạch xem như là ta trả thù lao cho nhiệm vụ lần này, hai người tạm thời nên tránh đi mấy tháng sao đó hãy quay về Lý Sơn trấn, hẹn gặp lại.

Lý Thiên Hành đi được nửa ngày đường liền nhìn thấy một tòa thành đồ sộ trước mặt so với Vọng thành lớn hơn gấp mấy lần.

- Đây chính là Vương thành sao?

Tuy còn cách tòa thành vài trăm dặm nhưng hần đã giác được khí thế bạo liệt của tòa thành truyền đến, tương lai của hần, vinh hoa, phú quý tất cả đều nằm ở đây, Lý Thiên Hành hít một hơi thật sâu sao đó phóng đến tòa thành.

- Mỹ nữ, linh thạch đợi ta, lão tử tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Cực phẩm linh thạch

Hắn vừa chạy vừa hét lớn, khí thể bùng bùng xông vào Vương thành.

- Đứng lại.

- Kettttttttt...

Lý Thiên Hành nhìn ngọn giáo trước ngực thâm hô may mắn thiếu chút nữa tiêu rồi.

- Hi hi các vị quan gia không biết có chuyện gì?

Hắn nhìn hai tên canh cổng trước mặt thâm hô không ổn, không lẽ lão tử lại bị bắt vì tội quấy rối trật tự công cộng.

- Muốn vào bên trong thành phải nộp 5 viên hạ phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành thở phào một hơi.

- Thì ra là bọn BOT làm lão tử hết hồn.

Hắn lấy ra 5 viên hạ phẩm linh thạch đưa cho tên vệ quân sao đó hiện ngang ngăn mặt bước vào bên trong, cấu trúc của Vương thành không khác gì so với Vọng thành nhưng nói đến chất lượng thì hoàn toàn khác xa, mấy tòa nhà hai bên đường đều được làm từ linh khoáng, có vài tòa được mạ thêm linh thạch bên ngoài chỉ cần đi ngang hửi thôi cũng được hưởng lợi.

Lý Thiên Hành đi được một lúc liền nhìn thấy phía trước cách hắn mấy chục dặm có một tòa lâu đài vô vùng to lớn không thua kém so với lâu đài bên trong giới chỉ, bên ngoài còn được mạ một lớp tinh kim phát ra quang mang vô cùng chói mắt.

- Là tên nào mà chơi chảnh vậy? nếu có cơ hội nhất định lão tử sẽ đào mộ tổ tiên nhà hắn.

Lý Thiên Hành vừa nói xong câu này mọi người xung quanh đều kinh ngạc nhìn hắn sao đó đồng loạt tránh ra hai bên nhường đường cho hắn đi, Lý Thiên Hành biết mình lỡ lời liền tìm cớ chuẩn đi.

- Đứng lại. Tiểu tử kia ta nói người đấy mau đứng lại cho ta.

Lý Thiên Hành vừa nhìn thấy hai tên thành vệ đi tới thì biết không ổn vội lập tức gia tăng tốc độ.

- Để xem tiểu tử người chạy đi đâu.

Nam tử vừa nói xong liền thi triển thân pháp thoáng chốc đã chặn trước mặt Lý Thiên Hành.

- Tiểu tử sao không tiếp tục chạy đi.

Lý Thiên Hành ngẩn đầu hai mắt liếc nhìn xung quanh về mặt vô cùng ngây thơ.

- Vị quan gia này người đang nói chuyện với tiểu nhân?

- Không sai, tại sao người thấy ta lại hoảng sợ bỏ chạy có phải đã làm chuyện phạm pháp hay không?

Lý Thiên Hành nhìn nam tử trước mặt không ngờ tu vi đạt tới kim đan trung kỳ, lần này có muốn chạy cũng không được.

- Không có, không có tiểu nhân luôn là công nhân gương mẫu, chấp hành nghiêm túc luật pháp trước giờ chưa từng có tiền án làm sao có thể làm chuyện phạm pháp được.

- Thật vậy sao?

Lý Thiên Hành liên tục gật đầu về mặt vô cùng thành thật, lúc này một tên thành vệ đi tới nói vài câu với tên nam tử, sắc mặt hắn liền biến đổi.

- Tiểu tử lúc nãy có người nghe người nói muốn đào mộ quốc vương bệ hạ có đúng hay không?

Lý Thiên Hành vừa nghe tên đó nói xong trong lòng nhảy lên một cái, lần này đúng là bị sao quả tạ chiếu trúng.

- Đại nhân chuyện này chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi.

- Tiểu tử người đứng là to gan ngay cả mộ vương hoàng người cũng muốn đào.

Nam tử vừa nói xong trên mình liền tỏa ra uy áp đáng sợ, ý định muốn tấn công.

- Đại nhân thật ra thì tiểu nhân lần đầu mới đến vương thành không biết nơi đó chính là vương cung nên mới lỡ lời xin đại nhân lượng thứ.
- Thật sự?

Lý Thiên Hành vừa thấy có cơ hội lập phát huy sở trường của mình.

- Tiểu nhân không dám nói dối, thật ra tiểu nhân tôn kính quốc vương bề hạ như phụ mẫu thân sinh, như nhật nguyệt sáng tỏ, như đại hải bao la... tiểu nhân luôn lấy ngài làm một tiêu chuẩn đầu của đời mình, ngài giống như thái dương soi sáng đường đi, như thiên... .
- Ngừng, nể tình người lần đầu phạm tội phạt người 1000 hạ phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành cảm thấy cổ uy áp biến mất liền thở phào một hơi cắn răng lấy ra 1000 viên linh thạch đưa cho tên thành vệ, vệ mặt vô cùng tiết túc.

- Được rồi người đi đi lần sao không được tái phạm.
- Đa tạ đại nhân.

Lý Thiên Hành chạy đi được một đoạn trong miệng vẫn không ngừng mẩn chữ.

- Thật xuôi xẻo như không lại mất hết 1000 hạ phẩm linh thạch.

Hắn nhận định hôm nay là ngày xui nhất của mình từ khi chuyển tới đại lục sinh sống. Lý Thiên Hành tiến vào được các mua một ít linh thảo, Vạn được các bên trong vô cùng to lớn, bán đầy linh thảo nhất cấp, nhị cấp thỉnh thoảng còn tìm thấy tam cấp như vậy bên trên nhất định có tứ cấp cùng ngũ cấp linh dược chỉ cần hắn đạt đến tứ phẩm luyện đan sư thì có thể luyện chế huyết linh đan.

Sao khi mua đủ số dược liệu mình cần Lý Thiên Thành tìm một khách điểm nghỉ ngơi thuận tiện tìm hiểu việc khảo thí của hoàng gia học viện.

- Tiểu nhị cho ta một phòng trọ.
- Tới liền, khách quan người muốn phòng trọ loại nào?
- Bình thường là được.
- Một ngày 2 linh thạch hạ phẩm, khách quan cũng có thể dùng 10 kim tệ để thuê phòng.

Lý Thiên Hành lấy ra một viên linh thạch đưa cho tiểu nhị sao đó đi theo hắn lên lầu.

- Khách quan lần đầu đến vương thành sao?
- Ta từng đến đây vài lần, khách điểm của người là lần đầu tiên đến.

Tiểu nhị nghe hắn nói khẽ gật đầu.

- Khách quan có muốn dùng gì không?

Lý Thiên Hành gọi vài món ăn sao đó quay sang thuận miệng hỏi tên tiểu nhị.

- Vương thành sắp có chuyện gì sao? Lần này sao lại náo nhiệt hơn mấy lần trước ta đến?
- Khách quan không biết đó thôi hoàng gia học viện 3 ngày nữa là bắt đầu khảo thí, bọn họ tới để đăng kí tham gia.
- À thì ra là như vậy, được rồi người lui ra đi ta muốn nghỉ ngơi, thức ăn tối hãy mang lên cho ta.
- Vâng.

Lý Thiên Hành nhìn tên tiểu nhị đi ra bên ngoài khoe miệng khẽ cong lên.

- Muốn lấy linh thạch của lão tử sao? Cung còn non lắm.

Hắn vừa nói xong liền tiến vào bên trong giới chỉ.

- Trước tiên làm chính sự sao đó rồi tính tiếp.

Lý Thiên Hành lấy ra vài cây linh dược bắt đầu luyện hóa linh khí bên trong thành nước cho vào một bình ngọc, mất nửa canh giờ hắn mới hoàn toàn luyện hóa xong sắc mặt có chút tái nhợt, hắn thử vận công điều tức phát hiện linh khí bên trong chỉ còn hơn phân nửa, Lý Thiên Hành nhìn 5 bình ngọc

trên bàn lại quay sang nhìn nữ tử trên giường miệng khẽ lẩm bẩm.

- Nè tới giờ uống thuốc rồi, nè nè cô nghe thấy ta gọi không nếu cô không tự uống ta sẽ đút cho cô uống đó.

Hắn thấy nàng vẫn không có phản ứng liền nói tiếp.

- Cô không nói tức là đồng ý.

Lý Thiên Hành cầm lấy một bình dược tiến lại gần nữ tử bộ dáng như sói gập cừu, như mèo thấy mỡ, như chó... (chắc chắc) hắn nốc một hơi nửa bình dược liệu cuối người hôn xuống đôi môi tái nhợt kia mãi đến một lúc sao mới thỏa mãn rồi đi.

- Coi như lão tử lấy lợi tức trước đi.

Hắn nhìn sắc mặt nữ tử dần hồng lên, khí tức bắt đầu ổn định liền thở phào một hơi, Lý Thiên Hành rời khỏi giới chỉ trở lại căn phòng, nhìn sắc trời bên ngoài vẫn còn lâu mới tới hắn lấy ra mấy khối đồ thạch còn dư lại lúc trước, lúc này bên trong vụn được các hắn nhìn thấy giá một đản đỉnh thấp nhất cũng là 1000 trung phẩm linh thạch đúng là hù chết người, huống hồ bên trong người hắn cũng không còn bao nhiêu linh thạch.

- Lần này nhờ vào tụi bây vậy.

Lý Thiên Hành nhìn 7 khối đồ thạch trên bàn, hắn khẽ vận linh lực một luồng từ sắc linh khí xuất hiện trên tay hắn, từ sắc linh khí bắt đầu thôn phệ đồ thạch một lúc sao trên bàn xuất hiện một viên vô sắc linh thạch xung quanh còn phát ra ánh sáng mờ ảo, Lý Thiên Hành nhìn viên linh thạch trước mắt cảm giác vô cùng quen thuộc rất giống với thứ hắn đã thấy bên trong giới chỉ.

- Là cực phẩm linh thạch sao?

Hắn nhìn thấy viên linh thạch liền nghiêng răng nghiêng lợi trong miệng liên tục mắng chửi tên sư phụ của hắn, từ sắc linh khí tiếp tục thôn phệ khối đồ thạch thứ hai, trên bàn tiếp tục xuất hiện một viên cực phẩm linh thạch vô thuộc tính, đến khối đồ thạch thứ ba lại làm hắn ngạc nhiên.

- Không thể nào tại sao lại là huyết linh chi? rõ ràng là khối này mất hơn hai khối trước.

Hắn dùng thần thư quét qua phát hiện lần này là ngũ phẩm huyết linh chi, Lý Thiên Hành gật đầu tạm chấp nhận sao đó thu vào giới chỉ, ánh mắt chuyển sang khối thứ tư hi vọng là thứ đáng giá, từ sắc linh thạch bắt đầu thôn phệ đột nhiên cả khối đá bay lên không trung đợi sao khi từ sắc linh khí hoàn toàn thôn phệ lớp đá bên ngoài Lý Thiên Hành mới nhìn thấy rõ vật bên trong một quả cầu lam sắc chính xác hơn là một khối chất lỏng màu lam to bằng một nắm tay.

- Linh tuyến.

Linh tuyến cũng giống như linh thạch đều là tinh hoa linh khí thiên địa tạo thành nhưng linh khí bên trong linh tuyến nhiều hơn lại tinh thuần hơn, dễ dàng sử dụng hơn nên giá trị hơn xa linh thạch.

Lý Thiên Hành thu linh tuyến vào bên trong bình ngọc hải lòng mỉm cười thỏa mãn, hắn tiếp tục cắt khối tiếp theo, từ sắc linh khí thôn phệ khối thứ năm xong trên bàn hoàn toàn trống không, Lý Thiên Hành tìm kiếm một hồi vẫn chỉ thấy một lớp bụi, ánh mắt hình viên đạn nhìn từ sắc linh khí đang lơ lửng bên trên.

- Từ sắc huy nhệ đệ hai chúng ta dù gì cũng là đồng môn phải biết tương thân tương ái, ít nhất người cũng phải nhả ra cho ta một ít chứ?

Hắn nhìn từ sắc linh khí vẫn lơ lửng trên không khẽ nhíu mày sao đó lấy thần thư quét lại chỗ viên đá lúc này bên trên mảnh kim sắc hiện lên vài chữ.

- Linh sa, do linh khoáng bị linh hỏa thiêu đốt trong vụn năm tạo thành, tác dụng phụ trợ, gia tăng phẩm cấp binh khí dưới thiên cấp.

Lý Thiên Hành vừa xem xong lập tức thay đổi thái độ mỉm cười thân mật nhìn từ sắc linh khí bên trên.

- Từ sắc huy nhệ đệ linh sa này một nửa của người một nửa của ta thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Mỹ nữ tỉnh giấc

Từ sắc linh khí vẫn lơ lửng bên trên, không để ý đến hắn, Lý Thiên Hành chỉ biết cười trừ mặt dày thu hết linh sa vào bình ngọc, từ sắc linh khí tiếp tục thôn phệ khối đá tiếp theo, Lý Thiên Hành nhìn thấy thứ bên trong bị dọa mém chút té xỉu, bên trên bàn là một góc dược liệu cỡ một bàn tay có hình dáng như một đứa bé đang ngủ.

- Cái quái gì thế này?

Hắn dùng thần thư quét qua một lần thì biết đây là kì được, bên trong thiên địa có một nhóm linh được có thể sản sinh linh trí tu luyện giống như nhân loại, góc được liệu trước mặt hắn là một trong những loại được liệu đó đáng tiếc không biết vì nguyên nhân gì đã bị chết ngay từ trong trứng nước, góc được liệu này tên là thủy tiên thảo nếu như tu luyện giả thủy thuộc tính phục dụng có thể giúp tăng lên ngộ tính.

Lý Thiên Hành thu góc linh được vào bên trong giới chỉ ánh mắt nhìn khối đồ thạch cuối cùng, khối này nuốt của hắn gần hai ngàn hạ phẩm linh thạch, từ sắc linh khí vừa thôn phệ được một nửa bên trong khối đồ thạch xuất hiện một vệt kim quang bắn ra bên ngoài, từ sắc linh khí liền bám theo quán lấy, Lý Thiên Hành lập tức dùng giới chỉ thu vào, từ sắc linh khí cùng vệt kim quan lập tức bị hút vào bên trong, hắn kiểm tra khối đồ thạch trống không trên bàn sao đó cũng tiến vào bên trong giới chỉ.

Hắn vừa tiến vào thì nhìn thấy từ sắc linh khí đang quán lấy thứ kim sắc kia, Lý Thiên Hành dùng thần thư quét qua lập tức nhận ra lai lịch của tên này.

- Lục phẩm đan được khai hoàn đan có thể chữa trị tất cả ám tật dưới toái hư cảnh hắc hắc lần này lão tử trúng đậm.

Hắn lấy ra một bình ngọc thu viên đan được vào trên gương mặt tràn đầy hưng phấn, Lý Thiên Hành trở lại căn phòng bắt đầu luyện công sao nửa tháng kiên trì hắn đã có thể ở bên trong thần đồ ngáp được 3 hơi tu vi cũng có chút tiến sắp bước vào trúc cơ hậu kì, ở độ tuổi như hắn mà có thể bước vào trúc cơ đã được xem là thiên tài rồi.

Lý Thiên Hành nghỉ ngơi một đêm sao khi tỉnh lại tinh thần tràn đầy sức sống.

- Hôm nay trời trong gió mát thích hợp để hành thiện tích đức.

Hắn quyết định đi cúng linh thạch để tích đức cho con cháu sao này, một tiêu Vạn bảo các thắng tiến, trên đường hắn vừa đi vừa ngắm cảnh nhìn những đồi núi đồi nhấp nhô đung đưa trước mặt, đủ loại trái cây bay lượn làm cho hắn qua cả mắt, sao gần một canh giờ hắn mới đến được vạn bảo các.

Lý Thiên Hành nhìn tòa lâu đài khổng lồ trước mặt thật đúng cmn hoành tráng lệ chi thiếu giác vâng nữa là ngang với hoàng cung rồi.

- Trùm BOSS đây rồi, hôm nay lão tử sẽ đi đánh BOSS.

Hắn vừa tiến vào bên trong liền nhũn mảy kinh ngạc, bên trong chỉ có lác đác vài trăm tên còn thua ở Vạn thành, đúng lúc này hắn thấy một bóng đen lướt qua trước mặt sao khi nhìn kĩ lại thì ra là một tên mập.

- Này huynh đệ, huynh đệ, có chuyện gì ở đây vậy?

Tên mập thấy có người cản đường sắc mặt liền không tốt.

- Mau tránh đường, đại gia của người đang có việc gấp.

- Hi hi vị đại gia này không biết có chuyện vĩ đại gì đang xảy ra mà người lại gấp như vậy?

- Không có thời gian nói chuyện với người nếu muốn biết liền đi theo ta.

Tên mập vừa nói xong liền chạy mất, Lý Thiên Hành trợn mắt há mồm.

- Ta kháo trúc cơ sơ kì tốc độ lại nhanh như vậy? không lẽ là địa cấp thân pháp?

Lý Thiên Hành vận linh lực đuổi theo cuối cùng nhìn thấy tên kia chạy vào một căn phòng, hắn vừa tiến vào liền bị tiếng là hét chấn đến lão đảo.

- Ngọc Mị tiên tử ta yêu nàng...

- Ngọc Mị tiên tử ta có thể vì nàng làm tất cả...

- Ngọc Mị tiên tử nàng là nữ nhân đẹp nhất mà ta từng thấy...

- Ngọc Mị tiên tử, Ngọc Mị tiên tử...

Hắn nhìn mấy tên trước mặt trắng đầy khinh thường.

- Mấy câu này từ lúc 10 tuổi lão tử đã biết dùng.

Lý Thiên Hành cố gắng chen qua đám người bây giờ hắn mới biết mình đan ở bên trong phòng đầu giá của Vạn bảo các, căn phòng này không thua gì một sân vận động quốc tế, bốn phía kháng đài đều đầy người đan hò hét hình như là gọi tên một nữ tử, trung tâm phòng đầu giá một nữ tử đang đứng giới thiệu sản phẩm tuy nàng mang khăn che mặt nhưng với dáng người ma quỷ kia đủ để biến một tên thái giám trở thành đàn ông, cho dù tiêu đệ mất đi không chừng có thể mọc lại.

- Chắc chắn không ngờ trên đời thật sự có yêu tinh.

Ánh mắt của hắn dính chặt lên thân thể kia hai quả đura hầu đó, vòng eo nhỏ đến mức đáng thương kia, cặp mông căng mọng, tròn lẳn, chân dài miên mang đều bị hồng y bó sát kia để lộ.

- Thế này mà đã quyến rũ như vậy nếu như nàng không mặt... hắc hắc...

Nữ tử bên dưới khẽ giơ tay lên toàn bộ kháng đài đều im lặng như chào cờ.

- Các vị hôm nay là buổi đấu giá lớn mỗi tháng của bản các hi vọng các vị quan khách có thể tìm được món đồ vừa ý.

Giọng nói của nàng như có ma lực làm người nghe không thể kìm chế được cổ nhiệt khí bên trong cơ thể bắt đầu tuôn trào, bản năng áp chế bản tính, cầm thú chính thức lên ngôi.

Lý Thiên Hành còn đang ngờ ngác từ sắc lĩnh khí bên trong đột nhiên bạo động làm hắn tỉnh lại từ cơ hoang đại.

- Nữ nhân này thật không đơn giản, tốt nhất không nên dính vào loại rắn độc này.

Hắn vừa nói xong liền chen ra khỏi căn phòng, Lý Thiên Hành đi một vòng sao đó tiếng vào địa điểm quen thuộc đồ thạch phường, bên trong cũng chỉ có vài chục người, ánh mắt hắn nhìn về chỗ cất đồ thạch lần này vẫn là một lão già đang ngồi đó trên gương mặt lúc nào cũng xuất hiện nụ cười thân thiện, gần gũi.

- Vị tiền bối này không biết tiểu bối có thể mang đồ thạch ra bên ngoài để cất không?

Lão già nghe hắn nói vẫn giữ nụ cười thân thiện mặt không đổi sắc.

- Tiểu tử người không tin tài nghệ của một lão già như ta sao?

Lý Thiên Hành nhìn biểu hiện lão già trước mặt liền biết lần này đụng cao thủ rồi, hắn khẽ lắc đầu.

- Không phải, là do tiểu bối không tin vào bản thân mình.

Lão già nghe hắn nói khẽ ồ lên.

- Nói ta nghe xem.

- Tiểu bối trước giờ số mạng không được tốt lắm liên tục gặp mấy con hồ ly yêu thú vô cùng xảo nguyệt, mai mắn được một vị cao nhân truyền thụ thuật phong thủy nên tiểu nhân muốn đem đồ thạch đến nơi có phong thủy tốt để cất hi vọng kiếm được chút ít.

- Ý người nói phong thủy bản các không tốt sao?

- Tất nhiên không phải, nơi này đông ấm hè mát, thánh địa vương đô làm sao có thể không tốt chỉ là mạng số của tiểu bối có chút khác biệt mong tiền bối thành toàn.

- Được rồi theo như quy định của bản các đồ thạch nếu mang ra bên ngoài sẽ có giá gấp đôi cho dù sao này có chuyện gì xảy ra bản các cũng không chịu trách nhiệm nếu người đồng ý thì cứ tự nhiên.

- Đa tạ tiền bối.

Lý Thiên Hành đi một vòng quanh đồ thạch phường chọn được một khối có giá 5000 linh thạch hạ phẩm liền rời khỏi vạn bảo các trở về khách điểm, vừa về tới phòng liền treo bản miễn làm phiền sao đó tiến vào bên trong giới chỉ, từ lúc hắn tiến vào đồ phường liền cảm nhận được nữ nhân bên trong đã tỉnh lại.

Bên trong căn nhà gỗ một nữ đang ngồi bên cạnh cửa sổ ánh mắt nhìn phía chân trời, trên gương mặt tuyệt mỹ lại hiện lên sự chán nản, tuyệt vọng kết hợp với đôi mắt ưu buồn kia có thể làm cho bất kì người nào cũng động lòng mà thương xót muốn bảo vệ chở che cho nàng.

- Các người bắt ta đến đây để làm gì?

- Làm tình... à không nàng đừng hiểu lầm ta không phải là người bắt nàng.

Lý Thiên Hành nghe giọng nói của nàng liền giật mình tỉnh giấc hắn vỗ đầu mình vài cái, không ngờ trong một ngày lão tướng như hắn lại có hai lần thất thủ.

Nữ tử khẽ nhìn Lý Thiên Hành sao đó ánh mắt lại nhìn ra bên ngoài của sổ xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Nàng không tin sao?

Hắn thấy nàng không để ý liền đem câu chuyện hắn liệu mình cứu nàng kể ra tất nhiên mọi thủ đoạn đều được thay bằng sự dũng cảm một mình hắn vs 10 tên, bên trong căn phòng nhỏ một nữ tử thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ một tên còn lại thì khoa tay múa chân miệng nói bất chấp.

- Mọi chuyện là như vậy không sai một chữ.

Lý Thiên Hành vừa nói xong liền lấy li nước trên bàn uống một hơi không cần biết chủ nhân của nó là ai nếu là nàng thì càng tốt.

- Ta muốn về nhà.

- Không được.

Hắn vừa nghe nàng nói liền lập tức phản đối bao nhiêu công sức bỏ ra làm sao có thể dễ dàng để nàng chạy mất được.

Nữ tử quay sang nhìn Lý Thiên Hành vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt.

- Người yên tâm khi người đưa ta hỏi phủ ta sẽ trả công cho người xứng đáng.

- Ta không phải lo chuyện này bây giờ bên ngoài bọn người kia đang tìm nàng, ta thấy tốt nhất nàng nên ở đây ta sẽ bảo vệ cho nàng.

Nàng nghe hắn từ chối lại tiếp tục nhìn ra bên ngoài, Lý Thiên Hành thấy chiến dịch hôm nay hoàn toàn thất bại hắn lấy ra 5 bình ngọc để trên bàn sao đó lấy thêm mấy món thức ăn đã chuẩn bị sẵn đưa cho nàng rồi rời đi, hắn xuất hiện bên trong căn phòng liền thở dài một hơi từ bên trong túi trữ vật lấy ra một khối đá.

- Tiểu thạch ơi tiểu thạch bây giờ tâm tình của lão tử vô cùng không tốt đã tới lúc người đền đáp cho ta, nếu không có lão tử thì tiểu tử người vẫn còn phải ở đó lửa thề cho hàng vạn người xem người nhất định không được làm cho ta thất vọng.

Hắn đặt khối đồ thạch trên bàn để từ sắc linh khí bắt đầu thôn phệ, đột nhiên nhiệt độ bên trong phòng tuột xuống không phanh, Lý Thiên Hành cảm thấy không ổn liền dùng giới chỉ thu khối đá vào bên trong sao đó hắn cũng tiến vào, bên trong giới chỉ nhiệt độ trong vòng trăm trượng xung quanh khối đá đang giảm xuống nếu còn tiếp tục hắn sẽ bị đóng băng.

- Cái quái gì thế, còn hoành tráng hơn lúc lão tử xuất thế.

Hắn dùng thần thư quét qua liền biết thứ này là băng tâm kết tinh từ băng tuyết, phải mất mấy vạn năm mới hình thành một đóa, tu chân giả băng thuộc tính dưới hóa thân phục dựng lập tức tăng một cảnh giới quan trọng nhất là có thể tăng lên ngộ tính.

- Đúng là bảo vật nhưng đối với lão tử vô dụng.

Lý Thiên Hành thở dài nhìn đóa băng tâm đã bị từ sắc linh khí làm hiện nguyên hình trong giống như một bông hoa tuyết vô cùng xinh đẹp.

- Cũng không tệ lắm thứ này có thể dùng để cưa băng sơn ngự tỷ.

Lý Thiên Hành bên trong khách điểm nghỉ ngơi một ngày để thả lỏng tâm trạng, chuẩn bị chiến lược, sao khi ở bên trong thần đồ ngáp vài hơi hắn lại tiến vào giới chỉ tâm trạng vô cùng hưng phấn, với tốc độ tu luyện hiện tại chỉ cần mấy ngày nữa là có thể tiến vào trúc cơ hậu kỳ, hắn tiến vào bên trong căn phòng nhìn 5 bình dược liệu cùng mấy món ăn vẫn còn nguyên, nàng vẫn ngồi bên cửa sổ ánh mắt thất thần nhìn ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Khảo thí

Lý Thiên Hành đi tới ngồi đối diện nàng trên giường mặt tỉnh xảo kia lại ảm đạm đi vài phần nếu cứ tiếp tục như thế này hắn vẫn chưa làm ăn được gì thì nàng đã ngủ mất, hắn lấy ra vài món ăn mới để lên bàn bắt đầu thưởng thức.

- Sao này nàng cứ ăn trước, không cần phải đợi ta trở lại.

Nàng nghe hắn nói vẫn thờ ơ ánh mắt nhìn ra bên ngoài, Lý Thiên Hành thấy không có hiệu quả liền đổi chiêu.

- Nàng không thích ăn mấy món này sao? Vậy ta sẽ đổi mấy món khác.

- Không cần.

Nữ tử nói xong liền rời đi.

- Đây ta không khát đâu nàng không cần phải lấy nước.

Hắn nhìn nàng ngồi trên giường khẽ nhú mào, con hàng này đúng là khó chơi.

- Lão tử không tin với mị lực thiên kiều bá mị của mình lại không thể làm nòng động tâm.

Hắn lấy ra một túi trữ vật đặt lên trên bàn.

- Thức ăn ta để trong này khi nào nòng dùng hết thì nói, ta sẽ mang đến.

Lý Thiên Hành nói xong liền rời đi, nữ tử liếc nhìn túi trữ vật trên bàn sao đó lại tiếp tục thất thần.

Sáng hôm sau Lý Thiên Hành xuất phát đi đến hoàng gia học viện, hắn nhìn tòa kiến trúc trước mắt giống như một quần thể lâu đài nhưng khá cũ, mỗi tòa đều tỏa ra một khí tức hoang sơ giống như mấy ngôi mộ lúc trước hắn từng gặp.

- Đây đúng là một nơi lý tưởng để lão tử làm ổ.

Hắn nhìn vài chục ngàn người đang chen lấn trước mặt khẽ nhíu mày với tình hình này không biết tới khi nào mới đến lượt hắn.

Bên ngoài hoàng gia học viện có 4 cổng chính, bên cạnh 4 cổng chính còn có 4 cổng phụ, Lý Thiên Hành đi một vòng tìm một cổng ít người nhất đăng kí, hắn nhìn tấm thẻ trên tay 696 tức là phía trước hắn vẫn còn 696 người, hắn đứng qua một bên quan sát ở chỗ khảo thí một trung niên nam tử đang cầm một cây quạt muỗi quét từ trên xuống dưới như đang kiểm tra thứ gì đó.

- Cốt lĩnh 20 thông qua, người tiếp theo.

Lúc này một thanh niên khác tiến lên hắn bỏ vào hộp 10 viên linh thạch sao đó tiến lại chỗ trung niên nam tử.

- Cốt lĩnh 25 thông qua.

Lý Thiên Hành nhìn một lúc liền biết đây là ai đầu tiên kiểm tra tuổi, ngoài 30 tất cả đều bị loại.

- Lão tử chỉ vừa di cư đến đây nếu tính ra thì lão tử chỉ mới hơn một tháng tuổi, một tháng tuổi trúc cơ trung kỳ nói ra còn không tin không hù chết các người.

Lý Thiên Hành càng nghĩ càng đắc ý nói không chừng ngay cả lão viện trưởng còn phải đến tận cửa để cầu xin hắn.

- 696.

Lý Thiên Hành ngẩn mặt, ưỡng ngực bước lên hắn lấy ra 10 viên hạ phẩm linh thạch bỏ vào sao đó hướng trung niên nam tử đi đến.

- Cốt lĩnh 24, thông qua.

Hắn tiến vào bên trong liền phát hiện mấy ngàn người xếp hàng trước mặt, phía trước là một kháng đài cao khoảng 3m bên trên có mấy chục người đang ngồi ánh mắt liên tục liếc nhìn phía dưới thỉnh thoảng lăm lăm cái gì đó, trước mặt họ là mấy chục viên thủy tinh cầu.

- Người tiếp theo.

Một nhóm người tiến lên sao đó truyền linh lực vào bên trong, khu vực phía trước lâu đài phát sáng, đầy đủ màu sắc từ bên trong thủy tinh cầu bắn ra, dội ánh sáng biến mất bên trong mỗi viên thủy tinh cầu đều để lại một màu sắc.

Viên thủy tinh cầu này gọi là trắc lĩnh cầu dùng để kiểm tra phẩm cấp linh mạch, bên trong có 7 màu đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím mỗi một màu đại diện cho một phẩm cấp, màu đỏ tương đương với nhất cấp, màu tím tương đương với thất cấp.

Lý Thiên Hành nhìn sơ qua một vòng bên trong mấy chục viên linh thạch đa số là màu đỏ với màu cam thỉnh thoảng mới có màu vàng.

- Không biết linh mạch của lão tử như thế nào, trong 7 tỉ người lão ca chỉ chọn được một mình lão tử cũng có thể xem như là thiên tài bên trong trăm vạn vạn người có 1 ít nhất cũng phải là thất cấp linh mạch.

Một tu chân giả muốn bước vào trúc cơ chỉ cần có thiên phú cùng tài nguyên nhưng muốn bước vào kim đan thì cần phải ít nhất là tam phẩm linh mạch nếu không phải có tứ phẩm luyện được sư hỗ trợ hoặc là cơ thể thuần thuộc tính.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ đột nhiên phía trước ồ lên một tiếng bên trong một quả cầu thủy tinh xuất hiện một luồng lục sắc tượng trưng cho tứ phẩm linh mạch.

- Lần này khảo thí không tồi đây đã là người thứ 10 có được tứ phẩm linh mạch.

Một lão giả trên kháng đài khẽ gật đầu hài lòng 10 tứ phẩm linh mạch tương đương 10 cường giả nguyên anh kì, lão giả vừa nói xong một luồng lam sắc hiện lên chói sáng cả kháng đài.

- Ngũ phẩm linh mạch.

Vài lão già trên kháng đài vài người không giữ được bình tĩnh đứng bật lên, vẻ mặt vô cùng mừng rỡ, ngũ phẩm linh mạch tương đương với một tên hóa thần cảnh, bên trong vương quốc cũng chỉ có vài lão hóa thần cảnh mà thôi.

- Tốt tốt tốt.

Vài lão già tiến lên có ý định thu người này làm đệ tử nhưng đều bị hấn từ chối xem ra ánh mắt tên này rất cao, một lúc sao một luồng lục sắc lại hiện lên thêm một ngũ phẩm linh mạch xuất hiện làm cho mấy lão già cười đến không ngấm miệng lại được.

- Không ngờ lại có đến hai ngũ phẩm linh mạch năm nay đúng là mai mắn.

Lý Thiên Hành cũng thấy bất ngờ trong một khu lại có đến hai tên ngũ phẩm linh mạch nên biết bên trong vương quốc cũng chỉ có vài tên hóa thần cảnh mà thôi, hấn đợi khoảng một canh giờ cuối cùng cũng tới lượt mình, Lý Thiên Hành bước lên phía trước, truyền một tia linh lực vào bên trong quả cầu, trong lòng có chút hồi hộp.

- Lão tử không cần gì nhiều chỉ cần một màu tím là được.

Trắc linh cầu lóe sáng bên trong hiện lên một màu cam đậm rõ ràng là nhị phẩm linh thạch.

- Không thể nào?

Lý Thiên Hành hét lên một tiếng tất cả mọi người xung quanh đều quay lại nhìn hấn sao đó thấy màu cam bên trong trắc linh cầu liền trực tiếp bỏ qua, Lý Thiên Hành nhìn trắc linh cầu trước mặt vẻ mặt hoàn toàn không tin tưởng, với tốc độ tu luyện thần sầu cùng thiên phú trăm vạn người có một làm sao chỉ có thể là nhị phẩm linh mạch.

- Không lẽ viên cầu này bị mị lực của ta ảnh hưởng.

Trong lúc hấn đang ngờ ngác một người tiếng lại khẽ vỗ vai hấn.

- Huynh đệ không cần lo lắng không phải vẫn còn trắc nghiệm thuộc tính sao? Người vẫn còn cơ hội.

- Đa tạ.

- Không cần đa tạ, nếu không có chuyện gì thì mời người sang một bên nhường chỗ cho ta.

- À.

Lý Thiên Hành vừa đi vừa nghiêng răng nghiêng lợi, hấn tiếp tục đi vào bên trong, phía trước có mấy chục căn phòng mỗi phòng đều có một lão già cùng một cây trụ, bên trên khám 12 viên ngọc tượng trưng cho 12 thuộc tính kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, băng, phong, lôi, quang, âm, không gian, thời gian.

Lý Thiên Hành nhìn mấy người xung quanh có người hưng phấn, có người thất vọng, hấn hít sâu một hơi sao đó tiếng vào, đây là cửa cuối cùng quyết định tương lai sao này của hấn.

Lý Thiên Hành vận linh lực truyền vào, quang trụ từ từ phát ra ánh sáng từng viên ngọc cũng bắt đầu biến đổi đầu tiên là viên ngọc màu đỏ, xanh, lam, cuối cùng là kim sắc, lão già ngồi một bên nhìn thấy cảnh tượng này liền tròn mắt há hốc, ngón tay rung rẩy chỉ về phía quang trụ, miệng lắp bắp.

- Bốn thuộc tính không ngờ tiểu tử người lại đồng tu bốn thuộc tính.

Mỗi một tu luyện giả đều có thuộc tính của bản thân nhưng có người lại thuần chất có người lại là tạp chất, tốc độ tu luyện của người có thân thể thuần chất so với tạp chất cách biệt như trời với đất, mà hấn lại có thể tinh thuần 4 loại thuộc tính tương đương với tốc độ tu luyện nhanh gấp 4 lần một tên thuần thể đơn thuộc tính, nói một cách đơn giản nhất chỉ cần hấn không chết chắc chắn sẽ trở thành cường giả.

Lão già sao khi hoảng sợ liền lấy lại bình tĩnh đánh giá thanh niên trước mặt sao khi quét qua vài lần khẽ nhíu mày.

- Không đúng rõ ràng là bốn thuộc tính tiểu tử người tu luyện kiểu gì đến bây giờ chỉ mới có trúc cơ trung kỳ.

Lý Thiên Hành nghe lão nói xong thân thể cảm thấy vô cùng ngứa ngáy đặt biện là hai tay, hấn cố nặn ra một nụ cười.

- Tiểu bối chỉ là nhị phẩm linh mạch.

Lão già nghe hấn nói khẽ gật đầu sao đó lại lắc đầu.

- Không đúng cho dù là nhị phẩm linh mạch cũng không thể sánh với tốc độ của người e là trên đại lục chỉ có tiểu tử người mới làm được chuyện này. (si nhục)

Lý Thiên Hành áp chế kích động cố gắng nhớ rõ gương mặt lão già này nếu có cơ hội nhất định sẽ âm lão một trận.

Lão già nhìn thấy hấn toàn thân rung rẩy liền mỉm cười.

- Tiểu tử người không cần lo lắng nếu người tiến vào hoàng gia học viện cho dù tư chất của người có tới đâu đi nữa học viện cũng có thể biến người thành cường giả.

Lão nói xong lấy ra một miếng ngọc bội đưa cho hắn.

- Đây là thẻ học đồ của người bên trên có ghi số phòng bây giờ người chính thức trở thành học đồ bên trong hoàng gia học viện, hiện tại tiểu tử người cũng có thể dọn vào bên trong để ở.

Lý Thiên Hành cảm thấy máu huyết bên trong cơ thể đang sôi sục đối với một tên trộm mộ chuyên nghiệp như hắn bị chữ ngu ngốc là điều không thể chấp nhận được, hắn hít một hơi thật sâu để ổn định cơ thể.

- Đa... đa tạ.

- Tiểu tử người không cần phải cảm tạ, đây là việc ta nên làm.

Hắn rời khỏi căn phòng trên mặt trần đầy sát khí mấy người bên cạnh đều tránh đường như gặp thú dữ, Lý Thiên Hành bước đi một lúc mới lấy lại được bình tĩnh, hắn dùng một tia thần thức truyền vào bên trong lập tức nhìn thấy hình ảnh 3D của hắn, bên dưới là điểm cống hiến và cuối cùng là một dấu chứng nhận, bây giờ việc hắn cần làm là đi đăng kí chức nghiệp.

- Tiểu tử người muốn đăng kí làm luyện đan sư sao?

- Không sai.

Lý Thiên Hành gạt đầu khẳng định.

- Đưa ngọc bài của người cho ta.

Trung niên nam tử cầm lấy ngọc bài sao đó khắc thêm vài cái vào bên trong rồi trả lại cho hắn.

- Được rồi ngày mai người có thể tới đan viện để học.

Lý Thiên Hành cầm lấy tấm ngọc bài vừa nhìn liền thấy hình bên trong của hắn đang bị một chiếc lồng bao phủ bên trên ghi hai chữ đan viện.

- Tạo hình cũng tạm được.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tàn thư các

Hắn dựa theo ngọc bài tìm được chỗ ở của mình nằm bên trong một khu biệt viện vô cùng sang chảnh, học viện nhìn tuy cũ nhưng chỗ ở lại không cũ chút nào, căn phòng hắn mọi thứ đều sáng bóng đầy đủ tất cả tiện nghi không thua gì khách sạn 5 sao ở địa cầu chỉ có thiếu mỗi internet, Lý Thiên Hành kiểm tra xung quanh một lần vô cùng hài lòng hắn vừa tính nghỉ ngơi thì bên ngoài có người kiểm.

- Có chuyện gì sao?

- Sư huynh viện trưởng muốn gặp huynh.

- Viện trưởng tìm ta làm gì?

Tên kia nghe hắn hỏi sắc mặt có chút khó tin.

- Sư huynh không biết mỗi đệ tử trọng điểm sao khi tiếng vào học viện đều phải đến gặp viện trưởng sao?

- À là việc này sao? Ta quên mất làm phiền vị huynh đệ đây dẫn đường.

- Không có gì.

Lý Thiên Hành vừa đi vừa quan sát chỉ biết cảm thán lắc đầu.

- Không hổ danh là học viện hoàng gia đi đâu cũng có thể thấy mỹ nữ.

Lúc hắn đi ngang qua một hành lang hắn nhìn thấy một tòa tháp vô cùng to lớn đứng sừng sững giữa học viện.

- Vị huynh đệ này đó là nơi nào vậy.

- Là tàn thư các của học viện.

Tên đệ tử nhìn tàn thư các giống như nhìn thấy mỹ nữ lửa thể bên trong đôi mắt bắn ra ham muốn mãnh liệt, Lý Thiên Hành vừa nhìn thấy liền ớn lạnh.

- Huynh đệ mau đi thôi đừng để viện trưởng đợi lâu.

Hai người mất gần nửa canh giờ đi bộ mới tới được chỗ của viện trưởng, Lý Thiên Hành vừa tới bên trong lại có một người đi ra, hắn nhận ra tên này chính là một trong hai tên có ngũ phẩm linh mạch, tên kia vừa thấy hắn chỉ mỉm cười sao đó bỏ đi, Lý Thiên Hành tiến vào trong phòng ánh mắt đảo xung quanh không phát hiện thứ gì đáng giá sao đó ánh mắt hắn chuyển đến trên người trung niên nam tử trước mặt.

- Tiểu tử ngồi đi.

Trung niên nam tử hứng thú nhìn Lý Thiên Hành mọi người tới chỗ này đều chào hỏi lão trước còn tên nhóc này coi như lão không có ở đây.

- Đa tạ viện trưởng.

Hắn tìm một chỗ ngồi xuống sẵn tay lấy một ly nước, hắc hắc bây giờ lão tử ở kèo trên cảm giác đúng là không tệ.

- Tiểu tử người không muốn biết ta gọi người đến đây là có chuyện gì sao?

- Viện trưởng gọi đồ nhi tới đây nhất định là có chỗ chỉ bảo, đồ nhi xin rửa tai lắng nghe.

Hắn vừa nói vừa uống một tách trà thái độ vô cùng nhàn nhã.

- Tiểu tử người tại sao lại chọn luyện đan?

- Bởi vì lão tử muốn luyện siêu cấp xuân dược.

Trong lòng hắn nói vậy nhưng bên ngoài lại hoàn toàn khác.

- Bởi vì đây là mong ước lúc sinh thời của phụ thân đồ nhi.

- Là vậy sao?

Viện trưởng khẽ gật đầu ánh mắt đánh giá Lý Thiên Hành vài lần.

- Được rồi ta tôn trọng quyết định của người, nếu người cảm thấy luyện đan không thích hợp muốn đổi sang tu luyện vũ kỹ khi đó đến tìm ta.

- Vậy đồ nhi đa tạ viện trưởng.

- Còn nữa...

Đột nhiên cửa phòng mở ra một người từ bên ngoài tiến vào.

- Lãnh viện trưởng người làm như vậy là có ý gì?

Người tiến vào không ngờ lại là một mỹ nữ Lý Thiên Hành vừa nhìn thấy nàng hai mắt sáng hẳn lên, mỹ nữ mặt trên người một bộ bạch y phối hợp với gương mặt lạnh lùng cùng khí chất băng lãnh cách người ngàn dặm của nàng tạo nên một băng sơn ngự tỷ hoàn hảo, hắn càng nhìn càng không rời mắt được.

Mỹ nữ nhú mày ánh mắt liếc nhìn Lý Thiên Hành một cái.

- Hàn Tuyết ta làm vậy chỉ là muốn tốt cho con thôi.

- Không cần, hi vọng ngài tôn trọng nguyên tắc của ta.

Viện trưởng khẽ lắc đầu.

- Được rồi nếu con không muốn nhận hắn làm đệ tử ta sẽ đổi đồ nhi cho con.

- Không cần làm phiền viện trưởng, ta có thể tự chọn đồ nhi cho mình.

Nàng nói xong liền xoay người rời đi, trước khi đi còn liếc nhìn Lý Thiên Hành, nhiệt độ xung quanh hắn liền giảm xuống vài độ.

Viện trưởng nhìn nàng rời đi khẽ thở dài một cái sao đó quay sang nhìn Lý Thiên Hành ánh mắt có chút khó hiểu, lúc này hắn đang đứng bên cạnh lão,

gương mặt nghiêm túc cuối đầu, muốn bao nhiêu ngoan ngoãn liền có bấy nhiêu.

- Người đang làm gì vậy.

- Đồ nhi đang lắng nghe viện trưởng đại đồ, đồ nhi ngồi nơi đó sợ bỏ sót lời vàng tiếng ngọc của ngài nên đứng đây sẽ tốt hơn.(má ời)

Hắn nói xong còn hành lễ một cái, viện trưởng khẽ đánh giá lại tên học đồ này sao khi quét vài lần mới chắc chắn tên này cùng tên lúc trước là một người.

- Tiểu tử không cần phải làm như vậy, ngồi xuống đi.

Lý Thiên Hành liên tục lắc đầu.

- Đồ nhi làm sao có thể cùng ngồi ngang hàng với viện trưởng đó là tội đại bất kính, đối với một công dân gương mẫu như đồ nhi sẽ không bao giờ làm những chuyện đó.

Viện trưởng nghe hắn nói thờ dài một hơi.

- Được rồi hi vọng người có thể suy nghĩ lời của ta nói lúc này, người có thể về phòng được rồi.

- Đồ nhi cáo lui.

Lý Thiên Hành khom người cúi chào cung kính lui ra khỏi căn phòng, vừa ra tới bên ngoài hắn liền khôi phục dáng vẻ hăng ngày.

- Không ngờ lão lại có một nữ nhi xinh đẹp như vậy, hải... xem ra lão tử lại nằm kèo dưới rồi.

Hắn vừa đi vừa nhớ lại khuôn mặt lạnh lùng lúc này trong lòng hưng phấn bùng bùng.

- Nhất định phải tìm cách của nàng.

Lý Thiên Hành vừa đi vừa suy nghĩ về đến tới phòng mình lại gặp một người quen chính là tên lúc trước đã gặp ở phòng viện trưởng, đúng lúc tên kia cũng đang đi lại phía hắn.

- Xin chào ta là Lý Mục.

- Lý Thiên Hành.

Lý Mục nhìn Lý Thiên Hành nở nụ cười.

- Huynh đệ ta và người đều cùng họ xem ra cũng có duyên phận.

Lý Thiên Hành nghe hắn nói liền kinh bí trong lòng lão tử mà thêm có duyên với tiểu tử người sao?

- Vậy sao?

- Huynh đệ người mới từ phòng viện trưởng về sao?

- Đúng vậy.

- Viện trưởng có đồng ý cho người làm đệ tử của nàng không?

Lý Thiên Hành nhìn về mặt hưng phấn mang theo chút dâm dăng kia sắc mặt có chút biến đổi, không lẽ lão tử thật sự cùng tên này có duyên?

- Người nói là Hàn Tuyết lão sư sao?

- Chẳng lẽ là còn người khác sao? Lúc này viện trưởng đã đồng ý lời đề nghị của ta, sao này ta sẽ làm đệ tử chân truyền của Hàn Tuyết lão sư.

Hắn nhìn Lý Mục vẫn còn yy trong đầu khoe miệng khẽ cong lên, tiểu tử người tiếp tục mơ đi.

- Thật là đáng tiếc ta lại đăng kí vào đan viện không có cơ hội làm đệ tử của Hàn Tuyết lão sư.

Lý Mục vỗ vai hắn mấy cái.

- Lý huynh đệ người cũng không cần thất vọng bên trong đan viện cũng có mỹ nữ không thua gì Hàn Tuyết lão sư.

- Thật sao?

Lý Mục nhìn về mặt hưng phấn của hắn liền gật đầu.

- Tất nhiên, huynh đệ người không biết Như Nguyệt lão sư bên trong đan viện cùng với Hàn Tuyết lão sư chính là hai trong số tứ đại mỹ nữ của vương thành sao?

Lý Thiên Hành nghe hần nói mờ mịt lắc đầu.

- Lý huynh đệ người là từ thế giới khác xuyên qua sao? Sao đến cả chuyện này người cũng không biết?

Lý Thiên Hành khẽ gật đầu sao đó lắc đầu.

- Ta là từ trên núi xuống.

- Thì ra là vậy, bây giờ ta đang muốn đi tàn thư các hay người cùng ta đến đó trên đường đi ta sẽ nói cho người nghe thế nào?

- Được.

Trên đường đi Lý Thiên Hành nghe Lý Mục thao thao bất tuyệt giống như hần đến đây để tìm mỹ nữ chứ không phải là tu luyện, cuối cùng hai người cũng tìm được một tiêu chung Lý Mục sẽ theo đuổi Hàn Tuyết còn hần sẽ đi cưa Như Nguyệt hai tên này quyết tâm hái hai đóa hoa của Vương thành.

Lý Thiên Hành nhìn tòa tháp khổng lồ trước mặt lại nhớ đến mấy trăm quyền thiên cấp công pháp bên trong giới chỉ trong lòng lại thầm mắng tên sư phụ của mình.

Hai người đi vào bên trong tòa tháp khi đi qua cánh cửa liền gặp một lão giả đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần, Lý Thiên Hành nhìn lão giả khoe miệng khẽ cong lên.

- Đây rồi BOSS đây rồi.

Theo như kinh nghiệm mấy trăm quyền tiểu thuyết mà hần đọc thì lão giả trước mặt hần mới là tên ả tàn sâu nhất chỉ khi kết thúc trận chiến thì mới chịu ra vết máu.

Hai người tiến lại đăng kí, mỗi một học đồ mới vào học viện có thể chọn cho mình một quyền công pháp hoàng cấp, riêng học đồ trọng điểm có thể chọn cho mình hai quyền công pháp Huyền cấp hoặc hoàng cấp, hai người đưa ngọc bài cho lão giả xác nhận sao khi lão giả gật đầu liền tiến vào bên trong.

- Lý huynh đệ người muốn tìm bên trên hay bên dưới?

- Bên dưới.

- Vậy ta lên trên tìm trước.

Lý Thiên Hành nhìn Lý Mục rời đi liền bắt đầu tìm kiếm, theo như hần nhớ mấy thằng ad thường viết mấy bộ vũ kĩ siêu cấp đều nằm ở bên dưới này càng cũ càng siêu cấp, hần dựa theo giả thuyết này bắt đầu tìm kiếm sao nữa canh giờ ăn bụi cũng chẳng thấy gì.

- Tại sao lại không có?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bạch Tiểu Linh

Hần đi xung quanh tìm kiếm vài lần đều không thấy mấy loại như ngọc nữ tâm kinh, âm dương tam thập lục biến, hoan hỉ thất thập nhị thế... liền thở dài đi lên trên, Lý Thiên Hành nhìn sơ qua một vòng, ở đây có khoảng mấy ngàn quyền công pháp hi vọng là có thứ hần cần, vừa đi được vài bước thì thấy Lý Mục trên tay cầm một quyền công pháp đang tiếp tục tìm kiếm, hần liếc nhìn xung quanh liền chọn một hướng khác đi tới, ánh mắt hần rơi vào một bộ công pháp.

- Ân thân thuật huyền cấp thượng phẩm.

Hần đọc sơ qua bộ công pháp một lần, ân thân thuật chia làm 3 tầng một khi luyện tới tầng thứ 3 có thể ẩn dấu thân thể, bên dưới hóa thần cảnh đều không tìm ra được, điểm yếu duy nhất là khi công kích đối phương công pháp sẽ bị vô hiệu hóa.

Lý Thiên Hành tiếp tục tìm kiếm vài lần lại tìm thêm được một bộ huyền cấp trung phẩm xuyên tâm chỉ, sao khi luyện thành có thể đưa linh lực của bản thân thông qua chỉ pháp tiến vào cơ thể của đối phương, công pháp này đặc biệt lợi hại với thân thể thuần thuộc tính nhưng khuyết điểm cũng ở chỗ này nếu như một tên hỏa thuộc tính chỉ có thể dùng công pháp này khắc chế mộc thuộc tính hoàn toàn vô dụng với thủy thuộc tính.

- Hắc hắc thứ này thích hợp với lão tử.

Sao khi tìm được hai bộ công pháp phù hợp với bản tính của mình tâm trạng của hắn vô cùng thoải mái bước ra bên ngoài.

Lão giả nhìn hai bộ công pháp, ánh mắt liếc qua Lý Thiên Hành vài lần khẽ gật đầu sao đó lại lắc đầu cuối cùng để cho hắn đi, Lý Thiên Hành tâm tình vô cùng hưng phấn bước về phòng, hắn suy nghĩ một chút liền tiến vào bên trong giới chỉ.

Bên trong ngôi nhà gỗ vẫn là hình ảnh một nữ tử đang ngồi bên cạnh cửa sổ ánh mắt thất thần nhìn ra bên ngoài có điều sắc mặt nàng lại tái đi so với ngày hôm qua, Lý Thiên Hành đi tới bên cạnh nàng hắn nhìn 5 bình linh được trên bàn vẫn còn nguyên hắn cầm lấy túi trữ vật thần thức đảo qua một vòng liền phát hiện toàn bộ thức ăn bên trong vẫn như cũ.

- Ăn chút gì đi.

- Không thích những món này sao?

Hắn nhìn nàng vẫn không phản ứng thì biết cứ như thế này sẽ không ổn chút nào, lão tử không tin không trị được cô.

- Lúc trước nàng nói nếu ta đưa nàng trở lại phủ nàng sẽ cho ta bất kì thứ gì ta muốn đúng không?

- Đúng vậy.

Nàng quay sang ánh mắt lạnh nhạt nhìn hắn.

- Chỉ cần người đưa ta trở về ta nhất định sẽ trả công cho người xứng đáng.

Lý Thiên Hành khẽ nhếch miệng giọng nói đầy vẻ châm chọc.

- Nàng có thể trả cho ta bao nhiêu linh thạch?

- Người yên tâm ta sẽ làm cho người hài lòng.

Lý Thiên Hành đột nhiên đứng lên trong tay hắn xuất hiện hai viên vô sắc tinh thể bên trên tỏa ra linh khí nhàn nhạt sao đó hắn đặt hai viên tinh thể trước mặt nàng.

- Nàng biết đây là thứ gì không?

Nữ tử nhìn hai viên tinh thể thạch trên bàn khẽ nhíu mày ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, khẽ thốt lên.

- Cực phẩm linh thạch vô thuộc tính.

- Không sai bây giờ nàng nghĩ ta còn cần linh thạch của nàng sao?

Nữ tử khẽ lắc đầu.

- Vậy người bắt ta tới đây làm gì?

Hắn vừa nghe nàng nói trên mặt liền hiện lên vẻ tức giận.

- Nàng vẫn cho là ta bắt nàng tới đây sao?

- Không phải là như vậy sao?

- ẦM... ẦM... BENG... BENG...

Lý Thiên Hành nổi giận một tay đập thẳng lên bàn, chiếc bàn tách ra làm đôi toàn bộ thức ăn đều rơi xuống mặt đất ngay cả 5 bình linh được cũng đi theo.

- Lão tử nhìn cô đã đủ rồi, cô tưởng mình là ai hả? cô cho rằng mình đẹp lắm sao? nếu không phải lúc trước cô cho lão tử quá gian, nếu không phải trước khi chết tiểu tử cầu xin ta cứu cô, lão tử cũng chẳng thèm cứu một người như cô.

Tiểu tử huynh đệ lần này coi như ta nợ người vì tương lai của lão tử không thể không làm như vậy, hắn chửi xong lại đá vào chiếc ghế bên cạnh một cái.

- Lão tử không biết tại sao bọn họ lại hi sinh tính mạng của mình để bảo vệ một người như cô? suốt ngày chỉ biết ngồi một chỗ nhìn trời, chỉ biết bỏ mạng chờ chết, dù sao cũng chết tại sao không chết quách luôn cho rồi, nếu cô chết sớm một chút không chừng bây giờ bọn người tiểu tử vẫn còn đang vui vẻ hưởng thụ cuộc sống.

Lý Thiên Hành tiến lại gần cửa sổ ánh mắt nhìn ra bên ngoài.

- Nữ nhân ngu ngốc như cô suốt ngày chỉ biết nhìn những thứ này thôi sao? Nếu như để bọn họ biết người mà mình đã hi sinh để bảo vệ bây giờ như thế

này không biết sẽ có cảm giác như thế nào? Lão tử tin tưởng bọn họ sẽ không nuối tiếc việc mình làm cho dù có trở lại một lần nữa bọn họ vẫn sẽ hi sinh để bảo vệ cô nhưng lão tử chắc chắn họ sẽ rất thất vọng vô cùng thất vọng, cô muốn về nhà đúng không được rồi ngày mai lão tử sẽ đưa cô về nhà.

Lý Thiên Hành nói xong liền xoay người bỏ đi trước khi rời khỏi hắc khê liếc nhìn hai viên cực phẩm linh thạch một cái thấy bọn chúng vẫn còn nguyên vẹn liền thở phào một hơi.

- Mai mấn là không sao.

Hắn vừa đi vừa thờ dãi nếu lúc này kịp thu 5 binh lính được thì tốt biết mấy. Lý Thiên Hành trở lại trong phòng lấy ra hai quyển công pháp bắt đầu tu luyện.

Sáng hôm sau hắn bắt đầu buổi học đầu tiên của mình ở Hoàng gia học viện, sao một hồi tìm kiếm cuối cùng cũng tìm được nơi mà hắn muốn đến. Đan viện một trong tứ viện bên trong hoàng gia học viện kiến trúc đồ sộ, quy mô to lớn, đan dược phong phú, linh dược như mây thật là thích hợp cho một tên đạo mộ như hắn.

Lý Thiên Hành dựa theo ngọc bài tìm được phòng luyện đan của mình, hắn vừa tiến vào liền nhìn thấy mấy chục người đan ngồi về mặt chăm chú đọc sách, trước mặt mỗi người còn có một cái đan đỉnh, hắn tìm một chỗ trống ngồi xuống ánh mắt liên tục đảo xung quanh.

- Không cần phải nghiêm túc như vậy chứ?

Trong lúc hắn đang quan sát xung quanh để tìm đối tượng thì đột nhiên một nữ tử đi đến chỗ hắn.

- Lão tử còn chưa mở lời đã có người tự động hiến thân.

Lý Thiên Hành nhìn nữ tử đang đi về phía mình, một thân bạch y phối hợp với thân hình nhỏ nhắn, xinh xắn gương mặt tuyệt trần đặt biệt là đôi mắt trong suốt linh động làm cho nàng trông giống như một tiểu tinh linh chỉ có điều bộ ngực của nàng hơi bị khiêm tốn.

- Thật đáng tiếc hoa này vẫn còn xanh chưa hái được.

- ẦM...

Một tiếng động vang lên cắt đi cái suy nghĩ yy của hắn, nữ tử đứng trước mặt Lý Thiên Hành quyền sách trong tay đập mạnh xuống bàn.

- Người là Lý Thiên Hành đúng không?

- Dạ... à đúng là ta.

- Đây là đan pháp cơ sở, trong vòng một tuần nếu không học được thì rút khỏi đây.

Nàng nói xong liền xoay người rời đi, Lý Thiên Hành lúc này vẫn còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, hình như hắn đâu có đất tội gì với tiểu nha đầu này.

- Không lẽ tiểu nha đầu này đang tới kì?

Lúc này tên ngồi bên cạnh khều hắn một cái.

- Huynh đệ người đừng để ý, nàng trước giờ tính tình đều là như vậy.

- Trước giờ nàng luôn tới kì sao?

- Huynh đệ người nói gì?

- À không có gì.

Hắn liếc nhìn bạch y nữ tử đang ngồi phía trên một cái khê nhíu mày.

- Vị huynh đệ này ta là Lý Thiên Hành, đa tạ đã nhắc nhở.

- Không có gì, ta là Diệp Tinh sao này chúng ta coi như là đồng môn giúp đỡ lẫn nhau là điều nên làm.

- Đúng rồi không biết Diệp huynh có biết lai lịch nàng ta không?

- Tất nhiên là biết, không chỉ mình ta bên trong đan viện hầu như ai cũng biết nàng.

- Lợi hại như vậy sao?

Lý Thiên Hành nghe đến đây liền ngạc nhiên hắn thầm nghĩ không lẽ nàng là Như Nguyệt lão sư kia sao? tại sao lại không như quần chúng đồn vậy nhỉ.

- Nàng là Bạch Tiểu Linh thuộc hàng đệ nhất thiên tài bên trong đan viện không những vậy nàng còn là sủng đồ của Như Nguyệt lão sư đứng rồi nàng còn một thân phận nữa chính là nhị tiểu thư Bạch gia một trong tứ đại gia tộc tại Vương thành.

Hắn vừa nghe xong chỉ biết cảm lạnh, gia thế tiểu nha đầu này quả thật quá trâu bò chỉ cần một trong mấy cái đó cũng đủ hù chết người cho dù nàng tới kì nguyên năm cũng không ai dám nói gì.

- Xem ra phải tránh xa tiểu nha đầu này một chút.

Lý Thiên Hành nhìn quyển sách cả vụn trang nằm trên bàn bảo hắn trong vòng một tuần học hết thứ này thà kêu hắn đi trộm mộ vương hoàng còn có lý hơn, hắn vừa lật mấy trang đầu chỉ nhìn thấy hình ảnh vài cây dược liệu, mấy trang kế tiếp cũng y như vậy hắn lật xem mục lục ở phía sau phát hiện quyển sách này chủ yếu nói về mấy loại linh dược bên trên đại lục cùng với thuộc tính, cách sử dụng của chúng.

- Hừ lão tử có thân thư còn cần xem mấy thứ này sao?

Hắn nói xong liền đóng quyển sách lại buồn chán nhìn xung quanh cuối cùng không chịu nổi quay sang Diệp Tinh.

- Diệp huynh hôm nay Như Nguyệt lão sư không có tới sao?

Diệp Tinh khẽ lắc đầu.

- Ta nghe nói Như Nguyệt lão sư hình như là đang bận việc gì đó nên đã trở lại bên trong hoàng cung cũng không biết khi nào người mới quay trở lại.

- Là vậy sao?

Lý Thiên Hành lại chán nản nằm trên bàn kế hoạch làm quen hôm nay chính thức tan vỡ, hắn bên trong đan phòng ngây ngốc mấy canh giờ cuối cùng cũng được thả về phòng, hắn suy nghĩ một chút liền quyết định rời đi học viện đi đến vụn bảo các.

- Khách quan người muốn mua thứ gì?

- Ta muốn đấu giá thứ này.

Hắn lấy ra một bình ngọc đưa cho tên trước mặt, tên nhân viên cung kính nhận lấy bình ngọc ánh mắt xem xét vài lần chỉ thấy bên trong toàn là bụi đá.

- Khách quan thứ lỗi tiểu nhân kiến thức hạn hẹp không biết bên trong là bảo vật gì?

- Nếu người không biết thì tìm quản lí nơi này ra đây, hắn ta chắc chắn biết.

- Việc này...

Lý Thiên Hành thấy tên nhân viên còn không chịu đi liền lấy ra một tấm ngọc bài.

- Người nhận ra thứ này không?

- Đây là...

Tên nhân viên quan sát một lúc sắc mặt liền trở nên cung kính.

- Ngài đợi một chút tiểu nhân lập tức đi thông báo.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đồ thạch phượng

Lý Thiên Hành đợi một lúc tên tiểu nhị liền trở lại, bên cạnh hắn còn có thêm một lão giả.

- Là vị tiểu huynh đệ này muốn đấu giá sao?

- Đúng vậy, chính là ta.

Hắn nhìn lão giả trước mặt trong lòng thầm nghĩ cái vụn bảo các này không biết có thông đồng với viện dưỡng lão hay không?

Lão giả hai mắt hiếp thành một đường đánh giá Lý Thiên Hành vài lần cuối cùng ánh mắt ngừng lại trên ngọc bài, sắc mặt thoáng kinh ngạc.

- Tại hạ họ Tống tên Tiền hẳn hạnh được làm quen, không biết vị công tử muốn đấu giá là?

- Không lẽ tiền bối không nhận ra linh sa hay sao?

Lý Thiên Hành trong lòng tràn đầy khinh bỉ, nơi đây đúng là một bọn hồ li ngay cả cái tên cũng phạm pháp.

- Lão tử nhất định phải vì dân trừ hại.

Tống Tiền thấy Lý Thiên Hành nhận biết vật này liền cười ha ha.

- Lão phu đúng là hồ đồ xin công tử thứ lỗi, linh sa của công tử là vật vô cùng quý giá nhưng lại có chút đặc thù nếu như đợi đến buổi đấu giá lớn của bản các nhất định sẽ có thể lấy được một cái giá làm cho công tử hài lòng.

- Không cần, vật này ta muốn đấu giá ngay bây giờ nếu như Tống quản lý muốn tại buổi đấu giá lớn đấu giá, ta có thể cho Tống quản lý vật khác.

Lý Thiên Hành từ bên trong túi trữ vật lấy ra một chiếc hộp.

- Tống tiền bối người xem vật này có được không?

Tống Tiền nhận lấy chiếc hộp ánh mắt vừa đảo qua lập tức kinh ngạc sao đó vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

- Được, tất nhiên là được.

Hắn nhìn vẻ mặt kích động của lão khõe miệng khẽ cong lên.

- Nếu lão già này biết linh nhân này là lão tử lấy ra từ bên trong vụn bảo các không biết có kích động đến mức nhồi máu cơ tim hay không?

Tống Tiền cất lấy chiếc hộp sao đó lấy ra một tấm thẻ bạc đưa cho Lý Thiên Hành.

- Công tử đây là thẻ khách quý của bốn các mong người sao này chiếu cố.

- Nếu bản các làm ta hài lòng tất nhiên sao này ta sẽ thường xuyên đến.

Lý Thiên Hành nhận lấy tấm thẻ bạc bên trên có ghi một chữ địa, hắn nhìn qua vài lần khẽ gật đầu, tấm thẻ này không phải thứ bình thường bên trong còn có không gia như túi trữ vật nhưng lớn hơn của hắn nhiều.

- Điều đó là đương nhiên.

Tống Tiền tâm trạng vô cùng vui vẻ đích thân lão dẫn hắn tiến vào gian phòng chữ địa.

- Công tử người chờ ở đây ta sẽ lập tức mang vật của người đi đấu giá nhất định sẽ làm người hài lòng.

Hắn nghe lão nói khẽ gật đầu.

- Vậy đa tạ Tống tiền bối.

- Ha ha không cần khách sáo nếu không tử không chê lão già này cứ gọi ta là Tống lão là được.

- Được, vậy sao này Tống lão gọi ta tiểu Lý là được.

Tống Tiền vừa rời khỏi căn phòng lập tức một nữ tử tiến vào bên trong, thân mặc một bộ y phục giống như sườn xám, bó sát người, áo xẻ lên tới hông để lộ ra bên ngoài mấy đường cong gợi cảm nếu tên nào không vững tay lái chắc chắn sắp mặt.

- Công tử đây là Tống lão sai nô tỳ chuẩn bị cho người hi vọng công tử hài lòng.

Lý Thiên Hành cảm giác toàn thân như đang phát hỏa sắp không kiềm chế được.

- Lão tử kháo, ngay cả chiêu này bọn chúng cũng dùng đến, thật đã đưa tới miệng không ăn đúng là tội lỗi.

Hắn nắm lấy tay nàng kéo một cái để nàng ngồi trên đùi mình.

- Hài lòng tất nhiên vô cùng hài lòng.

Lý Thiên Hành vừa được nữ tử phục vụ vừa nhìn xuống bên dưới đài hứng thú quan sát buổi đấu giá, hai tay thảnh thơi nắm bóp một số thứ.

- Công tử người hư quá a.

Nữ tử vừa nói vừa uốn người như xà nhân quần lấy hấn.

- Hắc hắc nàng không thích sao? Đúng rồi tại sao lại không thấy Ngọc Mị tiên tử chủ trì buổi đấu giá?

Nữ tử vừa nghe hấn nói liền biểu môi.

- Máy buổi đấu giá nhỏ này làm sao có thể làm phiền Ngọc Mị tiên tử.

- Không phải nàng ta chỉ là một đấu giá sư sao?

- Công tử người thật sự không biết gì a, Ngọc Mị tiên tử bên trong bản các địa vị còn cao hơn Tổng quản lý nhiều.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói lập tức khẳng định suy đoán lúc trước của hấn không sai, may mắn là hấn vẫn chưa có ý định gì với xà nữ đó.

Nữ tử nhìn hấn trầm ngâm suy nghĩ khoe miệng khê cong lên.

- Công tử không lẽ người đang có ý đồ với Ngọc Mị tiên tử sao?

- Hắc hắc không được sao?

Hấn vừa nói vừa vỗ kiêu đồn căn mọng của nàng một cái.

- Á... công tử nhẹ thôi... đau a...

Lý Thiên Hành nhìn biểu hiện của nàng thì biết bản thân mình đã đi vào động không chỉ có mấy lão hồ ly mà còn cả mấy con yêu tinh nữa.

- Kính thưa các vị quan khách vừa rồi có một quý nhân của bản các đã mang đến đấu giá một loại kì liệu.

Lão giả vừa giới thiệu xong một nữ tử hai tay cầm một cái khay từ bên trong đi ra.

- Xin giới thiệu với các vị bên trong bình ngọc này chính là linh sa một loại thiên địa kì liệu chỉ cần mang thứ này rèn cùng với binh khí sẽ làm đẳng cấp binh khí tăng lên một bậc tất nhiên là ngoại trừ thiên cấp binh khí.

- Tổng lão thứ này là thật sao?

Tổng Tiền nhìn một vị khách trên phòng chữ thiên khê gật đầu cung kính.

- Thì ra là Trần trường lão ngài yên tâm thứ này bản các đã kiểm tra hoàn toàn là thật.

Lão nói xong liền quay xuống kháng đài.

- Bình linh sa này giá khởi điểm là 5000 trung phẩm linh thạch mỗi lần tăng giá không được ít hơn 100 trung phẩm linh thạch.

Tổng Tiền vừa nói xong liền có người ra giá.

- Ta ra 5100 trung phẩm linh thạch.

- Ta ra 5200 trung phẩm linh thạch.

- 1 vạn trung phẩm linh thạch.

Mọi người nghe liền nhất tề nhìn lên một căn phòng chữ thiên bên trên.

- Thì ra là người của Triệu gia một trong tứ đại gia tộc Vương thành hèn gì lại ra giá cao như vậy.

- 1 vạn 5000 trung phẩm linh thạch.

Lần này cũng là một người bên trong phòng chữ thiên ra giá.

- Trần lão đầu bình linh sa này Triệu gia ta muốn chắc rồi, 2 vạn trung phẩm linh thạch.

- Hừ Triệu gia các người cũng không phải là bá chủ vương thành, 2 vạn 5000 trung phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành ngồi một bên nhìn hai nhà tranh đấu về mặt vô cùng hưng phấn.

- Tốt lắm hai lão già các người cứ tranh đi toàn bộ linh thạch đều vào túi lão tử.

Hấn nói xong lại bóp mấy cái.

- Công tử người thật hư a.

- Tiêu nha đầu nhà người đứng là mai mắn lần này nếu lão tử trúng đậm sẽ thưởng linh thạch cho người.

Nữ tử nghe được hai mắt tỏa sáng lại nhiệt tình hầu hạ hẳn chỉ hận không thể lột đồ nam tử trước mặt ném lên giường.

Bên dưới hai nhà vẫn đang tranh đấu kịch liệt cuối cùng cũng đến hồi kết Trần gia dùng 5 vạn trung phẩm linh thạch mua lấy linh sa, Lý Thiên Hành nghe xong liền cười đến không ngậm miệng được lúc trước hẳn chỉ dùng có 1000 hạ phẩm linh thạch để mua lọ linh sa này.

- Xem ra chút nữa lão tử phải đi đến đồ thạch phường hỏi thăm lần nữa.

Lúc này Tổng lão tử bên ngoài tiến vào Lý Thiên Hành vừa thấy liền lấy 10 viên hạ phẩm linh thạch đưa cho nàng sao đó vỗ mong nàng một cái.

- Người ra ngoài đi.

Nữ tử cuối đầu đi ra bên ngoài trước khi tới cửa còn liếc nhìn hẳn một cái, Tổng Tiền thu mọi thứ vào trong mắt mỉm cười đi tới.

- Chúc mừng, chúc mừng tiểu Lý lần này linh sa đấu giá vô cùng thành công.

- Lần này mai nhờ có Tổng lão ca trợ giúp, tiểu đệ nhất định sẽ ghi nhớ.

- Ha ha nên làm, nên làm, tiểu Lý người đưa ngân thê cho ta, lão ca sẽ chuyển linh thạch vào bên trong cho người.

Tổng Tiền nhận lấy thê sao đó lấy ra một cái thê màu đen bắt đầu chuyển linh thạch.

- Tiểu Lý đây là linh thạch của người lần này đấu giá được 5 vạn trung phẩm linh thạch sao khi trừ đi chi phí còn lại 4 vạn 7 ngàn trung phẩm linh thạch, người không có ý kiến gì chứ.

- Không có, vô cùng hài lòng.

Lý Thiên Hành bên ngoài tươi cười bên trong lại thầm rủa, ánh mắt hẳn khế liếc Tổng Tiền sao đó mỉm cười tràn đầy thân thiện.

- Không giấu gì Tổng lão bình linh sa cùng với linh nhân kia đều là của sư phụ đệ ban tặng lần này đệ kiếm được nhiều linh thạch như vậy cũng phải nên hiếu kính sư phụ vài thứ, Tổng lão nói có đúng không?

Tổng Tiền nghe hẳn nhắc đến sư phụ ánh mắt biến đổi.

- Đúng vậy không biết sư phụ của tiểu Lý là cao nhân phương nào?

- Tổng lão thật ngại quá sư phụ không cho ta tiết lộ thân phận của người sợ bị người khác làm phiền.

- À, là lão ca mạo muội không biết sư phụ của tiểu Lý thích thứ gì không chừng lão già này có thể giúp được.

Lý Thiên Hành nghe vậy hai mắt sáng lên.

- Đúng vậy tại sao đệ lại quên mất lão ca, sư phụ của đệ sinh thời chỉ thích hai chuyện thứ nhất là luyện đan thứ hai chính là cất đồ thạch, lão ca có thể giúp đệ không?

Tổng Tiền vừa nghe nói đến luyện đan ánh mắt nhìn Lý Thiên Hành thiện cảm lại tăng lên vài phần.

- Chuyện này không thành vấn đề, không biết tiểu đệ muốn tìm đan phương hay đồ thạch?

- Tổng lão ca nói đùa chỉ với số linh thạch ít ỏi của tiểu đệ làm sao mua nổi đan phương tứ phẩm trở lên chứ, tất nhiên là phải chọn mua đồ thạch.

- Vậy chúng ta mau đi tới đồ thạch phường.

Tổng Tiền vừa xoay lưng trên mặt hiện lên nụ cười hưng phấn.

- Không ngờ lần này lại lôi kéo được một tứ phẩm luyện được sư.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Ngọc Thanh

Lão vừa nghĩ tiền đồ sáng lạng sao này của mình liền cười lớn đi tới đồ thạch phùng, Lý Thiên Hành đi phía sau cũng cười lớn không kém, hai người tiến vào bên trong đồ phùng Lý Thiên Hành hưng phấn bắt đầu lựa chọn đồ thạch.

- Tiểu Lý có cần ta tìm mấy đồ thạch sư đến giúp không?
- Không cần, quan trọng nhất chính là thành ý những vật bên trong chỉ là phụ mà thôi.
- Vậy đệ cứ tự nhiên lựa chọn ta đã nói bọn họ sẽ giữ nguyên giá gốc bán cho đệ lão ca có chuyện cần phải giải quyết không tiện ở lại lâu.
- Vậy tiểu đệ xin đa tạ.

Lý Thiên Hành chọn được ba khối đồ thạch hao phí của hắn hơn 1 vạn trung phẩm linh thạch sao đó liền rời đi, Lý Thiên Hành vừa rời khỏi Vạn bảo các thì hướng vạn được các đi đến.

Bên trong một căn phòng sang trọng một lão nhân đang cung kính đứng một bên, trước mặt lão là một đại mỹ nữ, nàng nửa nằm nửa ngồi trên giường trên tay đang cầm một tách trà.

- Người chắc không?
- Tiểu thư yên tâm lão chắc chắn tiểu tử đó chính là đệ tử của một tứ phẩm luyện được sư.
- Chỉ là một tứ phẩm luyện được sư vẫn chưa đủ để ta coi trọng.
- Tiểu tử đó còn là học đồ trọng điểm được hoàng gia học viện bồi dưỡng.

Nữ tử nghe vậy trên gương mặt hiện lên một nụ cười quyến rũ.

- Vậy người đệ ý hắn một chút là được.
- Vâng, lão nô hiểu.

Lão già cung kính cúi đầu sao đó sắc mặt có chút biến đổi.

- Tiểu thư để quốc có người đến.
- Ai?
- Là Thiên Phụng công chúa còn có Hàn Kiếm thiếu gia cũng đến.

Nữ tử vừa nghe đến hai từ Thiên Phụng sắc mặt vô cùng kiên kị.

- Nữ nhân đó đến đây làm gì?
- Lão nô không biết.
- Được rồi người lui xuống đi.

Sao khi lão nhân rời khỏi căn phòng nữ tử rời giường đi đến cửa sổ ánh mắt nàng ngắm nhìn hoàng cung phía xa.

- Không lẽ nàng hành hạ ta còn chưa đủ hay sao?

Lý Thiên Hành tiến vào bên trong Vạn được các nhìn mấy đan đỉnh trước mặt liền quay sang hỏi nhân viên.

- Ở đây không có huyền cấp đan đỉnh sao?
- Tất nhiên là có mời khách quan đi theo tiểu nhân.

Tên nhân viên dẫn hắn vào bên trong một căn phòng được bố trí cấm chế chặt chẽ, trước mặt hắn có vài chục đan đỉnh trong vô cùng cổ xưa thỉnh thoảng lại toát ra đan hương thơm ngát.

- Ta lấy cái này.

Hắn chỉ vào một cái đan đỉnh màu đồng đen bên trên trần đầy hoa văn kì lạ sao đó lấy ra 1 vạn viên trung phẩm linh thạch đưa cho tên nhân viên. Lý Thiên Hành thu lấy đan đỉnh lại tiếp tục mua mấy loại được liệu luyện chế ít huyết đan cùng vài chậu hương được.

- Lần này lại tốn không ít linh thạch của lão tử hi vọng sẽ thành công.

Lý Thiên Hành trở lại phòng, hắn lấy ra mấy loại linh dược luyện chế thành hai bình linh dịch sao đó tiến vào giới chỉ.

- Chờ đã.

Ý niệm vừa động trên tay hắn xuất hiện hai viên vô sắc tinh thể nhìn hai viên cực phẩm linh thạch trong tay khoe miệng hắn khẽ cong lên.

- Lần này để xem lão tử có chính nàng được không?

Hắn tiến vào bên trong căn nhà gỗ nhìn sơ qua căn phòng một lần, đóng bệ bệ hôm trước đã biến mất, nữ tử đang ngồi dựa người trên giường thỉnh thoảng nhíu mày như đang suy nghĩ việc gì đó hoàn toàn không để ý đến sự xuất hiện của một đại nam nhân như hắn. Không lẽ lần trước lão tử làm hơi quá nên bị phản tác dụng?

- Khục... khục...

Nữ tử vừa nghe tiếng động khẽ giật mình.

- Người đến khi nào?

- Ta... lão tử chỉ vừa mới đến.

Hắn đi đến chỗ chiếc bàn ngày hôm qua từ trong túi trữ vật lấy ra một chiếc bàn mới sao đó dọn ra một bàn thức ăn.

- Cô cũng qua đây ăn chung đi.

- Ta không đói.

Nàng lạnh nhạt lắc đầu.

- Mấy ngày nay cô không ăn gì lại không thấy đói sao? Hay là cô đang muốn hành hạ bản thân mình?

- Không phải, bản thân ta mất một chứng bệnh lạ nên từ nhỏ phải ăn linh dược, nên một tuần ta chỉ ăn có một lần.

- Thật sao?

Lý Thiên Hành khẽ nhíu mày xem ra nha đầu này cũng thật đáng thương.

- Là thật.

Nàng thấy hắn nghi ngờ lập tức gật đầu khẳng định.

Lý Thiên Hành cũng không để ý đến nàng tiếp tục chiến đấu với đồng thức ăn trên bàn mãi đến một lúc sao hắn mới vỗ vỗ bụng thỏa mãn.

- Lão tử hiện tại đang ở vương thành cô có người thân nào ở đây không?

Nữ tử nghe hắn hỏi liền gật đầu.

- Mẫu thân của ta đang ở vương thành.

- Vậy được rồi cô nói địa chỉ, số nhà hay email của mẫu thân cô cho lão tử biết sao đó lão tử sẽ nhắn bọn họ đến đưa cô đi.

Lý Thiên Hành nhìn vẻ mặt mờ mịt của nàng hắn quên mất ở đây không có mấy thứ này.

- Mẫu thân cô ở chỗ nào?

Nàng gật đầu sao đó nhớ đến thứ gì lại lắc đầu.

- Sao vậy không lẽ cô đòi chú ý muốn ở đây với lão tử suốt đời sao?

- Không phải, mẫu thân ta ở một nơi rất đặc biệt người thường rất khó gặp, ta còn có một biểu muội nàng hiện là học đồ bên trong hoàng gia học viện.

- Hoàng gia học viện?

- Đúng vậy nàng tên là Bạch Tiểu Linh.

- Bạch Tiểu Linh?

Lý Thiên Hành nghe tới cái tên này bị giật mình không nhẹ, không phải trùng hợp vậy chứ?

- Bên trong học viện có biết bao nhiêu người có tên đó làm sao lão tử có thể tìm được nàng?
- Biểu muội của ta nói nàng là thiên tài luyện đan, người đến đan viện có thể sẽ tìm được nàng.

Lý Thiên Hành khẽ gật đầu.

- Lão tử sẽ thử tìm nha đầu đó nếu có tin tức sẽ nói cho cô.

Hắn lấy ra hai bình linh dược để lên bàn.

- Thứ này sẽ giúp ít cho bệnh tình của cô, đừng hiểu lầm, lão tử chỉ sợ khi người nhà của cô nhìn thấy bộ dáng bây giờ lại nói lão tử hành hạ cô đến lúc đó cho dù lão tử có nhảy xuống hoàng hà cũng không rửa sạch tội.
- Bệnh của ta rất đặc biệt thứ này không giúp ít được gì đâu.

Nàng nhìn hai bình linh dược trên bàn khẽ thở dài một hơi ánh mắt lại thất thần.

- Cô sợ lão tử hạ độc bên trong hay sao?
- Không phải mà là...
- Nếu cô không sợ sao lại không dùng thử ngay cả chết cô cũng không sợ mà lại sợ hai bình dược liệu này sao?

Nàng nghe hắn nói như vậy cuối cùng cũng khẽ gật đầu. Lý Thiên Hành thở phào một hơi cuối cùng cũng thuyết phục được tiểu nha đầu này.

- Đúng rồi cô có thấy hai viên linh thạch của lão tử hay không?
- Ân...

Nàng từ trong người lấy ra một cái hộp đưa cho hắn sao đó nhỏ giọng nói.

- Xin lỗi...

Lý Thiên Hành còn tưởng mình nghe lầm liền hỏi lại.

- Cô vừa nói gì?
- Ta... ta xin lỗi lúc trước ta tưởng người chung bọn với mấy kẻ kia... cho nên...
- Ta kháo, lão tử anh tuấn tiêu soái, đẹp trai phong độ như vậy cô nhìn kiểu gì lại có thể đánh đồng lão tử với bọn chuột nhắt đó, hừ lão tử tính tình rộng lượng không chấp nhất với cô.

Lý Thiên Hành nhận lấy chiếc hộp sao đó mở ra liền nhíu mày.

- Sao bên trong lại không có gì?

Nàng nghe hắn nói liền nhìn vào chiếc hộp chỉ thấy bên trong trống không, có chút hoảng loạn.

- Không thể nào rõ ràng là ta để chúng bên trong nhưng sao lại...

Nàng nhớ rõ là tự tay mình để chúng vào trong chiếc hộp, cả đêm hôm qua nàng đều suy nghĩ những lời hắn nói nên không hề chớp mắt, rõ ràng nàng không thấy ai tiến vào bên trong, lúc này nàng nhìn thấy ánh mắt chế nhạo của hắn trong lòng liền hoảng lên.

- Ta...ta thật sự không có lấy.
- Hừ, cô tưởng cực phẩm linh thạch là đá chắc dù cho nguyên anh cảnh nhìn thấy cũng muốn lấy, hai viên cực phẩm linh thạch này là do lão tử liều mạng đổ máu mới có thể lấy được.
- Ta không có... thật sự không có...

Lý Thiên Hành không nói tiếng nào xoay người bỏ đi.

- Chỉ là hai viên linh thạch nếu cô muốn lão tử có thể cho, cô không cần đỡ trò như vậy.
- Khoan đã.

Nàng nhìn hấn sắp bước ra khỏi cửa liền từ trên giường lao xuống bước đi có chút hỗn loạn.

- Ngọc Thanh ta dùng tâm ma của chính mình để thể nếu như có lấy hai viên linh thạch của người sẽ chết không được siêu sinh.

Lý Thiên Hành cũng không ngờ nàng lại chơi lớn như vậy khoe miệng hấn khề cong lên xoay người lại.

- Nếu như bây giờ lão tử tìm được linh thạch trên người của cô thì sao?

- Không thể nào.

- Cô chắc chắn như vậy? nếu ta tìm được linh thạch trên người cô từ nay đến lúc cô trở về nhà nhất định phải nghe theo lời của ta, tất nhiên mọi yêu cầu của ta đụng chạm vào cơ thể của cô đều không tính thể nào?

- Được, ta đồng ý.

Hấn tiến lại gần nàng ánh mắt quét qua vài lần trên khuôn mặt xuất hiện nụ cười tà dị.

- Cô tưởng giấu ở chỗ đó lão tử sẽ không giám tìm sao?

Nàng nghe hấn nói về mặt ngờ ngạc còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đột nhiên ở ngay khe ngực của nàng truyền đến cảm giác lạnh lẽo.

- Á...

Nàng ôm lấy ngực của mình trở lại trên giường ánh mắt tức giận nhìn nam nhân trước mặt.

- Người... vô sỉ, hạ lưu...

- Làm sao? lão tử vẫn chưa chạm vào người của cô, lão tử cũng không phải nguyên anh cường giả có thể cách không lấy vật, bây giờ cô phản ứng như vậy chứng tỏ linh thạch đang ở bên trên cơ thể cô đúng không?

- Người... người...

Ánh mắt nàng tràn đầy tức giận nhìn nam tử trước mặt nhưng lại không thể phản kháng.

- Được rồi xem như lúc này chưa có chuyện gì xảy ra cô cũng chưa từng hứa gì với lão tử.

- Ngọc Thanh ta trước nay chưa từng thất hứa nếu ta đã nói nhất định sẽ làm.

Hấn nghe nàng nói vậy trên mặt hiện lên nụ cười vô cùng bí ố.

- Thật không?

Nàng nhìn ánh mắt kia không hiểu sao trong lòng lại có chút rung sợ nhưng vẫn cắn răng gật đầu.

- Đúng vậy.

- Vậy lão tử muốn cô... uống hết lọ linh dược kia.

Lý Thiên Hành tiến lại lấy lọ linh dược trên bàn đưa cho nàng, Ngọc Thanh nhận lấy lọ linh dược trên tay hấn nàng khề cắn môi cuối cùng cũng uống một hơi cạn sạch, linh dược vừa tiến vào bên trong liền xảy ra phản ứng, máu huyết bên trong cơ thể nàng trở nên tinh thuần hơn, gương mặt nàng cũng hồng lên không còn trắng bệch như lúc trước, không ngờ được liệu này lại hiệu quả như vậy.

- Đây là...

Lý Thiên Hành lấy từ trong túi trữ vật ra mười mấy cái chậu sao đó bỏ vào mấy hạt giống.

- Dù sao cô cũng không có gì để làm bây giờ giúp lão tử chăm sóc mấy chậu hương dược này đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Luyện đan

Lý Thiên Hành trở lại phòng mình về mặt trần đầy hải long, đối với loại nữ nhân lạnh nhạt này phải tạo cho nàng cảm giác càng sâu càng tốt cho dù hận cũng được, hấn lấy ra lò luyện đan sao đó tiến vào đan thất bắt đầu luyện chế nhị cấp đan dược ít huyết đan.

- Đầu tiên là phân loại dược liệu kế tiếp chính là tính toán thành phần sao đó sắp xếp thứ tự cuối là đốt lửa bỏ vào nồi và... BÙM...
- Khục... khục...

Lý Thiên Hành nhìn một đống bề bộn xung quanh ba ngày này hấn đã tiêu không dưới 1 vạn trung phẩm linh thạch ngay cả một viên phế đan cũng không thể tạo thành.

- Không lẽ lão tử thật sự không có thiên phú luyện đan?

Hấn nhìn xung quanh một lần nữa lắc đầu đi ra ngoài, linh dược đã bị hấn luyện đến không còn một móng bây giờ lại phải đi tìm hàng, hấn vừa ra khỏi cửa đã gặp phải người quen.

- Lý huynh mấy ngày nay người đi đâu sao ta lại không thấy?
- Ta bên trong đan thất.

Lý Mục nhìn về thất vọng của Lý Thiên Hành liền vỗ vai hấn vài cái.

- Lý huynh bây giờ ta đang định đến luyện võ trường người có muốn đi xem không?
- Không hứng thú.
- Ta cũng không hứng thú xem bọn chúng đánh đấm chủ yếu là đến ngắm mỹ nữ a.

Lý Thiên Hành nghe đến đây liền quay sang nhìn Lý Mục.

- Thật sự có mỹ nữ sao?
- Ta gạt người làm gì? mau đi thôi.

Hai người vừa đến luyện võ trường liền nghe thấy bên trong truyền ra từng tiếng la hét, bên trên khán đài một nam một nữ đang giao phối à lộn giao đầu vừa nhìn qua liền biết nữ tử kia đang ở thế hạ phong, nam tử tay cầm trường kiếm thân mặt lục y vô vùng tiểu soái mỗi một chiêu thức đều hoàn mỹ khiến cho nữ tử không có cơ hội phản công.

- Lâm Phong sư huynh nếu như huynh dám đánh thắng Liễu sư tỷ ta sẽ đi mách Như Vân sư tỷ.

Nam tử nghe đến đây trường kiếm trong tay khựng lại, nữ tử vừa thấy có cơ hội liền phản công nam tử bị bất ngờ không kịp đề phòng lập tức bị nữ tử áp chế.

- Cái này cũng gọi là luyện võ sao?

Lý Thiên Hành quay sang hỏi Lý Mục đúng lúc tên này đang nhìn về hướng nào đó ánh mắt sáng như sao miệng há đến không khép lại được nước giải bên trong cũng sắp trào ra, Lý Thiên Hành nhìn qua thấy một nhóm mười mấy nữ tử đang ngồi nói chuyện, bất kì người nào trong các nàng cũng có thể xem là mỹ nhân nhưng so với hai người trung tâm thì kém đến mấy bậc Lý Thiên Hành nhận ra một người trong số hai nàng chính là đối tượng hấn đang tìm kiếm Bạch Tiểu Linh.

- Lý Mục huynh người thấy ai đẹp hơn?
- Tất nhiên là bạch y nữ tử đang ngồi ở giữa.
- Không ngờ huynh đệ lại có tầm nhìn chính xác như vậy, tiểu đệ thật sự bội phục.
- Tất nhiên nếu không ta đã không lấy tên là Lý Mục.

Lý Thiên Hành nhìn Bạch Tiểu Linh lại nhớ đến chuyện của Ngọc Thanh ánh mắt xoay chuyển vài lần cuối cùng chuyển lên người Lý Mục khoe miệng hấn khẽ cong lên.

- Lý Mục huynh ánh mắt của người tốt như vậy có thể nhìn thấy sắc mặt của nàng lúc này không?

Lý Mục nghe hấn nói liền liếc nhìn vài lần.

- Hình như sắc mặt của nàng không được tốt.
- Tất nhiên là không tốt rồi.

- Lý huynh người biết chuyện gì sao?

Lý Thiên Hành lấy một tay khoác lên vai Lý Mục kéo hẳn lại gần mình.

- Lý Mục hai ta vừa gặp như đã quen tình cảm lại không thua thân thích ta nói với người chuyện này người nhất định phải giữ bí mật.

Lý Thiên Hành nói đến đây liền liếc nhìn xung quanh vài lần.

- Nàng ta tên Bạch Linh Linh ta với nàng cùng học chung đàn phòng mấy ngày trước ta nghe bọn họ nói biểu tỷ của nàng tham gia thí luyện không may qua đời bây giờ trong nhà chỉ còn có mình nàng không thân không thích, thật sự vô cùng đáng thương.

- Thật vậy sao?

- Không những như vậy mấy tháng trước nàng còn bị một tên mặt trắng nhỏ gạt lấy tình cảm nàng mang toàn bộ linh thạch bên trong nhà đưa cho hắn đợi đến khi biết được thì tên kia đã đi mất, biểu tỷ của nàng vì vậy phải mạo hiểm thí luyện để bắt lấy yêu thú đi đổi linh thạch mới xảy ra nguy cơ như vậy, ta đoán bây giờ hẳn là nàng đang tự trách mình đi.

Lý Mục cảm thấy hai mắt mình hơi cay cay.

- Nàng đúng là đáng thương.

Lý Thiên Hành gật gù đầu đồng cảm.

- Lý Mục huynh nàng đáng thương là một chuyện nhưng mà ta cảm thấy đây là cơ hội rất tốt cho người tấn công.

Lý Mục nghe hẳn nói liền động lòng nhưng sao đó lại nhú mày nhìn Lý Thiên Hành.

- Lý huynh cơ hội tốt như thế sao người lại nhường cho ta?

- Hai ta không phải huynh đệ sao? với lại người đừng quên một tiêu của ta là ai? người chưa từng nghe nói thỏ khôn không ăn cỏ gần hang sao?

Lý Mục khẽ gật đầu.

- Lý huynh xem như ta nợ người một ân tình.

- Huynh đệ với nhau nói chuyện ân tình làm gì, Lý Mục ta chúc người thành công, tiến lên đi.

- Được.

Lý Thiên Hành nhìn Lý Mục rồi đi trong lòng thầm rủa.

- Muốn dành bằng sơn ngừ tỷ với ta, xem lão tử có chơi chết người hay không.

Lý Mục đi đến chỗ Bạch Tiểu Linh bài ra một tư thế vô cùng tiểu soái.

- Linh Linh tiểu thư tại hạ Lý Mục hân hạnh được làm quen với người.

Mấy nữ nhân xung quanh vừa nghe Lý Mục gọi hai tiếng Linh Linh đều nhìn hẳn bằng ánh mắt kinh ngạc còn có một chút thương hại bên trong, Bạch Tiểu Linh sắc mặt càng âm trầm đến đáng sợ.

- Linh Linh tiểu thư người không cần phải tự trách bản thân, chuyện của biểu tỷ cũng không phải hoàn toàn là do lỗi của người.

Bạch Tiểu Linh đang muốn động thủ thì ngừng lại ánh mắt tò mò đánh giá nam tử trước mặt, tên này làm sao biết chuyện của biểu tỷ mình?

Lý Mục thấy nàng đang đánh giá mình liền biết có cơ hội lập tức tiến lên.

- Linh Linh tiểu thư biểu tỷ của người dù sao cũng đã mất người cũng không cần phải đau lòng.

- Người... người đang nói bậy cái gì vậy?

Bạch Tiểu Linh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nam tử đứng trước mặt chỉ muốn bay tới xé xác hắn.

- Linh Linh ta biết người rất đau lòng nhưng biểu tỷ của người ở thiên giới cũng không muốn nhìn thấy người như vậy, việc bây giờ của người chính là nên sống một cuộc sống vui vẻ mà tại hạ sẽ là người mang lại hạnh phúc cho tiểu thư, tại hạ biết trước đây tiểu thư đã từng bị người khác ruồng bỏ nhưng tiểu thư yên tâm tại hạ sẽ không để ý đến chuyện này, sẽ luôn che chở và bảo vệ tiểu thư khỏi những thăng trầm của cuộc sống để tiểu thư trở thành một nữ nhân hạnh phúc nhất trên cái đại lục này.

Lý Mục chém xong liền mỉm cười đắc ý ngay cả Lý Thiên Hành đứng ở phía xa cũng tự nhận không bằng, một đám nữ nhân trước mặt hắn đều tròn mắt

hà mồm.

- Người... người... người thật tức chết lão nương mà.

Bạch Tiểu Linh hét lên một tiếng trong tay nàng liền xuất hiện một kiện trường tiên đánh về phía Lý Mục, hắn cảm thấy mọi chuyện có biến liền bắt đầu tìm đường chạy trốn.

- Mấy vị tỷ tỷ bắt tên khốn này lại giúp muội.

- Lý huynh đệ cứu ta.

Lý Thiên Hành nhìn thấy Lý Mục đang chạy về hướng mình liền mắng âm lên.

- Đúng là đồ huynh đệ không có nghĩa khí.

Hắn vội vận ẩn thân thuật nhắm cửa võ đầu trường chạy đi, Lý Thiên Hành chạy một hơi ra khỏi hoàng gia học viện thở phào một cái.

- Nếu bị đám nữ tử đó bắt được nhất định sẽ bị hành đến không chết không thôi.

Hắn hít lấy vài hơi sao đỏ hướng Vạn dược các đi đến, trên đường đi hắn không ngừng suy nghĩ cải tiến phương pháp luyện đan của bản thân nếu không sao này chắc chắn phải mua đang dược để sử dụng, bây giờ linh thạch bản thân hắn còn không dùng đủ nếu phải mua thêm đan dược thì không biết đến khi nào mới hoàn thành nhiệm vụ của sư phụ giao cho.

- Thật sự không còn cách nào sao? từ sắc huynh đệ người nói ta phải làm sao đây? từ sắc? từ sắc? đúng rồi lão tử đúng là thiên tài.

Lý Thiên Hành hưng phấn nhảy lên một cái chạy thẳng đến vạn dược các hắn mua mười mấy phần dược liệu ích huyết đan sao đó liền trở về bên trong đan thất.

Lý Thiên Hành tỉ mỉ phân chia từng phần dược liệu theo tỉ lệ chính xác nhất có thể rồi gom bọn chúng vào một chỗ sao khi hoàn thành hắn bắt đầu vận công, từ sắc linh khí thoát khỏi cơ thể thôn phệ toàn bộ vật liệu sao đó tiến hành lọc lấy tinh hoa của chúng biến chúng thành dược thủy, Lý Thiên Hành ngồi một bên quan sát khối dược thủy trên không trung khi hắn thấy thiếu thành phần nào liền lấy dược liệu để từ sắc linh khí thôn phệ bổ xung thêm đến khi hoàn phù hợp với tỉ lệ bên trong thân thư hắn mới cho khối dược thủy vào bên trong đan đỉnh bắt đầu nung lên, công việc của hắn vô cùng đơn giản chỉ cần dùng chân hỏa nung cho đến khi dược liệu đặc lại là được, đan đỉnh khẽ rung lên một viên ích huyết đan to cỡ một nắm tay xuất hiện, viên đan dược này lớn hơn bình thường ít nhất 10 lần.

- To thế mới đẹp, lão tử chỉ thích dưa hấu lão tử không thích chanh.

Nhưng rất nhanh hắn phát hiện một vấn đề nếu như trong lúc chiến đấu nước viên đan dược này có khi nào nghẹn chết hay không?

- Không phải cái nào bự cũng tốt, có những chỗ to quá sẽ không có cảm giác.

Lý Thiên Hành đánh giá viên đan dược vài lần nếu tính theo chất lượng, viên đan dược trong tay hắn thuộc hàng trung phẩm.

- Cũng tốt chỉ cần không phải phế phẩm là được.

Có kinh nghiệm lần đầu lần thứ hai hắn thực hiện dễ dàng hơn sao khi đưa dược thủy vào bên trong đan đỉnh hắn sử dụng chân khí tách hỗn hợp lớn thành những hồ hợp nhỏ, với chân khí hùng hậu trong cơ thể hắn hiện tại có thể luyện ra một lúc hơn 30 viên ít huyết đan nếu như hắn đặt trực cơ đỉnh phong hắn tin tưởng có thể luyện chế một lúc 50 viên ít huyết đan, Lý Thiên Hành nhìn sơ qua gần trăm viên đan dược trước mặt vẻ mặt mỉm cười hài lòng bên trong đóng đan dược có một số viên đạt đến cấp bậc thượng phẩm.

Lý Thiên Hành vận công điều tức cơ thể một lúc sao đó tiến vào bên trong giới chỉ, phía trước ngôi nhà gỗ lúc này xuất hiện vài chậu hoa cùng với một nữ tử đang cẩn thận chăm sóc cho chúng.

- Đúng là không công bằng lão tử chăm sóc nàng gần một tháng cũng không thấy nàng ôn nhu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Trúc cơ hậu kì

Hắn liếc nhìn mấy chậu hoa vài lần không hiểu tại sao càng nhìn càng thấy sai lầm khi mua chúng.

- Xem ra bệnh tình của cô hồi phục không tệ.

Nàng chỉ lạnh nhạt nhìn hấn một cái sao đó tiếp tục công việc của mình.

- Này lão tử đang nói chuyện với cô đó.

- Có chuyện gì sao?

- Hôm nay lão tử đã gặp được biểu muội gì đó của cô.

Ngọc Thanh nghe đến đây liền ngừng lại ánh mắt nhìn hấn bên trong ản chứa chút hi vọng.

- Người thật sự gặp nàng sao?

Lý Thiên Hành mỉm cười đi vào bên trong ngôi nhà.

- Đột nhiên lão tử cảm thấy khác nước không muốn nói chuyện nữa.

Nàng nghe hấn nói khế căn môi đi đến rót cho hấn một ly nước.

- Nước của người.

- Đừng nói là lấy nước tưới mấy chậu cây kia cho ta đó chứ?

- Không muốn thì thôi.

Lý Thiên Hành vội cầm lấy ly nước nốc một hơi cạn sạch.

- Không ngờ cô lại có thân thích với Bạch gia một trong tứ đại gia tộc của Vương thành, không biết lão tử có nên đòi thêm thù lao không nữa?

- Ta không có liên quan gì đến Bạch gia.

Về mặt hấn tràn đầy khó hiểu nhìn nàng.

- Không lẽ Bạch Tiểu Linh kia không phải là tiểu thư Bạch gia?

- Nàng đúng là tiểu thư của Bạch gia.

- Nàng rõ ràng là biểu muội của cô nàng là người của Bạch gia đáng lý ra cô cũng có liên quan đến Bạch gia mới phải?

- Ta nói lần nữa ta với bạch gia không có quan hệ gì cả, ta họ Ngọc không phải họ Bạch.

Lý Thiên Hành thấy nàng nổi giận đành phải nhượng bộ.

- Được rồi không liên quan thì không liên quan.

Ngọc Thanh ngồi trên giường cố gắng áp chế tâm tình của mình sao đó quay sang Lý Thiên Hành.

- Hôm nay người đã nói gì với Tiểu Linh?

- Chỉ có lão tử gặp cô ta còn cô ta không có gặp được lão tử.

Hấn nhìn về mặt ngờ ngạc của nàng tiếp tục giải thích.

- Lão tử vừa định tiến lại thì bị người của Bạch gia ngăn lại, cô tưởng một người bình thường như lão tử muốn gặp tiểu thư đại gia tộc dễ lắm sao?

- Vậy bây giờ phải làm sao?

- Lão tử khác nước.

Nàng nhìn thái độ của hấn cho dù tâm tình lạnh nhạt đến đâu đi nữa cũng sẽ tức giận nhưng cuối cùng cũng đi lấy cho hấn một ly nước, Ngọc Thanh ngồi đối diện đặt ly nước lên bàn.

- Người đừng quá đáng.

- Hừ lão tử làm gì mà quá đáng? lão tử liều mạng cứu cô, lại chữa khỏi thương thế cho cô, bây giờ lại tìm cách đưa cô về nhà, cô đã từng nói một tiếng đa tạ hay chưa? đúng là làm ơn mắc oán.

Ngọc Thanh nghe hấn nói nàng cũng cảm thấy bản thân quả thật không đúng nếu không có hấn mình không biết đã ra sao rồi.

- Ta xin lỗi.

- Lão tử cũng không hẹp hòi như vậy, nếu cô muốn biếu muối cô tin chỉ có hai cách một là cô đưa tín vật cho lão tử sao đó lão tử sẽ mang bán à không mang cho biếu muối cô, thứ hai là cô kể chuyện lúc nhỏ của nàng ta nhất là chuyện chỉ có hai người biết sao đó lão tử đi nói chuyện với nàng ta.

Nàng nghe hắn nói có chút ngẩn người suy nghĩ, trên người nàng hiện tại chỉ còn một miếng ngọc bội của mẫu thân tặng, nàng đã mang theo từ nhỏ đến lớn huống chi nó còn một ý nghĩa khác nàng không thể tặng cho người ngoài được, còn chuyện riêng của biếu muối làm sao có thể kể cho tên lưu manh trước mặt được.

- Không còn cách khác sao? hay là người đưa ta đến Bạch phủ như vậy không phải dễ dàng hơn sao?

Hắn nghe nàng nói liền khinh bỉ trong lòng một cái, nếu mọi chuyện dễ dàng như vậy thì còn làm ăn được gì nữa.

- Chỉ sợ ta và cô chưa tới Bạch phủ thì bị bọn chúng bắt được rồi, với lại chúng ta còn không biết có phải là người bên trong Bạch phủ muốn đối phó với cô hay không.

Lý Thiên Hành không nỡ nhìn vẻ mặt khó xử của nàng hắn lấy ra một túi trữ vật cùng một bình đan dược.

- Bên trong bình đan dược này là nhị phẩm ích huyết đan có thể giúp cô cầm cự trong vòng ba tháng sao khi dùng có thể ăn một chút thức ăn không cần phải cần thuốc để sống, bình đan dược này lão tử phải liều mạng, trải qua cừu từ nhất sinh mới có thể lấy được cho nên sao này cô nhất định phải trả linh thạch cho lão tử, bên trong túi trữ vật là thức ăn lão tử đã chuẩn bị sẵn, đủ cho cô ăn mấy ngày, đúng rồi cô còn chưa trả hai viên linh thạch cho lão tử.

Ngọc Thanh nghe hắn nói liền lấy ra hai viên linh thạch.

- Đa tạ người.

- Không cần sao này dùng linh thạch trả cho lão tử là được.

Hắn cầm lấy hai viên linh thạch đưa lên mũi hít một hơi về mặt tràn đầy thỏa mãn.

- Thật thơm a... hắc hắc lão tử đi đây.

- Người... hạ lưu, vô sỉ, hỗn đản...

Ngọc Thanh nhìn hắn chạy ra khỏi căn nhà gỗ gương mặt nhột nhạt khẽ ửng đỏ, nàng nhìn bình đan dược trên bàn không hiểu sao trong nội tâm lại có chút ám áp, ngoại trừ mẫu thân và biếu muối hắn là người thứ ba mang lại cho nàng cảm giác kì lạ tràng đầy bình yên này.

Lý Thiên Hành tìm một chỗ cách đó vài ngàn dặm sao đó lấy ra 3 khối đồ thạch, có kinh nghiệm lần trước lần này hắn quyết định cất ở bên trong giới chỉ, từ sắc linh khí bắt đầu thôn phệ khối đồ thạch thứ nhất sao khi lớp đá bên ngoài biến mất chỉ còn lại một viên lục sắc tinh thể trôi lơ lửng trên không.

- Cực phẩm linh thạch mộc thuộc tính, không tệ, không tệ chỉ một viên này lão tử đã lấy lại được vốn.

Hắn nhìn viên lục sắc linh thạch trên tay vô cùng hài lòng nếu để viên linh thạch này bên dưới ngôi nhà gỗ sẽ làm cho cây ở đó phát triển nhanh hơn đến mấy lần. Từ sắc linh khí bắt đầu thôn phệ khối đồ thạch thứ hai, đột nhiên nhiệt độ xung quanh bắt đầu tăng lên liên tục.

- Hi vọng thứ này không phải là hỏa tâm.

Sao khi lớp đá cuối cùng biến mất bên trong từ sắc linh khí xuất hiện một ngọn lửa nhỏ, Lý Thiên Hành dùng thần thư quét qua vài lần nhận ra thứ này chính là linh hỏa có thể xem là chí bảo của luyện dược sư nhưng ngọn lửa trước mặt hắn vẫn còn chưa trưởng thành tuy nhiên nếu dùng để luyện chế tam phẩm đan dược thì không thành vấn đề.

- Đúng là bùa ngủ gặp chiếu manh, mèo mù vót được cá ráng nhân phẩm lão tử ít nhất cũng thuộc hàng thượng phẩm mém chút tiếp cận cực phẩm.

Lý Thiên Hành ngoắt tay ngọn lửa lập tức hiện lên bên trên bàn tay của hắn nếu là bên ngoài chắc chắn hắn sẽ bị ngọn lửa này đốt thành tro bụi nhưng bên trong giới chỉ ý niệm của hắn bao phủ tất cả, trừ khi có thể phá bỏ giới chỉ nếu không sẽ bị hắn đập cho một trận như từ.

- Tiểu tử người muốn tự nguyện thần phục hay solo với lão tử một trận, người muốn đánh kiểu gì già chiến hay SM, muốn chơi tư thế gì lão tử đều chấp nhận.

Tiểu hỏa bị đám khí trên người Lý Thiên Hành dọa, kích thích chỉ còn lại phân nửa lúc đầu, hắn mỉm cười hài lòng theo chỉ dẫn thần thư thu phục hỏa diễm này, từ sắc linh khí bắt đầu thôn phệ khối đồ thạch cuối cùng hắn nhìn một cây phi đao đang lơ lửng trên không khẽ nhủ mày, thanh phi đao dài khoảng 7 phần lưỡi đao trong suốt, cán đao đen thẫm trong giống như một bình khí bình thường.

- Không lẽ còn có huyền cơ.

Hắn dùng thần thư quét qua một lần ánh mắt thoáng kinh ngạc, lưỡi đao không ngờ được làm từ thiên niên huyền băng thiên cấp tài liệu luyện khí, cán đao làm bằng âm thạch một loại kì thạch có thể che giấu linh lực được xem là chí bảo để chế tạo âm khí, tuy nhiên thanh phi đao này chưa trải qua thiên

kiếp tầy lể nên chưa thể xem là thiên cấp bình khí được.

- Hắc hắc thanh phi đao này lão tử thích.

Hắn khẽ vuốt thanh phi đao vài lần cảm giác mát lạnh truyền đến làm hắn ưa thích không muốn buông tay, nếu như dùng thanh phi đao này phối hợp với ẩn thân thuật cùng với kinh nghiệm của hắn để đánh lên đúng là vô cùng hoàn hảo.

Lý Thiên Hành rời khỏi giới chỉ trở lại căn phòng của mình tiếp tục tu luyện ẩn thân thuật cùng xuyên tâm chỉ thỉnh thoảng lại vào bên trong thần đồ ngáp vài hơi, hai ngày sao hắn cảm thấy linh lực bên trong cơ thể đã tràn đầy có thể đột phá cảnh giới trúc cơ hậu kỳ.

Lý Thiên Hành lấy ra một viên cực phẩm linh thạch để cho tử sắc linh khí thôn phệ sao đó tiến vào bên trong cơ thể hắn, nửa canh giờ sao hắn mở mắt ra thở phào một hơi.

- Cuối cùng cũng đột phá thành công không uổng công lão tử miệt mài tu luyện hai ngày nay.

Lý Thiên Hành mang theo tâm trạng hưng phấn rời khỏi căn phòng đúng lúc gặp phải tên hắn không muốn gặp nhất.

- Lý Thiên Hành người đứng lại đó cho ta.

- Lý Mục huynh có chuyện gì sao?

Lý Thiên Hành vẽ mặt đầy kinh ngạc sao đó liền chuyển sang phản nộ.

- Lý huynh nói cho ta biết người bị ai đánh lão tử lập tức tìm bọn họ tính sổ.

- Hừ, còn không phải do huynh đệ người bạn cho sao?

Hắn nghe Lý Mục nói ánh mắt liền trở nên mờ mịt vẻ mặt ngây thơ vô số tội xuất hiện.

- Lý Mục huynh người đang nói gì vậy? sao ta lại không hiểu?

Lý Mục nhìn bộ mặt của hắn chỉ muốn đấm cho vài cái.

- Tiểu nha đầu kia rõ ràng là nhị tiểu thư của Bạch gia người lại nói nàng chỉ có hai tỷ muội.

- Hiểu lầm chỉ là hiểu lầm.

- Người còn nói là hiểu lầm toàn bộ vết thương trên người của ta đều là do hiểu lầm của tên huynh đệ như người gây ra.

Lý Thiên Hành vừa nghe đến đây trên mặt liền mừng rỡ.

- Tất cả vết thương trên người huynh đều là do nàng gây ra sao?

- Người còn cười? không phải đều là do tiểu tử người bạn ân sao?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bị lộ

- Ấy như vậy là huynh không biết cổ ngữ có câu đánh là yêu, nể là thương nàng đánh huynh nhiều như vậy chứng tỏ trong lòng yêu huynh càng nhiều.

- Thật sự có câu đó sao? Tại sao ta lại chưa từng nghe nói?

- Đó là đương nhiên câu nói này là đệ tìm được bên trong một cuốn cổ thư, chuyện này không quan trọng, huynh thử nghĩ xem nàng ta dù sao cũng là nữ nhi bị huynh bài tỏ trước mặt bao nhiêu người như vậy tất nhiên là phải e thẹn rồi chẳng lẽ nàng lại gạt đầu đồng ý với một người mình mới vừa gặp sao? Đệ nghĩ chỉ có những nữ nhân lăng lợ mới có thể làm được chuyện đó nên nàng chỉ còn cách đánh huynh như thế này để cho trong lòng huynh lúc nào cũng phải nhớ đến nàng, luôn suy nghĩ tới nàng, cuối cùng huynh sẽ chủ động tiến đến gặp nàng, đệ nói có đúng không?

Lý Mục nghe hắn nói khẽ gạt đầu đúng là mấy ngày nay hắn cứ liên tục nhớ đến nàng nhưng khi nhớ đến cảnh nàng cùng mười mấy nữ nhân hành hung mình đột nhiên thân thể rung rẩy.

- Nhưng mà... hắn đâu rồi?

Lý Mục vừa ngẩng đầu đã không thấy hình dáng của tên huynh đệ mình đâu, Lý Thiên Hành đi tới đan phòng, hôm nay là ngày hắn phải đến đan viện để trả bài cho tiểu bạo nữ kia.

- Không biết tên kia đã khai ra ta hay chưa?

Hắn tiến vào bên trong căn phòng ánh mắt đảo qua mấy vòng không thấy bóng dáng của Bạch bạo nữ liền thở phào một hơi tiến vào chỗ của mình.

- Diệt huynh đệ hôm nay Bạch... à không Bạch tiểu thư không đến đây sao?

Diệt Tinh lắc lắc đầu.

- Không có, mấy ngày nay nàng đến đan phòng rất thất thường ta nghe bọn họ nói nàng đang tìm một người nào đó.

- Tìm người? không ổn.

Lý Thiên Hành vừa muốn rời đi trước cửa phòng đã xuất hiện hình bóng của một bạch y nữ tử nhìn bộ dáng hình như đang rất tức giận, nàng vừa nhìn thấy Lý Thiên Hành sắc mặt lập tức đỏ bừng lên.

- Được lắm cuối cùng cũng để cho lão nương tìm được người.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng hùng hổ của nàng thì biết mọi việc không ổn ánh mắt liên tục xoay chuyển.

- Lý Thiên Hành nếu hôm nay người không giải thích rõ chuyện của...

Bạch Tiểu Linh vừa nói đến đây liền sững lại hai mắt tròn tròn, Lý Thiên Hành vừa nghe nàng nói lập tức tiến lên ôm lấy eo nàng.

- Chuyện của hai chúng ta không cần để người ngoài biết lát nữa ta sẽ nói rõ với nàng.

Diệt Tinh ngồi bên cạnh nhìn chần trối người huynh đệ này của hắn cũng quá trâu đi ngay cả tiện nghi của Bạch tiểu thư cũng dám chiếm.

- Người... tiểu tử người mau buông lão nương...

- Nếu cô muốn biết chuyện của biểu tỷ mình thì ngoan ngoãn lại cho lão tử.

Bạch Tiểu Linh nghe hắn nói chỉ biết nghiêng răng nhỏ giọng.

- Nếu tiểu tử người dám lừa dối lão nương, lão nương nhất định lột da người.

Cánh tay của hắn đang để ở eo nàng khẽ kéo một cái thân hình hai người ngày càng mờ ám.

- Bây giờ cũng không còn sớm nữa ta mời nàng đi ăn được không?

Lý Thiên Hành còn không đợi nàng đồng ý liền rời khỏi phòng, Bạch Tiểu Linh gãi chân một cái cuối cùng cũng chạy theo, toàn bộ thanh niên trong đan phòng đều nhìn đến trọn mắt.

- Vừa rồi là Bạch tiểu thư sao?

- Ta nghĩ chắc là tỷ muội sinh đôi của nàng.

- Các người đừng ồn ào nữa lão tử còn phải ngủ tiếp đây, không hiểu sao lại mơ thấy cảnh này...

Bạch Tiểu Linh nhìn thấy xung quanh không có ai liền chắn ngang trước mặt của hắn, ánh mắt tràn đầy lửa hận nhìn nam nhân trước mặt, giọng nói nặng nề đe dọa.

- Nếu hôm nay người không giải thích rõ chuyện của biểu tỷ, Bạch Tiểu Linh ta chắc chắn sẽ làm cho người phải hối hận vì đã sinh ra trên đời này.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói về mặt ngơ ngác.

- Chuyện biểu tỷ của cô liên quan gì đến lão tử, cô mau tránh đường lão tử còn phải đi ăn.

- Tên Lý Mục rõ ràng đã khai nhận, người còn dám chối?

Tiểu tử kia đúng là không có nghĩa khí, ngay cả huynh đệ cũng khai ra.

Bạch Tiểu Linh nhìn phản ứng của hắn liền biết chuyện của biểu tỷ nhất định có liên quan đến tên này.

- Người mau nói cho ta biết biểu tỷ của ta hiện giờ như thế nào rồi?

- Nàng ta hiện tại sống rất tốt, cơm ngày ba bữa sữa ngày ba ly tiểu nha đầu người không cần phải lo lắng.

- Người nói ai tiểu nha đầu, có tin lão nương cáo đầu người không?

Bạch Tiểu Linh biết được biểu tỷ mình ít ra vẫn còn sống trong lòng thở phào một hơi, ánh mắt tức giận hướng Lý Thiên Hành quát.

- Tại sao người lại bắt biểu tỷ của ta? Người có ý đồ gì?

- Nói cô tiểu nha đầu đúng là không sai, nếu ta bắt biểu tỷ của cô ta lại đứng đây thừa nhận với cô sao?

- Ta cảnh cáo người lần cuối không được gọi ta là tiểu nha đầu.

Nàng một tay chống hông một tay chỉ Lý Thiên Hành.

- Làm sao lão nương biết người có ý đồ gì chứ? Biểu tỷ của ta lại xinh đẹp như vậy?

- Lão tử không cần một nữ nhân suốt ngày chỉ biết nhìn trời, lão tử thà chọn tiểu bạo nữ cô sượng hơn.

Lý Thiên Hành vừa nói xong liền cảm thấy không ổn, nhiệt độ đột nhiên tăng đột ngột. Bạch Tiểu Linh hai mắt phát hỏa nhìn hắn, nếu không phải vì biểu tỷ nàng đã sớm xé xác tên này.

- Được rồi lão tử đã nói xong bây giờ có thể đi được chưa?

- Không được.

- Lại còn chuyện gì nữa?

- Làm sao ta biết người đang nói thật hay là gạt ta? Lỡ như người thật sự có ý đồ gì đó thì sao? Hôm nay bốn tiểu thư nhất định phải gặp được biểu tỷ như vậy mới có thể tin tưởng người.

Hắn quay lại liếc nhìn nàng, ánh mắt hiện lên chút kinh ngạc, không ngờ tiểu bạo nữ cũng không ngốc như hắn tưởng, Lý Thiên Hành lấy ra một bình ngọc đưa cho nàng.

- Người biết đây là gì không?

Bạch Tiểu Linh nhận lấy bình ngọc về mặt đề phòng nhìn hắn, nàng tin cho dù hắn có to gan đến đâu cũng không dám ra tay bên trong hoàng gia học viện.

- Nhị phẩm đan được ích huyết đan? Tên nào lại luyện đến hình dáng xấu như vậy? Nhưng mà chất lượng cũng tạm chấp nhận được.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói khoe miệng co giật mấy cái.

- Bây giờ cô đã tin tưởng lão tử chưa? Nếu lão tử muốn hại cô ta còn cần mua ích huyết đan làm gì?

Nàng nghe hắn nói khẽ nhũn mày.

- Vậy người đưa ta đi gặp biểu tỷ đi.

- Không được bây giờ lão tử còn chưa biết ai muốn hại nàng nếu đưa người đến chỗ đó lỡ như bị bọn chúng theo dõi thì sao?

- Vậy người nói với biểu tỷ viết cho ta một bức thư được chứ?

Hắn suy nghĩ một chút liền gật đầu.

- Được rồi, ta sẽ nói với cô ta còn việc có viết hay không thì ta không chắc.

Lý Thiên Hành về mặt trở nên nghiêm túc nhìn nàng.

- Nếu cô không muốn biểu tỷ mình gặp bất trắc chuyện ngày hôm nay không được nói với người khác biết không.

- Bốn tiểu thư không cần người dặn.

- Nếu không còn gì vậy mau tránh đường cho lão tử đi.

Bạch Tiểu Linh nhìn hắn rồi khỏi đột nhiên nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng.

- Khoang đã, tại sao người lại cứu biểu tỷ của ta.

- Nếu không phải nàng ta vô tình giúp lão tử một lần lão tử cũng chẳng thêm xía vào việc này.

Hắn nói xong liền tiêu soái rời đi.

- Linh nhi muội ở đây sao?

Lý Thiên Hành vừa đi được vài bước liền sững lại, chân mày nhíu chặt.

- Tên nào kêu ngọt xót vậy?

Lúc này một thanh niên nam tử đi tới thân mặt lục y tay cầm bội kiếm, gương mặt mang theo nụ cười thân thiện.

- Triệu Lâm ca ca sao huynh lại đến đây?

- Ta không có việc gì làm đến mời muội đi ăn không được sao?

Triệu Lâm nói xong khẽ liếc nhìn Lý Thiên Hành vài cái.

- Linh nhi muội đang bận sao?

- Đúng vậy bây giờ muội đang có việc bận trong người không thể đi cùng huynh được, thật xin lỗi.

- Không sao.

Triệu Lâm mỉm cười đi đến chỗ Lý Thiên Hành.

- Vị huynh đệ này tại hạ Triệu Lâm hân hạnh được làm quen.

- Thì ra là Triệu công tử tại hạ Lý Thiên Hành.

- Lý công tử cùng biểu muội không biết quan hệ như thế nào?

Lý Thiên Hành nhìn Bạch Tiểu Linh liên tục nháy mắt với mình khoe miệng khẽ cong lên.

- Ta với nàng cùng là đồng học ta chỉ mới tiến vào học viện nên có nhiều chỗ không biết mới nhờ nàng giúp đỡ.

- Là vậy sao?

Triệu Lâm liên tục đánh giá Lý Thiên Hành nhưng lại không tìm được điểm nào khả nghi.

- Nếu Triệu huynh không tin có thể đi chung với bọn ta.

- Lý huynh nói đùa ta đối luyện đan chẳng hiểu biết gì nếu đi theo cũng chỉ làm phiền hai người.

- Triệu Lâm ca ca vậy bọn muội đi trước, khi nào muội rảnh sẽ mời huynh ăn tạ tội.

Nàng vừa nói xong liền kéo Lý Thiên Hành chạy đi mất, Triệu Lâm nhìn hai người rời đi sắc mặt trở nên âm trầm.

Lý Thiên Hành bị nàng kéo đi một đoạn liền dừng lại sao đó hắn lùi lại mấy bước ánh mắt hoảng sợ nhìn nàng.

- Nàng cô muốn chiếm tiện nghi của lão tử đến bao giờ, cô đừng tưởng mình là tiểu thư Bạch gia thì muốn làm gì thì làm.

Bạch Tiểu Linh nhìn bộ dạng như cừ non gặp sói của hắn lửa giận trong lòng lập tức bùng lên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Luyện chế tam phẩm đan dược

- Sao người không tự đi soi gương thử xem bản tiểu thư lại muốn chiếm tiện nghi của tên tiểu tử thú vị người hay sao?

- Lão tử thú vị chỗ nào bộ dáng của ta rõ ràng là ngọc thụ lâm phong vừa đẹp trai lại vừa tiêu soái cộng thêm tính tình lương thiện người gặp người thích,

hoa gặp hoa nở nói không chừng tiểu nha đầu cô mượn có lúc này để tiếp cận lão tử.

- Người... người đúng là một tên hỗn đản.

Bạch Tiểu Linh nói xong trên tay xuất hiện một trường tiên đánh tới Lý Thiên Hành.

- Ta kháo, lão tử thật không ngờ tiểu nha đầu cô lại thích SM, cứu mạng a.

Hắn hô một tiếng lập tức vận âm thân thuật chạy đi, Bạch Tiểu Linh đuổi theo một lúc thì đã không thấy bóng dáng của hắn chỉ biết tức giận dậm chân.

- Hừ, tiểu tử người tốt nhất đừng để lão nương bắt được nếu không hừ hừ...

Bên trong một căn phòng một trung niên nam tử đang cung kính đứng nhìn một lão giả.

- Huyết bá lần này người tìm diệt nhi không biết có chuyện gì?

Lão giả hai tay chấp sao lưng ánh mắt nhìn ra bên ngoài.

- Lần này ta nhận được chỉ thị, bên trên có người đến.

- Họ đến kiểm tra chúng ta sao?

- Ngạo Nhân người chỉ cần làm tốt nhiệm vụ những thứ khác không cần quan tâm.

- Diệt nhi hiểu.

Trung niên nam tử cung kính cúi đầu.

- Đúng rồi tại sao người lại để tiểu tử kia tiến vào đan viện?

- Chuyện này...

Lão giả xoay người nhìn trung niên nam tử khẽ thở dài.

- Ngạo Nhân người cái gì cũng tốt nhưng đôi lúc cũng phải nghĩ đến lợi ích của học viện nếu như tiểu tử đó tu luyện võ kỹ nhất định có thể thành cường giả.

- Huyết bá dạy phải đây là sai lầm của diệt nhi.

- Người biết là tốt, lần trước tiểu tử đó tiến vào tàn thư các đã chọn hai bộ võ kỹ ta nghĩ đứa nhỏ này muốn đan vũ cùng tu tham vọng đúng là không tệ nhưng nếu không đủ tài năng chính là ngu ngốc người hãy tìm cách chỉ điểm cho hắn.

- Diệt nhi tuân lệnh.

Lão giả khẽ gật đầu xoay người nhìn ra bầu trời.

- Chỉ còn 4 năm nữa là đến lúc tranh tài nhưng bên trong học viện chỉ có mấy tiểu tử đạt đến kim đan cảnh xem ra lần này lại không có hi vọng.

Vương thành về đêm vô cùng náo nhiệt nhưng bên trong Vạn bảo các lại hoàn toàn khác hẳn, nơi náo nhiệt bậc nhất Vương thành hiện giờ lại không có một bóng người nguyên nhân chính là bởi vì một đoàn người.

Bên trong phòng một lão giả đang quỳ trên đất bên cạnh là một đại mỹ nữ sắc mặt của nàng tái nhợt ánh mắt tràn đầy hoảng loạn, đầu cúi xuống thấp đến không dám ngẩng lên, trước mặt nàng là một thiếu nữ khoảng 20 tuổi mặt trên mình một bộ y phục màu đỏ đáng người của nàng chỉ có thể dùng hai từ hoàn mỹ để hình dung, bên trên gương mặt được che đi bởi một tấm lụa mỏng ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn nữ nhân đang cúi đầu, sao lưng nàng là 4 lão giả trên người toát ra uy thế nhân nhạ.

- Ngọc Mị đã lâu không gặp, bản cung rất nhớ người.

- Công chúa thứ lỗi, Ngọc Mị nhiệm vụ quán thân không thể thường xuyên đến gặp người.

- Là vậy sao?

Nữ nhân áo đỏ khẽ liếc nhìn Ngọc Mị sao đó ánh mắt chuyển sang Tống Tiền.

- Nếu người đã bận như vậy tên này chắc hẳn không giúp được gì cho người giữ lại cũng vô dụng.

Nàng vừa nói xong, Tống Tiền đang quỳ trên mặt đất cảm thấy một cỗ uy áp áp tới đập thẳng vào người lão, thân hình lão ngay lập tức bay ngược lại đụng vào vách tường phía sau, Tống Tiền hai tay ôm ngực miệng phun ra một ngụm máu bất tỉnh nhân sự.

Ngọc Mị vừa nhìn thấy liền chạy đến bên cạnh nàng.

- Công chúa xin người hãy tha cho hần một mạng.

Nữ tử áo đỏ khẽ phát tay lão già áo đen phía sao liền thu hồi uy áp của mình lui vào góc tường giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

- Ngọc Mị muội muội không phải ta đã bảo sao này gặp bản cung phải kêu là tỷ tỷ sao? Không lẽ muội không nhớ những gì ta nói.

- Thiên Phụng tỷ tỷ xin người tha cho hần một mạng.

Nữ tử áo đỏ cuối người hai tay đỡ lấy Ngọc Mị.

- Nếu muội muội đã cầu xin đương nhiên tỷ sẽ đồng ý.

Nữ tử lấy ra một viên đan dược ném cho một lão già.

- Không được để tên đó chết.

- Tuân lệnh.

Ngọc Mị nhìn lão già đưa Tống Tiền rồi đi khẽ thở phào nàng ngẩn đầu nhìn nữ nhân trước mắt.

- Đa tạ Thiên Phụng tỷ tỷ.

- Đã là tỷ muội cần phải khách sáo như vậy sao? Các người lui ra ngoài đi bản cung có chuyện muốn tâm sự cùng muội muội của mình không cho phép bất cứ ai tiến vào trong này.

Ngọc Mị nhìn ba lão già cuối đầu rồi đi trong lòng dân lên một cỗ bất an mãnh liệt chỉ biết hi vọng những gì mình suy đoán không phải là sự thật.

Thiên Phụng nhìn nàng khẩn trương khẽ an ủi nàng một tiếng.

- Ngọc Mị gần đây muội hơi gầy đi thì phải làm cho tỷ tỷ nhìn thấy vô cùng đau lòng.

Thiên Phụng vừa nói xong liền tháo đi mảnh vải lộ ra một gương mặt vô cùng kì lạ, nửa bên mặt của nàng là màu lam nửa bên còn lại như xích diệm hai hắt cũng tương tự vừa nhìn vào vô cùng quý dị.

- Đa tạ Thiên Phụng tỷ tỷ quan tâm, sao này Ngọc Mị nhất định sẽ chú ý.

- Nếu như muội cảm thấy ở đây không thoải mái có thể trở về đế đô sống cùng tỷ.

Ngọc Mị nghe nàng nói thân thể rung lên một cái chỉ cuối đầu không dám trả lời.

- Nếu muội không muốn tỷ sẽ không ép, nhìn muội xem chỉ biết làm việc không lo tu luyện tu vi đã ngừng lại mấy năm vẫn không có chút tiến bộ.

Thiên Phụng vừa nói vừa khẽ sờ gương mặt của Ngọc Mị.

- Nếu đề dung nhan này phai đi tỷ tỷ nhất định sẽ rất tiếc nuối.

Trên tay nàng đột nhiên xuất hiện một thủy tinh cầu, Ngọc Mị vừa nhìn thấy viên cầu này hai mắt co rút sắc mặt vốn tái nhợt nay đã không còn chút máu, thân thể nàng bắt đầu rung rẩy dần dần lạnh ngắt.

- Viên ảo ảnh châu này tỷ đã nhờ một vị đại tông sư luyện chế lại, tin tưởng có thể giúp cho tu vi của muội tăng tiến, muội cứ yên tâm tu luyện tỷ sẽ ở bên cạnh hộ pháp.

Ngọc Mị liên tục lắc đầu nàng cố gắng ngồi dậy muốn chạy khỏi nơi này nhưng lại cảm giác toàn thân vô lực lúc này ánh mắt nàng nhìn Thiên Phụng tràn đầy phức tạp có cam chịu, khuất nhục, hối hận, hoảng sợ, không cam lòng, thù hận ẩn sâu bên trong còn là sát ý.

- Thiên Phụng nếu có thể người giết ta đi.

Ngọc Mị nhìn căn phòng của mình biến mất liền biết mình đã tiến vào bên trong ảo ảnh châu ác mộng của nàng chính thức bắt đầu từ đây.

Thiên Phụng ngồi một bên quan sát trên mặt xuất hiện nụ cười đáng sợ có thể dọa khóc bất kì đứa trẻ nào chưa đủ 18 tuổi, mãi đến hai canh giờ sao nàng mới rời khỏi căn phòng.

- Chủ nhân mọi thứ đều đã chuẩn bị xong có thể lập tức xuất phát.

Thiên Phụng gạt đầu ánh mắt liếc nhìn một lão già.

- Người ở lại đây trong chừng căn phòng không cho phép bất kì ai tiến vào cho đến khi bốn cung trở về.

- Tuân lệnh.

Lý Thiên Hành sao khi thoát khỏi sự truy đuổi của Bạch Tiểu Linh liền tiến đến chỗ Vạn dược các hắc muốn thử hiệu quả của ngọn lửa mình vừa thu được, muốn thử luyện tam phẩm đan dược nhưng khi hắc đi ngang Vạn bảo các liền phát hiện tòa lâu đài hoành tráng này không ngờ lại đóng cửa.

- Không lẽ hôm nay bọn hồ li ăn chay sao? Mặt kệ bọn chúng làm gì chỉ cần không ảnh hưởng đến lợi ích của lão tử là được.

Hắc đi đến vạn dược các chọn mua vài loại dược liệu tiêu tốn hết toàn bộ 2 vạn trung phẩm linh thạch của hắc, Lý Thiên Hành nhìn túi trữ vật trong tay chỉ biết lắc đầu thở dài.

- Hi vọng là thành công.

Hắc trở lại trong phòng định tiến vào đan thất để tu luyện phát hiện trước cửa phòng có dán một cái thông báo.

- Học đồ bên trong học viện 3 ngày kế tiếp không được ra bên ngoài, vi phạm sẽ bị đuổi khỏi học viện.

Lý Thiên Hành thoáng kinh ngạc hình phạt này cũng quá nặng đi, hắc nhớ lại chuyện Vạn Bảo các đóng cửa.

- Không lẽ hai chuyện này có liên quan với nhau?

Hắc suy nghĩ một chút liền bỏ qua sao đó tiến vào bên trong đan thất bắt đầu luyện chế tam phẩm đan dược, lần này hắc luyện chế là bạo đan một loại đan dược có khả năng phát nổ, một viên bạo đan tam cấp thượng phẩm có thể nổ chết một tên kim đan hậu kỳ, Lý Thiên Hành dựa vào thiên thư bắt đầu phân chia dược liệu sao đó dùng tử sắc linh khí thôn phệ, hắc nhìn mấy cây dược liệu toàn bộ đều hóa thành chất lỏng liền cho vào bên trong lò luyện đan, Lý Thiên Hành phát tay một ngọn lửa nhỏ xuất hiện bên trong căn phòng bắt đầu thiêu đốt chất lỏng công việc còn lại của hắc vô cùng đơn giản chỉ cần dùng linh lực tách khỏi chất lỏng kia ra thành từng phần nhỏ là được, sao hai canh giờ bên trong lò luyện đan bay ra 20 viên đan dược tất cả đều là thành phẩm không có phế đan.

- Hắc hắc lão tử đúng là một thiên tài.

Hắc nhìn 20 viên đan dược trong tay có trung phẩm có thượng phẩm về mặt vô cùng hài lòng, Lý Thiên Hành lấy ra mấy chục viên hạ phẩm linh thạch khôi phục linh lực tiếp tục luyện chế bạo đan, hai canh giờ sao bên trong đan thất bay ra một viên đan dược to bằng nắm tay, Lý Thiên Hành nhìn viên đan dược trong tay vô cùng hưng phấn.

- Cái của lão tử to như thế này làm sao bọn chúng có thể địch nổi.

Nhìn túi trữ vật trống không dược liệu bên trong đã bị hắc hoàn toàn luyện sạch hiện tại hắc lại không thể ra bên ngoài kiếm linh thạch nên bây giờ chỉ có thể tiến vào thần đồ để tu luyện, bên trong thần đồ, trước mặt hắc vẫn là một thảo nguyên bát ngát tính đến ngày hôm nay hắc đã ở bên trong thần đồ đi được 69 bước đúng là một con số đáng kỉ niệm.

- Đáng tiếc lão tử không ăn cỏ.

Hắc vừa đi được vài bước một cỗ uy áp áp đến, chỗ hắc đứng lúc này bây giờ chỉ còn lại một cái giới chỉ sao khi uy áp kia đi qua hắc lại xuất hiện chỗ cũ sao đó lại tiếp tục bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Trúng ổ

Lý Thiên Hành đi được hai canh giờ trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một chấm đen ban đầu chỉ như một hạt đậu sao đó bắt đầu to lên, hắc dùng thần thư quét qua một cái gương mặt tràn đầy hưng phấn.

- Phi cơ của lão tử tới rồi.

Chấm đen càng lúc càng gần lúc này hắc có thể nhìn thấy rõ hình dạng, bên trên bầu trời một con hắc sắc chim ưng đang nhắm Lý Thiên Hành lao tới, thân hình hắc ưng vô cùng to lớn cỡ một chiếc boeing trên đầu có một chiếc sừng nhỏ, hai mắt như đỏ như lồng đèn, chim ưng há miệng để lộ nguyên một hàm răng không lồ, to như cá voi nuốt chừng con mồi sao đó lại bay lên bầu trời tìm kiếm con mồi khác.

Lúc này khi hắc ưng há miệng hắc đã kịp thời tiến vào bên trong giới chỉ tạm thời để cho con tứ cấp yêu thú này chờ hắc đi một đoạn đường. Lý Thiên Hành nhìn nữ tử trước mặt đang chăm sóc mấy chậu hương dược bộ dạng vô cùng cẩn thận, thỉnh thoảng lại nở nụ cười hài lòng làm cho hắc nhìn đến

hoa cả mắt.

- Không ngờ lúc nàng cười lên lại đẹp như vậy.

Lý Thiên Hành đi đến bên cạnh nàng bài ra bộ dạng vô cùng thân sĩ.

- Vị tiên tử này không biết từ đâu đến? tại sao lại đến nhà tại hạ.

Ngọc Thanh nghe có người nói khẽ giật mình lại liếc nhìn bộ dạng của hắn không hiểu sao trong lòng có chút buồn cười nhưng giọng nói bên ngoài vẫn lạnh nhạt.

- Người đến khi nào?

- Tại hạ đã đến được một lúc nhưng sợ làm phiền nhã hứng của tiên tử nên chỉ dám đứng một bên để quan sát.

Gương mặt nhỏ nhắn của nàng thoáng đỏ sắc lại tiếp tục quay sang chăm sóc mấy cây hương được.

Lý Thiên Hành nhìn mấy chậu cây trước mắt phát triển vô cùng tươi tốt xem ra nàng ta tốn không ít công sức.

- Lão tử thật không ngờ cô lại có khiếu trồng linh dược như vậy? hay là sao này cô cứ ở đây giúp lão tử trồng linh dược mỗi tháng lão tử sẽ trả linh thạch cho cô được không?

- Ta đã thực hiện lời hứa của mình hi vọng người đừng quên những gì đã hứa với ta.

Hắn nhíu mày bày tỏ thái độ không hài lòng.

- Cô nghĩ lão tử là người vô si như vậy sao? Chỉ là muốn tiến vào Bạch gia thật không dễ, muốn vào hoàng gia học viện lại càng khó hơn.

- Đó là chuyện của người không liên quan đến ta.

Lý Thiên Hành nhìn nàng vẫn thờ ơ, lạnh nhạt xem ra bản thân còn phải cố gắng rất nhiều.

- Hay là như thế này, cô viết một bức thư đưa cho lão tử nếu như có cơ hội lão tử sẽ đưa nó cho tiểu muội cô.

Ngọc Thanh nghe hắn nói có chút động tâm nhưng vẫn hơi chần chừ, hắn vừa nhìn liền biết nàng nghĩ gì liền khinh bỉ một cái.

- Cô sợ lão tử đọc thư của cô sao? Nếu cô không tin tưởng vậy thì cũng không cần nhưng lão tử có ý tốt nhắc cho cô biết, ta nghe nói tiểu muội muội của cô gần đây sức khỏe không được tốt mấy ngày trước nàng bệnh đến liệt giường ngồi dậy cũng không nổi, hai ngày trước lúc lão tử nhìn thấy nàng đi vào học viện mặt xanh mắt tím nếu như cứ tiếp tục như vậy nàng chắc chắn không thọ a.

- Không cho phép rửa biếu muội ta.

Ngọc Thanh tức giận trừng mắt hắn một cái sao đó xoay người đi vào bên trong, nàng biết những lời hắn nói không phải sự thật nhưng nàng tin biếu muội và mẫu thân hiện tại rất lo lắng cho nàng.

- Lão tử cũng chỉ là có ý tốt có cần phải làm như vậy không?

Hắn nhìn nàng tiến vào nhà trên gương mặt hiện lên nụ cười vô cùng bí ố, Lý Thiên Hành lấy ra thêm mấy chậu hương dược để xung quanh trong lòng thầm nghĩ dù sao thì bây giờ nàng cũng không có việc gì làm tránh tình trạng ăn no ngủ mê, rảnh rỗi sinh nông nổi với lại một chậu hương dược giá cả cũng không tệ.

- Lão tử chỉ là lo lắng cho nàng ngoài ra không có ý gì khác, đúng vậy, chính là như vậy.

Lý Thiên Hành đợi được một lúc thì thấy nàng trở ra trên tay còn cầm theo hai phong thư, nàng đi đến trước mặt hắn chần chừ một lát rồi mới cắn răng đưa cho hắn.

- Của người.

Hắn nhìn hai bức thư trong tay có chút kinh ngạc lại nhìn về mặt ửng đỏ của nàng liền hiểu ra vấn đề.

- Nay lão tử đang đứng ở ngay đây có gì cứ nói thẳng cần gì phải viết thư? Chẳng lẽ cô có điều gì không dám nói trước mặt lão tử?

Hắn nói xong về mặt vô cùng dâm đãng nhìn nàng.

- Không lẽ cô đã động lòng với lão tử nên mới viết tình thư? Không cần phải phức tạp như vậy chứ nói thẳng với lão tử là được rồi.

- Người đang suy nghĩ đi đâu vậy? một bức là người đưa cho biếu muội của ta, bức còn lại là nhờ biếu muội đưa cho mẫu thân của ta.

Ngọc Thanh hai mắt tức giận nhìn hắn, đây là lần đầu tiên nàng đưa thư cho một nam tử tất nhiên là có chút không tự nhiên lại nghe hắn nói gương mặt lần nữa trở nên đỏ ửng.

- Thì ra là vậy? thế mà lão tử cứ tưởng... hài... .

Lý Thiên Hành thất vọng xoay người rời đi, Ngọc Thanh nhìn dáng vẻ của hắn không hiểu sao trong lòng có chút buồn cười khóe miệng khẽ cong lên.

Lý Thiên Hành vừa đi vừa nhìn hai bức thư trong tay ánh liên tục xoay chuyển.

- Không biết nên xem hay không? Không được lão tử đường đường là đại nam nhân sao lại có thể xem trộm thư của người khác được chứ.

Hắn nói xong thì bỏ hai bức thư vào bên trong túi trữ vật sao đó tìm một cục đá ngồi xuống vận công. Lý Thiên Hành vận công được vài canh giờ liền thả một tia thần thức ra bên ngoài giới chỉ, phát hiện xung quanh toàn là chất lỏng chắc chắn là vẫn còn đang ở bên trong dạ dày của hắc ung bây giờ hắn chỉ có hai lựa chọn hoặc là phá kén xông ra hoặc là đợi đi cửa sao cùng với một số thứ khác.

- Đã là đại nam nhân làm sao có thể đi cửa sao được? lão tử nhất định phải đường đường chính chính đi ra ngoài.

Lý Thiên Hành xuất hiện bên ngoài giới chỉ hắn lập tức vận linh lực tạo thành một quả bong bóng nước bao lấy toàn thân, nhìn mấy thứ chất lỏng vừa xanh vừa đen bên ngoài thật sự làm cho người khác rợn người, đột nhiên quả bong bóng rung lên hắn cảm nhận được lớp màng bảo vệ mỏng thêm một ít hẳn là do thứ chất lỏng ngoài kia đang tiêu hóa linh khí của hắn.

- Xem ra lần này lão tử phải xuất tuyệt chiêu.

Trên tay hắn xuất hiện một cây phi đao, lưỡi phi đao trong suốt, cán đen thẫm, Lý Thiên Hành di chuyển quả bong bóng khí đến gần một bức tường sao đó bắt đầu đảo, phi đao vừa chém xuống một nhát liền để lại một vết nứt lớn, bên trên vết nứt xuất hiện một lớp băng mỏng ngăn chặn sự khôi phục của cơ thể hắc ung, hắn liên tục chém xuống mấy nhát, trước mặt liền xuất hiện một lỗ hổng lớn.

- Thiên niên huyền băng đúng là thiên cấp tài liệu chém đến ngọt như vậy.

Lý Thiên Hành đi ra khỏi lớp màng đột nhiên xung quanh truyền đến chấn động mãnh liệt.

- Hẳn là con yêu thú này đang phê đi? Vậy để lão tử tặng miễn phí cho người vài nhát.

Hắn vừa đi vừa chém được nửa canh giờ, chấn động càng lúc càng nhỏ sao đó hoàn toàn biến mất, Lý Thiên Hành chém thêm vài nhát mới chắc chắn con yêu thú này đã trở về với ông bà hắn mới khoét một lỗ chui ra bên ngoài, Lý Thiên Hành vừa bước ra liền cảm nhận được linh khí xung quanh dày đặc gấp mấy lần nơi lúc trước hắn đứng.

- Nơi đây chắc là chỗ ở của tiểu yêu này.

Lý Thiên Hành nhìn cái xác hắc sắc phi ung nằm trước mặt sao đó lại liếc nhìn xung quanh phát hiện bản ở bên trong một hang động khá lớn, hang động cũng chắc có gì ngoài một đám cỏ khô được quán lại giống như tổ chim đường kính cả trăm mét.

- Đống thịt lớn này nếu tính theo giá thị trường chắc cũng được vài vạn trung phẩm linh thạch.

Hắn hưng phấn thu lấy xác con phi ung vào giới chỉ sao đó leo lên đám cỏ khô bắt đầu vận công tu luyện, Lý Thiên Hành ổn định chỗ ngồi liền cảm thấy không đúng.

- Mùi vị này sao lại quen thuộc như vậy?

Hắn nhíu mày nhìn đống cỏ khô xung quanh trong đầu lóe lên một ý nghĩ, hắn hít sâu một hơi để giữ bình tĩnh sao đó dùng thần thức quét đám cỏ khô vài lần về mặt trở nên ngốc trạch.

- Đây... đây là sự thật sao? Lão tử không phải đang mơ chứ?

Hắn lấy tay vỗ lên đùi một cái cảm giác đau rát truyền đến làm hắn hít sâu một hơi.

- Là thật, toàn bộ đám cỏ khô này là linh dược... tất cả đều là linh dược... lão tử không nằm mơ... HA HA HA LÃO TỬ CÓ MỘT Ồ LINH DƯỢC...

Lý Thiên Hành rống lên một tiếng cả người nhảy bật lên không trung.

- Bìnhhhhhh...

Thân hình hắn đột nhiên biến mất một giây sao đó liền xuất hiện trở lại trên đống thảo dược hai tay liên tục xoa đầu, lúc này do hưng phấn quá độ không kiềm chế được linh lực nên bị thần đồ đá ra bên ngoài ăn một cú không nhẹ, Lý Thiên Hành cảm lấy một cọng cỏ khô bên trên vẫn còn ba chiếc lá, đây chính là tam cấp linh dược tam diệp thảo dùng để luyện chế hồi thương đan, bên cạnh còn có liên tâm thảo, nguyệt mộng thảo, thanh linh thảo... mỗi cây đều tỏa ra linh khí nhàn nhạt, Lý Thiên Hành mất nửa canh giờ để áp chế hưng phấn hắn cẩn thận đánh giá mấy cây dược liệu xung quanh phát hiện được tính của chúng tinh thuần hơn thứ hắn mua ở vạn bảo các đến mấy lần.

- Xem ra dược liệu ở đây đều có tuổi thọ hơn vạn năm, ánh mắt tiểu ung này đúng là cao a.

Lý Thiên Hành cẩn thận thu dược liệu vào bên trong giới chỉ tính sơ qua cũng có hơn mấy chục vạn cây linh dược, hắn nhìn từng cây dược liệu tiến vào giới chỉ miệng há đến không khép lại được.

- Cảm giác đào ổ đúng là không tệ hắc hắc.

Lý Thiên Hành trở về đan thất còn một ngày nữa mới có thể ra bên ngoài hắn quyết định dùng mấy cây linh dược bên trong thần đồ luyện chế dược liệu, hắn tìm bên trong thần thư một lúc quyết định luyện chế hai loại tam phẩm đan dược hồi thương đan cùng hồi linh đan công dụng của hai loại dược liệu này chủ yếu là hồi phục thương thế bổ xung linh lực. Lý Thiên Hành mất một ngày trời mới luyện chế ra được 50 viên hồi thương đan, 50 viên hồi linh đan, nhìn đồng đan dược trên tay phẩm cấp ít thấp nhất cũng là thượng phẩm có vài viên đạt đến cực phẩm đan dược.

- Mấy cây linh dược này đúng là cực phẩm, không ngờ có thể luyện chế đan dược tốt như vậy.

Sáng ngày hôm sau hắn vừa bước ra khỏi phòng liền nhìn thấy Bạch Tiểu Linh đang đứng trước cửa ội, trong bộ dáng dường như rất lo lắng.

- Này cô đứng đây làm gì? Không phải động xuân tâm nên đến tìm lão tử đây chứ.

- Tiểu tử người mới động xuân tâm ấy, bốn cô nương đến để lấy đồ.

- Tiểu nha đầu muốn lấy đồ thì đến phòng của cô mà lấy đến chỗ của lão tử làm gì?

- Người...

Bạch Tiểu Linh tức giận đến gương mặt đỏ bừng, ngón tay chỉ vào người Lý Thiên Hành, nếu không phải là vì biểu tỷ nàng nhất định liều mạng với tên này.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Vu oan

- Không phải người nói sẽ đưa thư của biểu tỷ cho ta sao? Ta đến đây để lấy thư.

- À thì ra là chuyện này.

Lý Thiên Hành gật gật đầu lấy ra hai bức thư đưa cho nàng.

- Đây là thư Ngọc Thanh viết cho cô còn bức này nhờ cô đưa cho mẫu thân cô ấy.

Bạch Tiểu Linh nhận lấy hai bức thư nàng nhìn sơ qua một lần sắc mặt liền trở nên vui vẻ, trên hai bức thư này có dấu hiệu của biểu tỷ đúng là không phải hàng giả, nàng cất hai bức thư vào bên trong túi trữ vật ánh mắt liếc nhìn Lý Thiên Hành.

- Người không có xem trộm đó chứ?

- Lão tử cũng có một bức cần gì phải xem thư của tiểu nha đầu cô.

Hắn nghe nàng nói liền kinh thường một cái.

- Với lại thư của lão tử không phải loại bình thường mà là tình thư do chính tay biểu tỷ cô viết hắc hắc...

- Người tưởng bốn tiểu thư là con nít chắc? Biểu tỷ sẽ không bao giờ viết thư cho tên hỗn đản như người với lại trên người của người lại không có vật kia.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói liền hiểu kỳ.

- Vật gì?

- Không nói cho người biết, còn nữa sao này không được phép gọi bốn tiểu thư là nha đầu người có thể gọi ta là Bạch tiểu thư hoặc là Bạch sư tỷ cũng được, hôm nay tâm tình bốn cô nương rất tốt lần này tha cho người, đúng rồi sẵn tiện sao này người giúp ta đưa thư cho biểu tỷ, bốn tiểu thư nhất định không bạc đãi người.

Nàng liếc hẩn một cái trên mặt nở nụ cười quý dị sao đó chạy đi, Lý Thiên Hành nhìn thấy nụ cười này một cảm giác bất an mãnh liệt dâng lên trong lòng, đúng lúc này một giọng nói tràn đầy tức giận vang lên.

- Lý Thiên Hành cuối cùng lão tử cũng đợi được người.

Lý Thiên Hành nhìn Lý Mục đang nổi giận tiến tới, hẩn nhớ lại nụ cười của tiểu nha đầu kia trước khi rời đi biết mọi chuyện không ổn liền xoay người bỏ chạy.

- Lý Thiên Hành người đứng lại đó cho lão tử.

Lý Mục thấy hẩn bỏ chạy lập tức đuổi theo hai người chạy một lúc thì tiến vào bên trong một khu rừng nhỏ của học viện.

- Lý Thiên Hành nếu như người có tiểu đệ đệ thì đứng lại đánh với ta một trận.

Lý Thiên Hành đang chạy đột nhiên thảng gặp trong lòng thầm mắng tên Lý Mục này quá vô sỉ lại có thể nói ra lời ác độc như vậy.

- Được muốn đánh chứ gì? vậy thì tới đây.

Lý Thiên Hành không phải là người thích đánh đấm nhưng một khi đã đấm thì không phải là người, hẩn phóng thẳng đến chỗ của Lý Mục dùng một đòn vật đối phương xuống sao đó bắt đầu tấn công, Lý Mục cũng không dùng đến vũ khí hai người cứ như vậy đánh theo mấy tư thế nguyên thủy nhất mãi tới nửa canh giờ sao mới chịu dừng lại.

- Lý Thiên Hành người đúng là một tên vô sỉ nhất mà Lý Mục ta từng gặp.

- Như nhau, như nhau thôi.

Lý Thiên Hành nằm trên mặt đất ánh mắt nhìn lên bầu trời đã lâu rồi hẩn mới đánh một trận thoải mái như vậy, cảm giác đau đớn từ trên khuôn mặt truyền đến làm cho hẩn lại nhớ đến lúc trước cùng mấy huynh đệ lẫn lộn.

- Lý Mục lão tử xin lỗi người, lần này đúng là do lão tử không đúng, lần sau lão tử nhất định tìm cho người một đại mỹ nữ.

- Còn có lần sao?

- Người yên tâm lần sau nhất định sẽ thành công.

Lý Mục nghe hẩn nói lập tức cười lớn.

- Huynh đệ người tưởng ta vì mỹ nữ nhân đó mới đánh người sao?

- Không phải vậy sao? loại người thấy mỹ nữ liền sáng mắt như người xem nữ nhân còn hơn cả mạng sống.

Lý Mục bị hẩn nói đến cứng họng chỉ biết thở dài một hơi.

- Từ trước tới nay Lý Mục ta từng gặp qua không ít mỹ nữ nhưng huynh đệ lại không có mấy người, khó khăn lắm mới gặp được tên vô sỉ như người làm sao có thể dễ dàng bỏ qua được.

- Vậy người hôm nay đến tìm ta làm gì?

- Tháng sao học viện tổ chức thí luyện bên trong bí cảnh, ta đến là để rủ người đi cùng.

Lý Thiên Hành kinh ngạc nhìn Lý Mục.

- Từ khi nào người lại trở nên chăm chỉ đến như vậy?

- Lý Mục ta lúc nào mà chẳng siêng năng tập luyện, đâu phải như tiểu tử người suốt ngày chỉ biết chơi bời liêu lỏng.

- Được rồi khi nào đi nhớ đến rủ ta, đúng rồi lần này là ai dẫn đội?

- Hẩn Tuyết lão sư.

Lý Thiên Hành nghe hẩn trả lời liền biết ngay tên này đến chết bản tính cũng không đổi, đột nhiên hẩn nghĩ đến một điều liền quay sang hỏi Lý Mục.

- Không phải nàng chỉ huấn luyện cho nữ đệ tử thôi sao?

- Đúng vậy.

- Vậy làm sao chúng ta có thể đi được?

Lý Mục liếc nhìn hấn trên mặt hiện lên nụ cười chế giễu.

- Lý huynh người bị ta đánh đến lú lẫn rồi hay sao? không lẽ người không nhớ quyền lợi của học đồ trọng điểm?

Lý Thiên Hành quả thật không nhớ ngay cả nội quy học viện treo trước cửa hấn cũng chưa từng xem qua, Lý Mục nhìn mặt hấn liền biết tên này cái gì cũng chưa xem.

- Học đồ trọng điểm ngoài việc được học viện đặc biệt bồi dưỡng, hệ số điểm cống hiến nhân đôi ngoài ra còn có thể được phép yêu cầu bất cứ thứ gì chỉ cần không quy phạm nội quy học viện là được.

Hai người tắm sự mỏng một lúc rồi rời đi, Lý Thiên Hành nhìn cơ thể bầm dập của mình cũng không có ý định rời khỏi phòng nữa, hấn trở lại phòng lấy ra mấy viên hoi thương đan uống vào, mặt dù vết thương trên người đã bớt đau nhưng phải mất một khoảng thời gian mới có thể hoàn toàn hồi phục.

- Tên Lý Mục này ra tay cũng nặng thật, lại còn tiểu nha đầu kia nếu có cơ hội lão tử nhất định sẽ trả thù.

Vừa nhớ đến Bạch Tiểu Linh hai mắt Lý Thiên Hành liền sáng lên hấn lấy ra mấy viên hoi thương đan cả thành bột phấn sao đó đổ vào ngọc bình.

- Hắc hắc không ngờ lão tử lại thông minh như vậy.

Lý Thiên Hành xuất hiện trước ngôi nhà gỗ hấn liếc nhìn xung quanh không thấy ai đoán nàng hấn là ở bên trong, hấn hít một hơi thật sâu sao đó nín thở đến khi không chịu nổi mới thở ra, gương mặt hấn tím ngắt hai mắt tròn cộng thêm mấy vết thương xung quanh muốn bao nhiêu thảm hại liền có bấy nhiêu, Lý Thiên Hành một tay ôm bụng một tay ôm mặt rên rỉ tiến vào bên trong ngôi nhà.

Ngọc Thanh ngồi trên giường trong tay nàng đang cầm một bình đan dược, ánh mắt chăm chú không rời thỉnh thoảng khoe miệng lại cong lên hiện lên nụ cười vô cùng xinh đẹp.

- A... Á... Á...

Nàng nghe thấy tiếng động lập tức cất bình đan dược ánh mắt cảnh giác nhìn ra bên ngoài một lúc sao mới thấy một nam tử bộ dáng vô cùng thâm trầm bước vào, nàng phải mất một lúc mới nhìn ra được hấn liền hoảng sợ chạy đến đỡ hấn ngồi lên giường.

- Người bị sao vậy?

Nàng nhìn toàn thân hấn đều là thương tích không hiểu sao thấy trong lòng vô cùng nặng nề, ánh mắt lạnh nhạt thường ngày không biết từ bao giờ đã tràn đầy quan tâm.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng lo lắng của nàng trong lòng có chút áy náy nhưng vì tương lai con cháu hấn đành cắn răng vậy.

- Ui... đau cô nhẹ tay một chút không được sao?

Ngọc Thanh nghe hấn nói liền buồn ra ánh mắt vẫn quan tâm nhìn hấn.

- Người có sao không? người cảm thấy cơ thể như thế nào?

- Cô không thấy sao còn hỏi? Ui... đau chết lão tử.

Nàng nhìn bộ dáng bán sống bán chết của hấn bộ dáng thờ ơ thường ngày của nàng đã mất hết động tác bắt đầu bối rối.

Lý Thiên Hành thấy thời cơ đã đến liền lấy ra một bình dược liệu đổ lên bàn sao đó dùng ngón tay rung rẩy chấm từng miếng tha lên vết thương bộ dáng vô cùng thâm trầm.

- A... Á... Á...

- Đề ta giúp người.

Hấn thấy nàng cầm lấy bình dược liệu trong lòng thầm đắc ý ngoài mặt lại chần chừ.

- Cô có biết thoa thuốc không đấy.

Ngọc Thanh không thèm trả lời hấn nàng cầm lấy bình dược liệu tỉ mỉ thoa lên vết thương.

- Người coi áo ra đi.

Lý Thiên Hành đang tận hưởng cảm giác vô cùng thoải mái nghe nàng nói liền giật bắn người, không lẽ tiểu nha đầu này biết song tu công pháp hay sao?

- Cô muốn làm gì? lão tử tuy bị thương nhưng không phải cô muốn làm gì thì làm đâu?

Hấn ngoài miệng nói như vậy nhưng hai tay đã bắt đầu cởi y phục.

Ngọc Thanh nhìn thân hình nam tử trước mặt gương mặt nhỏ nhắn chột đỏ hồng lên trong kiêu diễm đến ướt át, nàng cố áp chế tâm tình tiếp tục thoa thuốc cho hắn.

- Tại sao người lại bị thương nặng như vậy?

Nàng sợ hãi nhìn ra tâm tình của mình liền tìm một chủ đề đánh lạc hướng.

- Lão tử còn không phải vì cô sao? Lão tử đứng rình bên ngoài học viện hai canh giờ mới có cơ hội gặp mặt biểu muội của cô sao đó lão tử bám theo một đoạn thì bị bọn họ phát hiện, biểu muội của cô còn chưa biết chuyện gì xảy ra đã cho người đánh lão tử một trận.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tầng ba tàn thư các

Trong lòng nàng lại nhớ đến tính tình nóng nảy của vị biểu muội liên tin tường vài phần.

- Xin lỗi biểu muội ta trước giờ tính tình luôn như vậy.

- Không sao, lão tử đại nhân đại lượng không tính toán với nàng coi như lão tử xuôi xẻ.

Ngọc Thanh nghe hắn nói như vậy càng cảm thấy có lỗi dù sao hắn cũng vì chuyện của nàng mà vất vả không ít bây giờ còn lại bị đánh ra nông nỗi này.

Lý Thiên Hành nhìn vẻ mặt của nàng thì biết tiểu cô nương này đang tự trách bản thân mình hắn lập tức kiểm chuyện an ủi nàng.

- Cô yên tâm đi, hai bức thư kia lão tử đã đưa cho nàng ta còn về việc biểu muội cô tin hay không thì ta không dám chắc.

- Người yên tâm nàng nhất định sẽ tin bên trong bức thư có kí hiệu chỉ ta với nàng mới biết được.

Hắn khẽ gật đầu.

- Vậy là tốt rồi xem như lần này lão tử không phải bị đánh vô ích.

Ngọc Thanh nhìn bộ dáng của hắn trong lòng nghĩ đến những chuyện trước đây hắn làm cho nàng không kiềm lòng được hỏi.

- Vì sao người lại đối xử với ta tốt như vậy?

Lý Thiên Hành nghe nàng hỏi hắn trầm ngâm một chút rồi trả lời.

- Nếu lão tử nói lão tử thích cô, cô có tin hay không?

Ngọc Thanh hai má đỏ ửng quay mặt sang chỗ khác không dám nhìn vào ánh mắt của hắn, giọng nói của nàng cũng có chút rung rẩy.

- Thật... thật sao?

- Tất nhiên là giả rồi, cô là thiên kim Bạch gia làm sao lão tử dám với cao được.

Hắn cử động cơ thể cảm giác không còn đau đớn sao đó đứng lên đi lại vài bước.

- Tay nghề của cô cũng không tệ sao này lão tử có đánh nhau cũng không cần phải sợ bị thương nữa.

- Lần này ta thoa thuốc cho người là thay biểu muội tạ lỗi không có lần sao đâu?

Hắn khẽ mỉm cười lấy ra một bình đan dược để trên bàn sao đó đi ra ngoài, Ngọc Thanh liếc nhìn theo bóng lưng của hắn không hiểu vì sao lúc này nghe câu trả lời của hắn trong lòng nàng có chút thất vọng, nàng nhìn bình đan dược trên bàn ánh mắt dần mê mang.

- Không lẽ mình đã thích hắn? nhưng mà mình và hắn làm sao có thể?

Nàng thở dài một hơi ánh mắt nhìn ra bên ngoài bầu trời sắc mặt liên tục biến đổi.

Lý Thiên Hành trở lại căn phòng của mình tâm tình của hắn vô cùng tốt, với tiến độ hiện tại chẳng bao lâu nữa hắn sẽ chinh phục được mỹ nhân đầu tiên trên đại lục, nghĩ đến tương lai tươi sáng tiền đồ vô lượng ao này trên khuôn mặt bĩ ối kia xuất hiện nụ cười cực kì vô sỉ, hắn nghĩ ngợi một chút sao đó

liền tiến vào thần đồ tu luyện, Lý Thiên Hành vừa bước vào bên trong liền cảm nhận được một cảm giác nguy hiểm ập đến.

- Bìnhhhhhh...

Lý Thiên Hành trở lại trong phòng nếu như lúc này Thần đồ không kịp đá hắn ra thì không chừng hắn đã tiêu mạng, hắn hít lấy vài hơi để ổn định tâm tình sao đó lại tiến vào lần nữa.

- Bìnhhhhhh...

- Khốn kiếp.

Hắn vẫn chưa nhìn thấy gì liền bị đá ra bên ngoài tâm trạng tươi tốt lúc trước hoàn toàn biến mất, sắc mặt hắn lúc này vô cùng khó coi, hắn quyết định tiến vào bên trong một lần nữa, Lý Thiên Hành vừa tiến vào lập tức ẩn vào không gia giới chỉ, hắn đưa một tia thần thức ra bên ngoài kiểm tra liền phát hiện bên trong hang động hai con hắc sắc phi ưng đang đánh nhau, lúc này hắn bị thần đồ đánh văng ra bên ngoài là do ba động của trận chiến này nếu như không có thần đồ chắc là hắn đã toi mạng.

- Hai con tiểu ưng này dám tranh ỏ với lão tử, cũng may là lão tử đã lấy toàn bộ linh dược nếu không đã tiện nghi cho hai tên cướp ỏ này.

Lý Thiên Hành quan sát một lúc thì trở về phòng nghỉ ngơi còn chuyện ngư ông đắc lợi gì đó hắn không có hứng thú.

Bên trong một tòa lâu đài của Triệu gia Triệu Lâm vừa dùng trà vừa nghe thủ hạ báo cáo.

- Thiếu chủ theo như tiểu nhân điều tra thì Lý Thiên Hành chỉ vừa gặp Bạch tiểu thư được hai lần còn có tiểu tử kia được liệt vào danh sách trọng điểm bồi dưỡng của học viện.

- Như vậy tiểu tử đó cùng Linh nhi không có quan hệ?

- Đúng là như vậy.

- Người cứ tiếp tục để ý hắn có gì báo cáo với ta không được manh động.

- Tiểu nhân tuân lệnh.

Triệu Lâm cảm lấy tách trà giọng nói chợt trở nên lạnh lẽo.

- Bọn chúng tìm được người chưa?

- Vẫn chưa.

- Đúng là một bọn vô dụng nói cho bọn chúng biết trong vòng 7 ngày nếu không tìm được người thì mạng đầu tới đây để gặp ta.

- Tiểu nhân tuân lệnh.

- Người lui ra đi.

Triệu Lâm nhìn tên nô tài đi ra ngoài về mặt trở nên âm trầm đến đáng sợ.

Sáng hôm nay trong lúc Lý Thiên Hành đang luyện công viện trưởng lại phái người đến tìm hắn. Lý Thiên Hành vừa tiến vào trong phòng liền cung kính đứng một bên bộ dáng ngài nói gì con nghe vậy.

- Tiểu Lý mấy ngày nay người ở học viện có quen không?

- Rất tốt, Thiên Hành cảm thấy nơi đây ấm áp giống như nhà của mình vậy.

Viện trưởng nghe hắn nói khẽ gật đầu.

- Người luyện đan đến đâu rồi.

- Học đồ hiện tại đã là nhị phẩm luyện dược sư.

- Tuổi của người có thể đạt đến nhị phẩm luyện dược sư cũng xem như không tệ, tiểu Lý ta có thứ này muốn tặng cho người.

Viện trưởng lấy ra một lệnh bài màu đen để trên bàn.

- Đây là lệnh bài của tàn thư các, người sở hữu nó có thể tiến lên lầu 3 chọn lấy một bộ công pháp.

Lý Thiên Hành nhận lấy tấm lệnh bài ánh mắt khó hiểu nhìn trung niên nam tử trước mặt.

- Người không cần hỏi, ta hi vọng người nhớ mấy lời ta đã từng nói với người lúc trước.
- Học đồ nhớ rõ.
- Tốt người lui ra đi.

Lý Thiên Hành cuối người lui ra bên ngoài, bên trong căn phòng lúc này xuất hiện một bóng người, viện trưởng vừa thấy người này lập tức cung kính đứng lên.

- Huyết bá.
- Người làm không sai, tiểu tử kia có thiên phú tu luyện vũ kỹ hơn hẳn đan đạo.
- Huyết bá thương thế của người...
- Không cần lo lắng, lần này chúng ta nhất thời sơ xuất trúng kế thiên tước nhất tộc, đoạn thời gian này ta sẽ bế quan tu luyện, học viện tạm thời giao lại cho người.
- Huyết bá yên tâm diệt nhĩ nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Viện trưởng nhìn lão già biến mất liền thở dài một hơi lại tiếp tục quay lại chỗ ngồi làm việc.

Một đoàn người áo đen tiến vào bên trong Vạn bảo các, Tổng Tiền vừa nhìn thấy những người này sắc mặt trở nên tái nhợt thân hình lão đảo giống như có thể té ngã bất cứ lúc nào, đoàn người áo đen vẫn không để ý đến lão một đường đi thẳng đến phòng cao nhất.

- Chủ nhân.
- Có chuyện gì xảy ra không?
- Không có.

Nữ tử khẽ gạt đầu sao đó đẩy cửa bước vào bên trong, 4 lão già đứng bên ngoài thủ hộ bên cạnh còn có một nữ tử lam y mang khăn che mặt không rõ dung mạo.

Bên trong căn phòng một nữ tử đang nằm trên giường tình trạng vô cùng bi thảm mái tóc rối bời, y phục tứ tán, sắc mặt tái nhợt, hai mắt mê mang tràn đầy sợ hãi, miệng nàng như lâm bầm thứ gì đó.

Nữ tử nhìn thấy cảnh này khẽ mỉm cười nàng coi đi trường bào để lộ một gương mặt quý dị cùng bộ y phục màu đỏ tươi, nàng tiến lại một góc phòng cầm lấy một viên thủy tinh cầu trong suốt sao đó tiến lại gần nữ tử đang nằm trên giường, bàn tay trắng nõn duỗi ra khẽ nâng chiếc cằm đối phương.

- Ngọc Mị muội muội cảm giác thế nào? Có phải là rất sung sướng hay không?

Ngọc Mị vừa nhìn thấy nàng con người co rút lại cả thân thể cuộn lại vào trong một góc phòng.

- Người... người đừng lại đây... không được lại đây...

Thiên Phượng nhìn thấy dáng vẻ của nàng vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

- Ngọc Mị muội muội nhớ bảo trọng sức khỏe không bao lâu nữa Thiên Phượng tỷ tỷ sẽ đến đây thăm muội nếu muội có vấn đề gì tỷ đây sẽ rất đau lòng đến lúc đó có thể tỷ tỷ sẽ làm một số việc để giảm bớt nỗi đau, muội muội hẳn là không muốn thấy tình cảnh đó xảy ra đúng không?

Thiên Phượng nói xong mỉm cười xoay lưng.

- À còn một việc nữa tên Hàn Kiếm đáng ghét kia tỷ đã thay muội xử lý, muội không cần phải lo lắng việc này nữa.

Nàng khoát lớp áo choàng lên người tiến ra bên ngoài, Ngọc Mị nhìn theo bóng lưng của nàng ánh mắt hoảng sợ đến tột độ ẩn sâu bên trong còn có vài phần kì lạ.

Thiên Phượng ra bên ngoài căn phòng ánh mắt liếc nhìn lam y thiếu nữ khóe miệng khẽ cong lên.

- Đi thôi.

Lý Thiên Hành nhìn tấm lệnh bài trên tay nếu như hắn tiến nhập tàn thư các tức là chọn con đường vũ kỹ nhưng hắn nắm trong tay tử sắc linh khí lại có sự trợ giúp của thần thư nếu không đi làm một luyện dược sư thì đúng là một tên ngốc.

- Nếu đã như vậy lão tử chỉ còn cách bắt cá hai tay mà thôi.

Hắn quyết định xong liền hướng tàn thư các đi đến, Lý Thiên Hành tiến vào bên trong hắn nhìn lão già đang ngồi bên cạnh cánh cửa khẽ nhíu mày, hắn

nhớ lúc trước đâu phải lão già này.

- Tiểu tử đưa ngọc bài cho ta kiểm tra.

Lý Thiên Hành lấy ra tấm lệnh bài màu đen, lão già vừa nhìn thấy trong mắt hiện lên chút kinh ngạc.

- Được rồi người vào trong đi.

Lý Thiên Hành đi một mạch thẳng lên lầu ba lại phát hiện một lão già đang ngồi tu luyện bên trong góc phòng.

- Tiền bối tiểu bối tới lấy công pháp.

- Vào đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Hắn tiến vào bên trong căn phòng chẳng thấy quyển sách nào, trước mặt có ba dãy kệ bên trên có hơn trăm miếng ngọc bài, đều được cấm chế bao bọc, Lý Thiên Hành nhìn một tấm ngọc bài màu đỏ bên trên có ghi ba chữ liệt điểm quyết hẳn là tên của bộ công pháp này, hắn xem qua vài cái tên sao đó dừng lại trước một tấm ngọc bài.

- Phách thiên chương đây không phải thiên cấp thượng phẩm sao? Tại sao trên đây lại ghi địa cấp hạ phẩm? không lẽ là trùng tên.

Lý Thiên Hành cầm lấy tấm ngọc bài dùng thần thư quét qua mấy lần vẫn không có kết quả bên trên mảnh kim sắc chỉ ra chất liệu của tấm ngọc bài, hắn đặt tấm ngọc bài ở chỗ cũ sao đó tiếp tục tìm kiếm, bây giờ hắn cần là một bộ thân pháp, ẩn thân thuật tuy lợi hại nhưng lại không thể vận linh lực nếu bị đối phương phong tỏa sao đó dùng trò bắt cá trong chậu thì chỉ có thể tiến vào thân đồ mà thôi đến lúc đó mọi chuyện càng thêm rắc rối, hắn đi đến dãy bàn thứ 3 ánh mắt tập trung lên một tấm ngọc bài.

- Di lăng chi thuật, địa cấp trung phẩm thân pháp, có thể di chuyển đến nơi chỉ định trong thoáng chốc đẳng cấp càng cao khoảng cách càng lớn.

Lý Thiên Hành cầm lấy tấm ngọc bài đi lại chỗ lão già đang ngồi.

- Tiền bối tiểu bối chọn công pháp này.

Lão già vừa mở mắt bên trong ẩn hiện hai đạo thần quang.

- Đưa lệnh bài cùng ngọc bài cho ta.

Lão già cầm lấy hai tấm lệnh bài sao đó nhập lại làm một.

- Mau đưa thần thức của người vào bên trong tấm ngọc bài.

Hắn làm theo lời lão sao khi thần thức tiến vào bên trong ngọc bài trong đầu hắn liền hiện lên một bộ công pháp.

- Đa tạ tiền bối.

Lý Thiên Hành khẽ cúi người chào lão già sao đó rời đi, trên đường đi về hắn liên tục tìm hiểu di lăng chi thuật với cấp bậc hiện tại của hắn nếu như luyện môn thân pháp này đến mức đại thành có thể di chuyển trong vòng 10 trượng.

- Như vậy cũng không tệ.

Hắn rời khỏi học viện đi đến vạn bảo các, lúc này khi hắn dùng thần thư lại không thể nhìn được công pháp nhưng bên trong thần thư lại có đan phương làm cho hắn vô cùng khó hiểu chính vì vậy nên hắn quyết định đi tìm hiểu vấn đề, Lý Thiên Hành vừa tiến đến vạn bảo các nơi đây đã buồn bán trở lại bình thường hắn đi một mạch vào bên trong tìm vị đại ca tiện nghi của mình.

- Đây người có thấy Tổng quản lý đâu không?

- Khách quan không biết người tìm Tổng quản lý có chuyện gì không?

- Ta có vài món đồ muốn đưa cho lão.

- Khách quan có thể cho tiểu nhân biết danh tánh của người không, để tiểu nhân đi bẩm báo.
- Nói với hán tiểu Lý đến tìm là được.
- Khách quan đợi chút tiểu nhân lập tức đi thông báo.

Tên nhân viên chạy đi một lúc liền quay trở lại mỉm cười khách khí.

- Khách quan Tổng quản lý cho mời.

Lý Thiên Hành đi theo tiểu nhị tiến vào bên trong một căn phòng hán nhìn thấy Tổng Tiền đang ngồi uống trà sắc mặt của lão có chút tái nhợt giống như mới vừa bị thương vậy.

- Tổng lão ca huynh bị thương sao?

Tổng Tiền thấy Lý Thiên Hành tiến vào liền đứng lên chào hỏi.

- Tiểu Lý đệ đến gặp ta có chuyện gì không?
- À chỉ là một chút chuyện nhỏ nếu như huynh thấy không khỏe thì để lúc khác cũng được.
- Là chuyện gì đệ nói lão ca nghe thử xem?
- Huynh xem thử này.

Lý Thiên Hành nói xong liền lấy ra một viên đan dược đặt lên bàn, Tổng Tiền vừa nhìn thấy viên đan dược này ánh mắt liền sáng lên.

- Tiểu Lý viên cực phẩm đan dược này là của sư phụ đệ luyện chế sao?
- Cực phẩm đan dược? Tổng đại ca huynh chắc chứ.

Tổng Tiền đưa viên đan dược lên khề ngồi mấy cái gương mặt có chút kích động.

- Không sai thứ này chính là cực phẩm đan dược hồi thương đan ta làm giám định sư hơn trăm năm làm sao có thể đoán sai được.

Lý Thiên Hành lại lấy ra thêm một viên đan dược đưa cho lão.

- Tổng ca huynh xem loại đan dược này đi.

Tổng Tiền cầm lấy viên đan dược quan sát vài lần càng nhìn các mặt hán lại càng kinh sợ.

- Dược liệu thật tinh thuần tuy chỉ là tam cấp đan dược nhưng đã có thể so sánh với tứ cấp đan dược, thần kì đúng thật quá thần kì.

Tổng Tiền không thể kiềm chế kích động lão hưng phấn đến đứng dậy hai tay ôm lấy vai Lý Thiên Hành.

- Tiểu Lý đây là đan dược do sư phụ đệ luyện sao?

Tổng Tiền hai mắt tràn đầy mong đợi nhìn Lý Thiên Hành viên dược liệu lão vừa kiểm tra đã đạt mức tinh thuần tuyệt đối đảm bảo khi sử dụng không để lại di chứng, nếu như đổi viên đan dược này thành một viên tăng linh đan như vậy có thể yên tâm cần thuốc mà tu luyện không phải sợ độc đan.

- Đúng vậy là do sư phụ luyện, Tổng lão ca chỉ là một viên đan dược tam phẩm có cần phải kích động như vậy không? Nếu huynh thích thì hai viên đan dược này đệ có thể tặng cho huynh.

- Đệ nói thật sao?

Tổng Tiền nghe hán nói liền có chút kinh ngạc phải biết giá trị của hai viên thuốc này lên đến cả vạn trung phẩm linh thạch.

- Tất nhiên, thứ khác đệ không có nhưng đan dược thì đệ không thiếu.

Tổng Tiền thấy vẻ mặt thần nhiên của Lý Thiên Hành nụ cười trên mặt càng thêm hòa ái.

- Vô công bất thọ lộc hay là như vậy đi lão ca ta sẽ tặng cho đệ vài khối đồ thạch đệ thấy được không?

Lý Thiên Hành nghe lão nói liền ngạc nhiên lão hồ li này hôm nay ăn chay sao?

- Nếu như vậy làm sao có thể chứng tỏ được tấm lòng của đệ đối với lão ca.
- Nên mà, nên mà nếu đệ không thích đồ thạch thì có thể mang về hiếu kính sư phụ đệ xem như là lão ca cảm ơn hai viên đan dược của lão nhân gia ngài,

còn phần của đệ lão ca sẽ có quà khác, tiểu Lý đệ đứng đây đợi lão ca một chút.

Lý Thiên Hành nhìn Tống Tiền rồi đi thăm mắng lão hồ li đúng là già không đổi nét, hắn đợi một lúc Tống Tiền từ bên ngoài tiến vào trên tay còn mang theo một chiếc hộp.

- Thứ này lão ca tặng cho đệ.

Lý Thiên Hành nhận lấy chiếc hộp mở ra xem bên trong là một tấm thẻ màu vàng kim.

- Tống lão ca thứ này là?

- Đây là thẻ khách quý đẳng cấp cao nhất của bản các hi vọng tiểu Lý đệ không từ chối.

- Nếu Tống lão ca đã nói như vậy đệ đành mặt dày nhận vậy.

Lý Thiên Hành cầm tấm kim tạp trong tay thích không nổi buồn, hắn dùng thần thức kiểm tra, không gian bên trong còn rộng hơn túi chữ vật nhất cấp.

- Người đâu?

Tống Tiền hô một tiếng một tên nhân viên cung kính chạy vào.

- Tống lão có chuyện gì cần dặn dò?

- Người dẫn vị huynh đệ của ta đi lấy vài món đồ, tất cả chi phí do ta chi trả.

- Vâng.

Tống Tiền mỉm cười nhìn Lý Thiên Hành.

- Tiểu Lý thân thể của lão ca hiện tại không khỏe người không trách lão ca chứ?

- Tất nhiên là không, Tống lão ca cứ nghỉ ngơi tiểu đệ tự đi là được.

Tống Tiền nhìn Lý Thiên Hành rồi khỏi căn phòng sao đó hắn cũng rời đi đến một căn phòng khác, nhìn căn phòng trước mặt vẫn đóng cửa lão khẽ thở dài.

- Tiểu thư vẫn chưa ra sao?

- Tống lão tiểu thư vẫn còn bên trong.

- Được rồi người tiếp tục ở đây canh chừng không cho bất kì ai tiến vào.

- Tiểu nhân tuân lệnh.

Tống Tiền nhìn căn phòng trước mặt thở dài một lần nữa sao đó quay đầu rời đi.

Lý Thiên Hành đi phía sau tên nhân viên đến đại sảnh liền quay sang hỏi.

- Ở đây các người có loại nữ trang có khả năng phòng ngự không?

- Tất nhiên là có mời khách quan đi theo tiểu nhân.

Tên nhân viên dẫn hắn đi vào một căn phòng bên trong giống như một tiệm nữ trang ở địa cầu.

- Khách quan cứ tự nhiên lựa chọn cần gì cứ gọi tiểu nhân.

Lý Thiên Hành đi một vòng sao đó chọn được một chiếc dây chuyền được thiết kế bằng tinh kim vô cùng tinh xảo có thể đỡ được một đòn công kích của cường giả kim đan trung kì.

- Lấy cho ta thứ này.

Hắn rời khỏi phòng nữ trang sao đó lại tiến vào đồ thạch phòng chọn lấy 5 khối đồ thạch tiêu tốn hơn 1 vạn trung phẩm linh thạch sao đó mới hài lòng rời đi.

Bên trong một khu nhà đồ sộ của đế thành một trung niên nam tử sắc mặt vô cùng phẫn nộ nhìn đám thuộc hạ trước mặt.

- Một lũ vô dụng các người ngay cả Kiếm nhi cũng không bảo vệ được.

- Lão già lúc đó không hiểu tại sao Kiếm công tử lại chạy tới chỗ đó, thuộc hạ định đuổi theo nhưng bị mấy cường giả thần bí ngăn lại.

Nam tử trung niên nghe được khẽ nhú mày.

- Các người có nhận ra lai lịch của bọn chúng không?

- Thuộc hạ có thể khẳng định bọn người này liên quan đến ma môn.

- Ma môn?

- Đúng vậy một người trong số thuộc hạ đã bị trúng phải ma khí.

- Được rồi các người lui ra bên ngoài đi.

Đội bọn người hoàn toàn lui đi trung niên nam tử cố nén giận nói.

- Phụ thân không lẽ chúng ta lại bỏ qua như vậy sao?

Lão già từ phía sau bức màn bước ra trên gương mặt vô cùng bình tĩnh giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

- Nếu chuyện này thật sự là do bọn người ma môn làm thì mọi chuyện đến đây coi như chấm dứt.

- Phụ thân vậy còn Kiếm nhi?

- Hàn gia cũng không phải chỉ có một mình Hàn Kiếm.

Trung niên nam tử sắc mặt liên tục thay đổi cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng.

Bên dưới một khu rừng, không ai có thể nghĩ lại có một tòa cung điện vô cùng lộng lẫy, bên trên mỗi vách đá đều được gắn dạ minh châu toàn bộ mặt đất đều được trải linh thạch phản chiếu đủ loại ánh sáng.

- Tiểu thư môn chủ truyền tin tới nói nhiệm vụ lần này hủy bỏ sai thuộc hạ đưa người quay trở về.

Bên trên một chiếc ngai vàng lộng lẫy một thiếu nữ đang nửa nằm nửa ngồi bộ dáng lười nhát, trên người nàng được phủ một lớp tử sắc áo choàng được làm từ da của lục cấp yêu thú ám nguyệt hồ.

- Lần này không ngờ chúng ta lại bị yêu nữ kia dắt mũi, thù này bản tiểu thư nhất định sẽ ghi nhớ.

Ánh mắt nàng đảo qua mấy tên hộ vệ bên dưới trong con ngươi đen nhánh liên tục chớp động.

- Nếu như lần này môn chủ nghe lời bản tiểu thư nhất định sẽ không trừng phạt của ả yêu nữ kia các người nói có đúng không?

Mấy tên áo đen nghe nàng nói đều không ai dám mở miệng chỉ biết cúi đầu nhận mệnh.

- Cho nên lần này bản tiểu thư quyết định theo ý của mình nhất định phải trừng trị ả kia một lần, phải đánh ả đến hiện nguyên hình giống như lần trước thì bản tiểu thư mới hả giận.

- Tiểu thư môn chủ đã dặn chúng ta đưa người trở về...

- Hừ các người nghe lời ta hay là nghe lời lão già đó?

- Cơ nhi từ khi nào lại dám bất kính như vậy?

Một giọng nói từ bên ngoài vọng vào sao đó là một hắc y nữ tử lẳng không bay đến, thiếu nữ vừa nhìn thấy người này sắc mặt kiêu ngạo lúc trước lập tức biến mất thay vào đó là vẻ mặt đáng yêu vô cùng vô tận.

- Sư phụ sao người lại đến đây?

Nữ tử áo đen bay đến chỗ thiếu nữ ngọc thủ giờ ra khẽ gõ lên trán nàng một cái.

- Ui... sư phụ sao lại đánh Cơ nhi? Người biết không Cơ nhi ngày nào cũng nhớ đến người, ăn cũng không ngon miệng, người đánh Cơ nhi như vậy thật làm người ta đau lòng a.

Thiếu nữ vừa nói vừa ôm lấy cánh tay hắc y nữ tử liên tục làm nũng.

- Tiểu nha đầu nhà người đừng hồ nháo nữa, lần này vì sư đến đây là để bắt người trở lại trong môn tu luyện, không đạt đến hóa thần cảnh không cho rời đi.

- Sư phụ đồ nhi... á á sư phụ đồ nhi vẫn chưa nói xong...

Hắc y nữ tử tóm lấy eo thiếu nữ lẳng không bay đi.

- Các người về nói với hắc Cơ nhi sẽ tạm thời ở chỗ ta.

- Tiểu nhân tuân lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tiểu nha đầu nổi bão

Lý Thiên Hành mang theo tâm tình hưng phấn trở lại học viện, lần này hấn đến vạn bảo các mục đích không những làm rõ chuyện của Thần thư mà còn muốn bán đan dược đổi lấy linh thạch chuẩn bị đột phá trúc cơ đỉnh phong thật không ngờ mọi việc lại thuận lợi như vậy, hấn vừa đi đến trước cửa phòng thì nhìn thấy hai bóng người, một người thân hình nhỏ nhắn vận một bộ bạch y trong vô cùng linh hoạt như một tiểu tinh linh, một người khác mặt y phục màu vàng trên người thoát ra khí chất điềm tĩnh, thanh nhã mang theo vài phần cao quý.

Bạch y nữ tử vừa nhìn thấy hấn liền chạy đến chắn ngang trước mặt.

- Tiểu tử thú vị cuối cùng người cũng trở lại nếu người về muộn một chút thì bốn tiểu thư đã phá cửa xông vào.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng đe dọa của nàng hấn khẽ mỉm cười nhìn nữ tử bên cạnh.

- Tại hạ Lý Thiên Hành không biết vị tiên tử đây là?

Bạch Tiểu Linh nhìn hấn không để ý đến mình lập tức nghiêng răng một cái.

- Tiểu tử thú vị bốn tiểu thư đang nói chuyện với người đó? Người bị điếc sao?

Hấn nghe nàng nói liền giật mình quay người lại về mặt tràn đầy kinh ngạc.

- Tiểu nha đầu người đến đây từ lúc nào vậy?

- Không được gọi ta là tiểu nha đầu.

Bạch Tiểu Linh hét lên một tiếng trong tay nàng xuất hiện một thanh trường tiên đỏ thắm, nữ tử bên cạnh vừa nhìn thấy vội lên tiếng can ngăn.

- Tiểu Linh đừng nóng giận có chuyện gì từ từ hãy nói.

- Như Vân tỷ cũng nhìn thấy rồi đó chính là tên tiểu tử này chọc giận ta trước, hôm nay bốn tiểu thư nhất định đánh cho hấn hiện nguyên hình.

Bạch Tiểu Linh nói xong cầm trường tiên đánh tới, Lý Thiên Hành vội vận di lăng chỉ thuật tránh né.

- Tiểu nha đầu hôm nay cô tới kì sao? lại đột nhiên nổi điên như vậy?

- Tiểu tử thú vị người có giỏi thì đừng né.

- Ta kháo, cô tưởng ai cũng thích SM như cô sao?

Bạch Tiểu Linh đánh một lúc phát hiện bản thân mình không làm gì được hấn gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nàng dậm chân một cái thu hồi trường tiên lại, nữ tử áo vàng đứng một bên quan sát ánh mắt thỉnh thoảng lóe lên.

- Tiểu Linh đừng tức giận nữa người quên một đích lần này chúng ta đến đây sao?

- Hừ.

Bạch Tiểu Linh hừ lạnh, ánh mắt sắc bén vẫn liếc nhìn Lý Thiên Hành.

- Tiểu tử thú vị chuyện này bốn tiểu thư tạm thời bỏ qua, hiện tại ta có chuyện muốn nói với người còn không mau mở cửa mời chúng ta vào trong.

Lý Thiên Hành vừa nghe nàng nói lắc đầu liên tục.

- Không được nếu để cho người khác biết cô vào phòng của ta thì toàn bộ thanh danh của lão tử sẽ bị cô làm mất hết, sao này lão tử còn mặt mũi nào ở lại học viện.

Bạch Tiểu Linh nhìn về mặt ủy khuất của hắn lại muốn nổi điên lên, nữ tử bên cạnh nhìn thấy không ổn liền đứng ra hòa giải.

- Lý đạo hữu không phải ở đây vẫn còn có tiểu nữ sao? tiểu nữ có thể lấy danh dự của mình cam đoan sao này sẽ không ai bàn tán.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói liền gật đầu đồng ý.

- Nếu tiên tử đã mở lời tại hạ tất nhiên không thể từ chối.

Hắn tiến tới mở cửa phòng mời hai người vào trong, Bạch Tiểu Linh nhìn bộ dáng thân sĩ của hắn trong lòng liên tục kinh bị.

- Tiểu tử thú vị bốn tiểu thư cảnh cáo người không được có ý đồ với Như Vân tỷ nếu không sẽ biết tay ta.

Lý Thiên Hành không để ý đến nàng hắn đi lại một góc phòng cầm lấy hai tách trà.

- Như Vân tiên tử mời dùng trà.

- Đa tạ.

Lý Thiên Hành nhìn nữ tử trước mặt tướng mạo không thua gì tiểu nha đầu bên cạnh thậm chí thân thể còn phát dục tốt hơn, tính tình điềm tĩnh, bên trong còn ẩn chứa khí chất cao quý, xem ra nữ tử trước mặt đúng thật là không bình thường.

- Tiểu tử thú vị trà của bốn tiểu thư đâu?

Bạch Tiểu Linh thấy hắn đối xử bất công liền phản đối.

- Cô có chân có tay không biết tự đi lấy sao? Không lẽ còn đợi lão tử cúng cho cô?

Lý Thiên Hành nhìn về mặt tức giận của nàng trong không hiểu sao lại vui vẻ, cảm giác này đúng là không tệ chút nào.

- Người... hừ thứ trà không có phẩm cấp này bốn tiểu thư cũng không cần.

- Đồ tốn.

Như Vân ngồi một bên quan sát hai người tranh cãi chỉ biết cười khổ một tiếng.

- Tiểu Linh không phải muội có chuyện muốn nói sao?

Bạch Tiểu Linh từ bên trong túi trữ vật lấy ra một phong thư để lên bàn.

- Tiểu tử thú vị người giúp ta đưa bức thư này cho biểu tỷ, bốn cô nương cảnh cáo người không được xem trộm nếu không sẽ cho người biết tay.

- Đây là thái độ cô nhờ vả người khác sao? Lão tử quyết không làm.

- Người... nếu người không làm bốn tiểu thư... bốn tiểu thư...

- Cô định là gì lão tử?

Lý Thiên Hành dùng ánh mắt chế nhạo nhìn nàng một tay cầm lấy tách trà chậm rãi thưởng thức, bộ dáng vô cùng nhàn hạ.

Tiểu Linh hai mắt nổi lửa, tên này nàng đánh cũng không lại, cãi cũng không xong đúng là tức chết nàng mà.

- Nếu người không giúp, bốn tiểu thư lập tức chạy ra bên ngoài hô lên người cường hiếp ta.

Hắn nghe nàng nói liền phun hết trà trong miệng ra về mặt vô cùng hoảng sợ.

- Này này việc gì cũng có thể thương lượng, nếu để người khác biết lão tử đi cường hiếp một người không ngực không mông như cô thì lão tử chết còn hơn.

Lý Thiên Hành nói xong liền cầm lấy bức thư bỏ vào bên trong túi trữ vật sao đó thở dài một hơi bộ dáng giống như vừa mới thoát khỏi một chuyện gì đó khủng khiếp nhưng hắn vẫn chưa ngồi yên liền phát hiện trước mặt đang có một luồng tử sắc lóe lên phía sau còn mang theo âm thanh vô cùng tức giận.

- Lý Thiên Hành, tiểu tử người đứng lại cho lão nương, tiểu tử thú vị người nói ai không ngực không mông hả?

Lý Thiên Hành chạy một lúc liền cảm thấy không đúng tiểu nha đầu này rõ ràng là trúc cơ trung kỳ làm sao lại phát ra thực lực trúc cơ hậu kỳ?

- Lão tử không đánh nữ nhân nếu cô còn đuổi theo nữa lão tử nhất định sẽ ra tay.

- Bốn tiểu thư lại sợ người sao? có giỏi thì đừng né.

Lý Thiên Hành đột nhiên đứng lại khí tức tức cơ hậu kì trên cơ thể bạo phát.

- Lão tử không ra tay cô còn tưởng ta dễ ăn hiếp, xem ta đây huyền cấp thượng phẩm hóa cốt miên chương.

Lý Thiên Hành đánh ra một chương kinh phong hiện lên cuồng tới Bạch Tiểu Linh.

- Tiểu Linh cẩn thận.

Tiểu Linh nhìn thấy phong bạo đánh tới liền đạp bộ pháp né sang một bên ánh mắt khinh thường nhìn hấn.

- Cái gì huyền cấp thượng phẩm theo bốn tiểu thư thấy chỉ là công phu mèo ba chân.

- Vậy sao?

- Hừ để bốn tiểu thư cho người biết cái gì mới gọi là huyền cấp công pháp.

Hai tay nàng vận linh lực đột nhiên phát hiện linh lực bên trong bản thân đang dần suy giảm sao đó biến mất, thân thể nàng cũng không còn sức lực, sắc mặt đại biến ánh mắt không tin nhìn vào nam tử trước mặt.

- Tiểu Linh.

Như Vân vội tiến lại đỡ lấy, nàng truyền một tia linh khí vào bên trong để kiểm tra sắc mặt vốn bình tĩnh bây giờ lại tràn đầy kinh ngạc.

- Tiểu nha đầu, thấy công pháp của lão tử như thế nào?

Lý Thiên Hành đứng một bên đất ý nhìn nàng, nội khí bị nàng hai lần rượt đánh tan đi phân nửa.

- Hừ, tiểu tử thú vị người đúng là vô sỉ, cái gì mà huyền cấp thượng phẩm công pháp rõ ràng người dùng hóa linh phần đánh lên bốn tiểu thư.

Nàng nhìn bộ dáng đất ý kia thật muốn ăn tươi nuốt sống hấn còn Lý Thiên Hành bị nàng vạch trần sắc mặt có chút khó coi.

- Lão tử tu đan đạo đương nhiên là phải dùng đan thuật để đối phó địch nhân không đúng sao? với lại bản thân lão tử cũng chưa từng đánh nữ nhân bao giờ.

- Lý đạo hữu lần này quả thật là do Tiểu Linh không đúng, Như Vân thay mặt nàng tạ lỗi.

Nàng nói xong đỡ Bạch Tiểu Linh trở lại chỗ ngồi.

- Không biết Lý đạo hữu đối với chuyện của Thanh tỷ có biện pháp giải quyết hay không?

Lý Thiên Hành ánh mắt khẽ đảo qua chỗ Bạch Tiểu Linh.

- Người nhìn ta làm gì? cẩn thận bốn tiểu thư móc mắt người.

Như Vân nhìn biểu hiện của hấn mỉm cười nói.

- Lý đạo hữu yên tâm, Như Vân cùng Ngọc Thanh tỷ là bạn thân từ nhỏ, tình cảm hơn tỷ muội làm sao có thể hại nàng được.

- Tiểu tử thú vị bốn tiểu thư có thể đảm bảo Như Vân tỷ không bao giờ hại Ngọc Thanh tỷ đâu.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói trong lòng có chút yên tâm.

- Tại hạ hiện tại vẫn không có biện pháp.

- Lý đạo hữu không biết có muốn nghe ý kiến của Như Vân hay không?

- Tiên tử cứ nói.

Như Vân khẽ suy nghĩ một chút liền nói ra ý nghĩ của nàng.

- Tuy Lý công tử có thể áp chế được bệnh tình của Thanh tỷ nhưng mà để lâu cũng không phải là cách nếu như có thể đưa Thanh tỷ đến chỗ Như Nguyệt lão sư thì bệnh tình của nàng mới có cơ hội.

- Làm sao để đưa đi?

- Lý đạo hữu an tâm việc này Như Nguyệt lão sư đã nói sẽ giúp đỡ, bản thân người đã là cường giả kim đan cảnh lại thêm danh hiệu luyện đan sư tam cấp hẳn là không có vấn đề.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói khẽ gật đầu nhưng sao đó lại lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Kế hoạch

- Như Vân tiên tử thứ cho tại hạ nói thẳng, mọi người đưa nàng vào bên trong học viện cũng chưa hẳn là tốt, Ngọc Thanh không thể nào ở bên trong học viện mãi được cũng sẽ có lúc rời đi trở về Bạch gia đến lúc đó phải làm sao?

- Tiểu tử thú vị còn không phải có bốn tiểu thư ở đây sao? ta nhất định sẽ bảo vệ thật tốt cho nàng.

- Chính vì có tiểu nha đầu người lão tử mới không yên tâm.

- Người...

Bạch Tiểu Linh nghe hắn nói chỉ có thể ngồi một chỗ nghiêng răng trong lòng thầm mắng.

- Với lại mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng ta nghĩ trước khi tìm được thủ phạm, Ngọc Thanh nên ở chỗ của ta.

Như Vân nghe hắn nói khẽ nhún mày.

- Lý đạo hữu cũng biết mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng làm sao chúng ta có thể tin tưởng người có thể bảo vệ Thanh tỷ, thêm nữa theo lời đạo hữu nói nếu không tìm được hung thủ không lẽ Thanh tỷ suốt đời phải ở lại chỗ của đạo hữu?

- Tiểu tử thôi thì ra người đã sớm có ý đồ với biểu tỷ của ta.

- Tiểu nha đầu cô im lặng một chút không ai nói cô cấm đâu.

Lý Thiên Hành trừng mắt nhìn nàng một cái sao đó quay sang nói.

- Như Vân tiên tử nói rất phải nhưng cô yên tâm Ngọc Thanh không cần phải ở chỗ của ta lâu đâu.

- Ý của đạo hữu là?

- Ta đã có biện pháp tìm ra thủ phạm.

Bạch Tiểu Linh nghe hắn nói liền bĩu môi khinh bỉ.

- Không phải lúc này còn nói không có sao? bây giờ lại nói có đúng là giang manh.

Lý Thiên Hành thật sự muốn dùng cái gì đó bịt chặt miệng nha đầu này.

- Như Vân tiên tử tại hạ lúc trước đúng là không có cách chỉ là mới vừa nghĩ ra mà thôi.

- Xin đạo hữu chỉ giáo.

- Cách của tại hạ chỉ có 4 chữ dự răn ra hang.

Như Vân vừa nghe hắn nói ra cách của mình khẽ gật đầu.

- Không được cách này quá mạo hiểm bỏ tiểu thư phản đối.

- Phản đối vô hiệu, Như Vân tiểu thư người không cần vội trả lời nếu người đồng ý thì hai ngày sau đến gặp ta.

- Vậy hai ngày sau Như Vân lại đến làm phiền công tử.

Nàng khẽ chào Lý Thiên Hành sao đó mang Bạch Tiểu Linh rời đi.

Hắn nhìn hai nàng rồi đi liền tiến vào thần đồ tu luyện, Lý Thiên Hành xuất hiện bên trong hang động hắn nhìn xung quanh một vòng phát hiện bên trong hoàn toàn trống không.

- Kì lạ không phải hôm qua còn đánh nhau đến sống chết sao? hôm nay tại sao lại không có tên nào ở đây nhỉ.

Đột nhiên hắn phát hiện bên trong góc hang động xuất hiện vài gốc cây nhìn sơ qua giống như là mới bị nhổ lên.

- Từ phẩm linh được mạn đà lan, từ phẩm linh được niêm hoa thảo...

Lý Thiên Hành nhìn mấy gốc được liệu đang tỏa ra linh khí trong tay, thứ được liệu này còn tinh thuần hơn lúc trước hắn gặp nếu dùng để luyện chế đang được đúng là tốt không còn gì bằng càng nghĩ càng hưng phấn.

- Chắc là con tiểu ung kia muốn dùng mấy gốc được liệu này để xây tổ, lãng phí đúng là quá lãng phí, nếu không nhìn thấy thì không sao nhưng nếu nhìn thấy mà không can thiệp chắc sẽ bị trời phạt.

Hắn thu lấy mấy cây được liệu vào bên trong giới chỉ sao đó tìm một địa phương thích hợp để trồng xuống, hắn lấy ra một viên cực phẩm linh thạch một thuộc tính chôn xuống phía dưới, nhìn viên linh thạch đang chìm vào trong lòng đất chợt nhớ bên trong túi trữ vật vẫn còn 5 khối đồ thạch, từ sắc linh khí bắt đầu thôn phệ, đúng như dự đoán sao khi từ sắc linh khí biến mất trong tay hắn xuất hiện 5 viên cực phẩm linh thạch trong đó có hai viên một thuộc tính, một viên hòa thuộc tính, một viên thổ thuộc tính cuối cùng là một viên thủy thuộc tính.

Lý Thiên Hành chôn hai viên một thuộc tính xuống đất còn ba viên linh thạch hắn thu lại vào giới chỉ chuẩn bị đột phá trúc cơ đỉnh phong, hắn lấy ra một viên cực phẩm linh thạch vô thuộc tính dùng phi đao điêu khắc một lúc, viên linh thạch ban đầu đã biến thành hình dạng một giọt nước phản chiếu lấp lánh vô cùng tinh mỹ, hắn lấy ra sợi dây chuyên, gỡ mặt dây chuyên đi sao đó gắn viên linh thạch vào bên trong.

- Xem như tạm được.

Lý Thiên Hành đi đến ngôi nhà gỗ nhìn thấy Ngọc Thanh đang ngồi bên cạnh cửa sổ ánh mắt nàng nhìn lên bầu trời, thỉnh thoảng lại cười một mình.

- Không lẽ bệnh của nàng lại tái phát?

Ngọc Thanh nhìn thấy hắn xuất hiện liền chạy ra khỏi nhà trong đôi mắt ẩn hiện chút vui mừng.

- Người đã đến rồi sao?

Lý Thiên Hành nhìn vẻ mặt hớn hở của nàng có cảm giác giống như một người vợ lâu ngày gặp lại chồng mình.

- Không biết tiên tử hôm nay có chuyện gì? tâm trạng lại vui vẻ như vậy?

Ngọc Thanh nghe hắn hỏi gương mặt hơi đỏ ửng trả lời.

- Mấy chậu hương được người giao cho ta lúc trước bây giờ chúng sắp trưởng thành rồi.

Hắn liếc nhìn xung quanh phát hiện mấy hạt giống lúc trước giờ đã sắp ra hoa.

- Đợi chúng trưởng thành lão tử sẽ đem đi bán, yên tâm đi lúc đó không thiếu phần của cô.

- Không cho người bán bọn chúng.

Nàng nhìn vẻ mặt hiếu kì của hắn bộ dáng trở nên bối rối.

- Nếu như người không có linh thạch để tu luyện ta có thể cho người nhưng người không được phép bán bọn chúng.

- Cô nhìn lão tử giống mấy tên tiểu bạch kiểm hay sao? lão tử không thích dùng linh thạch của người khác.

Hắn nói xong thì phát hiện hai mắt nàng đã bắt đầu ửng đỏ.

- Được rồi không bán thì không bán dù sao lão tử cũng không thiếu linh thạch.

Lý Thiên Hành tiến vào bên trong, hắn nhìn trên bàn có một tách trà liền cầm lấy uống cạn liếm môi một cái.

- Trà này thơm thật.

Ngọc Thanh đứng phía sau sắc mặt ửng đỏ tách trà lúc này là của nàng uống còn dư lại.

- Thứ này của cô.

Nàng cầm lấy phong thư nhìn sơ qua sắc mặt vô cùng vui vẻ.

- Đa tạ.

Ngọc Thanh tiến lại giường bắt đầu đọc một lúc sao về mặt kì quái liếc nhìn Lý Thiên Hành, hần nhìn thấy ánh mắt đề phòng của nàng khẽ mỉm cười.

- Có phải tiểu nha đầu đó trong thư nói xấu lão tử phải không?

- Người đừng hiểu lầm, biểu muội tuy bề ngoài có chút ngang bướng nhưng bản tính của nàng lại rất tốt.

- Lão tử làm sao có thể đi so đo với tiểu nha đầu đó, đúng rồi cô có quen một nữ tử tên Như Vân không?

Ngọc Thanh khẽ gật đầu.

- Như Vân lúc nhỏ ta có gặp qua vài lần cũng tính là thân thiết.

- Lão tử lại thấy nàng ta giống biểu muội của cô hơn là nha đầu kia.

Lý Thiên Hành đứng lên nhìn nàng.

- Cô ở đây lâu như vậy không thấy buồn sao? có muốn cùng lão tử đi dạo một vòng không?

- Cũng được.

Lý Thiên Hành dẫn nàng đi dạo xung quanh ngôi nhà khu vực này diện tích cũng không lớn lắm, bên trong chỉ có vài ngàn cây đại thụ cùng mấy dòng sông nhỏ dưới sông cũng chẳng có con cá nào, trên đường lại không có một bông hoa, không gian yên tĩnh đáng sợ thật thích hợp để hèn hò.

- Lần này đúng là sơ xuất.

Lý Thiên Hành đi phía trước thỉnh thoảng dùng thần thức quan sát biểu hiện của nàng.

- Cô ngồi đây đợi một chút để lão tử đi kiểm thử gì đó ăn.

Ngọc Thanh gật đầu tìm một góc cây ngồi xuống nàng đợi được một lúc thì thấy hần trở lại trên tay còn mang theo mấy que thịt nướng, Lý Thiên Hành gọi linh hỏa bên trong ra bắt đầu nhóm lửa.

- Lần này cô đến Vương thành để gặp mẫu thân mình sao?

Nàng nghe hần hỏi khẽ gật đầu.

- Nếu lão tử đoán không lầm mẫu thân cô ở bên trong Bạch gia?

- Đúng vậy.

- Nói như vậy cô không phải người Vương thành?

- Ta ở Chung Nam tiểu quốc.

Lý Thiên Hành nhìn que thịt trên tay đã bắt đầu chín trong lòng thầm khen tiểu hòa lợi hại ngay cả thịt của hắc sắc phi ưng tứ cấp yêu thú cũng nướng nhanh như vậy, hần lấy một que thịt đưa cho nàng.

- Cô dùng thử xem.

Ngọc Thanh nhận lấy que thịt khẽ mở miệng cắn một miếng, cảm giác linh lực bên trong cơ thể tăng lên một ít vẻ mặt trắng đầy kinh ngạc.

- Đây là thịt của yêu thú sao?

- Đúng vậy mấy hôm trước lão tử vào rừng tìm ma hạch của yêu thú thì phát hiện hai con tứ cấp yêu thú đang đánh nhau lão tử ở một bên nhìn vài canh giờ cuối cùng một con chết một con bị thương, lão tử thừa cơ hội đâm một nhát con yêu thú kia không chịu nổi ngã xuống chết.

Nàng ngồi một bên nghe hần vô tư nói trong lòng có một loại cảm giác vô cùng khó chịu chỉ trách bản thân vô dụng không giúp được cho hần.

- Vậy người không sao chứ?

- Nếu lão tử có chuyện gì còn có thể ngồi đây sao?

Ngọc Thanh nhìn bộ dáng của hần nàng ngập ngừng một chút cuối cùng cũng nói.

- Hay là ta cầu xin biểu muội giúp người tiến vào hoàng gia học viện.

- Không cần, lão tử thích tự do với lại không muốn nợ ân tình người khác.

- Xem như ta làm việc này để trả công cho người đã cứu ta.

Lý Thiên Hành lắc đầu hần đưa cho nàng một que thịt.

- Nếu cô muốn trả ơn không bằng cô làm đạo lữ của ta đi thế nào?

Nàng đột nhiên nghe hần nói như vậy sắc mặt đỏ một mảng lớn gương mặt quay sang hướng khác không dám đối diện với hần, trong lòng nàng lúc này vô cùng rối loạn, nhịp tim vẫn đang tiếp tục gia tăng.

- Nếu cô không muốn lão tử cũng không ép, hôm nay tiểu muội của cô cùng Nhã Vân đến gặp lão tử đòi người bọn họ nói Như Nguyệt lão sư đang giải quyết vấn đề của cô có lẽ trong vòng vài ngày nữa cô có thể quay trở lại Bạch gia.

- Thật sao?

- Lão tử gạt cô làm gì.

Nếu là trước đây nàng nghe được tin này nhất định sẽ rất vui nhưng bây giờ không hiểu sao nàng lại có chút cảm giác không nở rời xa nơi này.

Lý Thiên Hành cầm lấy que thịt cuối cùng tống vào trong miệng rồi quay sang nhìn nàng.

- Không còn sớm nữa chúng ta về thôi.

- Ân.

Ngọc Thanh đi theo sao lưng hần về đến ngôi nhà gỗ cảm giác vui sướng lúc này đã thay bằng vẻ bối rối, lưu luyến, hoang mang và một chút cảm giác gì đó mà chính bản thân nàng cũng không biết.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dạng khó xử của nàng cũng không biết phải làm sao, những gì có thể hần cũng đã làm hết rồi ngoại trừ việc ấy mà thôi bây giờ chỉ có thể chờ đợi.

- Thứ này tặng cho cô.

Ngọc Thanh nhìn chiếc hộp trước mặt thoáng do dự không biết có nên nhận lấy hay không?

- Cô yên tâm đi bên trong không có độc dược đâu, thứ này trong lúc vào rừng lão tử vô tình nhặt được thấy nó hợp với cô nên mới mang về.

- Vậy đa tạ người.

- Không còn chuyện gì nữa lão tử đi đây.

Ngọc Thanh nhìn hần rời đi không hiểu sao trong lòng lại có chút không nở.

- Không lẽ ta thật sự thích hần?

Nàng khẽ vuốt chiếc hộp trong tay tâm trạng căng thẳng không biết bên trong là thứ gì? Nàng vừa mở ra liền bị một thứ ánh sáng làm chói mắt một lúc sao mới có thể nhìn thấy thứ bên trong, lòng nàng lúc này giống như hươu con chạy loạn, Ngọc Thanh cầm lấy sợi dây chuyền ánh mắt dần trở nên mê mẩn.

- Hần mạo hiểm như vậy chỉ vì thứ này thôi sao?

Bên trong đôi mắt lạnh nhạt kia đã ẩn hiện lệ quan.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Như Nguyệt

Lý Thiên Hành trở lại phòng tu luyện thỉnh thoảng lại vào thần đồ thu gom linh dược, hần dùng mấy gốc linh dược khô trước đó để đổi mấy gốc linh dược của hắc sắc phi ưng mang về hiện tại vườn linh dược của hần đã có gần trăm gốc.

- Xem ra phải đi đến vạn bảo các lấy thêm mấy viên linh thạch mặc thuộc tính.

Hai ngày sao Như Vân tới tìm hắn, lần này nàng mặt một bộ lục y trong vô cùng thanh nhã.

- Lý đạo hữu không biết hiện tại có rảnh không?

- Có chuyện gì sao?

- Như Vân muốn mời Lý đạo hữu đi gặp một người.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói khẽ nhíu mày, hắn liếc nhìn xung quanh không thấy tiểu nha đầu kia thậm nghĩ chẳng lẽ nàng lại muốn chơi mình?

- Không biết tiên tử muốn dẫn tại hạ đi gặp người nào?

- Là Như Nguyệt lão sư.

Hắn nghe nàng nói liền thở phào một hơi gật đầu đồng ý.

Lý Thiên Hành đi theo phía sao nàng, ánh mắt đảo tới đảo lui mấy vòng.

- Không ngờ tiểu nha đầu này lại phát dục tốt như vậy, hẳn là do luyện võ kỹ thường xuyên.

Hắn nói đến đây trong đầu lại hiện ra hình ảnh của tiểu bạo nữ kia, thân hình của nàng chỉ phát triển bên dưới bên trên thì trống không.

- Chắc là do ăn ở, xem ra lão tử phải thường xuyên làm việc thiện nói không chừng có thể giúp tiểu đệ phát triển.

Như Vân dẫn hắn đi đến một khu biệt viện, xung quanh khá tĩnh lặng, mọi vật nơi đây đều vô cùng bình thường hoàn toàn khác hẳn so với mấy nơi khác bên trong học viện.

- Như Nguyệt cô cô Vân nhi đã đưa Lý đạo hữu tới.

- Vào đi.

Như Vân khẽ đẩy cửa tiến vào, Lý Thiên Hành theo sao nàng, bên trong phòng khá rộng lớn, chỉ có mấy chiếc bàn với vài cái ghế, ánh mắt hắn đảo qua một vòng sao đó dừng lại trên người của một nữ nhân, ánh mắt hắn cứ như bị dính chặt lên người nàng làm cách nào cũng không thoát ra được.

Nữ nhân nhìn phản ứng của hắn chỉ mỉm cười.

- Người là Lý Thiên Hành sao?

- Tiểu tử thú vị lão sư đang hỏi người kìa?

Lý Thiên Hành giật mình tỉnh mộng, hắn bây giờ mới để ý trong phòng còn có một người khác.

Bạch Tiểu Linh thấy hắn bây giờ mới phát hiện mình trong lòng tràn đầy tức giận, dù sao nàng cũng là mỹ nữ nổi tiếng của học viện vậy mà hắn lại không thèm để ý tới.

- Người bị câm hay sao mà không trả lời.

Sao một hồi mất phong độ hắn lập tức bài ra dáng vẻ cung kính cuối chào.

- Học đồ ra mắt Như Nguyệt lão sư.

Nàng khẽ gật đầu ánh mắt đáng giá Lý Thiên Hành vài lần.

- Nếu đã là học đồ của ta, sao này ta sẽ gọi người là tiểu Lý được không?

- Vâng.

- Được rồi tiểu Lý ngồi xuống đi, ta có chuyện muốn nói với người.

Lý Thiên Hành ngồi một bên cẩn thận đánh giá nữ nhân trước mặt, nàng chỉ khoảng chừng 25 tuổi, mắt phượng mày liễu, ngũ quan đoan chính, mái tóc được búi lên cao để lộ chiếc cổ thon dài trắng muốt, dáng người thướt tha, thành thực mê người, đặc biệt là cặp song phong kia không thua kém yêu nữ hắn từng gặp bên trong phòng đấu giá của vạn bảo các, từ trên người nàng phát ra một loại khí chất lãnh diễm, cao quý làm cho người khác chỉ muốn cuối đầu thuần phục nhưng lời nói của nàng lại ôn nhu, từ ái giống như mẫu thân quan tâm nhi tử của mình, Lý Thiên Hành càng nhìn càng cảm thấy ưa thích không thôi.

- Tiểu Lý chuyện hôm trước người nói với hai nha đầu này ta đã nghe bọn chúng nói qua, người có chắc sẽ nhận ra được bọn người kia không?

- Lão sư yên tâm chỉ cần đồ nhi nhìn thấy bọn chúng thì có thể lập tức nhận ra.

- Khoác lác.

Bạch Tiểu Linh nhìn bộ dạng của hắc liên kinh thường nói.

- Vương thành rộng lớn như vậy không biết bên trong có bao nhiêu người làm sao có thể vừa nhìn liền nhận ra?

- Nếu cô không tin liền để ta ngửi một cái cho dù nhắm mắt đi ngoài đường lão tử cũng có thể nhận ra được mùi của cô.

- Người...

- Tiểu Linh đừng nháo nữa nếu tiểu Lý đã tự tin như vậy thì lần này cứ làm theo kế hoạch của hắc.

- Sư phụ... nhưng làm sao có thể dễ dàng tin hắc được chuyện lần này liên quan đến nguy hiểm của Như Vân tỷ tỷ.

Như Nguyệt nghe nàng nói khẽ gật đầu ánh mắt nhìn sang Lý Thiên Hành.

- Tiểu Lý người có thể chứng minh lời mình nói là sự thật không?

- Tất nhiên.

Lý Thiên Hành tự tin gật đầu.

- Lão sư chỉ cần người lấy cho ta một mảnh nhỏ dược liệu để ta nhìn qua một lần sao đó trộn chúng vào những loại dược liệu khác đồ nhi nhất định có thể tìm ra.

Như Nguyệt nghe hắc nói khẽ gật đầu nàng từ bên trong giỏ chỉ lấy ra một mảnh nhỏ dược liệu để cho hắc nhìn qua sao đó để vào bên trong hỗn hợp mấy trăm loại dược liệu.

Bạch Tiểu Linh một bên đắc ý nhìn hắc nàng không tin trên đời này lại có người mũi thính như chó vậy.

- Lần này xem tiểu tử thúi người làm sao khoác lác.

Lý Thiên Hành đi đến bên cạnh đồng dược liệu dùng thần thư quét qua một lần liền tìm thấy thứ mình cần, ánh mắt hắc liếc nhìn sang tiểu nha đầu đang đặt ý kia khoe miệng khẽ cong lên, hắc đi đến trước đồng dược liệu cầm lên một miếng quay sang nhìn Bạch Tiểu Linh.

- Bạch tiểu thư có dám đánh cược cùng ta không?

- Cược cái gì?

- Nếu ai thua chỉ cần mời người thắng một bữa ăn là được tất nhiên địa điểm do người thắng cuộc quyết định.

Bạch Tiểu Linh nhìn vẻ tự tin của hắc khẽ do dự ánh mắt khẽ nhìn sang sư phụ mình chỉ thấy người gật đầu liền tự tin hẳn lên.

- Được bốn tiểu thư đồng ý.

Hắc thấy nàng đồng ý mỉm cười giờ lên mảnh linh dược trong tay.

- Miếng này tất nhiên... là không phải.

Lý Thiên Hành cầm lên miếng linh dược khác sao đó gật đầu.

- Chính là miếng này, lão sư không biết học đồ chọn có đúng không?

Bạch Tiểu Linh cũng hướng đôi mắt to tròn đầy chờ mong nhìn Như Nguyệt hi vọng nhìn thấy cái lắc đầu của nàng.

- Không sai chính là mảnh dược liệu này.

Bạch Tiểu Linh vừa nghe câu trả lời của nàng về mặt liền sụp xuống trong vô cùng thất vọng, Lý Thiên Hành nhìn nàng bằng ánh mắt an ủi.

- Tiểu nha đầu nếu cô không muốn thì lão tử cũng không ép.

- Hừ bốn cô nương dám chơi dám chịu khi nào người muốn ăn thì tới tìm ta.

Như Nguyệt đánh giá Lý Thiên Hành lại lần nữa trong ánh mắt có chút thương thức.

- Tiểu Lý lần này trong cây vào người, ba ngày sau chúng ta sẽ bắt đầu kế hoạch.

Bên trong vạn bảo các Tổng Tiền đứng trước một căn phòng vẻ mặt vô cùng phức tạp buồn vui lẫn lộn.

- Lão Tổng vào đi.

Tổng Tiền đẩy cửa vào bên trong, lão nhìn nữ nhân đang đứng trước mặt, ánh mắt kinh ngạc, ngoài vẻ yêu mị vốn có bây giờ nàng còn ẩn chứa một khí tức băng lãnh đáng sợ.

- Tiểu... tiểu thư.

- Hôm nay có chuyện gì quan trọng không?

- Không có mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường chỉ có buổi đấu giá lớn còn 7 ngày nữa là tổ chức.

- Người cứ làm mọi việc như bình thường là được buổi đấu giá đó vẫn do ta chủ trì.

- Lão nô tuân lệnh.

Tổng Tiền lấy trong tay áo ra hai viên đan dược sao đó cung kính đưa cho nàng.

- Tiểu thư người xem thứ này.

Ngọc Mị nhìn hai viên đan dược nằm trong lòng bàn tay ánh mắt băng lãnh khẽ biến sắc.

- Cực phẩm đan dược cũng không hiếm nhưng phẩm chất cao hơn cực phẩm đan dược đây là lần đầu tiên ta thấy được, thứ này người lấy được từ đâu?

- Tiểu thư người còn nhớ tên tiểu tử có sư phụ là tứ phẩm luyện dược sư lão nô từng nói không?

- Viên đan dược này là của sư phụ hắn?

- Đúng vậy.

Nàng nhìn viên đan dược trong tay vài lần một lúc sao mới lên tiếng.

- Tạo nghệ luyện đan đạt đến mức này không thể là tứ phẩm luyện dược sư, ít nhất cũng phải là lục phẩm, Tổng lão người hãy đi sắp xếp ta muốn gặp hắn.

- Lão nô tuân lệnh.

Lý Thiên Hành trở lại căn phòng liền phát hiện có người đan đứng đợi sẵn, hắn có chút ngạc nhiên tên này lại là người của vạn bảo các.

- Người tìm ta sao?

- Đại nhân cuối cùng cũng gặp được ngài, tiểu nhân phụng lệnh Tổng quản lý mời ngài đến vạn bảo các có chuyện quan trọng cần thương lượng.

- Được rồi, đi thôi.

Hắn vừa đi vừa suy nghĩ không biết lão hồ ly lần này kêu hắn đến để làm gì.

- Không lẽ là vì mấy viên đan dược của lão tử?

Lý Thiên Hành vừa tiến vào bên trong vạn bảo các đã nhìn thấy Tổng Tiền từ bên trong đi ra trên mặt vẫn mang theo nụ cười thân thiện.

- Tiểu Lý cuối cùng lão ca cũng đợi được người.

- Tổng lão ca bệnh tình của huynh thế nào rồi?

Tổng Tiền vỗ vai hắn cười nói.

- Nhờ thần đan của tiểu Lý đệ thương thế của lão ca đã hoàn toàn khỏi hẳn nên hôm nay mới tìm đệ để tạ.

- Tổng lão ca chúng ta là huynh đệ có cần phải khách sáo như vậy không?

- Được rồi chúng ta không nói chuyện này nữa, lão ca sẽ dẫn đệ đi gặp một người.

- Ai vậy?

- Hắc hắc đệ đi theo liền biết chắc chắn không làm tiểu Lý đệ thất vọng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Ngọc Mị

Lý Thiên Hành đi theo Tống Tiền vào bên trong một căn phòng được trang trí vô cùng lộng lẫy hoàn toàn khác hẳn với căn phòng của Như Nguyệt, ở giữa phòng có một chiếc giường bên trên có một nữ nhân đang nằm.

- Không lẽ lão hồ li này định tặng nữ nhân cho lão tử? có nên nhận hay không đây?

Lý Thiên Hành định hỏi đã không biết lão hồ li kia chạy đi đâu, bây giờ trong phòng chỉ còn cô nam quả nữ thì có thể làm chuyện gì chứ?

- Nếu vậy lão tử cũng không khách sáo.

Hắn đi tới bên cạnh chiếc giường tâm trạng vô cùng hồi hộp, lúc trước không phải chưa từng làm chuyện ấy nhưng mà lần này là lần đầu tiên của hắn ở đại lục, Lý Thiên Hành khẽ kéo bức màn qua một bên vừa nhìn thấy nữ nhân nằm bên trong tâm trạng hưng phấn vừa rồi toàn bộ biến mất, Lý Thiên Hành lập tức quay lưng bỏ chạy trong lòng thầm mắng 18 đời tổ tông lão.

- Lý công tử đã đến rồi sao lại vội đi như vậy?

Một giọng nói yêu mị từ phía sau bức màn truyền đến thanh âm tựa như mật ngọt đủ sức làm say đắm bất kì nam nhân nào.

Hắn vừa nghe nàng nói liền biết không ổn.

- Hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm tại hạ đi nhầm chỗ, cô nương tiếp tục nghỉ ngơi tại hạ không làm phiền.

Lý Thiên Hành vừa nói xong lập tức xoay người rời đi.

- Lý công tử không lẽ Ngọc Mị xấu đến như vậy sao? khiến người vừa nhìn liền hoảng sợ bỏ chạy?

- Làm sao có thể, Ngọc Mị tiên tử là nữ nhân xinh đẹp nhất mà tại hạ từng thấy.

Nàng nghe hắn nói che miệng cười khẽ, đôi mắt ẩn hiện phong tình.

- Vậy công tử có thể ở lại đây trò chuyện với Ngọc Mị một chút được không?

- Được, được tất nhiên là được.

Lý Thiên Hành vừa trả lời từ sắc linh khí bên trong cơ thể liền bạo động, ánh mắt mờ mịt của hắn thoáng trong suốt, bước chân dừng lại.

Ngọc Mị khẽ nhíu mày, mị lực của nàng trước nay chỉ thất bại một lần không lẽ nam tử này cũng có thể chống lại mị lực của nàng sao? trong lúc nàng còn đang suy nghĩ thì tên nam nhân trước mặt lại tươi cười bước đến ngồi đối diện nàng.

- Không biết tiên tử có chuyện gì muốn nói với tại hạ.

Ngọc Mị đánh giá hắn vài lần đều không phát hiện ra điểm bất ngờ hắn là do yêu mị tâm pháp của nàng mới đột phá nên mới xuất hiện tình trạng như vậy.

- Lý công tử Ngọc Mị từ nhỏ đã ngưỡng mộ tuyệt thế thiên tài như công tử hôm nay may mắn gặp được thật vinh hạnh cho tiểu nữ.

- Tiên tử quá lời tại hạ nào phải thiên tài tất cả đều do ân sư chỉ bảo.

Lý Thiên Hành tuy biết nàng chỉ giả vờ nhưng trong lòng không biết đang lơ lửng ở mấy tầng mây.

- Công tử không cần khiêm tốn nếu không phải công tử tài năng xuất chúng, thiên phú kinh người thì cho dù ân sư người có tận tình chỉ bảo cũng không đi được đến đâu.

Hắn nghe nàng nói trong lòng lại càng vui sướng miệng cười đến không khép lại được.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Ngọc Mị khẽ nghiêng người hai ngón ngọc phong phía trước như muốn phá áo xông ra, ánh mắt phong tình liếc nhìn hắn, trong tay nàng xuất hiện hai viên

đan dược.

- Lý công tử không biết người có nhận ra hai viên đan dược này không?

Lý Thiên Hành nhìn thấy hai viên đan dược trên bàn trong lòng liền khinh bỉ, cuối cùng cũng chịu lời cái đuôi hồ li ra.

- Đây là...

Hắn nhìn một lúc mới có thể nhận ra dược, ánh mắt ngạc nhiên nhìn nàng.

- Đây không phải là đan dược ta tặng cho Tổng lão ca sao? sao lại ở chỗ tiên tử? không phải lão ca nói đã dùng rồi sao?

Nàng cẩn thận nâng niu viên đan dược trong lòng bàn tay giọng nói đầy ngưỡng mộ.

- Hai viên đan dược này tuy phẩm cấp không cao nhưng về chất lượng thì đúng là tuyệt đối, đan dược như thế vốn là nhân gian chỉ bảo làm sao Tổng lão nở dùng, ngay cả tiểu nữ cũng không nở nữa là.

Nàng vừa nói xong nhẹ nhàng đặt viên đan dược vào bên trong chiếc hộp, ánh mắt tràn đầy luyến tiếc.

Lý Thiên Hành biết đã đến lúc mình trở tài lập tức vỗ ngực hào sảng nói.

- Tiên tử yên tâm đan dược như thế này ở chỗ sư phụ ta còn rất nhiều nếu như tiên muốn ta có thể xin ngài tặng cho mấy bình.

Ngọc Mị vừa nghe hai mắt liền sáng lên nhưng sao đó lại âm ỉ.

- Nhưng mà tiểu nữ cũng không thể mặt dày nhận lấy nếu không sẽ bị người khác chê cười, hay là tiểu nữ sẽ dùng thượng phẩm linh thạch đổi lấy, công tử thấy có được không?

Lý Thiên Hành có chút ngạc nhiên, thông thường người ta chỉ dùng thượng phẩm linh thạch để mua đan dược ngũ cấp trở lên, không ngờ nàng lại chơi lớn như vậy a, đột nhiên hắn chợt nghĩ đến một việc về mặt lập tức khó xử.

- Không giấu gì tiên tử với tu vi của tôn sư hiện tại, linh thạch có hay không cũng không quan trọng.

Nàng nghe hắn nói ánh mắt thoáng động trừ khi tu luyện giả đạt đến toái hư cảnh giới mới có thể không cần linh thạch, không lẽ... Ngọc Mị nghĩ đến đây ánh mắt mang theo vài phần nóng bỏng nhìn Lý Thiên Hành.

- Lý công tử không biết có thể cho Ngọc Mị biết danh tánh của tôn sư hay không?

- Thật ra bản thân ta cũng không biết danh tánh của ngài, lần trước khi ta lạc vào bên trong mê vụ sâm lâm vô tình gặp tôn sư sao đó được người cứu ra, ta một lòng báo ân nên mới xin bái người làm thầy, lúc đầu người còn từ chối sao đó lại đột nhiên thốt lên hai chữ đan mệnh rồi nhận ta làm đệ tử.

Ngọc Mị nghe đến đây ánh mắt nhìn Lý Thiên Hành càng thêm nóng bỏng, nếu không e ngại vị sư phụ kia của hắn rất có thể nàng đã bắt hắn làm của riêng.

- Lý công tử lão nhân gia thật sự nói người có đan mệnh sao?

Lý Thiên Hành gật đầu vẻ mặt thành thật đến vô đối.

Ngọc Mị lúc đầu còn chưa tin tưởng vị tôn sư của nàng từng có suy nghĩ loại đan dược thần kì này chính là do nam tử trước mặt tạo nên, không chừng trên người hắn có bảo vật luyện đan nào đó nhưng khi nghe tới hai từ đan mệnh lập tức tin tưởng lời hắn nói, huống chi hắn đã trúng mị thuật của nàng không thể nào lừa dối nàng được, đan mệnh chính là đan trung chi mệnh nếu như không chết chắc chắn sẽ tu thành đan đạo.

Hắn nhìn vẻ mặt liên tục biến đổi của nàng trong lòng cười thầm.

- Ngọc Mị tiên tử sư tôn ta có một sở thích khác người chính là trước khi người luyện đan đều cắt một khối đồ thạch để xem vận mai chi khi cắt trúng bảo vật thì người mới luyện đan, hay là như thế này ta sẽ lấy đan dược của sư phụ đổi lấy đồ thạch của Vạn bảo các không biết có được không?

- Nếu như công tử đã có lòng thì Ngọc Mị chỉ có thể tiếp nhận.

Hắn thấy nàng đồng ý liền lấy ra hai bình đan dược.

- Đây là hồi linh đan cùng hồi thương đan tháng trước lão sư đã tặng cho tại hạ.

Ngọc Mị cầm lấy một bình đan dược đánh giá vài lần đúng là chất lượng không khác gì hai viên đan dược lúc trước.

Hắn nhìn đôi bàn tay vừa trắng, vừa thon, nhỏ, mềm mại kia nếu dùng làm một số việc đúng nghĩa sẽ vô cùng hữu ích cho xã hội.

- Ngọc Mị đa tạ công tử.

- Không cần đa tạ, không biết hôm nay Ngọc Mị tiên tử có rảnh không? tại hạ muốn mời người dùng bữa để bài tở lòng ngưỡng mộ của mình dành cho tiên tử.

Ngọc Mị nghe hần nói trên mặt lộ ra thái độ bối rối.

- Công tử lượng thứ mấy ngày nữa là đến buổi đấu giá lớn của bản các tiểu nữ còn rất nhiều việc phải chuẩn bị, mấy hôm nay thật sự không có thời gian rảnh.

Nàng nhìn bộ mặt tiếc nuối của hần khẽ mỉm cười.

- Sao khi buổi đấu giá kết thúc Ngọc Mị sẽ mời công tử dùng bữa để tạ tội.

- Vậy tại hạ sẽ đợi đến lúc đó.

Ngọc Mị mỉm cười cảm kích lại ném cho hần một cái mị nhãn.

- Tổng lão.

Tổng Tiền vừa nghe nàng gọi liền từ bên ngoài bước vào.

- Tiểu thư.

- Tổng lão người dẫn Lý công tử đến đồ phùng mọi chi phí bản các sẽ chi trả.

- Vâng.

Ngọc Mị quay sang nhìn Lý Thiên Hành hai sòng mắt lưu chuyển giọng nói như mê hoặc lòng người.

- Lý công tử lần này đa tạ công tử đã làm cho tiểu nữ thỏa mãn.

Lý Thiên Hành cố áp chế phản ứng cơ thể đi theo Tổng Tiền ra bên ngoài.

Tổng Tiền vừa ra tới cửa hai mắt hiệp thành một đường nhìn hần.

- Tiểu Lý người xem lần này lão ca đối xử với người không tệ chứ.

Lý Thiên Hành nhìn thấy bộ mặt này của lão chỉ hận không thể dè ra đập một trận nếu hần không có từ sắc linh khí đã bị con yêu nữ kia lột sạch rồi.

- Ân tình này tiểu đệ suốt đời không quên.

Hần cùng Tổng Tiền đi đến đồ thạch phùng vừa rồi bên trong hai bình đan dược hần đưa cho Ngọc Mị có 20 viên như vậy hiện tại hần có 20 vạn trung phẩm linh thạch, Lý Thiên Hành đi một vòng bên trong đồ phùng ánh mắt nhìn mấy khối đá trước mặt âm thầm tính toán, bây giờ hần không thiếu linh dược chỉ thiếu linh thạch cùng pháp bảo, hần dựa vào từ sắc linh khí dò tìm mấy khối đá chứa linh thạch cùng pháp bảo bên trong, cuối cùng tìm được 50 khối trong đó 45 khối chứa linh thạch chỉ 5 khối chứa pháp bảo tiêu hao hoàn toàn 20 vạn trung phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành mang theo tâm tình hưng phấn trở về phòng sao đó tiến vào bên trong giới chỉ cất đồ thạch, từ sắc linh khí bắt đầu thôn phệ từng khối đá, bên trong 45 khối đồ thạch có 20 cực phẩm linh thạch mộc thuộc tính, 10 viên cực phẩm linh thạch thổ thuộc tính, hần đem toàn bộ chôn xuống vườn linh dược, 10 viên cực phẩm linh thạch vô thuộc tính, 5 bình linh tuyền, trước mặt hần chỉ còn 5 khối đồ thạch ẩn chứa binh khí.

Từ sắc linh khí bắt đầu thôn phệ khối đồ thạch đầu tiên, một cảm giác quen thuộc ập đến nhiệt độ xung quanh giảm liên tục gần như đóng băng đến khi mảnh đá cuối cùng rơi xuống bên trên không trung xuất hiện một thanh kiếm, lưỡi kiếm trong suốt ánh kiếm như sương vô cùng sắc bén, bên trên thanh kiếm khắc ba chữ hàn băng kiếm.

- Nếu dùng thứ này lột thịt mấy con hắc sắc phi ưng chắc là dễ hơn so với dùng phi đao.

Lý Thiên Hành nhìn thanh kiếm trong tay có chút tiếc nuối, binh khí này đẳng cấp không thấp chỉ riêng lưỡi kiếm đã dùng địa cấp tài liệu huyền băng vạn năm, thanh kiếm này ít nhất cũng là địa cấp binh khí nhưng hần lại không thích sử dụng kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Lý Ngụy

Từ sắc linh khí tiếp tục thôn phệ khối đồ thạch thứ hai lần này xuất hiện trước mặt hắn là một tấm lưới màu vàng kim, hình giống mạng nhện, to cỡ một bàn tay, Lý Thiên Hành dùng thần thư quét qua một lần hai mắt tỏa sáng rõ lập tức thu mảnh lưới lại liên tục vuốt ve.

- Cuối cùng cũng tìm được thứ tốt.

Mảnh lưới kim sắc được làm từ kim tằm ti địa cấp tài liệu, kẻ địch bị trói lại sẽ không thể sử dụng linh lực.

Có được một thứ vừa ý ánh mắt hắn tràn đầy mong đợi nhìn khối đồ thạch thứ ba, bên trong khối đồ thạch xuất hiện một vật đen thui giống như một cái mai rùa nhìn sơ qua thì không có gì đặc biệt nhưng cái mai rùa này được luyện chế từ hắc sơn quy đã đạt đến ngũ cấp yêu thú. Lý Thiên Hành hài lòng cất mai rùa vào bên trong thứ này có thể giúp hắn cản một đòn của cường giả hóa thân cảnh trở xuống.

- Lão tử vẫn chưa có bảo giáp hộ thân hôm nào ghé ngang tàn binh cát lấy một bộ vậy.

Lý Thiên Hành nhìn hai khối đá còn lại đang lơ lửng trên không, đây là hai khối đặc giá nhất mà hắn mua mỗi khối nuốt hơn 5 vạn trung phẩm linh thạch, hắn nhìn từng mảnh đồ thạch rơi xuống trong lòng liên tục cầu nguyện.

- To ku da to ku da to ku da...

Sao khi mảnh đồ thạch cuối cùng rơi xuống, một viên hắc châu xuất hiện trước mặt hắn. Lý Thiên Hành dùng thần thư quét qua vài lần phát hiện một đồng tài liệu luyện kim bên trong viên châu, huyền cấp có, địa cấp cũng có ngay cả thiên cấp cũng có nhưng hắn nhìn cả buổi trời cũng không biết thứ này dùng để làm gì.

- Không lẽ lần này không linh?

Lý Thiên Hành buồn bực đặc viên châu ở một nơi nào đó bên trong giới chỉ ánh mắt mong đợi nhìn vào khối đồ thạch cuối cùng, từ sắc linh khí vừa thôn phệ một nửa bên trong khối đồ thạch lóe lên một tia sáng màu vàng sao đó biến mất, từ sắc linh khí đang thôn phệ khối đồ thạch liền nhắm một hướng bay đi.

- Đã vào động của Lý Thiên Hành ta còn muốn chạy sao?

Hắn khẽ giơ bàn tay lên bên trong xuất hiện một sợi tơ màu vàng đang liên tục cử động như muốn trốn đi, một lúc sau từ sắc linh khí mới quay trở lại, Lý Thiên Hành vừa nhìn thấy liền ném cho vị huynh đệ này một ánh mắt khinh thường.

- Cuối cùng vẫn phải nhờ đến lão tử ra tay.

Lý Thiên Hành dùng thần thư quét qua một lần ánh mắt lần nữa phát sáng như nhìn thấy mỹ nữ, trên tay hắn không phải là thần binh mà là một loại kì binh cũng giống như linh hỏa, kim tơ do kim linh khí tồn tại không biết bao nhiêu vạn năm mới có thể tạo thành, sở hữu đặt trung của kim loại vô cùng chắc chắn, ngay cả cường giả toái hư cảnh nếu như không cẩn thận cũng có thể bị tiểu tử này trói lại.

Hắn vừa nghĩ đến tình cảnh một cường giả toái hư cảnh phải cầu xin hắn tha mạng trong lòng hưng phấn đến không thể kiềm chế được.

- Tiểu tử này đúng là không tệ, lão tử lần này chịu thiệt nhận người làm tiểu đệ vậy.

Hắn dựa theo chỉ dẫn của thần thư dùng linh lực của bản thân bao phủ lấy kim tơ, mất gần cả canh giờ mới có thể thu phục được tên tiểu tử này.

Lý Thiên Hành liếc nhìn ngôi nhà gỗ ở phía xa đang muốn tiến lại thì phát hiện có người đến tìm, hắn mở cửa phòng nhìn thấy một tên học đồ đang đứng trước cửa.

- Chuyện gì?

- Sư huynh viện trưởng có chuyện cần tìm.

Lý Thiên Hành đi theo tên học đồ vào bên trong phòng của viện trưởng, vừa đi vào bên trong hắn đã phát hiện vài thân ảnh quen thuộc.

- Tiểu Lý người cũng ngồi đi.

Lý Thiên Hành cung kính gật đầu tiến lại gần chỗ của Lý Mục.

Viện trưởng thấy đã đủ người liền tuyên bố nhiệm vụ.

- Lần này ta triệu tập các người tới đây là vì chuyện của mê vụ sâm lâm, mấy ngày trước trong thành có người bàn tán nói bên trong mê vụ sâm lâm xuất hiện thiên cấp thần khí chắc các người cũng nghe qua?

Lý Thiên Hành nghe viện trưởng nói liền lắc đầu chuyện quan trọng thế này tại sao hắn lại không hay biết gì hết.

Lý Mục ngồi một bên khẽ đánh hắn một cái.

- Lý Huỳnh đệ đừng thật thà như vậy chứ?

Lý Thiên Hành nhìn ánh của mọi người xung quanh đang đổ dồn về phía mình lập tức gật đầu khẳng định như đúng rồi.

Viện Trưởng nhìn qua một vòng tiếp tục nói.

- Các người đều là đệ tử trọng điểm do học viện bồi dưỡng nên lần này ta sẽ dành cơ hội cho các người, phần còn lại phải xem vào vận khí của các người, lần này di tích mở ra chỉ có cường giả từ kim đan cảnh trở xuống mới có thể tiến vào các người chỉ có thời gian hai tuần, sau hai tuần phong ấn bên ngoài sẽ không còn hiệu lực lúc đó xảy ra chuyện gì chắc các người cũng hiểu?

- Đồ nhi rõ.

Viện trưởng khẽ gật đầu.

- Lần này sự việc quan hệ trọng đại nên học viện quyết định phái Hàn Tuyết lão sư làm đoàn trưởng cùng 5 lão sư khác làm đoàn phó, hi vọng các người không làm cho ta thất vọng.

Đúng lúc này một giọng nói đột nhiên vang lên.

- Viện trưởng đồ nhi có một việc không hiểu mong viện trưởng có thể giải thích.

- Nói.

- Theo đồ nhi biết Lý Thiên Hành đồng học là thuộc bên đan viện tại sao lại tham gia thí luyện lần này?

Lý Thiên Hành vừa nghe nói đến hấn ánh mắt bất hiện nhìn đối phương, hấn nhận ra tên này là Triệu Lâm người lần trước hấn gặp ở chỗ Bạch Tiểu Linh.

Viện trưởng liếc nhìn Lý Thiên Hành khoe miệng mỉm cười đầy thâm ý.

- Tiểu Lý tuy là đệ tử đan viện nhưng hấn cũng tu luyện vũ kỹ nói cách khác hấn là đan võ song tu, tiểu Lý nếu ta đoán không lầm bây giờ người đã là trúc cơ hậu kỳ đúng không?

- Vâng thưa viện trưởng.

Mọi người nghe viện trưởng nói ánh mắt có chút ngạc nhiên nhìn Lý Thiên Hành ngay cả Lý Mục bên cạnh cũng vậy.

- Lý huynh đệ không ngờ người lại trâu như vậy.

- Nếu lão tử không trâu làm sao có thể xứng đáng làm huynh đệ của người.

Lý Mục nghe hấn nói khẽ giật mình nhưng lập tức khôi phục xem như chưa có chuyện gì?

- Được rồi nếu các người không có ý kiến vậy thì mọi chuyện quyết định như vậy, một tháng sau bắt đầu xuất phát.

- Rồi.

Lý Thiên Hành vừa rời khỏi phòng viện trưởng liền có người tìm gặp.

- Lý đạo hữu không biết có thể dành một chút thời gian cho tiểu nữ được không?

Lý Thiên Hành nhìn Như Vân trước mặt trong lòng bắt đầu ỳ ự sượng.

- Không lẽ tiểu nữ này bị mị lực của lão tử hấp dẫn nhanh như vậy? cũng đúng lão tử phong lưu anh tuấn, đẹp trai tiêu soái, thông minh tài hoa nàng nhất kiến chung tình điều đó cũng là đương nhiên.

Lý Mục nhìn thấy cảnh này cũng có chút kinh ngạc bản thân hấn suốt ngày tìm mỹ nữ lại không được tên huynh đệ này vừa rời của đã có mỹ nữ đến tìm, người so với người sao lại khác như vậy.

- Thiên Hành huynh đệ không phải là chúng ta có chuyện cần bàn sao?

- Có sao? À ta nhớ rồi chuyện đó cũng không quan trọng hay là để lúc khác đi.

Lý Thiên Hành ném cho Lý Mục ánh mắt khinh thường sao đó quay sang mỉm cười nhìn Như Vân.

- Như Vân tiểu thư đã mời làm sao tại hạ có thể từ chối.

- Tiểu nữ đa tạ công tử.

Hấn vừa tính động thủ chiếm chút tiện nghi thì lại có người tiến tới.

- Như Vân nàng ở đây sao?

Lý Thiên Hành vừa nhìn thấy tên này trong lòng thầm mừng.

- Tiểu tử người không thể để lão tử làm ăn xong hãy đến sao?

Như Vân sắc mặt có chút cứng ngắc.

- Ngươi đạo hữu không biết tìm Như Vân có chuyện gì?

Lý Ngụy liếc Lý Thiên Hành một cái sao đó mỉm cười thân thiện.

- Như Vân ta muốn mời nàng đi ăn sẵn tiện bàn chuyện hôn sự của chúng ta.

Lý Thiên Hành nghe đến đây khẽ nhủ mày, tên này kiểm soát còn bá đạo hơn hẳn.

- Lý Ngụy không phải hôn ước của chúng ta đã bị hủy bỏ sao? Người không nên nói lung tung.

- Ta đâu có nói lung tung, đúng là hôn sự chúng ta lúc trước bị hủy bỏ nhưng ngày hôm qua phụ thân ta đã đến gặp phụ hoàng của nàng sao khi hai người bàn luận cuối cùng phụ hoàng của nàng cũng đồng ý không hủy bỏ hôn sự chỉ là tạm thời dời lại một ít thời gian.

Như Vân nghe hắn nói về mặt không tin tưởng.

- Không có khả năng, không phải Như Nguyệt cô cô đã nói...

- Nàng phải nên biết Lý gia ta nắm hơn một nửa quân quyền, Như Nguyệt lão sư làm sao có thể so sánh.

Lý Thiên Hành nhìn về mặt đắc ý của hắn liền không nhịn được chen vào.

- Đây, người đang làm nhảm gì vậy? Lão tử khi nào nắm một nửa binh quyền, làm sao ta không biết?

Lý Ngụy đang hưng phấn đột nhiên bị cắt ngang ánh mắt bất thiện nhìn Lý Thiên Hành.

- Lý Thiên Hành ta khuyên người không nên xen vào chuyện này nếu không người nhất định sẽ hối hận.

- Chuyện của người lão tử không rảnh để quản.

Lý Thiên Hành tiến lại chỗ của Như Vân mỉm cười.

- Như Vân tiên tử không phải có chuyện muốn nói với tại hạ sao? Bây giờ không còn sớm chúng ta mau chóng đi thôi.

- Đúng lại.

Lý Ngụy chặn trước mặt hai người ánh mắt âm trầm nhìn Lý Thiên Hành.

- Lý Thiên Hành người đang muốn gây chuyện với Lý gia sao? Người nên suy nghĩ cho kỹ dù là viện trưởng cũng không thể cứu được người.

- Người đang uy hiếp lão tử sao? Lão tử nói cho người biết nếu người dám chen vào chuyện của ta cho dù là gia gia của người cũng không cứu được người.

Lý Ngụy nghe hắn nói liền cười lớn, ánh mắt tràn đầy kinh thường nhìn Lý Thiên Hành.

- Người tưởng người là ai? Lý gia ta chỉ cần nói một câu cũng có thể làm cho người ở Vương thành này không chốn dung thân.

Lý Thiên Hành đột nhiên tiến lên chặn trước mặt của Như Vân, trên tay hắn xuất hiện một tấm kim bài.

- Tiểu tử nể tình người cùng họ Lý lần này lão tử tha cho người sao này nếu để lão tử thấy người còn ý thế hiếp người lão tử nhất định thay gia gia người dạy dỗ tiểu tử người.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Núi phi ưng

Lý Ngụy đang muốn nổi bão nhưng khi nhìn thấy tấm kim bài kia sắc mặt liên tục biến đổi cuối cùng xoay người bỏ đi.

Lý Thiên Hành khẽ thở phào cũng may lần này có tấm kim bài của vạn bảo các dọa tên tiểu tử này.

- Đúng là làm mất mặt dòng họ Lý.

Hắn nói xong liền xoay người trên mặt mang theo nụ cười tiêu soái nhìn Như Vân.

- Như Vân tiên tử không biết chúng ta sẽ đi khách sạn... à không khách điểm nào đây?

- Duyệt Lai khách điểm công tử thấy thế nào?

- Tốt.

Lý Thiên Hành dù sao cũng ở Vương thành được mấy tháng cũng biết được Duyệt Lai khách điểm là một trong những khách điểm nổi tiếng nhất ở Vương thành, bên trong chỉ thanh toán bằng linh thạch, món ít nhất cũng hơn 100 linh thạch hạ phẩm, hắn nhìn tòa khách điểm trước mặt lại nhớ tới Trương Tam, Liễu Chính.

- Nếu có cơ hội nhất định sẽ dẫn hai người họ đi ăn sạch mấy cái khách điểm ở Vương thành này.

- Lý công tử người thấy nơi đây như thế nào?

- Khá tốt.

Như Vân gọi vài món ăn sao đó đưa thực đơn cho hắn, Lý Thiên Hành nhìn qua một lần đột nhiên nhớ đến tiểu bạo nữ kia thiếu hắn một bữa ăn, xem ra nơi này cũng không tệ lần này lão tử sẽ chơi tiểu nha đầu đó một vỏ, càng nghĩ về mặt hắn càng bị ối.

- Lý công tử người đang cười gì vậy?

- À không chỉ là ta nghĩ không biết lần này Như Vân tiên tử có chuyện gì muốn nói với tại hạ.

- Công tử không cần đa lễ, gọi tiểu nữ Như Vân là được, lần này tiểu nữ đến là muốn hỏi công tử đã có quyết định cho tương lai chưa?

Lý Thiên Hành lúc trước cũng từng nghe Liễu Chính nói chỉ cần tiến vào bên trong hoàng gia học viện là có thể nhất phi trùng thiên nhưng hắn vẫn chưa tìm hiểu chuyện này bao giờ.

- Tại hạ vẫn chưa nghĩ đến chuyện đó.

- Lý công tử thấy Vương thành thế nào?

- Vương thành vô cùng tốt xứng đáng là vương trung chi thành cũng là thành trì lớn nhất mà tại hạ từng thấy.

Như Vân nghe hắn trả lời khẽ gật đầu đồng ý.

- Vậy nếu như công tử có cơ hội tiến vào bên trong hoàng gia để làm việc không biết công tử có đồng ý không?

- Không biết bây giờ tại hạ phải xưng hô như thế nào mới đúng?

- Công tử có thể gọi tiểu nữ là Như Vân cũng có thể gọi là thất công chúa.

- Không biết thất công chúa nhìn trúng tiểu nhân ở điểm nào?

- Công tử không cần khiêm tốn chỉ riêng khả năng nhận biết được liệu ngay cả Như Nguyệt cô cô là tam phẩm luyện đan sư cũng tự nhận không bằng.

- Như vậy là ngày lúc đó thất công chúa đã nhìn trúng ta?

Như Vân khẽ gật đầu, Lý Thiên Hành cảm lấy tách trà trên bàn uống một hơi cạn sạch hắn biết lần này không ăn được gì chỉ có thể uống li trà trước mặt.

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì ở trước phòng viện trường thất công chúa cố ý mời tại hạ đi ăn là muốn tạo ra mâu thuẫn giữa tại hạ với Lý gia đến khi mọi việc không thể giải quyết công chúa sẽ đứng ra hòa giải, lúc đó ta lại nợ công chúa một ân tình chỉ có thể vì hoàng gia làm việc để trừ nợ.

Như Vân nghe hắn nói lập tức lắc đầu.

- Mọi chuyện không phải như công tử nghĩ, hôm nay thật sự tiểu nữ chỉ muốn mời công tử dùng bữa không ngờ lại bị Lý Ngụy chen ngang với lại bản thân Như Vân cũng không hề hay biết việc hôn ước đó.

- Chuyện này có thật hay không cũng không liên quan tới tại hạ, lần này tại hạ giúp công chúa chỉ vì người là tỷ muội tốt của Ngọc Thanh, hôm nay đa tạ công chúa mời dùng bữa, cáo từ.

Lý Thiên Hành vừa đi vừa thở dài hôm nay hẳn không những không làm ăn được gì mà còn đắc tội với Lý gia đúng là xui xẻo.

- Tốt nhất hôm nay lão tử không nên ra khỏi phòng nếu không chẳng biết lại đụng phải thứ gì.

Hắn tiến vào bên trong thần đồ tiếp tục thu mấy góc được liệu, sao mấy ngày kiên trì luyện tập bây giờ hắn đã đi được vài bước, Lý Thiên Hành đi ra bên ngoài cửa hang nhìn cánh rừng trước mắt, hắn từng nghe nói Hoành đoạn sơn mạch chính là sơn mạch lớn nhất trên đại lục này kéo dài vô tận cho dù là cường giả toái hư cảnh giới cũng không thể đi hết.

- Không lẽ đây chính là Hoành đoạn sơn mạch?

Hắn suy nghĩ một chút liền lắc đầu phủ nhận, nếu đây là hoành đoạn sơn mạch không có lý gì Thiên Tước đế quốc lại nhường cho hai đế quốc kia chiếm đóng phải biết linh khí ở đây nhiều gấp mấy chục lần Vương thành.

- Dù sao cũng không có việc gì làm hay là đi ra ngoài xem thử.

Lý Thiên Hành đi được vài bước lại tiến vào bên trong giới chỉ hắn tốn nửa ngày trời chỉ đi được vài dặm đường lúc này trước mặt hắn lại xuất hiện một hang động giống như hang động lúc trước, Lý Thiên Hành vừa bước tới cửa hang liền ngửi ra mùi của hắc sắc phi ưng, hắn dùng thần thư quét qua mấy lần phát hiện không có chủ nhà bên trong.

- Nhà không có chủ là nhà hoang mà là nhà hoang thì lão tử vào hẳn là không phạm pháp đi.

Lý Thiên Hành vừa tiến vào liền nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc một cái tổ chim rộng đến cả 100m bên cạnh còn trồng mấy cây ăn trái.

- Tiểu tử này không ngờ lại biết canh tác đúng là không tệ, không tệ.

Hắn dùng thần thư quét qua một lần lập tức nhận ra mấy cây linh dược còn sống đều là ngũ cấp, thân cây tỏa ra linh khí không thua cực phẩm linh thạch trên cây còn có vài trái.

- Ngũ hành quả tầng 1 cấp bậc dưới hóa thân chặt chặt, kim linh quả tầng độ tinh thuần kim thuộc tính chà chà, Tinh cương quả tôi luyện thể chất... a di Đà Phật lấy của người là không đúng vậy lấy của chim hẳn là không sai với lại tên này lại không biết cái gì là trồng trọt lại để ngũ phẩm linh dược gãy đến da bọc thân như thế này đúng là tội lỗi, tội lỗi.

Lý Thiên Hành thu mấy cây linh dược vào bên trong giới chỉ còn cái tổ chim kia hắn nhìn mấy cái rồi lắc đầu tiếc nui rồi đi.

- Làm người phải biết đủ, phật bảo không nên tham, không nên tham.

Hắn chấp hai tay đi ra bên ngoài sao khi đi được vài dặm lại tiếp tục gặp thêm một hang động, lúc hắn đang định tiến vào độ hóa thì nhìn thấy một cảnh tượng làm hắn suốt đời không quên.

- Cái gì vậy? không lẽ sắp mưa?

Bên trên bầu trời một đám mây đen kéo đến khi còn cách hắn vài trăm dặm Lý Thiên Hành mới nhận ra đó là một bầy hắc sắc phi ưng, thần thư vừa quét qua ít nhất cũng có hơn vài vạn con, thấp nhất là tam cấp cao nhất lên đến lục cấp yêu thú.

- Đây là đâu? Ta là ai?

Lý Thiên Hành cảm giác như mình đang mơ, hắn không sợ mấy con phi ưng này nhưng mà cứ nghĩ mỗi con có một hang động, mỗi hang động đều có gần ấy ấy lượng linh dược nếu như hắn có thể gom toàn bộ linh dược của bọn này không chừng có thể dùng linh dược để nhấn chìm cả một tòa Vương thành.

Đúng lúc này một con hắc sắc phi ưng bay về phía hắn trên miệng còn ngậm mấy góc linh dược, Lý Thiên Hành lập tức rời khỏi thần đồ hắn cũng không ngu đến nỗi vì mấy góc linh dược lại đi đắc tội với bầy cầm thú này.

Lý Thiên Hành trở về phòng mình trên mặt tràn đầy hưng phấn nếu như lấy được toàn bộ của cải của bọn cầm thú hẳn chắc chắn sẽ trở thành người giàu nhất trên cái đại lục này, đến lúc đó cũng không cần phải đi đào mộ người khác nói không chừng mấy tên kia phải tìm mộ của hắn mà đào.

- Không đúng, không đúng lão tử vẫn còn chưa sống đã làm sao lại có tư tưởng trời ơi như vậy.

Lý Thiên Hành áp chế tâm tính của mình cố gắng lấy lại bình tĩnh, điều bây giờ hắn cần làm chính là tu luyện di lăng chi thuật cùng ẩn thân chi thuật để chuẩn bị kế hoạch hai ngày sau.

Hoàng gia học viện bên trong một căn phòng thanh nhã hai nữ nhân đang ngồi đối diện.

- Cô cô tại sao phụ hoàng lại đồng ý hôn sự của con? không phải là lúc trước người đã đồng ý hủy bỏ hay sao?

- Ta cũng không biết, hôm qua Lý Cẩn cùng hoàng huynh ở bên trong hoàng cung bí mật nói chuyện hẳn là có liên quan đến chuyện của con.

- Cô cô bây giờ con phải làm sao? không lẽ thật sự phải lấy Lý Ngụy sao?

Nhã Vân vừa nói trên gương mặt bình tĩnh lộ ra vẻ sầu não, ngay cả vị cô cô nàng tin tưởng nhất cũng không giúp được mình xem ra lần này nàng thật sự đã hết đường đi.

- Nhã Vân con đã ở bên trong hoàng cung lâu như vậy hẳn là phải hiểu được một số quy tắc chúng ta không thể thay đổi được, cho dù con có cố gắng như thế nào cũng vậy thôi, nhị tỷ của con chính là ví dụ tốt nhất.

Nhã Vân nghe nhắc đến nhị tỷ hai mắt có chút đỏ lên, nhị tỷ của nàng mất dù mang trong mình ngũ phẩm linh mạch vẫn bị phụ hoàng mang đi làm vật trao đổi hưởng chi chỉ là một tứ phẩm linh mạch như nàng.

- Cô cô không phải vẫn còn có người hay sao?

Như Nguyệt nghe nàng nói chỉ mỉm cười một cái.

- Ta sao? chỉ là chưa có người trả giá phù hợp thôi.

Hai người nói đến đây đều trầm ngâm, im lặng một lúc sao Như Nguyệt mới lên tiếng.

- Như Vân mấy ngày nay con cứ ở trong phòng của ta, kế hoạch lần này con không cần tham dự.

- Tại sao? không phải...

Như Vân nói đến đây liền hiểu ra mọi chuyện, nàng là công chúa của một vương quốc làm sao có thể đi mạo hiểm để cứu công chúa của một tiểu quốc được.

- Con yên tâm ta sẽ cho người giả dạng con với lại lần này ta còn mời được một cường giả nguyên anh cảnh hỗ trợ chắc chắn sẽ không có sơ xuất.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Cướp người

Bên trong phủ Triệu gia, Triệu Lâm đang nghe tên thuộc hạ hồi báo sắc mặt ngày càng âm trầm.

- Người chắc chắn Bạch tiểu thư chỉ đi cùng Như Vân công chúa rồi thành, ngoài ra không còn ai khác?

- Tiểu nhân tận mắt nhìn thấy, hai người họ có vẻ rất vội ngay cả xe ngựa cũng không kịp chuẩn bị chỉ cười hai con khoái mã hành vân.

- Nếu để nàng ta tìm được biểu tỷ của mình không phải kế hoạch lần này của ta thất bại sao? Không chừng còn bị bại lộ thân phận.

Triệu Lâm đi tới đi lui vài vòng cuối cùng cắn răng quyết định.

- Người phải âm vệ theo dõi hai nàng nếu như phát hiện Ngọc Thanh lập tức cướp người, không được làm tổn thương bất kì ai trong hai nàng.

- Tuân lệnh.

Bạch Tiểu Linh cùng Như Vân vừa ra khỏi thành liền nhắm hướng Vọng thành chạy đi, hai người chạy được một lúc trước mặt xuất hiện một chiếc xe ngựa, Bạch Tiểu Linh nhìn thấy sắc mặt mừng rỡ chạy tới, nàng tiến vào bên trong xe về mặt trăng đầy kinh ngạc sao đó ôm bụng cười nghiêng ngả.

- Tiểu nha đầu cười đủ chưa?

- Tiểu tử thái tử công nương thấy bộ dáng này của người vô cùng đáng yêu hay là sao này người cứ mặt như thế này đi.

Lý Thiên Hành ngồi bên trong kiệu tâm trạng vô cùng buồn bực, theo kế hoạch hẳn phải giả làm Ngọc Thanh chỉ cần ngồi bên trong kiệu tìm người là được nhưng để chắc ăn hẳn thay luôn một bộ nữ y sao đó lại dịch dung một chút nhìn hẳn bây giờ cũng khá xinh xắn, đáng yêu. Lý Thiên Hành nhìn Như Vân đang ngồi bên cạnh hai mắt hiếp thành một đường.

- Người là ai?

Bạch Tiểu Linh ở một bên ôm bụng cười nhìn thấy thái độ của hắc liên bất mắng.

- Tiểu tử thú vị người đang nói nhằm gì vậy? nàng không phải là Như Vân tỷ tỷ sao?

Lý Thiên Hành lắc đầu một tay đưa ra sao lung nắm lấy phi đao bất cứ lúc nào cũng có thể phóng ra.

Như Vân nhìn về đề phòng của hắc tử bên trong cơ thể lấy ra một tấm lệnh bài.

- Hoàng vệ quân, lần này ta được phái đến để bảo vệ các người.

Bạch Tiểu Linh nhìn thấy tấm lệnh bài này về mặt cũng trở nên đề phòng.

- Như Vân tỷ tại sao lại không đến?

- Thất công chúa là thiên chi ngọc điệp làm sao có thể mạo hiểm.

Nàng thấy hai người vẫn đề phòng liền mang kế hoạch nói ra một lần.

- Ta thấy kế hoạch của các người hình như là đã thất bại, đến bây giờ vẫn không có ai tới.

- Cô chắc chắn như vậy sao? Chưa vào Vương thành mọi chuyện vẫn chưa thể biết được.

Lý Thiên Hành vừa nói tới đây khoe miệng khê cong lên, lúc này phía trước xuất hiện một đoàn người chắn ngang xe ngựa, Bạch Tiểu Linh nhìn thấy người dẫn đầu sắc mặt lập tức thả lỏng.

- Là tam trưởng lão, tại sao người lại đến đây?

Hắc nhìn nàng muốn tiến ra bên ngoài lập tức cản lại.

- Tiểu nha đầu cô định đi đâu?

- Tất nhiên là bảo bọn họ tránh đường nếu không làm sao dụ bọn người kia được.

- Không cần ta cảm nhận được bên trong đám người này có vài tên lúc trước đã tấn công biểu tỷ cô.

- Người có nhìn lầm hay không? Tam trưởng lão rất thân với nhị bá làm sao có thể hại biểu tỷ được?

Lý Thiên Hành nghe nàng nói chỉ muốn cốc cho vài cái, tiểu nha đầu này lại dám nghi ngờ khứ giác của hắc.

- Được rồi, cô ra gặp bọn họ đi, nhớ kỹ không được nói biểu tỷ của cô đang ở bên trong kiệu.

- Biết rồi.

Bạch Tiểu Linh biểu mỗi một cái lập tức phóng ra bên ngoài ánh mắt nghi hoặc nhìn Bạch Đăng.

- Tam trưởng lão, ngài tại sao lại tới đây?

- Linh nhi lúc này người vội ra ngoài cha người lo lắng cho người nên nhờ ta đi theo bảo vệ.

Bạch Đăng vừa nói ánh mắt lão liên tục đảo qua chiếc kiệu.

- Linh nhi bên trong kiệu là ai vậy?

- Là Như Vân công chúa cùng với đồng học của Linh nhi, tam trưởng lão không cần phải lo lắng, ngài trở về nói với phụ thân chút nữa ta sẽ trở về.

Bạch Đăng khẽ lắc đầu.

- Nơi đây là bên ngoài vương thành vốn không an toàn hay là như thế này đi ta sẽ hộ tống các người trở lại vương thành được không?

- Việc này...

Bạch Tiểu Linh không ngờ mọi việc lại diễn ra như vậy nếu để tam trưởng lão hộ tống trở về kế hoạch lần này coi như thất bại.

- Sao vậy? hay là Linh nhi không tin tưởng vào khả năng của lão già này?

- Không phải là như vậy... chỉ là...

- Tiểu Linh để tam bá hộ tống chúng ta về thành đi.

Lúc này bên trong xe ngựa vang lên giọng nói suy nhược của một nữ tử.

- Vâng.

Bạch Đăng vừa nghe được giọng nói này liền hướng thủ hạ bên cạnh ra giấu một cái.

- Trở về.

Đúng lúc này một đoàn sương mù trắng bay đến bao phủ lấy đoàn người, vài bóng đen từ bên trong rừng xông ra.

- Tất cả mau vận linh lực đề phòng, lão phu sẽ bảo vệ tiểu thư, các người mau đi bảo vệ công chúa.

Bạch Đăng vừa nói xong liền hướng Bạch Tiểu Linh bay đến tóm lấy thắt lưng của nàng kéo đi.

- Tam trưởng lão bên trong còn có Như Vân tỷ, cùng Ngọc Thanh tỷ.

- Tiểu thư yên tâm bọn họ sẽ không sao, các người bảo vệ cho tiểu thư, lão phu đi bảo vệ công chúa.

Mấy bóng đen phóng vào bên trong kiệu ánh mắt đảo qua hai nữ tử, lúc bọn họ đang muốn động thủ thì bị Bạch Đăng xuất hiện ngăn cản, lão tung ra một chưởng linh khí xung quanh bạo động mấy tên áo đen bị đánh bay ra bên ngoài.

- Công chúa lão phu tới hộ giá.

Lão vừa nói xong liền đứng che trước người Như Vân.

- Ta không sao, Bạch trưởng lão người mau đi cứu Ngọc Thanh.

Lúc này mấy bóng người áo đen lao tới chỗ Ngọc Thanh nhưng lại bị mấy người của Bạch gia chặn lại.

- Các người hộ tống Ngọc Thanh tiểu thư rời đi bọn ta ở lại chặn đường bọn chúng.

Ngọc Thanh nhìn đám người Bạch gia trước mặt tâm trạng liền thả lỏng theo bọn họ rời đi.

Một lúc sao đám sương mù tan hết bên trong khu rừng chỉ còn lại Bạch Đăng, Bạch Tiểu Linh, Như Vân cùng mấy người Bạch gia và vài tên áo đen nằm trên đất.

- Tam trưởng lão Ngọc Thanh tỷ bị bọn chúng bắt đi rồi người mau đuổi theo đi.

Bạch Đăng nghe nàng nói lão thở dài một hơi.

- Linh nhi nếu lão phu đuổi theo thì ai ở lại bảo vệ người cùng công chúa huống chi bốn phía nơi đây đều là rừng rậm làm sao biết bọn chúng nhất định đi đường nào?

Như Vân đứng một bên khẽ gật đầu.

- Tiểu Linh Bạch trưởng lão nói không sai, bây giờ điều quan trọng nhất là trở về thông báo để mọi người cùng đi tìm.

Bạch Tiểu Linh gật đầu sao đó phóng lên ngựa chạy đi.

Lý Thiên Hành chạy được một lúc liền ngừng lại vì trước mặt hắn xuất hiện vài tên áo đen cản đường.

- Ngọc Thanh tiểu thư chủ nhân muốn mời người tới làm khách, hi vọng người không nên từ chối.

Lý Thiên Hành quay lại nhìn mấy người Bạch gia sao lưng chỉ thấy bọn họ hướng tên áo đen chào một cái sao đó tránh đi.

- Ngọc Thanh tiểu thư người đừng đề ta phải động thủ.

Lý Thiên Hành đang định mở miệng đột nhiên một luồng uy áp áp đến mấy tên áo đen phía trước lập tức phun máu toàn bộ ngã trên mặt đất không biết sống chết.

- Tiểu tử, ở đây không còn chuyện của người, mau trở về đi.

Hắn nhìn lên bầu trời thấy một thân ảnh màu đen đang đứng phía trên, khí tức trên người lão không thua gì mấy con hắc sắc phi ưng bên trong thần đồ, lão già này tu vi ít nhất đạt đến nguyên anh cảnh.

- Đa tạ tiên bối giúp đỡ.

Hắn nói xong liền xoay người bỏ đi, lão giả nhìn hắn rồi đi khẽ phát tay bên trong khu rừng xuất hiện vài bóng người đi ra thu dọn hiện trường.

Hoàng gia học viện bên trong một căn phòng trang nhã Như Nguyệt cầm trong tay một quyển đan thư, sao lưng nàng là một hắc y lão giả.

- Công chúa mọi việc đã được lão nô giải quyết ổn thỏa, có điều chuyện này lại liên quan đến Triệu gia.

- Triệu gia? là Triệu Lâm sao?

- Đúng vậy.

- Ngọc Thanh cũng không phải là nhân vật quan trọng bên trong Bạch gia, chuyện lần này chắc chắn Bạch gia không truy cứu, người hãy đến Triệu gia nói với bọn họ chuyện này đến đây là kết thúc.

- Lão nô lập tức đi ngay.

Lão giả vừa nói xong thân hình biến mất như chưa từng xuất hiện, bên trong căn phòng Như Nguyệt khẽ đặt quyển sách lên bàn sao đó cầm lấy chung trà.

- Nếu ta không phải là một đan sư, số phận của ta không chừng cũng giống như tiểu nha đầu này.

Lý Thiên Hành trở lại phòng, bây giờ chuyện của Ngọc Thanh đã được giải quyết cũng đã đến lúc đưa nàng đi nhưng hắn lại có cảm giác không ổn.

- Làm bao nhiêu chuyện cuối cùng cũng chẳng sợ muộn được gì.

Hắn càng suy nghĩ càng không cam lòng một mỹ nữ tốt như vậy cũng không biết sao này có gặp được hay không làm sao có thể dễ dàng bỏ qua được?

- Từ địa cầu đến đại lục này xa như vậy lão tử cũng có thể đào một phát là tới hướng chỉ chỉ là một cái Bạch gia nhỏ xíu kia, bọn chúng dám ngăn cản, lão tử nhất định đào cả nhà bọn chúng lên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ngọc Thanh rời đi

Sáng hôm sau trong lúc hắn còn đang chìm trong xuân mộng của mình thì bên ngoài lại có người tìm đến.

- Tiểu tử thú vị người mau đưa bốn tiểu thư đi gặp biểu tỷ.

Lý Thiên Hành vừa mở cửa liền gặp tiểu bạo nữ sắc mặt hưng phấn, bên cạnh còn có thất công chúa.

- Tiểu nha đầu cô nổi điên cái gì vậy? muốn gặp tỷ muội của cô thì về nhà gặp đến chỗ lão tử làm gì?

Tâm tình hưng phấn của Bạch Tiểu Linh bị câu nói của hắn làm bay mất, ánh mắt nàng hừng hực sát khí nhìn Lý Thiên Hành.

- Tiểu tử thú vị người đang nói mớ cái gì đó hử có tin bốn tiểu thư cho người một roi không?

- Lão tử không rảnh nói chuyện với một tiểu nha đầu làm ơn tránh qua một bên để người lớn nói chuyện.

Lý Thiên Hành nói xong ánh mắt dời sang thất công chúa.

- Lão già hôm qua là người của cô phải đến sao?

- Lý công tử đã đánh giá cao tiểu nữ rồi, làm sao tiểu nữ có thể sai kiến một cường giả như vậy.

- Như vậy là người của Như Nguyệt lão sư?

Hắn nhìn nàng gật đầu lập tức khẳng định suy nghĩ trong lòng mình, quả nhiên gái đẹp đều không đơn giản.

- Không biết mọi người đã tìm ra thủ phạm hay chưa?

- Tiểu tử thú vị nếu không tìm thấy thủ phạm bốn cô nương lại đến tìm người sao? đúng là không có đầu óc.

Lý Thiên Hành nhìn vẻ mặt khinh bỉ của nàng hắn chỉ muốn dè nha đầu này xuống đánh cho một trận no đòn, sẵn tiện giúp nàng tăng kích thước vòng 3.

- Lão tử biết rồi, ngày mai lão tử sẽ dẫn nàng tới trước cửa Vương thành các người muốn gặp nàng vậy thì ngày mai hãy đến.

- Tại sao lại là ngày mai? bây giờ không được sao?

Bạch Tiểu Linh bất mãn nói ánh mắt đề phòng nhìn Lý Thiên Hành.

- Có phải người có ý đồ với biểu tỷ không?

Lý Thiên Hành nghe nàng nói liền kinh ngạc, tiểu nha đầu này sao hôm nay lại thông minh như vậy?

- Lão tử giống loại người đó sao?

- Làm sao bốn cô nương biết được với lại nhìn người cũng hơi giống.

- Ta kháo, lão tử nếu như có ý đồ với biểu tỷ của cô cần gì phải nói cho cô biết nàng ở chỗ của lão tử, không lẽ cô nghĩ lão tử ăn no rừng mỡ không có chuyện gì làm lại đi chọc vào Bạch gia của cô sao?

Như Vân thấy tình cảnh không ổn liền chen vào hòa giải.

- Tiểu Linh nếu Lý công tử đã nói như vậy thì ngày mai chúng ta đến trước cửa hoàng thành đợi người, dù sao chỉ đợi một ngày cũng không lâu lắm.

Bạch Tiểu Linh gạt đầu trước khi rời đi ánh mắt còn hướng Lý Thiên Hành đe dọa, Lý Thiên Hành tiến vào trong phòng, nghĩ tới cảnh nàng rời đi trong lòng có chút chán nản.

- Cuộc đời không có bữa tiệc nào không tàn, cho dù là ngôi mộ nào thì cuối cùng cũng sẽ bị đào lên, biết đâu khi không có lão tử bên cạnh, nàng mới hiểu được cuộc đời của nàng vốn không thể không có ta.

Lý Thiên Hành nằm trên giường hồi tưởng đến những ngày hắn ở địa cầu thật vui sướng biết mấy, muốn đào mộ ai thì đào, muốn của ai thì của nếu không được thì chạy, còn ở cái đại lục này hắn đụng đến đâu cũng điều là thứ dữ, không phải độc xà thì là công chúa, không phải tiểu bạo nữ thì là nữ gia các chẳng có loại nào là dễ chơi.

- Lão ca người đưa lão tử tới chỗ này sao đó lại bỏ rơi lão tử một mình ở đây đúng là không có nghĩa khí gì cả.

Sáng hôm sau hắn tiến ra bên ngoài Vương thành tìm một chỗ ít người tiến vào bên trong giới chỉ, hắn đi đến trước ngôi nhà gỗ nhìn xung quanh một vòng cũng không phát hiện ra Ngọc Thanh, sao đó hắn vào bên trong tìm kiếm cũng không thấy được bóng dáng của nàng, Lý Thiên Hành dùng thần thức tìm qua một lần phát hiện nàng đang nướng thịt bên cạnh bờ suối.

Hắn đi tới chỗ của nàng nhìn mấy que thịt đen thui trên đống lửa, tay nàng thảnh thơi xoay mấy que thịt nhưng ánh mắt lại nhìn con suối trước mặt.

- Cô đang nướng thịt sao?

- A...

Nàng vừa nghe thấy tiếng của hắn liền buồn que thịt trong tay.

- Người... người tới khi nào?

- Lão tử mới tới.

Lý Thiên Hành nhìn mấy que thịt hắc sắc phi ung đen thui về mặt tràn đầy tức giận, một cân gần 10 trung phẩm linh thạch chứ ít đâu.

Ngọc Thanh nhìn ánh mắt của hắn về mặt ái náy đứng một bên.

- Xin lỗi là do ta sợ ý.

- Không sao, đi thôi.

Nàng nhìn hắn quay đi liền bước theo vừa đi được một lúc nàng liền phát hiện vấn đề.

- Đây đâu phải là đường về nhà?

- Lão tử cũng đâu có nói muốn dẫn cô về nhà.

Lý Thiên Hành ngừng lại một chút lại tiếp tục nói.

- Không phải cô muốn trở về Bạch gia sao? hôm nay lão tử sẽ đưa cô trở về.

Ngọc Thanh nghe hần nói trong lòng có một loại cảm giác khó tả nàng chỉ biết mình không thích loại cảm giác này, giọng nói của nàng có chút rung rẩy hỏi lại.

- Thật... thật sao?

- Lão tử không rảnh để lừa cô, có phải lúc này cô cảm thấy vui lắm đúng không? cô yên tâm đi sao này lão tử sẽ không bao giờ đến làm phiền cô, sẽ không ai chọc giận cô, không ai quấy rầy cô, sao này cô vẫn là một công chúa cao cao tại thượng bình yên vui vẻ mà sống qua ngày.

Lý Thiên Hành nói xong liền tiếp tục bước đi nếu như hần nhớ không lầm thì cảnh tiếp theo nữ nhân vật chính sẽ chạy đến ôm sao lưng hần thì phải.

- Khoan đã.

Hần vừa nghe giọng nói của nàng khoe miệng khe cong lên, chờ đợi cảm giác hai ngọn đồi ập đến.

Nàng nhìn bóng lưng trước mặt xa dần trong lòng như có thứ gì đó đang thối lại, nàng rất muốn nói cho hần biết chỉ cần hần mở lời nàng sẽ ở lại cùng hần nhưng lời vừa ra tới miệng nàng làm sao cũng không thể nói được.

- Sao này làm sao ta có thể gặp người?

Lý Thiên Hành nghe nàng nói câu này có chút thất vọng nhưng có còn hơn không.

- Tiểu nha đầu kia biết chỗ của ta, không còn sớm nữa nên đi thôi.

Hai người đi tới một vách núi liền ngừng lại hần lấy ra mấy bình đan dược đưa cho nàng.

- Thứ này cho cô.

Ngọc Thanh nhận lấy mấy bình đan dược ánh mắt lưỡng lự vài lần cuối cùng cũng cắn răng quyết định, nàng tháo chiếc ngọc bội đeo trên người đưa cho hần.

- Thứ này người tạm thời giữ lấy xem như ta báo đáp một ít trước cho người, đợi đến khi trở về ta sẽ cùng biểu muội tới gặp người.

Lý Thiên Hành muốn từ chối nhưng hần nhớ lại đây là tùy thân ngọc bội của nàng liền lập tức nhận lấy.

- Được rồi cô nhắm mắt lại đi ta sẽ đưa cô rời khỏi đây.

Ngọc Thanh quay đầu nhìn ngôi nhà gỗ một lần sao đó nhắm mắt, Lý Thiên Hành đưa nàng đến trước cổng Vương thành thì nhìn thấy nha đầu Bạch Tiểu Linh đang đứng trước cổng ánh mắt liên tục đảo qua đảo lại.

- Lão tử không muốn gặp nha đầu kia cô một mình tới đó đi.

Ngọc Thanh vừa đi được vài bước liền quay đầu nhìn hần.

- Người nhất định phải chăm sóc thật tốt mấy chậu hương dược nếu người dám đem chúng đi bán ta sẽ không tha cho người.

Nàng nói xong gương mặt có chút ửng đỏ chạy tới chỗ của Bạch Tiểu Linh.

Bên trong Triệu gia Triệu Lâm nằm trên giường bộ dạng khổ sở, phía sau của hần bị đánh đến vô cùng thâm nếu không phải mẹ của hần khổ sở cầu sinh thì lần này hần thực sự tiêu rồi.

- Người nói thật sao? tiểu tử kia lại có liên quan đến chuyện này?

- Vâng, tiểu nhân trong lúc đang thi hành nhiệm vụ chính mắt nhìn thấy hần đưa Ngọc Thanh công chúa trở lại vương thành.

Triệu Lâm nghe được sắc mặt tràn đầy phẫn nộ.

- Lý Thiên Hành tiểu tử người dám đối đầu với bốn công tử lần này ta phải bắt các người trả giá thật đắt, người mau đi mời ca ca ta đến, Triệu Lâm ta nhất định phải phục thù.

Lý Thiên Hành trở về phòng không biết vì sao trong lòng hần lại có cảm giác trống rỗng, lúc ở địa cầu mỗi lần hần không vui đều đi đào mộ người khác nhưng bây giờ lại không có cái mộ nào cho hần đào.

- Nếu không thể đào mộ vậy thì đào ổ vậy.

Hần tiếu vào bên trong Thần đồ tiếp tục sự nghiệp độ hóa linh dược của mình, trải qua mấy ngày hần quan sát thì mấy con hắc sắc phi ưng này ban ngày sẽ đi kiếm ăn ban đêm mới quay trở lại ổ.

- Bây giờ hần là không có tên nào ở bên trong a.

Lý Thiên Hành tiến vào bên trong một cái hang động cái hang này to hơn mấy cái hẻm đã đến trước đó bên trong vẫn là một cái tổ chim to đùng, bên cạnh vẫn là mấy góc linh được, như thường lệ hẻm sẽ bắt đầu đào gốc trúc tường.

- Ngũ phẩm linh được long tiệp thảo, hóa ma thụ, bạch mẫu tinh, ... ý ở đây không ngờ lại có cả lục cấp linh được.

Hẻm nhìn cây cỏ nhỏ bên cạnh đây là liệt diễm thảo dùng để luyện chế hỏa linh đan tu chân giả sao khi phục dụng có thể hình thành hỏa thuộc tính, bên cạnh vẫn còn mấy cây lục cấp linh được đều thuộc dạng hi hữu về mặt lập tức hưng phấn rục rờ.

- Đúng như lão tử dự đoán trùm BOSS nằm ở trên này.

Càng lên cao hang động càng lớn phẩm cấp linh được càng cao, bên trong động có lục cấp linh được vậy hắc sắc phi ưng ở chỗ này ít nhất là ngũ cấp yêu thú.

Sao khi thu lấy mấy góc linh được hẻm lại tiếp tục đi lên phía trên, phía trước hẻm vài dặm chính là đỉnh núi, càng đi lên áp lực càng mạnh linh khí càng dày đặc, hẻm đi được vài trượng thì bị một áp lực ép đến thở không ra hơi chỉ có thể đứng yên một chỗ.

- Xem ra không thể lên trên đó.

Lý Thiên Hành nhìn mười mấy cái hang động trước mặt nghĩ đến bên trong toàn là lục cấp linh được trong lòng lại cảm thấy khó chịu, hẻm chỉ cần tiến vào trong động thì sẽ không bị cái áp lực đáng ghét này cản trở.

- Hay là đào một hang động thông lên núi?

Hẻm lấy ra thanh kiếm chém thử vài nhát chỉ thấy trên mặt đất xuất hiện vài vết mờ, Lý Thiên Hành chỉ biết lắc đầu thở dài, đất ở đây cứng đến thái quá ngay cả địa cấp bình khí cũng không ăn thua nếu như đang đào phải mấy cục đá lớn thì không biết phải đào đến bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Bị ám sát

Lý Thiên Hành đang lúc không biết phải làm gì thì lại nhìn thấy mấy con hắc sắc phi ưng bay lượn trên bầu trời, đột nhiên hẻm nhớ đến chiếc phi cơ của mình hai mắt liền sáng lên.

- Tại sao bây giờ lão tử mới nhớ ra?

Hẻm chạy một mạch xuống núi dùng thần thụ dò xét mấy chục cái hang động cũng không thấy bóng dáng con nào.

- Bọn cầm thú này sao siêng thế nhỉ?

Đa số phi ưng đều đi kiếm ăn muốn tìm một con cũng không dễ dàng phải dễ, Lý Thiên Hành phải mất một canh giờ mới tìm được, hẻm đứng ngoài hang động quan sát một lúc trong tay xuất hiện một sợi tơ màu vàng.

- Tiểu kim tất cả nhờ vào người.

Kim sắc linh tơ bay vào trong hang động sao đó chui vào tổ của hắc sắc phi ưng, Lý Thiên Hành thấy kim tơ đã tiến vào bên dưới chiếc tổ liền ra lệnh tấn công, hắc sắc phi ưng đột nhiên nhảy ra khỏi ổ ánh mắt liên tục liếc nhìn xung quanh như đang tìm thứ gì đó sao khi không thấy có vấn đề gì lại tiến vào bên trong chiếc tổ.

Lý Thiên Hành ở bên trong giới chỉ về mặt nghỉ ngơi nhìn kim tơ trong tay.

- Không lẽ thần thụ cũng bị virus tấn công nên mới đưa sai dữ liệu.

Trong lúc kim tơ tấn công hắc sắc phi ưng hẻm ở một bên quan sát, kim tơ vừa trôi đối phương thì lại bị một sức mạnh cản lại nếu hẻm đoán không lầm đó là linh lực hộ thể của hắc sắc phi ưng.

- Không lẽ tên này không thể xuyên qua linh lực hộ thể?

Lý Thiên Hành vận một lớp linh lực bảo vệ cánh tay sao đó ra lệnh cho kim tơ tấn công quả nhiên là không thể xuyên qua, như vậy giấc mơ bắt cường giả toái hủ cảnh của hẻm đã chính thức tan thành mây khói.

- Tưởng người là bảo bối hóa ra chỉ là một tiểu bảo bối mà thôi.

Hắn lấy thần thư ra xem lại một lần mới hoàn toàn hiểu rõ, kim tơ chỉ trôi được cường giả có tu vi cao hơn chủ nhân của nó trong hai trường hợp một là đối phương tự nguyện, hai là đối phương không thể sử dụng linh lực, một khi để kim tơ trôi lại cho dù có khôi phục tu vi cũng không thể trốn thoát.

Lý Thiên Hành trở lại hang động lần này hắn lấy ra mảnh lưới kim sắc bịt kín lại cửa động sao đó gọi ra linh hỏa tấn công hắc sắc phi ưng, linh hỏa tiến vào trong một lúc liền bay ra, hắc sắc phi ưng đang phấn nộ đuổi theo phía sau, khi hắc sắc phi ưng chạy đến cửa động thì bị kim mảnh lưới kim sắc bao phủ, Lý Thiên Hành đứng một bên sắc mặt tái nhợt hắn chỉ sử dụng mảnh lưới kim sắc một lần linh lực trong cơ thể đã tiêu hao tới chín phần.

- Nếu không phải linh lực của lão tử hùng hậu thì đã bị tên này hút khô.

Hắn nhìn hắc sắc phi ưng đang vùng vẫy, trong lòng thầm than may mắn nếu ở bên ngoài cho dù hắn tung lưới cả ngàn lần cũng chưa chắc bắt được tên này, hắn lấy ra kim tơ trôi hắc sắc phi ưng lại, kim tơ vừa xuất hiện liền biến dài ra cả dặm sao đó quấn lấy hắc sắc phi ưng, Lý Thiên Hành thu lấy mảnh lưới kim sắc hắn nhìn con chim to như chiếc máy bay bị quấn như một đòn bánh tét trước mặt, bây giờ điều quan trọng nhất là phải làm cho tên này bất tỉnh mới có thể thu vào bên trong giới chỉ.

- Phải làm sao đây?

Lý Thiên Hành thử vận linh lực đánh vài cái cảm giác cánh tay đau nhói, thân thể yếu đuối tứ cấp không phải thứ mà một trúc cơ kỳ như hắn có thể đánh được,

Hắn suy nghĩ một chút liền tiến vào giới chỉ, Lý Thiên Hành đi một vòng trong vườn linh dược của mình cuối cùng dừng lại trước một góc linh dược, thân cây cao khoảng hai thước, trái cây to như quả táo bên ngoài có màu vàng óng. Cây này gọi là đường hồn thụ sao vài vạn năm sẽ cho ra đường hồn quả là nguyên liệu dùng để luyện chế ngũ phẩm đan dược đường hồn đan tâm bồ linh hồn, tăng cường hồn lực nhưng sao khi phục dụng thân thể sẽ lâm vào trạng thái nghỉ ngơi trong thời gian dài.

- Xem như tiểu tử người mai mắn.

Lý Thiên Hành hái một trái sao đó tiến vào bên trong hang động hắn đợi lúc hắc sắc phi ưng há miệng liền ném đường hồn quả vào bên trong, hắc sắc phi ưng vừa nuốt xuống lập tức nằm im bất động.

- Không phải đi luôn rồi chứ?

Hắn tiến lại kiểm tra phát hiện tiểu ưng vẫn còn hấp hối liền mang vào bên trong giới chỉ, Lý Thiên Hành dùng thần thức của bản thân kiểm chế dược lực của đường hồn quả sao khi phát hiện mọi chuyện ổn thỏa hắn ném hắc sắc phi ưng vào một chỗ bên trong giới chỉ còn bản thân tiến vào thần đồ hồi phục linh lực.

Lý Thiên Hành vừa định tới chỗ tiểu ưng kiểm tra tình hình thì cảm giác được bên ngoài có người đến tìm hắn.

- Đã khuya như vậy rồi ai lại tới tìm lão tử?

Hắn vừa mở cửa phòng thì nhìn thấy một nữ tử dung mạo khá xinh đẹp, dáng người cũng khá ngon nhưng trên mặt đang vô cùng lo lắng.

- Lý công tử cuối cùng cũng gặp được người, tiểu thư dặn nô tỳ đưa cho người thứ này nói công tử đọc xong liền tới Bạch gia gặp nàng.

Lý Thiên Hành cầm lấy bức thư sao khi đọc xong sắc mặt đại biến lập tức chạy đi, hắn chạy đi một lúc liền phát hiện mọi chuyện dường như có chút vấn đề.

- Không đúng, Ngọc Thanh mất tích tiểu nha đầu kia sẽ đến gặp ta nếu không cũng là thất công chúa, chuyện lớn như vậy với bản tính gấp gáp của tiểu nha đầu kia nhất định sẽ không viết thư.

Hắn vừa đi vừa suy nghĩ đột nhiên cảm giác được một khí tức nguy hiểm ập đến, Lý Thiên Hành liền vận linh lực nhảy qua một bên nhưng trên lưng của hắn đã bị cắm 3 mũi tên, đầu mũi tên còn xuyên qua trước ngực, một cảm giác đau nhói truyền đến Lý Thiên Hành chỉ cảm giác được trong đầu óc quay cuồng hắn cắn đầu lưỡi một cái nhanh chóng lấy lại chút bình tĩnh, dùng di lặc chỉ thuật xuyên qua một bức tường gần đó sao đó tiến vào giới chỉ.

Tại chỗ Lý Thiên Hành vừa đứng xuất hiện ba bóng đen ánh mắt liên tục liếc nhìn xung quanh.

- Người đâu?

- Tiểu tử này chạy nhanh thật, trên người nhất định là có bảo bối.

- Hắn đã bị trúng hóa huyết độc nếu trong vòng một canh giờ không có cường giả nguyên anh cảnh trợ giúp chắc chắn chết, người trở lại hoàng gia học viện quan sát, người canh ở chỗ Bạch gia, ta sẽ tiếp tục đuổi theo hắn.

Lý Thiên Hành tiến vào bên trong ngôi nhà gỗ cả người hắn bây giờ không còn một chút sức lực đầu óc đã bắt đầu mơ hồ, hắn lấy mấy viên hồi thương đan nuốt vào cảm giác đau đớn mới đỡ hơn một chút.

- Bọn này ra tay ác thật, lão tử không nhanh chân thì bây giờ chắc đã xuyên việt lần nữa rồi.

Hắn nhìn ba mũi tên trước ngực khẽ nhủu mày bên trong mỗi một mũi tên đều ẩn chứa độc được nếu không sớm điều trị sẽ vô cùng nguy hiểm, trên tay hắn xuất hiện một cơn co khô, đây là tam phẩm linh dược thạch thi thảo một khi ăn vào thân thể sẽ bị tê cứng mất đi toàn bộ cảm giác giống như một tử thi. Lý Thiên Hành đợi một lúc để dược liệu phát tác cảm giác đau đớn hoàn toàn biến mất sao đó hắn dùng thần thức bắt đầu rút ba mũi tên ra bên ngoài, đúng lúc này từ sắc linh khí bên trong cơ thể hắn bắt đầu thôn phệ loại chất độc kia mãi đến nửa canh giờ sao chất độc mới hoàn toàn giải quyết.

- Từ sắc huynh đệ đa tạ người.

Hắn lấy ra mấy cây huyết linh chi nhị phẩm cần vài cái sao đó lại lấy ra mấy viên hồi linh đan nuốt vào, bắt đầu vận công điều tức.

Bên trong Bạch phủ Ngọc Thanh ngồi trên giường, bên cạnh nàng là một phụ nhân tướng mạo có 7 phần giống nàng.

- Thanh nhi mấy ngày qua khổ cực cho con.

- Mẫu thân nữ nhi không sao, chỉ là đám người Lý tướng quân vì bảo vệ con mà hi sinh, nữ nhi luôn cảm thấy có lỗi với họ.

- Biểu tỷ yên tâm đi muội đã nói với hạ nhân sao khi đưa tỷ trở về Chung Nam sẽ tặng cho gia đình những người đó vài loại đan dược cùng kim tệ.

- Tiểu Linh đa tạ muội.

Bạch Tiểu Linh nghe nàng nói liền mỉm cười về mặt vô cùng khả ái.

- Ngọc Thanh tỷ không cần đa tạ muội, chỉ cần mấy ngày này tỷ đi chơi cùng muội là được rồi.

Mỹ phụ ngồi bên cạnh chính là mẫu thân của Ngọc Thanh nàng tên Ngọc Phương năm nay đã gần 40 nhưng nhan sắc lại giống như mỹ phụ 30 tuổi.

- Thanh nhi bệnh tình của con thế nào rồi?

- Mẫu thân yên tâm bệnh của nữ nhi đã tạm thời được áp chế.

Ngọc Thanh nói đến đây trong đầu nàng lại xuất hiện hình bóng của một nam tử suốt ngày chỉ biết làm cho nàng tức giận.

- Mẫu thân ngày mai nữ nhi muốn đi đa tạ ân nhân của mình có được không?

Ngọc Phương khẽ gật đầu.

- Được rồi ngày mai mẫu thân sẽ đi cùng con.

Ngọc Thanh đang định gật đầu nhưng nhớ lại mảnh ngọc bội mình đã tặng ai kia sắc mặt liền đỏ bừng lên.

- Mẫu thân, không cần đâu, nữ nhi không muốn gây thêm phiền phức cho người.

Bạch Tiểu Linh ngồi một bên biểu môi.

- Biểu tỷ người không cần phải cảm ơn tên tiểu tử thói đó dù sao hắn giúp tỷ chỉ là trả ơn không phải sao?

- Tiểu Linh tỷ biết muội có hiểu lầm với Lý công tử nhưng người ta đã cứu tỷ, đó là sự thật tỷ nhất định phải báo đáp.

- Linh nhi ta thấy Ngọc Thanh nói không sai, dù sao thì Lý công tử đó cũng vì biểu tỷ của con chịu không ít nguy hiểm.

- Đó là biểu tỷ quá tin người, bá mẫu... Linh nhi thấy con người của hắn vô sỉ, hạ lưu, hỗn đản... không ai sánh nổi.

- Tiểu Linh nếu muội còn nói xấu Lý công tử sao này tỷ sẽ không nói chuyện với muội nữa.

Ngọc Thanh nghe nàng nói xấu hắn đặt biệt là trước mặt mẫu thân của mình không hiểu sao trong lòng lại lo lắng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn mẫu thân vài lần thấy người không có phản ứng gì mới thờ phào một hơi.

Bạch Tiểu Linh nhìn ánh mắt đe dọa của biểu tỷ về mặt liền xụ xuống.

- Không nói thì không nói.

Ngọc Phương xoa đầu Tiểu Linh an ủi vài câu sao đó nhìn Ngọc Thanh.

- Thanh nhi nếu con không muốn mẫu thân đi cùng vậy ngày mai để Tiểu Linh đi với con được không?

- Đúng đó biểu tỷ dù sao tỷ cũng đâu biết hắn ở chỗ nào.

Ngọc Thanh nghe nàng nói đành phải gật đầu đồng ý.

Lý Thiên Hành mất một đêm để khôi phục thương thế mặt dù có sự trợ giúp của huyết linh chi nhưng sắc mặt hắn vẫn vô cùng tái nhợt, hắn nhìn ra bên ngoài phát hiện trời đã sáng liền thay một bộ y phục trở về học viện, hắn vừa đi vừa suy nghĩ về chuyện tối hôm qua từ khi đến vương thành hắn chỉ đắc tội với hai người một là tên Lý Ngụy kia hai là người đã bắt cóc Ngọc Thanh dựa vào bức thư ngày hôm qua hắn nhận được, việc lần này hắn là liên quan đến thủ phạm đã bắt cóc Ngọc Thanh.

- Bọn chúng dám ra tay bên trong Vương thành lại không e ngại thân phận hoàng gia học viện của lão tử, chắc chắn thế sao bọn người này không thua kém gì hoàng gia học viện.

Lúc hắn về đến phòng thấy trước cửa đã có hai người chính là Ngọc Thanh cùng Bạch Tiểu Linh.

- Tiểu nha đầu sáng sớm lại tới đây làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Ngọc Thanh đến

Bạch Tiểu Linh đang muốn phá cửa xông vào lại nghe thấy tiếng của hắn từ phía sau liền bất giác.

- Bốn tiểu thư không rảnh... ý tiểu tử thú vị người làm sao vậy?

Nàng nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn liền phát hiện sự việc bất thường.

- Tiểu tử thú vị người vừa ra ngoài gây chuyện sao? Bị đánh đến như vậy, đáng đời.

Ngọc Thanh vừa nhìn thấy bộ dáng thảm hại của hắn trong lòng nảy lên một cái lập tức tiến lại.

- Người không sao chứ?

Hai mắt nàng có chút ửng đỏ bên trong tràn đầy lo lắng, Lý Thiên Hành nhìn thấy cảm giác được trong lòng ấm áp đến khó tả.

- Lão tử vẫn chưa chết được.

Hắn định tới mở cửa thân thể đột nhiên lao đảo như sắp ngã, Ngọc Thanh đứng bên cạnh nhanh tay đỡ lấy.

- Người có sao không?

Hắn khẽ nhíu mày một tay đưa lên che trước ngực sao đó lắc đầu.

- Ta không sao?

- Tiểu tử thú vị ngực của người đang chảy máu kìa, vậy mà nói không sao, đúng là khoác lác.

Ngọc Thanh vội lấy bàn tay trên ngực hắn xuống, nàng nhìn thấy một mảng máu lớn trên ngực của hắn sắc mặt trở nên tái nhợt, thân thể như không còn sức lực.

- Người làm sao lại như thế này?

- Khoang hãy nói trước tiên đưa ta vào phòng.

Bạch Tiểu Linh cầm lấy ngọc bài của hắn mở cửa tiến vào, Lý Thiên Hành được hai nàng đưa tới ngồi trên giường.

- Linh nhi muội có mang theo thuốc trị thương không?

- Có, không phải tỷ muốn bôi thuốc cho hắn đấy chứ?

Bạch Tiểu Linh lấy từ trong túi trữ vật ra một bình ngọc đưa cho nàng, Ngọc Thanh vội nhận lấy sao đó bắt đầu bôi y phục ở chỗ vết thương của hắn.

- Người chịu đau một chút.

Nàng nhìn vết thương trên người hắn nước mắt không kiềm được đã bắt đầu rơi, Bạch Tiểu Linh ở một bên quan sát khẽ nhíu mày.

- Tiểu tử thú vị vết thương này rõ ràng là do cung bắn, không lẽ có người muốn ám sát người?

Lý Thiên Hành gật đầu hẳn kể toàn bộ chuyện xảy ra của ngày hôm qua cho hai nàng nghe.

- Ta nghĩ bọn người ám sát ta lần này có liên quan đến chuyện của Ngọc Thanh tiểu thư.

Ngọc Thanh nghe hẳn xưng hô với mình trong lòng nhói lên một cái, bình ngọc trong tay trở nên nặng chịch, từ bao giờ mà hẳn lại đối với mình xa lạ như vậy.

Bạch Tiểu Linh lập tức lắc đầu phủ nhận.

- Chuyện của biểu tỷ Như Nguyệt lão sư đã tự mình giải quyết, ta nghĩ bọn chúng không dám phảì người tới để gây chuyện nữa, có khi nào tiểu tử thúì người ở bên ngoài đắc tội với người khác hay không?

- Cô nghĩ ai cũng thích gây chuyện giống như cô hay sao?

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng khẳng định của nàng thật muốn đề nha đầu này xuống đánh cho một trận, rõ ràng hẳn luôn thủ thân như ngọc từ khi tới Vương thành hẳn chỉ đi qua có 3 nơi.

Ngọc Thanh cẩn thận băng lại vết thương cho hẳn sao đó quay sang nói với Bạch Tiểu Linh.

- Linh nhi muội về nói với mẫu thân mấy ngày nay tỷ sẽ ở lại học viện chung với muội, tạm thời không trở lại Bạch gia.

- Thật sao?

Bạch Tiểu Linh nghe biểu tỷ nói trong lòng nhất thời hưng phấn.

- Biểu tỷ hay là chúng ta bây giờ đi dạo bên trong học viện trước sao đó muội sẽ dẫn tỷ đi mua sắm vài thứ rồi chúng ta đến duyệt lại khách điểm dùng bữa được không?

- Tỷ sẽ ở đây chăm sóc cho Lý công tử nếu muội muốn đi mua sắm thì có thể cùng đi với thất công chúa, đợi sao khi vết thương của Lý công tử hồi phục tỷ sẽ đi với muội.

- Hà? như vậy sao được? Làm sao muội có thể để tỷ ở chung với tên lưu manh này được.

Tiểu Linh lập tức phản đối ánh mắt đầy sát khí nhìn tên nam nhân bên cạnh nếu hẳn dám mở miệng đồng ý nàng nhất định sẽ động thủ.

Lý Thiên Hành không thèm để ý đến ánh mắt kia hẳn khẽ ho khan một tiếng hai tay ôm lấy ngực bộ dạng vô cùng đau đớn.

- Lý công tử người không sao chứ?

Ngọc Thanh ngồi một bên tay chân có chút bối rối không biết phải làm sao, Tiểu Linh nhìn tên nam nhân trước mặt diễn kịch tức đến nghiến răng nàng thật muốn bay tới cắn hẳn một cái.

- Thanh tỷ, tỷ ở lại đây lo cho tên này muội đi nói với bá mẫu xong sẽ lập tức quay lại.

Bạch Tiểu Linh vừa bước đến cửa phòng liền quay lại ánh mắt cảnh cáo nhìn Lý Thiên Hành.

- Tiểu tử thúì bọn tiểu thư cấm người không được có ý đồ với biểu tỷ nếu không ta sẽ cho người biết tay.

Nàng nói xong còn quơ nắm tay nhỏ thị uy với hẳn sao đó mới rời đi.

Lý Thiên Hành thở dài một hơi cuối cùng con kì đà cũng rời đi, bây giờ là sân khấu của hẳn.

- A... Á... Â...

Ngọc Thanh thấy hẳn ôm ngực hét lên còn tưởng vết thương tái phát sắc mặt tràn đầy lo lắng, đột nhiên nàng cảm giác được một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy tay mình.

- Ngọc Thanh đa tạ nàng.

Nàng nghe hẳn nói trong lúc nhất thời không biết phải làm sao, nàng vội rút tay lại nhưng sợ mình dùng sức lại ảnh hưởng tới vết thương của hẳn.

- Không... không cần đây là việc ta nên làm.

- Là vì lúc trước ta đã cứu nàng nên nàng mới giúp ta trị thương sao?

Ngọc Thanh cũng không biết phải trả lời như thế nào, nàng cảm giác thứ cánh tay của hẳn đang nắm không phải là tay của nàng mà chính là trái tim của nàng nếu hẳn thật sự buồn ra nàng cũng không biết bản thân có sống được không, cảm giác ấm áp từ trên người đối phương truyền đến làm cho gương

mặt nàng bắt đầu ửng đỏ.

- Ngọc Thanh nàng biết không lần đầu tiên Lý Thiên Hành nhìn thấy nàng trong lòng ta đã thích nàng, mỗi lần nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng kia của nàng nhưng lại không thể giúp được gì cho nàng, lòng ta giống như dao cắt, bản thân ta chỉ biết gây phiền toái cho nàng chỉ hi vọng nàng có thể chú ý đến ta, chỉ hi vọng nàng nói với ta vài câu, lúc ta nhìn nàng quay lưng rời đi cả thế giới giống như sụp đổ mọi thứ dần dần biến mất trước mặt, ta rất muốn giữ nàng ở bên cạnh nhưng ta biết bản thân lại không xứng với nàng, ta sợ nàng nói không lúc đó...

- Không phải, nếu như... nếu như lúc đó người mở lời thì... thì...

Ngọc Thanh nắm chặt tay nàng hít sâu một hơi ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Nếu lúc đó người mở lời ta nhất định sẽ ở lại, thật ra ta cũng không muốn rời xa người chỉ là ta sợ người không có tình cảm với ta.

Hắn nhìn ánh mắt đỏ ửng của nàng bên trong chứa đựng sự kiên quyết tuyệt đối thậm chí trách bản thân sơ xuất nhất định phải rút kinh nghiệm lần sau, Lý Thiên Hành cuối cùng cũng buồn xuống được khúc mắt trong lòng, từ khi nàng rời đi hắn luôn cảm thấy bản thân như mất đi một thứ gì đó rất quan trọng, hắn biết cuộc đời hắn không thể thiếu nàng, hắn đã thích nàng cảm giác mà trước đây khi hắn ở địa cầu chưa từng có được, nếu bây giờ nàng vẫn không đồng ý có lẽ hắn sẽ dùng đến cách cuối cùng bá vương ngành thượng cung.

- Là do ta sơ xuất không hiểu tâm ý của nàng.

Ngọc Thanh nghe hắn nói trong lòng lại có chút ngọt ngào, nàng ngồi cạnh hắn gương mặt cuối xuống ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn sang Lý Thiên Hành khóe miệng khẽ cong lên.

- Thiên... Thiên Hành đa tạ chàng.

- Đa tạ ta?

Lý Thiên Hành nghe nàng nói có chút khó hiểu, hắn vẫn còn chưa truyền thụ tư thế cho nàng sao lại đa tạ sớm thế?

- Thật ra mỗi việc chàng làm ta đều hiểu rõ, tâm ý của chàng ta đã hiểu từ lâu nếu như hôm nay chàng không nói những lời này cũng sẽ có một ngày Thanh nhi bái tỏ với chàng nếu không Thanh nhi không thể yên tâm mà ra đi được.

Hắn nhìn vẻ mặt tươi cười của nàng trong lòng có chút đau đớn không biết có phải là vết thương tái phát hay không? Lý Thiên Hành vòng một tay để lên vai nàng sao đó kéo nàng dựa vào người hắn.

- Nàng yên tâm chỉ cần ta còn sống sẽ không bao giờ để nàng rời xa ta.

Ngọc Thanh khẽ dựa vào người hắn, hai người cứ như vậy mà ngồi im cho đến khi...

- ẦM... Lý Thiên Hành bốn tiểu thư đã cảnh cáo người, người lại dám không nghe, dám khi dễ biểu tỷ của ta? Có phải người muốn chết hay không?

Bạch Tiểu Linh dùng tốc độ nhanh nhất để quay lại cũng may là nàng tới sớm bắt gian tại giường để xem tên này còn gì để nói.

- Biểu muội, muội đang làm gì vậy?

Ngọc Thanh nhìn thấy nàng liền đỏ mặt đứng lên vội đóng cửa nếu không để người khác nhìn thấy nàng nhất định không còn mặt mũi.

- Biểu tỷ có phải hắn uy hiếp tỷ muốn dùng việc lúc trước ép tỷ lấy thân báo đáp không? Tỷ không cần phải sợ, chỉ cần có muội ở đây hắn sẽ không dám làm gì tỷ đâu, tỷ mau nói đi.

Lý Thiên Hành có chút kinh ngạc nhìn nàng, đầu óc tiểu nha đầu này cũng phải toàn bộ đều bị hư vẫn có một bộ phận còn dùng được.

- Tiểu Linh, muội hiểu lầm rồi, không phải như muội nghĩ đâu.

Ngọc Thanh nắm tay nàng kéo qua một bên giải thích, Bạch Tiểu Linh sắc mặt liên tục biến đổi ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn hắn thậm chí ngay cả tiểu đệ của hắn cũng không buồn tha, Lý Thiên Hành cảm giác lạnh người bây giờ hắn đang bị thương nếu nha đầu này thừa cơ tập kích không biết có tránh kịp hay không?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Viện trưởng tới

Bạch Tiểu Linh nghe nàng kể mọi việc ánh mắt nửa tin nửa ngờ.

- Biểu tỷ lời tỷ nói là thật sao? Không phải là tỷ bị hấn uy hiếp nên mới nói như vậy đó chứ?
- Tiểu Linh nếu như hấn uy hiếp tỷ thì tỷ có thể đưa thứ đó cho hấn sao?
- Thanh tỷ chuyện này tỷ đã nói cho bá mẫu biết chưa?

Ngọc Thanh khẽ lắc đầu, ánh mắt âm áp nhìn nam nhân ngồi trên giường.

- Vẫn chưa.
- Thanh tỷ, muội nghĩ tỷ nên nói cho bá mẫu biết dù sao người cũng có kinh nghiệm trong mấy chuyện này, tốt nhất là nên dẫn hấn đến để bá mẫu kiểm tra nếu không đủ tiêu chuẩn thì lập tức cắt đi, tránh để tiểu tử thúi này gây sự lung tung.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói liền nắm chặt lấy giới chỉ bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào bên trong, an toàn của tiểu đệ đệ là trên hết cho dù bị lộ bí mật cũng chẳng sao bất quá là bắt Ngọc Thanh vào bên trong sao đó cao bay xa chạy.

- Tiểu Linh chuyện này tỷ sẽ tự giải quyết muội yên tâm đi, thật ra chàng không xấu như muội nghĩ đâu.

Bạch Tiểu Linh nhìn vẻ mặt thân mật của hai người thì biết vị biểu tỷ này đã không cứu được liền tìm đối tượng còn lại.

- Lý Thiên Hành bỏn tiểu thư cảnh cáo người nếu sao này người dám khi dễ biểu tỷ của ta cho dù người trốn đến đâu đi nữa bỏn tiểu thư nhất định lôi ra cho bằng được sao đó bỏn tiểu thư sẽ lột da cắt thịt người, thứ nào dư ra bỏn tiểu thư sẽ cắt trước.

Hấn nhìn gương mặt đe dọa không có chút sát khí của nha đầu trước mặt trong lòng có chút buồn cười, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ gật đầu.

- Bạch tiểu thư yên tâm chỉ cần tiểu nhân còn sống nhất định sẽ không để Ngọc Thanh tiểu thư gặp chuyện.

Tiểu Linh nhìn biểu hiện của hấn hài lòng quay sang nói với Ngọc Thanh.

- Thanh tỷ lúc này muội đã báo chuyện của hấn cho viện trưởng có lẽ ngài ấy đang trên đường tới, bây giờ tỷ nên tạm thời tránh mặt tránh mọi chuyện thêm rắc rối.

Lý Thiên Hành trong lòng trắng đầy kinh ngạc, thật không ngờ tiểu nha đầu này lại hiểu chuyện như vậy? hấn còn đang muốn báo cho lão viện trưởng kia để kiếm chút đỉnh không ngờ nha đầu này lại giúp hấn.

- Tiểu bạo nữ này không phải lúc nào cũng đáng ghét.

Ngọc Thanh có chút do dự cuối cùng cũng gật đầu dù sao nàng cũng không phải người ở học viện nếu bị người khác phát hiện cũng không hay cho lắm nhất là gặp phải BOSS.

Tiểu Linh thấy nàng gật đầu về mặt lập tức trở nên hưng phấn.

- Thanh tỷ bây giờ chúng ta sẽ đi mua y phục trước sao đó lại đến vạn bảo các mua nữ trang được không?
- Ân.

Lý Thiên Hành nhìn hai nàng rời đi bây giờ hấn mới hiểu vì sao nha đầu kia lại đi báo với viện trưởng, hai người vừa đi được một lúc thì bên ngoài đã có người đến.

- Tiểu Lý ta vào được không?

Hấn lập tức nằm lên giường, thần sắc vô cùng mệt mỏi.

- Viện trưởng mời vào.

Lãnh Ngạo Nhân tiến vào bên trong sao lưng lão còn có một mỹ nữ chính là Như Nguyệt lão sư.

- Như Nguyệt lão sư người cũng tới sao?

Lý Thiên Hành nhìn thấy nàng hai mắt liền sáng lên.

- Tiểu Lý ta nghe tiểu Linh nói người bị thương nên mới tới đây, giữ đường gặp phải viện trưởng nên cùng tới.

Hai người nhìn vẻ mặt nhọt nhọt của hấn liền đoán được vết thương lần này không nhẹ, Lãnh Ngạo Nhân đi lại cạnh giường ánh mắt đánh giá vết thương trên người hấn, vẻ mặt khẽ biến đổi.

- Bọn người này hạ thủ cũng tàn nhẫn thật nếu tiểu tử người không phản ứng kịp thì vết thương này đã đi ngay tim

Như Nguyệt đứng một bên khẽ gật đầu.

- Viện trưởng nói không sai, người ra tay đúng là vô cùng chuyên nghiệp, một kích chí mạng, tiểu Lý bây giờ người cảm thấy thế nào rồi?

- Đa tạ lão sư quan tâm mai mấn đồ nhi được người khác cứu giúp nên mới giữ được tính mạng.

Lãnh Ngạo nhân nghe hẳn nói về mặt trở nên âm trầm hẳn.

- Bọn người này lại dám ra tay với đệ tử hoàng gia học viện ngay tại bên trong Vương thành đúng là không xem chúng ta ra gì, tiểu Lý người có nhận ra bọn chúng không?

Lý Thiên Hành suy nghĩ một chút liền lắc đầu.

- Đồ nhi không nhìn thấy mặt bọn chúng lúc đó xung quanh tối đen với lại bọn chúng ra tay rất nhanh.

- Người yên tâm nghĩ ngợi đi chuyện này ta sẽ giúp người giải quyết, hoàng gia học viện không phải ai cũng có thể động vào.

Lãnh Ngạo Nhân nói xong liền nhớ ra một việc.

- Tiểu Lý hình như người chưa tới tàn binh các nhận binh khí đúng không?

- Đúng vậy.

- Được rồi lần này ta sẽ tặng cho người thêm một kiện binh khí xem như là thành ý của học viện dành cho người.

- Đa tạ viện trưởng.

- Người yên tâm nghĩ đi, ta còn có chuyện phải giải quyết nếu có gì thì đến gặp ta.

Lãnh Ngạo Nhân nói xong liền rời đi, trong phòng chỉ còn lại cô nam quả nữ.

- Tiểu Lý ta đã nghe Linh nhi nói về chuyện của người, tuy ta không chắc là có phải bọn chúng làm hay không nhưng nếu thật sự là bọn chúng ta sẽ giúp người đòi lại công đạo.

- Như Nguyệt lão sư có thể cho ta biết người muốn bắt Ngọc Thanh là ai không?

- Người rất muốn biết sao?

Lý Thiên Hành gật đầu khoe miệng mỉm cười nói.

- Lão sư yên tâm đồ nhi không day dứt đi tìm bọn chúng đâu, chỉ là đồ nhi muốn biết để có sự chuẩn bị đề phòng mà thôi.

- Vậy sao này người hãy tránh xa Triệu gia là được.

Nàng nói xong lấy ra một bình đang được đặc trên bàn.

- Người cố gắng dưỡng thương sao khi hồi phục phải tới đan phòng nghe ta giảng bài hiểu không? Ta nghe tiểu Linh nói người rất thường xuyên trốn học.

- Vâng, đồ nhi biết.

Như Nguyệt nhìn bộ dạng sợ hãi của hắn mỉm cười một cái rồi rời đi để lại tên nào đó đang ngơ ngác nằm trên giường.

- Lần này tử sắc huynh đệ tại sao lại không có báo động? không lẽ nàng không có sử dụng mị thuật sao?

Lý Thiên Hành nhớ lại nụ cười hòa ái lúc nãy của nàng quả thật làm cho người khác tan chảy, cảm giác gần gũi bình yên đến kì lạ.

- Nữ nhân càng xinh đẹp lại càng không đơn giản.

Hắn ngồi trên giường bắt đầu suy nghĩ chuyện tối qua, mặt dù trong lúc nguy hiểm nhất hắn có thể trốn vào bên trong thần đồ hoặc giới chỉ nhưng cũng cần phải có thời gian, tối đêm qua nếu như hắn không phản ứng kịp thì đã bị ba mũi tên kia xuyên qua tim đến lúc đó cho dù có muốn tiến vào bên trong giới chỉ cũng không kịp.

- Xem ra lão tử cần phải tìm một kiện bảo giáp phòng thân.

Đột nhiên hắn nghĩ đến cái mai rùa lúc trước lập tức lấy ra xem thử, Lý Thiên Hành nhìn cái mai rùa trên tay thứ này ít nhất là địa cấp binh khí, chỉ có binh khí đạt đến địa cấp thì mới có thể biến to nhỏ tùy thích được, hắn truyền một tia linh lực vào bên trong mai rùa vẫn nằm im không phản ứng, Lý

Thiên Hành lại tiếp tục truyền linh lực vào đến khi tiêu hao 9 phần linh lực bên trong cơ thể hắn chiếc mai rùa đột nhiên biến lớn che chắn trước mặt hắn.

- Chỉ có như thế này thôi sao?

Chiếc mai rùa này không khác gì một tấm khiên, chỉ có thể dùng để chiến đấu, xem ra hắn phải đi tàn binh các một chuyến, Lý Thiên Hành viết một mảnh giấy để lại trong phòng sao đó thay một bộ y phục rồi đi, hắn vừa ra khỏi phòng liền nhớ tới tên Lý Mục, hướng phòng bên cạnh đi tới.

- Lý Mục, người có bên trong không?

- Có chuyện gì sao?

Lý Mục mở cửa nhìn thấy Lý Thiên Hành sắc mặt có chút ngạc nhiên.

- Lý huynh tìm ta có chuyện gì sao?

- Ta muốn đi tàn binh các nên rủ người đi cùng.

- Là chuyện này sao? Tiếc quá lúc trước ta đã chọn binh khí rồi giờ đến đó cũng không có gì để làm.

- Vậy sao? Vậy thì ta đi một mình vậy.

- Mục ca ca... sao huynh đi lâu vậy?

Lý Thiên Hành vừa định rời đi liền nghe một giọng nữ nhân vang lên bộ dạng như làm nũng chút nữa làm hắn toàn thân nổi gà.

- Thiên Hành huynh đệ ta có chuyện gấp, lần sao gấp lại.

Lý Mục nói xong liền đóng cửa lại, Lý Thiên Hành nhìn thấy bộ dạng của hắn thầm mắng tên này có sắc quên bạn sao đó hướng tàn binh các đi đến.

Bên trong Triệu gia Triệu Lâm đang nghe thuộc hạ hắn báo cáo lại, bên cạnh còn có một người chính là đại ca của hắn Triệu Kiệt.

- Không ngờ tên đó mạng lớn thật ngay cả hủ huyết độc cũng giết không chết.

Triệu Kiệt nghe thủ hạ bẩm báo sắc mặt có chút âm trầm.

- Hủ huyết độc không phải là loại độc bình thường nếu không có đan dược giải độc trừ khi nguyên anh cường giả ra tay nếu không tiểu tử đó chắc chắn phải chết.

- Ca ca ý huynh nói sao lưng tên tiểu tử đó có cường giả?

Triệu Kiệt khẽ gật đầu sao đó quay sang nhìn Triệu Lâm.

- Tạm thời người đừng đụng vào hắn để ta điều tra rõ lai lịch tên này sao đó sẽ tìm cách đối phó.

Hai người đang nói chuyện đột nhiên bên ngoài có một tên áo đen tiến vào.

- Thiếu chủ người của hoàng tộc lại đến.

- Bọn chúng đến làm gì?

- Thuộc hạ nghe nói là vì chuyện một tên học đồ bên trong hoàng gia học viện bị ám sát.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Phi ưng tỉnh lại

Triệu Lâm vừa nghe sắc mặt tái nhợt.

- Ca ca có khi nào tiểu tử kia có liên quan đến Nam Cung gia tộc hay không?

Triệu Kiệt lắc đầu.

- Nếu ta đoán không lầm lần này người đến là thuộc hạ của Nam Cung Như Nguyệt, chuyện lần trước của người nói không chừng là do nàng ta phá hư.
- Vậy bây giờ đệ phải làm sao?

Triệu Kiệt nhíu mày suy nghĩ một lúc mới nói.

- Người yên tâm họ không có chứng cứ sẽ không làm gì được chúng ta, tạm thời người ở lại trong phủ một thời gian đợi mọi chuyện lắng xuống sao đó hãy đến học viện.

- Đệ hiểu rồi.

Triệu Kiệt nhìn về mặt không cam lòng của đệ đệ mình khẽ nói.

- Ta nghe nói tháng sao học viện của người có tổ chức thi luyện đúng không?

- Đúng vậy, ý của...

Triệu Lâm nghe được hai mắt liền sáng lên tâm tình không còn buồn bực.

- Người chỉ cần làm theo những gì ta sắp xếp là được.

Triệu Kiệt nói xong liền rời đi, trước khi đi còn không quên nhắc nhở Triệu Lâm không được tự ý manh động.

Lý Thiên Hành đi đến tàn binh các lần này một tiêu của hắn chính là tìm được một bảo giáp nếu không có vậy thì hắn đành phải đến vạn bảo các, Lý Thiên Hành lấy ra tấm ngọc bài đưa cho người quản lý sao đó tiến vào trong, theo như lời viện trưởng nói hắn sẽ được chọn hai món binh khí.

- Hi vọng là tìm được nếu không lão tử lại phải tốn một mớ linh thạch.

Hắn đi một vòng quanh khu hoàng cấp binh khí, bên trong chứa đầy đủ các loại binh khí nhưng lại không có thứ hắn cần, Lý Thiên Hành tiến lên lầu đi tới khu vực binh khí phòng ngự, thần thư bên trong cơ thể liên tục dò xét, cuối cùng cũng tìm được một loại bảo giáp vừa ý.

Lý Thiên Hành nhìn bộ áo giáp trước mặt giống như là đã trải qua một trận chiến vô cùng kinh khủng trên bảo giáp nhiều chỗ bị rách đi nhưng không phải là vị trí trọng yếu điều quan trọng là bảo giáp này trước đây là một kiện địa cấp trung phẩm binh khí, hắn lấy xuống mặt thử cảm giác cũng không tệ.

- Tạm thời chọn bộ này vậy.

Hắn tiếp tục đi vài vòng tìm kiếm lại phát hiện một thanh kiếm huyền cấp trung phẩm, vừa sắc lại vừa nhẹ rất thích hợp cho Ngọc Thanh sử dụng.

Lý Thiên Hành trở về phòng phát hiện hai nàng đang ở bên trong, tiểu bạo nữ ngồi trên ghế, trước mặt còn có mấy món ăn, Ngọc Thanh thì giúp hắn dọn lại căn phòng.

- Thanh tỷ đừng làm nữa lại đây ăn với muội đi, mấy món này muội vất vả lắm mới có thể mua được đó.

- Tỷ không đói muội ăn trước đi.

Hắn nhìn thấy cảnh này lập tức cảm thấy bất công, trong đầu lại nghĩ tới hình ảnh tấm, cảm trong truyền thuyết mà tiểu nha đầu chắc chắn đóng vai cảm, Lý Thiên Hành tiến lại ngồi đối diện nàng sao đó cầm lấy một đĩa thức ăn.

- Không tệ, mùi vị đúng là không tệ.

- Tiểu tử thú ai cho người lấy thức ăn của bọn tiểu thư? Người có biết bọn tiểu thư đứng đợi gần nửa canh giờ mới có thể mua được không?

Bạch Tiểu Linh đứng đối diện một tay chống hông, một tay chỉ thẳng mặt quát.

- Thiên Hành chàng vừa mới về sao?

- Thanh nhi đừng làm nữa đến đây ăn đi.

Ngọc Thanh nghe hắn gọi sắc mặt có chút đỏ lên nhưng vẫn tiến lại ngồi bên cạnh hắn.

- Thiên Hành vết thương chàng còn chưa khỏi hắn chàng nên ở trong phòng nghỉ ngơi đừng tùy tiện đi ra bên ngoài.

Lý Thiên Hành trong lòng cảm giác vô cùng ấm áp liền lấy một đĩa thức ăn đưa qua cho nàng.

- Tuân lệnh thê tử, nàng dùng thử món này xem có ngon không?

Bạch Tiểu Linh một bên tròn mắt nhìn hai người, tên tiểu tử này lại dùng thức ăn của nàng để lừa biểu tỷ của nàng, đúng là đáng ghét.

- Này, này tiểu tử thúi đó là món bồn tiểu thư thích nhất người không được lấy.

- Cô là cái gì? Đừng quên tiểu nha đầu cô thiếu lão tử một bữa ăn, hôm nay xem như là cô trả tiền cướp đi, bây giờ toàn bộ thức ăn trên bàn là của lão tử.

- Người... vô sỉ, ha lưu, hỗn đản...

Nàng chửi xong tức giận quay mặt sang một bên không thèm nhìn đến mấy món ăn trên bàn.

- Thanh nhi ta nhớ lúc nàng rời đi cũng đâu có gây đến như vậy? không lẽ nàng ở Bạch gia bị ai đó ngược đãi sao?

- Tiểu tử thúi người đang nói nhảm cái gì vậy? có tin bồn tiểu thư lột da người không?

Ngọc Thanh cảm giác được hấn thật lòng quan tâm mình trên gương mặt nhợt nhạt hiện lên nụ cười hạnh phúc.

- Không có, ta ở Bạch gia rất tốt, chàng không cần lo lắng.

- Thật không? Nàng không cần sợ có phu quân ở đây không ai có thể ăn hiếp nàng, nếu có ủy khuất nhớ nói cho ta biết.

Lý Thiên Hành nói xong còn liếc Bạch Tiểu Linh một cái làm nàng tức đến sôi máu.

Ngọc Thanh khẽ gạt đầu ánh mắt nhìn sang Tiểu Linh.

- Linh nhi muội đừng giận nữa cùng ăn với bọn tỳ đi.

- Hừ.

Nàng hừ lạnh một tiếng sao đó miễn cưỡng cầm lấy một đĩa thức ăn, vừa ăn vừa liếc nhìn nam nhân đối diện trong miệng liên tục làm nhảm.

Lý Thiên Hành ăn được vài miếng sao đó lấy ra thanh kiếm đưa cho Ngọc Thanh.

- Thanh nhi thứ này tặng nàng.

Hắn vừa nói xong hai nàng đều kinh ngạc, Ngọc Thanh chân chửi một chút sao đó mỉm cười tiếp nhận.

- Thanh tỷ tên này thật sự thích tỷ sao?

- Tiểu nha đầu ăn đến lúc rồi sao? Nếu ta không thích nàng làm sao lại mang một kiện huyền cấp trung phẩm tặng cho nàng?

- Người mới bị lú, cả nhà người đều bị lú.

Bạch Tiểu Linh cuối cùng cũng nổi bão.

- Người có thấy đan sư nào lại đi dùng kiếm làm vũ khí không?

Hắn nghe nàng nói ánh mắt kinh ngạc nhìn sang Ngọc Thanh.

- Thanh nhi là đan sư sao? Tại sao lão tử lại không biết.

- Hừ, vậy mà còn nói là thích biểu tỷ, Thanh tỷ không những là đan sư mà còn là nhị phẩm sơ cấp là đệ nhất thiên tài của Chung Nam tiểu quốc.

Tiểu Linh vừa nói xong ánh mắt đất ý nhìn tên nào đó đang có vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

- Thanh tỷ muội thấy tên này vốn dĩ không hề thích tỷ, hấn chỉ đang lừa gạt tỷ mà thôi.

Lý Thiên Hành nhìn vẻ mặt bối rối của Ngọc Thanh còn tưởng nàng nghi ngờ mình trong lòng liền gấp lên.

- Thanh nhi chuyện này... thật ra là... là...

- Là tiểu tử thói người không biết đúng không?

Ngọc Thanh nhìn vẻ mặt của hấn khẽ mỉm cười.

- Tiểu Linh muội đừng hiểu lầm, thật ra tỷ vẫn chưa cho Thiên Hành biết thân phận của mình, chàng chỉ biết tỷ là biểu tỷ của muội mà thôi.

- Đúng... đúng chính xác là như vậy.

Hắn nghe nàng nói liên tục gạt đầu khẳng định vẻ mặt vô cùng thành khẩn, hấn từ bên trong giới chỉ lấy ra một cái đỉnh bằng bạc đưa cho nàng.

- Thanh nhi đây là đan đỉnh của ta bây giờ ta tặng lại nó cho nàng.
- Oa, biểu tỷ mau nhận lấy đi, thứ này ít nhất cũng là huyền cấp, phẩm cấp còn cao hơn đan đỉnh của muội.

Bạch Tiểu Linh là dân trong nghề mới nhìn liền biết hàng vội giục biểu tỷ của mình.

Ngọc Thanh chỉ mỉm cười lắc đầu.

- Thứ này đối với chàng quan trọng như vậy làm sao ta có thể nhận lấy.
- Đối với ta nàng mới chính là thứ quan trọng nhất, huống chi không phải nàng từng tặng hộ thân ngọc bội cho ta hay sao? lần này ta tặng hộ thân đan đỉnh cho nàng, nhất định nàng phải nhận lấy nếu không ta sẽ trả ngọc bội cho nàng.

Nàng nghe hắn nói trong lòng có chút do dự, cuối cùng đành phải nhận lấy.

- Cái gì là hộ thân ngọc bội, rõ ràng là vật đính ước mà cũng không biết, đúng là ngu hết nói nổi.
- Vật đính ước?
- Người không biết sao?

Tiểu Linh nhìn biểu hiện ngờ ngác của hắn khế miệng khế cong lên.

- Bỏ tiểu thư không nói cho người biết.

Nàng nói xong liền chạy sang chỗ của Ngọc Thanh.

- Biểu tỷ không còn sớm nữa chúng ta mau về thôi nếu không bị người khác phát hiện sẽ vô cùng phiền phức.
- Ân.

Ngọc Thanh khẽ gạt đầu ánh mắt nhìn Lý Thiên Hành.

- Thiên Hành chàng nhớ bảo trọng.

Lý Thiên Hành định mở miệng mời nàng ở lại qua đêm nhưng lại cảm thấy có chút không ổn nên chỉ có thể gạt đầu nhìn nàng bị tiểu bạo nữ kéo đi.

Hắn tiếng vào bên trong giới chỉ đi đến chỗ của hắc sắc phi ung, vừa tới nơi thì nhìn thấy một con vật như đà điểu đang bị một sợi kim tơ trói chặt.

- Sao chỉ còn bao nhiêu đây thôi?

Nếu không phải thần thư khẳng định trước mặt hắn là hắc sắc phi ung thì bản thân hắn cũng không dám tin tưởng, hắc sắc phi ung lúc trước to như một cái máy bay, bộ lông đen mượt, trên đầu có một cái sừng nhọn, hai mắt như lồng đèn, vuốt đen như sắt trong uy vũ biết bao nhiêu vậy mà bây giờ không khác gì một con đà điểu, cổ lại không có lấy một cọng lông, hai mắt xẹp lép, miệng há rộng như tác kè, chân lại giống gà nòi, vuốt lại giống như vịt.

- Đây là lột xác trong truyền thuyết sao?

Hắc sắc phi ung sao khi dùng đường hồn quả không ngờ lại đột phá lên ngũ cấp đúng là làm cho hắn ngoài ý muốn, yêu thú một khi tiến vào ngũ cấp có thể biến lớn nhỏ tùy thích.

Lý Thiên Hành tiến lại gần hắc sắc phi ung dựa theo chỉ dẫn của thần thư bắt đầu thiết lập khế ước, hắc sắc phi ung bị kim tơ trói chặt không có khả năng sử dụng linh lực, ngoại trừ cơ thể đạt đến trình độ ngũ cấp yêu thú ra toàn bộ những thứ còn lại giống như phạm thú thông thường.

- Người theo hương hoa mây mù giăng lối lần sương khói phôi phai nâng bước ai xa rời...

Sao khi hoàn thành khế ước hắn liền đánh thức con đà điểu trước mặt, hắc sắc phi ung vừa tỉnh lại khẽ lắc mình vãi cái sao đó bắt đầu vùng vẫy khỏi kim tơ.

- Tiểu ung không thấy ai đang đứng trước mặt hay sao?

Lý Thiên Hành hai tay chấp sao lưng một bộ dáng tiên phong đạo cốt được hắn tái hiện, hắc sắc phi ung khẽ liếc nhìn hắn một cái sao đó lại tiếp tục vùng vẫy, Lý Thiên Hành khẽ nhún mày.

- Đúng rồi vẫn chưa khởi động khế ước.

Thần thức của hắn vừa tiếp xúc với khế ước hắc sắc phi ung lập tức đứng im, hai mắt hoảng sợ nhìn nam nhân trước mặt, Lý Thiên Hành thu hồi kim tơ hắn lập tức cảm giác được một cỗ khí tức đáng sợ từ trên người hắc sắc phi ung phát ra.

- Ngũ cấp yêu thủ đúng là lợi hại, khí tức này còn mạnh hơn so với lão viện trưởng chỉ kém boss tàn thư các một chút mà thôi.

Hắn dựa vào chỉ dẫn của thần thư bắt đầu câu thông với hắc sắc phi ưng, sao khi dụ dỗ một lúc hắn liền trèo lên thân phi ưng.

- Tiểu hắc mau biến ra bản thể của người cho ta xem.

Hắc sắc phi ưng rống một tiếng cất cánh bay lên, đôi cánh lớn đang rộng hơn 50 trượng mỗi lần phi ưng vỗ cánh không khí xung quanh xuất hiện từng trận gió lốc, Lý Thiên Hành ngồi trên lưng phi ưng hai tay hắn nắm lấy hai sợi lông cảm giác vô cùng hưng phấn.

- Thì ra đây là cảm giác lái máy bay sao hắc hắc... đúng là quá đã hôm nào rảnh rồi nhất định phải đưa Ngọc Thanh đi vài vòng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Đấu giá hội

Lý Thiên Hành ngồi trên phi ưng lượn đi vài vòng trong đầu hắn đột nhiên lóe lên một ý nghĩ.

- Nếu lão tử có thể thu phục được bầy hắc sắc phi ưng ngoài kia, ở Kim Tước vương quốc không phải lão tử muốn làm gì thì làm sao?

Bên trong một cái vương quốc cũng chỉ có vài hóa thân cảnh bọn họ đều là những nhân vật đứng đầu một thế lực nếu không có chuyện gì sẽ không bao giờ xuất hiện, theo cách nói của Lý Thiên Hành thì bọn người đó chính là những kẻ vét máng chuyện nghiệp, bên trong bầy hắc sắc phi ưng có đến cả trăm con ngũ cấp nếu hắn hoàn toàn thu phục hết nói không chừng có thể sang bằng cả một Vương quốc.

- Tiểu ưng đừng bay nữa đến giờ thể hiện rồi.

Lý Thiên Hành mang theo hắc sắc phi ưng tiến vào bên trong thần đồ, hắc sắc phi ưng liên tục bay vòng quanh đỉnh núi thỉnh thoảng lại ghé ngang mấy cái hang động, Lý Thiên Hành tuy được hắc sắc phi ưng mang theo nhưng hắn cũng chỉ có thể trốn bên trong miệng ưng liên tục dùng thần thư dò xét.

- Tiểu hắc chính là hang động trước mặt.

Hắc sắc phi ưng bay tới bên ngoài hang động sao đó phun tên trong miệng vào hang rồi lập tức bay đi nếu không sẽ để lại khí tức của nó, Lý Thiên Hành tiến vào bên trong hắn không sợ để lại khí tức, đơn giản vì hắn không phải là cư dân bản địa.

Bên trong hang động vẫn là một ổ chim to đùng còn muốn gấp đôi mấy cái lúc trước hắn gặp, linh dược cũng cao cấp hơn, thấp nhất đã đạt tới tứ cấp linh dược, bên cạnh còn trồng vài chục gốc linh dược ngũ cấp, lục cấp mỗi góc đều tỏa ra linh khí nhàn nhạt chỉ cần hít một hơi cũng làm cho linh lực bên trong cơ thể hắn tăng lên.

- Tên này có nhiều bảo bối như vậy hắn không phải là loại tốt lành gì, lần này lão tử sẽ vì dân trừ hại.

Hắn thu lấy toàn bộ gốc linh dược vào bên trong giới chỉ sao đó lại gom một mớ bên trong cái tổ chim mới hải lòng rồi đi, Lý Thiên Hành ra trước cửa hang động hắn dùng thần thức gọi tiểu hắc đến, hắc sắc phi ưng từ trên trời lao xuống há to miệng nuốt lấy hắn sao đó bay đi, Lý Thiên Hành lấy một trái ngũ cấp linh dược ném vào trong miệng hắc sắc phi ưng xem như là ban thưởng, từ đây băng cướp khét tiếng nhất thần đồ được hình thành.

Hắc sắc phi ưng mang theo Lý Thiên Hành liên tục bay qua mấy ngọn núi cho đến khi bầy hắc sắc phi ưng trở lại hắn mới tiến vào bên trong giới chỉ, Lý Thiên Hành nhìn vườn linh dược trước mắt vẻ mặt tràn đầy thỏa mãn, hôm nay hắn cùng tiểu hắc bay qua bốn ngọn núi, thăm hỏi hơn 20 hang động thu được vài trăm gốc linh dược ngũ cấp, lục cấp cùng vô số linh dược tứ cấp, làm hắn hưng phấn nhất chính là bên trong còn có mê hồn thảo dùng để luyện chế ngũ cấp đan dược mê hồn đan nếu hóa thân cảnh không đề phòng cũng có thể bị hắn đánh thuốc hôn mê bất tỉnh.

- Đáng tiếc từ sắc huynh để lại không thể thôn phệ những thứ này nếu không bây giờ lão tử đã đạt đến hóa thân cảnh.

Mỗi lần muốn dùng từ sắc linh khí để thôn phệ thì cần phải có một điều kiện là căn cơ của hắn phải vững chắc, Lý Thiên Hành nhìn đống linh dược trước mắt có cảm giác bản thân giống như một tên thái giám đang ngắm mỹ nhân trong lòng vô cùng ức chế.

- Không lẽ tên này có bà con với lão ca?

Lý Thiên Hành trở lại trong phòng, trước khi rời khỏi thần đồ hắc sắc phi ưng đã nói sâu bên trong khu rừng là nơi ở của ung vương mà mỗi lần bọn chúng đi săn về đều phải nộp cho tên kia vài gốc linh thảo, chỉ cần nghĩ sơ qua cũng biết số linh thảo bên trong động ung vương chắc chắn nhiều gấp mấy lần so với vườn linh dược của hắn, Lý Thiên Hành vừa nghĩ đến đây tâm tình buồn bực liền biến mất, trong lòng sản khoái vô cùng dễ chịu.

Sáng hôm sau, hắn thay một bộ y phục trông khá sang trọng, hôm nay là ngày vạn bảo các tổ chức buổi đấu giá lớn hằng tháng bên trong còn có vật phẩm của hắn nên nhất định phải đi, Lý Thiên Hành vừa ra khỏi phòng thì đã có người tới tìm.

- Thiên Hành huynh đệ người định đi đâu vậy?
- Ta đang định tới vạn bảo các tham gia buổi đấu giá, Lý Mục có muốn đi cùng không?

Lý Mục nghe hắn nói thái độ có chút ngập ngừng.

- Lý huynh đệ hôm nay ta phải luyện công, người cũng biết rồi đó còn vài ngày nữa là tiến vào di tích cho nên ta phải tranh thủ tiến vào trước cơ hội.
- Nếu đã như vậy thì ta đi một mình vậy.

Lý Thiên Hành có cảm giác tên Lý Mục này hôm nay vô cùng kỳ lạ từ bộ y phục sang trọng trên người hắn đâu giống đi luyện công, càng nghĩ càng khó hiểu.

- Tiểu tử thái đang muốn đi ra ngoài sao?

Lý Thiên Hành vừa đi được vài bước liền gặp Bạch Tiểu Linh đi tới hôm nay nàng mặc một bộ váy dài màu trắng ôm sát, trên mặt lại còn trang điểm trong giống như một tiểu công chúa, bên cạnh còn có Ngọc Thanh, nàng vẫn mặc một bộ y phục giản dị nhưng vẫn toát lên vẻ thanh tú, thoát trần của mình.

- Ngọc Thanh đến tìm ta sao?

Ngọc Thanh khẽ gật đầu.

- Hôm nay vạn bảo các tổ chức đấu giá ta đến đây để mời chàng đi chung.
- Thật đúng lúc ta cũng đang muốn đi đến đó, chúng ta mau đi thôi.

Lý Thiên Hành tiến tới nắm lấy tay nàng kéo đi.

Bạch Tiểu Linh đứng một bên thấy hắn xem mình như không khí liền tức đến dậm chân lập tức đuổi theo.

- Tiểu tử thái người được lắm dám không để ý bốn tiểu thư.

Ba người đi tới vạn bảo các, bên ngoài đã đông nghẹt người nếu muốn tiến vào bên trong nhất định phải chờ thêm nữa canh giờ, Bạch Tiểu Linh lấy ra một tấm thẻ bạc bên trên có ghi một chữ địa đưa cho tên nhân viên ba người lập tức có thể thông qua.

- Xem ra tiểu nha đầu cô cũng không đơn giản, ngay cả ngân thẻ của vạn bảo các cũng lấy được.
- Chuyện này đối với bốn tiểu thư như lấy đồ trong túi, có gì khó.

Tiểu Linh quơ quơ tấm thẻ bạc trước mặt hắn về mặt đầy đắc ý.

- Vậy sao cô không lấy một tấm kim thẻ? Không phải như vậy sẽ càng có thân phận hơn sao?
- Tiểu tử thái tương kim thẻ dễ lấy lắm hay sao? Ngay cả gia gia ta khó khăn lắm mới có một cái.

Nàng vừa nói ánh mắt vừa chế giễu nhìn hắn, đúng là ếch ngồi đáy giếng.

- Vậy nếu lão tử lấy được một tấm kim thẻ thì sao?

Bạch Tiểu Linh nghe hắn nói liền chóng tay cười lớn không thèm giữ hình tượng.

- Nếu tiểu tử thái người có thể lấy được một tấm kim thẻ bốn tiểu thư sẽ ăn tấm kim thẻ đó ngay lập tức.
- Cô ăn được sao?
- Người lấy được sao?
- Nếu lão tử lấy được kim thẻ sao này cô gặp ta phải gọi ta là Lý ca ca dám đánh cược không?
- Có gì không dám nhưng nếu người không lấy được thì sao?
- Thì thôi.

Lý Thiên Hành thân nhiên nói về mặt như không có gì xảy ra.

Bạch Tiểu Linh tròn mắt nhìn hắn tên này không ngờ có thể vô si đến cảnh giới như vậy?

- Làm gì có ai cá cược như người chứ?

- Nếu cô không dám thì thôi vậy? lão tử cũng không ép.

- Hừ, ai nói bản tiểu thư không dám? Bản tiểu thư không tin tên tiểu tử thú vị như người lại có thể lấy được kim thể.

Nàng nói xong liền xoay người bước đi không thèm để ý đến hai người bọn họ.

Ngọc Thanh nhìn hai người tranh cãi ánh mắt liên tục biến đổi.

Ba người đi được một lúc thì bị một đám người chặn lại.

- Linh nhi cũng đến đây sao?

- Triệu ca ca.

Triệu Lâm vừa nhìn thấy nàng liền mỉm cười thân thiện tiến lại.

- Không ngờ lại trùng hợp như vậy, Ngọc Thanh muội đã lâu không gặp.

Triệu Lâm mỉm cười nhìn ba người ánh mắt lúc nhìn Lý Thiên Hành lại ẩn hiện hàn quan.

Lý Thiên Hành nhìn đám người trước mặt ánh mắt liên tục biến đổi, hắn nhận ra một trong ba tên đi theo sau lưng Triệu Lâm chính là bọn bắt cóc mà hắn gặp ở Vọng thành.

- Linh nhi đến đây để mua thứ gì sao? Có cần ta giúp không?

- Không cần, muội chỉ đến đây xem cho vui thôi, đúng rồi muội còn có hẹn với vài vị đồng học không thể để bọn họ đợi lâu được, Triệu ca ca bọn muội đi trước đây.

Nàng nói xong liền nắm tay Ngọc Thanh chạy đi, Lý Thiên Hành liếc nhìn Triệu Lâm một cái khóe khẽ lắm bầm sao đó liền đuổi theo.

Triệu Lâm sắc mặt liên tục thay đổi, lúc này hắn nghe được Lý Thiên Hành nói chính là Lý Sơn trấn như vậy nói không chừng tên này đã biết được âm mưu của hắn.

- Ca ca của ta đã đến chưa?

- Đại công tử đang ở bên trong đợi người.

- Đi thôi.

Bạch Tiểu Linh vừa tiến vào phòng liền thở phào một hơi sao đó bưng lấy một tách trà uống sạch.

- Tiểu nha đầu hình như người rất sợ tên Triệu Lâm đó thì phải?

- Bản tiểu thư lại sợ tên tiểu tử đó sao? nếu không phải Triệu gia của hắn cùng Bạch gia của ta có quan hệ hợp tác thì bản tiểu thư đã đá hắn đi cho khuất mắt.

- Hợp tác?

Ngọc Thanh ngồi một bên thấy vẻ mặt không hiểu của hắn liền giải thích.

- Bạch gia của Tiểu Linh chuyên sản xuất đan dược còn Triệu gia là gia tộc nắm quyền thương nghiệp bên trong Kim tước vương quốc.

Lý Thiên Hành chợt hiểu ra, hắn còn tưởng tiểu bạo nữ hôm nay đổi tính, hắn đang muốn hỏi thăm lai lịch tên Triệu Lâm thì cửa phòng đột nhiên mở ra.

- Tiểu Lý đệ đến khi nào vậy? tại sao lại không thông báo cho lão ca một tiếng.

Tổng Tiền vẻ mặt tươi cười như phật đi lạc từ bên ngoài tiến vào, ánh mắt đảo qua một vòng không ngờ bên trong lại còn hai nữ tử.

- Bạch tiểu thư cũng đến sao?

- Tiểu Linh tham kiến Tổng lão.

Bạch Tiểu Linh vừa nhìn thấy lão liền cung kính cúi chào.

- Không cần đa lễ như vậy, gia gia cháu hình như ở bên trên sao cháu lại ở đây?

Lý Thiên Hành nghe lão nói về mặt có chút ngạc nhiên sao đó ánh mắt nhìn qua Ngọc Thanh liền hiểu ra mọi chuyện

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Thanh Linh quả

- Tổng lão ca không biết huynh đến đây là vì chuyện gì?

Tổng Tiền tiến lại bên cạnh khẽ nói.

- Lão ca đã chuẩn bị cho đệ một căn phòng tốt đảm bảo sẽ làm đệ hài lòng.

Hắn vừa nghe lão nói lửa giận trong lòng lại bốc lên, lần trước hắn mếm chút bị yêu nữ kia lột sạch nguyên nhân chính là tại tin tưởng lão già này.

- Không cần, đệ ở chỗ này là được rồi.

- Như vậy sao được? dù sao đệ cũng là khách quý của bản các nếu đệ tiểu thư biết được người nhất định sẽ trách phạt lão phu tiếp đây không chu đáo.

Lý Thiên Hành không thể từ chối nhưng mà lỡ như bên trong lại có yêu nữ kia vậy thì vô cùng phiền toái, ánh mắt hắn đảo qua Ngọc Thanh trong đầu liền xuất hiện một chủ ý, hắn tiến lại nắm tay nàng.

- Tổng lão ca quen giới thiệu với người đây là Ngọc Thanh thê tử tương lai của ta.

Ngọc Thanh bị hắn nắm tay trước mặt người khác sắc mặt lập tức đỏ bừng trong lòng lại giống như ăn được mật ngọt.

Tổng Tiền nghe hắn nói liền hiểu ra vấn đề, ánh mắt lão đánh giá Ngọc Thanh vài lần sao đó mỉm cười gật đầu.

- Ngọc Thanh cô nương mi thanh mục tú, siêu phẩm thoát tục đúng là tiên tử chốn nhân gian tiểu Lý thật là biết chọn người.

- Đa tạ Tổng lão khen ngợi.

- Tiểu Lý nếu đệ đã không muốn thì ta cũng không ép nữa có gì cần thì gọi lão ca một tiếng.

- Đúng lúc tiểu đệ cũng đang có chuyện muốn nhờ lão ca giúp đỡ.

Lý Thiên Hành kéo Tổng Tiền ra bên ngoài.

- Tổng lão ca không biết bên trong vạn bảo các có bán huyết linh đan không?

- Tất nhiên là có.

- Vậy tốt quá sao khi đầu giá kết thúc lão ca có thể mang đến cho tiểu đệ một viên không?

- Việc này không thành vấn đề, có điều đan dược ở đây phẩm cấp không bằng sư phụ của đệ luyện chế, sao đệ không nhờ ngài ấy?

- Không giấu gì lão ca sư phụ đệ hiện tại không biết đã đi đâu đến giờ vẫn chưa trở lại hiện tại đệ lại cần đan dược gấp cho nên mới mạo muội đến nhờ lão ca giúp đỡ.

Tổng Tiền khẽ gật đầu.

- Đệ yên tâm sao khi buổi đầu giá kết thúc ta sẽ đích thân mang đang được đến cho đệ.

- Đa tạ lão ca, đúng rồi còn có việc này nữa.

Lý Thiên Hành lấy ra một chiếc hộp đưa cho Tổng Tiền.

- Bên trong là ngũ cấp thượng phẩm linh thanh linh quả làm phiền lão ca mang đi đầu giá giúp tiểu đệ.

Tổng Tiền hai mắt sáng rực nhìn chiếc hộp, bên trong là một quả cây to như nắm tay, vỏ như ngọc thạch bên ngoài còn tỏa ra linh khí thanh thuần đúng là ngũ cấp linh quả.

- Đệ yên tâm lão ca sẽ cho đệ cái giá hài lòng.

Lão nói xong mỉm cười hiếp mắt rồi đi, Lý Thiên Hành thờ phào nhẹ nhõm vấn đề linh thạch để đột phá đã được giải quyết, hắn vừa trở vào bên trong cảm thấy không khí có chút kì lạ.

- Hai người nhìn ta như vậy làm gì?

Hắn tiến tới nắm tay của Ngọc Thanh, tay còn lại ôm lấy eo nàng hoàn toàn không để ý tới ánh mắt đe dọa của tiểu nha đầu bên cạnh.

- Thanh nhi có phải thấy phu quân của nàng đẹp trai hơn không?

Ngọc Thanh không ngờ hắn lại có hành động lớn mật như vậy nhất thời không kịp phản ứng, Bạch Tiểu Linh ở một bên cuối cùng cũng không nhịn được cười kì quái.

- Tiểu tử thú vị người có quan hệ gì với Tổng lão? tại sao lão lại đối với người tốt như vậy?

- Lão ta chính là lão ca của ta.

- Hừ, người tương bốn tiểu thư là con nít chắc? không muốn nói thì thôi.

Nàng nói xong quay mặt chỗ khác không thèm để ý cặp tình nhân kia.

- Thanh nhi hôm nay nàng làm sao vậy? bệnh tình lại tái phát sao?

Ngọc Thanh mỉm cười lắc đầu.

- Ta không sao, chẳng cần phải lo lắng.

Lý Thiên Hành nhìn vẻ mặt của nàng hắn vẫn không yên tâm, hắn cúi người lại sát nàng khẽ nói.

- Sao khi trở về nàng đến phòng ta được không?

- Ân.

Lúc này bên dưới sàng đấu giá một nữ tử từ bên trong đi ra, nàng mặc một bộ y phục màu đỏ, bó sát người để lộ ra những đường cong mà quỷ, mọi người xung quanh vừa nhìn thấy nàng lập tức hò reo.

Nữ tử liếc nhìn xung quanh một vòng giờ tay ra dấu mọi người im lặng.

- Các vị, hôm nay là buổi đấu giá lớn hằng tháng của bản các, đa tạ các vị đạo hữu đã đến đây ủng hộ, Ngọc Mị hi vọng mọi người có thể tìm được vật phẩm như ý, để không làm mất thời gian của các vị sao đây là vật phẩm đầu tiên...

Nàng vừa dứt lời bên dưới lại tiếp tục hò reo thậm chí còn lớn hơn lúc trước, mọi người bắt đầu điên cuồng ra giá.

- Tiểu tử thú vị người không thấy ai đang đứng bên dưới hay sao? lại còn ngồi đó ăn trái cây?

- Liên quan gì tới lão tử.

Hắn vừa trả lời vừa lột một trái chuối đưa cho Ngọc Thanh.

Tiểu Linh nhìn bộ dáng của hắn ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc.

- Không đúng bốn tiểu thư nghe bọn họ nói chỉ cần là nam nhân đều thích ngắm mỹ nhân, không lẽ tiểu tử thú vị người không phải là nam nhân?

Lý Thiên Hành nghe nàng nói liền ném cho nàng một ánh mắt khinh bỉ.

- Tiểu nha đầu lão tử hỏi cô nếu như một tảng đá bên trong chứa một viên ngọc phẩm linh thạch cùng một tảng đá không biết chứa thứ gì, hai viên đồng giá với nhau thì cô sẽ chọn mua tảng đá nào?

- Tất nhiên là tảng đá có chứa linh thạch, việc này ngay cả tiểu hài tử cũng biết.

- Đúng vậy bây giờ trước mặt lão tử cũng có mỹ nhân tại sao lại phải đi ngắm nàng ta? Thanh nhi vừa lương thiện lại tốt bụng lòng dạ còn quý hơn cả linh thạch, sáng như trăng rằm một mỹ nữ như thế lại không ngắm mà đi ngắm nữ nhân không biết lòng dạ đang đứng bên dưới hay sao?

Ngọc Thanh trong lòng khẽ rung lên ánh mắt nhìn nam nhân bên cạnh càng thêm ôn nhu.

Bạch Tiểu Linh há miệng không biết nói gì, nàng cũng không thể chê biểu tượng mình không bằng người khác được cuối cùng chỉ biết tức giận quay sang một bên.

- Tiếp theo là đan phương tam cấp thượng phẩm thanh linh đan giá khởi điểm 1 vạn trung phẩm linh thạch.

Bạch Tiểu Linh vừa nghe hai mắt sáng rỡ.

- Tiểu tử thú vị nếu bây giờ người cầu xin bốn tiểu thư không chừng bốn tiểu thư vui vẻ có thể giúp người giành lấy đan phương bên dưới.

- Cô bị bệnh sao? bây giờ lão tử ngay cả nhị cấp đan sư vẫn chưa tiến vào cần đan phương bên dưới làm gì?

Tiểu Linh nghe hẳn nói chỉ muốn lớn tiếng mắng tên dân đen này.

- Người ngốc thật hay là đang giả ngốc vậy? bây giờ người chưa tiến vào tam cấp đan sư nhưng sao này người sẽ tiến vào, tiểu tử người phải biết tam cấp đan phương bình thường bên trong học viện đã khó kiếm huống hồ là thanh linh đan tam cấp thượng phẩm.

Lý Thiên Hành khẽ gật đầu.

- Tiểu nha đầu cô nói cũng có lý nhưng mà nhiều trung phẩm linh thạch như vậy lão tử cũng không có.

- Chính vì vậy ta mới bắt người cầu xin ta, chỉ cần bốn tiểu thư vui vẻ biết đâu sẽ giành lấy cho người.

Hắn nhìn về mặt khoái chí của nàng muốn tặc thêm vài gáo nước lạnh nhưng lại bị cắt ngang.

- Tiểu Linh muội có thể giúp tỷ lấy đan phương này được không? khi nào có linh thạch tỷ sẽ trả cho muội.

Tiểu Linh nhìn ánh mắt mong đợi của biểu tỷ trong lòng thầm mắng tên bên cạnh không biết bao nhiêu lần.

- Thanh tỷ không cần phải vì tên tiểu tử thú đó mà cầu xin muội nếu tỷ muốn muội sẽ lấy giúp tỷ.

Ngọc Thanh khẽ lắc đầu.

- Tiểu Linh muội đừng hiểu lầm, tỷ lấy đan phương này là cho bản thân tỷ không phải vì Thiên Hành.

- Hừ, tỷ lại lừa muội sao? tỷ chỉ mới tiến vào nhị cấp đan sư, hưởng hồ bệnh của tỷ...

Bạch Tiểu Linh nói đến đây liền ngừng lại ánh mắt liếc xéo Lý Thiên Hành một cái sao đó bắt đầu ra giá.

- 2 vạn.

Lý Thiên Hành nhìn Ngọc Thanh ngồi bên cạnh ánh mắt hắn chăm chú nhìn nàng giống như muốn khắc họa hình ảnh nữ tử trước mặt này vào trong tim của mình, hắn chưa bao giờ cảm thấy trái tim lại tan như thế.

- Thanh nhi nàng thật sự muốn lấy đan phương này sao?

Ngọc Thanh nhìn ánh mắt của hắn có chút tránh né nhưng vẫn gật đầu.

- Vậy phu quân sẽ lấy cho nàng, chỉ cần là thứ nàng muốn Lý Thiên Hành ta sẽ tìm mọi cách mạng về cho nàng.

- 10 VẠN.

Bạch Tiểu Linh nghe hẳn hô liền quay lại hét lên.

- Tiểu tử thú vị người bị ám đầu sao?

Nàng đang cùng một lão giả tranh giành kịch liệt đã nâng đan phương lên đến hơn ba vạn linh thạch vậy mà tên này đẩy một phát lên tới 10 vạn, đây đã là giá của một tứ phẩm đan phương bình thường.

Ngọc Thanh nghe hẳn nói vẫn còn đang ngờ ngác đến lúc này nàng mới chợt tỉnh lại.

- Thiên Hành ta... thật ra...

- Lời ta hứa với nàng chắc chắn ta sẽ làm được.

Bên dưới người chủ trì đấu giá nhìn xung quanh không thấy ai ra giá tiếp liền kết thúc, thanh linh đan được Lý Thiên Hành dùng 10 vạn trung phẩm linh thạch lấy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 41: Truy ảnh kiếm

Bạch Tiểu Linh nhìn bộ dáng khoác lác của hắc nàng cổ áp chế xúc động muốn đánh người.

- Tiểu tử thôi để xem lát nữa người cậu xin bốn thư như thế nào?

Nàng chắc chắn trên người nam nhân đáng ghét này không có đủ 10 vạn linh thạch đến lúc đó hắc chỉ có nước đi cầu xin nàng, nghĩ đến đây tâm trạng buồn bực của nàng liền tốt hẳn lên tiếp tục quan sát buổi đấu giá.

- Các vị quan khách bên trong chiếc hộp này chính là ngũ phẩm thanh linh quả giá khởi điểm 1 vạn thượng phẩm linh thạch.

Chiếc hộp vừa được mở ra mọi người bên trong kháng đài đều có thể cảm nhận được một loại khí tức thanh mát vô cùng sản khoái.

- 2 vạn thượng phẩm linh thạch.

- 2 vạn 5.

- 2 vạn 7.

Lý Thiên Hành không ngờ thanh linh quả lại có giá cao như vậy, sao này hắc cũng không cần lo chuyện thiếu linh thạch, khi nào đột phá chỉ cần hái trái cây đi bán là được.

- 5 vạn thượng phẩm linh thạch.

Một lão già trên phòng chữ thiên ra giá, mọi người vừa nhìn thấy lão đều có chút kiên kỵ.

- Bạch lão gia chủ ra giá 5 vạn còn ai ra giá hay không?

- 6 vạn thượng phẩm linh thạch.

Lần này cũng là một lão già trong phòng chữ thiên ra giá, ánh mắt lão khẽ nhìn qua chỗ Bạch gia.

- Bạch Vượng lão già người chỉ là một tứ phẩm luyện dược sư, thanh linh quả đối với người vô dụng hay là cho lão phu đi.

- Lý Căn làm sao lão già người biết thứ này đối với lão phu không có tác dụng? 7 vạn thượng phẩm linh thạch.

- Lão già người đã tu luyện hơn 100 năm vẫn không tiến vào ngũ cấp đan sư chuyện này ở Vương thành có mấy người không biết? ta nghĩ đời này người cũng sẽ không có cơ hội tiến cấp, 8 vạn thượng phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành ngồi nhìn hải lão già đầu khẩu trong lòng có chút buồn cười.

- Hai lão già này tại sao không ở nhà nghỉ dưỡng chạy đến đây đầu khẩu làm gì? Không sợ chết bất đắc kì tử sao?

Hắn nhớ ở địa cầu người chết vì tức giận cũng không ít đặc biệt là người già, Lý Thiên Hành đột nhiên nhìn thấy một vật bay đến trước mặt liền lắc mình tránh né sao khi nhìn lại mới biết thứ vừa rồi là một trái táo bên trên còn bị ai đó cắn hai cái.

- Tiểu nha đầu cô ăn no rừng mỡ sao? lại muốn kiếm chuyện với lão tử.

- Tiểu tử người mới ăn no rừng mỡ cả nhà người đều ăn no rừng mỡ, hừ.

Tiểu Linh nói xong cầm thêm một trái táo ném hắc sao đó quay mặt đi không thèm để ý.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng của nàng khẽ nhủ mày, không lẽ hôm nay nha đầu này tới kì sao?

- Thiên Hành người ở trên lầu là gia gia của Tiểu Linh.

Hắn nghe Ngọc Thanh nói ồ lên một cái, đột nhiên quên mất tiểu bạo nữ trước mặt cũng họ Bạch, thì ra lão già trên lầu là gia chủ của Bạch gia một trong tứ đại gia tộc của Vương thành như vậy lão già đối diện rất có thể là gia chủ của Lý gia.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì bên dưới kháng đài hai nhà Bạch, Lý vẫn đang tranh giành quyết liệt giá của thanh linh quả đã được đẩy lên tới 10 vạn, đúng lúc này một giọng nói từ bên trong phòng chữ thiên khác cất ngang.

- 11 vạn thượng phẩm linh thạch.

Người ra giá lần này là một nam tử, thân mặt hoàng bào, tay cầm quạt giấy, mào kiếm, mắt sao vô cùng ánh tuấn.

- Hai vị tiền bối có thể nể mặt Nam Cung gia tộc mà nhường Thanh linh quả cho tiểu bối được không?

Hai lão già vừa nghe hẳn nói chỉ hừ một tiếng.

- Nếu thái tử đã mở lời lão phu làm sao dám không nhường.

- Bạch tiền bối quá lời, thái tử là đại thọ của phụ hoàng tiểu bối chỉ muốn tìm một món quà để hiếu kính với người, mong hai vị tiền bối thứ lỗi.

- Nếu thái tử đã có lòng lão phu làm sao có thể cản trở.

Lý lão gia chủ nói xong liền quay lại chỗ ngồi, Bạch lão thấy vậy cũng không tiếp tục tranh giành, Nam Cung Bá thấy hai người nhường bộ khoe miệng khê cong lên.

- Cung Bá đa tạ hai vị tiền bối.

Cuối cùng thanh linh quả được Nam Cung Bá dùng 11 vạn linh thạch giành được.

Lý Thiên Hành ngồi một bên nhìn thấy màn này chỉ biết lắc đầu cảm thán.

- Đúng là có chỗ dựa mọi chuyện đều dễ làm nếu lão tử cũng có một cây đại thụ để dựa vào thì tốt biết mấy.

Trong đầu hẳn nhớ đến sự phụ của mình, chỉ cần nhìn qua mấy di vật là biết được lão ca có thân phận không bình thường nhưng hẳn lại không dám lấy ra sử dụng, lợi ích còn chưa thấy đã thấy kẻ thù tìm đến.

- Tiểu tử thái tử không cần phải chờ dài chỉ cần người gọi ta một tiếng đại tỷ sao này bốn tiểu thư sẽ làm chỗ dựa cho người, bảo đảm không ai dám bắt nạt người.

Lý Thiên Hành liếc nàng một cái, kêu tiểu nha đầu này một tiếng đại tỷ hẳn còn chết sớm hơn.

Bên dưới sàng đầu giá Ngọc Mị vừa đứng lên mọi người bên trên kháng đài đều im lặng, nàng nở một nụ cười phong tình vạn chủng, liếc sát chúng sanh, yếu điệu đi đến phía trước.

- Sau đây chính là 3 đồ vật áp trực ngày hôm nay hi vọng có thể làm vừa lòng các vị đạo hữu.

Một nữ tử bước ra trên tay nàng mang theo một cái khay bên trên là một món đồ vật có hình dáng giống như một đĩa trê nhưng chỉ to cỡ nắm tay, Lý Thiên Hành vừa nhìn thấy thứ này liền hết muốn ăn.

- Đây là một góc thủy tiên thảo đã hóa thành linh nhân tuy chưa hoàn toàn trưởng thành nhưng có thể giúp tu luyện giả tăng khả năng ngộ công pháp lên ba phần, đối với tu luyện giả thủy thuộc tính là sáu phần, giá khởi điểm 5 vạn thượng phẩm linh thạch.

- Tịnh thủy tiên môn ra giá 10 vạn thượng phẩm linh thạch hi vọng các vị đạo hữu nể mặt.

Tịnh thủy tiên môn một trong tứ đại tiên môn của Vương quốc, bên trong môn phái hơn phân nửa đệ tử trọng điểm là thủy thuộc tính nên bọn người này ra tay đầu tiên cũng không có gì lạ.

Người của Tịnh thủy tiên môn vừa lên tiếng xung quanh lập tức im lặng, xem ra không ai có ý định tranh giành.

- Có vị đạo hữu nào muốn ra giá nữa không?

Lý Thiên Hành nhìn một vòng không thấy ai có ý định ra giá trong lòng bắt đầu nghĩ cách đào mộ mấy tên lão tổ của tiên môn này, góc linh nhân còn quý hơn Thanh linh quả vậy mà chỉ có thể bán được 10 vạn linh thạch.

- Lão tử hôm nay đúng là xui xẻo như không lại mất mấy vạn thượng phẩm linh thạch.

Ngọc Mị thấy không ai có ý định ra giá ánh mắt có chút thất vọng.

- Không lẽ các vị đại nhân đang nghĩ ngờ phẩm cấp của góc thảo dược này nên không ra giá sao?

- Ngọc Mị tiên tử nói quá lời chỉ là góc thủy tiên thảo này rơi vào tay của Tịnh thủy tiên môn sẽ hữu ích hơn so với chúng ta, thiên địa kì bảo như linh nhân phải trao cho người thích hợp, mọi người nói có đúng không?

Người vừa lên tiếng là gia chủ Triệu gia, mọi người xung quanh nghe lão nói đều gật đầu, người của Tịnh thủy tiên môn hướng về phía lão khê ra dấu cảm tạ.

- Thì ra là như vậy? Ngọc Mị còn tưởng mấy vị đại nhân nghĩ ngờ vạn bảo các, lần này là lỗi của tiểu nữ.

Nàng khẽ cúi người một cái, ánh mắt nhìn gia chủ Triệu gia.

- Thật ra góc linh nhân này không phải là của bản các mà là do đệ tử của một vị lục phẩm đan sư mang đến đây nhờ bản các đấu giá, do đó tiểu nữ không muốn có bất kì ai nghi ngờ xin các vị thứ lỗi.

Triệu Sơn nghe nàng nói sắc mặt trở nên có chút khó coi, lão không ngờ thứ trước mắt lại có liên quan đến một vị lục phẩm đan sư, vì một tiền môn mà dặt tòi với một lục phẩm đan sư đó là một chuyện ngu ngốc.

- Ngọc Mị tiểu thư nói thật sao?

- Ngọc Mị có thể dùng danh dự vạn bảo các để đảm bảo.

Mọi người nghe nàng nói đều không nghi ngờ, vạn bảo các trước giờ chưa từng xuất hiện việc lừa gạt.

Lý Thiên Hành nhìn nét mặt tự tin của nàng không biết nên khóc hay nên cười, có một vị sư phụ lục phẩm luyện đan sư đúng là có thể đi ngang bên trong vương quốc thậm chí là đế quốc nhưng nếu để người khác biết hẳn chỉ mới gặp sư phụ của mình có một lần lại còn không biết mặt mũi... nghĩ đến đây cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

- Xem ra phải tránh xa yêu nữ này ra một chút.

Ngọc Mị đảo mắt nhìn xung quanh một lần nữa.

- Nếu đã không còn ai ra giá vậy thì...

- 15 vạn thượng phẩm linh thạch.

Người ra giá chính là trưởng lão của Ngọc Phong tiền môn, mấy lão già kia thấy có người đi đầu liền kéo theo góp vui.

- 16 vạn.

- 18 vạn.

- 20 vạn.

- Lý Căn ta nhớ Lý gia của người đầu có ai mang thủy thuộc tính, người nào vô làm gì?

- Bạch gia của lão già người có người mang thủy thuộc tính sao? Tại sao lão già người giành được ta lại không giành được?

Sao nữa canh giờ tranh giành cuối cùng Tịnh Thủy tiền môn dùng 30 vạn thượng phẩm linh thạch lấy được linh nhân, Lý Thiên Hành ngồi một bên quan sát đột nhiên cảm thấy mấy lão già hóa này dễ thương đến lạ thường.

- Đúng vậy, đúng vậy người già phải đi lại để vận động không nên chỉ ngồi mãi một chỗ sẽ không tốt cho xương khớp.

Vật phẩm thứ hai được mang lên sàng, lần này là một thanh kiếm, thân dài 5 tấc (50cm), lưỡi mỏng như cánh ve gần như trong suốt.

- Thanh kiếm này là một kiện địa cấp trung phẩm binh khí gọi là truy ảnh nếu truyền linh lực vào bên trong sẽ làm cho lưỡi kiếm trở nên vô hình, trong lúc tấn công có thể tạo ra ảo ảnh.

Ngọc Mị vừa nói xong một người tiến lên cầm lấy truy ảnh truyền linh lực của bản thân vào thanh kiếm, lưỡi kiếm vốn trong suốt sao đó mờ dần rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Hiểu lầm

- Giá khởi điểm 10 vạn thượng phẩm linh thạch.

Sao một hồi đấu giá truy ảnh kiếm bị Lý gia dùng 40 vạn thượng phẩm linh thạch lấy được.

- Cuối cùng là một kiện địa cấp trung phẩm phòng ngự binh khí hỏa diễm chỉ tâm có thể ngăn cản ba đòn chí mạng của hóa thần cảnh.

Hỏa diễm chi tâm vừa ra toàn trường liên rung động, một sợi dây chuyền lấp lánh xuất hiện trước mắt mọi người mỗi một chi tiết đều hoàn mỹ đến tuyệt đối đặc biệt mặt của dây chuyền được làm bằng một viên bảo thạch màu đỏ rực được một lớp hồng quang bao phủ bên ngoài.

- Giá khởi điểm 15 vạn thượng phẩm linh thạch.

Bạch Tiểu Linh vừa nhìn thấy hỏa diễm chi tâm hai mắt lấp lánh như sao, bộ dạng giống như muốn phóng xuống dục đồ rất có tìm năng làm đạo tặc.

- Oa thật là đẹp a, nếu ai tặng bốn tiểu thư thứ này bốn tiểu thư nhất định lấy hấn làm phu quân.

- Vậy thì nha đầu người kiếp này đừng mơ có được phu quân.

- Tiểu tử thôi bốn tiểu thư nói cho người biết người theo đuổi ta có thể xếp một vòng của vương thành đó, không phải như tiểu tử nguoi không ai thèm để ý.

- Tiểu nha đầu đang nói mấy tên vệ thành đó sao? Vậy mà lão tử còn tưởng bọn chúng canh thành thì ra là vì theo đuổi tiểu nha đầu như cô mới ra đứng ngoài đó, đúng là ngu xuẩn.

- Người... bốn tiểu thư có nói tiểu tử người cũng không hiểu.

Nàng ném cho hấn ánh mắt khinh thường sao đó tiếp tục ngắm hỏa diễm chi tâm.

Bên dưới kháng đài hỏa diễm chi tâm đã được nâng lên 45 vạn thượng phẩm linh thạch, bây giờ cũng chỉ có hai người tranh đấu là thái tử Nam Cung Bá vs Liệt diễm tiên môn.

- Thái tử lão nô thấy lần này bọn người liệt diễm tiên môn vô cùng quyết tâm hay là chúng ta bán cho họ một ân tình ngày sao sẽ có ít cho đại nghiệp.

Nam Cung Bá khẽ gật đầu, cuối cùng hỏa diễm chi tâm được Liệt diễm tiên môn dùng 45 vạn thượng phẩm linh thạch lấy được.

- Cuối cùng cũng xong.

Lý Thiên Hành ngáp một cái vẻ mặt vô cùng nhàm chán nếu không phải có hai vật phẩm của hấn thì hấn đã rời khỏi đây từ lâu.

- Thanh nhi về phòng chờ ta trước, ta có một số chuyện phải làm.

Hấn nói xong liền đi ra ngoài, Bạch Tiểu Linh lập tức đứng lên nắm lấy tay của Ngọc Thanh.

- Thanh tỷ chúng ta mau đi thôi, muội nghĩ tên này không có linh thạch nên lấy cớ chuẩn trước bắt chúng ta ở lại đây gánh nợ.

- Tiểu Linh tỷ tin Thiên Hành không phải là người như vậy.

Nàng nhìn ánh mắt cương quyết của biểu tỷ mình cũng hết cách, xem ra Thanh tỷ đã không còn cứu được rồi.

- Hấn không phải nói tỷ về phòng chờ hấn sao? Chúng ta mau đi thôi.

Lý Thiên Hành đi tới chỗ của Tổng Tiền, hấn chờ một lúc thì nhìn thấy lão đi tới vẻ mặt đầy hưng phấn, cười đến không khép miệng lại được.

- Tiểu Lý chờ ta có lâu không?

- Không lâu, đệ cũng chỉ mới tới, Tổng lão ca nhìn vẻ mặt của huynh lần này đấu giá hấn là rất thành công?

- Tất nhiên, lần này lão ca thay mặt bản các đa tạ đệ.

Tổng Tiền lấy ra một túi trữ vật đưa cho hấn.

- Bên trong là huyết linh đan cùng với đan phương của đệ còn linh thạch huynh sẽ chuyển vào bên trong kim thể.

Lý Thiên Hành đưa kim thể cho lão sẵn tiện hỏi vài chuyện.

- Tổng lão ca không biết khi nào thì bản các mới nhập thêm đồ thạch?

- Tiểu Lý không lẽ đồ thạch bên trong thạch phùng không đủ đệ chơi sao?

Tất nhiên là không đủ, Lý Thiên Hành trong lòng thầm nói, đồ thạch bên trong thạch phùng hấn đã dò xét qua mấy lần những thứ có thể lấy hấn đều lấy hết bây giờ bên trong đồ phùng chỉ còn linh dược với một ít linh thạch.

- Thật ra thì đệ chỉ muốn tìm vài khối đồ thạch kì lạ mang về cho sư tôn mà thôi.

- Đệ không cần lo lắng nếu bên ngoài không có đồ thạch đệ vừa ý, lão ca sẽ dẫn đệ vào nhà kho để tìm.

Lý Thiên Hành nghe được hai mắt sáng rực.

- Vậy đệ xin đa tạ Tổng lão ca.

Lý Thiên Hành đi theo Tổng Tiền xuống mật thất sao khi đi qua mười mấy cái cấm chế mới tới nơi.

- Nếu Tổng hồ li làm mộ chỗ này lão tử cũng bó tay.

Tổng Tiền dẫn hắn đi đến trước một căn phòng sao đó lấy ra một tấm thẻ đặt lên cánh cửa, tia sáng màu vàng hiện lên cánh cửa đá từ từ mở ra.

Lý Thiên Hành vừa bước vào bên trong từ sắc linh khí bên trong cơ thể lập tức bạo loạn như muốn thoát khỏi người hắn.

- Từ sắc huynh đệ không cần phải gấp như vậy đợi lát nữa lão tử sẽ cho người thỏa mãn.

Tổng Tiền dẫn hắn tới một khu vực rộng hơn 10 dặm vuông bên trong chất đầy đá, Lý Thiên Hành nhìn mấy khối đá to đứng trước mặt khẽ nhú mày.

- Tổng lão ca tại sao đệ chưa từng thấy mấy khối đá này bên trong đồ phùng?

Tổng Tiền khẽ mỉm cười.

- Những khối đá đó giá cả vô cùng đắt đặt bên trong đồ phùng rất ít người mua chỉ có thể đặt ở dưới đây sao đó chuyển về để đồ.

Những khối đá to đứng trước mắt giá trị ít nhất cũng là 1 vạn thượng phẩm linh thạch không phải ai cũng dám mạo hiểm để cất.

- Lão ca không biết đệ có thể mua những khối đá này không?

- Tất nhiên có thể.

Lý Thiên Hành đi một vòng quanh mấy khối đá sao đó chọn lấy một khối đá hình tròn đường kính gần một trượng, hắn ở trong mật thất tìm gần một canh giờ chọn hơn 100 khối đồ thạch tồn của hắn hơn 30 vạn thượng phẩm linh thạch.

Tổng lão nhìn số đồ thạch trong túi trữ vật có chút ngạc nhiên.

- Tiểu Lý mua hết bao nhiêu đây sao?

- Ân, dù sao đệ còn phải nhờ sư tôn luyện giúp mấy loại đan dược tất nhiên mua càng nhiều càng tốt.

Tổng Tiền cũng không nghi ngờ, lão từng nghe hắn nói về sở thích trước khi luyện đan phải cất đồ thạch của sư phụ hắn với lại đối phương mua càng nhiều người được lợi cũng chính là lão.

Lý Thiên Hành đi theo lão thanh toán sao đó rời khỏi vạn bảo các hắn đi tới vạn dược các chọn mua một cái đan đỉnh huyền cấp trung phẩm rồi trở lại học viện, hắn vừa tiến vào phòng chỉ thấy Ngọc Thanh ngồi bên trong.

- Thanh nhi đợi ta có lâu không?

Hắn tiến lại ngồi bên cạnh nàng lúc này mới phát hiện khóe mắt nàng đang đỏ ửng giống như vừa mới khóc xong.

- Thanh nhi có chuyện gì sao?

Ngọc Thanh khẽ lắc đầu.

- Thiên Hành ta muốn hỏi chàng vài chuyện, chàng nhất định phải nói thật không được gạt ta.

- Có chuyện gì nàng hỏi đi ta nhất định sẽ không gạt nàng.

Ngọc Thanh do dự một lúc nàng khẽ cắn môi nhưng ánh mắt lại không dám nhìn thẳng hắn.

- Có phải chàng thích Tiểu Linh không?

- Há?

Hắn nghe nàng hỏi xong sắc mặt ngốc trệch giống newton bị táo rơi trúng.

Nàng nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của hắn trong lòng giống như bị thứ gì đó bóp chặt nàng hi vọng những gì bản thân nghĩ không phải là sự thật.

- Có phải chàng vì muốn tiếp cận Tiểu Linh nên mới cứu ta đúng không? người chàng thích vốn không phải là ta mà là Tiểu Linh đúng không?

Lý Thiên Hành nhìn vẻ mặt đau khổ của nàng, gương mặt nhỏ nhắn vốn đã tái nhợt bây giờ tràn đầy nước mắt, hắn chỉ muốn ôm nàng vào lòng để an ủi nhưng trước đó hắn còn phải làm một chuyện quan trọng, hắn kéo nàng nằm úp xuống.

- Đét...

- Đét... đét...

Ngọc Thanh vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì giác kiều đồn truyền đến cảm giác đau nhói.

- Thiên Hành chàng... chàng đang làm gì vậy? mau thả ta ra...

- Đét...

- Ui... đau quá...

Ngọc Thanh vùng vẫy một lúc sao đó nằm im, trên gương mặt nàng vẫn tràn đầy nước mắt nhưng sắc mặt nhợt nhạt giờ đã đỏ ửng như chảy nước, hắn vòng một tay qua eo ôm nàng vào lòng.

- Thanh nhi biết vì sao ta đánh nàng hay không? đây là trừng phạt nàng tội nói xấu phu quân của mình, tiểu nha đầu kia không ngực không mong, không có đầu óc, tính tình bất định, nóng giận thất thường làm sao có thể so với Thanh nhi ôn nhu dịu dàng, thanh nhã thoát tục, ngực nở mong cần, thân hình đầy đặn... ui.

Ngọc Thanh nghe hắn nói liền dùng tay đánh vào ngực hắn một cái, gương mặt nhỏ nhắn áp chặt vào người hắn.

- Thiên Hành những lời chàng nói là thật sao?

- Tất nhiên là thật nếu nàng không tin ta có thể lấy danh dự của mình để thề.

- Chàng không cần thề ta có thể cảm nhận được tình cảm của chàng giành cho ta.

Ngọc Thanh ngẩn mặt nhìn hắn, ánh mắt đau thương giờ đã tràn đầy hạnh phúc.

- Hôm nay tâm trạng nàng không tốt là do suy nghĩ những chuyện này sao?

Nàng nghe hắn hỏi khẽ gật đầu.

- Đúng vậy, lúc ta nhìn chàng cùng Tiểu Linh tranh cãi ta có cảm giác bản thân mình là người ngoài còn hai người mới là phu thê, ta thật không hiểu tại sao chàng lại thích một người như ta? một nữ nhân lạnh nhạt chỉ biết bỏ mặt cho số phận, không giúp gì được cho chàng lại còn mang tới gánh nặng, trong khi đó Tiểu Linh là tiểu thư của Bạch gia, nàng có tất cả những thứ nam nhân cần chỉ cần lấy được nàng chàng sẽ không cần phải lo lắng tương lai của mình.

- ĐÉT...

- Nàng đang nói nhảm gì vậy? nếu như lấy tiểu nha đầu đó ngày nào lão tử cũng phải lo lắng cho tương lai của mình, ta thích nàng lạnh nhạt chỉ cần quan tâm mình ta là đủ, số phận của nàng chính là làm thê tử của ta, nàng không cần phải làm gì hết tất cả để ta lo nếu như ta không giải quyết được gánh nặng của nàng thì ta không xứng làm phu quân của nàng.

Ngọc Thanh trong lòng rung lên một cái nàng cố ôm thật chặt lấy hắn không bao giờ muốn buông tay.

- Phu quân.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chữa bệnh

Hắn ôm nàng trong lòng được một lúc phát hiện nàng đã ngủ say, nhìn gương mặt có chút tái nhợt nhưng vẫn tràn đầy hạnh phúc nhất là nụ cười mẫn nguyện kia làm lòng hắn vô cùng ấm áp, hắn ôm nàng tiến vào ngôi nhà gỗ, nơi đây mới chính là ngôi nhà của hắn, nơi mang lại những giây phút bình yên cho hắn.

Lý Thiên Hành cảm giác người ngọc trong lòng đã tỉnh bàn tay đang lạc lối bắt đầu tìm đường trở lại.

- Thanh nhi tỉnh rồi sao?

- Ân.

Nàng rời khỏi người của hắn phát hiện bản thân đang ở bên trong ngôi nhà gỗ lúc trước sắc mặt đỏ đến lợi hại.

- Thiên Hành là chàng mang ta đến đây sao?

- Tất nhiên, trong lúc nàng ngủ ta đã ôm nàng đến đây.

Ngọc Thanh nhất thời trở nên bối rối, hắn ôm nàng đi lâu như vậy nàng vẫn không hay biết gì, không biết đã có bao nhiêu người đã nhìn thấy? sao này nàng làm sao dám ra ngoài gặp ai.

Hắn nhìn về mặt vừa thẹn vừa lo của nàng liền tiến tới an ủi.

- Nàng không cần lo lắng không ai nhìn thấy đâu? Nơi này rất đặc biệt nếu như ta không cho phép không ai có thể tiến vào, ta dẫn nàng đi xem thứ này.

Ngọc Thanh đi theo hắn được một lúc, trước mặt xuất hiện một rừng cây, nàng cảm giác những cây này khác hẳn với những cây xung quanh, thân cây chỉ cao vài trượng, trên mỗi cây có mười mấy quả tất cả đều phát ra linh khí nhàn nhạt.

Lý Thiên Hành dẫn nàng tiến lại gần một góc cây cao nửa trượng, trên cây có khoảng mười mấy quả giống như táo, bên ngoài có màu vàng óng tỏa ra kim quang lấp lánh.

- Ngọc Thanh đoán xem đây là quả gì?

Ngọc Thanh tiến lại gần thân cây, bàn tay nàng khẽ chạm vào trái cây, nàng cảm nhận được một luồng linh khí tiến vào bên trong cơ thể của mình, cảm giác toàn thân như lơ lửng trên không, linh hồn của nàng như đang được ôn dưỡng.

- Không lẽ là linh quả sao?

- Không sai, cây này là ngũ cấp dưỡng hồn thụ mấy quả trước mặt là dưỡng hồn quả, sao khi phục dụng sẽ giúp cho linh hồn của nàng càng thêm tinh thuần, mở rộng có thể xem là chỉ bảo của luyện đan sư.

Ngọc Thanh bản thân là một luyện đan sư nàng biết hồn lực có ý nghĩa quan trọng như thế nào, nếu như nàng phục dụng dưỡng hồn quả thì trong vòng vài năm nàng có thể tiến vào luyện đan sư tam cấp đều mà trước đây nàng chưa từng mơ tới.

Lý Thiên Hành cũng muốn cho nàng dùng một quả chỉ là ngay cả tiểu hắc còn không chịu nổi chứ đừng nói chỉ tới một trúc cơ nhỏ bé như nàng, hắn kéo nàng sang gốc cây bên cạnh.

- Thanh nhi nhận ra thứ này không?

Ngọc Thanh nhìn trái cây có màu sắc như phi thúy trước mặt khẽ gật đầu.

- Đây là thanh linh quả lần trước ta ở Vạn bảo các đã thấy qua một lần.

Nàng vừa nói xong ánh mắt khinh ngạc nhìn hắn.

- Thiên Hành ngũ cấp thanh linh quả lần trước là do chàng mang đi đấu giá sao?

Lý Thiên Hành gật đầu, tiếp tục dẫn nàng đi một vòng quanh vườn linh dược, hai người vừa đi vừa nói mãi đến một canh giờ mới dạo xong.

- Thanh nhi đoán xem nếu ta đem toàn bộ linh quả nơi này đi đấu giá sẽ được bao nhiêu linh thạch?

Ngọc Thanh khẽ lắc đầu, xung quanh nàng ít nhất cũng có mấy trăm cây linh dược ngũ cấp trở lên mỗi cây đều có giá liền thành.

- Ta không biết.

- Vậy nàng nghĩ Bạch gia có thể so với ta không?

- Không thể.

- Vậy ta có cần vì tiểu nha đầu kia mà tiếp cận nàng hay không?

Ngọc Thanh nghe hắn hỏi liền hiểu ra mọi chuyện, hắn làm tất cả những thứ này chỉ để chứng minh bản thân hắn thật sự yêu nàng, hắn không phải vì Bạch gia mà tiếp cận nàng, hắn yêu là Ngọc Thanh không phải Bạch Tiểu Linh, nàng cuối cùng cũng buông bỏ được khúc mắc trong lòng trên gương mặt xinh xắn đã không kiềm được nước mắt.

- Thiên Hành là ta không đúng ta... ta không nên nghi ngờ chàng.

- Nếu nàng đã biết bản thân làm sai thì nhất định phải chịu phạt.

Lý Thiên Hành nói xong ánh mắt chuyển xuống kiêu đồn căn mọng, mềm mại, đàn hồi của nàng đúng là sướng không thể tả.

Ngọc Thanh nhìn ánh mắt của hắn sợ hãi lui lại vài bước cảm giác đau nhói, nóng bỏng lại thường lúc này nàng vẫn còn ghi nhớ.

- Thiên Hành ta... ta biết bản thân mình làm sai, chàng đừng đánh ta được không?

Hắn nhìn bộ dáng e sợ của nàng trong lòng dâng trào một luồng nhiệt khí.

- Không lẽ ta bị lây bệnh SM của tiểu nha đầu sao?

Hắn ôm lấy nàng khẽ áp sát khuôn mặt gần tai nàng.

- Ta phạt nàng sao này không được rồi xa ta, đòi này của nàng phải làm thê tử của Lý Thiên Hành, nàng có đồng ý không?

Ngọc Thanh bị hắn ôm cả người như mềm nhũn không có sức lực chỉ có thể dựa vào người hắn khẽ gật đầu.

- Chỉ cần chàng không chê bay, đòi này Ngọc Thanh sẽ đi theo hầu hạ cho chàng.

Hai người ôm nhau được một lúc Lý Thiên Hành lấy ra huyết linh đan giúp nàng chữa bệnh sao đó đưa nàng ra bên ngoài.

- Thiên Hành chàng để linh dược ở đây không sợ người khác lấy mất sao?

- Nếu ta nói ta có một bảo vật có thể chứa đựng sinh mệnh nàng có tin không?

Ngọc Thanh trải qua mấy chuyện hôm nay đã không còn quá ngạc nhiên trước bất ngờ của hắn rất nhanh nàng đã lấy lại được bình tĩnh.

- Thiếp tin chàng.

- Bây giờ chúng ta đang ở bên trong một chiếc giới chỉ, nàng yên tâm nếu như không có ta cho phép ai cũng đừng mơ vào được nơi này.

Lý Thiên Hành đưa Ngọc Thanh rời đi sao đó trở về phòng tu luyện, sao chuyện ám sát lần trước hắn càng quyết tâm đề cao tu vi của mình, linh lực bên trong cơ thể hắn đã vô cùng hùng hậu chỉ cần vài ngày nữa hắn có thể tiến vào Trúc Cơ đỉnh phong sao đó độ kiếp vào kim đan kì rồi hóa anh trở thành nguyên anh cường giả tiếp tục hóa thân sao đó tiến vào luyện hư, phá toái hư không cuối cùng độ kiếp phi thăng trường sinh bất tử.

Sáng hôm sao có người đến tìm, hắn vừa gặp người này cũng có chút ngạc nhiên.

- Tìm ta có chuyện gì?

- Ta có thể vào bên trong không?

Lý Khánh bước vào ngồi đối diện Lý Thiên Hành.

- Lý Thiên Hành lần này ta đến đây không phải là để tìm người gây chuyện mà là trao đổi.

- Người muốn trao đổi chuyện gì?

- Chỉ cần người rời xa thất công chúa Lý gia ta sao này sẽ không tìm người gây sự.

- Người đang uy hiếp lão tử sao?

Lý Thiên Hành mặt dù không có cảm tình với cô nàng Như Vân kia nhưng hắn lại càng chán ghét người khác uy hiếp.

- Lý Thiên Hành người nên biết đất tội với Lý sẽ không mang lại lợi ích cho người, chỉ cần người rời xa thất công chúa chuyện trước đây ta coi như chưa từng xảy ra.

- Nếu lão tử không làm theo thì sao?

Lý Khánh nhìn bộ dạng của hắn liền tức giận hét lên.

- Lý Thiên Hành đừng có không biết điều, ta cho người cơ hội cuối cùng nếu như tiểu tử người còn dám tiếp cận Như Vân thì ngay cả hoàng gia học viện cũng không thể bảo vệ người.

Lý Khánh nói xong xoay người bỏ đi, Lý Thiên Hành nhìn theo bóng lưng của hắn ánh mắt lóe lên vài lần.

- Tốt nhất là người đừng để cho lão tử biết mộ tổ tiên Lý gia các người ở đâu, dám uy hiếp lão tử đúng là không biết sống chết.

Lý Thiên Hành càng nghĩ càng tức giận, đang yên đang lành đột nhiên lại bị người khác mắng một trận.

- Tiểu tử người muốn lão tử rời xa nha đầu đó sao? vậy thì lão tử của luôn nha đầu đó xem tiểu tử người có tức chết hay không?

Lý Thiên Hành đang định tiến vào đan thất tìm mấy loại đan dược để chơi tên Lý Khánh, bên ngoài lại có người tìm đến.

- Tiểu nha đầu đến đây làm gì? đừng nói là không có lão tử bên cạnh chịu không nổi nên mới tới đây tìm a?

- Hừ, bốn tiểu thư mà thêm nhớ người sao? hôm nay Như Nguyệt lão sư đến giảng bài, lão sư kêu ta đến tìm tiểu tử người tới nghe giảng.

Lý Thiên Hành đột nhiên quên mất chuyện này cũng khó trách từ khi đến học viện hán cũng chỉ đến đan phòng có hai lần.

- Đợi lão tử một chút.

Hắn vào trong thay một bộ đan y cùng nàng đi đến đan viện, Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng im lặng của nàng có cảm giác là lạ.

- Không lẽ tiểu nha đầu này uống lộn thuốc, hôm nay lại ngoan ngoãn như vậy?

Bạch Tiểu Linh đang bước đi đột nhiên dừng lại.

- Tiểu tử thú vị đa tạ người đã chữa bệnh cho biểu tỷ của ta.

- Không cần, nàng là thê tử tương lai của ta chữa khỏi bệnh cho nàng chính là trách nhiệm của ta.

Nàng đứng im lặng một lúc ngẩng đầu lên nhìn hắn.

- Tiểu tử thú vị bốn tiểu thư cảnh cáo người sao này không được ăn hiếp biểu tỷ nếu để ta biết Thanh tỷ chịu ủy khuất bốn tiểu thư nhất định sẽ lột da người.

Tiểu Linh nói xong liền xoay người chạy đi, Lý Thiên Hành đi theo phía sau nàng lúc tiến vào đan phòng thì tiểu nha đầu đang chăm chú đọc một cuốn đan thư không thèm để ý đến hắn.

- Lý huynh đệ mấy ngày nay sao không thấy người?

Diệp Tinh vừa nhìn thấy hắn liền hiếu kì hỏi.

- Mấy ngày nay ta đang bế quan chuẩn bị trùng kích đan sư nhị cấp.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Thiên niên huyền kim

- Lý huynh đệ đúng là lợi hại, nhanh như vậy đã tiến vào nhị cấp luyện đan sư chúc mừng, chúc mừng.

Lúc này bên ngoài cửa có một người tiến vào cả đan phòng vừa nhìn thấy đều im lặng như chào cờ, Lý Thiên Hành ánh mắt vừa nhìn đến nàng giống bị một cục nam châm hút vào không thể tách ra được.

Như Nguyệt đứng trên bục giảng, nàng chỉ mặc một chiếc váy dài màu đen đơn giản nhưng lại để lộ ra cơ thể thành thực mê người của mình, đặt biệt là vực sâu giữa núi, trên gương mặt tuyệt mỹ lúc nào cũng là một nụ cười hòa ái, mỗi động tác tựa như hành vân lưu thủy giống như đàn múa một khúc nhạc.

- Hôm nay chúng ta sẽ nói về hồn đan...

Lý Thiên Hành nhìn nàng gần nửa canh giờ vẫn chưa đoán được số đo ba vòng trong lòng vô chán nản.

- Xem ra lão tử phải tìm một bộ nhãn pháp tránh để sao này lại nuôi tiếc.

Như Nguyệt sao khi giảng giải xong nhìn sang Lý Thiên Hành.

- Tiểu Lý sao khi kết thúc buổi học đến phòng gặp ta.

Nàng nói xong liền rời đi, Lý Thiên Hành định đuổi theo nhưng lại bị vài chục ánh mắt khóa chặt chỉ cần bước thêm nửa bước sao này sẽ khó sống ở đây.

Lý Thiên Hành ngồi trong đan phòng chờ đợi suốt hai canh giờ cuối cùng cũng được phóng thích, lập tức chạy một hơi tới chỗ của Như Nguyệt lão sư.

- Tiểu Lý ngồi đi.

Nàng đặt quyển đang thư trong tay xuống bàn.

- Tiểu Lý ta nghe nói dạo này người không thường xuyên đến đan phòng, không biết là vì nguyên nhân gì?

Hắn nghe nàng hỏi hai mắt hắn liên tục xoay chuyển.

- Ta biết người sở hữu bốn loại thuộc tính, tốc độ tu luyện là vô cùng nhanh, trường hợp của người ta đã nghe viện trưởng nói qua, tuy người có thiên phú phân biệt được liệu nhưng bản thân ta lại cho rằng người lại có thiên phú tu luyện vũ kỹ hơn.

- Đa tạ lão sư quan tâm, đồ nhi sẽ suy nghĩ thật kỹ.

Như Nguyệt khẽ gật đầu nàng lấy ra một chiếc bình ngọc đưa cho hắn.

- Đây là hồi thương đan do chính tay ta luyện chế sẽ giúp ích cho thương thể của người.

- Đa tạ lão sư.

Lý Thiên Hành vừa nhìn qua lập tức biết bên trong là hàng tốt nhanh tay cất vào.

- Tiểu Lý lần thí luyện bên trong mê vụ sâm lâm lần này người cũng có tham gia đúng không?

- Vâng.

- Ta hi vọng người có thể giúp ta để ý tiểu Vân một chút được không?

Hắn nghe nàng nói trong lòng chút bất ngờ, với thân phận thất công chúa của nha đầu kia ít nhất cũng phải có một cường giả kim đan cảnh theo bảo vệ mới đúng.

- Lão sư người quá đề cao đồ nhi, Thiên Hành ngay cả trúc cơ đỉnh phong còn chưa tiến vào làm sao có thể bảo vệ được thất công chúa.

Như Nguyệt khẽ mỉm cười.

- Người không cần phải khiêm tốn tuy người tu vi không cao nhưng lại nhanh nhẹn, đầu óc linh hoạt tính toán cẩn thận với lại ta cũng đã phái người bảo vệ tiểu Vân người chỉ cần để ý nàng một chút là được.

- Đồ nhi sẽ cố gắng hết sức.

Dù sao hắn đã nhận quà cũng không thể từ chối được, quà của nữ nhân đúng là không thể tùy tiện nhận.

Lý Thiên Hành trở về phòng mình lần này hắn lại hiểu ra một việc, Như Nguyệt lão sư này nhìn bề ngoài hòa ái nhưng bên trong lại không hề đơn giản tâm cơ không ai có thể đoán được.

- Hoa hồng đẹp chắc chắn sẽ có gai.

Hắn lấy ra một tờ giấy viết lên hai chữ bế quan sao đó đáng trước cửa phòng chủ yếu là cho Ngọc Thanh xem, Lý Thiên Hành tiến vào đan thất bắt đầu trùng kích trúc cơ đỉnh phong hắn lấy hơn một trăm viên đồ thạch đặc trưng mặt sao đỏ bắt đầu dùng tử sắc linh khí để thôn phệ, từng khối đồ thạch biến mất thay vào đó là từng viên cực phẩm linh thạch, Lý Thiên Hành cắt 50 khối đồ thạch trong đó có đến 20 viên là mộc thuộc tính 15 viên thổ thuộc tính, 5 viên thủy thuộc tính còn lại là 10 viên vô thuộc tính, hắn ném 40 viên linh thạch thuộc tính vào bên trong vườn linh dược số còn lại dùng để đột phá.

Tử sắc linh khí sao khi thôn phệ linh thạch liền trở lại bên trong cơ thể, Lý Thiên Hành vận tử hà thần công bắt đầu trùng kích trúc cơ đỉnh phong, bên trong cơ thể hắn tử sắc linh khí biến thành từng tia linh lực li ti đi khắp kì kinh bát mạch sao hai canh giờ hóa thành một khối khí to bằng nắm tay nằm im bên trong đan điền.

Lý Thiên Hành thở phào một hơi cuối cùng cũng đột phá trúc cơ đỉnh phong chỉ cần cô đặt khối khí bên trong đan điền kia trở thành chất rắn thì hắn sẽ bước vào kim đan kì.

- Chỉ khi nào tiến vào nguyên anh kì lão tử mới có thể bảo mạng được.

Khi cường giả đạt tới tu vi nguyên anh kì chỉ cần nguyên anh không bị diệt thì vẫn có cơ hội sống lại.

Hắn lấy ra mấy chục viên thượng phẩm linh thạch cũng cố tu vi trúc cơ đỉnh phong, sao đó lại bắt đầu cắt đồ thạch, tử sắc linh khí tiếp tục thôn phệ từng khối đồ thạch, Lý Thiên Hành nhìn từng viên cực phẩm linh thạch đang lơ lửng trên không hắn bắt đầu công tác lựa chọn, mộc, thổ, thủy thuộc tính hắn đều ném vào bên trong vườn linh dược số còn lại hắn để ở một nơi bên trong giới chỉ chuẩn bị cho việc đột phá kim đan kì sao này.

Sao khi thôn phệ 50 khối đồ thạch thu được thêm 10 viên mộc thuộc tính, 5 viên thổ thuộc tính, 5 viên thủy thuộc tính, 5 viên hỏa thuộc tính, 10 viên vô thuộc tính và 15 bình linh tuyến các loại bấy giờ trước mặt hắn chỉ còn 3 khối đồ thạch, hắn dùng 30 vạn thượng phẩm linh thạch để mua đồ thạch chỉ riêng 3 tên này đã nuốt của hắn hơn 20 vạn.

- Lão tử không cần nhiều chỉ cần 3 kiện thiên cấp bình khí là được.

Từ sắc linh khí bắt đầu quá trình thôn phệ khối đồ thạch đầu tiên, khối đồ thạch có đường kính hơn 1 trượng sao nữa khắc chỉ còn lại một khối kim sắc bán kính nửa mét.

- Thiên niên huyền kim

Lý Thiên Hành nhìn khối kim sắc trước mắt không biết nên khóc hay nên cười, trước mặt hắn đúng là thiên cấp mà còn là thiên cấp thượng phẩm chỉ có điều thứ này là tài liệu chứ không phải bình khí, ánh mắt hắn khẽ liếc nhìn từ sắc linh khí.

- Không lẽ mấy hôm nay lão tử nói xấu lão ca nên bị tên nội gián này trả thù?

Nhìn khối từ sắc linh khí đang lơ lửng trên không hắn có cảm giác thứ này là do sự phụ hóa thành, khi hắn dùng thần thư quét qua lại không có kết quả chứng tỏ thứ này không phải thiên địa linh khí mà là do con người tạo ra.

Lý Thiên Hành quan sát khối thiên niên huyền kim trước mắt, nhìn qua cũng hơn 1000 cân nếu đưa cho một vị đại tông sư có thể chế tạo 10 kiện thiên cấp bình khí giá trị của khối kim loại này ít nhất cũng hơn 10 vạn cực phẩm linh thạch.

Từ sắc linh khí tiếp tục thôn phệ khối thứ hai, Lý Thiên Hành nhìn từng mảnh đá rơi xuống trong lòng liên tục cầu nguyện, từ sắc linh khí vừa thôn phệ được nửa khối đá, hai mắt hắn liên sáng lên tuy hắn vẫn chưa nhìn thấy thứ bên trong nhưng lần này chắc chắn không phải là tài liệu, sao khi từ sắc linh khí thôn phệ toàn bộ thì một chiếc trống xuất hiện trước mặt hắn hình dáng tương tự trống đồng đồng sơn.

- Không lẽ thứ này cũng xuyên việt tới đây?

Hắn dùng thần thư quét qua một lần phát hiện thứ trước mặt hắn ít nhất cũng là thiên cấp bình khí, chiếc trống này chủ yếu được làm từ thiên cấp thượng phẩm tài liệu định thần thạch, hắn đi một vòng xung quanh ánh mắt liên tục đánh giá kiện thiên cấp thần bình này.

Chiếc trống trong khá cũ trên mặt có màu đen tuyền, thân trống màu đồng tràn đầy hoa văn kì lạ có lẽ là trận pháp, trên mặt trống có ba đường vân mờ ảo.

Lý Thiên Hành vừa nhìn thấy ba đường vân liền nhảy lên hai mắt sáng rực như thấy mỹ nữ, hắn cố áp chế hưng pháp tiến lại gần chiếc trống, ngón tay vừa chạm vào liền bị một cảm giác lạnh buốt làm cho hắn rợn người, lập tức lùi lại mấy bước.

- Thật đáng sợ.

Hắn vừa chạm vào có cảm giác giống bản thân đang bị hàng vạn cây súng soi vào đầu, cảm giác lạnh buốt đến tận xương tủy làm cho người khác cũng không giám nghĩ đến, hắn hít sâu một hơi tiến lại một lần nữa lần này hắn chỉ đứng một bên quan sát và nhận xét.

Từ bên trên chiếc trống phát ra một khí thể nhàn nhạt cộng thêm sự lạnh lẽo đến đáng sợ chỉ đứng một bên nhìn có cảm giác như đang đối mặt với một vị hung thần còn mạnh hơn khí thể mà tiểu hắc của hắn tạo ra mấy ngàn lần.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Luyện tập

- Thiên cấp thượng phẩm bình khí đúng là bá đạo.

Theo như tài liệu mà sự phụ hóa ghi lại muốn sử dụng thiên cấp bình khí tu vi ít nhất cũng phải là nguyên anh kì nếu như cứng rắn sử dụng sẽ bị nó ép khô.

Hắn tạm thời bỏ qua chiếc trống tiếp tục cắt khối đồ thạch cuối cùng, từ sắc linh khí nhanh chóng thôn phệ toàn bộ khối đồ thạch để lộ ra một khối đá đen thui.

- Huyền thiên trọng thiết.

Khối đá này cũng là một loại thiên cấp tài liệu nhưng chỉ thuộc hàng trung phẩm, bên trong khối đá không chứa thuộc tính nhưng khi kết hợp với bình khí có thể làm chậm đối phương nhờ việc gia tăng trọng lực xung quanh, Lý Thiên Hành tìm một chỗ để mấy kiện thiên cấp kia sao đó lấy ra thần thư, tuy

vừa thu được một kiện thiên cấp binh khí nhưng tạm thời không có khả năng sử dụng nên chỉ có thể luyện chế vài loại đan dược để phòng thân.

Lý Thiên Hành tìm kiếm một lúc cuối cùng cũng chọn được vài loại đan dược, đầu tiên là tậ phong đan sao khi sử dụng có thể tăng ba phần tốc chạy, tiếp theo là thiên cương đan làm tăng khả năng chống chịu của cơ thể lên 3 phần, kế tiếp là ẩn linh đan dùng để che giấu khí tức ngay cả kim đan kì cũng không thể nhận ra cuối cùng là hóa thủy đan có công dụng như thuốc xổ siêu cấp ở địa cầu thứ này hẳn luyện riêng cho tên Lý Khánh.

Lý Thiên Hành mất một ngày để luyện toàn bộ số đan dược mỗi loại hẳn luyện chế khoảng vài chục viên, hẳn thu toàn bộ đan dược vào trong túi trữ vật sao đó tiến vào thần đồ. Tiểu Hắc đang nằm ngủ trong ổ cảm nhận được có người tiến vào ánh mắt lập tức cảnh giác nhìn xung quanh khi phát hiện ra Lý Thiên Hành liền rời khỏi ổ chạy đến trước mặt hắn.

- Tiểu Hắc đây là nhà mới sao? Cũng không tệ a.

Lý Thiên Hành nhìn qua một vòng khe gât đầu hang động này rộng hơn gấp đôi so với lúc trước, linh khí bên trong cũng dày đặc hơn có thể sánh ngang với trung phẩm linh thạch đặc biệt là mấy chục cây ngũ phẩm linh quả trước mặt, Lý Thiên Hành tiến tới trắng trợn thu lấy toàn bộ.

- Tiểu hắc người không nên hiểu lầm, ta chỉ muốn tốt cho người thôi nếu người không kiềm lòng được mà ăn bậy không chừng sẽ dẫn đến bạo thể mà chết.

Hắn nói xong lấy ra một quả ngũ phẩm linh quả ném cho tiểu hắc, hắc sắc phi ưng vừa thấy linh quả liền há miệng nuốt vào sao đó tiếp tục hướng hắn há miệng, Lý Thiên Hành có chút kinh ngạc không ngờ tiểu tử này có thể ăn một lúc hai ngũ phẩm linh quả, lúc này hắn mới chú ý đến khí tức trên người hắc sắc phi ưng hình như là mạnh hơn lúc trước rất nhiều.

- Không ngờ tiểu tử người nhanh như vậy đã tiến vào yêu thú ngũ cấp trung kì.

Hắn lại tiếp tục ném cho tiểu hắc một ngũ phẩm linh quả lúc này hắc sắc phi ưng mới cảm thấy thỏa mãn, Lý Thiên Hành ngồi một bên tu luyện đợi cho hắc sắc phi ưng luyện hóa linh quả sao đó cả hai đi đến chỗ của ung vương, hắc sắc phi ưng bay được nửa canh giờ dừng lại trước một ngọn núi, Lý Thiên Hành nhìn ngọn núi trước mặt lớn hơn gấp mấy lần ngọn núi tiểu hắc đang ở, đỉnh núi có một hang động vô cùng to lớn miệng hang rộng hơn 100 trượng.

- Đây chắc là ổ của con ung vương kia.

Hắn ra lệnh cho tiểu hắc bay gần lại ngọn núi sao đó dùng thần thư quét qua mấy lần, bên trong hang động kia có ít nhất 4 con hắc sắc phi ưng lục cấp, xung quanh hang động còn có mấy trăm con ngũ cấp phi ưng, muốn tiến vào bên trong là chuyện không thể.

- Xem ra phải chuẩn bị thật kĩ mới được.

Lý Thiên Hành ra lệnh cho tiểu hắc quay trở về trên đường đi hắn lại ghé thăm mười mấy động phi ưng thu được không ít linh quả, sao khi về động một người một chim tiếp tục bàn bạc kế hoạch, theo như lời tiểu hắc nói mỗi lần đàn phi ưng ra ngoài kiếm ăn thì có ít nhất 5 con lục cấp yêu thú ở lại trong động, gần trăm con ngũ cấp yêu thú ở bên ngoài động canh chừng, ánh mắt hắn nhìn tiểu hắc đứng bên cạnh trong đầu lóe lên một ý tưởng.

- Nếu như tiểu hắc có thể đột phá trở thành lục cấp yêu thú như vậy không phải lão tử có thể dễ dàng tiến vào trong động sao?

Hắn quyết định dỗ béo tiểu tử này đột phá lục cấp yêu thú sao đó trở thành bảo vệ trong động tuy không thể đào linh thụ nhưng hái linh quả là chuyện vô cùng dễ dàng, hắc sắc phi ưng nhìn thấy ánh mắt của hắn toàn bộ lông tơ dựng đứng nhanh chóng phi vào ổ.

Lý Thiên Hành vừa rời khỏi đan phòng liền phát hiện truyền tin thạch trên cửa phát sáng.

- Không biết là ai tìm lão tử?

Lý Thiên Hành truyền một tia thần thức vào bên trong thì ra là lão viện trưởng dặn hắn sao khi xuất quan đi đến gặp lão ngoài ra còn có một tin nữa là của thất công chúa bảo hắn đến võ trường để tập luyện chuẩn bị cho việc tham gia di tích, Lý Thiên Hành thay một bộ y phục sao đó đi tới phòng viện trưởng.

- Viện trưởng không biết tìm đồ nhi có việc gì?

Lãnh Ngạo Nhân nhìn bộ dạng lễ phép của hắn hài lòng gật đầu.

- Tiểu Lý người đột phá trúc cơ đỉnh phong rồi sao?

- Vâng, đồ nhi mới vừa đột phá mai mấn không phụ lòng viện trưởng.

Hắn nói xong câu này đột nhiên lại thấy có lỗi với vị lão ca kia nhưng khi nghĩ tới băng sơn ngự tỷ bao nhiêu lỗi lầm đều mặc cánh bay mất.

- Người không cần khiêm tốn, lần này ta gọi người đến đây là để thông báo một chuyện, hung thủ ám sát người lần trước đã được học viện giải quyết sao này không cần phải lo lắng.

- Đa tạ viện trưởng.

Lãnh Ngao Nhân khẽ gật đầu.

- Tiểu Lý người đã đột phá trúc cơ đỉnh phong theo nội quy của học viện trước khi người tiến vào kim đan phải hoàn thành ít nhất một nhiệm vụ để đổi điểm cống hiến, khi nào rảnh rồi người nên tới tập sự các một chuyện.

- Đa tạ viện trưởng nhắc nhở.

- Không còn gì nữa người có thể rời đi.

Lý Thiên Hành rời khỏi phòng viện trưởng sắc mặt có chút khó coi, tuy lão nói đã giải quyết mấy tên đánh lén hắn nhưng lại không nói cho hắn biết chủ mưu ở phía sao việc này chứng tỏ là hai bên đã tự dàn xếp.

- Đánh lão tử bị thương nặng như vậy làm sao có thể dễ dàng bỏ qua được.

Lần trước ở Vạn bảo các hắn đã biết chuyện Ngọc Thanh có liên quan đến Triệu gia như vậy chuyện ám sát hắn lần này cũng có thể liên quan đến Triệu gia.

- Lão tử mặt kệ là Triệu gia hay Lý gia tốt nhất các người nên kiếm một chỗ để chôn lại tổ tiên là vừa.

Hắn đi đến võ trường ánh mắt liếc nhìn xung quanh sao đó lại tìm kiếm một hồi nhưng không thấy ai?

- Kì lạ không lẽ có người chơi lão tử?

Lý Thiên Hành tìm một vài tên đệ tử để hỏi cuối cùng cũng biết bọn người kia đã tiến ra sao núi tập luyện, phía sao học viện là một khu rừng khá lớn chuyên dùng để luyện tập với số lượng lớn như trận pháp hoặc là nơi dùng để độ kiếp, hắn đi tìm suốt nửa canh giờ cuối cùng cũng nhìn thấy một nhóm vài chục người đang luyện tập, ánh mắt vừa đảo qua lập tức nhìn thấy vài gương mặt thân quen như Lý Mục, Triệu Lâm, Lý Khánh, Như Vân...

- Thiên Hành huynh đệ xuất quan rồi sao? Ồ người đột phá trúc cơ đỉnh phong?

Lý Mục vừa nhìn thấy hắn liền đi tới hỏi thăm, ánh mắt có chút kinh ngạc.

- Chỉ là may mắn đột phá.

Lý Thiên Hành nhìn 5,6 nhóm người đang luyện tập trước mặt mỗi một nhóm đều có một lão sư kim đan kỳ chỉ huy.

- Lý Mục bọn họ đang làm gì vậy?

- Theo tình báo học viện nhận được lần này di tích mở ra diện tích bên trong khá lớn nên học viện quyết định chia nhóm tiến vào, Lý huynh đệ yên tâm ta đã giành cho người một suất chung nhóm với ta.

Lý Thiên Hành nhìn 9, 10 tên trước mặt khẽ nhủ thầm.

- Tại sao chúng ta lại không có lão sư?

Lý Mục nghe hắn hỏi bộ dáng vô cùng đặc ý.

- Thiên Hành lần này người phải đa tạ ta nếu không phải ta khổ sở cầu xin thì người sẽ không được vào nhóm vip này đâu.

Lý Mục nói xong liền xoay người bỏ đi, Lý Thiên Hành mặt dù không hiểu lắm nhưng cũng đi theo hắn, nhóm của Lý Thiên Hành có 9 người trong đó đã có 4 người hắn quen mặt là Lý Mục, Lý Khánh, Triệu Lâm, Như Vân mấy tên còn lại đều có tu vi trúc cơ hậu kỳ trở lên.

- Lý Thiên Hành ta tưởng người trốn luôn trong phòng không dám ra rồi chứ?

Lý Khánh vừa thấy hắn liền lên tiếng chế nhạo, hắn còn tưởng Lý Thiên Hành bị hắn đe dọa nên không dám tham gia di tích.

- Lão tử ở đâu liên quan gì đến người?

Lý Thiên Hành liếc hắn một cái sao đó tiến lại chỗ của Như Vân.

- Như Vân chuyện Như Nguyệt lão sư giao phó ta nhất định sẽ thực hiện được, nàng cứ yên tâm đi sao này an toàn của nàng sẽ do ta phụ trách, nhất định sẽ không để nàng gặp nguy hiểm cũng sẽ không để ai làm phiền nàng.

Như Vân nghe hắn nói sắc mặt có chút mất tự nhiên.

- Lý đạo hữu đa tạ người.

- Giữa chúng ta cần khách sao như vậy sao? Sao này nàng gọi ta Thiên Hành là được.

- Lý Thiên Hành tiểu tử người muốn chết phải không?

Lý Khánh nhìn hai người thân mật máu trong người sôi lên, sắc mặt bắt đầu đỏ bừng.

- Tiểu tử người ám đầu sao? Lão tử đang sống tốt lành tại sao lại muốn chết?

- Không lẽ người đã quên những gì ta nói lúc trước?

Lý Thiên Hành nghe hần nói liền kinh ngạc.

- Lúc trước người đã nói gì với ta?

- Người... ta nói nếu như người dám đụng vào nàng ta sẽ... sẽ...

- Người sẽ làm sao? Ngay cả bản thân người nói gì cũng không nhớ làm sao lão tử có thể nhớ được.

Lý Thiên Hành không để ý đến hần tiếp tục bắt chuyện với Như Vân, hần chủ yếu hỏi nàng về chuyện lúc nhỏ của Ngọc Thanh nhưng giọng nói lại vô cùng nhỏ nhìn bề ngoài giống như hai người đang hẹn hò hơn.

Lý Khánh đang muốn bùng phát đột nhiên cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm xuống đột ngột liền thu linh lực trở lại.

Lý Thiên Hành nhìn băng sơn ngự tử từ xa đi tới khẽ thở dài nếu nàng đến chậm thêm một chút hần có thể giải được tên ngốc kia.

- Có chuyện gì sao?

Hàn Tuyết vừa xuất hiện cảm nhận được nơi đây có chút vấn đề ánh mắt nàng nhìn sang chỗ Lý Thiên Hành.

- Người là Lý Thiên Hành?

Lý Thiên Hành cảm giác nhiệt độ xung quanh hần giảm xuống mấy độ, ánh mắt nhìn nữ nhân trước mặt càng thêm rực rỡ, nếu hần có thể چرا đồ nàng như vậy không phải hần luôn có một cái máy điều hòa bên cạnh sao?

- Vâng.

- Lần này người do ta quản lý, từ nay cho đến khi tiếng vào di tích mọi chuyện đều phải nghe theo ta hiểu không?

- Đồ nhi hiểu.

- Các người tự chia làm 4 tổ mỗi tổ hai người sao đó tự tập luyện.

Nàng vừa nói xong 9 người nhanh chóng bắt cặp Lý Thiên Hành sử dụng di lăng chi thuật chạy tới chỗ Như Vân, Lý Mục nhìn thấy một tiêu bị cướp mất liền chuyển sang hai nữ tử còn lại nhưng hai nàng đã sớm bắt cặp với nhau hần đảo mắt một vòng liền phát hiện mọi người đã bắt cặp xong. Lý Thiên Hành cùng Như Vân một cặp, Lý Khánh vs Sở Trí, Triệu Lâm vs Lưu Tín cuối cùng là hai nữ Bích Vân vs Tịnh Di.

Hàn Tuyết nhìn 9 người đã bắt cặp, ánh mắt hướng tới chỗ Lý Mục đang bơ vơ một mình.

- Người đi theo ta.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Triệu gia

Lý Mục vừa nghe được hai mắt sáng rỡ thâm nhũ trong cái rui có cái mai, không ngờ lần này được luyện tập cùng đại mỹ nữ.

Ngoài trừ vẻ mặt tiết nuôi của Lý Thiên Hành tất cả những người còn lại đều nhìn Lý Mục bằng ánh mắt đáng thương. Lý Thiên Hành nhìn Lý Mục rồi đi chỉ biết thở dài.

- Như Vân tiên tử chúng ta bắt đầu thôi.

- Lý công tử cẩn thận.

Nàng vừa nói xong liền xuất chiêu, hần nhìn khí thế trên người nàng phát ra lập tức biến sắc, không ngờ tiểu nha đầu này lại đạt đến trúc cơ đỉnh phong.

hắn không dám kinh thường vội vịn đi lảng chi thuật tránh né, Như Vân tấn công vài lần thấy đối phương không phản đòn liền dừng lại.

- Lý công tử tại sao lại không phản đòn?

- Ta đã đáp ứng Như Nguyệt lão sư sẽ bảo vệ thất công chúa lỡ như không cẩn thận làm người bị thương làm sao ta có thể giao phối à không giao phó với lão sư?

- Lý công tử đang xem thường Như Vân sao? công tử yên tâm nếu Như Vân không mai bị thương là do tài nghệ không bằng người, không phải lỗi của công tử.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói cũng chỉ biết gật đầu vài cái, toàn bộ công pháp hắn học đều dùng để đánh lén làm gì có chiêu nào để giao đấu.

- Vậy tại hạ đắc tội.

Hắn lấy ra một viên ấn linh đan nuốt vào sao đó sử dụng đi lảng chi thuật, Như Vân nhìn thấy đối phương biến mất lập tức dùng thần thức dò tìm xung quanh nhưng vẫn không phát hiện giống như đối phương trước giờ chưa từng tồn tại ở đây.

- Thất công chúa.

Nàng vừa nghe thấy tiếng của hắn liền biến sắc lập tức xoay người nhưng đã muộn, Lý Thiên Hành đứng đối diện nàng thanh kiếm trên tay chỉ thẳng, mũi kiếm chỉ cách chiếc cổ trắng như thiên nga kia vài phân.

- Lý công tử thân pháp thật lợi hại tiểu nữ tự nhận không bằng.

Lý Thiên Hành nhìn vẻ mặt thất vọng của nàng trong lòng cũng có chút áy náy dù sao lần này dành được thắng lợi là nhờ vào thân pháp địa cấp cùng với tam cấp thượng phẩm đan dược ấn linh đan, nếu là chính diện solo hắn chắc chắn ăn hành ngập mặt.

- Thất công chúa không biết ta có thể nói chuyện với người một chút được không?

Như Vân khẽ gật đầu đẳng cấp cách nhau quá lớn cũng không thể tiếp tục tập luyện, hai người tìm một chỗ ngồi xuống.

- Không biết Lý công tử muốn hỏi chuyện gì?

- Thất công chúa có biết thủ phạm lần trước ra tay với Ngọc Thanh không?

- Không phải chuyện lần đó cô cô đã giải quyết rồi sao?

- Không giấu gì công chúa tại hạ nghi ngờ chuyện ta bị ám sát có liên quan đến bọn người đó hi vọng thất công chúa giúp đỡ.

- Chuyện của Ngọc Thanh cô cô đã giả quyết ổn thỏa hẳn là sẽ không liên quan đến việc công tử bị ám sát nhưng nếu công tử thật sự muốn biết ta chỉ có thể nói chuyện đó liên quan đến Triệu gia mà thôi, còn về những việc khác Như Vân hoàn toàn không rõ.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói khẽ nhìn về phía Triệu Lâm, Triệu gia chính là một trong ba đối tượng lần trước hắn nghi ngờ xem ra phải tìm cơ hội tiến vào Triệu phủ một lần.

Hắn ngồi tâm sự với Như Vân được hai canh giờ thì Lý Mục quay trở lại bộ dáng vô cùng thê thảm, toàn thân bầm dập, quần áo rách nát, hai mắt hoản loạn giống như vừa mới bị ai đó cưỡng gian.

- Không lẽ băng sơn ngự tỷ cũng có sở thích SM giống tiểu nha đầu kia?

Lý Mục nhìn mọi người thông báo giải tán ngày mai tiếp tục tập luyện, hắn nói xong liền chạy đến ngã vào người Lý Thiên Hành.

- Thiên Hành huynh đệ làm phiền người mang ta về được không? Ta thật sự không đi nổi nữa.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dạng của hắn cũng không nỡ từ chối đành phải mang theo tên này trở về, trên đường đi rất nhiều đệ tử nhìn hai người bằng ánh mắt mờ ám.

- Lý Mục không phải người cùng lão sư luyện tập sao? Tại sao lại ra nông nỗi này?

- Thiên Hành huynh đệ đừng nhắc đến chuyện đó nữa.

Lý Mục vừa nghe hắn nhắc đến Hàn Tuyết hai mắt tràn đầy hoảng sợ, cả người hắn rung lên một cái, xem ra lần này bị dọa không nhẹ.

- Người nghĩ ngơi, ta về phòng đây.

Hắn vừa tiến vào phòng phát hiện Ngọc Thanh ở bên trong đang giúp hắn dọn phòng.

- Thanh nhi nàng không cần phải làm những chuyện này đâu.

Lý Thiên Hành tiến lại ôm lấy eo nhỏ của nàng cảm giác mềm mại, trơn mịn còn phê hơn sờ mấy viên cực phẩm linh thạch.

Ngọc Thanh bị hấn chiếm tiện nghi sắc mặt có chút ửng đỏ.

- Dù sao thiếp cũng đang rảnh, giúp chàng dọn dẹp một chút cũng không sao?

Hắn khẽ nhú mày.

- Nàng không phải luyện đan sư sao? Tại sao lại rảnh rỗi như vậy? Có phải muốn lấy cớ để gặp phu quân hay không?

Nàng nghe hắn nói trên mặt xuất hiện vẻ bối rối, khoe môi nở một nụ cười miễn cưỡng.

- Đúng... đúng vậy.

Lý Thiên Hành nhìn thái độ của nàng liền biết có vấn đề, sắc mặt vui vẻ biến thành nghiêm túc.

- Ngọc Thanh có chuyện gì giấu ta sao? Không lẽ nàng vẫn chưa tin tưởng ta?

Ngọc Thanh nhìn sắc mặt của hắn trong lòng cảm thấy lo lắng, nàng sợ hắn lại hiểu lầm mình.

- Thiên Hành, chàng đừng suy nghĩ lung tung, Thanh nhi chưa từng lừa dối chàng, thật ra lần này thiếp đến Vương thành chủ yếu là để gặp mẫu thân với Tiểu Linh nên không có mang theo linh dược bên người... .

Hắn nghe nàng nói tới đây liền hiểu ra mọi chuyện, mối quan hệ giữa nàng với Bạch gia vốn là không tốt cộng thêm tính cách hướng nội của nàng muốn nàng cầu xin linh dược của tiểu nha đầu là điều không thể cho nên trong người nàng không có linh dược mà không có linh dược thì làm sao có thể luyện đan được?

- Chuyện quan trọng như vậy sao nàng không nói với ta? Có phải nàng còn xem ta là người ngoài không?

Ngọc Thanh liên tục lắc đầu hai mắt đã đỏ ửng.

- Thiên Hành thiếp không có ý giấu chàng chỉ là thiếp không muốn làm phiền chàng tu luyện.

Lý Thiên Hành nhìn biểu hiện lo lắng của nàng trong lòng dâng lên cảm giác khó tả, hắn cảm nhận được nàng thật sự quan tâm mình, nàng sợ hắn nghi ngờ nàng đến với hắn chỉ vì đóng linh dược bên trong giới chỉ, linh dược trên Phong Vân đại lục không giống như bên trong thần đồ mỗi một cây linh dược nhị cấp trở lên đều có yêu thú trấn giữ, nói không chừng gia tài của toàn bộ Bạch gia cũng không bằng một cái ổ chim của hắn.

Lý Thiên Hành ôm nàng vào lòng một tay khẽ vuốt mái tóc đen mượt.

- Lần này ta sẽ bỏ qua nếu như để ta biết nàng còn giấu những chuyện như vậy ta nhất định sẽ trừng phạt nàng.

Hắn vừa nói xong bàn tay khẽ vỗ xuống kiềng đòn căng mọng của nàng.

Ngọc Thanh cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp nhưng cảm giác ấm áp đó lại nhanh chóng bị thay thế bởi một cảm giác kì lạ nóng bỏng từ bên dưới truyền đến, nàng cảm giác cả người mình như tan chảy không còn một chút sức lực.

Lý Thiên Hành ôm nàng tiến vào đan thất, hắn tìm bên trong thần thư vài loại đan dược nhị cấp cho nàng luyện chế sao đó tiến vào giới chỉ ôm một đóng cỏ khô bỏ vào bỏ vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chuẩn bị

Bên trong hoàng gia học viện Lãnh Ngạo Nhân về mặt trầm tư nhìn lão già trước mặt.

- Huyết bá lần này tiến vào di tích tại sao lại cho bọn tiểu tử trúc cơ đi? không lẽ chuyện di tích lần này có liên quan đến bọn người đó sao?

Lão già khẽ gật đầu trầm ngâm một lúc mới lên tiếng.

- Lần trước, thiên cấp binh khí xuất thế thật ra chỉ là một âm mưu của bọn người đế tộc mục đích chính là dụ đám người ma môn ra bên ngoài, Thiên Phụng công chúa sai người bí mật mang một kiện thiên cấp binh khí đặt ở bên trong mê vụ sâm lâm gần chỗ của một động phủ nguyên anh cảnh, sao

khi đại chiến với nhóm người ma môn Thiên Phụng công chúa sai người tạo ra cấm chế bên ngoài di tích xảy ra biến động, không có liên quan đến thiên cấp bình khí.

- Huyết bá vết thương của người là do truy sát bọn người ma môn sao?

- Không sai, lần này không chỉ mình ta mà còn không ít đại thế lực ở đây bị rơi vào bẫy của nha đầu kia.

Lãnh Ngao Nhân nghe lão nói, mọi việc trong lòng đều sáng tỏ, lần này chỉ là một di tích nguyên anh cảnh sẽ không tạo nguy hiểm quá lớn để bọn tiểu tử kia tiến vào rèn luyện một chút cũng tốt.

Lý Thiên Hành tiến vào bên trong vạn bảo các một đường đi thẳng đến chỗ của Tống Tiền.

- Tiểu Lý tìm lão ca có chuyện gì sao?

Tống Tiền vừa nhìn thấy hắn vẻ mặt vui vẻ chào đón.

- Không giấu gì Tống lão ca hôm nay tiểu đệ tới đây là có chuyện muốn nhờ huynh giúp đỡ.

- Là chuyện gì?

- Đệ muốn mua một số đan dược tứ cấp.

Tống Tiền nghe hắn nói liền cười lớn.

- Tiểu Lý chỉ là mấy viên đan dược tứ cấp thôi sao? Không biết đệ muốn loại đan dược nào?

- Ẩn linh đan, tốt nhất là thượng phẩm, chuyện lần này có chút đặc thù xin lão ca giữ bí mật giúp đệ.

- Tất nhiên, tất nhiên đệ yên tâm ta sẽ không nói cho ai biết.

Lý Thiên Hành theo lão lên lầu lấy đan dược, mỗi một viên tứ cấp thượng phẩm linh đan có giá khoảng 1 vạn thượng phẩm linh thạch, hắn suy nghĩ một lúc quyết định lấy 3 viên.

- Tống lão ca lần này đa tạ huynh.

- Tiểu Lý không cần khách sáo, đúng rồi tiểu thư bảo ta chuyển lời với đệ lần trước tiểu thư có hứa sao khi kết thúc đấu giá sẽ mời đệ một bữa ăn không biết bây giờ đệ có rảnh hay không?

Lý Thiên Hành vừa nghe đến yêu nữ kia sắc mặt có chút khó coi.

- Mấy hôm nay đệ phải luyện tập để tiến vào di tích cho nên tạm thời không có thời gian, khi nào thí luyện xong đệ sẽ mời Ngọc Mị tiểu thư để tạ tội.

- Được, ta sẽ chuyển lời lại cho tiểu thư.

Lý Thiên Hành rời khỏi vạn bảo các bây giờ hắn đã có tứ phẩm ẩn linh đan cộng với ẩn thân thuật cho dù là nguyên anh cảnh cũng không thể tìm ra hắn.

- Bây giờ phải tìm một cơ hội tiến vào Triệu gia.

Hắn suy nghĩ một lúc trong đầu xuất hiện hình bóng một người, khỏe miệng khê cong lên, ngay lập tức trở lại học viện.

Tống Tiền vừa tiễn Lý Thiên Hành rồi đi liền tiến vào một căn phòng bên trong vạn bảo các.

- Tiểu thư Lý Thiên Hành vừa tới đây, chỉ mua 3 viên tứ cấp ẩn linh đan sao đó thì rời đi. (lão già này đúng là biết giữ bí mật)

- Hắn mua ẩn linh đan làm gì?

- Lão nô nghe nói mấy ngày nữa hắn sẽ tiến vào di tích bên trong mê vụ sâm lâm, rất có thể là mua đan dược để chuẩn bị.

Ngọc Mị khẽ lắc đầu ánh mắt thoáng lư chuyển như sóng nước mùa thu.

- Lần này di tích mở ra chỉ có tu vi từ kim đan cảnh trở xuống mới có thể tiến vào như vậy hắn nên mua tam phẩm đan dược mới đúng, đâu cần phải tốn một số lớn linh thạch để mua đan dược tứ phẩm.

- Tiểu thư nói đúng là lão nô suy nghĩ thiếu sót, bây giờ lão nô sẽ phái người đi theo dõi hắn.

- Không cần, Tống lão ca này chỉ cần thông báo cho ta những thứ hắn mua còn những chuyện khác lão không cần làm.

- Lão nô hiểu.

Ngọc Mị tiến đến bên cạnh cửa sổ, ánh mắt nhìn nơi chân trời.

- Hôm nay sư phụ không gửi thư cho ta sao?
- Không có, tiểu thư không cần lo lắng, các chủ hân là có việc bận nên mới tạm thời không liên lạc với tiểu thư.
- Hi vọng là như vậy.

Ngọc Mị thở dài một hơi trong ánh mắt ưu buồn lại ánh lên vài tia thù hận.

- Nếu không phải nữ nhân đó làm ta trốn đến nơi này thì sư phụ cũng không phải một mình giải quyết mọi việc ở đây.

Lý Thiên Hành trở lại học viện liền chạy tới đan phòng tìm Bạch Tiểu Linh, hân vừa tiến vào bên trong thì bắt gặp tiểu nha đầu kia trên tay đang cầm một cây roi chỉ vào nam sinh trước mặt, bộ dáng giống như sắp động thủ tới nơi.

- Đào Kiên bốn tiểu thư cho người thêm một cơ hội nếu như lần này tiểu tử người còn nói sai tên được liệu thì ngày mai cũng không cần đến đây nữa.

Bạch Tiểu Linh lấy từ trong gói chỉ ra một mảnh dược liệu to như ngón tay để trước mặt Đào Kiên, Lý Thiên Hành ở một bên quan sát khẽ lắc đầu chỉ trách tên này mạng khổ nếu như không có thần thư thì cho dù là Như Nguyệt lão sư cũng chưa chắc biết đó là thứ gì.

- Nhị phẩm linh dược phong linh thảo chủ yếu dùng để luyện chế phong linh đan, sao khi phục dụng sẽ gia tăng khả năng hấp thu linh lực của võ giả phong thuộc tính lên gấp hai lần, mảnh linh dược này ít nhất cũng được hơn vài ngàn hạ phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành vừa cầm mảnh linh dược lên liền bị nàng giật lấy.

- Tiểu tử thú ở đây không có chuyện của người.

Bạch Tiểu Linh nói xong liền xoay người bỏ đi tìm đối tượng khác, không thèm để ý đến hân.

- Tiểu nha đầu lão tử có chuyện muốn nói với cô.
- Bốn tiểu thư không rảnh, tiểu tử người muốn tâm sự thì đi tìm Thanh tỷ, đến tìm ta làm gì?

Hân nghe nàng nói câu này sao có cảm giác như người được mùi giấm chua vậy nhỉ? không lẽ nha đầu này đang ghen với biểu tỷ của mình? không lẽ nàng bị tiếng sét ái tình của lão tử đánh trúng?

- Tiểu nha đầu chuyện này có liên quan đến an toàn của biểu tỷ cô nếu cô không đi sao này xảy ra chuyện thì đừng có hối hận.

Lý Thiên Hành nói xong liền rời đi, Bạch Tiểu Linh nhìn bộ dáng của hân không giống như lừa gạt, nàng do dự một lúc rồi cũng chạy theo.

- Tiểu tử thú bốn tiểu thư cảnh cáo người nếu như dám lừa ta cho dù biểu tỷ có ra mặt cũng không thể nào bảo vệ được người.

Hai người vừa đi tới một chỗ yên tĩnh Bạch Tiểu Linh liền chắn ngang trước mặt hân, hai tay chống hông, giọng điệu ngang ngược.

- Nói, có chuyện gì?
- Lần trước chuyện biểu tỷ cô mất tích có biết thủ phạm là ai không?

Nàng nghe hân nói liền lắc đầu, ánh mắt khó hiểu.

- Chuyện đó không phải Như Nguyệt lão sư đã giải quyết ổn thỏa rồi sao?

Lý Thiên Hành gật gật đầu.

- Đúng là Như Nguyệt lão sư đã giải quyết ổn thỏa nhưng mà ta vẫn thấy không yên tâm nên đã lên đi điều tra, chuyện này có liên quan đến an nguy của Ngọc Thanh, ta không thể dễ dàng bỏ qua như vậy.

- Vậy người đã tra ra thủ phạm là ai chưa?
- Chưa biết.
- Tiểu tử thú nếu người còn chưa biết thì kêu bốn tiểu thư ra đây để làm gì, có phải muốn ăn đòn không?

Tiểu Linh nghe hân trả lời tức đến gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn đỏ bừng.

- Đúng là ta chưa biết thủ phạm chính xác nhưng ta đã tìm ra được người bắt cóc biểu tỷ cô.

- Thật sao? người không phải đang gạt ta đấy chứ?
- Tiểu nha đầu cô có thứ gì đáng giá để lão tử gạt sao?

Lý Thiên Hành nói xong còn ném thêm cho nàng ánh mắt khinh bỉ.

Bạch Tiểu Linh nhìn bộ dạng của hắn lập tức muốn nổi sùng lên, nàng là thiên kim tiểu thư của Bạch gia, là thiên tài luyện đan của học viện, là mỹ nữ nổi tiếng của Vương thành như vậy mà gọi là không có thứ gì đáng giá sao?

Hắn biết tiểu nha đầu sắp ồ ồ liền mang chuyện mình gặp Triệu Lâm ở Vạn bảo các nói ra, Bạch Tiểu Linh càng nghe sắc mặt càng kinh ngạc.

- Người nghi ngờ Triệu gia bất cóc biểu tỳ? nhưng tại sao họ lại làm như vậy?
- Nếu lão tử biết còn phải đi tìm tiểu nha đầu cô giúp đỡ sao?
- Người muốn bốn tiểu thư đưa người tiến vào Triệu phủ sao?
- Đúng vậy.

Nàng nghe hắn nói hai mắt đảo liên tục, trên gương mặt khả ái xuất hiện một nụ cười thiên sứ.

- Ta không giúp.
- Tại sao?

Lần này đến lượt hắn kinh ngạc, tiểu nha đầu này rõ ràng rất thương biểu tỳ của mình theo lý nên đồng ý mới đúng.

- Tại sao bốn tiểu thư phải giúp người?
- Chuyện này có liên quan đến an nguy của biểu tỳ cô đó, cô không sợ nàng sẽ gặp nguy hiểm sao?
- Không phải có người nào đó từng nói sẽ vì biểu tỳ của ta nguyện làm tất cả hay sao? không lẽ chỉ có việc đơn giản như tiến vào Triệu phủ cũng không có biện pháp? như vậy bốn tiểu thư làm sao có thể yên tâm giao biểu tỳ cho người được? có lẽ ta phải nên đi nói cho bá mẫu biết chuyện này.

Nàng nói xong liền xoay người chạy đi với tốc độ không tưởng, Lý Thiên Hành vội dùng di lãng chi thuật mới có thể kịp cản lại.

- Được rồi lần này xem như lão tử cầu xin cô có được không?

Hắn nhìn tiểu nha đầu trước mặt có chút đau đầu, thật không ngờ hôm nay nàng lại tới kì nếu không phải thời gian thí luyện tới gần hắn không an tâm để Ngọc Thanh ở lại Bạch gia một mình thì đã không bị tiểu nha đầu này thừa cơ lợi dụng.

- Muốn bốn tiểu thư giúp người cũng không phải không thể, tiểu tử người phải hứa với ta ba điều kiện.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Tập luyện cùng ngự tỳ

Bạch Tiểu Linh vừa nói vừa giơ ba ngón tay nhỏ nhắn, xinh xắn để trước mặt hắn.

- Điều kiện gì?
- Thứ nhất, tiểu tử người không được gọi ta là tiểu nha đầu sao này phải gọi là Bạch tiểu thư hoặc là Bạch sư tỳ.
- Này này tiểu nha đầu cô đừng quá đáng, lão tử dù sao cũng là tỷ phu tương lai của cô.

Nàng nghe thấy hai từ tỷ phu sắc mặt chuyển xấu lập tức xoay người bỏ đi, Lý Thiên Hành lại phải dùng di lãng chi thuật để ngăn nàng lại, trong lòng thầm mắng nói chuyện với tiểu nha đầu này thật là tổn linh lực mà.

- Được, lão tử đồng ý.

Hắn nhìn vẻ mặt đắc ý của nàng trong lòng thầm nhin đợi sao khi giải quyết chuyện của Ngọc Thanh sao đó trở mặt cũng không muộn.

Tiểu Linh thấy hấn đồng ý sắc mặt mới tốt lên một chút.

- Chuyện thứ hai, sao này tiểu tử người phải nghe theo lời bốn tiểu thư.

- Không được.

Lý Thiên Hành lập tức phản đối hấn cảm nhận được điều kiện này độ nguy hiểm không kém gì thiên cấp nhiệm vụ của dong binh hội.

Nàng nghe hấn từ chối liền xoay người bỏ đi, Lý Thiên Hành lại phải sử dụng di lãng chi thuật để cản đường.

- Điều kiện này của tiểu... Bạch tiểu thư tại hạ không thể chấp nhận có thể đổi sang điều kiện khác không?

- Được rồi, sao này tiểu tử người không được cãi nhau với bốn tiểu thư, không được lớn tiếng trước mặt ta.

- Được lão... tại hạ đồng ý.

- Điều kiện cuối cùng hiện tại bốn tiểu thư vẫn chưa nghĩ ra, khi nào nghĩ ra sẽ nói cho người biết.

Hấn nghe nàng nói liền lắc đầu cự tuyệt.

- Không được nếu như đến lúc đó tiểu... Bạch tiểu thư đòi lấy tại hạ thì sao? tại hạ thà chết còn hơn.

- Tiểu tử thú vị phải người muốn ăn đòn không? bốn tiểu thư cho dù lấy heo lấy chó cũng không lấy tiểu tử người.

- Vậy tại hạ yên tâm.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói thở phào một hơi giống như vừa mới được giải tỏa.

Bạch Tiểu Linh nhìn bộ dạng của hấn chỉ muốn bay lên đá cho hấn một cái, nàng cố gắng nhẫn nhịn, nghiêng răng nói.

- Ba ngày sau Triệu gia có chức một buổi đại tiệc đến lúc đó bốn tiểu thư sẽ dẫn người tiến vào.

Triệu gia tổ chức dạ hội đúng là thời cơ tốt, lúc đó bên trong hấn là có rất nhiều người, vô cùng thuận lợi cho hấn ra tay.

- Nếu không còn việc gì nữa thì bốn tiểu thư đi đây.

- Bạch tiểu thư đi thông thả.

Lý Thiên Hành trở lại phòng, Ngọc Thanh vẫn còn đang luyện đan hấn đành phải tiến vào bên trong thần đồ tu luyện, mấy hôm nay hấn cùng tiểu hắc đi gây chuyện khắp nơi đối tượng chủ yếu là ngũ cấp phi ưng, Lý Thiên Hành trốn trong miệng tiểu hắc đợi đến lúc gây cản thì hấn dùng phi đao đánh lên đối phương, thiên niên huyền băng vô cùng sắc bén cho dù là yêu thú ngũ cấp khi không dễ phòng cũng bị ăn hành ngập mặt.

- Tiểu Hắc thứ này của người.

Lý Thiên Hành tiến vào hang động vừa chiếm được, hấn ném cho tiểu hắc một quả ngũ phẩm linh dược số còn lại đều xung vào công quỹ ngay cả ổ chim bên cạnh cũng không tha, lần này hấn quyết định độ hóa toàn bộ.

- Dù sao cũng không biết Ngọc Thanh cần bao nhiêu linh dược để luyện đan thôi thì cứ lấy hết vậy.

Hấn ngồi một bên tu luyện đợi tiểu hắc hoàn toàn luyện hóa linh quả sao đó một người một chim tiếp tục đào ổ, Lý Thiên Hành tu luyện một đêm tình thần vô cùng sảng khoái.

- Đan thất vẫn còn đóng chắc là nàng vẫn chưa xuất quan, không lẽ xảy ra chuyện gì sao?

Hấn đang định đến kiểm tra thì có người tìm, Bạch Tiểu Linh đứng bên ngoài trên mặt tràn đầy lo lắng.

- Bạch tiểu thư có chuyện gì sao?

- Tiểu tử thú vị biểu tỷ của ta xảy ra chuyện rồi, Thanh tỷ đã đi nguyên ngày hôm qua buổi tối cũng không thấy trở về, người nói có khi nào nàng bị gian tặc bắt rồi hay không?

Lý Thiên hành nghe nàng nói sắc mặt có chút khó coi, gian tặc? đang nói hấn sao?

- Bạch tiểu thư không cần phải lo lắng biểu tỷ của cô không có chuyện gì đâu.

Bạch Tiểu Linh nhìn vẻ mặt trấn tĩnh của hấn trong lòng tràn đầy kinh ngạc, đột nhiên trong đầu lóe lên một ý nghĩ.

- Tiểu tử thú vị có phải người đã làm gì biểu tỷ phải không?

- Nàng là thê tử tương lai của ta, ta muốn làm gì mà chẳng được.

Hắn nói xong liền xoay người đi vào bên trong, Bạch Tiểu Linh thấy vậy liền đuổi theo sao, không rời hán một bước.

- Biểu tỷ của cô đang ở bên trong đó, cô muốn gặp nàng thì cứ ngồi ở đây mà đợi.

Nàng nhìn về phía hán chỉ, thấy đan thất cửa đóng chặt, chắc là có người đang luyện đan bên trong.

- Đây có phải người lừa gạt biểu tỷ của ta vào bên trong đó không? Tại sao không luyện đan ở phòng của ta mà lại chạy sang chỗ của người?

Bạch Tiểu Linh không nói còn đỡ nàng vừa nói xong sắc mặt của Lý Thiên Hành lập tức trở nên khó coi.

- Ngọc Thanh ở Bạch gia các người ngay cả một góc lĩnh được cũng không có kêu nàng lấy cái gì để luyện đan?

- Có cần lớn tiếng như vậy không?

Tiểu Linh bây giờ mới nhớ ra biểu tỷ cùng Bạch gia quan hệ không tốt với tính cách của Thanh tỷ chắc chắn sẽ không nhờ biểu muội như nàng giúp đỡ, nàng nhìn thái độ bất mãn của hán liền biết lúc này lời hai mắt trở nên tròn xoe long lanh trong sáng.

- Tiểu tử thôi lúc này là bốn tiểu thư lỡ lời cho ta xin lỗi có được không?

- Đây chính là nằm mơ giữa ban ngày sao? Hay là ta bị tâm ma nhập rồi? không được, không được lão tử nhất định phải đi mua vài viên tam cấp cực phẩm thanh linh đan để sử dụng.

Bạch Tiểu Linh nhìn bộ dạng của hán liền đứng thẳng người một tay chống eo một tay chỉ thẳng vào mặt hán.

- Lý Thiên Hành tiểu tử người đừng có quá đáng bốn tiểu thư cuối mình xin lỗi đã là nhân nhượng hết mức nếu người còn dám làm như vậy bốn tiểu thư nhất định nói biểu tỷ bỏ người.

- À, thì ra không phải là mơ, lão tử cũng không có bị tâm ma nhập thật là mai mắn, mém chút lại tổn một mớ linh thạch.

Đúng lúc này bên ngoài lại có người tìm, lần này là vị huynh đệ cùng họ khác phụ mẫu của hán Lý Mục.

- Lý Mục có chuyện gì sao?

- Thiên Hành người quên hôm nay phải đi luyện tập sao?

- A, đa tạ người nhắc nhở nếu không ta cũng quên mất, đợi ta một lát để ta vào trong chuẩn bị.

Lý Thiên Hành thay một bộ y phục sao đó nhìn sang tiểu nha đầu kia.

- Bạch tiểu thư tại hạ có chuyện gấp cần phải giải quyết, cô muốn rời đi bây giờ hay là đợi đến lúc tại hạ trở về?

- Ta muốn đi lúc nào tiểu tử người quản được sao?

- Bạch tiểu thư muốn lúc nào rời đi tại hạ không dám có ý kiến, chỉ có điều nếu như ở đây mất đi thứ gì lúc đó làm phiền Bạch tiểu thư giúp tại hạ giải thích với chấp sự học viện.

Hán nói xong lập tức chạy đi, Lý Thiên Hành vừa ra khỏi phòng bên trong truyền đến một tiếng rống đáng sợ.

- Thiên Hành huynh đệ bên trong phòng của người có nuôi yêu thú sao?

- Đúng vậy là một con yêu thú rất đáng sợ, cũng rất đáng yêu.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện một lúc thì đã tới sao núi, lúc này mọi người đã tập trung đầy đủ.

Lý Thiên Hành đang tiến lại chỗ của Như Vân thì đã thấy có một người đứng bên cạnh nàng.

- Lý Mục có phải người đang đứng nhầm chỗ không?

Lý Mục vẫn đứng như tượng không hề nghe hán nói, đúng lúc này một giọng nói lạnh lùng vang lên.

- Lý Thiên Hành, người đi theo ta.

Đội Hàn Tuyết xoay người rời đi, Lý Mục lúc này mới có phản ứng dùng ánh mắt xin lỗi nhìn hán.

- Thiên Hành huynh đệ yên tâm đi, cho dù có chuyện gì xảy ra ta cũng không bỏ rơi người.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dạng của hấn thăm mắng mấy trăm lần cuối cùng cũng phải đi theo nàng, ánh mắt hấn đảo qua một vòng đều nhìn thấy mọi người nhìn hấn bằng ánh mắt đáng thương riêng chỉ có hai tên Triệu Lâm, Lý Khánh đặc ý.

Lý Thiên Hành đi theo sao nàng tới một vùng đất trống, trong lúc hấn đang mải mê với vòng 3 ẩn hiện kia thì đột nhiên nàng xoay người lại, ánh mắt lạnh lùng như một thanh kiếm đâm thẳng vào người hấn, Lý Thiên Hành chỉ cảm thấy toàn thân lạnh ngắt như hóa thành một khối băng, lại có một áp lực vô hình đè lên người, cũng may hấn đã ở bên trong thần đồ lâu ngày nên cũng có thể miễn cưỡng ứng phó với loại áp lực này để lấy le với mỹ nữ.

Hàn Tuyết nhìn hấn có thể chịu đựng được khí tức của kim đan cảnh, ánh mắt có chút ngạc nhiên.

- Cảm giác thế nào?

- To, tròn, căng đét... Á đủ chết cmn rồi.

Lý Thiên Hành vừa nói xong liền cảm giác lồng ngực đau nhói, cả thân thể lảng không bay đi sao đó rơi xuống cách đó mười mấy trượng.

- A... A... A...

Hấn có cảm giác bộ đồ lòng bên trong đều đổi vị trí, toàn thân ê ẩm, xương cốt vỡ nát ngay cả đứng lên cũng không nổi.

- Cảm giác thế nào?

- Đau...

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Đến Triệu phủ

Lý Thiên Hành lăn mấy vòng trên đất mới có thể đứng lên, ánh mắt đã trở nên thành thật hơn, nước đá có thể nuốt được nhưng khối băng vạn năm này chỉ có thể từ từ mà gặm thối.

Hàn Tuyết đứng một bên ánh mắt lạnh lùng nhìn hấn.

- Trước tiên ta sẽ khảo nghiệm vũ kỹ của người, dùng chiêu thức mạnh nhất tấn công ta.

- Hàn Tuyết lão sư người đã bước vào kim đan cảnh ta làm sao là đối thủ của người?

- Người yên tâm, ta chỉ phòng thủ không tấn công.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói ánh mắt đảo vài vòng, có nên lợi dụng cơ hội này trả thù không? Hấn lập tức vận linh lực tập trung tất cả lên đầu ngón tay.

- Xuyên Tâm chỉ.

Một luồng linh khí màu vàng lấy tốc độ nhanh như chớp nhắm thẳng đến chỗ Lãnh Hàn Tuyết một tiêu là vòng 1 của nàng, kim sắc linh khí vừa tới gần nàng lập tức bị một tầng ánh sáng bạc chặn đứng sao đó tan rã giống như mưa rơi trên đất.

- Tiếp tục công kích.

Lý Thiên Hành dùng di lăng chi thuật liên tục thay đổi vị trí công kích vào các chỗ khác nhau trên cơ thể nàng nhưng vẫn bị tầng ánh sáng màu bạc kia ngăn lại, cho dù hấn có làm như thế nào cũng không thể xuyên qua được.

- Lão sư người thật sự vô cùng lợi hại chỉ cần đứng một chỗ đã hóa giải toàn bộ chiêu thức của đồ nhi.

- Người chỉ có một chiêu này thôi sao?

Hấn đúng là chỉ có một chiêu xuyên tâm chỉ là công kích trực diện, còn lại đèn dùng để âm sao lưng.

- Thật ra thì sở trường của đồ nhi là thân pháp.

- Vậy ta sẽ kiểm tra thân pháp của người.

Lãnh Hàn Tuyết khẽ giơ tay một mũi băng tiễn hướng Lý Thiên Hành bay đến, hấn lập tức dùng di lăng chi thuật tránh né, thân hình hấn vừa xuất hiện ở

chỗ khác liền bị một mũi băng tiễn khác tấn công, hắn lại tiếp tục dùng di lãng chi thuật tránh né, Lý Thiên Hành né được vài lần sắc mặt đã có chút khó coi, tốc độ của băng tiễn càng lúc càng nhanh, linh lực trong cơ thể hắn chỉ còn lại hơn phân nửa nếu cứ tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ không ổn.

Lý Thiên Hành lấy ra một viên tam cấp ẩn linh đan nuốt vào sao đó thì triển ẩn thân thuật quả nhiên lần này hắn không bị băng tiễn tấn công.

Lãnh Hàn Tuyết khẽ nhíu mày, ánh mắt nhìn xung quanh vài lần hai tay đánh ra một thủ ấn, nhiệt độ liên tục giảm xuống, xung quanh xuất hiện một tầng sương trắng lang rộng bao phủ mấy chục trượng xung quanh.

Lý Thiên Hành đang đứng một bên đắc ý đột nhiên cảm thấy không ổn, một cây băng tiễn phóng tới đâm thẳng vào vai trái của hắn, băng tiễn vừa chạm vào cơ thể liền biến mất, vai trái bị một luồng hàn khí bao phủ cảm giác vừa lạnh vừa buốt chẳng khác gì ngâm mình trong nước đá, Lý Thiên Hành lập tức dùng di lãng chi thuật chạy đi, hắn vừa ngừng lại cảm giác lồng ngực đau nhói giống như bị một thứ gì đó va vào, thân thể lảo đảo không bay mấy chục trượng, lúc này mười mấy cây băng tiễn từ trên trời giáng xuống, Lý Thiên Hành cắn răng chịu đựng lảo đảo thêm vài vòng để né tránh sao đó tiếp tục dùng ẩn thân thuật trốn đi, hắn vừa chạy được vài bước trên lưng truyền đến cảm giác đau nhói thân thể lại tiếp tục lảo đảo không phi hành.

- Ta kháo cái này mà gọi là kiểm tra sao? Rõ ràng là SM.

Lý Thiên Hành nằm dài trên đất, cảm giác toàn thân rã rời, khắp nơi đau nhói còn phê hơn đại chiến mấy canh giờ trên giường, hắn vừa ngẩng đầu lập tức sắc mặt đại biến, từ trên không gần trăm cây băng tiễn đang hướng hắn lao xuống nếu lần này trúng đòn hắn chắc chắn sẽ biến thành một khối băng.

- Lão sư...

Lý Thiên Hành nhắm chặt hai mắt đợi một lúc vẫn không có cảm giác gì liền mở mắt ra xem, gần trăm cây băng tiễn đang ngừng trên không chỉ cách hắn vài phân, Lý Thiên Hành thở phào một hơi cũng may là nàng không thật sự xuống tay, tâm trạng vừa thả lỏng đột nhiên trở nên căng thẳng, hắn cảm giác được giữa hai chân truyền đến cảm giác lạnh lẽo, Lý Thiên Hành vừa ngẩng đầu sắc mặt lập tức xanh tái, cốt không còn miếng máu, ở giữa hai chân hắn đang cảm một thanh kiếm sáng loáng thân kiếm tỏa ra hàn khí lạnh ngắt, chỉ cần nhích lên một phân giới tính hắn sẽ thay đổi từ đây.

- Lần này ta chỉ cảnh cáo, tốt nhất không có lần sau.

Lãnh Hàn Tuyết từ bên trong tầng sương trắng đi ra, bạch y phát phơ, nàng khẽ giơ tay thanh kiếm lập tức trở về trong tay nàng, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Lý Thiên Hành một cái sao đó lẳng không bay đi.

Hắn nhìn nàng rồi đi thờ phào một hồi, thân thể như được giải thoát, bây giờ hắn mới hiểu tại sao tên Lý Mục kia lại sợ nàng đến như vậy.

- Lý Mục chết tiết thù này lão tử nhất định sẽ báo.

Lý Thiên Hành lấy ra mấy viên hồi thương đan nuốt vào, mất một canh giờ điều tức mới có thể đứng lên đi được, hắn vừa trở lại phòng chỉ thấy Ngọc Thanh ở bên trong tiểu nha đầu kia không biết đã đi đâu.

- Thiên Hành chàng làm sao vậy?

Ngọc Thanh nhìn bộ dáng toát ra của hắn liền chạy đến bên cạnh đỡ lấy, ánh mắt tràn đầy quan tâm.

- Ta không sao, chỉ là trong lúc luyện tập không cẩn thận nên bị té ngã mà thôi.

Lý Thiên Hành vừa nói xong trong đầu hắn lại hiện lên cảnh tượng kia, thân thể rung lên một cái.

- Thiên Hành chàng mau ngồi xuống, thiếp giúp chàng trị thương.

Ngọc Thanh lấy ra một bình đan dược, nàng lấy một viên đưa cho hắn uống còn vài viên nghiền thành phấn thoa lên vết thương cho hắn.

Lý Thiên Hành vừa dùng đan dược liền có cảm giác không đúng, hắn nhớ lần trước đưa cho nàng là tam cấp thượng phẩm linh dược còn viên hắn vừa dùng lại là nhị cấp trung phẩm đan dược.

- Thanh nhi mấy viên đan dược này là nàng vừa luyện chế sao?

Ngọc Thanh khẽ gật đầu trên gương mặt hiện lên nụ cười hạnh phúc.

- Thiên Hành đa tạ chàng.

Lần này nàng có thể thuận lợi tiến vào nhị cấp trung phẩm luyện đan sư là nhờ nam nhân trước mặt, nếu không có đan phương, linh dược của hắn thì nàng cũng không thể dễ dàng đột phá như vậy.

- Giữa ta và nàng cần phải nói đa tạ sao?

Ngọc Thanh nghe hắn nói trong lòng vừa ngọt ngào vừa hạnh phúc, ánh mắt nhìn hắn càng thêm ôn nhu.

- Đúng rồi, nàng đã luyện được bao nhiêu viên đan dược?

- Đây là tất cả đan dược mà thiếp luyện chế được.

Ngọc Thanh lấy ra một cái túi trữ vật đưa cho hắn, Lý Thiên Hành vừa nhìn qua sắc mặt vô cùng khó coi, bên trong ít nhất có hơn 20 viên linh dược mới luyện chế, thấp nhất đã là nhị cấp trung phẩm, hắn nhớ lúc trước khi mới học luyện đan tốn mất ba ngày vẫn không luyện ra được một viên phế đan, lúc đó hắn còn tưởng bản thân thiếu kinh nghiệm, bây giờ mới hiểu cái gì là thiên tài thật sự.

- Thiên Hành có phải là đan dược thiếp luyện ra có vấn đề không?

Nàng nhìn sắc mặt của hắn trong lòng có chút lo lắng.

- Không phải, thiên phú của nàng rất tốt chỉ kém ta một chút mà thôi, chỉ cần nàng cố gắng sẽ có một ngày có thể theo kịp ta.

Lý Thiên Hành vừa nói xong cảm giác gương mặt mình có chút nóng lên.

- Ân, Ngọc Thanh sẽ cố gắng nhất định không làm cho chàng thất vọng.

Lý Thiên Hành đưa cho nàng vài loại đan phương cùng một đóng linh dược sao đó tiến vào giới chỉ bắt đầu chữa thương, ngày hôm sau hắn mượn có thương thể chưa lành xin được tịnh dưỡng vài ngày, Lý Thiên Hành ở bên trong thần đồ tu luyện vài canh giờ, thương thể đã hoàn toàn bình phục, cũng may là Hàn Tuyết nương tay nếu không bây giờ hắn vẫn nằm trên giường, hắn vừa tu luyện vừa nhớ lại chiêu thức của nàng đã sử dụng nếu hắn đoán không lầm thì nàng dựa vào chuyển động của lớp sương trắng kia để xác định vị trí của hắn, như vậy cho dù hắn có ẩn thân cũng vô dụng.

- Nếu như có thể làm nhiễu loạn đám sương trắng đó thì nàng sẽ không thể tìm được ta.

Hắn lấy ra thần thư tìm một hồi liền thấy được một loại đan dược tên hóa vụ đan, sao khi bóp nát sẽ xuất hiện một làn khói trắng chỉ cần đối phương ở bên trong, thần thức sẽ bị quấy nhiễu, Lý Thiên Hành vừa đọc xong hai mắt sáng lên về mặt đầy hưng phấn, hóa vụ đan không những có thể giúp cho hắn bỏ chạy còn có thể giúp hắn ẩn mình tập kích đối phương đúng là một công đôi việc.

Sáng hôm sau khi hắn từ trong giới chỉ bước ra thì có người tìm đến.

- Tiểu tử thú sao người vẫn chưa thay y phục.

Lý Thiên Hành nhìn tiểu nha đầu trước cửa, hôm nay nàng vận một bộ váy dài màu hồng phấn vừa nhìn qua giống như một tiểu công chúa ngây thơ, khả ái, vừa thấy nàng hắn còn tưởng mình chưa tỉnh ngủ.

- Vị tiên tử này không biết tìm tị hạ có chuyện gì?

Bạch Tiểu Linh nghe hắn nói sắc mặt hơi ửng đỏ, hai mắt trừng nam nhân trước mặt.

- Tiểu tử thú đừng nhảm nữa còn không mau đi thay y phục.

Lý Thiên Hành trở lại vào phòng hắn chợt nhớ ra bản thân mình lại không có y phục dạ hội.

- Tính tới tính lui không ngờ lại quên chuyện này, dù sao lần này cũng không phải đi dạ hội chọn đại một bộ cũng không sao.

Hắn vừa mở tủ quần áo liền kinh ngạc, bên trong lại có thêm vài bộ y phục, mỗi bộ đều được đặt ngay ngắn, cẩn thận, hắn lấy một bộ ra xem xét vài lần phát hiện những bộ y phục này so với y phục lúc trước của hắn đúng là cách nhau như trời với đất. Lý Thiên Hành vừa mặc vào cảm giác vô cùng thoải mái, trong lòng lại có thêm một cảm giác ấm áp, không cần nghĩ cũng biết ai đã mua mấy bộ y phục này giúp hắn.

- Oa... tiểu tử thú sao bốn tiểu thư chưa từng thấy người mặc mấy bộ y phục này?

Bạch Tiểu Linh vừa nhìn thấy hắn sắc mặt liền trở nên khoa trương liên tục đi xung quanh đánh giá.

- Hắc hắc có phải thấy lão tử rất đẹp trai phong độ, anh tuấn tiêu soái không?

- Ý đây là...

Tiểu nha đầu đột nhiên cầm lấy một góc áo của hắn phát hiện bên trên có một chữ Thanh.

- Thì ra là y phục của Thanh tỷ may, như vậy cũng không có gì lạ, y phục của Thanh tỷ cho dù mặc lên người của yêu thú cũng làm cho chúng giống người.

- Tiểu... Bạch tiểu thư cô nói y phục này do chính tay Ngọc Thanh may sao?

- Đúng vậy, bốn tiểu thư chơi với Thanh tỷ từ nhỏ làm sao có thể nhận nhầm được? Đây, tiểu tử thú bốn tiểu thư nói cho người biết từ nhỏ cho đến lớn Thanh tỷ chỉ may y phục cho một người thôi, tiểu tử người là người thứ hai có được diễm phúc này đó, nếu để ta biết tiểu tử người dám ức hiếp Thanh tỷ, ta sẽ không tha cho người.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Triệu phủ

Lý Thiên Hành khẽ sờ bộ y phục trên người, cho dù lúc ở địa cầu cũng không có ai đối xử tốt với hắn như vậy.

- Không phải cô nói trễ rồi sao? còn không mau đi.

Bạch Tiểu Linh hừ một tiếng không thèm để ý đến hắn, hai người đi được nửa canh giờ thì tới chỗ của Triệu gia, Lý Thiên Hành quan sát tòa kiến trúc trước mặt chỉ có thể nói to lớn, hùng vĩ, sang trọng.

- Không hổ danh là gia tộc đứng đầu thương nghiệp của đế quốc ngay cả đại môn cũng được làm bằng linh khoáng.

Hai người vừa tiến đến trước cửa liền gặp được người quen.

- Linh nhi sao giờ này muội mới đến?

Triệu Lâm nhìn thấy Bạch Tiểu Linh lập tức mỉm cười đi đến nhưng khi nhìn thấy Lý Thiên Hành bên cạnh nàng vẻ mặt nhanh chóng biến đổi.

- Lý đạo hữu cũng tới đây sao?

- Triệu ca ca là muội dẫn hắn tới, hôm nay Thanh tỷ có việc nên nhờ hắn đi cùng muội, Triệu ca ca có vấn đề gì sao?

- Tất nhiên là không, chúng ta vào trong thôi.

Lý Thiên Hành vừa đi vừa quan sát, Triệu phủ đúng là vô cùng rộng lớn diện tích không hề thua kém vạn bảo các, khắp nơi đều được trang trí vô cùng long lẫy giống như hoàng cung ở địa cầu, ánh mắt hắn đảo qua vài vòng liền phát hiện được vài người quen.

- Tiểu Linh muội mới tới sao?

- Ân, Như Vân tỷ đi một mình sao? sao muội không thấy Như Nguyệt lão sư?

- Cô cô có việc không thể tới được nên nhờ tỷ mang lễ vật đến.

Nơi đây ngoài Như Vân ra còn có những người trong tổ hợp tiến vào di tích, ánh mắt hắn dừng lại trên người Lý Mục.

- Lý Mục thương thế của người đã khỏi rồi sao?

Lý Mục nghe Lý Thiên Hành nói trong lòng có chút ái ngại.

- Thiên Hành huynh đệ thật ra ta chỉ là muốn tốt cho người thôi, có phải lúc người luyện tập với Hàn Tuyết lão sư, vũ kỹ tiến bộ nhanh hơn so với chúng ta đúng không?

- Đúng vậy, không những tiến bộ mà còn tiến bộ một bước lớn, chỉ một chút nữa là ta đã phá toái hư không, phi thăng tiên giới.

Lý Thiên Hành vừa nói xong liền cầm lấy hai chung rượu, hắn lấy ra một viên linh dược dùng tốc độ không tưởng bỏ vào một chung.

- Lý Mục huynh đệ lần này ta phải đa tạ người.

- Thiên Hành dù sao ta với người cũng là huynh đệ cần gì phải nói đa tạ.

Lý Mục tiếp nhận chung rượu một hơi uống cạn sạch ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn Lý Thiên Hành.

- Không lẽ Hàn Tuyết lão sư lần này ra tay nặng như vậy sao?

Lý Thiên Hành cùng Lý Mục trò chuyện một lúc thì biết được hôm nay chính là lễ kỉ niệm ngày lão tổ của Triệu gia đặt chân tới Vương thành, nói chính xác hơn chính là ngày khởi nghiệp của Triệu gia, hắn nhìn số người tới càng lúc càng đông có lẽ đã vượt qua con số ngàn người, mỗi một người đều có địa vị không nhỏ ở Vương thành thế mới biết quan hệ của Triệu gia lớn đến mức nào.

Đúng lúc này bên trên khán đài một trung niên nam tử xuất hiện, người này là Triệu Sơn con trai lớn của Triệu lão gia chủ, phụ thân của tên Triệu Lâm.

- Các vị bằng hữu, đa tạ đã tới tham gia buổi yến tiệc hôm nay, Triệu Sơn ta thay mặt Triệu gia xin chúc các vị có một buổi yến tiệc vui vẻ.

Lý Thiên Hành nhìn Triệu Sơn đứng trên kháng đài khề nhú mây.

- Tại sao lại không thấy Triệu lão gia chứ?

- Tiểu tử thú vị người đang nói nhảm cái gì đó đây chỉ là một buổi yến tiệc nhỏ làm sao có thể kinh động được Triệu lão, người ta đường đường là cường giả nguyên anh kì mỗi ngày đều phải khắc khổ tu luyện chứ đâu phải như tiểu tử nhà người.

Bạch Tiểu Linh nói xong còn ném cho hắn một ánh mắt khinh thường, Lý Thiên Hành không có tâm trạng để ý đến nàng nếu như mấy lão gia hỏa nguyên anh kì không có ở đây như vậy kế hoạch của hắn sẽ vô cùng khó khăn.

- Nếu mấy lão già đó lười biếng như vậy, lão tử sẽ giúp bọn họ vận động một chút.

Ánh mắt hắn đảo quanh một vòng sao đó ngừng lại chỗ để thức ăn, Lý Thiên Hành vừa đi vừa bóp nát mấy chục viên hóa linh đan để chúng bay tán loạn sao đó hắn lại đi xung quanh chỗ để thức ăn vài vòng, bộ dạng giống như đang tìm kiếm món nào đó cuối cùng hắn cầm lấy một đĩa thức ăn đi đến chỗ của Bạch Tiểu Linh.

- Bạch tiểu thư có muốn ăn thử một miếng không?

Bạch Tiểu Linh nhìn đĩa thức ăn trước mặt lại nhìn bộ dáng vừa đứng vừa ăn của hắn, sắc mặt nàng thoáng chốc ửng đỏ, về mặt bối rối.

Hắn nhìn bộ dáng của nàng có chút kinh ngạc, tiểu nha đầu này là đang thẹn sao?

- Cô không cần ngại, xem như là lão tử đa tạ việc cô đưa lão tử tới đây.

- Ngại cái đầu người.

Bạch Tiểu Linh rống lên một tiếng sao đó còn giẫm chân hắn một cái mới chịu bỏ đi.

Triệu Lâm nhìn Lý Thiên Hành, ánh mắt tràn đầy khinh thường sao đó cùng bọn người Như Vân rời đi.

Đang lúc Lý Thiên Hành sừng sờ thì Lý Mục tiến lại vỗ vai hắn vài cái.

- Thiên Hành không phải người nói muốn của Như Nguyệt lão sư sao? tại sao lại biến thành tiểu công chúa Bạch gia rồi.

- Ai muốn của tiểu nha đầu đó? lão tử vẫn còn muốn sống thêm vài năm.

Lý Mục nghe hắn nói sắc mặt có chút kinh ngạc.

- Nay người không biết chỉ có đạo lữ mới có thể ăn chung một đĩa thức ăn hay sao?

Lý Mục nhìn hắn mờ mịt lắc đầu, thờ dài một hơi.

- Thiên Hành ta thật sự nghi ngờ huynh đệ người có phải là người trên đại lục này hay không nữa.

Lý Mục vừa nói xong liền lấy một miếng thức ăn trong đĩa của Lý Thiên Hành cắn một cái sao đó đuổi theo bọn người của Bạch Tiểu Linh.

Lý Thiên Hành nhìn đĩa thức ăn trong tay toàn thân rung lên chỉ muốn mau chóng ném đi, hắn đi vài vòng bên trong đại sảnh sao đó tìm một tên người hầu của Triệu gia.

- Cho ta hỏi nhà xí ở chỗ nào?

- Ở bên kia.

Lý Thiên Hành đa tạ một tiếng sao đó lập tức chạy đi, hắn vừa rời khỏi một lúc thì bên trong đại sảnh bắt đầu náo loạn gần cả trăm người bị Tào Tháo rượt đến không kịp chạy, bọn người này nhanh chóng hướng đến khu nhà xí của Triệu gia, hoàn cảnh vô cùng náo nhiệt. Lý Thiên Hành vừa rời khỏi đại sảnh lập tức lấy ra một viên tứ cấp ẩn linh đan nuốt vào, vận ẩn thân thuật đứng sang một bên quan sát, khi hắn đang tìm thức ăn cũng thuận tay bỏ một mớ hóa thủy đan vào bên trong, đối với tu luyện giả nếu như tình huống cấp bách này xảy ra thì họ có thể vận linh lực chống đỡ vài canh giờ vì vậy hắn tiện tay ném thêm mấy viên hóa linh đan xem như giúp bọn này giải quyết nhanh chóng vấn đề.

Triệu gia tuy rộng lớn nhưng hắn chắc chắn không thể nào có hơn một ngàn cái nhà xí được, Lý Thiên Hành ngồi đợi một hồi thì nhìn thấy mấy lão gia xuất hiện.

- Có chuyện gì xảy ra?

- Bẩm trưởng lão bên trong thức ăn bị người khác hạ độc.

Lão gia vừa nghe được sắc mặt trở nên vô cùng tức giận.

- Là ai giám gây chuyện với Triệu gia ta?

Tên thuộc hạ đứng kế bên bị uy áp của lão làm cho toàn thân rung rẩy.

- Bẩm trưởng lão, bên trong thức ăn chỉ có hóa thủy tán nên không có ai bị thương nhưng bên trong phủ đã không còn chỗ để... để...

- Người đi đều động một ít hộ vệ nội phủ đến đây, nếu như không đủ chỗ thì đưa bọn họ vào bên trong nội phủ nhất định không được để xảy ra vấn đề.

- Tiểu nhân tuân lệnh.

Lúc này bên trong Triệu phủ vô cùng náo nhiệt, khắp nơi đều có người chạy nạn, một số người ôm bụng, số người ôm mong, một số mùi đặc trưng xuất hiện, Lý Thiên Hành quan sát một lúc cuối cùng cũng tìm được một tiêu, vài chục tên hộ vệ từ bên trong nội phủ chạy ra mang mấy tên chậm chân đi giải quyết, Lý Thiên Hành lập tức hiện nguyên hình ôm bụng chạy tới chỗ một tên hộ vệ.

- Vị... vị đại ca này giúp ta một chút... chút được không?

- Công tử mau đi theo tiểu nhân.

- Ài ui... bây giờ ta chạy không nổi làm phiền vị huynh đệ có thể công ta được không?

Lý Thiên Hành không đợi hần đồng ý đã nhảy lên lưng bộ dáng giống như có thể xả hàng bất kì lúc nào.

- Huynh đệ có thể nhanh lên hay không? ta... ta sắp không xong...

Tên hộ vệ vận linh lực chạy thẳng vào bên trong nội phủ sao đó tìm một căn phòng cho tên nằm trên lưng giải quyết vấn đề.

- Công tử yên tâm ở đây giải quyết.

- À đa tạ.

- Tiểu nhân cáo lui.

Lý Thiên Hành nhìn hần rồi đi khoe miệng khê cong lên.

- Người không cần phải rời đi đâu.

Tên hộ vệ còn chưa hiểu gì đột nhiên cảm thấy trời đất tối sầm lẳng đùng ra ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Tra hỏi

Lý Thiên Hành thu tên hộ vệ vào giới chỉ sao đó tiếp tục ở lại trong phòng, theo như tính toán của hần thì hóa thủy tán có hiệu quả ít nhất một canh giờ, hần ngồi đợi một lúc lại thấy nhảm chán, ánh mắt hần đảo quanh căn phòng mấy lần cũng chẳng thấy thứ gì có giá trị.

- Có nên đi tham quan Triệu phủ một lần không nhỉ?

Ẩn linh đan vẫn còn hiệu quả 1 ngày nên hần quyết định đi xem thử, bên trong Triệu phủ người người vẫn chạy đông như trẩy hội hần chỉ đi có vài vòng đã phát hiện hơn 10 tên kim đan cảnh đang ổn định tình hình. Lý Thiên Hành vận ẩn thân thuật tiếp tục đi sâu vào bên trong, hần đi qua hai dãy hành lang tiếp cận khu vực trung tâm nội phủ, trước mắt là mấy khu biệt viện hần là để cho mấy nhân vật trọng yếu ở.

Lý Thiên Hành cẩn thận tiếp cận một khu biệt viện gần nhất, hần quan sát vài lần phát hiện không có ai, bên trong khu biệt viện diện tích cũng khá lớn mỗi căn phòng đều có người gác cửa cho dù có sử dụng ẩn thân thuật cũng không thể tiến vào, hần suy nghĩ một lúc cũng không thể tìm ra được biện pháp gì đành phải tạm thời rút lui, Lý Thiên Hành đi thêm vài vòng thì đột nhiên cảm nhận được một cỗ áp lực ập đến, ngay lập tức nhảy sang một bên.

Chỗ hần vừa đứng xuất hiện một lão già, ánh mắt lão liên tục quan sát xung quanh.

- Tại sao không có ai?

Lão vừa nói xong lập tức rời đi, một lúc sau lão lại xuất hiện ngay chỗ cũ.

- Thật sự là không có ai? Có lẽ ta đã già rồi.

Lý Thiên Hành núp một bên liếc mắt khinh thường, cũng mai lúc trước Từ Côn đã dùng chiêu này với hắn nếu không bây giờ hắn đã bị lão già này phát hiện, hắn đợi thêm nữa canh giờ mới nhú đầu ra, ánh mắt liên tục đảo xung quanh đến khi chắc chắn không còn ai nữa mới đi ra ngoài, lúc hắn trở lại phòng thì tình hình bên ngoài đã ổn định.

- Các vị quan khách chuyện hôm nay là sơ xuất của Triệu gia, Triệu Sơn ta thay mặt Triệu gia ở đây tạ lỗi với các vị.

Lão nói xong liền cúi người xuống, cả trăm tên nha đinh ở phía sau cũng bắt trước làm theo.

- Triệu huynh việc này không thể trách Triệu gia được, tại hạ nghĩ chuyển ngày hôm nay là do tiểu nhân cố ý ô nhục Triệu gia nên mới làm ra chuyện này.

- Đúng vậy tại hạ cũng nghĩ như vậy, loại người làm ra chuyện này đúng là bi ối, hạ lưu, vô si...

Lý Thiên Hành đứng một bên im lặng không lên tiếng, dùng thần thư thu lại toàn bộ khí tức của những tên này.

Triệu Sơn nghe họ nói sắc mặt càng thêm áy náy.

- Đa tạ các vị thông cảm nhưng việc lần này Triệu gia vẫn phải chịu trách nhiệm, trong thời gian nhanh nhất sẽ cho các vị một câu trả lời thỏa đáng.

Triệu Sơn nói xong lập tức ra lệnh tiễn khách, yến hội hôm nay đến đây là chấm dứt, Lý Thiên Hành vừa đi được vài bước thần thư bên trong rung lên một cái, rõ ràng là có người đang theo dõi hắn, ánh mắt đảo qua vài lần lập tức tìm được cứu tinh.

- Tổng lão ca...

- Tiểu Lý đệ cũng đây sao? Tại sao lúc này ta không thấy đệ?

Lý Thiên Hành vừa nghe lão nói sắc mặt trở nên khó coi.

- Lão ca đừng nói nữa, hôm nay đúng là xuôi xẻ mà đệ vẫn còn chưa ăn được gì hết vậy mà... Tổng lão ca hay là hai chúng ta đến Duyệt Lai khách điểm dùng bữa được không? đệ mời.

- Nếu đệ đã có lòng lão ca đây cũng không tiện từ chối.

Lý Thiên Hành đi theo Tổng Tiền được một đoạn thì cảm giác bị theo dõi biến mất, lúc này mới yên lòng rời đi.

Bên trong Triệu phủ, Triệu lão gia chủ Triệu Kiệt sắc mặt âm trầm nhìn mấy vị trưởng lão đang ngồi hai bên.

- Điều tra tới đâu rồi?

- Phụ thân hài nhi đã lên cho ám vệ theo dõi những người tình nghi tin rằng rất nhanh sẽ có được tin tức.

- Lần này đúng thật là mất mặt, cho dù trả bất cứ giá nào cũng phải tìm cho ra tên đó.

Lão vừa nói xong chung trà trên tay cũng bị bóp nát, chuyện ngày hôm nay nếu như bị truyền đi sao này Triệu gia nhất định sẽ biến thành trò cười của thiên hạ.

- Gia chủ chuyện này có khi nào liên quan đến bọn người của Lý gia hay không?

Triệu Kiệt nghe trưởng lão nói khề lắc đầu.

- Ta có thể đảm bảo chuyện này không hề liên quan gì tới hai nhà Lý, Trần.

- Vậy không lẽ là bọn người bị chúng ta chèn ép đến báo thù?

- Độc dược lần này đối phương sử dụng đều là tam cấp thượng phẩm hơn nữa còn với số lượng lớn, ta nghĩ đối phương khẳng định không phải dạng vừa đâu.

Triệu lão gia chủ suy nghĩ một lúc ánh mắt nhìn Triệu Sơn.

- Sơn nhi khi nào có tin tức thì báo ngay cho ta, còn nữa kiểm tra kỹ lưỡng bên trong toàn phủ xem có gì thay đổi không? Ta nghĩ đối phương không chỉ hạ độc đơn giản như vậy.

- Hài nhi tuân lệnh.

Lý Thiên Hành sao khi cùng Tổng Tiền dùng thức ăn ở Duyệt Lai khách điểm thì trở về phòng, hắn vừa tiến vào đã gặp Ngọc Thanh đang đứng đợi, bên cạnh còn có tiểu nha đầu.

- Tiểu tử thái sao bây giờ người mới trở lại?

- Còn không phải do mấy loại thức ăn kém chất lượng kia sao? Lão tử thật không ngờ bọn người Triệu gia lại chơi bẩn như vậy.

Ngọc Thanh đi đến bên cạnh, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

- Thiên Hành chàng không bị gì chứ?

- Nàng yên tâm, mấy loại thức ăn đó không hại được ta đâu.

- Tiểu tử thú vị người có điều tra được gì không?

Lý Thiên Hành nghe nàng hỏi sắc mặt có chút trầm ngâm.

- Lần này ta tiến vào Triệu phủ trong lúc bị ầy ầy thì vô tình thấy được một tên trong số bọn người lúc trước đã bắt Ngọc Thanh.

- Người có bắt được hần hay không?

Bạch Tiểu Linh nghe nói có manh mối về mặt hưng phấn hẳn lên.

- Lúc đó bản thân ta còn lo chưa xong làm sao có thể bắt người.

- Người nói cũng đúng, cho dù người không bị gì với mấy loại vũ khí của người cũng chưa chắc bắt được tên đó, tiểu tử thú vị hay là người dẫn bốn tiểu thư đến đó để bốn tiểu thư bắt hần.

- Không được, cho dù cô có bắt được hần chắc chắn tên đó cũng không nhận tội, với lại cô vì chuyện này tạo ra xung đột giữa hai nhà Bạch, Triệu sẽ làm cho Ngọc Thanh càng thêm khó sống.

Bạch Tiểu Linh khẽ gật đầu, tên này nói quả thực không sai, ánh mắt nàng có chút ngạc nhiên nhìn hần.

- Tiểu tử thú vị sao hôm nay người lại thông minh như vậy? không lẽ là do ăn trúng độc dược kia sao?

- Đúng vậy, ở Triệu gia vẫn còn một mớ độc dược đó cô có muốn thử hay không?

Lý Thiên Hành thật sự muốn đề cô nàng này xuống đánh một trận, nếu không phải vì chuyện của Ngọc Thanh hần cũng không nhẫn nhịn như vậy.

- Không cần, bốn tiểu thư thiên sinh lệ chất, thông minh từ nhỏ làm sao lại phải dùng những thứ kia?

Nàng nói xong liền quay sang nhìn Ngọc Thanh.

- Thanh tỷ bây giờ hần đã không có chuyện gì vậy muội về trước đây, khi nào luyện đan xong tỷ nhất định phải đến tìm muội.

Bạch Tiểu Linh nói xong tung tăng chạy ra bên ngoài, trong phòng bây giờ chỉ còn lại cô nam quả nữ, không khí yên tĩnh.

- Thiên Hành sao này chàng không cần vì thiếp mà làm mấy việc này nữa, nếu để bọn người đó phát hiện sẽ vô cùng nguy hiểm.

- Nếu ta không làm thì nàng có thể còn gặp nguy hiểm lớn hơn ta, ngay cả thê tử của mình cũng không bảo vệ được thì ta làm sao xứng với nàng.

Lý Thiên Hành nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

- Ngọc Thanh ta cho nàng xem thứ này.

Hai người tiến vào giới chỉ đi đến chỗ của tên hộ vệ Triệu gia.

- Nàng có nhận ra tên này không?

Ngọc Thanh nhìn nam tử trước mặt mờ mịt lắc đầu.

- Thiên Hành người này là ai vậy?

- Tên này là Từ Côn một trong những tên đã bắt cóc nàng.

Lý Thiên Hành nhìn Từ Côn nằm trước mặt trong lòng có chút phức tạp, không biết phải nên làm gì với tên này, nếu như không có bọn bắt cóc đó hần cũng không tìm được một thê tử tốt như vậy, hần đi tới đá mấy cái lên người Từ Côn.

Từ Côn cảm thấy đầu óc mờ mịt, ánh mắt vừa nhìn thấy Lý Thiên Hành liền trở nên cảnh giác, bản năng lui qua một bên.

- Người là ai?

- Người không cần biết lão tử là ai chỉ cần biết nàng ta là được.

Từ Côn lúc này mới để ý bên cạnh còn có một nữ tử, hắn vừa nhìn thấy nữ tử này sắc mặt khẽ biến đổi.

- Nàng ta là ai làm sao ta biết được? tốt nhất tiểu tử người mau chóng thả ta ra nếu không Triệu gia sẽ không tha cho người.

- Người đang uy hiếp lão tử sao? Tiểu tử người chỉ là một trong mấy ngàn tên hộ vệ của Triệu gia cho dù có mất tích cũng chẳng ai thèm để ý.

Lý Thiên Hành vừa nói xong trên tay xuất hiện một thanh phi đao.

- Tốt nhất người nên thành thật nếu không lão tử nhất định sẽ làm cho người hối hận vì đã sinh ra trên đại lục này.

Hắn nhìn tên trước mặt vẫn không có phản ứng khẽ nhíu mày, không lẽ bị lão tử hù đến đứng hình rồi?

- Tại sao các người lại bắt cóc nàng?

Từ Côn hừ lạnh một tiếng quay đầu sang chỗ khác.

- Chắc chắn nếu người đã không chịu thành thật một chút vậy thì đừng trách lão tử độc ác.

Lý Thiên Hành vừa nói xong trong tay hắn xuất hiện một viên đan dược màu đỏ sẫm.

- Người có biết đây là thứ gì không? Viên đan dược này gọi là âm linh đan dùng để cung cấp âm khí, đối với nữ nhân không những có thể dưỡng nhan mà còn tăng cường nữ tính nhưng một khi nam nhân uống vào sẽ làm âm dương mất cân đối trở thành một tên nam không ra nam nữ không ra nữ, lão tử sẽ đem người bán vào bên trong hồng tị lâu, hắc hắc tuy dung mạo của người không ra gì nhưng nếu trang điểm một chút cũng đáng giá vài viên linh thạch a.

Từ Côn nghe hắn nói sắc mặt xanh lè, hắn vừa nghĩ đến cảnh chung giường với mười mấy nam nhân toàn thân không tự chủ rung lên vài cái, Ngọc Thanh đứng sau lưng cũng phải lui lại vài bước.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Khốn hồn đan

- Nếu bây giờ ta nói người sẽ tha cho ta sao?

- Tất nhiên... không thể nhưng ta có thể đảm bảo giữ cho người toàn thay.

- Làm sao ta có thể tin người.

- Người còn lựa chọn sao?

Từ Côn thờ dài một hơi, bản thân không thể sử dụng linh lực làm sao có thể chạy thoát được.

- Hi vọng người giữ lời nếu không ta làm ma cũng không tha cho người.

Từ Côn kể ra toàn bộ sự việc, hắn cùng đồng bọn bắt cóc Ngọc Thanh là nghe theo sự sai khiến của Triệu Lâm, muốn dùng Ngọc Thanh làm điều kiện để Bạch Tiểu Linh đồng ý hôn sự, Triệu Lâm biết mối quan hệ của hai tỷ muội nàng vô cùng tốt nếu như nàng không tìm được biểu tỷ của mình nhất định sẽ vô cùng lo lắng, đến lúc đó hắn sẽ đứng ra lấy điều kiện để trao đổi với nàng.

- Tên này còn vô si hơn cả lão tử.

Lý Thiên Hành phải công nhận kế hoạch của tên Triệu Lâm vô cùng tốt nếu có cơ hội hắn cũng muốn kham thảo vài lần.

- Chỉ có bao nhiêu đó thôi sao? Theo như lời người nói với tính cách của tên Triệu Lâm kia làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho lão tử?

- Lần trước người bị hành thích là do Triệu công tử sai người làm.

Lý Thiên Hành sắc mặt trở nên âm trầm, lần trước nếu như không có tử sắc linh khí cùng với thần đồ hỗ trợ có lẽ hắn đã xuyên việt lần nữa rồi.

- Còn gì nữa không?

- Hết... hết rồi.

- Ta sẽ cho ngươi một cơ hội cuối cùng.

Từ Côn nhìn nụ cười của nam tử trước mặt hắn có cảm giác như bản thân đang đối diện với ma đầu vô còn vô sỉ hơn chủ nhân hắn.

- Triệu công tử đã... đã lên kế hoạch, trong lần thí luyện tới sẽ ám sát người lần nữa.

Lý Thiên Hành đứng một bên nghe Từ Côn kể ra toàn bộ kế hoạch, Triệu Lâm đối với lần thất bại trước đó vẫn không cam lòng nên mượn cơ hội thí luyện lần này đề lên kế hoạch ám sát, sao khi tiếng vào di tích Triệu Lâm sẽ cùng bọn người của Ngọc Phong tiên môn diễn một màn kịch để tiêu diệt hắn.

Ngọc Thanh vừa nghe xong sắc mặt tái đi vài phần, ánh mắt hoảng sợ.

- Thiên Hành hay là chúng ta rời khỏi Vương thành được không?

- Không cần, nếu bây giờ chúng ta rời đi sẽ càng nguy hiểm, ta dù sao cũng là đệ tử trọng điểm của học viện, bọn chúng sẽ kiên trì vài phần nhưng khi rời khỏi học viện nhất định sẽ bị bọn chúng đuổi tận giết tuyệt.

- Thiên Hành lần này là thiếp liên lụy đến chàng.

- Đúng vậy, rắc rối lần này nàng mang đến cho ta đúng là không nhỏ đợi sao khi ta giải quyết xong, nàng nhất định phải bồi thường cho ta.

Lý Thiên Hành dùng ánh mắt sáng rực nhìn Ngọc Thanh, từ khi hắn chữa hết bệnh cho nàng thì nha đầu này ngày càng hấp dẫn. Ngọc Thanh nhìn ánh mắt của hắn bộ dáng trở nên bối rối, gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, cuối đầu quay sang một bên.

Lý Thiên Hành đánh ngất Từ Côn, tạm thời để hắn ở bên trong giới chỉ, tên này tuy đáng chết nhưng vẫn còn giá trị lợi dụng.

Sao khi làm rõ mọi chuyện, tâm trạng của hắn tốt hơn được một chút, bây giờ Triệu gia đang gặp rắc rối, Ngọc Thanh sẽ tạm thời được an toàn. Hai người đi tới ngôi nhà gỗ lúc trước, Ngọc Thanh nhìn mấy chậu hương được trưng bày trong lòng lại cảm thấy ấm áp.

- Thiên Hành sao này thiếp có thể ở đây không?

- Nơi này là nhà của chúng ta chỉ cần nàng muốn thì có thể tiến vào.

Ngọc Thanh nhìn một vòng xung quanh mọi thứ vẫn như lúc trước không hề thay đổi, trong đầu lại hiện lên kí ức khi ở cùng hắn, nếu như có thể nàng hi vọng mãi mãi cùng nam nhân bên cạnh ở lại nơi đây.

Lý Thiên Hành từ phía sau ôm lấy nàng cảm giác mềm mại, thoải mái làm hắn không muốn rời tay.

- Thanh nhi đợi sao khi mọi chuyện được giải quyết ta sẽ đến Bạch gia để cầu thân sao đó chúng ta sẽ cùng sống ở đây được không?

Ngọc Thanh trong lòng vô cùng ngọt ngào, cảm giác khi được hắn ôm lấy thật bình yên, ấm áp, nàng khẽ gật đầu trên gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy hạnh phúc.

Lý Thiên Hành tiếp tục tán tỉnh nàng một lúc thì lấy ra một đóng linh dược đưa cho nàng sao đó tiến vào đan phòng bắt đầu kế hoạch trả thù của mình, hắn từ bên trong thân thư tìm được một loại đan dược gọi là khốn hồn đan dùng để khống chế linh hồn của đối phương một khi sử dụng nhất định sẽ từ trung với chủ nhân nhưng loại đan dược này chỉ kéo dài được vài tháng nếu muốn khống chế lâu dài nhất định phải dùng đan dược trường kì.

Lý Thiên Hành mất hai canh giờ để luyện chế hơn 50 viên khốn hồn đan sao đó lấy ra một viên cho Từ Côn dùng thử, đan dược vừa vào miệng Từ Côn lập tức tỉnh lại ánh mắt mờ mịt nhìn xung quanh.

- Tên này đang phê thuốc sao?

Lý Thiên Hành đợi một lúc vẫn không thấy hắn quỳ bái hay gọi chủ nhân các loại sắc mặt có chút khó coi.

- Từ Côn.

Từ Côn nghe có người gọi lập tức tỉnh lại, ánh mắt tràn đầy sợ hãi nhìn Lý Thiên Hành, loại sợ hãi này chính là từ bên trong linh hồn phát ra.

- Người... người đã làm gì ta?

- Người không cần biết, từ hôm nay người phải nghe theo lời của ta hiểu không?

Từ Côn đang muốn phản đối nhưng từ trong linh hồn truyền đến cảm giác đau đớn khủng khiếp, hắn có cảm giác chỉ cần nói một từ không thì vạn kiếp bất phục.

- Ta... ta hiểu.

- Bây giờ người trở về Triệu phủ âm thầm quan sát hành động của Triệu Lâm sao đó báo cho ta biết.

Lý Thiên Hành tìm một nơi vắng vẻ thả Từ Côn ra bên ngoài sao đó trở về phòng tiếp tục tu luyện giống như chưa có việc gì.

Đế đô.

Bên trong một tòa động phủ trên không một bóng đèn di chuyển nhanh như chớp liên tục thay đổi vị trí sao đó ngừng lại rồi lại chuyển động, bóng đèn vừa nhìn thấy một đoàn hộ vệ đi ngang lập tức tìm một chỗ nấp vào.

- Máy tên hộ vệ đáng chết sao này bốn tiểu thư nhất định tìm các người tính sổ.

Bóng đèn đội đám hộ vệ rời đi lại tiếp tục di chuyển, một lúc sao đã ra đến đại môn.

- Cơ nhi con định đi đâu?

Bóng đèn vừa nghe thấy giọng nói này tốc độ lập tức tăng lên lao đi như hỏa tiễn, lúc này một hắc y nhân đột nhiên xuất hiện chắn ngang đường đi của bóng đèn kia.

- Sur... sur phụ, không phải người đang bế quan sao? Sao lại đột nhiên ở chỗ này?

Bóng đèn ngừng lại giữa không trung hiện ra một thân ảnh nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn.

- Con vẫn chưa trả lời ta.

Nữ tử biết bản thân bị lộ liền tiến tới chỗ mỹ phụ, hai tay ôm lấy cánh tay nàng về mặt vô cùng ủy khuất.

- Sur phụ... cho con ra ngoài một lúc được không? con ở nơi này sắp chán chết rồi.

- Không phải ta đã nói khi nào con vào hóa thân có thể rời đi hay sao?

- Sur phụ... người cho con ra ngoài được không... chỉ một tháng thôi, tháng sao con lập tức quay lại.

Nữ tử nhìn mỹ phụ không có phản ứng về mặt càng trở nên đáng thương.

- Vậy chỉ nửa tháng thôi... 10 ngày chỉ 10 ngày được không... vậy thì 7 ngày...

- Đừng làm ồn nữa, mau theo ta trở lại phòng.

- Á á... sur phụ, sur phụ người đợi chút.

Nữ tử vội nắm lấy tay mỹ phụ kéo lại.

- Sur phụ không phải người thường nói là tu luyện không được nôn nóng sao? bây giờ người lại ép đồ nhi tu luyện như vậy rõ ràng là không hợp lý.

Nữ tử thấy mỹ phụ dừng bước liền biết có cơ hội.

- Sur phụ nói muốn trở thành cường giả ngoài thiên phú ra còn phải có kì ngộ sao? con ở bên trong đế môn như thế này lấy đâu ra kì ngộ, sur phụ cho con ra ngoài đi mà...

Mỹ phụ quay sang nhìn nàng, khẽ gật đầu.

- Con nói không sai, được rồi ta đồng ý cho con ra ngoài nhưng con phải cho người của ta đi theo bảo vệ.

- Không được.

Nữ tử vừa nghe mỹ phụ nói lập tức nhảy lên phản đối.

- Nếu cho bọn họ đi theo như vậy kì ngộ của con nhất định sẽ bị bọn họ chiếm lấy hết.

- Kì ngộ tại thiên, là của con sẽ không ai có thể lấy được, nếu con không đồng ý xem như ta chưa nói gì.

Mỹ Phụ nói xong liền xoay người đi, nữ tử vừa thấy lập tức đuổi theo.

- Được rồi, được rồi đồ nhi đồng ý, sur phụ muốn phái bao nhiêu người cũng được.

- Lần này ở Kim tước vương quốc đúng lúc xuất hiện một di tích nguyên anh cảnh, ta sẽ phái người bảo vệ con đến đó sao khi di tích kết thúc phải lập tức quay trở lại.

- Hà, chỗ đó không phải là chỗ lúc trước yêu nữ kia...

Nữ tử nói đến đây biết bản thân lơ lửng lấy tay ôm miệng.

- Con không đồng ý sao?

- Thôi được, sao khi di tích kết thúc đồ nhi sẽ quay trở lại.

Nữ tử nói xong ừ rù bước ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tiến vào di tích

Ngày hôm sau hần tiếp tục đi đến chỗ luyện tập, bên trong khu rừng chỉ có vài người ngay cả mấy tên lão sư cũng không thấy đâu.

- Lần này ta đến hơi sớm thì phải.

Lý Thiên Hành ngồi đợi một lúc thì nhìn thấy mấy người trong nhóm của hần đi đến, ánh mắt hần tập trung trên người Lý Mục đang đi bên cạnh Như Vân.

- Hai người này tiến triển nhanh thật.

Lý Mục đang vui vẻ trò chuyện thì đột nhiên phát hiện Lý Thiên Hành đi đến, sắc mặt có chút kinh ngạc.

- Thiên Hành sao hôm nay người đến sớm vậy?

- Ta là học đồ trọng điểm tất nhiên là phải làm gương cho mọi người.

Lý Thiên Hành đi đến bên cạnh vỗ vai Lý Mục một cái ánh mắt trở nên mờ ám.

- Huynh đệ người ra tay cũng nhanh thật, đã tiến triển như thế nào rồi?

Lý Mục liếc nhìn Như Vân đứng phía trước khoe miệng khê cong lên.

- Hắc hắc rất thuận lợi.

- Khi nào rảnh rồi có thể chỉ ta vài chiêu được không?

- Tất nhiên, chúng ta vốn là huynh đệ mà, khi nào gặp khó khăn cứ việc đến tìm ta.

Lý Thiên Hành đàm luận với Lý Mục vài câu thì trở về chỗ ngồi giành không gian riêng cho huynh đệ làm việc, hần đợi thêm một lúc thì phát hiện được một tiêu đã đến.

- Sở Trí sao hôm nay Triệu Lâm không đi cùng người?

- Ta với hần cũng không thân lắm chỉ gặp nhau lúc tập luyện.

Lý Thiên Hành đi đến bên cạnh Sở Trí ánh mắt liếc nhìn cây kích trong tay hần.

- Sở Trí huynh đệ không giấu gì người từ nhỏ ta đã thích sử dụng kích nếu không phải vì chuyện của phụ thân ta thì ta đã chọn kích làm binh khí, mấy hôm trước nhìn huynh đệ sử dụng kích đạt đến trình độ thượng thừa nên hôm nay mạo muội đến thỉnh giáo không biết có làm phiền hay không?

Sở Trí nghe hần nói lập tức vui vẻ đồng ý, Lý Thiên Hành đứng một bên nhìn Sở Trí dùng kích ánh mắt giống như nhìn thấy ronado đi bóng, thỉnh thoảng lại thêm vài câu, hỏi vài chỗ, đợi đến lúc Triệu Lâm xuất hiện thì hai người đã thân như huynh đệ.

Triệu Lâm nhìn Lý Thiên Hành đứng ở chỗ mình luyện tập sắc mặt có chút không tốt.

- Lý đạo hữu hình như đây không phải là chỗ của người thì phải?

Lý Thiên Hành nhìn xung quanh vài lần sao đó dùng ánh mắt khó hiểu nhìn hần.

- Triệu huynh hình như huynh mới là người nhầm chỗ, đây rõ ràng là chỗ của ta.

- Lý đạo hữu đây rõ ràng là chỗ của ta nếu không tin người có thể hỏi mọi người xung quanh.

- Triệu huynh có điều không biết, hôm trước ta tập luyện với Hàn Tuyết lão sư người có dẫn ta thông báo lại với tất cả mọi người ở đây, mỗi người phải cùng lão sư luyện tập để lão sư có thể hiểu rõ ưu, khuyết điểm của từng người, từ đó chọn ra vai trò thích hợp cho mỗi thành viên tiến vào di tích.

Lý Thiên Hành nói xong ánh mắt hướng sang chỗ Lý Mục.

- Không tin Triệu đạo hữu có thể hỏi Lý Mục huynh đệ xem lời ta nói có đúng hay không?

Lý Mục đang trò chuyện vui vẻ với mỹ nhân thì bị lôi vào cuộc, hắn nhìn ánh mắt của mọi người đang tập trung về phía mình liền gật đầu khẳng định.

- Lý Thiên Hành nói đúng ta có thể làm chứng.

Triệu Lâm nghe hắn nói sắc mặt ngày càng sấu hắn biết rõ khi tập luyện với băng sơn mỹ nhân kia hậu quả sẽ như thế nào.

- Tại sao lại không chọn người khác mà lại chọn ta?

- Chuyện này đạo hữu đi hỏi lão sư, ta không rõ.

Triệu Lâm đứng một bên sắc mặt trở nên âm trầm.

Lý Thiên Hành nhìn Sở Trí luyện tập ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn sang chỗ Triệu Lâm, lần này chỉ mới là xé nháp kịch vui còn đang ở phía sau, hắn đang suy nghĩ kế hoạch trả thù Triệu gia đột nhiên không khí xung quanh giảm xuống mấy độ, Lý Thiên Hành trên tay xuất hiện một thanh kiếm lập tức xông đến chỗ Sở Trí.

Hàn Tuyết vừa xuất hiện ánh mắt đảo qua vài vòng cuối cùng dừng lại trên người Triệu Lâm.

- Người đi theo ta.

Lý Thiên Hành nhìn hai người rồi đi mới dám thở dài một hơi, nữ nhân này đối với hắn có sức ám ảnh quá lớn mặc dù hắn có tâm của nàng nhưng ít ra cũng phải đến khi hắn bước vào kim đan kì hoặc ít nhất cũng phải bảo vệ được tiểu đệ đệ.

- Thiên Hành huynh đệ kiếm thuật này của người quá nhiều sơ hở không thể dùng trong chiến đấu được.

- Sở Trí huynh nói đúng bộ kiếm pháp chém gió này đúng là không thể dùng trong thực chiến hay là tiểu đệ dùng thân pháp để luyện tập với huynh.

Lý Thiên Hành dùng di lãng chỉ thuật biến khỏi chỗ ban đầu sao đó dùng xuyên tâm chỉ tấn công, hắn nhìn Sở Trí dùng kích hoàn toàn phá giải thế công của mình sắc mặt dần trở nên khó coi.

- Sở Trí huynh bộ kích pháp này đúng là lợi hại ta tự nhận không bằng.

- Lý đạo hữu bộ thân pháp này của người vô cùng huyền diệu chỉ có điều khi người xuất chiêu tốc độ quá chậm, góc độ không hiểm lại để lộ vị trí của bản thân nên không khó để phá giải.

- Theo như huynh nói nếu ta không để lộ vị trí của bản thân thì sao?

- Nếu có thể che giấu bản thể cơ hội thành công có thể nâng lên ba phần.

Lý Thiên Hành cùng Sở Trí giao đấu được một lúc thì nghe được một tiếng hét thảm, khi hắn nhìn qua chỉ thấy một bóng đen lao vào rừng với tốc độ không tưởng.

- Lý Mục hắn bị làm sao vậy?

- Ta cũng không biết chắc hắn lại nhìn thấy mỹ nữ nên mới liều mạng chạy như vậy.

Lý Thiên Hành nhìn theo bóng lưng của Lý Mục trên khuôn mặt hiện lên nụ cười bí ẩn.

- Dám dùng linh lực áp chế hóa thủy phần đúng là không biết sống chết.

Mấy ngày nay Lý Thiên Hành tương đối rảnh rỗi ngoài việc luyện tập chuẩn bị cho thí luyện, hắn cũng không phải đến đan phòng nghe giảng, thỉnh thoảng lại đến vãn bảo các đạo vài vòng hoặc cùng tiểu hắc thẩm vài hang động thời gian còn lại thì dùng để tu luyện bên trong giới chỉ với Ngọc Thanh.

Sao mấy ngày ở bên cạnh nàng, cuối cùng hắn cũng biết được hoàn cảnh của nàng ở Bạch gia, mẫu thân nàng tên là Ngọc Phương thê tử của Bạch Thế Nam một trong ba đứa con của Bạch lão gia chủ, mặc dù mẫu thân nàng có thân phận tôn quý nhưng lại không được mọi người bên trong Bạch gia tôn trọng bởi Bạch lão gia chủ không thích Ngọc Phương. Trước khi Ngọc Phương lấy Bạch Thế Nam thì nàng đã từng thành thân với một nam nhân khác

người đó chính là phụ thân của Ngọc Thanh, khi Ngọc Thanh được 3 tuổi phụ thân nàng trong lúc tiến vào một di tích không mai bỏ mạng. Bạch Thế Nam trong lúc đi ngang qua Chung Nam tiểu quốc không hiểu buồn bán kiêu gì lại có cảm tình với Ngọc Phương sao đó mang nàng về Bạch gia nhưng Ngọc Thanh lại không được mang theo, nàng ở lại Chung Nam sống với ông ngoại của mình mỗi năm chỉ có thể đến Vương thành vài ngày để gặp mặt mẫu thân, khi Lý Thiên Hành xuất thế đúng lúc gặp được nàng nếu không bây giờ không chừng hắn vẫn còn là một dã nhân ở bên trong khu rừng hoặc là cười yêu thú xuyên việc lần nữa.

- Bạch gia đúng là ngu ngốc mua một tặng một lại còn không nhận, hắc hắc không sao lần này tiện nghi cho lão tử.

Hắn ở một bên quan sát nàng luyện đan nhìn những động tác hành vân lưu thủy trước mặt giống như nàng đang múa một điệu nào đó, ánh mắt nhìn đôi tay trắng nõn như ngọc, vừa nhỏ vừa mịn nếu chỉ dùng để luyện đan không thì thật tiếc.

Lúc này bên trong đan đình bắt đầu bạo loạn 5 viên đan dược phá không bay ra nằm ngay ngắn trên tay nàng.

- Toàn bộ đều là thượng phẩm đan dược, xem ra nàng lại tiếng bộ.

Ngọc Thanh cẩn thận bỏ 5 viên đan dược vào bình ngọc về mặt hưng phấn nhìn hắn.

- Thiên Hành đa tạ chàng nếu như không có chàng thiếp cũng không thể tiến bộ nhanh như vậy.

Nàng đột nhiên tiến tới bên cạnh hôn hắn một cái giống như chuông chuông lướt nước thời gian tiếp xúc không quá 0,1s, Lý Thiên Hành không ngờ bản thân lại bị nàng tập kích ánh mắt tức giận nhìn nàng.

- Không ngờ nàng dám chiếm tiện nghi của ta? Xem ra mấy hôm nay ta đối xử với nàng quá dễ dãi, lần này nhất định phải phạt thật nặng mới được.

Ngọc Thanh đang ngượng đến đỏ mặt nghe hắn nói liền hét lên một tiếng sao đó bỏ chạy.

- Hắc hắc lại còn dám sợ tội bỏ trốn lần này phu quân nhất định phải phạt nàng, tốt nhất là 3 ngày không cho xuống giường.

Thời gian di tích mở ra chỉ còn hai ngày, hôm nay viện trưởng triệu tập toàn bộ học viên tham gia thí luyện đến căn dặn vài chuyện sao đó thông báo xuất phát, bên trong đội ngũ có 5 vị lão sư đều đạt kim đan cảnh, vài chục đứa còn lại đều là trúc cơ, đoàn người đi được nửa ngày thì rời khỏi Vương thành theo như lộ trình muốn đi tới mê vụ sâm lâm tốn ít nhất phải nửa tháng nhưng đó là chỉ đối với người bình thường còn đối với loại vip như hoàng gia học viện chỉ cần dùng truyền tống trận lập tức có thể đến nơi.

Sao khi sử dụng truyền tống trận, đoàn người của Lý Thiên Hành tiến vào khu vực của Hạ thành một trong 5 thành trì lớn bao quanh Vương thành, Hàn Tuyết ra hiệu cho mọi người nghỉ ở đây sáng mai sẽ tiến vào mê vụ sâm lâm.

Lý Thiên Hành tiến vào phòng trong lòng dâng lên cảm giác hưng phấn quen thuộc, cuối cùng hắn cũng có cơ hội quay lại nghề cũ.

- Lý Mục người có nghe được thông tin gì về di tích lần này không?

- Nghe nói là di tích của một vị nguyên anh cường giả nếu như mai mắn không chừng có thể tìm ra được vài thứ có giá trị.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng chán nản của hắn trong lòng khó hiểu.

- Người làm sao vậy?

- Lúc này ta xin ở cùng phòng với nàng không ngờ lại bị nàng từ chối đúng là thất bại.

- Người ở trước mặt mọi người lại muốn đòi ở cùng phòng với nàng?

Lý Thiên Hành có cảm giác như đang nghe chuyện thần thoại, Như Vân dù sao cũng là công chúa của một vương quốc vậy mà tên trước mặt lại muốn dùng thời gian một tháng để leo lên giường của nàng đúng là mơ tưởng, trừ khi tuyệt kỹ của gái của hắn đạt đến thiên cấp, nếu không tốt nhất đừng nghĩ đến.

Bên trong một khách điểm khác của Hạ thành, hai thanh niên đang ngồi dùng trà, thưởng nguyệt vô cùng lãng mạn.

- Diệp huynh không biết mọi chuyện đã chuẩn bị tới đâu rồi?

- Triệu huynh yên tâm lần này nhất định sẽ không làm cho người thất vọng nhưng chuyện của người đã hứa với ta thì sao?

- Chuyện đó đối với Triệu gia không khó, khi tiểu tử đó biến mất thì thứ đó sẽ được giao tới chỗ của Diệp huynh.

- Vậy xin đa tạ Triệu huynh.

Hai người đạt được ý nguyện trên gương mặt đều mỉm cười thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Âm sát

Ở bên trong một căn phòng khác, một thiếu nữ xinh xắn đang ngồi trong phòng vẽ mặt vô cùng buồn bực, phía sau nàng là hai lão giả mặt hắc y.

- Sư phụ cũng thật là tại sao lại phái hai lão ô quy này đi theo mình chứ?

Có mặt hai vị gian tế của sư phụ ở đây nàng không thể nào thi triển âm mưu của mình nếu không lần nào đừng mơ đến việc xuất môn.

- Hi vọng bên trong di tích có trò vui nếu không lần này lại uống công đi một chuyến.

Nữ tử dùng thần thức tiến vào bên trong giới chỉ ánh mắt lập tức hưng phấn trở lại, trước khi rời động nàng chồm không ít đồ tốt của sư tỷ, mỗi lần sử dụng mấy loại bảo bối này đều làm cho mọi thứ loạn xạ cả lên tình cảnh vô cùng náo nhiệt.

Ngày hôm sau đoàn người tiến vào mê vụ sâm lâm, đây là một khu rừng rộng lớn được bao phủ bởi một lớp sương dày quanh năm, tiến vào càng sâu lớp sương càng dày đặc, đoàn người của Lý Thiên Hành phải dựa vào dấu hiệu của học viện để lại mới có thể thuận lợi tìm được lối đi, Lý Thiên Hành vừa đi được vài dặm đã phát hiện vài nhóm người theo sau đến khi tiến tới chỗ di tích ở đây đã có hơn mấy trăm người.

Hàn Tuyết tìm một chỗ trống ra lệnh cho mọi người nghỉ ngơi khôi phục, Lý Thiên Hành nhìn mấy trăm người xung quanh hắn có cảm giác là lạ không ngờ đảo mộ cũng có lúc náo nhiệt như thế này.

- Lý Mục người cảm thấy tình hình như thế nào?

- Không tệ xem như lần này không uống công ta đi chuyến này.

- Đúng vậy, quả thật rất náo nhiệt, người cảm thấy lần này cơ hội của chúng ta được mấy phần?

Lý Mục nghe hắn hỏi về mặt tràng đầy hưng phấn.

- Hàng nhiều như vậy chắc chắn sẽ có phần của ta với người.

- Hàng nhiều? làm sao người biết?

- Người không thấy sao? Bên kia, bên kia còn bên kia nữa đều là hàng thượng phẩm, người nhìn cặp ngực của nữ nhân kia xem còn to hơn hoa khôi của Lệ Xuân viện, còn cặp mong kia nữa đúng là còn hiếm hơn cực phẩm linh thạch, còn tên đại hán kia đúng là mắt thẩm quan môi trường mà.

Lý Thiên Hành nhìn về mặt như sói thấy mùi của hắn liền tránh sang một bên, tên này đúng là cực phẩm ngay cả nam nhân cũng gồm vào chung được, hắn nhìn xung quanh một vòng phải công nhận cái đại lục này không thiếu nhất chính là mỹ nữ chỉ riêng ba nữ nhân mặt hồng y nóng bỏng trước mắt cũng đủ cho hắn ngấm nguyên ngày.

- Lý Mục người nhận ra lợi ích của mấy nhóm này không?

- Chỉ nhận ra được chút ít, đám mỹ nữ mặt hồng y như xuân quang xạ tiết kia chính là Liệt diễm tiên môn, chủ tu hỏa hệ, còn mỹ nữ lam y kính đáo kia chính là Tịnh thủy tiên môn, chủ tu thủy hệ, đám đực rựa mặt bạch y mặt trắng kia là người của Ngọc Phong tiên môn, chủ tu mộc hệ còn đám mang nhân chính là Phiêu Miểu tiên môn chủ tu thổ hệ, số người còn lại hẳn là tán tu hoặc là người của mấy tiểu gia tộc.

- Ấc, như vậy mà gọi là chút ít sao?

Lý Thiên Hành phải đánh giá tên này lại vài lần, mặt dù bản tính hai người giống nhau nhưng về mặt nhiều chuyện thì tên này hơn xa hắn, ánh mắt hắn đảo qua mấy lần sau đó ngừng lại trên người hai lão hắc y nhân, hắn cảm giác được khí thế của hai lão giả này còn hơn cả lão viện trưởng.

- Không phải nói chỉ có tu vi bên dưới nguyên anh cảnh mới có thể tiến vào sao? ở đâu lại ra hai lão quái vật này?

Bên cạnh hai lão giả còn có một nữ tử mang khăn che mặt nhìn về bề ngoài khá giống tiểu nha đầu nhưng bộ ngực lại như trời với đất, nữ tử đột nhiên nhìn về phía hắn từ bên trong đôi mắt nàng truyền đến loại lực lượng kì dị làm hắn rung mình một cái lập tức chuyển đổi một tiêu.

- Lý Mục có nhận ra bọn người đó không?

- Bọn nào?

Lý Mục nhìn theo hướng hắn chỉ ánh mắt sáng rực của hắn khi đối diện với ánh mắt của nữ tử kia lập tức giật lại.

- Thiên Hành huynh đệ ta khuyên người một câu, đây là hàng cấm không nên đụng vào.

Hắn nói xong lại tiếp tục sự nghiệp của mình, đúng lúc này cảm chế trước mặt đột nhiên rung lên vài cái sao đó mờ dần, nữ tử áo đen nhìn thấy cảnh này khóe miệng khẽ cong lên.

- Yêu nữ kia làm việc cũng không tệ lắm.

Nửa canh giờ sao trên cảm chế xuất hiện vài lỗ hổng mọi người vừa thấy liền thi triển tốc độ nhanh nhất tiến vào bên trong, Lý Thiên Hành đi theo sao 5 vị lão sư tiến vào.

- Theo như kế hoạch chia ra tìm kiếm khi phát hiện được di tích lập tức phát tín hiệu.

Đoàn người chia thành 5 tổ bắt đầu tìm kiếm xung quanh, khu di tích này rộng ít nhất cũng phải mấy trăm dặm nhưng lại không có một đám sương mù nào, với số lượng người hiện tại chỉ cần vài canh giờ là có thể tìm được di tích. Đoàn người đi được một lúc thì đột nhiên ngừng lại.

- Các người chia ra xung quanh để tìm, nhớ kỹ không được rời đi quá xa nếu có chuyện gì lập tức phát tín hiệu thông báo.

- Rõ.

Lý Thiên Hành cùng Sở Trí đi chung một cặp giống như trong lúc tập luyện, Lý Thiên Hành liếc nhìn xung quanh hắn là người có thâm niên nhiều năm trong nghề chỉ cần liếc mắt một chút có thể nhìn ra được những chỗ có khả năng ẩn giấu di tích, hắn tìm kiếm một hồi vẫn không phát hiện được manh mối gì ánh mắt đảo quanh một vòng sao đó trèo lên một góc cây, từ trên cao có thể nhìn rõ xung quanh mấy chục dặm, toàn bộ di tích được một cái lòng kính như thủy tinh bao phủ bên trong chỉ có duy nhất một ngọn núi.

- Chắc là ở đó.

- Thiên Hành đã tìm được manh mối rồi sao?

- Đúng vậy.

- Vậy ta lập tức đi thông báo cho mọi người.

Sở Trí vừa lấy tín hiệu trước mặt hai người đã xuất hiện mười mấy hắc y nhân trong đó có ba gã đạt tới kim đan cảnh.

- Các người là ai?

- Giết.

Lý Thiên Hành lập tức phóng xuống, trong tay xuất hiện mấy viên hóa vụ đan.

- Sở Trí huynh chút nữa phải đi sát ta.

Lý Thiên Hành đợi bọn hắc y nhân đến gần lập tức ném mấy viên hóa vụ đan ra, mấy dặm xung quanh nhanh chóng bị một luồng khói trắng bao phủ, hắn lấy ra một viên tam cấp âm linh đan đưa cho Sở Trí.

- Sở Trí huynh kích pháp của huynh có thể xuyên thủng phòng ngự của kim đan cảnh không?

- Thiên Hành người quá đề cao ta rồi, thanh kích kia của ta chỉ là hoàng cấp bình khí mà thôi.

- Vậy bọn trúc cơ kia hắn là không có vấn đề chứ?

Sở Trí suy nghĩ một chút liền gật đầu.

- Không có vấn đề.

- Vậy ta lo ba tên kia số còn lại cho huynh giải quyết?

- Được.

Lý Thiên Hành chỉ cho Sở Trí cách hóa giải hóa vụ đan sao đó hai người tách nhau ra, hắn nhìn ba tên kim đan cảnh trước mặt khóe miệng khẽ cong lên, nếu không phải muốn rèn luyện vũ kỹ một chút thì mấy tên này đã chết mất xác từ lâu.

- Dám ám sát đào mộ giả đúng là tự tìm mộ cho mình.

Lý Thiên Hành dùng xuyên tâm chỉ tấn công tên gần nhất, một tia tử sắc linh khí phá không bay đi, hắc y nhân cảm nhận được nguy hiểm lập tức vận linh lực hộ thể, tử sắc linh khí vừa chạm vào phòng ngự liền tan biến.

- Như vậy cũng đỡ được?

Hắn không thể không công nhận linh giác của kim đan cảnh còn hơn cả mấy con becgie, theo như tính toán của hắn thì thần thức của mấy tên này bị hóa vụ phần hạn chế chỉ có thể dùng bên trong phạm vi một trượng cộng với tốc độ của xuyên tâm chỉ đã ngang với sống âm, vị chỉ thời gian phản ứng của mấy tên này sắp si 0,01s quá kinh khủng còn hơn cả The Gea.

Lý Thiên Hành tiếp tục dùng di lãg chỉ thuật thay đổi vị trí sao đó sử dụng xuyên tâm chỉ, mấy tên hắc y nhân biết hành động lần này không ổn liền rút khoác rút lui.

- Nếu đã đến thì không cần phải đi nữa.

Ba tên hắc y nhân đang muốn chạy đi đột nhiên cảm giác linh lực cạn kiệt, toàn thân không còn sức lực, Lý Thiên Hành xuất hiện phía sau một tên tung ra một quyền, hắc y nhân lập tức ngã xuống hôn mê bất tỉnh, hai tên còn lại đột nhiên lăn đùng ra đất khóe miệng trào ra một tia máu đen, hắn tiến lại kiểm tra phát hiện hai tên hắc y nhân đã không còn thở.

- Cũng mai là giữ được một tên.

Lý Thiên Hành lấy ra kim sắc linh tơ trói tên hắc y nhân lại sao đó vệ sinh răng miệng miễn phí cho hắn tránh để tình trạng cắn thuốc tự vẫn cuối cùng thu toàn bộ 3 tên vào giới chỉ.

Lúc này người của học viện cũng tiến đến, đám hắc y nhân còn lại cảm thấy không ổn liền rút lui.

- Chuyện gì xảy ra?

Hàn Tuyết lạnh lùng nhìn đóng chiến tích trước mặt, nàng thấy hai người không sao liền chuyển sang mấy cái thi thể đang nằm trên đất.

Lý Thiên Hành nhìn qua 5 tên hắc y nhân trên đất trong lòng đắc ý, dù sao đây cũng là lần thực chiến đầu tiên của hắn mà còn có thể vượt cấp kiểu chiến đúng là thiên tài.

- Đệ tử cũng không biết, tự nhiên đám người này cảm vũ khí lao tới tấn công, hai người chúng ta chỉ là bị động phòng vệ.

Sở Trí đứng một bên gật đầu, Hàn Tuyết tiến lại kiểm tra mấy thi thể sao đó quay lại nhìn mọi người.

- Kể từ bây giờ không ai được tự động rời khỏi.

- Rồi.

Sở Trí tiến lên trước mặt nàng.

- Lão sư vừa rồi Thiên Hành phát hiện chỗ khả nghi rất có khả năng di tích đang ở đó.

Lý Thiên Hành thấy mọi ánh mắt đều nhìn về phía mình sắc mặt có chút không tự nhiên.

- Đệ tử nghĩ di tích đang nằm bên trong ngọn núi kia, dù sao đảo động bên trong núi sẽ an toàn hơn so với ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Hắc Phong báo

Hàn Tuyết khẽ gật đầu ra lệnh cho mọi người đi đến chỗ ngọn núi, khi đám người Lý Thiên Hành tới được ngọn núi nơi đây đã tập trung không ít người.

- Hàn Tuyết tiến từ chúng ta lại gặp mặt.

Một thanh niên bạch y thân đeo bội kiếm tiến lại, ánh mắt liên tục đảo trên người Hàn Tuyết giống như muốn nhìn xuyên thấu tất cả mọi thứ trên người nàng.

Hàn Tuyết lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái.

- Mau thông báo cho các tổ đội khác đến đây.

Nàng nhìn ngọn núi lớn trước mặt được bao phủ bởi một tầng cảm chế có thể đoán được di tích đang ở bên trong.

Thanh niên thấy nàng không để ý đến sắc mặt có chút khó coi.

- Hàn Tuyết tiên tử tại hạ thấy cấm chế này cũng không quá mạnh nếu bây giờ chúng ta liên thủ không chừng có thể phá được.

- Diệp Chi Lăng ta tự biết phải làm sao, không cần người xen vào.

Hắn nghe nàng nói sắc mặt âm trầm xoay người bỏ đi, Lý Thiên Hành đứng một bên quan sát ánh mắt liên tục biến đổi.

Một lúc sao 4 tổ còn lại của học viện đều đi tới tất cả tập trung đầy đủ chỉ có một tổ hơi rối loạn giống như vừa mới giao tranh xong.

- Có chuyện gì sao?

- Không có gì chỉ là xảy ra một ít xung đột nhỏ mà thôi, Hàn Tuyết lão sư yên tâm không có ai bị thương nghiêm trọng.

Lúc này bên ngoài cấm chế đã xuất hiện khá nhiều người, ngoại trừ hoàng gia học viện thì còn có đám người của tứ đại tiên môn cùng với vài chục tên tán tu.

- Các vị đạo hữu thời gian mở ra cấm chế cũng không còn bao lâu, tại hạ đề nghị mọi người cùng nhau hợp sức phá hủy cấm chế này nếu đợi cường giả bên ngoài tiến vào mọi chuyện sẽ vô cùng khó giải.

- Diệp huynh nói có lý việc trước mắt chính là phải mở ra được cấm chế xin các vị đạo hữu bỏ ra chút sức lực.

- Ta đồng ý.

- Ta cũng đồng ý.

Tứ đại tiên môn đều đã thông qua nên số còn lại chỉ có thể lấy ra binh khí bắt đầu công kích cấm chế.

- Sao khi tiến vào bên trong di tích không ai được tùy ý tách rời nếu trái lệnh xem như vi phạm nội quy của học viện.

- Rõ.

Hàn Tuyết nói xong liền dẫn đệ tử của học viện tiến lên, cấm chế tuy có vẻ suy yếu nhưng vẫn vô cùng kiên cố, hơn trăm người công kích gần nửa canh giờ chỉ làm cho nó rung lên vài cái.

- Một tên này đúng là không có chút dame nào cả.

Nữ tử mang khăn che mặt chán nản ngồi một bên.

- Xem ra chuyến đi lần này lại uổng công vô ích.

Nửa canh giờ sao cấm chế đột nhiên rung động mãnh liệt sao đó như thủy tinh vỡ vụn tất cả mọi người lập tức vận linh lực chạy vào.

- Cũng đâu phải là đi đầu thay chạy nhanh như vậy để làm gì?

Lý Thiên Hành đi theo sao đoàn người học viện, ánh mắt liên tục đảo xung quanh hắn có cảm giác di tích này lại không giống như trong tư liệu sư phụ hắn truyền cho, ngoại trừ linh khí tinh thuần hơn một chút thì đại thụ nơi đây cũng không có gì khác so với bên ngoài, ngay cả một con yêu thú, linh được cũng không thấy.

Hắn suy nghĩ được một lúc thì phát hiện đoàn người trước mặt đã dừng lại, phía trước họ là một hang động vô cùng to lớn nhưng so với động của hắc sắc phi ưng thì nhỏ hơn đến một nửa, tất cả mọi người đều đứng bên ngoài không ai tiến vào bên trong.

- Lúc này thì tốn một đóng linh lực để chạy, bây giờ thì lại đứng đây không dám vào đúng là một lũ rảnh hơi.

- RỒI...

Bên trong hang động đột nhiên truyền ra tiếng rầm khủng bố làm cho toàn bộ đất đá vài dặm xung quanh đều rung chuyển, vài người đứng gần bị chấn đến linh khí toàn thân đảo lộn.

- Các vị đạo hữu theo tại hạ thấy yêu thú bên trong ít nhất cũng đạt tới tam cấp nếu như tiến vào sẽ vô cùng nguy hiểm, tại hạ có biện pháp dẫn dụ con yêu thú này ra, đến lúc đó mong các vị đạo hữu ra tay tương trợ.

Diệp Chi Lăng vừa nói xong mọi người xung quanh đều tán thành.

- Lần này làm phiền Nguyên đạo hữu ra tay.

Nguyên Ân khẽ gật đầu đi đến trước cửa hang động hai tay đánh ra mấy loại thủ pháp kì lạ thân hình của hắn phát ra ánh sáng mờ nhạt dần dần chìm vào trong đất, đây chính là thuật độn thổ của Phiêu Miểu tiên môn, một lúc sao bên trong hang động lại truyền ra một tiếng rống còn lớn hơn lần trước mấy lần sao đó thân hình của Nguyên Ân xuất hiện bên ngoài hang động sắc mặt có chút tái nhợt rõ ràng là bị thương.

- Không ổn yêu thú bên trong đã tiến vào tứ cấp.

Hắn vừa dứt lời, bên trong hang động một con báo đốm phóng ra đôi mắt đỏ lòm nhìn xung quanh, hắc báo thân cao gần 3 trượng, lông tơ dựng đứng, răng nanh nhọn hoắt, vuốt như sắt, đuôi như xà trên thân phát ra hắc khí vừa nhìn đã làm cho người khác rung sợ, không ai dám cử động.

Lý Thiên Hành nhìn con yêu thú trước mặt có chút quen mắt, hình như con này gọi là hắc phong báo mấy ngày trước hắn từng thấy tiểu hắc ngậm một con còn lớn hơn thế này.

- Mọi người bình tĩnh đừng để loạn đội hình, con yêu thú này chỉ mới bước nửa chân vào tứ cấp nếu mọi đồng tâm hiệp lực nhất định có thể hạ được nó.

Thanh niên vừa lên tiếng là một đệ tử của Ngọc Phong tiên môn thật không hổ danh là môn phái đứng đầu tứ đại môn phái, đúng lúc này đột nhiên có một vật bay tới đập vào người hắc báo, mọi nhìn kỹ mới thấy được đó là một viên cầu màu đen bóng, viên cầu ngừng lại trên không trung từ màu đen ban đầu chuyển thành màu đỏ sao đó lại quay về màu đen.

- BÙM... CHÍU... ẦM...

Hắc cầu sao khi đổi màu vài lần đột nhiên nổ tung đánh bay hắc báo ngược trở vào hang động, đang lúc mọi người không hiểu chuyện gì xảy ra thì bên trong lại truyền đến thêm một tiếng rống nữa lần này còn lớn hơn lần trước vài lần, hắc báo từ bên trong hang động nhanh như chớp lao ra, một tên còn đang ngờ ngác bị bóng đen tóm được xé thành hai nửa chính thức phi thăng.

- Má ơi cứu con...

Hơn trăm người bắt đầu hoảng loạn chạy tứ tung, hoàn cảnh trở nên vô cùng náo nhiệt.

- Các người mau chóng rời khỏi đây.

Hàn Tuyết vừa dứt lời liền cùng 5 vị lão sư đứng thành một hàng yểm hộ phía sau, đệ tử học viện bị lừa thành một đàn chạy đi, Hắc Phong báo như sói giữa bầy cừu không ai có thể ngăn cản, tứ đại tiên môn cùng hoàng gia học viện yểm trợ nên thương vong nhất thời giảm xuống.

- Các vị ta đề nghị chúng ta liên thủ nhất định có thể tiêu diệt nghiệt súc này vì huynh đệ chúng ta báo thù.

Mọi người xung quanh lần nữa tán thành cổ gấn ổn định đội hình chuẩn bị đối địch, đột nhiên lại xuất hiện vài viên hắc cầu không biết từ đâu lao ra sao đó nổ tung, lần này không giống như lần trước sao khi hắc cầu nổ tung thì biến thành một làn khói trắng bao lấy mấy dặm xung quanh, tất cả mọi người đều nhanh chóng vận linh lực phòng vệ, đề phòng khói độc nhưng ngay lập tức sắc mặt mấy tên kim đan cảnh trở nên xanh mét bọn họ phát hiện thần thức lại bị hạn chế.

Sở Trí lập tức nhìn sang tên đứng bên cạnh mình, Lý Thiên Hành vẻ mặt trở nên ngờ ngác, chuyện này không liên quan đến hắn.

- Là tên nào lên con đại lúc này vậy?

Hắc Phong báo rống lên một tiếng phóng thẳng vào đoàn người, mấy tên kim đan cảnh lập tức bỏ chạy thực mạng, thần thức bị hạn chế, bọn chúng không có khả năng liên thủ còn chuyện solo 1 vs 1 thì chưa từng nghĩ đến, Lý Thiên Hành vận di lãng chi thuật chạy đi, chưa tới một giây hắn đã cách hắc báo hơn nửa dặm nhưng vẫn không thể rời khỏi đám sương mù này, hắn nhanh chóng vận ẩn thân thuật trèo lên một cây đại thụ gần đó.

- Hi vọng tên này không biết leo cây.

Lý Thiên Hành dùng thần thức quét qua đám sương mù một lần phân tích thành phần hóa học bên trong, một lúc sau hắn đã tìm được cách khắc chế, trên tay hắn xuất hiện một cộng cô chính là tứ cấp linh dược thanh linh thảo tuy không thể giúp hắn nhìn được nhưng có thể làm cho thần thức của hắn không bị hạn chế.

Hắc Phong báo vẫn tiếp tục càn quét như chốn không người ngay cả kim đan cảnh cũng đã nằm xuống một mớ, Lý Thiên Hành dùng thần thức quan sát chỗ của đám người học viện, Hàn Tuyết cùng 5 tên lão sư vẫn đứng chắn thành một hàng bảo vệ mấy tên đệ tử trọng điểm, khu vực gần đó người của tứ đại tiên môn hợp thành một hình tròn, kim đan cảnh đứng bên ngoài số còn lại đứng bên trong đang di chuyển xuống núi, lúc này một bóng đen lao qua hắc phong báo tiến thẳng vào bên trong hang động.

- Ta kháo tên này còn vô sỉ hơn lão tử.

Bây giờ hắn mới hiểu thế nào là thiên ngoại phi thiên, nhân ngoại hữu nhân, đồng đạo của hắn luôn có mặt ở khắp mọi nơi, bên này hắc phong báo rống lên một tiếng nhắm thẳng hướng đoàn người Hàn Tuyết lao tới.

- Kết trận.

Hàn Tuyết hét lên một tiếng hai tay liên tục bắt thủ ấn, hắc khí trên người nàng tỏa ra xung quanh, nhiệt độ giảm xuống mức đóng băng, một tấm băng thuần được dựng lên che chắn trước mặt 5 người, hắc báo tông vào băng thuần liền lùi lại mấy bước, tấm băng thuần rung lên dữ dội, sắc mặt Hàn Tuyết có chút tái nhợt e là không duy trì được bao lâu, 4 tên lão sư còn lại do hợp lực cùng nàng sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

- Linh lực hóa hình đúng là thiên tài có khác.

Lý Thiên Hành ở một bên quan sát cũng phải thán phục, chỉ khi tiến vào nguyên anh cảnh tu chân giả mới có thể ngộ ra được linh lực hóa hình vậy mà năng mới bước vào kim đan đỉnh phong đã có thể sử dụng thành thạo đến như vậy, thế tử tương lai của hắn đúng là không tầm thường.

Hắc phong báo sao khi va vào băng thuẫn liền đổi hướng chạy sang một bên tiến tới chỗ đám người tứ đại tiên môn, lúc này luồng sương mù cũng hoàn toàn biến mất, người của tứ đại tiên môn lập tức kết lại thành một đội hình thổ, một đứng phía trước tạo thành một lớp chắn, thủy, hỏa đứng phía sau bắt đầu công kích, hắc phong báo vừa xong qua một lớp thổ thuẫn lại bị một hàng đại thụ chặn lại, thủy hỏa nguyên tố liên tục đánh đến làm cho thân thể xuất hiện nhiều vết thương nghiêm trọng, hắc phong báo rống lên một tiếng hướng phía chân núi chạy đi, luận tốc độ ở đây không ai có khả năng hơn được con báo đốm này.

Sao khi đánh bại hắc phong báo mọi người đi đến trước cửa hang động.

- Các vị đạo hữu lần này tranh chấp bảo vật cho dù có xảy ra xung đột gì thì chỉ giải quyết bên trong di tích sao khi rời khỏi mọi ân oán đều xóa bỏ được không?

Diệp Chi Lăng nhìn thấy không ai phản đối khước miệng khế cong lên.

- Nếu các vị đạo hữu đã không có ý kiến vậy thì chúng ta bắt đầu tiến vào, có đoạt được bảo vật hay không vậy thì phải xem bản sự của mỗi người.

Hắn nói xong liền dẫn đầu Ngọc Phong tiên môn tiến vào, tam đại tiên môn cũng theo sao cuối cùng là người của hoàng gia học viện cùng vài chục tên tán tu còn sót lại.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Tiểu yêu nữ bá đạo

Bên trong hang động khá lớn, trên vách còn có gắn mấy viên dạ minh châu phát ra ánh sáng mờ ảo, đoàn người vừa đi vừa cẩn thận đề phòng xung quanh, sao khi đi được một dặm, trước mặt xuất hiện một mảnh đất rộng lớn, khắp nơi chất đầy những chiếc gương chứa đồ vật, vài người đi tới mở mấy chiếc gương gần nhất, từng tia sáng bên trong phát ra chiếu sáng cả một hang động.

- Đây là...

Bên trong mấy chiếc gương chứa đầy những viên tinh thể sáng lấp lánh, tinh thể vừa xuất hiện linh khí bên trong hang động tăng lên gấp mấy lần.

- Cực phẩm linh thạch... đây chính là cực phẩm linh thạch...

- Nhiều như vậy? bao nhiêu đây ít nhất cũng hơn vài chục vạn cực phẩm linh thạch... chúng ta phát tài rồi...

Vài chục người tiến lên mở ra toàn bộ số gương còn lại ngoại trừ cực phẩm linh thạch còn có vô số hắc kim, binh khí, linh dược, đan dược mỗi loại phẩm cấp đều cực cao, ánh mắt của từng người trở nên đỏ rực nhưng bọn họ không lao lên tranh đoạt mà cảnh giác nhìn mọi người xung quanh, không khí bên trong hang động yên tĩnh đến mức đáng sợ, đột nhiên một tên cầm binh khí lao lên thu lấy mấy chiếc gương vào bên trong túi trữ vật hắn vừa đi tới bên cạnh chiếc gương thì cảm thấy trước ngực đau nhói, một thanh kiếm không biết khi nào đã xuyên qua cơ thể.

- Linh thạch ở đây là của ta... tất cả những thứ ở đây đều là của ta không ai được lấy đi...

- Xông lên cướp lấy bảo vật...

- Bảo vật ở đây, ai lấy được sẽ là của người đó...

- Bảo vật của ta... của ta...

Mấy trăm người xông lên cướp lấy vô số tài nguyên chỉ trong chút lát khung cảnh trở nên vô cùng hỗn loạn, kẻ cầm kiếm, người mang đao điên cuồng tranh giành chém giết không ngừng, máu văng tứ tung, chân tay khắp chốn, tử thi nằm đầy trên đất nhưng bọn họ vẫn giống như mang thú hoàn toàn không để ý đến sống chết bất chấp tất cả lao lên.

Lý Thiên Hành cảm phi đau trên tay chạy được vài bước từ sắc linh khí bên trong cơ thể đột nhiên bạo động, ánh mắt đỏ rực của hắn trở nên thanh tỉnh trở lại, trước mặt hắn bây giờ chỉ là một trận hỗn chiến, tất cả tài nguyên lúc trước hắn nhìn thấy đều hoàn toàn biến mất.

- Ảo cảnh nhất định là ảo cảnh.

Bên trong tư liệu sư phụ hắn truyền lại từng nhắc đến một loại trận pháp có thể đánh lừa thị giác con người làm cho người khác rơi vào trạng thái điên cuồng gọi là ảo cảnh, muốn tạo ra ảo cảnh cần phải có ảo trận chỉ cần phá được trận pháp, ảo cảnh sẽ hoàn toàn biến mất.

- Áo trận? tên nào là áo trận?

Hắn dùng thần thư quét qua mấy lần chỉ thấy toàn là kim đan, trúc cơ ngoài ra chẳng còn thứ gì khác, Lý Thiên Hành tuy có kỹ năng trộm mộ thượng thừa, lại đạt mức thách đấu nhưng tình cảnh chiến đấu đã mang như thế này vẫn là lần tiên của hắn, lúc này đám người học viện cũng đã lao vào tranh cướp, 5 vị lão sư đã không để ý tới sống chết của đệ tử còn Hàn Tuyết thì bị 3 tên kim đan cảnh vây lấy đã bắt đầu rơi vào thế hạ phong.

- Lý Thiên Hành mau thu lấy mấy viên dạ minh châu bên ngoài.

Hàn Tuyết đột nhiên hướng hắn quát một tiếng, Lý Thiên Hành vừa nghe liền sáng tỏ thì ra mấy viên châu đó chính là áo trận hắn lập tức phóng ra bên ngoài, đột nhiên một bóng người chắn ngang trước mặt hắn.

- Tại sao người lại không bị trúng ảo thuật của ta?

Lý Thiên Hành vừa nhìn thấy nữ tử này ánh mắt co rút, lùi lại vài bước.

- Người là ai?

- Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, tại sao tiểu tử người lạ không trúng ảo thuật?

Hắc y nữ tử dùng ánh mắt hiếu kỳ đánh giá hắn.

- Nữ nhân kia có băng thuộc tính hộ thể ta có thể hiểu được còn tiểu tử người chỉ mới là trúc cơ đỉnh phong làm sao có thể tránh được ảo thuật? đúng là khó hiểu, có nên mang tiểu tử người trở về cho Sư trưởng thử nghiệm hay không?

Lý Thiên Hành dùng thần thư quét qua, phát hiện nữ tử trước mặt không biết ăn cái giống gì mà đã đạt nguyên anh đỉnh phong mém chút tiến vào hóa thân.

- Không đúng, không phải nói bên dưới nguyên anh cảnh mới có thể tiến vào di tích sao? tại sao người có thể vào được? không lẽ lão tử bị lão viện trưởng kia lừa tình?

- Tiểu tử người đứng là ngu ngốc chỉ cần không sử dụng nguyên anh lực thì sẽ không ảnh hưởng tới cấm chế? ý không đúng tại sao người lại biết ta là nguyên ảnh cảnh?

Nữ tử cảnh nhìn càng có hứng thú với nam nhân trước mặt xem ra lần này ra ngoài cũng không phải là không có thu hoạch.

Lý Thiên Hành biết mình lỡ lời lập tức lấy sang hướng khác.

- Cô là ai?

- Lần này người đứng là mai mối bốn tiểu thư quyết định thu người làm sủng nô, sao này người sẽ là sủng nô của bốn tiểu thư trước tiên phải đóng dấu cái đã nếu không sẽ bị yêu nữ kia đánh mất.

Hắc y nữ tử đột nhiên tiến lên ngọc thủ giờ ra muốn tóm lấy hắn, Lý Thiên Hành có cảm giác toàn thân đột nhiên tê dại, tứ chi vô lực ngay cả linh lực bên trong cơ thể cũng ngừng vận chuyển, nữ tử vừa đến trước mặt hắn đột nhiên lách người qua một bên vị trí nàng vừa đứng xuất hiện vài mũi băng tiễn.

- Ta ở đây ngăn cản, mau đi thu dạ minh châu.

Lý Thiên Hành cảm giác linh lực đã có thể vận chuyển lập tức sử dụng di lãng chi thuật phóng đi, hắc y nữ tử đánh giá Lãnh Hàn Tuyết vài lần sau đó khẽ gật đầu.

- Thiên phú không tệ, người là Lãnh Hàn Tuyết sao?

Lãnh Hàn Tuyết không trả lời ánh mắt lạnh như băng đề phòng nàng.

- Người yên tâm, ta sẽ không đụng đến người, nếu không Linh Hương tỷ lại không để ý đến ta.

Hàn Tuyết nghe nàng nhắc tới Linh Hương ánh mắt khẽ dao động nhưng vẫn tiếp tục đề phòng, lúc này bên trong hang động đã yên tĩnh trở lại, Lý Thiên Hành xuất hiện sau lưng Hàn Tuyết, hắc y nữ tử vừa nhìn thấy hắn liền giờ ra ngọc thủ nhỏ nhắn xinh xắn của mình.

- Trả áo ảnh thạch cho ta.

- Thứ nguy hiểm như vậy tất nhiên ta phải hủy đi, giữ lại sẽ tạo thành đại họa cho đại lục.

- Nói sao không biết ngượng, không sao dù sao tiểu tử người cũng sẽ trở thành sủng nô của ta xem như đây là quà ra mắt của ta cho người.

Đúng lúc này bên trong hang động đột nhiên rung lên dữ dội giống như sắp sụp đổ, tình hình bên trong vừa mới yên tĩnh lại hỗn loạn trở lại, ở giữa mảnh đất trống đột nhiên hiện ra một cầu thang thông xuống lòng đất.

- Đây là cái gì?

Thông đạo vừa xuất hiện mọi người đều cảnh giác lui ra xa, hắc y nữ tử đi đến bên cạnh thông đạo ánh mắt liên tục đánh giá vài lần.

- Kì lạ lúc trước tại sao ta lại không thấy thứ này? Không lẽ là do bọn người này trong lúc giao chiến không cẩn thận đụng phải cơ quan?

- Cô nương cẩn thận nơi đó rất nguy hiểm.

- Bốn tiểu thư làm việc cần người dạy sao?

Nàng trừng mắt hắt một cái tên thanh niên liền lui lại vài bước té ngã trên đất bất tỉnh nhân sự, không rõ sống chết, mọi người xung quanh không tự chủ lui lại, nữ tử trước mặt mang lại cho họ cảm giác cơn kinh khủng hơn hắc phong báo lúc trước.

- Lý Thiên Hành người mau qua đây.

Lý Thiên Hành vừa nghe nàng gọi liền đi tới bên cạnh Hàn Tuyết.

- Tại sao lão tử phải nghe lời cô.

- Người là sủng nô của ta, tất nhiên lời của ta nói người phải nghe.

- Lão tử không qua xem cô làm gì được ta.

- Người đợi đó đến khi ra ngoài để xem làm sao ta dạy dỗ người.

Hắc y nữ tử trừng mắt hắt một cái, ngọc thủ khẽ giơ lên hút lấy tên gần nhất tới bên cạnh nàng.

- Xuống dưới điều tra tình hình sao đó lên đây báo cáo với ta.

- Rõ.

Tên thanh niên lúc đầu vẻ mặt hoảng sợ sao đó lại trở nên ngờ ngác từ từ đi xuống thông đạo, tất cả mọi người xung quanh vừa nhìn thấy cảnh này lại lui thêm vài bước thậm chí có tên còn bỏ chạy ra bên ngoài.

Hắc y nữ tử đợi một lúc mây liễu khẽ nhủ, ngọc thủ giơ lên lại một tên khác bị nàng hút đến sao đó mò mịt đi xuống thông đạo.

- Hai tên kim đan cảnh cứ như vậy mà chết đi?

Tất cả mọi người nghe nàng nói đều rung mình lại lùi thêm vài bước, xung quanh nàng 10 trượng chính thức biến thành cấm địa.

- Đúng là bọn nhát gan.

Nếu ở đây không phải bị ả yêu nữ kia hạ cấm chế thì nàng đã tự mình đi xuống dưới.

- Có khi nào ả yêu nữ kia không biết bên trong này còn có một thông đạo không? nếu bốn tiểu thư ở bên dưới tìm được bảo vật nhất định sắc mặt của ả sẽ rất khó coi.

Thân hình hắc y nữ tử đột nhiên biến mất sao đó xuất hiện ở lối ra hang động.

- Các người đi xuống hết cho bốn tiểu thư.

Tất cả mọi người nghe nàng nói sắc mặt đều có chút khó coi, Diệp Chi Lăng từ bên trong đoàn người bước ra mỉm cười lễ độ nhìn nàng.

- Tại hạ là Diệp Chi Lăng đệ tử trọng điểm của Ngọc Phong tiên môn, tại hạ thấy bên trong thông đạo vô cùng hung hiểm hay là đợi các vị tiền bối đến đây sao đó sẽ tìm cách giải quyết được không?

Diệp Chi Lăng nói xong thì ngay lập tức cảm thấy một cỗ nguy hiểm ập đến, trên người hắn lập tức hiện lên một màng chắn màu lục bao phủ toàn thân cản khí tức nguy hiểm kia lại.

- Tứ cấp hộ thân phù, thật là tức chết mà.

Hắc y nữ tử trên tay lại xuất hiện một cây kim châm, ngọc thủ vừa động kim châm lập tức biến mất, tất cả chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì Diệp Chi Lăng đã té ngã trên đất bất tỉnh nhân sự.

- Yêu nữ cô đã làm gì Diệp sư huynh?

Một bạch y nữ tử tiến lại bên cạnh Diệp Chi Lăng kiểm tra, ánh mắt tức giận nhìn hắc y nữ tử nhưng nàng vừa nói xong liền phun ra một ngụm máu hôn mê bất tỉnh.

- Bốn tiểu thư ghét nhất ai gọi ta là yêu nữ.

Nàng thu hồi kim châm ánh mắt đảo một vòng xung quanh.

- Các người yên tâm ta chỉ tạm thời phong bế linh lực của bọn chúng trong vòng một tháng chỉ cần tìm được nguyên anh đỉnh phong giải chử cấm thuật bọn chúng nhất định sẽ không sao.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Mê trận

Mọi người nhìn thấy kim châm trên tay nàng khẽ liếc nhìn nhau có thể thấy được nỗi hoảng sợ trong mắt đối phương nhưng vẫn không có ai hành động.

Hắc y nữ tử nhú mày bất mãn, ngọc thủ chỉ về hướng Ngọc Phong tiên môn.

- Bắt đầu từ các người nếu còn không đi đừng trách bốn tiểu thư vô tình.

Nhóm người Ngọc Phong tiên môn từ từ bước tới thông đạo, khi cách thông đạo nửa trượng đột nhiên đổi hướng tấn công hắc y nữ tử.

- Các đạo hữu xong lên giết chết yêu nữ, trả thù cho tứ sư huynh.

- Không biết sống chết.

Trên tay của nàng xuất hiện hơn 10 cây kim châm, mọi người xung quanh vừa nhìn thấy sắc mặt trở nên xanh lè, kim châm vừa xuất hiện lại biến mất sao đó từng người của Ngọc Phong tiên môn té ngã trên đất tình trạng giống như hai người lúc trước.

Hắc y nữ tử thu hồi 10 cây kim châm ánh mắt đánh sang chỗ Phiêu Miểu tiên môn.

- Tôi lượt các người.

Đám người Phiêu Miểu tiên môn nhìn mấy chục người nằm trên đất sắc mặt do dự, nhất thời không dám manh động.

- Không cần nhìn nữa bọn họ đã bị bốn tiểu thư phế tu vi, lần này bốn tiểu thư chắc chắn không nương tay.

Giọng nói của nàng có chút tức giận, nếu không phải sư phụ không cho gây rối nàng đã lừa mấy tên này xuống dưới.

Mọi người nghe nàng nói đều biến sắc, lần trước chỉ là phong ấn lần này là phế đi lần sao không cần nói cũng hiểu.

- Đi.

Nguyên Ân dẫn đầu đi xuống thông đạo, hai đại tiên môn còn lại cũng theo sao, cuối cùng chính là người của hoàng gia học viện.

- Đây đây, bên trong các người ai có liên quan đến hoàn thất thì không cần phải xuống.

Mọi người nghe nàng nói ánh mắt đều nhìn về phía Như Vân.

- Tiểu nha đầu cô ở lại đi, Hàn Tuyết tỷ tỷ cũng ở lại còn tên sùng nô người cũng ở lại luôn.

Như Vân nghe nàng nói do dự một lúc cuối cùng bước ra trước khi rời đi còn kéo theo Lý Mục, Hàn Tuyết ở một bên ra lệnh cho mọi người chỉ dẫn đội hình chuẩn bị tiến vào còn Lý Thiên Hành thì giống như chưa từng nghe thấy nàng ta nói, hắn còn không biết tên sùng nô trong lời nói của ma nữ kia là ai.

Hắc y nữ tử nhìn hai người vẫn đứng yên trong lòng thầm mắng ngu ngốc nếu không phải nàng sợ rắc rối cũng chẳng muốn quan tâm đến mấy người này, nàng thì triển thân pháp tiến vào bên trong đám người một chỉ điểm ra nhẹ nhàng không chế Hàn Tuyết, tay còn lại tóm cổ sùng nô của mình kéo đi.

- Đây cô làm gì vậy? muốn chiếm tiện nghi của lão tử sao?

- Câm miệng cho ta.

- Lão tử...

Lý Thiên Hành vừa mở miệng thì cảm giác toàn thân tê cứng ngay cả liếc mắt cũng khó khăn.

- Các người còn không đi? Có phải muốn bốn tiểu thư tiến một đoạn không?

Mấy người hoàng gia học viện từ từ tiến vào thông đạo, ở trong động chỉ còn lại 5 người, hắc y nữ tử liếc nhìn Lý Thiên Hành đúng lúc thấy bộ dáng ú ớ của hắn nàng tung chân đạp một cái làm thân thể hắn lảo đảo không bay mấy trượng sao đó trượt dài trên đất.

- Để xem sao này tiểu tử người còn dám không nghe lời hay không?

Lý Thiên Hành bị nàng đạp bay tới gần thông đạo đột nhiên như một tia chớp lao đi, từ bên dưới thông đạo còn truyền đến giọng nói.

- Xú nha đầu cô đợi đó cho lão tử.

Hắc y nữ tử có chút giật mình không kịp phản ứng.

- Ngay cả định thần chi cũng bị phá giải xem ra trên người tiểu tử này có không ít bí mật.

Lý Thiên Hành chạy xuống thông đạo hắn lấy ra một viên ẩn linh đan nuốt vào sao đó vận ẩn thân thuật đi tới, thông đạo phía trước chỉ là một màu đen thui, hắn phải dùng thần thức của mình để cảm nhận mọi thứ xung quanh, Lý Thiên Hành đi được một lúc thì nhìn thấy hai thi thể nằm trên đất, ánh mắt trở nên cảnh giác thần thư liên tục quét xung quanh, càng đi sâu vào bên trong càng cảm nhận được một cảm giác yên tĩnh đến đáng sợ, hắn đi được vài chục bước lại phát hiện thêm vài thi thể, Lý Thiên Hành ngừng lại kiểm tra vài lần bên trên mỗi một thi thể đều có vết thương, chỗ vết thương đều chuyển màu đen sẫm đã bắt đầu thối rữa đây là dấu hiệu của kịch độc.

- Tiểu ma nữ này đúng là xảo trá.

Sao khi biết được nguyên nhân hắn tăng nhanh tốc độ đi xuống bên dưới, một lúc sao đã thấy được bốn người của học viện, ánh mắt hắn đảo qua một vòng phát hiện không chỉ có hoàng gia học viện mà người của tam đại tiên môn cũng ở đây, trước mặt bọn họ là hai đại môn một cái ghi sinh môn cái còn lại ghi tử môn, Lý Thiên Hành đang muốn tiến lại phía trước thì phát hiện bên cạnh có một người quen, hắn vừa nhìn thấy tên này bên trong ánh mắt ẩn hiện vài tia hàn quang.

- Lần này coi như tiểu tử người mai mắn.

Bây giờ tình cảnh đang căng thẳng nếu hắn ra tay giải quyết Triệu Lâm nhất định sẽ làm cho nơi đây trở nên hỗn loạn cơ hội phá quan lại càng ít, không thể phá được hai đại môn này đồng nghĩa với việc hắn phải gặp lại tiểu ma nữ trên kia vừa nghĩ đến thôi đã rung mình hoảng chỉ lúc này còn mẫn nung một câu.

- Các vị đạo hữu tại hạ nghĩ bên trong hai đại môn này khẳng định là có đường rời khỏi đây, mỗi bên sẽ phải đệ tử của mình tiến vào trong thăm dò không biết ý kiến của các vị thế nào?

- Du Lan tán đồng với ý kiến của Nguyên huynh.

- Được.

Người của ba đại tiên môn đã đồng ý hoàng gia học viện chỉ có thể nghe theo, mỗi bên phái hai người tiến vào bên trong, Phiêu Miểu tiên môn cùng hoàng gia học viện sẽ tiến vào sinh môn, hai phái còn lại sẽ tiến vào tử môn.

Lý Thiên Hành nhìn hai đại môn trước mắt khẽ nhíu mày hắn dùng thần thư quét qua vài lần phát hiện hai đại môn đều có cùng một khí tức, bên trong hai đại môn này hoặc đều là sinh môn hoặc đều là tử môn.

Hắn nhìn xung quanh một vòng trong đầu cố gắng nhớ lại toàn bộ địa hình bên trong thông đạo, từ bên ngoài vào đây chỉ có duy nhất một con đường, nơi đây nằm bên dưới lòng đất gần gần trượng tính ra cũng ngang với chân núi.

- Tên này tốn công đào một thông đạo rộng lớn như vậy lại bài thêm một đồng cơ quan chỉ để làm cửa hậu sao?

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy vô lý.

- Này người nói chúng ta có thể thoát khỏi nơi đây không?

- Ta cũng không biết.

- Nếu như chúng ta hợp sức lại đào một cái thông đạo đâm ra bên ngoài thì sao?

- Thở hừng ở đây vừa cứng lại vừa thô nếu như dùng lực quá mạnh không chừng cả nơi này sẽ đổ xuống đến lúc đó ngay cả nguyên anh cảnh cũng không chạy được đừng nói đến chúng ta.

- Tất cả đều tại ả tiện nhân bên trên đúng là xui xẻo.

Lý Thiên Hành nghe hai tên này trò chuyện liền khinh thường một cái, trên cái đại lục này vốn là mạnh được yếu thua đánh không lại thì chạy nếu người không chạy được thì cũng phải chạy, ánh mắt hắn đảo qua thông đạo một lần nữa sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

- Hai tên tiểu tử này nói không sai nếu như nơi này sụp xuống thì đúng là một ngôi mộ hoàn hảo.

Trong đầu hắn hiện lên một ý nghĩ, tên chủ nhân của hang động này đánh không lại đối thủ sao đó chạy xuống nơi đây đợi khi đối thủ vào sẽ khởi động cơ quan toàn bộ thông đạo sụp đổ nếu đối phương dùng nguyên anh lực thì cấm chế bên ngoài sẽ nổ tung không gian tịch diệt như vậy chẳng khác nào...

- Đồng quy vu tận.

Hắn vừa nghĩ đến đây toàn thân đều cảm thấy ớn lạnh bàn tay nắm chặt giới chỉ bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào bên trong.

- Chẳng lẽ lão tử phải ở đây xuyên việt lần nữa sao?

Cho dù kịp tiến vào bên trong giới chỉ thì cũng sẽ bị chôn vùi bên dưới lòng đất, trừ khi cấm chế bên ngoài bị người khác phá đi nếu không cho dù hắn có luyện tới toái hư cũng đừng mong ra ngoài.

Mọi người ở bên ngoài đợi nửa canh giờ cũng không thấy ai từ đại môn đi ra sắc mặt đều trở nên vô cùng khó coi.

- Các vị đạo hữu ta có một đề nghị, chúng ta quay ngược trở lên từ chiến với yêu nữ kia một trận ở đây nhiều người như vậy tại hạ không tin không làm gì được ả ta.

Mọi người xung quanh nghe hắn nói xong sắc mặt càng khó coi hơn nhất là bọn người của hoàng gia học viện bọn họ hiểu rõ nhất sự khủng bố của yêu nữ kia, thiên tài như Hàn Tuyết cũng bị nàng một chiêu chế trụ.

- Tại hạ nghĩ chúng ta nên tạm thời ở lại đây, đợi đến khi các vị tiền bối tiến vào như vậy mọi chuyện sẽ được giải quyết.

- Nguyên đạo hữu nói đúng với khả năng của chúng ta cho dù cùng một lúc tấn công cũng không phải là đối thủ của nàng ta chỉ còn cách đợi các vị trưởng lão tiền môn đến giúp đỡ.

Sao khi tán đồng ý kiến mọi người đều ngồi một chỗ vận công điều tức khôi phục linh lực, Lý Thiên Hành ngồi một lúc thì cảm thấy nhàm chán hắn tiến vào bên trong giới chỉ cùng tiểu Hắc đi dạo vài vòng ghé thăm mấy cái hang động sao đó lại trở về chăm sóc vườn linh dược, ngày hôm sao đến lượt tiểu Hắc dẫn bọn phi ung đi săn nên hắn cũng chẳng còn việc gì để làm, Lý Thiên Hành đi vài vòng bên trong thông đạo, sao khi đi giải trí cùng tiểu Hắc đầu óc hắn trở nên thanh tỉnh hơn rất nhiều, Lý Thiên Hành luôn có cảm giác thông đạo này rất không bình thường, hắn tiến lại gần hai đại môn đột nhiên từ sắc linh khí bên trong cơ thể rung lên.

- Cuối cùng cũng tìm ra.

Lý Thiên Hành liên tục đi mấy vòng trước hai đại môn để xác định bên nào đã hấp dẫn từ sắc linh khí, một lúc sao sắc mặt của hắn có chút khó coi từ sắc linh khí đối với hai bên đều có phản ứng.

- Từ sắc huyênh đệ làm người à không làm khí không thể tham lam, bắt cả hai tay là phạm pháp a.

Hắn khuyen từ sắc linh khí vài câu sao đó lại đi thêm vài vòng kết quả vẫn không thay đổi, Lý Thiên Hành suy nghĩ một lúc liền lấy một đồng kim tệ tung lên, kim tệ bay mấy vòng trên không trung sao đó rơi vào phía cửa tử hắn dứt khoát nhắm cửa sinh đi vào, bên trong thông đạo là một màu đen u tối hắn lại phải dùng thần thức của mình dò đường, Lý Thiên Hành đi được một lúc trước mặt xuất hiện hai thông đạo hắn dựa theo dao động của từ sắc linh khí để chọn hướng, vừa đi được một lúc trước mặt hắn lại xuất hiện hai thông đạo.

- Không lẽ là một cái mê cung?

Trên tay hắn cầm một thanh phi đao chém vài nhát lên bức tường để làm kí hiệu sao đó tiếp tục bước đi, hắn đi hơn một canh giờ vẫn không tìm thấy gì cũng không thấy kí hiệu mà để lại nhưng hắn lại có cảm giác giống như bản thân đang đi một vòng tròn.

- Cảm giác này sao lại quen thuộc như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chữa thương

Lý Thiên Hành lấy ra một góc tứ cấp thanh linh thảo ngâm vào miệng đột nhiên thông đạo trước mắt mờ hẳn đi, hai bức tường trở nên bán trong suốt, đôi lúc lại gọn sáng vô cùng quý dị.

- Lại là ảo cảnh, mấy lão già này không có chiêu khác sao?

Hắn dứt khoát lấy lực phẩm thanh linh quả cầm trên tay, lúc này toàn bộ thông đạo đều biến mất trước mặt chỉ là một khu đất trống rộng khoảng vài dặm vuông thậm chí hắn còn nhìn thấy được 8 tên đệ tử đang ngồi một chỗ tu luyện, ở giữa mảnh đất trống có một cái bàn, bên cạnh còn có hai bộ xương khô, Lý Thiên Hành vừa tới gần liền cảm nhận được một loại khí thế vô cùng bá đạo ập đến làm sắc mặt của hắn xanh lè, khí huyết đảo lộn, linh lực tán loạn.

- Thật là bá đạo.

Loại khí thế lợi hại như thế này là lần thứ hai hắn gặp được, lần thứ nhất chính là trên thân hai con hắc sắc ưng vương bên trong thần đồ, tay hắn nắm chặt thanh linh quả từng bước đi tới, mỗi bước đều in sâu vào lòng đất đến khi hắn tới gần hai bộ xương thì hai chân như tê liệt bất cứ khi nào cũng có thể sụp đổ.

- Hai tên này đang chơi cờ cá ngựa sao?

Lý Thiên Hành nhìn bàn cờ trước mặt cũng không còn gì để nói, ánh mắt chuyển sang hai bộ xương khô từ tình trạng bên ngoài cho thấy hai lão già này đã thăng thiên khá lâu, hắn dùng thần thức quét xung quanh một lần sắc mặt trở nên vô cùng cổ quái, ánh mắt tập trung vào bộ cờ trước mặt tuy bề ngoài bình thường nhưng mỗi một quân cờ đều được làm từ lực phẩm đan dược loạn hồn đan, bàn cờ lại càng khủng bố bên trong chứa loạn hồn thạch thuộc hàng tài liệu thiên cấp trung phẩm.

- Lần này xem như không uống công đi một chuyến.

Hắn thu lấy toàn bộ bàn cờ cùng quân cờ vào bên trong giới chỉ, quân cờ vừa tiến vào giới chỉ thì hóa thành tro bụi làm tim hắn ứ máu cũng mai là bàn cờ vẫn còn nguyên, hai bộ xương này đã hơn vạn năm từ khi tức còn lưu lại có thể đoán được hai lão già này đều là tuyệt thế cường giả tu vi ít nhất đạt đến luyện hư, xương cốt của họ không thua kém gì địa cấp bình khí.

- Lão tử mặt dù có hơi vô sỉ, hạ lưu, hỗn đản... một chút nhưng cũng không đến nỗi hốt cút để sống.

Lý Thiên Hành thu hai bộ xương vào bên trong giới chỉ đợi đến khi rời khỏi nơi này sẽ tìm một chỗ yên nghỉ cho hai lão.

- Thứ này cũng không tệ, xem như là thù lao ta giúp hai lão an nghỉ.

Hắn tháo hai chiếc không gian giới chỉ sao đó đi tới một góc của hang động, bên trên vách đá có một thứ giống như cần số, đây có thể là lỗi ra, Lý Thiên Hành vận linh lực kéo xuống bên trong hang động đột nhiên rung lên vài cái, một thông đạo xuất hiện trước mặt, phía cuối còn có một chút ánh sáng, tia sáng từ bên ngoài chiếu vào làm cho ảo trận rung lên sao đó tan rã, luồng ánh sáng tiếp tục chiếu qua sinh, tử nhị môn tới chỗ đám người tam đại tiền môn cùng hoàng gia học viện.

- Hắc hắc lần này lão tử quyết định làm người tốt một lần không thu phí bọn tiểu tử các người.

Lý Thiên Hành nói xong lập tức chạy ra bên ngoài hắn vẫn còn có chuyện quan trọng phải làm nhưng vừa chạy được vài bước thì ngừng lại.

- Đúng là xui xẻo, lại gặp tên tiểu tử này.

Hắn nhìn hắc phong báo đang nằm trước mắt trong đầu lóe lên một ý nghĩ, trong tay xuất hiện mười mấy cây tứ cấp linh dược nộ long thảo nghiền thành phần sao đó lấy ra một viên tứ cấp âm linh đan nuốt vào rồi vận di lăng chi thuật chạy tới bên cạnh hắc phong báo ném toàn bộ linh dược vào tên yêu thú trước mặt, sẵn tiện đá thêm mấy cái xem như trả thù cho Hàn Tuyết lão sư.

Hắc phong báo rống lên một tiếng hai con mắt như lòng đèn liên tục nhìn xung quanh.

- Tiểu báo báo gia gia của người ở chỗ này.

Hắc Phong báo vừa nhìn thấy gương mặt gọi đòn của hắn liền phóng tới, Lý Thiên Hành nở nụ cười vô sỉ hướng đám người tam đại tiền môn chạy đi, đến khi cách đám người kia vài chục dặm hắn vận âm thân thuật, trong tay xuất hiện mười mấy viên hóa vụ đan ném tới.

- Chuyện gì xảy ra?

Đang lúc bọn người còn đang hưng phấn thì đột nhiên nhìn một đám sương mù bay đến sao đó là một tiếng rống kinh thiên.

- Là Hắc phong báo mọi người cẩn thận.

Lý Thiên Hành đứng một bên quan sát cuối cùng cũng phát hiện một tiêu, bàn tay nắm chặt đoạt mệnh phi đao.

- Lần này lão tử xem ai có thể cứu được người.

Phi đao phá không lao đi tốc độ nhanh như chớp đâm thẳng vào người Triệu Lâm, đột nhiên một màng chắn màu bạc xuất hiện chắn ngang phi đao nhưng chỉ trong chớp mắt liền tan vỡ phi đao vẫn cắm vào người đối phương.

- Á...

Triệu Lâm hét lên một tiếng đau đớn đồ gục xuống, đúng lúc này một bóng đen xuất hiện trước mặt hắn tung ra một chưởng đánh hắn bay đi mấy trượng

cuối cùng nằm bất tỉnh trên đất.

Lý Thiên Hành thu hồi phi đao, tuy lúc này phi đao đã đổi hướng nhưng vị trí đâm trúng lại là đan điền cộng thêm một kích của hắc phong báo tên này dù không chết cũng thành phế nhân, hắn lập tức rời đi nhưng mới chạy được vài bước lại gặp phải một con yêu thú đáng sợ hơn phải vận ẩn thân thuật nấp sang một bên.

Bên ngoài khu rừng hắc y nữ từ ôm theo Hàn Tuyết chạy đến, phía sau nàng còn có Như Vân, Lý Mục.

- Đám người này sao lại ở đây? không lẽ thông đạo đó thật sự là cửa hậu sao?

Trên tay nàng xuất hiện một cây kim châm, ngọc thủ vừa giờ lên bên trong đám sương mù hỗn loạn liền trở lại im lặng.

- Hàn Tuyết tỷ tỷ ở lại từ từ dưỡng thương ta đi trước đây.

Hắc y nữ từ điểm lên người Hàn Tuyết vài cái sao đó lẳng không rời đi.

- Hai người qua bên kia xem tình hình của bọn họ sao đó tập hợp toàn bộ chuẩn bị rời đi.

- Rồi.

Như Vân cùng Lý Mục vừa rời đi Lý Thiên Hành liền nhú đầu ra đi tới chỗ của Hàn Tuyết.

- Hàn Tuyết lão sư người không sao chứ?

Hàn Tuyết đột nhiên mở mắt trên tay nàng xuất hiện một thanh kiếm, ánh sáng vừa lóe lên thì kiếm đã nằm trên cổ Lý Thiên Hành.

- Là người?

Hàn Tuyết vừa nói xong khoe miệng trào ra một tia máu thân thể nàng lão đảo giống như sắp ngã, Lý Thiên Hành thấy vậy lập tức dùng di lăng chi thuật tiến đến bên cạnh đỡ lấy nàng, thần thư liên tục kiểm tra từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài.

- Lão sư ba vòng à không nội thương của người vô cùng nghiêm trọng nếu như không kịp thời chữa trị sẽ tổn hại đến căn cơ của người.

Hắn lấy ra một bình đan dược đưa cho nàng.

- Đây là hồi thương đan người mau sử dụng xem có hiệu quả không?

- Không cần, người mau buôn tay.

Lý Thiên Hành vừa nghe nàng nói liền bỏ tay ra, Hàn Tuyết đột nhiên mất đi điểm tựa thân thể lập tức đổ ập xuống cũng may là hắn nhanh tay ôm lấy nếu không mỹ nhân đã sắp mặt.

Hàn Tuyết bị hắn ôm trong lòng hơi bối rối gương mặt băng lãnh khẽ biến sắc.

- Người mau đỡ ta ngồi xuống.

Lý Thiên Hành lén hít vài hơi từ từ dìu nàng ngồi dựa lưng vào một góc cây, hắn lấy ra hai viên đan dược đưa cho nàng.

- Lão sư mau dùng đan dược để trị thương đi nếu không sẽ không kịp hồi phục để rời khỏi nơi này.

Hàn Tuyết thử vận công cảm thấy linh lực bên trong cơ thể tán loạn, thần thức đau nhói, toàn thân vô lực không cách nào có thể sử dụng đan dược.

- Ta... ta...

Hàn Tuyết nhìn nam nhân bên cạnh nhất thời không biết làm sao.

Lý Thiên Hành nhìn thấy bộ dáng bây giờ của nàng ánh mắt như bị hút chặt không cách nào rời đi được, không ngờ nàng còn một nét đẹp mê người đến như vậy.

- Ta không cử động được.

Hàn Tuyết cố hết sức mới có thể nói ra được câu này, nét mặt có chút ửng đỏ.

- A... vậy để đồ nhi dứt cho người... ngoan há miệng ra nào aaaa...

Hàn Tuyết nghe hắn nói thật muốn tìm một cái lỗ chui xuống, linh khí bên trong cơ thể vừa tụ lại một ít lại tán loạn, nàng khẽ hé miệng ngậm lấy viên đan dược sao đó liền vận công khôi phục.

Lý Thiên Hành không biết vô tình hay cố ý ngón tay chạm vào đôi môi của nàng tuy chưa được 0,1s nhưng cảm giác mềm mịn, lạnh lạnh làm tên nào đó phê đến tởm, ngồi một bên, cười một mình.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Tịnh thần châu

Lý Mục từ xa đi tới ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn Lý Thiên Hành.

- Thiên Hành người ở đâu chui ra vậy?

Lý Thiên Hành đang phiêu lưu mây tầng mây lại bị tên này kéo xuống thật muốn bay tới đập cho hắn một cái.

- Tất nhiên là từ trên núi xuống, Lý Mục người đi qua nói với bọn người bên kia mau chóng nghỉ ngơi phục dục thương thế lão sư đỡ hơn một chút chúng ta liền rời khỏi đây.

- À.

Lý Mục vừa xoay người thì cảm thấy có gì đó không đúng.

- Tại sao người không đi mà lại kêu ta?

- Không thấy ta đang hộ pháp cho lão sư sao?

- Hé hé việc này ta có thể làm được lúc này lão sư chính miệng nói với người hay là từ người đi truyền đạt với bọn chúng, ta sợ bản thân bất cẩn nói không đúng ý của lão sư lúc đó lại phiền phức.

Lý Thiên Hành dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn sao đo đứng lên.

- Nay Lý Mục nếu ta lên nói với Như Vân tiểu tử người cùng lão sư cô nam quả nữ ở đây thì không biết nàng sẽ phản ứng như thế nào nhỉ?

- Ấc, ta suy nghĩ lại rồi dù sao việc hộ pháp vẫn trọng hơn nên để một người cận thân như Lý huynh làm còn việc truyền tin đơn giản để tiểu đệ thực hiện là được.

Lý Mục nói xong liền chạy đi như sợ Lý Thiên Hành giành công với hắn, Lý Thiên Hành tiếp tục ngồi xuống ngắm nhìn mỹ cảnh bên cạnh, đến hôm nay hắn mới có thể nhìn rõ dung nhan của nàng gương mặt xinh xắn, mắt phượng mày liễu, mi cong rung động, đôi môi mỏng như cánh hoa đào mỗi một đường nét trên gương mặt đều kết hợp hoàn mỹ với nhau tựa như thiên tiên chi vật không thuộc chốn phàm trần từ trên người nàng hắn có thể ngửi được một mùi hương êm dịu làm lòng người say đắm càng lại gần càng ngây ngất đến khi cái mũi trâu của hắn sắp chạm vào vai nàng đột nhiên Hàn Tuyết chợt mở mắt, hàn khí bắn ra bốn phía, Lý Thiên Hành có cảm giác như hai cái ống thở sắp bị đóng băng.

- Lão sư thương thế của người sao rồi.

- Đã khôi phục được hai phần, lần này cũng mai là có đan dược của người.

Hàn Tuyết ánh mắt lạnh lùng nhìn sang tiểu đồ bên cạnh.

- Không phải người đi chung với bọn họ sao? Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Lý Thiên Hành nghe nàng hỏi ánh mắt đảo qua vài vòng về mặt thành thật trả lời.

- Thật ra lúc đệ từ nhảy vào thông đạo thì vẫn núp ở bên dưới không có đuổi theo bọn họ, đồ nhi lo lắng mà nữ kia sẽ làm hại lão sư nên chỉ có thể lên lúc đi theo đội khi có cơ hội lên mang người rời khỏi nơi này nhưng mà mà nữ kia thật sự quá lợi hại vì vậy đến bây giờ đồ nhi mới dám xuất hiện.

Lý Thiên Hành nói xong thì cuối đầu xuống giống như bản thân mang trọng tội lâm trận bỏ chạy.

- Người đi theo chúng ta từ bên trong hang động đến đây sao?

- Đúng vậy.

- Với tu vi của nàng ta tại sao lại không phát hiện ra người?

- Là bởi vì thứ này.

Lý Thiên Hành lấy ra một bình ngọc bên trong có một viên đan dược màu đen tuyền.

- Đây là tứ cấp âm linh đan.

Hàn Tuyết nhìn hắn một lúc không tự chủ được mở miệng hỏi.

- Sao lúc đó người không rời đi? không lẽ người không sợ nàng ta bắt được người sao?

Lý Thiên Hành không dám đối diện với ánh mắt của nàng bộ dáng có chút bối rối giọng nói cũng trở nên cà lăm.

- Bởi vì... bởi vì ở đây có một người đối với đồ nhi rất quan trọng cho dù phải hi sinh mạng sống đồ nhi... đồ nhi cũng phải bảo vệ được người đó.

Hắn vừa nói xong câu cuối cùng liền hít một hơi lấy hết can đảm đối diện với nữ nhân trước mặt.

Hàn Tuyết cũng không ngờ hắn lại nói như vậy trong lúc nhất thời cũng không kịp phản ứng.

- Chúng ta đi thôi.

Nàng nói xong lập tức đứng lên đi rồi đi, Lý Thiên Hành cuối đầu theo sao khoe miệng khê cong lên.

- Cuối cùng lão tử cũng có cơ hội đúng là trời không phụ lòng mộ tặc.

Thí luyện kết thúc các thế lực lần lượt tiến ra bên ngoài lần này dù là tứ đại môn phái hay hoàng gia học viện đều có tổn thất trong đó nhiều nhất chính là Ngọc Phong tiên môn hầu như tất cả đều bị hắc y nữ tử phế đan điền biến thành phàm nhân chỉ có hai người mai mắn thoát khỏi nhưng cũng bị phong đan điền, hoàng gia học viện tổn thất ít nhất nhưng cũng mất hơn 10 nhân mạng chủ yếu là bị hắc phong bảo đánh chết, đoàn người đi suốt nửa ngày rồi khỏi mê vụ sâm lâm trở về Hạ thành.

Lý Thiên Hành trên đường rời khỏi đã mượn có đi giải quyết vấn đề sao đó tìm một khu đất có phong thủy khá tốt an táng cho hai bộ xương khô, hắn vừa trở lại khách điểm liền tiến vào bên trong phòng.

- Lần này đúng là không tệ vừa được bảo vật lại còn được lòng mỹ nhân đúng là nhất cử lưỡng tiện, một đá hai chim, một súng hai bi...

Hắn nằm trên giường nghỉ ngơi một lúc đột nhiên nhớ tới hai chiếc giới chỉ lập tức lấy ra xem xét, hắn truyền thần thức vào bên trong một chiếc thì bị một lực lượng thần bí chặn lại.

- Có cảm chế nữa sao?

Hắn vận tử hà thần công từ đưa một tia tử sắc linh khí tiến vào bên trong giới chỉ một lúc sao toàn bộ cảm chế đều bị tử sắc linh khí thôn phệ, không gian bên trong giới chỉ khá lớn dài 10 trượng, ngang 5 trượng, cao 3 trượng bên trong chỉ có vài chiếc hộp cùng hai cái kệ, bên trên một cái kệ chứa đầy bình ngọc hắn mở ra vài bình phát hiện bên trong toàn là đan dược đều thuộc hàng khủng.

- Ngũ cấp trung phẩm nguyên linh đan, ngũ cấp thượng phẩm thanh linh đan, lục cấp trung phẩm đoạn hồn đan...

Hắn vừa nhìn thấy đoạn hồn đan sắc mặt vô cùng hưng phấn, bên trong bình linh dược có hơn 10 viên như vậy hắn có đủ vốn để chơi với 10 tên luyện hư sơ kì, Lý Thiên Hành đặt mấy bình linh dược lại chỗ cũ đi sang chiếc kệ còn lại bên trên toàn là sách ít nhất cũng hơn trăm bộ chủ yếu là đan phương, đặc tính dược liệu cùng cách luyện chế ngoài ra còn có bút kí của chủ nhân giới chỉ.

- Nếu ta mang thứ này đưa cho Ngọc Thanh không biết nàng có vui quá mà trao thân luôn hay không?

Lý Thiên Hành đi đến chỗ mấy chiếc hộp kiểm tra bên trong đều là linh dược ngũ cấp, lục cấp thậm chí có cả một ít thất cấp linh dược.

- Đều là hàng hiếm cho dù ở bên trong thần đồ cũng không dễ gì tìm được.

Hắn xem qua toàn bộ đồ vật bên trong vẻ mặt tràn đầy thỏa mãn, Lý Thiên Hành dùng thần thức kiểm tra giới chỉ còn lại, không gian bên trong cũng giống như chiếc giới chỉ lúc này cách bài trí cũng hoàn toàn giống nhau.

- Có khi nào đây là nhả cặp hay không?

Bên trên chiếc kệ thứ nhất thay vì đựng đan dược bây giờ lại đổi thành kiếm, một đồng kiếm đủ loại thuộc tính ngũ hành thậm chí còn có cả dị thuộc tính.

- Thuận phong kiếm địa cấp trung phẩm phong thuộc tính.

Lý Thiên Hành nhìn thanh kiếm trong tay dày khoảng 7 tấc, ngang 3 phân, thân mỏng như cánh ve, có thể nhìn xuyên qua được lưới kiếm, nhẹ tựa tờ hồng, hắn tiến vào bên trong không gian giới chỉ của mình tìm một góc đại thụ thử kiếm, linh lực vừa truyền vào trong thân kiếm rung lên vài cái Lý Thiên Hành có cảm giác như linh lực của bản thân được tăng lên vài phần hắn chém ra một kiếm tiếng gió vừa cất lên đại thụ đổ ầm xuống không những một cây trước mặt mà năm cây phía sau đều đứt làm hai khúc.

- Nếu bán thứ này cho bọn lâm tặc nhất định sẽ được một đồng tiền.

Hắn đặt thuận phong kiểm lại chỗ cũ ánh mắt đảo qua vài lần thanh kiếm có đẳng cấp cao nhất ở đây chỉ là địa cấp thượng phẩm không có nổi một món thiên cấp, Lý Thiên Hành đi sang kệ còn lại bên trên treo vài chục miếng ngọc giản toàn bộ đều là kiếm kỹ thấp nhất cũng đạt tới địa cấp trung phẩm thậm chí có một bộ thiên cấp hạ phẩm.

- Lăng Vân phi kiếm thiên cấp hạ phẩm một khi luyện đến đại thành có thể đập kiếm lăng không, phá giới phi thăng.

Hắn đặt miếng ngọc giản lại chỗ cũ tiếp tục kiểm tra mấy chiếc hộp còn lại.

- Hi vọng không phải là linh khoáng.

Lý Thiên Hành cảm một chiếc hộp mở ra đúng như hắn dự đoán bên trong là một cục đá màu vàng, kim thạch vạn năm tài liệu luyện khí địa cấp, hắn dùng thần thức mở toàn bộ số hộp còn lại bên trong toàn là tài liệu địa cấp, một số ít là thiên cấp.

- Bao nhiêu đây cộng lại cũng không bằng một khối huyền thiên trọng thiết của lão tử, ý đây là...

Hắn nhìn chiếc hộp chứa một viên thủy tinh cầu màu lục xung quanh bao phủ một vầng ánh sáng nhu hòa, hắn vừa chạm vào lục cầu linh lực bên trong cơ thể toàn bộ đều lắng đọng, tinh thần tỉnh táo hẳn lên ánh mắt càng thêm thông suốt.

- Tĩnh thần châu.

Viên lục cầu trước mặt hắn là một thiên địa kì bảo giống kim sắc linh tợ, chỉ cần để tĩnh thần châu bên người trong lúc tu luyện sẽ không sợ tâm ma cản trở, linh lực bên trong cơ thể tinh thuần hơn mấy lần quan trọng nhất chính là tăng khả năng ngộ công pháp, phá bình cảnh nói tóm lại thứ này vô cùng bá đạo.

Trong lúc hắn đang say mê ngắm tĩnh thần châu thì cửa phòng đột nhiên mở ra Lý Mục hiện ngang bước vào, trên khuôn mặt hiện lên nụ cười mờ ám, ánh mắt bí ối nhìn Lý Thiên Hành.

- Lý huynh Hàn Tuyết lão sư cho mời huynh đến phòng có chuyện riêng cần nói.

- Lý Mục người có biết lão sư kêu ta đến làm gì hay không?

- Cô nam quả nữ ở chung một phòng thì có gì để nói chứ, Lý huynh lần này tiểu đệ thật sự khâm phục a thật không ngờ huynh lại ẩn giấu sâu như vậy.

Lý Thiên Hành không để ý đến hắn đi thẳng đến trước phòng của Hàn Tuyết.

- Lão sư người tìm đồ nhi sao?

- Vào đi.

Bên trong căn phòng Hàn Tuyết ngồi trên giường luyện công, trên gương mặt không còn vẻ tái nhợt thay vào đó là sự băng lãnh quen thuộc.

- Người ngồi đi.

Lý Thiên Hành tìm một chỗ ngồi xuống hắn đánh giá căn phòng vài lần tuy đây không phải là khuê phòng của nàng nhưng vẫn có một mùi hương vô cùng dễ chịu.

- Không biết lão sư kêu đồ nhi đến có chuyện gì?

- Ta mời người đến là để đa tạ đan dược của người lần này xem như ta nợ người một ân tình sao này có chuyện gì khó xử có thể đến tìm ta.

Hắn nghe nàng nói trong lòng như nở hoa, tiểu đệ đệ của hắn thàng nào cũng khó xử không biết có thể đi tìm nàng giải quyết hay không?

- Giúp đỡ lão sư là chuyện đồ nhi nên làm lão sư không cần quan tâm, cho dù lúc đó người bị thương không phải lão sư mà là một người bình thường thì đồ nhi cũng sẽ không do dự mà ra tay giúp đỡ.

Hàn Tuyết nhìn ánh mắt kiên định của hắn hảo cảm lại tăng lên vài phần.

- Ta không thích nợ tình của người khác nếu người đã nói như vậy khi trở lại học viện ta sẽ trả đan dược lại cho người.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Tiểu Linh đốt nhà

Lý Thiên Hành nghe nàng nói có chút do dự, bộ dáng muốn nói lại thôi cuối cùng cũng nói.

- Lão sư đồ nhi có một thỉnh cầu không biết có được hay không?

- Là thỉnh cầu gì?

- Thật ra thì đồ nhi lúc nhỏ rất yêu thích kiếm thuật nhưng vì nguyện vọng của phụ thân nên mới bước lên con đường đan đạo, sao này lại phát hiện bản thân không phù hợp với đan đạo lại chuyển sang tu luyện vũ kỹ, đồ nhi tư chất ngu dốt cho dù cố gắng ngày đêm không ngừng luyện tập cũng không có được bao nhiêu thành tựu vì để giữ được cái mạng nhỏ của mình nên mới chuyển sang tu luyện thân pháp...

Lý Thiên Hành nói tới đây ánh mắt tràn đầy hi vọng nhìn nàng.

- Đồ nhi muốn bái lão sư làm sư phụ không biết có được không?

Hàn Tuyết đối diện với ánh mắt có lực sát thương khủng bố kia trong lòng khẽ động.

- Ta không nhận nam đệ tử yêu cầu này ta không thể chấp nhận.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói cũng không vội buồn bỏ tiếp tục khẩn cầu.

- Nếu như vậy đồ nhi có thể làm đệ tử kí danh của lão sư được không?

- Ta có thể giới thiệu một cao thủ kiếm đạo cho người, cũng là một lão sư nổi danh bên trong học viện người thầy được không?

Hắn vừa nghe nàng nói liền dứt khoát lắc đầu, luyện kiếm với mấy tên đực rựa đó thà đi chơi cùng tiểu hắc còn sướng hơn.

Hàn Tuyết nhìn về mặt thất vọng của hắn trong lòng lại có chút không nở dù sao bản thân cũng từng được hắn cứu giúp làm sao có thể tuyệt tình như vậy được.

- Hay là người tìm một bộ kiếm thuật thích hợp để tu luyện khi nào không hiểu có thể đến tìm ta.

Lý Thiên Hành lập tức gật đầu, lần này hắn phải tìm một bộ kiếm thuật thật khủng bố ít nhất cũng phải là địa cấp như vậy không phải ngày nào cũng có thể gặp nàng sao?

Hàn Tuyết lấy ra một tấm ngọc bài đưa cho hắn, chỉ cần có ngọc bài bên người có thể tự do ra vào chỗ của nàng.

Lý Thiên Hành hỏi thêm một số thứ liên quan đến kiếm kỹ sao đó hưng phấn rời khỏi phòng, hắn vừa trở lại phòng mình liền thấy Lý Mục đang đứng đợi sẵn.

- Lý huynh nhìn tâm trạng của huynh hắn là mọi chuyện tiến triển vô cùng tốt đẹp đúng không?

- Chuyện của người với Như Vân thế nào rồi?

Lý Mục thấy hắn lảng sang chuyện khác liền liếc mắt khinh bỉ.

- Đây ta nói chuyện của huynh với Hàn Tuyết lão sư đã tiến triển tới đâu rồi? đừng giả vờ đánh trống lảng nữa.

- Ta với lão sư quan hệ vô cùng trong sáng như băng thanh ngọc khiết, nắng giữa trời quang thì có gì để nói chứ? ngược lại là người tiểu tử người với Như Vân có phải là đang dụng trộm yêu đương hay không?

- Cái gì mà dụng trộm ta với nàng là quang minh chính đại...

Lý Mục vừa nói xong biết mình lỡ lời liền kiểm soát bỏ đi.

- Không nói với người nữa ta còn có chuyện phải làm, đi trước đây.

Lý Thiên Hành tiến vào giới chỉ hắn dùng khôn hồn đan khống chế hắc y nhân, từ miệng đối phương biết được bọn người này là đệ tử của Ngọc Phong tiên môn được Diệp Chi Lăng phái đến ám sát.

- Người trở lại Ngọc Phong tiên môn theo dõi bọn chúng, khi nào có động tĩnh lập tức báo cho ta.

Ngày hôm sau đoàn người tiếp tục lên đường chỉ nửa ngày đã về tới học viện, chuyển đi thí luyện lần này hoàng gia học viện tổn thất vô cùng thảm trọng, đệ tử trọng điểm mất đi hơn 10 tên, trọng thương hơn phân nửa trong đó nặng nhất chính là Triệu Lâm đan điền hoàn toàn bị phế, kinh mạch đứt đoạn, không còn khả năng tu luyện.

- Tên này sống nhây thật, vậy mà vẫn không chết.

Đoàn người vừa tiến vào bên trong học viện thì một vị chấp sự đi đến trước mặt mọi người.

- Các vị lão sư viện trưởng cùng trưởng lão đang đợi bên trong, mời các vị đi theo ta.

Lý Thiên Hành nhìn mấy người rồi đi thì kéo Lý Mục qua một bên hỏi chuyện.

- Lý Mục người biết viện trưởng gọi họ đến làm gì không?

- Không cần nghĩ cũng biết nhất định là trách tội, Thiên Hành người đàn lo lắng cho Hàn Tuyết sao?

- Ta còn không rảnh như vậy nếu không có chuyện gì vậy thì ta về phòng nghỉ ngơi đây.

Lý Thiên Hành trở lại phòng của mình hắn vừa bước vào bên trong thì phát hiện Ngọc Thanh cùng tiểu nha đầu đang đàm luận chuyện gì đó, hắn vận ẩn thân thuật lên lại gần chỗ hai người.

- Thanh tỷ nói thật tới giờ muội vẫn không hiểu tại sao tỷ lại thích một tên vừa xấu vừa vô sỉ, hạ lưu như vậy?

- Tỷ cũng không biết, khi ở bên cạnh chàng tỷ cảm giác trong lòng bình yên, vui vẻ không cần phải suy nghĩ, lo sợ gì cả, khi không có chàng bên cạnh tỷ lại cảm thấy khó chịu nói chung đó là một cảm giác kì lạ có lẽ khi muội yêu một người nào đó muội mới có thể hiểu được.

- Thanh tỷ cái này muội cũng có thể làm được, lúc tỷ ở bên cạnh thì muội sẽ cho tỷ ăn vài viên thanh linh đan còn khi tỷ không ở bên cạnh thì cho tỷ nuốt vài viên loạn linh đan, Thanh tỷ muội vẫn cảm thấy tên lưu manh đó không xứng với tỷ hay là để muội giới thiệu cho tỷ vài vị công tử để tỷ làm quen sao đó hãy quyết định cũng không muộn.

Ngọc Thanh trừng mắt nàng một cái.

- Đừng tưởng tỷ không biết trong đầu muội đang nghĩ gì, muội sợ sao khi tỷ lấy Thiên Hành thì mỗi tháng phải hai lần bụng trà rót nước hầu hạ chàng có đúng không?

Tiểu Linh lập tức lắc đầu phủ nhận.

- Muội chỉ là muốn tốt cho tỷ Á... hần... hần...

Tiểu Linh đột nhiên đứng lên chỉ tay ra phía sao Ngọc Thanh về mặt tràn đầy sợ hãi.

- Tiểu Linh muội làm sao vậy?

Ngọc Thanh xoay người nhìn phía sao mọi thứ vẫn như bình thường, ánh mắt mờ mịt nhìn tiểu muội mình.

- Muội... muội vừa thấy... thấy hần...

- Muội nói Thiên Hành sao?

- Đúng... đúng vậy bộ dáng hần rất đáng... đáng sợ toàn thân đều là máu...

Ngọc Thanh nghe nàng nói sắc mặt trở nên không tốt.

- Tiểu Linh nếu sao này muội còn đùa như vậy tỷ sẽ không nói chuyện với muội nữa.

- Không... không phải Á...

Tiểu Linh hét lên một tiếng phóng tới chỗ Ngọc Thanh ôm chặt lấy nàng.

- Tiểu Linh muội làm sao vậy?

- Thanh tỷ chúng ta mau rời khỏi chỗ này đi, ở đây có ma...

Ngọc Thanh nhìn phản ứng của nàng không giống giả bộ ánh mắt nàng liên tục đảo xung quanh, đột nhiên tách trà trên bàn nhút nhút sao đó tự động xoay tròn... xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ...

- Thanh... Thanh tỷ có... có ma... ma...

Đúng lúc này một luồng hàn khí truyền đến, hai nàng đều cảm giác được có ai đó đang ở sao lưng mình, cả hai ôm chặt lấy nhau không dám mở mắt...

- Hai nàng làm gì vậy?

- Á có ma...

Hai nàng đứng bật dậy phóng ra bên ngoài, Lý Thiên Hành đột nhiên xuất hiện trước mặt Ngọc Thanh dang hai tay ra, nàng không kịp đề phòng liền bị hắn ôm lấy, hắn ôm nàng xoay vài vòng trên không mới chịu đặt nàng xuống.

- Thanh nhi mấy ngày nay có nhớ phu quân không?

Ngọc Thanh vẫn còn đang không biết chuyện gì xảy ra đến khi nghe thấy giọng nói của hắn mới hoàn hồn trở lại.

- Thiên... Thiên Hành là chàng sao?

- Nói nhảm không phải ta không lẽ là tiểu nha đầu kia sao?

- Không phải chàng đi thí luyện sao?

- Nếu ta còn không trở về chỉ sợ nhà cũng bị người ta đốt mất.

Hắn ôm nàng trở lại trong phòng đặt nàng ngồi trên đùi mình sao đó còn hôn lên má nàng một cái làm Ngọc Thanh ngượng đến chính mặt.

- Thanh nhi vẫn chưa trả lời câu hỏi của phu quân, mấy hôm nay có nhớ ta không?

- Thiếp... thiếp...

Hắn nhìn nàng đỏ mặt cuối đầu liền thở dài thất vọng.

- Uống công mấy hôm nay ta lúc nào cũng nhớ đến nàng ăn không ngon, ngủ không yên ngay cả nói chuyện cũng không muốn vậy mà ai đó lại không hề nhớ đến ta.

Ngọc Thanh ngẩn đầu nhìn bộ dáng chán nản của hắn trên gương mặt hiện lên nụ cười hạnh phúc, nam nhân này lúc nào cũng biết cách làm cho nàng vui vẻ, nàng vòng tay qua eo ôm chặt lấy hắn, gương mặt áp vào ngực hắn.

- Thanh nhi vẫn luôn nhớ chàng mỗi giờ mỗi phút đều nhớ đến chàng.

Ngọc Thanh ôm hắn được một lúc khẽ ngẩng đầu lên.

- Thiên Hành sao lần này chàng lại về sớm như vậy?

- Lần này bên trong di tích có biến nên rời đi sớm hơn dự định với lại để nàng ở đây một mình ta thật không yên lòng.

- Chàng không cần lo lắng không phải còn có tiểu Linh sao?

- Nha đầu đó bây giờ không biết chạy đến nơi nào rồi?

- Tiểu tử thú vị dám nói xấu bốn tiểu thư sao?

Bạch Tiểu Linh từ bên ngoài đi vào ánh mắt cảnh giác liếc nhìn xung quanh.

- Tại hạ nói không đúng sao? không biết lúc này Bạch tiểu thư đã về đến Bạch phủ hay chưa?

Tiểu nha đầu nghe hắn nói gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, đúng là lúc này nàng chạy đi một đoạn sao khi dừng lại thì không phát hiện biểu tỵ bên cạnh nên mới quay lại kiểm tra.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Mua kiếm

Ngọc Thanh nhìn thấy Tiểu Linh trở lại lập tức rời khỏi lòng Lý Thiên Hành, đỏ mặt ngồi một bên.

- Bạch tiểu thư không phải lúc này cô đi rồi sao? Quay lại đây làm gì?

- Bốn tiểu thư muốn đi đâu tiểu tử người quản được sao?

Nàng nói xong ánh mắt lại liếc xéo hắt một cái.

- Nè chuyện lúc nãy là tiểu tử người có ý đúng không?

- Bạch tiểu thư đang nói chuyện gì? tại hạ không hiểu, bây giờ tại hạ đang có chuyện trọng đại muốn nói với tiểu tử của mình không biết Bạch tiểu thư có thể tránh mặt được hay không?

- Ngươi... tiểu tử người được lắm dám giả ma dọa ta.

Nàng nói xong liền tiến lại ngồi bên cạnh Ngọc Thanh ôm lấy cánh tay biểu tỷ, ánh mắt đặc ý nhìn nam nhân bên cạnh.

- Bốn tiểu thư muốn nói chuyện với biểu tỷ của mình không được sao?

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng của nàng thật muốn đè xuống đánh một trận, tiểu nha đầu này còn ở đây thì hẳn chẳng làm ăn được gì.

- Bạch tiểu thư nếu như người rảnh rỗi như vậy tại hạ khuyên người nên về nhà hầu hạ cha mẹ, hiếu thảo ông bà sẵn tiện học luôn tam tòng tứ đức, công dung ngôn hạnh để sao này giúp chồng dạy con, tạo phúc xã hội.

- Hừ, bốn tiểu thư tự biết phải làm sao không cần tiểu tử người nói.

Lý Thiên Hành đảo mắt nhìn nàng, không biết từ bao giờ đuôi người lại khó như vậy?

- Này cô không đi thăm Như Vân sao?

- Người nhắc đến Vân tỷ làm gì?

- Cô không biết nàng ta bị trọng thương sao?

Tiểu Linh vừa nghe Như Vân bị thương liền hoảng lên.

- Tại sao Vân tỷ lại bị thương? Có phải tiểu tử người cướp sắc không thành nên muốn giết người diệt khẩu không?

Lý Thiên Hành bị nàng nói đến đơ người, đầu óc của cô nàng này đúng là không bình thường, tốt nhất đừng để Ngọc Thanh tiếp xúc quá nhiều với nàng.

- Lão tử là hạn người đó sao? Vân tỷ của cô bị thương là do chiến đấu với yêu thú nếu không phải lão tử kịp thời liều mạng cứu nàng thì bây giờ nàng ấy đã phi thăng luôn rồi.

- Vậy bây giờ Vân tỷ đang ở đâu?

- Nàng ta được Lý Mục đưa về phòng dưỡng thương rồi.

Bạch Tiểu Linh thở phào một cái, ánh mắt mờ mịt nhìn Lý Thiên Hành.

- Lý Mục là cái tên khốn kiếp ở kế bên phòng của người sao?

- Đúng vậy, hắc hắc cô cũng biết tên đó khốn kiếp sao? Cô nam quả nữ ở chung một phòng lâu như vậy không biết có xảy ra chuyện gì hay không?

Tiểu Linh nghe hắt nói liền đứng lên.

- Tiểu tử thú vị nếu để bốn tiểu thư biết người nói dối ta sẽ lột da người.

Nàng nói xong lập tức chạy đi, bây giờ biểu tỷ của nàng đã sa vào tay giặc nàng không thể để Vân tỷ rơi vào tình trạng tương tự được.

- Thiên Hành Như Vân thật sự bị thương nghiêm trọng như vậy sao?

- Đúng vậy nếu không tại sao nàng ta có thể thích tên Lý Mục kia chứ?

Lý Thiên Hành tiến lại gần nàng hai tay ôm lấy eo thon.

- Ngọc Thanh mấy ngày nay nàng sống tốt không?

- Cũng không tệ lắm cũng mai là có tiểu Linh bên cạnh cùng thiếp trò chuyện.

- Còn bệnh tình của nàng thì sao?

- Bệnh của thiếp đã hoàn toàn khỏi hẳn chàng không cần lo lắng.

Lý Thiên Hành có chút không tin hay tay liên tục kiểm tra thân thể của nàng, một lúc sao Ngọc Thanh đã xui xẻo nằm trong người hắt.

- Ngọc Thanh ta có thứ này tặng cho nàng nhất định nàng sẽ rất thích.

Hắn mang theo nàng tiến vào giới chỉ, bên trong ngôi nhà gỗ từ lúc nào đã có thêm hai chiếc kệ.

Ngọc Thanh nhìn hai chiếc kệ trước mặt một kệ toàn là bình ngọc, kệ còn lại toàn là sách, nàng tiến lại cầm một bình ngọc lên xem sắc mặt lập tức trở nên kinh ngạc.

- Thiên Hành đây là...

- Thứ này là ta tìm được ở di tích, bên trong mỗi bình đều là đan dược cao cấp, nhất định chúng có thể giúp ít cho nàng.

Ngọc Thanh đặt bình ngọc lại chỗ cũ, nàng đi đến kệ đối diện cầm lấy một cuốn sách lên xem cảnh xem về mặt nàng càng kích động, gương mặt nhỏ nhắn hưng phấn đến ửng hồng.

- Nàng xem thử thứ này đi.

Hắn lấy một quyển sách đưa cho nàng bên trong là bút kí của một vị luyện đan sư lục phẩm, ghi lại tất cả quá trình luyện đan của người đó, chỉ cần một tên luyện đan sư bình thường có được thứ này nhất định có thể đạt đến ngũ phẩm huống hồ là một thiên tài như nàng.

- Thiên Hành thứ này chàng thật sự tặng cho thiếp sao?

Ngọc Thanh nắm chặt quyển sách trong tay như sợ nó bay đi mất.

- Tất nhiên, chỉ cần là thứ nàng thích ta sẽ tìm mọi cách lấy cho nàng.

- Chàng... tại sao lại đối xử tốt với thiếp như vậy?

- Ta cũng không biết chắc có lẽ ta là một tên gian thương luôn muốn lấy thứ tốt nhất về cho mình.

Ngọc Thanh nghe hắn nói thân thể khẽ rung lên, đôi mắt ửng đỏ.

- Thanh nhi làm sao có thể so với chúng.

Lý Thiên Hành khẽ lắc đầu tiến lại bên cạnh ôm lấy nàng.

- Trong lòng ta Thanh nhi mãi mãi chỉ có một còn những thứ như thế này thì có một đống lớn nàng nói xem gian thương như ta phải chọn thứ nào đây?

Ngọc Thanh cảm thấy trong lòng như tan chảy hai tay ôm chặt lấy hắn.

- Bóp...

Quyển bút kí trên tay nàng rơi xuống, hắn định lượm lên nhưng lại bị nàng ôm chặt không thể cử động chỉ có thể đứng yên chịu trận, Ngọc Thanh khẽ ngẩng đầu lên ánh mắt yên lặng nhìn hắn.

- Thiên Hành trong lòng Thanh nhi mãi mãi chỉ có mình chàng.

Lý Thiên Hành nhìn ánh mắt ám áp của nàng, gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ còn vương vài giọt lệ làm cho người ta thương tiếc, hương thơm như u lan kiến lồng hân lạc lối, trong lúc thất thần hai người lại càng gần nhau đôi môi khẽ chạm, một thứ mềm mại, ngọt ngào làm cho hắn ngây ngất nơi con phê. Lý Thiên Hành đột nhiên cảm thấy cơ thể nóng lên, nhiệt khí tuôn trào, tiểu đệ ngấn đầu tràn đầy khí thế bất cứ lúc nào cũng có thể xuất trận lập công.

- Thiên Hành chúng ta uẩn thai có được không?

- Uẩn thai?

Lý Thiên Hành vừa nghe nàng nói như sét giữa trời quang, bao nhiêu binh lực tập trung được thoáng chốc tan rã ngay cả tiểu tướng tiên phong cũng đã bỏ kiếm xoay người, không dám ngoảnh mặt.

- Việc này... ta...

- Sao vậy? không lẽ chàng không muốn có con cùng thiếp?

Hắn cũng không biết phải làm sao, từ khi đến đại lục Lý Thiên Hành hắn chưa từng biết sợ ai chỉ kiên kị hai chữ này, phải biết mỗi lần uẩn thai thì tiểu đệ của hắn yếu đi vài lần, điều này đối với một người kiêu hãnh như hắn hoàn toàn không thể chấp nhận được.

- Ngọc Thanh nàng đã nói chuyện của chúng ta với mẫu thân nàng chưa?

- Ân, mẫu thân đã biết chuyện của chúng ta.

- Vậy nhạc mẫu đánh giá ta như thế nào?

- Mẫu thân đối với chàng rất có hảo cảm.

Lý Thiên Hành khẽ gật đầu.

- Vậy nếu như bây giờ nàng có cốt nhục của ta thì nàng cảm thấy mẫu thân nàng còn có hảo cảm với ta không? Ngọc Thanh không phải ta không muốn nàng mang cốt nhục của ta mà là hiện tại không phải thời điểm thích hợp đợi đến khi ta tiến vào kim đan cảnh sẽ đến Bạch gia đường đường chính chính đón nàng về, lúc đó nàng muốn làm gì ta cũng được.

- Vâng.

Ngọc Thanh hạnh phúc ngã vào lòng hắn, trên gương mặt nở nụ cười rạng rỡ còn Lý Thiên Hành thì sắc mặt đặng ngột bây giờ hắn phải tìm cách cải tiến tư tưởng cho nàng hắn cũng không chắc sẽ có mình nàng là thế tử, tiên lộ vô tận làm sao biết được, thử nghĩ sao này hắn có 10 bà vợ đến lúc đó tất cả đều đòi uân thai chẳng khác nào muốn lấy mạng của hắn.

Lý Thiên Hành để nàng ở lại tiếp tục nghiên cứu đan thư còn bản thân tiến vào bên trong thần đồ tìm tiểu Hắc.

- Tiểu tử này không ngờ lại lên lv nhanh như vậy.

Hắn đi tới bên cạnh hắc sắc phi ung cảm thấy khí tức trên người tiểu tử này lại mạnh hơn lúc trước một bậc, thân thư vừa quét qua thì biết được tên này đã tiến vào ngũ cấp hậu kỳ nhưng khí tức có chút bất ổn hẳn là mới vừa đột phá, Lý Thiên Hành nhìn mấy chục cây thiên địa linh quả bên cạnh khẽ gật đầu.

- Xem ra tiểu tử này cũng không lười biếng.

Hắn tìm một chỗ ngồi xuống tu luyện, lần này từ mê vụ thâm lâm trở lại hắn phát hiện bản thân vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ được từ sắc linh khí, tia linh khí này không những có thể luyện hóa linh dược, thôn phệ linh thạch, phá giải cấm chế mà còn hút lấy linh lực của đối phương bất chấp đẳng cấp đúng là vô cùng bá đạo, hắn từng lấy một khối địa cấp tài liệu để thử nghiệm kết quả chỉ trong vòng nửa canh giờ khối tài liệu đó đều hóa thành tro bụi nhưng khi từ sắc linh khí tiến vào bên trong cơ thể hắn lại không có biến đổi đúng là làm người khác tức chết.

Hôm sao, Lý Thiên Hành đi đến vạn bảo các mua một thanh kiếm chuẩn bị cho kế hoạch tấn công băng sơn ngự tỷ của mình, hắn đi tìm một lúc thì thấy lão hồ ly kia đang nói chuyện với một lão đầu, khỏe miệng liên tục mỉm cười hai mắt hiếp thành một đường đây là dấu hiệu lão chuẩn bị hút máu đây mà.

- Tổng lão ca lâu rồi không gặp tiểu đệ rất nhớ huynh a.

- Tiểu Lý đúng lúc lão ca cũng có chuyện muốn tìm đệ.

- Lão ca tìm đệ có chuyện gì?

- Thật ra cũng không phải là lão ca tìm đệ mà là người khác nhờ ta tìm đệ.

Lý Thiên Hành nhíu mày, không biết ai lại có năng lực sai khiến lão hồ ly này làm việc nhỉ?

- Lão ca, có thể nói cho đệ biết là ai muốn tìm đệ không?

- Đệ nghĩ xem ở vạn bảo các này ngoài ta ra còn có ai quen biết với đệ.

- Không lẽ là nàng?

Hắn vừa nghĩ tới yêu tinh kia trong lòng lại cảm thấy một cỗ nhiệt khí dâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Đến duyệt lại

- Không sai, lần trước nhờ hai bảo vật của đệ mà vạn bảo các thu được không ít chỗ tốt nên Ngọc Mị tiểu thư muốn đích thân mời đệ dùng một bữa ăn không biết ý của đệ thế nào?

- A là chuyện này sao?

Lý Thiên Hành nhớ hình như lần trước yêu tinh kia từng mời hắn nếu bây giờ từ chối cũng không tiện lắm.

- Hôm nay đệ có chút chuyện cần làm hay là ngày mai đệ sẽ mời Ngọc Mị tiên tử xem như tạ tội.
- Không sao, ngày mai lão ca sẽ đặc bàn ở Duyệt Lai khách điểm đệ chỉ cần tới dùng bữa là được.
- Vậy tiểu đệ xin đa tạ lão ca.

Tổng Tiền hài lòng gật đầu hôm nay đúng là ngày mai mắn của lão tất cả mọi chuyện đều vô cùng tốt đẹp.

- Tiểu Lý hôm nay đệ tới đây mua đồ thạch sao?
- Không phải, đệ muốn tìm một thanh kiếm để luyện tập.

Tổng Tiền có chút kinh ngạc, tên này không phải luyện đan sao? mua kiếm để làm gì?

- Đệ muốn mua kiếm loại nào? lão ca sẽ giúp đệ chọn một cây tốt nhất.
- Huyền cấp là được.

Lý Thiên Hành đi theo lão vào bên trong một căn phòng, ánh mắt hắn đảo qua một vòng ở đây ít nhất có hơn 1 vạn thanh kiếm tất cả đều là huyền cấp, hắn đi một lúc liền tìm được một thanh kiếm vô cùng ưng ý.

- Hàn nguyên kiếm tên nghe cũng không tệ.

Thanh kiếm này thuộc loại huyền cấp hạ phẩm, thân dài một thước, trong suốt như thủy tinh, trên thân tản ra hàn khí, khi chạm vào cảm giác giống như một khối băng, điều quan trọng nhất là thanh kiếm này rất giống với thanh kiếm của Hàn Tuyết, có thể được xem là một cặp trời sinh.

- Lão tử với nàng đúng là có duyên phận.

Lý Thiên Hành cảm theo hàn nguyên kiếm đến chỗ Tổng Tiền thanh toán sao đó trở về phòng mình, hắn từ trong gói chỉ tìm được một bộ kiếm kỹ tên lãng sương thập lục kiếm đây là một bộ địa cấp trung phẩm tổng cộng có mười sáu thức một khi luyện đến đại thành có thể biến linh khí trong vòng trăm trượng thành hàn khí để công kích đối phương.

Hắn xem sơ qua một lần sao đó tiến vào bên trong gói chỉ bắt đầu tập luyện, Lý Thiên Hành mất hai canh giờ mới luyện xong thức thứ nhất, cảm thấy toàn thân như rã rời, nếu không phải vì băng sơn ngự tỷ hắn cũng không muốn luyện kiếm làm gì, trong tay hắn bây giờ có gần trăm viên bạo đan chỉ cần đứng một chỗ ném ra hoàn toàn có thể sát dame chết đối thủ.

- Lão tử không thể bỏ cuộc, lão tử là công dân gương mẫu nhất định phải nghe lời Bác, nhất định phải kiên trì trường kì kháng chiến.

Ngày hôm sao, Lý Thiên Hành thay một bộ trang phục sang trọng đi đến Duyệt Lai khách điểm trước khi rời giới chỉ hắn còn mang theo lục cấp thanh linh quả bên mình.

- Khách quan người muốn dùng gì?
- Ta là khách của Tổng quản lý ở vạn bảo các, phòng của ngài ấy ở chỗ nào?
- Khách quan có thể cho tiểu nhân xem thẻ mời không?

Lý Thiên Hành từ trong túi trữ vật lấy ra kim tệ, tiểu nhị vừa nhìn thấy liền cung kính dẫn đường, Lý Thiên Hành đi lên tầng 4 của Duyệt Lai khách điểm đây là tầng dùng để tiếp khách quý có thể tiến vào nơi đây đều là hạng boss khủng ở Vương thành.

- Khách quan mời vào bên trong.

Hắn vừa tiến vào liền nhìn thấy Tổng Tiền cung kính đứng một bên, giữa phòng đã bày sẵn một bàn tiệc sang trọng bên cạnh còn có một đại mỹ nữ đang ngồi uống trà bộ dáng nhàn hạ, mỗi cử chỉ của nàng tuy đơn giản nhưng một khi đã nhìn vào sẽ làm cho người khác không thể rời mắt đi được.

- Tiểu Lý cuối cùng đệ cũng đến?
- Tổng lão ca thật xin lỗi đã để người đợi lâu.
- Không lâu, không lâu chúng ta chỉ vừa mới đến, tiểu Lý đệ ở lại trò chuyện với tiểu thư lão ca còn có sự vụ ở vạn bảo bây giờ phải đi giải quyết.

Tổng Tiền nói xong liền rời đi, Lý Thiên Hành có cảm giác không ổn chút nào, chỉ vừa bước vào phòng nhiệt khí bên trong cơ thể đã dâng trào, ngay cả lục phẩm thanh linh quả cũng không thể chống lại yêu thuật của yêu nữ này.

- Xem ra chỉ có thể dựa vào tử sắc huynh đệ.

Lý Thiên Hành vận từ hà thần công tạm thời phong ấn tiểu đệ, hiên ngang bước vào bên trong.

- Lý công tử cuối cùng người cũng đến hại tiểu nữ đội người thật khổ a.

Ngọc Mị vừa nói vừa uốn người đứng lên, gương mặt hờn dỗi giống như oán phụ chờ chồng.

Lý Thiên Hành cảm thấy toàn thân mềm nhũn chỉ muốn tiến tới ôm lấy nàng để an ủi một phen, đúng lúc này từ sắc linh khí bên trong cơ thể thoát động làm hân thờ phào một hơi.

- Ngọc Mị tiên tử lần này đúng thật là lỗi của tại hạ, ta tự phạt mình ba chung xem như bồi tội.

Hắn cầm lấy bình rượu, thần thư quét với tốc độ 10 lần/s sao 3 giây mới rút đầy một chung.

- Lý công tử người ta cũng đâu có nói sẽ trách tội công tử.

Ngọc Mị liếc mắt một cái bộ dáng phong tình vạn chủng mị hoặc chúng sinh làm từ sắc linh khí bên trong cơ thể Lý Thiên Hành điên cuồng vận chuyển bất cứ lúc nào cũng có thể bạo phát.

- Ngọc Mị tiên tử không biết mời ta đến đây là có chuyện gì?

Nàng nhìn nam nhân trước mắt, sắc mặt tuy có chút đỏ nhưng ánh mắt trong suốt, chứng tỏ hắn lại không bị mị thuật của nàng ảnh hưởng, từ khi nàng xuất sư tới nay hắn là người thứ hai làm được điều này, đôi mắt yêu mị lặng lẽ đánh giá thêm vài lần.

- Không có chuyện gì Ngọc Mị không thể mời công tử hay sao?

- Không phải chỉ cần Ngọc Mị tiên tử lên tiếng, bất kì nam nhân nào cũng không thể từ chối.

- Thật vậy chăng? không biết trong đó có Lý công tử hay không?

Ngọc Mị che miệng khẽ cười, nàng đã bắt đầu có hứng thú với nam tử trước mặt, không những mang đản mệnh trong người lại còn có thể ngăn cản mị công của nàng cho dù trước đây ở để đồ cũng không thấy được một người như vậy.

- Lý công tử lần này Ngọc Mị mời công tử đến là muốn đa tạ công tử đã giúp đỡ bản các, tiểu nữ tại đây kính công tử một chung.

Nàng nói xong liền cầm lấy chung rượu, đôi môi đỏ mọng khẽ động không biết vì sao để một tia rượu tràn ra bên ngoài, đầu lưỡi đỏ hồng như linh xà lướt qua xóa đi dấu vết.

Lý Thiên Hành cảm thấy toàn thân phát nhiệt, yết hầu khô khốc hắn vội rót lấy vài chung rượu uống cạn, khuôn mặt đỏ bừng lên.

- Tiên tử quá lời, lần đó là hai bên cùng có lợi, thật ra người nói cảm tạ phải là tại hạ mới đúng nếu như không có bảo các giúp đỡ tại hạ cũng không thể tìm được một cái giá hồi như vậy.

Ngọc Mị nhìn bộ dáng của hắn trong lòng có chút buồn cười.

- Lần này tiểu nữ mời công tử tới đây còn có một chuyện muốn nhờ công tử giúp đỡ.

- Không biết là chuyện gì? nếu tại hạ giúp được nhất định sẽ không từ.

Ngọc Mị khẽ cắn môi, ánh mắt có chút bối rối.

- Hai tháng sao chính là thời điểm tổ chức buổi đấu giá lớn 1 năm một lần của bản các không biết tiểu nữ có thể nhờ tôn sư luyện chế giúp một viên đan được hay không?

- Là việc này sao?

Lý Thiên Hành nghe nàng nói xong sắc mặt có chút khó sử.

- Không phải là tại hạ không muốn giúp tiên tử mà là sư tôn hành tung bất định không biết khi nào mới có thể gặp được người.

Ngọc Mị cuối đầu bên trong ánh mắt ẩn chứa vài tia thất vọng làm vạn người đau xót, Lý Thiên Hành vừa nhìn thấy bộ dáng của nàng liền ngẩn cao đầu khẳng định.

- Tiên tử yên tâm nếu như tại hạ gặp được sư phụ nhất định sẽ tìm mọi cách cầu đan được giúp người.

- Vậy Ngọc Mị xin đa tạ công tử trước.

Nàng vội đứng lên cầm lấy bình rượu đi đến bên cạnh rót đầy chung của hắn, Ngọc Mị khẽ nghiêng người để lộ một phần da thịt trắng như tuyết làm cho ai đó chỉ muốn sờ một cái.

Lý Thiên Hành ngửi được mùi hương trên người nàng, một mùi hương thanh thần nhưng lại làm cho người khác tê dại, hai mắt chuyển đỏ, đầu óc mơ hồ.

Nàng nhìn về mặt của hắn trên gương mặt lộ ra nụ cười quyến rũ, nàng biết mùi hương trên người nàng chính là độc dược chí mạng của nam nhân đây mới thật sự là vũ khí lợi hại nhất của nàng.

Lý Thiên Hành rời khỏi Duyệt Lai khách điểm đầu óc hắn vẫn còn mơ màng nếu như từ sắc linh khí không thể thôn phệ mùi hương kia thì hắn nhất định đã sa vào tay giặc rồi.

- Lần sao nhất định phải mang Ngọc Thanh theo cùng.

Dù sao có gấu mẹ bên cạnh tiểu đệ của hắn có ăn gan trời cũng không dám khởi nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Ngọc Mị gặp nạn

Sáng hôm sao hắn thay một bộ y phục mang theo tinh thần hứng phấn đi đến chỗ của Hàn Tuyết, một thân bạch y cùng bội kiếm bên hông, dáng đi tao nhã như một lãng tử chốn phong trần tất cả đều hoàn mỹ, ngoại trừ nụ cười vô sỉ trên gương mặt bỉ ổi kia.

- Đứng lại.

Lý Thiên Hành vừa bước tới cửa liền bị hai nữ tử chặn lại.

- Vị đạo hữu này đây là chỗ của Hàn Tuyết lão sư không thể tùy tiện ra vào.

- Nhị vị tiên tử thật ngại quá lần này tại hạ đến đây là được sự cho phép của lão sư.

Hắn nói xong lập tức lấy ra tám ngọc bài hôm trước Hàn Tuyết đã đưa.

- Không biết hai vị tiên tử có nhận ra thứ này không?

Hai nàng vừa nhìn thấy ngọc bài sắc mặt vô cùng kinh ngạc.

- Không biết đạo hữu hô thế nào để ta vào bẩm báo với lão sư.

- Tại hạ Lý Thiên Hành.

- Làm phiền đạo hữu đợi một chút.

Nữ tử nói xong liền chạy đi, một lúc sao nàng quay trở lại mang theo hắn tiến vào bên trong. Lý Thiên Hành vừa đi vừa ngắm xung quanh, nơi đây khá yên tĩnh, cách bài trí cũng đơn giản ngoại trừ một số mỹ nữ đang luyện vũ kỹ thì cũng chẳng có gì đáng xem.

- Lý công tử.

Một giọng nói có chút kinh ngạc vang lên, hoàng y nữ tử từ phía xa đi đến trước mặt hắn.

- Lý công tử sao người lại đến đây?

- Như Vân tiên tử hữu lễ, hôm nay tại hạ đến đây là vì có một số chuyện muốn thỉnh giáo Hàn Tuyết lão sư.

Như Vân nhìn bộ dạng văn nhã của hắn có chút buồn cười, ánh mắt nhìn sang hai nữ tử bên cạnh.

- Hai vị sư tỷ Như Vân với Lý công tử có chút quen biết hay là để muội dẫn công tử vào gặp lão sư được không?

- Làm phiền sư muội.

Lý Thiên Hành nhìn hai mỹ nữ rồi đi trong lòng có chút đáng tiếc, hắn vẫn chưa làm ăn được gì ít nhất cũng cho hắn nhìn thêm vài cái chứ.

- Không biết Lý công tử còn nhớ lời đề nghị lúc trước của Như Vân không?

- Chuyện tương lai tại hạ vẫn chưa nghĩ tới, đợi đến lúc đó hãy tính đi.

- Nếu như công tử thay đổi ý định chỉ cần thông báo cho Như Vân một tiếng, hoàng gia luôn mở rộng cửa để chào đón công tử.

- Ta sẽ suy nghĩ thật kĩ.

Hai người đi được một lúc trước mặt lại xuất hiện thêm một cái biệt viện, hoàn cảnh nơi đây khá giống bên ngoài chỉ khác một điểm là vườn hoa trước mắt hẳn.

- Đây là loại hoa gì? Tại sao trước đây ta chưa từng thấy.

Bên phải biệt viện có một vườn hoa rộng chưa đầy một dặm vuông, mỗi cây bên trong đều cao không quá một thước, hình dạng khá giống hoa hồng nhưng từ thân cây đến lá cây đều trong suốt như thủy tinh, hẳn vừa tiến lại gần lập tức ngửi được một hương thơm kì lạ làm cho đầu óc thanh tỉnh hơn rất nhiều, bên trong hương thơm còn mang theo một chút hàn khí giống như gió mát giữa trời hè.

- Đây này gọi là ngọc thủy tinh sương, toàn bộ vườn hoa này đều là do chính tay lão sư chăm sóc.

- Ấy tại sao chúng chỉ có lá lại không có hoa?

Như Vân khẽ lắc đầu.

- Như Vân cũng không biết nghe nói từ lúc lão sư trồng ngọc thủy tinh sương đến giờ đã được hơn 10 năm nhưng chúng vẫn chưa lần nào ra hoa.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói trong lòng vô cùng hưng phấn, hẳn dựa vào thần thư biết được loại hoa này nếu muốn nở được phải hấp thụ hàn băng chi phách sao khi chúng nở bên trong hương hoa sẽ mang theo hàn băng chi khí có thể sánh ngang với cực phẩm linh thạch băng thuộc tính.

- Lý công tử chúng ta mau đi thôi đừng để lão sư đợi lâu.

- À được.

Hai người đi tới trước phòng của Hàn Tuyết, Lý Thiên Hành đứng bên ngoài đợi để Như Vân tiến vào thông báo, một lúc sao băng son ngự tỷ đã xuất hiện.

- Hàn Tuyết lão sư.

Lý Thiên Hành khẽ cúi chào ánh mắt lên nhìn mỹ nhân trước mặt, vẫn là một thân bạch y, một thanh bội kiếm phối hợp hoàn mỹ với làn da trắng như tuyết, khí chất ung dung, băng lãnh mang theo vài phần cao ngạo làm cho người khác chỉ có thể nhìn không thể với.

Ba người đi tới một khoảng đất trống Hàn Tuyết quay sang nhìn hẳn.

- Người đã tìm được vũ kĩ chưa?

- Đồ nhi đã tìm được từ rất lâu, luôn mang theo bên người chỉ là từ trước tới giờ không có cao sư chỉ dạy.

- Vậy người thi triển cho ta xem.

- Vâng.

Lý Thiên Hành bước lên phía trước một bước hai mắt khẽ nhắm, trong đầu nhớ lại thức thứ nhất Lăng sương nhất biến của lăng sương thập lục biến, trường kiếm vừa xuất ra nhiệt độ xung quanh liền giảm xuống vài độ, Hàn Tuyết đứng một bên cẩn thận quan sát, sâu bên trong ánh mắt băng lãnh kia xuất hiện vài tia kinh ngạc, tuy Lý Thiên Hành thi triển kiếm pháp vẫn chưa thành thực nhưng nàng vẫn thấy được sự huyền diệu của bộ kiếm pháp này không thua gì vũ kĩ của nàng.

Lý Thiên Hành múa xong chiêu cuối cùng thân hình xoay một vòng trường kiếm cắm vào vỏ với tốc độ không tưởng bộ dáng vô cùng dâm đãng à không tuần lễ.

- Lão sư thấy bộ kiếm pháp này như thế nào?

- Kiếm pháp không tệ, bộ vũ kĩ này của người tên là gì?

- Vũ kĩ này gọi là Lăng sương thập lục biến, ta vừa thi triển chỉ là thức thứ nhất bên trong.

Hàn Tuyết khẽ gật đầu, bộ vũ kĩ này phẩm cấp nhất định không thấp lại còn tạo cho nàng một cảm giác thân thuộc kì lạ có thể là vì hai bộ công pháp đều thuộc băng hệ.

- Thức thứ nhất này chủ yếu nằm ở tốc độ, người chỉ cần luyện cho thành thạo là được.

- Đa tạ lão sư chỉ điểm.

- Người ở lại tiếp tục tu luyện khi nào gặp khó khăn có thể nhờ Như Vân giúp đỡ.

Hàn Tuyết nói xong liền xoay lưng rồi đi, Lý Thiên Hành nhìn theo bóng lưng của nàng ánh mắt có chút thất vọng.

- Khó khăn này không biết bao giờ mới tan chảy đây?

- Lý công tử người làm sao vậy? không lẽ còn chỗ nào không hiểu sao?

Như Vân đứng một bên nhìn bộ dạng thất thần của hắn còn tưởng kiếm pháp gặp vấn đề.

- Thất công chúa tại hạ còn có chuyện phải giải quyết lần này đa tạ người giúp đỡ nếu có cơ hội nhất định sẽ báo đáp.

- Không có gì, Lý công tử không cần phải để tâm như vậy.

Lý Thiên Hành rời khỏi chỗ Hàn Tuyết trong đầu vẫn liên tục suy nghĩ về Lăng sương thập lục biến.

- Hay là ta bỏ đi 10 thức đầu chỉ luyện 6 thức sao như vậy thời gian ở bên cạnh nàng sẽ nhiều hơn.

Bên trong Lăng sương thập lục biến mười thức đầu chỉ là công kích vật lý, sáu thức sau mới sử dụng thuộc tính mà nói đến thuộc tính là nói đến một mớ rắc rối không thua gì triết học. Trong lúc hắn đang phân vân không biết làm sao thì trước mặt lại xuất hiện một bóng người quen thuộc.

- Lão già này sao lại ở đây?

Lý Thiên Hành nhìn xung quanh, nơi này là đan viện Tổng hồ li đến đây làm gì? không lẽ muốn làm ăn với hoàng gia học viện? không đúng nhìn vẻ mặt lão hình như không được tốt cho lắm với lại còn vô cùng gấp gáp.

- Tổng lão ca.

Tổng Tiền nghe có người gọi liền quay lại sắc mặt có chút khó coi, bây giờ tâm tình lão đang rất không tốt.

- Tiểu Lý? sao đệ lại ở đây?

Lý Thiên Hành sắc mặt trở nên kinh ngạc, lão già này hôm nay uống lộn thuốc sao? có nên thừa dịp này chơi lão một ván không?

- Lão ca không lẽ huynh quên đệ là học đồ bên trong hoàng gia học viện sao? lão ca huynh tới đây làm gì vậy?

Đúng lúc này một trung niên nam tử xuất hiện bên cạnh hai người.

- Tổng lão thật ngại quá Đan lão đang bế quan không thể làm phiền được.

- Lãnh viện trưởng ta thật sự có việc vô cùng quan trọng muốn nhờ Đan lão giúp đỡ ngài có thể cho ta gặp mặt ngài ấy được không?

- Việc này... e là không thể Đan lão chỉ vừa bế quan hai ngày, ta nghe nói lần bế quan này rất quan trọng đối với ngài ấy có liên quan đến việc tiến vào ngũ phẩm đan sư, lần này ta thật sự không thể giúp được.

Tổng Tiền nghe Lãnh Ngạo Nhân nói về mặt tràn đầy thất vọng sao đó rồi đi, lão vừa đi được vài bước thì ngừng lại chạy tới chỗ Lý Thiên Hành.

- Tiểu Lý đệ có thể liên lạc với sư tôn của đệ không?

- Tổng lão ca sư tôn của đệ hành tung bất định rất khó để tìm được người.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dạng thất thần của lão trong lòng khó hiểu.

- Tổng lão ca không lẽ huynh bị trọng thương sao?

Tổng Tiền lắc đầu khẽ thờ dãi.

- Người bị thương không phải là ta mà là Ngọc Mị tiểu thư.

- Ngọc Mị?

- Đúng vậy, trên đường tiểu thư từ Duyệt Lai khách điểm trở về đã bị người khác đánh lên.

Lý Thiên Hành lần nữa kinh ngạc.

- Tên nào không biết sống chết lại dám đụng vào yêu nữ kia? Xem ra Vương thành cũng chưa chắc an toàn phải mau chóng đón Ngọc Thanh vào giới chỉ mới được.

Ánh mắt hần tràn đầy lo lắng nhìn Tống Tiền.

- Tống lão ca bây giờ tình hình của nàng như thế nào rồi?
- Bạch lão đang tìm cách chữa trị ta cảm thấy không an lòng nên mới tới đây tìm thêm Đan lão đến giúp đỡ.

Tống Tiền nói xong liền bước đi, Lý Thiên Hành thấy vậy vội đuổi theo.

- Tống lão có thể cho đệ đi cùng được không? dù sao tiểu đệ cùng Ngọc Mị tiên tử cũng có chút giao tình bây giờ tiên tử không may gặp nạn theo lý đệ cũng nên đến giúp đỡ.
- Vậy lão ca thay mặt tiểu thư đa tạ đệ.

Hai người rời khỏi đan viện đi một mạch đến vạn bảo các, Tống Tiền vừa bước vào trong đúng lúc gặp một người đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Chữa thương

Tham kiến thái tử.

- Tống lão không cần đa lễ.
- Không biết hôm nay thái tử đến đây là vì việc gì?
- Ta nghe nói Ngọc Mị tiên tử bị thương nên đã vào hoàng cung nhờ Dương đan sư đến trợ giúp.

Tống Tiền nhìn qua bên cạnh Nam Cung Bá thấy một lão đầu râu tóc bạc trắng, người này chính là Dương Cẩm một trong vài vị tứ phẩm đan sư ở Vương thành.

- Dương đan sư vết thương của tiểu thư như thế nào rồi?
- Việc này... lão phu hiện tại vẫn chưa tìm ra cách, chỉ có thể hi vọng vào Bạch lão gia chủ mà thôi.
- Tống lão nếu như có việc gì khó khăn có thể đến phủ Thái tử, Cung Bá sẽ tận lực giúp đỡ.
- Đa tạ thái tử.

Nam Cung Bá khẽ gật đầu cùng Dương Cẩm bước ra bên ngoài, trước khi đi ánh mắt vô tình nhìn sang Lý Thiên Hành.

- Nhìn lão tử như vậy làm gì? muốn chiếm tiện nghi của lão tử sao?

Lý Thiên Hành nhờ kỹ thuật này sao đó đi theo Tống lão vào bên trong, hần vừa tiến vào liền cảm giác nhiệt độ bên trong phòng nóng đến khủng bố, toàn thân bắt đầu đỏ lên, phải vận linh lực hộ thể.

Bên trong căn phòng hiện tại có 5 người ngoài hần và Tống Tiền vừa tiến vào thì còn có một lão già, một mỹ phụ và một mỹ nhân, ánh mắt của Lý Thiên Hành chỉ vừa liếc nhìn mỹ phụ tử sắc linh khí bên trong cơ thể bạo động, hần lập tức dời ánh mắt đi nơi khác.

Tống Tiền tiến lại chỗ mỹ phụ bộ dáng vô cùng tôn kính.

- Ngọc phu nhân.

Mỹ phụ vẫn nhìn chăm chăm vào nữ nhân trên giường, ẩn sâu bên trong ánh mắt lo lắng là phần nộ đến tột độ.

Lý Thiên Hành liếc nhìn Ngọc Mị, gương mặt đã tái nhợt, hai hàng chân mày nhíu chặt, đôi môi bị cắn đến nát bấy chỉ thấy được một màu đỏ, thân thể liên tục rung rẩy, toàn thân ướt sẫm đủ để thấy nàng đang chịu nỗi khổ không khổ đến nhường nào, từ trên người nàng còn tỏa ra một luồng nhiệt lượng vô cùng khủng bố giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

- Đây thật sự là Ngọc Mị sao?

Lý Thiên Hành không còn nhận ra bộ dáng của yêu nữ ngày hôm qua, bây giờ trước mặt hần là một cô gái yếu đuối bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Lão đầu quay sang mỹ phụ sắc mặt vô cùng khó coi.

- Ngọc phu nhân thương thế của Ngọc Mị tiểu thư vô cùng nghiêm trọng nếu như trong vòng 3 ngày không tìm được phương pháp chữa trị e là...

- Bạch lão có nhìn ra được Ngọc Mị đã trúng loại độc gì không?

- Ngọc Mị tiểu thư bị trúng là hỏa độc nhưng lại không giống hỏa độc, lão phu đã dùng băng tâm để trấn áp vẫn không có tác dụng.

Mỹ phụ tiến lại bên cạnh giường nắm lấy tay Ngọc Mị.

- Mị nhi con phải cố gắng, nhất định phải kiên trì ta sẽ nhanh chóng tìm ra biện pháp.

Ngọc Mị cô mở mắt, đôi môi đỏ thắm khẽ hé mở giống như đang muốn nói điều gì đó nhưng mỹ phụ chỉ nghe được tiếng rên rỉ của nàng.

- Vị tỷ tỷ này có thể cho tiểu đệ xem qua tình hình của nàng được không?

Mỹ phụ khẽ nhíu mày còn Tống Tiền đứng một bên vã mồ hôi hột, câu nói vừa rồi của hắn đối với lão chẳng khác nào như sét giữa trời quang, lão liên tục đánh mắt với hắn.

- Người là ai?

- Tiểu đệ là đạo lữ à không là đạo hữu của Ngọc Mị tiểu thư, tuy tiểu đệ y thuật không cao nhưng cũng muốn trợ giúp một tay.

Lý Thiên Hành lén nhìn nàng vài cái, nói thật từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ hắn mới thấy được một nữ nhân ngon hàng đến như vậy, từ body cho đến khí chất tất cả đều hoàn mỹ vô khuyết, luận đáng người Ngọc Mị không có cửa so hàng, luận khí chất ung dung, cao quý nàng hơn xa Như Nguyệt lão sư, vẻ mặt băng lãnh khi nàng nhìn thấy tình cảnh Ngọc Mị còn lạnh hơn cả Hàn Tuyết, có lẽ chỉ có tính bạo động của tiểu nha đầu mới hơn được nàng.

Lý Thiên Hành tiến đến cạnh giường ánh mắt liên tục tra xét theo phương châm tà nhìn lăm lăm hơn bỏ sót, toàn thân nàng đều ướt đẫm ngoại trừ một chỗ có hai lớp chắn ra tất cả những chỗ khác gần như lộ diện, đúng lúc này sao lưng truyền đến cảm giác lạnh ngắt, lạnh đến sưng tấy làm cho hắn tỉnh ngay lập tức, ánh mắt trở nên vô cùng thành thật.

- Đây là...

- Tiểu Lý có chuyện gì sao?

Tống Tiền vừa nhìn thấy phản ứng của hắn lập tức bước lên hỏi, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

- Tống lão ca độc lần này Ngọc Mị tiên từ trúng phải e là có chút phiền toái.

- Người thật sự nhận ra loại độc này sao?

- Không biết tỷ tỷ đã nghe qua liệt địa viêm chưa?

Mỹ phụ khẽ nhíu mày, liệt địa viêm là một loại linh hỏa thiên địa nhưng lại có chỗ khác biệt so với những loại hỏa diễm khác, liệt địa viêm chỉ dùng để luyện chế độc đan bản thân loại hỏa diễm này cũng mang kịch độc, một khi bị liệt hỏa viêm đánh trúng đối phương sẽ bị hỏa diễm thiêu cháy cho dù là linh hồn cũng không tránh khỏi.

- Người nói nàng bị trúng liệt hỏa viêm sao? không thể nào lúc này lão phu đã dùng băng tâm chữa trị nếu như là liệt hỏa viêm nhất định sẽ có dấu hiệu bị áp chế.

Lão đầu bên cạnh nghe hắn nói lập tức phủ quyết, Lý Thiên Hành khoe miệng khẽ cong lên ánh mắt tự tin nhìn lão.

- Đó là vì bên trong cơ thể của nàng còn có một loại độc khác, loại độc này chính là kì độc thiên hạ vạn niên ngũ độc trùng.

Lão đầu vừa nghe nói đến vạn niên ngũ độc trùng sắc mặt đại biến cho dù là mỹ phụ ở phía sau cũng không giữ được bình tĩnh.

- Tiểu hữu chắc chắn chứ?

- Chắc chắn.

- Tiểu hữu có bằng chứng gì chứng minh không?

- Đơn giản thôi, chỉ cần tìm khắc tinh của bọn chúng đến sẽ biết lời của ta nói là đúng hay sai.

Mỹ phụ khẽ liếc nhìn Tống Tiền, lão liền chạy ra bên ngoài.

- Tiểu huynh đệ không biết sư phụ của người là vị đại đan sư nào?

- Bạch lão gia chủ thứ tội, sư tôn không cho tiểu bối nói ra danh tánh của người.

Bạch lão nhìn y phục của tiểu tử trước mắt liền nhận ra là y phục của học đồ bên trong hoàng gia học viện.

- Không lẽ là đệ tử của lão già kia?

Tổng Tiền quay trở lại phòng trên tay lão còn mang theo một con yêu thú cấp một có hình dạng như một con rết, lão vừa tiến lại bên cạnh giường, Ngọc Mị lập tức hét lên một tiếng thảm thiết sao đó trực tiếp hôn mê, Tổng Tiền vội tiến ra xa, bàn tay khẽ động con yêu thú lập tức hóa thành tro bụi.

Mỹ phụ tiến lại kiểm tra Ngọc Mị phát hiện nàng vẫn còn thở liền yên tâm, ánh mắt nhìn sang phía Lý Thiên Hành.

- Người biết cách giải độc này không?

Lý Thiên Hành thờ dài về mặt trở nên khó coi.

- Muốn giải được độc này chỉ có hai cách, một là tiêu diệt độc trùng hai là dụ chúng ra bên ngoài nhưng mà toàn thân Ngọc Mị tiểu thư bị liệt hỏa viêm bao lấy nếu như độc trùng chui ra nhất định sẽ bị đốt cháy thành tro, muốn dụ chúng ra là điều không thể.

- Vậy thì làm sao để tiêu diệt chúng?

- Muốn tiêu diệt chúng cũng có hai cách một là tìm được khắc tinh của chúng ngũ sắc linh trùng.

- Ngũ sắc linh trùng? Tổng Tiền mau đi tìm xem bên trong bản các có hay không? nếu không thì lập tức truyền thư về đế đô bảo bọn chúng mang đến.

- Không cần tìm.

Bạch lão đột nhiên lên tiếng cắt ngang.

- Lão phu cũng đã từng tìm hiểu về loại trùng này, ngũ sắc linh trùng ngoài việc có thể giải được trùng độc còn có thể giải được toàn bộ độc được mang thuộc tính ngũ hành, có thể xem là chí bảo hộ thân, 50 năm trước lão phu từng tìm một con nhưng tin tức về ngũ sắc linh trùng gần nhất cũng là vài ngàn năm trước.

Lý Thiên Hành khẽ gật đầu ánh mắt tán thưởng nhìn lão, mọi thứ lão nói đều chính xác đỡ tốn công hấn giải thích.

- Cách thứ hai chính là tìm một cao thủ hóa hệ dùng chân hỏa của mình thiêu đốt số độc trùng bên trong.

- Tiểu hữu việc này là không thể, làm như vậy Ngọc Mị cô nương sẽ không thể nào chịu nổi.

Bạch lão lập tức ngăn cản, thiêu đốt xác thịt đã là một giới hạn nếu như cả lục phủ ngũ tạng cũng bị đốt thì là chuyện không tưởng.

- Nếu như có thêm mê hồn đan, vệ hồn đan, hồi sinh đan nữa thì sao?

- Tiểu hữu không lẽ người không biết vệ hồn đan cùng hồi sinh đan đã biến mất cách đây hơn ngàn năm hay sao?

Lý Thiên Hành nghe lão nói có chút ngạc nhiên, chuyện này hẳn thật sự không biết mà bản thân hẳn cũng chẳng muốn biết, có thần thư trong tay đan phương như cỏ dại.

Bạch lão nói xong tất cả mọi người trong phòng đều trở nên trầm mặt, mỹ phụ nhìn Ngọc Mị nằm trên giường ánh mắt trở nên kiên quyết.

- Bạch lão nếu ta dùng thất phẩm tặc mệnh đan thay thế hồi sinh đan sao đó mời một hồn sư phong bế linh hồn Ngọc Mị không biết có được không?

- Tuyệt đối không được, tặc mệnh đan chỉ có thể chữa thương không có khả năng khôi phục sinh cơ hoàn toàn không thể thay thế được.

Bạch lão thấy mình ở lại cũng không giúp gì nên xin cáo từ trước, Lý Thiên Hành đứng đợi cả buổi cuối cùng lão già này cũng rời đi.

- Tỷ tỷ tiểu đệ có chuyện muốn nói riêng với tỷ không biết có được hay không?

Mỹ phụ khẽ gật đầu, Tổng Tiền hiểu ý liền rời khỏi phòng.

- Có chuyện gì?

- Thật ra đệ biết chỗ có hồi sinh đan cùng vệ hồn đan.

Mỹ phụ nghe hẳn nói về mặt càng trở nên lạnh lùng.

- Người muốn gì?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Điều kiện

- Tỷ tỷ quả nhiên dễ nói chuyện, chỉ cần tỷ đáp ứng với đệ 3 yêu cầu, đệ sẽ giao đan phương hồi sinh đan cùng vệ hồn đan cho tỷ.

- Người nói là đan phương mà không phải là đan dược?

- Điều đó còn phải coi mức độ phối hợp của tỷ tỷ.

Ánh mắt từ y mỹ phụ đảo qua người hấn vài lần cuối cùng khẽ gật đầu.

- Người nói đi.

- Thứ nhất đệ muốn tỷ cho đệ một tính vật có thể ra vào tự do vạn bảo các cho dù là ở bên trong hay bên ngoài Thiên tước đế quốc, còn nữa đệ phải được ưu tiên mua tài nguyên bên trong vạn bảo các chỉ cần là thứ đệ muốn cho dù là nằm trong danh sách đấu giá cũng phải đưa cho đệ, tất nhiên tiểu đệ sẽ trả đầy đủ linh thạch.

- Không được, ta có thể cho người tự do ra vào vạn bảo các những thứ bên trong có thể tùy ý người lựa chọn nhưng phải làm theo quy định của bản các, hơn nữa phạm vi chỉ có thể ở bên trong Thiên tước đế quốc.

- Tỷ tỷ, có thể mở rộng diện tích ra một chút được không? Chỉ ở Nam hoàng cũng được.

- Ta chỉ quản lý được bên trong Thiên tước đế quốc, bên ngoài ta không có quyền xen vào.

Hấn nghe nàng nói chỉ có thể biết chấp nhận mà thôi.

- Thứ hai đệ muốn sử dụng mạng lưới tình báo của vạn bảo các.

- Được nhưng ta sẽ không cung cấp cho người tin tức liên quan đến bản các.

- Điều đó là đương nhiên, thứ ba đệ muốn tỷ phải bảo vệ đệ ít nhất 10 năm.

- Người muốn một nữ nhân bình thường như ta bảo vệ cho người sao?

- Nếu tỷ là nữ nhân bình thường thì e là cả đại lục này cũng chẳng có ai là cao thủ.

Mỹ phụ khẽ biến sắc, ánh mắt lại một lần nữa đánh giá nam nhân trước mặt.

- Ta có thể phái thuộc hạ theo bảo vệ người.

- Là bảo vệ hay là theo dõi?

Lý Thiên Hành xoay lưng về phía nàng trên tay hấn xuất hiện thêm một chiếc quạt, đối mặt với nữ nhân này đúng là quá hao tinh lực nếu hấn không nhanh chóng xử lý nhất định tiểu đệ sẽ khởi nghĩa.

- Đệ muốn tỷ dùng tâm ma để thề sao này sẽ không làm bất cứ chuyện gì có hại đối với đệ.

- Có tiểu đệ nào lại bắt tỷ tỷ mình dùng tâm ma để thề như người không?

- Chuyện này liên quan đến an toàn của tiểu đệ xin tỷ tỷ thứ lỗi.

- Vậy được, ta dùng tâm ma của mình xin thề...

- Khoang đã đệ muốn tỷ thề bằng tên của mình.

Mỹ phụ nhìn bóng lưng trước mặt bên trong ánh mắt ẩn hiện một chút hàn quang.

- Ta Ngọc Linh Lung dùng tâm ma để thề sao này sẽ không làm bất cứ chuyện gì liên quan đến an toàn của...

- Lý Thiên Hành.

Hấn nghe nàng nói xong liền thở một hơi nhẹ nhõm xem như lần này lại kiểm được một mớ nữa rồi.

- Người có thể rời đi ngày mai ta sẽ phái hai người đến bảo vệ cho người.
- Vậy thì không cần, không phải tỷ sẽ trở về để đỡ đỡ mời người tới sao, sẵn tiện lấy cho đệ một bộ bảo giáp thiên cấp là được.
- Bảo giáp thiên cấp bên trong vạn bảo các chi có vài bộ, ta chỉ có thể cho người một bộ địa cấp.
- Hai bộ.
- Được.

Lý Thiên Hành thấy nàng đồng ý liền đi đến cạnh giường nắm lấy tay Ngọc Mị, mỹ phụ khẽ nhủ mây.

- Người muốn làm gì?
- Đệ chỉ muốn giảm bớt một chút đau đớn cho nàng mà thôi.

Lý Thiên Hành khẽ vận linh lực, tử sắc linh khí tiến vào bên trong cơ thể của Ngọc Mị tuy không thể hoàn toàn áp chế liệt hỏa viêm nhưng có thể hạn chế phần nào.

Mỹ Phụ cảm nhận nhiệt độ trong phòng đang giảm xuống sắc mặt Ngọc Mị cũng có chút dịu đi, ánh mắt trở nên yên tâm hơn một ít.

- Linh Lung tỷ tỷ không phải tỷ nói phải trở về để đỡ sao? Ngọc Mị đã có đệ lo tỷ cứ yên tâm mà đi.

Mỹ phụ khẽ vuốt lên mặt Ngọc Mị một lúc ánh mắt trở nên nhu hòa như có thể hoà tan vạn vật, nàng liếc nhìn nam nhân bên cạnh một cái sao đó rời đi.

Lý Thiên Hành có cảm giác chỉ một cái liếc mắt này còn có sát thương khủng bố hơn hàn vạn câu đe dọa của tiểu nha đầu, hắn nhìn nàng đi ra cửa trong lòng mới thật sự buồn xuống, nếu như Ngọc Mị là yêu nữ có thể làm bất kì nam nhân nào lạc lối thì Ngọc Linh Lung chính là một cái vực sâu không đáy chỉ cần sẩy chân sẽ không có cơ hội tiếp theo.

Lý Thiên Hành dùng linh lực bao phủ toàn bộ bên ngoài cơ thể của Ngọc Mị, tử sắc linh khí đã bắt đầu áp chế được một phần hỏa độc hắc dựa theo chỉ dẫn của thần thư cẩn thận tiến hành từng bước một chỉ cần có một chút sơ sót trùng độc bên trong sẽ phá kén chui ra lúc đó được không bằng mắt, tuy linh khí của hắn chỉ bao bọc lấy bên ngoài nhưng vẫn bị hỏa độc cản trở, từng làn khói trắng từ trên người hắn bốc lên cảm giác chẳng khác nào ngâm mình trong nước sôi.

- Yêu nữ này nghị lực đúng là đáng sợ, đau đến như vậy mà vẫn có thể chịu đựng được.

Từ sắc linh khí bao quanh cơ thể nàng được vài canh giờ sao đó trở lại bên trong cơ thể hắn, Lý Thiên Hành nhìn làn da của nàng đã không còn đỏ bừng như lúc trước có lẽ liệt hỏa viêm đã tạm thời bị tử sắc linh khí áp chế, chỉ cần mỗi ngày vận công giúp nàng hai lần là được.

- Tiểu Lý đệ không sao chứ?

Tổng Tiền đứng bên ngoài căn phòng chờ đợi, lão nhìn thấy sắc mặt hắn có chút tái nhợt liền tiến lại hỏi thăm.

- Tổng lão ca đệ không sao chỉ là tiêu hao hơi nhiều tinh lực một chút, huynh yên tâm lần sao đệ sẽ kiểm chế.
- Hay để lão ca sai người đưa đệ trở về.
- Không cần đệ vẫn có thể tự đi được.

Lý Thiên Hành đọc cho lão mấy loại linh dược cần thiết để luyện chế đan dược sao đó trở lại học viện, hắn vừa tiến vào thì nhìn thấy hai thân ảnh quen thuộc.

- Tiểu nha đầu không lẽ đã xem nơi đây là nhà của mình rồi hay sao?

Ngọc Thanh vừa thấy hắn bước vào lập tức vui vẻ đi đến bên cạnh.

- Thiên Hành chàng ăn gì chưa?
- Vẫn chưa, ta biết nàng sẽ đợi ta trở về ăn cùng làm sao ta có thể ăn ở bên ngoài?
- Tiểu tử thú vị đừng có ở đó bốc phét nữa rõ ràng ta thấy người cùng Tổng lão rời khỏi học viện, người nói vẫn chưa ăn gì chỉ có ma mới tin?
- Lão tử không cần ma tin chỉ cần Thanh nhi tin là được.

Lý Thiên Hành nhìn một đồng thức ăn phía trước tinh thần lập tức trở nên hưng phấn xông vào chiến đấu, từ sáng tới giờ hắn vẫn chưa có thứ gì vào bụng tốc độ càng quét không thua gì cuồng phong loạn vũ, Tiểu Linh ngồi đối diện nhìn bộ dáng sợ người khác giành ăn của hắn cũng chẳng còn tâm tình để ăn nữa.

- Thanh tỷ nhìn bộ dáng của hấn xem, chẳng có chút lễ độ nào, ăn giống như ma đói đầu thai vậy.

Ngọc Thanh nghe nàng nói cũng chẳng để ý, trên gương mặt hiện lên nét vui vẻ, ánh mắt nhìn nam nhân bên cạnh ôn nhu vô hạn.

Lý Thiên Hành càn quét toàn bộ thức ăn trên bàn xong ánh mắt tán thưởng nhìn Ngọc Thanh.

- Thanh nhi tay nghề của nàng lại tiến bộ không ít những món này ta thấy không thua gì món ăn cao cấp bên trong Duyệt Lai khách điểm.

- Nếu chàng thích sao này ngày nào thiếp cũng sẽ nấu cho chàng ăn.

- Như vậy không ổn lắm đâu lỡ như làm phiền đến chuyện tu luyện của nàng thì sao?

Lý Thiên Hành ngoài mặt từ chối nhưng trong lòng mừng như nở hoa, mỗi ngày chẳng những có thức ăn ngon lại còn có mỹ nữ bên cạnh đúng là giang sơn mỹ vị tha hồ cho hấn hưởng.

Bạch Tiểu Linh ngồi bên cạnh nhìn thấy cảnh hai người tình tứ cũng chẳng muốn ở lại nàng liếc hấn một cái sao đó rồi đi.

- Ta có đất tội với tiểu nha đầu đó sao?

- Thiên Hành Linh nhi tính tình vẫn còn đơn thuần chàng đừng trách muội ấy.

- Ta đâu có hẹp hòi như vậy?

Hấn nói xong liền đi đến bên cạnh nàng hai tay khê ôm lấy eo thon, mũi khê hít một hơi gương mặt đã bắt đầu hiện nguyên hình.

- Ngọc Thanh mấy hôm nay nàng luyện đan thế nào rồi?

Ngọc Thanh bị hấn ôm hai má ửng đỏ, vội giữ lấy sắc thủ của hấn tránh để bọn chúng đi lạc lối.

- Vẫn rất tốt.

Nàng xoay người lại ánh mắt đối diện với hấn.

- Thiên Hành thánh sao Triệu gia tổ chức đại tiệc mừng thọ của Triệu lão chàng đi cùng thiếp được không?

Lý Thiên Hành đang treo đầu dê lừa người nghe nàng nói liền ngừng lại ánh mắt có chút kinh ngạc.

- Ta với bọn người đó đâu có quan hệ đến đó để làm gì?

- Mẫu thân thiếp muốn gặp chàng.

- Là nhạc mẫu đại nhân muốn gặp ta sao?

Ngọc Thanh khê gật đầu bởi vì mẫu thân nàng bên trong Bạch gia không tiện đi lại, nàng cũng không muốn gây thêm phiền phức nên mượn đại tiệc Triệu gia lần này để hai người gặp mặt.

Hấn nhìn vẻ mong đợi bên trong ánh mắt ôn nhu kia làm sao có thể từ chối.

- Nếu nhạc mẫu đã hạ lệnh vậy thì tiểu tể như ta chỉ có thể tuân theo mà thôi.

Lý Thiên Hành chiếm lấy tiện nghi của nàng được một lúc hai người lại tiến vào bên trong giới chỉ để tu luyện, Ngọc Thanh đi vào nhà gỗ luyện đan còn hấn thì bên ngoài luyện kiếm, nhân sinh được thế còn gì hơn?

Sáng hôm sau Lý Thiên Hành đi đến chỗ của Ngọc Mị giúp nàng áp chế hỏa độc, hấn vừa tiến vào bên trong phòng liền cảm giác được vài cỗ khí thể vô cùng cường liệt, trong phòng ngoại trừ Tống Tiền cùng vị tỷ tỷ của hấn còn có 4 lão già, ánh mắt hấn tập trung trên người hai lão già một huyết y một lam y cỗ khí thể bá đạo lúc này là do hai lão già này phát ra.

- Tiểu Lý đệ đến thật đúng lúc ta cũng đang muốn đi tìm đệ đây.

- Tống lão ca tìm đệ có chuyện gì sao?

- Trước tiên đệ đến chào hỏi mấy vị đại nhân này trước đã.

Tống Tiền dẫn Lý Thiên Hành đến trước mặt 4 lão già, thái độ thập phần tôn kính, hai lão già mặt đạo bào màu xám chính là hai vị ngũ cấp hậu kỳ luyện đan sư một người gọi là Lăng Hạc người còn lại gọi là Cảnh Đông, huyết y lão già gọi là Cảnh Từ Xuyên chủ tu hỏa thuộc tính, lam y lão già gọi là Hàn Tu chủ tu băng thuộc tính, cả 4 lão già đều là khách khanh cung phụng trưởng lão của Vạn bảo các ở đế đô.

Chương 66: Ngọc Linh Lung

- Tiểu tử nghe nói người có đan phương của hồi sinh đan cùng vệ hồn đan?

Lý Thiên Hành khẽ liếc nhìn Ngọc Linh Lung thấy nàng không phản ứng hần mới gạt đầu.

- Đan phương này thật ra không phải của tiểu bối mà là của sư tôn.

- Có thể cho lão phu mượn xem không?

Hắn lấy ra hai mảnh giấy đưa cho hai lão, đột nhiên hắn cảm nhận được cơ thể mình đang nóng lên ánh mắt lập tức chuyển tới người huyết y lão già.

- Tiểu tử lão phu đoán không lầm bên trong cơ thể người có ít nhất ba loại thuộc tính đúng không?

- Ánh mắt Hỏa tiền bối thật lợi hại, tiểu bối quả thật đồng tu ngũ hành thuộc tính.

Ngoại trừ hai lão đầu đang nghiên cứu đan phương ra tất cả những người còn lại bên trong ánh mắt đều thoáng kinh ngạc, Ngọc Linh Lung lúc này mới quan sát kĩ, đúng là trên người tiểu tử này phát ra khí tức rất kì dị vừa tinh thuần nhưng lại giống như tạp chất.

- Tiểu tử có muốn báỉ ta làm sư phụ không?

- Hàn lão đầu tiểu tử này đồng tu ngũ hành thì có liên quan gì đến lão, huống hồ là ta phát hiện trước.

- Lão phu tuy tu luyện bằng hệ nhưng vũ kĩ ngũ hành cũng không thua lão già người.

Lý Thiên Hành nhìn hai lão tranh cãi trong lòng đất ý, đúng là thứ có giá trị thì đi đâu cũng sẽ có giá trị.

- Hai vị tiền bối không cần vì tiểu bối mà bất hòa, tiểu bối đã có sư tôn nên không muốn báỉ sư.

- Sư tôn của người là mấy tiểu tử bên trong hoàng gia học viện sao? lão phu chỉ cần nói một tiếng thì bọn chúng lập tức ngậm miệng, tiểu tử người không cần lo lắng.

- Nếu bọn chúng có ý kiến thì lão phu sẽ sang bằng luôn cái học viện đó.

Hắn nghe hai lão nói chỉ có thể cầu cứu Tổng hồ li, Tổng Tiền vừa nhìn liền hiểu ý lập tức bước ra hòa giải.

- Hai vị trưởng lão việc quan trọng trước mắt là chữa thương cho Ngọc Mị tiểu thư chuyện của tiểu Lý để sao đó tính được không?

Lúc này sự chú ý của mọi người đều tập trung lên người hai lão đan sư, chỉ cần hai đan phương kia không có vấn đề là có thể bắt đầu cứu người.

- Kì lạ đan phương này có chút kì quái, Lăng Hạc người có nhận ra chỗ kỳ lạ đó không?

- Ta cũng cảm thấy có chút vấn đề nhưng lại không biết nằm ở chỗ nào?

Ngọc Linh Lung nghe hai người nói liền tiến lại hỏi.

- Hai vị trưởng lão đan phương có vấn đề sao?

- Không phải là có vấn đề mà là có chút kì quái, các chủ yên tâm đan phương này tuyệt đối có thể luyện ra được hồi sinh đan cùng vệ hồn đan.

Hai lão nói xong lập tức đi đến đan thất, mọi người cũng đi theo phía sau, Lý Thiên Hành do dự một chút cũng đi theo có hai lão quái vật bên cạnh hắn cũng không muốn mạo hiểm sử dụng tử sắc linh khí để chữa thương.

Mọi người đứng bên ngoài chờ khoảng một canh giờ thì hai lão già bước ra trên mặt tràn đầy hưng phấn chứng tỏ đan dược đã được luyện chế thành công, hai lão vừa ra khỏi phòng lập tức đi tới chỗ của Lý Thiên Hành.

- Tiểu tử sư tôn của người ở chỗ nào chúng ta muốn gặp hắn.

- Hai vị tiền bối thứ lỗi sư tôn của tiểu bối hành tung bất định, tiểu bối bây giờ cũng không biết người đang ở đâu.

- Người không có cách nào liên lạc với hần sao?

- Thật sự không có.

Hai lão nghe hần trả lời trên gương mặt hiện lên vẻ thất vọng làm cho tâm trạng mọi người đang vui vẻ lại trở nên căng thẳng.

- Hai vị trưởng lão không lẽ đan phương có vấn đề sao?

- Các chủ không cần lo lắng.

Hai lão lấy ra hai viên đan dược đưa cho nàng, Ngọc Linh Lung tuy không biết luyện đan nhưng giám định chất lượng năng chắc chắn đứng đầu, ánh mắt đảo qua viên đan dược vài lần từ màu sắc, kích thước, hình dáng, hương dược đều đạt đến trình độ hoàn mỹ.

- Cả hai viên đều là cực phẩm đan dược.

- Không sai đan phương này đúng là thần kì không những tinh thuần tối đa linh dược lại có thể một lần nữa luyện chế tạp chất thành đan dược, từ khi chúng ta bước vào đan đạo vẫn chưa từng được chứng kiến.

- Đúng vậy người có thể chế tạo ra được đan phương hoàn mỹ như vậy có thể xem là kì tài, trên đại lục cũng chỉ có vài người mà thôi.

Hai lão nói xong ánh mắt nhìn Lý Thiên Hành lại trở nên nóng bỏng làm hần lạnh cả người.

- Linh Lung tỷ tỷ bây giờ việc quan trọng nhất là phải cứu Ngọc Mị.

Đoàn người lại quay trở lại căn phòng, Ngọc Linh Lung đưa hai viên đan dược cho Hần, Hóa nhị lão sao đó dẫn theo mọi người lui ra một bên.

Hai lão đầu đi đến bên cạnh giường từ trên người phát ra một khí thể bá đạo tuyệt luân, hàn khí bắt đầu bao phủ khắp nơi, Lý Thiên Hành có cảm giác như linh lực trong cơ mình đang bị đóng băng hần lập tức vận công chống đỡ, đúng lúc này trước mặt hần xuất hiện một luồng linh khí nhu hòa, hàn khí vừa chạm vào như nước đổ ra biển lớn hoàn toàn biến mất, bên trên chiếc giường Ngọc Mị bị hàn khí dày đặc bao lấy trên người nàng đã xuất hiện một lớp băng mỏng một lúc sao cả người nàng đều nằm bên trong khối băng.

Lúc này Hóa lão đầu vận công bắt đầu thiêu đốt độc trùng bên trong cơ thể nàng, ngọn lửa đỏ rực xuất hiện trên tay lão ánh sáng xuyên thấu qua mọi góc ngách trong phòng có cảm giác như toàn bộ hỏa linh khí trên đời này đều tập trung bên trong ngọn lửa đỏ, Hóa Tử Xuyên dựa vào cảm ứng của Hần Tu để xác định vị trí của độc trùng, hỏa diễm bắt đầu thiêu đốt phát ra tiếng xì xì sao đó bốc lên một làn khói trắng hoàn toàn không có nước rơi xuống, hỏa diễm thiêu đốt được một lúc đã tới trên người của Ngọc Mị, Lý Thiên Hành đứng một bên chỉ biết quay mặt đi, hôm nay hần vẫn muốn ăn thức ăn của Ngọc Thanh nấu (ta cũng chẳng muốn miêu tả cảnh này)

Sao hai canh giờ thân thể của Ngọc Mị chỉ còn 1/5, Hóa lão lấy hồi sinh đan cho nàng nuốt vào, phần thân thể bị đốt thành tro đã bắt đầu khôi phục như ban đầu, quả thật không hổ danh là linh đan diệu dược.

Ngọc Linh Lung đợi hai lão thu công lập tức tiến lại bên cạnh quan sát, Ngọc Mị nằm trên giường hai mắt vẫn nhắm chặt, vẻ mặt đã trở nên yên tĩnh, hơi thở có chút yếu nhược nhưng đã đều đặn theo từng nhịp, không còn bị đứt quãng, tình trạng coi như đã ổn định.

- Linh Lung thay mặt Ngọc Mị đa tạ các vị trưởng lão đã giúp đỡ.

- Các chủ không cần khách sáo đây là việc chúng ta nên làm.

Mấy lão già biết ở đây đã không còn phận sự của mình liền thức thối rồi đi, hai vị đan lão khi đi ngang qua người Lý Thiên Hành thì dừng lại, ánh mắt có chút kinh ngạc.

- Tiểu tử người chỉ mới là trúc cơ tại sao lại có thể luyện được tam phẩm đan dược.

Lý Thiên Hành trong lòng thầm mừng mấy lão già này đúng là thành tinh, ngay cả chuyện này cũng có thể nhìn ra được.

- Tất cả đều là công lao của sư tôn.

Hai lão đầu nghe hần nói có chút tin tưởng dù sao đan phương kia cũng quá thần kì.

- Tiểu đệ không cần phải đi, tỷ có chuyện muốn nói với đệ.

Hần nhìn vẻ mặt tươi cười kia trong lòng có chút bất an đành phải đứng một bên chờ đợi.

Ngọc Linh Lung sao khi kiểm tra thân thể của Ngọc Mị xong nàng lấy một tấm chăn đắp lại sao đó nhẹ nhàng rời khỏi căn phòng.

Lý Thiên Hành đi phía sau nàng ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn kiều đồn ẩn hiện, cơ thể bỗng chốc phát sinh biến hóa.

- Tiểu đệ đệ nếu như người muốn từ chiến lão ca sẽ không ngăn cản.

Hai người tiến vào bên trong một căn phòng khác, Ngọc Linh Lung xoay người trên tay nàng xuất hiện một chiếc nhẫn, với ánh mắt lạnh lùng của hắc lập tức nhận ra thứ trước mắt chính là không gian giới chỉ.

- Đây là thứ đệ cần.

Lý Thiên Hành tiến lên nhận lấy, hắc không cần phải đề phòng, nữ nhân trước mắt không thể nào hại hắc được, bên trong giới chỉ có một tấm lệnh bài màu đen một mặt ghi ba chữ Vạn bảo các mặt còn lại ghi một chữ địa, bên cạnh còn có hai bộ bảo giáp một bộ khá dày được làm bằng kim loại, bộ còn lại mỏng như cánh ve được làm từ vạn niên băng tẩm địa cấp thượng phẩm tài liệu, hắc cất giới chỉ vào trong và mặt trăng đầy hài lòng.

- Đa tạ tỷ tỷ.

- Nếu người đã gọi ta một tiếng tỷ tỷ vậy sao này ta sẽ nhận người làm đệ đệ vậy.

Ngọc Linh Lung tìm một chỗ ngồi xuống về mặt thân nhiên mang theo chút quan tâm nhìn hắc.

- Thiên Hành tỷ nghe nói đệ có một vị hôn thê tên là Ngọc Thanh đúng không?

Lý Thiên Hành nghe nàng nói trong lòng nhảy lên một cái, cổ gáy trần định sắc mặt.

- Đúng vậy, không biết tỷ tỷ có chuyện gì chỉ giáo?

- Nữ tử này thiên phú luyện đan cũng không tệ, tỷ muốn đưa nàng tới để đồ đệ phát triển tài năng đệ thấy có được không?

- À là việc này sao? đệ nghĩ không cần phải làm phiền tỷ tỷ, Ngọc Thanh chỉ vừa tiến vào nhị cấp trung kỳ, hoàng gia học viện sẽ thích hợp với nàng hơn.

- Nhưng tỷ vẫn muốn mang nàng đi thì sao?

Lý Thiên Hành nhìn nữ nhân trước mắt, ánh mắt bình tĩnh của nàng làm cho hắc có cảm giác bất lực giống như tất cả mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của nàng, bây giờ hắc mới nhận ra sai lầm của bản thân hắc đã đánh giá quá thấp nữ nhân này, các chủ vạn bảo các làm sao có thể đơn giản.

- Tỷ muốn thế nào?

- Chỉ cần đệ hứa với tỷ một chuyện sao này sẽ không có bất cứ phiền phức nào xảy ra với vị thê tử của đệ.

- Là chuyện gì?

- Sao này đệ phải nghe theo lời của tỷ.

- Không được.

- Vậy sao?

Nàng liếc nhìn hắc một cái tách trà trên tay nhẹ nhàng đặt xuống, Lý Thiên Hành nhìn sắc mặt lạnh nhạt của nàng trong lòng nguội đi phân nửa, cổ nở một nụ cười.

- Tỷ tỷ dù sao ta cũng là đệ đệ của tỷ cũng không cần phải tuyệt tình như vậy chứ?

- Trên đời này có đệ đệ ép tỷ tỷ của mình dùng đến tâm ma đại thế sao?

- Hay là như thế này được không chuyện lúc trước đệ yêu cầu xem như chưa từng xảy ra mấy thứ này đệ cũng không cần.

Hắc nói xong liền lấy ra giới chỉ trả lại cho nàng.

- Thứ tỷ đã tặng đi không bao giờ lấy lại, đệ yên tâm tỷ sẽ không ép đệ làm những chuyện quá đáng, chỉ là sao này có thể cần đệ giúp đỡ vài chuyện mà thôi.

- Thật sao?

- Tất nhiên, tỷ làm sao có thể hại đệ đệ của mình được.

Lý Thiên Hành nhìn nụ cười trước mặt có chút thất thần không phải là vì vẻ thiên kiều bá mị của nàng mà đến bây giờ hắc mới biết được mình không có khả năng đấu lại với nàng.

- Tại sao ta lại quên mất cửu vĩ yêu hồ mới là loài hồ li đáng sợ nhất, mấy lão hồ li kia còn không đủ sách dèp cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Rời thành

Lý Thiên Hành rời khỏi vạn bảo các về mặt tràn đầy thất vọng lần này tưởng đã bắt được một con cá lớn không ngờ lại sa vào một tấm lưới lớn hơn, đúng là đi đêm sẽ có ngày gặp ma.

- Không phải ma mà là hồ ly.

Trong lòng hắn vẫn có cảm giác bất an, nữ nhân kia thật sự quá lợi hại nếu như nàng ra tay với Ngọc Thanh thì hắn cũng không thể ngăn cản được.

- Lần này có lẽ lão tử nên dọn ỏ đi một thời gian.

Hắn vừa đi vừa suy nghĩ cuối cùng cũng tìm ra được một cách vẹn toàn, mấy hôm nay linh lực trong cơ thể đã có dấu hiệu bạo động trong vòng một tháng sẽ tiến vào kim đan cảnh, theo nội quy của học viện, học đồ trước khi tiến vào kim đan phải đi làm một nhiệm vụ đổi lấy điểm công hiến.

Lý Thiên Hành đi tới vũ điện, tất cả nhiệm vụ của học viện đều tập trung ở chỗ này, ánh mắt hắn đảo qua vài vòng liền tìm được một nhiệm vụ khá đơn giản.

- Huyền cấp nhiệm vụ: thu thập 10 cây tứ cấp linh dược thủy hoàn thảo nhận 1000đch.

Hắn đi tới đăng kí nhiệm vụ sao đó trở lại phòng mình.

- Thiên Hành sao hôm nay chàng lại trở về sớm như vậy?

- Ta về kiểm tra xem nàng có lười biếng hay không?

Lý Thiên Hành ánh mắt đảo một vòng, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

- Tiểu nha đầu kia hôm nay không đến đây sao?

- Hôm qua tiểu Linh đã bế quan chuẩn bị đột phá đan sư nhị cấp hậu kỳ, chàng tìm muội ấy có chuyện gì sao?

- Ta với nha đầu đó thì có chuyện gì để nói.

Hắn tìm một chỗ ngồi xuống sẵn tiện kéo nàng ngồi bên cạnh.

- Thanh nhi ta sẽ đi đến Chung Nam, nàng có muốn đi cùng không?

- Chàng đến Chung Nam làm gì?

- Phu quân của nàng đã sắp tiến vào kim đan cảnh nên cần phải đi làm một số thủ tục cho học viện với lại nàng đã lâu rồi không trở về hắn là rất nhớ nhà.

Ngọc Thanh nghe hắn nói trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp nàng khẽ dựa vào lồng ngực nam nhân của mình.

- Khi nào chúng ta khởi hành?

- Nếu như nàng không có vấn đề cần giải quyết thì ngày mai chúng ta có thể xuất phát.

Hai người tâm sự một lúc Lý Thiên Hành lấy ra một bộ kim tằm giáp đưa cho nàng, Ngọc Thanh khi biết được giá trị của bộ giáp lúc đầu còn từ chối nhưng sao đó bị dâm uy của hắn khuất phục chỉ đành hạnh phúc nhận lấy.

Sáng hôm sau hai người rời khỏi vương thành đi đến cửa phía tây, nơi này có một truyền tống trận đi tới Vọng thành, trước khi đi tới Chung Nam hắn còn muốn đi thăm hai người huynh đệ lúc trước, Lý Thiên Hành tốn hai ngàn thượng phẩm linh thạch mới có thể mua được hai vé truyền tống đó là lý do vì sao ngay cả một công chúa như Ngọc Thanh cũng phải ngồi xe ngựa đến vương thành.

- Chỉ đi tới Vọng thành đã tốn hai ngàn thượng phẩm linh thạch vậy xuyên việt như lão tử phải tốn bao nhiêu?

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy vị sư phụ kia không đơn giản đáng tiếc là bây giờ lão đang nghỉ dưỡng ở địa cầu nếu không hắn cũng không phải khổ sở đến nỗi phải bỏ nhà ra đi, vừa tiến vào bên trong truyền tống trận chỉ thấy một luồng ánh sáng lóe lên, trước mặt đã là một khung cảnh khác.

- Thứ này đúng là không tệ vừa an toàn lại nhanh chóng nếu lão tử có cơ hội trở về địa cầu nhất định phải làm vài cái đến lúc đó mấy con chim sắt trên trời cũng chỉ có nước hít không khí mà thôi.

Hai người đi tìm một khách điểm thuê lấy một căn phòng, hắn nhìn tên tiểu nhị rời đi liền ném cho hắn một túi trữ vật.

- Người đi mua cho ta hai con khoai mã hành vân số còn lại cho người.

- Tiểu nhân tuân lệnh.

Lý Thiên Hành nằm trên giường khoe miệng khe cong lên, lần trước cùng bọn người Trương Tam, Liễu Chính tới đây muốn tìm chỗ ở cũng không phải là dễ dàng, bây giờ có một đóng gia tài bên trong giới chỉ cho dù là hoàng cung cũng có thể qua đêm được.

- Đòi người đứng là vô thường chẳng ai có thể biết được chuyện gì sẽ xảy ra, Ngọc Thanh thấy phu quân nói có đúng không?

Hắn đợi một lúc vẫn không thấy ai trả lời, ánh mắt đảo qua vài vòng thì không thấy bóng dáng nàng đâu, Lý Thiên Hành dùng thần thức tìm một lúc phát hiện bên trong phòng tắm truyền đến tiếng động.

- Có nên tiến vào hay không? Nếu bây giờ đi vào thì lão tử chẳng khác nào tiểu nhân nhưng không tiến vào ngay cả tiểu nhân cũng không bằng.

Lý Thiên Hành suy nghĩ thông suốt bắt đầu đẩy cửa tiến vào, hai tay hắn chưa chạm đến thì cánh cửa đã tự động mở ra.

- Ngay cả ông trời cũng giúp lão tử.

Ngọc Thanh từ bên trong bước ra ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn.

- Thiên Hành sao chàng lại đứng chỗ này?

Ngọc Thanh thấy hắn không trả lời ánh mắt lại còn nhìn chăm chăm mình gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, vô cùng mê người.

Lý Thiên Hành nhìn nữ nhân trước mặt y phục mỏng manh bao lấy cơ thể căng mọng để lộ ra đường cong mê người, mái tóc đen óng mượt như suối, buồn như thác, gương mặt tuyệt mỹ kết hợp với làn da sáng bóng bị nước ẩm làm cho ửng đỏ, cả người nàng như bừng sáng chẳng khác nào tiên từ lạc lối nhân gian, từ trên người nàng tỏa ra mùi hương như lan như xạ, hắn cảm thấy bên trong cơ thể đang có thứ gì đó bùng phát, yết hầu khô khốc lời nói trở nên khàn đi.

- Muội... muội tắm xong rồi sao?

- Ân.

Ngọc Thanh khẽ gạt đầu gương mặt cuối xuống không dám đối diện với ánh mắt của hắn.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng cừ non gặp sói của nàng làm hắn phải vận hơn 200% công lực mới có thể áp chế không biến thân hiện nguyên hình, hắn từng bước tiến lại gần nàng khoảng cách giữa hai người mỗi lúc càng gần đến khi hai người gần như dính vào nhau, mới ngừng lại.

- Thanh nhi nàng là nữ nhân tuyệt nhất ta từng thấy, kiếp này có thể lấy được nàng ta đã không còn gì hối tiếc.

Ngọc Thanh ngẩn đầu nhìn ánh mắt nam nhân trước mặt trong lòng lang tỏa một cảm giác vừa ấm áp vừa ngọt ngào, thân thể nàng như tê dại, toàn thân mềm nhũn ngã vào người hắn.

Lý Thiên Hành vòng tay ôm lấy thân thể mềm mại, hắn ôm nàng tiến lại bên cạnh giường, cảm giác sáng khoái truyền đến làm tinh thần hắn hưng phấn hơn bao giờ hết.

- Chàng... chàng muốn làm gì?

- Không phải nàng muốn có con sao?

Ngọc Thanh nghe hắn nói khẽ quay mặt sang một bên, giọng nói tràn đầy ngượng ngùng.

- Chàng như thế này làm sao thiếp có thể vận công phối hợp?

- Nàng không cần làm gì hết chỉ cần nằm im là được.

Lý Thiên Hành nói xong khẽ áp người tới hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng để tránh nha đầu này lại nhắc đến hai từ kia, cảm giác mềm mại, ngọt ngào truyền đến làm cho hai người có chút mê dại, hai tay hắn bắt đầu tìm đường mở lối khám phá nhị sơn, Ngọc Thanh cảm giác cơ thể mình dần nóng lên ẩn sâu bên trong còn có một cảm giác kì lạ đến khó tả.

- Thiên Hành... thật sự không cần thiếp vận... vận công sao?

- Không cần, phu quân sẽ chỉ cho nàng một công pháp vô cùng bá đạo sao này nàng muốn sinh bao nhiêu hài tử cũng được.

Ngọc Thanh cảm thấy bên trong cơ thể có thứ gì đó giống như sắp bạo phát, toàn thân nàng rung lên cả người buồn lòng vô lực nằm im bỏ mặc mọi thứ cho số mệnh, Lý Thiên Hành thấy kế hoạch đã thành công hắn nhanh chóng thoát y, thực hiện kế hoạch vĩ đại nhất của hắn, tương lai gia tộc họ Lý sao này tất cả đều nhờ ngày hôm nay, bên trong căn phòng vang lên một tiếng cao vút báo hiệu một nữ nhân mới chào đời.

Sáng hôm sao hai người rời khỏi khách điểm, cười khoái mã hành vân hướng Chung Nam lao đi, khoái mã hành vân lao đi như tên bắn tốc độ nhanh như gió, thoát cái hai người đã rời khỏi Vọng thành với tốc độ hiện tại không quá hai ngày có thể đi đến Lý Sơn trấn, trên đường đi Lý Thiên Hành ánh mắt luôn dính trên người Ngọc Thanh, từ khi được hãn khai hoang cơ thể của nàng hoàn toàn biến đổi từ một thiếu nữ thanh xuân vui vẻ bây giờ lại mang thêm vài phần thành thực quyền rũ, ánh mắt trong sáng ẩn hiện xuân tình, mỗi lần hai người đối mặt gương mặt của nàng trở nên ửng đỏ vẻ đẹp thiên kiều bá mị đủ sức liệt sát chứng nhân.

- Thanh nhi chúng ta nghỉ ngơi một chút đi.

Hai người tìm một chỗ nghỉ ngơi, Lý Thiên Hành thu hai con tạp giao kia vào bên trong giới chỉ sao đó tiến lại ngồi bên cạnh nàng.

- Thanh nhi nàng có cảm thấy chỗ nào không khỏe không?

Ngọc Thanh nghe hãn hỏi hai má ửng đỏ bây giờ trên cơ thể nàng chỉ có một chỗ là không khỏe.

- Thiếp không sao?

- Thật không?

Nàng nhìn về mặt của hãn trong lòng cảm thấy không ổn liền nói sang chuyện khác.

- Phu quân công pháp tối qua chàng dùng tên gì vậy? tại sao lúc trước thiếp chưa từng nghe mẫu thân nói đến.

- Nàng nói công pháp nào?

- Là... là... công pháp tối hôm qua...

- À nàng đang nói đến công pháp uẩn thai kia sao?

- Ân...

Ngọc Thanh cuối đầu phát ra âm thanh như muỗi kêu.

- Đó là công pháp gia truyền mấy trăm vạn năm của gia tộc ta, phu quân của nàng may mắn được một vị tiên bối vang danh thiên hạ Tokuda truyền thụ hình như tên là hồn độn khai sơ thủy tổ hồng mộng tạo hóa nguyên sinh thiên địa vạn vật duy ngã bất hoang giao hợp công.

Hãn nói xong về mặt đất ý nhìn nàng, cũng may nha đầu này từ nhỏ mang dị bệnh chỉ có thể ở trong cung, đối với thế sự nhân sinh vẫn như tờ giấy trắng nếu đổi lại là Ngọc Mị hay là vị tỷ tỷ kia thì kế hoạch vĩ đại của hãn đã bị bóp chết từ trong trứng nước, Lý Thiên Hành suy nghĩ tới đây trong đầu lại xuất hiện hình bóng của Ngọc Linh Lung cùng với nụ cười thân nhiên như hoa trời nước chảy, trong lòng rung lên một cái.

- Thiên Hành bây giờ thiếp đã mang cốt nhục của chàng rồi sao?

- Vẫn chưa, công pháp này tuy vô cùng bá đạo nhưng lại có một nhược điểm là rất khó thành công phải thường xuyên tu luyện bất kể ngày đêm, bất chấp tư thế thì mới có hiệu quả.

Ngọc Thanh im lặng một lúc sao đó quay sang nhìn hãn.

- Thiên Hành hay là chúng ta dùng cách của mẫu thân thiếp được không?

- Thanh nhi nàng phải biết mọi thứ trên đời đều phải có cái giá của nó, công pháp này tuy khó thành nhưng sao khi con của chúng ta sinh ra sẽ trở thành một tuyệt thế kì tài, vạn người chưa chắc có một, tiền đồ vô lượng, lưu danh thiên cổ.

- Thiếp hiểu rồi, là do thiếp quá nóng vội.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Hội ngộ

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng ủ rũ của nàng trong lòng có chút áy náy, nữ tử ở đại lục này luôn có quan niệm sao khi lấy chồng nhất định phải có nhi tử, không những thế mà nhi tử của họ phải là một thiên tài nếu không nữ nhân đó rất khó được gia tộc nam nhân coi trọng.

- Ngọc Thanh nếu nàng vẫn cảm thấy lo lắng thì bây giờ chúng ta có thể tiếp tục tu luyện.

- Bây giờ... ở đây sao?

- Nàng quên phu quân nàng có một bảo bối tốt hay sao?

Hắn không đợi nàng phản ứng lập tức mang nàng vào giới chỉ bắt đầu đại chiến.

Hai ngày sau Lý Thiên Hành tiến vào Lý Sơn trấn, hắn tìm một khách điểm thuê một căn phòng sao đó đưa Ngọc Thanh vào bên trong giới chỉ còn bản thân thì đi tới chỗ của dong binh hội.

- Vị huynh đệ này có thể cho ta hỏi thăm vài chuyện được không?

- Khách quan muốn hỏi thăm chuyện gì?

- Không biết gần đây có vị đạo hữu nào tên Trương Tam, Liễu Chính đến nhận nhiệm vụ không?

- Khách quan thật sự xin lỗi tiểu nhân không thể tiết lộ thông tin của khách hàng.

Lý Thiên Hành thật không ngờ nơi đây lại làm ăn chuyên nghiệp như vậy, hắn suy nghĩ một lúc quay sang nói.

- Ta muốn thông báo một cái hoàng cấp nhiệm vụ, trong vòng 1 ngày nếu ai biết được tung tích của Trương Tam, Liễu Chính sẽ thưởng 5000 linh thạch hạ phẩm.

- Khách quan đợi một chút để tiểu nhân chuẩn bị.

Tên nhân viên vừa rời đi thì một tên đại hán tiến lại bên cạnh hắn.

- Huynh đệ muốn tìm bọn người Trương Tam, Liễu Chính sao? ta biết tin tức của bọn họ.

- Vị đại ca này không biết phải xưng hô thế nào?

- Ta là Tiêu Sơn, người muốn tìm hai người họ làm gì?

- Tiểu đệ là Lý Thiên Hành trước đây từng cùng Tam ca đi làm nhiệm vụ đúng lúc đi ngang qua đây nên muốn tìm bọn họ ôn lại chuyện cũ.

Đại hán đánh giá Lý Thiên Hành vài lần trên mặt hiện lên vẻ tán thưởng.

- Người chính là tiểu Lý sao? hai tên kia cũng thường xuyên nhắc tới người, nếu chúng biết người đến tìm chắc chắn sẽ rất vui.

Lý Thiên Hành đi theo Tiêu Sơn rời khỏi dong binh hội, trên đường đi hắn liên tục hỏi về chuyện của Trương Tam, Liễu Chính bây giờ hai người bọn họ đã là thành viên của thợ săn dong binh đoàn mà Tiêu Sơn trước mặt chính là đoàn trưởng, Lý Thiên Hành đánh giá vị đại hán này vài lần, tu vi chỉ đạt trúc cơ đỉnh phong xem ra thợ săn dong binh đoàn cũng không lớn lắm.

Hai người đi được một lúc thì đến trước một dải nhà gỗ nhìn sơ qua cũng không tệ.

- Người đứng đây đợi một lát để ta đi tìm bọn chúng.

Tiêu Sơn đi vào bên trong được một lúc thì hai bóng hình đột nhiên xong ra, Lý Thiên Hành còn tưởng mình bị gài khi nhìn kỹ lại mới nhận ra hai người trước mặt là Trương Tam, Liễu Chính.

- Tiểu Lý cuối cùng tiểu tử người cũng đến, ta còn tưởng người quên chúng ta rồi chứ?

Trương Tam chạy đến bên cạnh hắn vỗ vai vài cái, miệng cười hào sảng, Lý Thiên Hành có cảm giác như chân bị lún xuống đất, vị Tam ca này cũng quá bạo lực đi.

- Lý huynh đệ sao bây giờ người mới đến? có phải tiểu tử người ở Vương thành hưởng phúc nên đến bây giờ mới nhớ tới hai huynh đệ chúng ta đúng không?

- Tiểu đệ làm sao có thể quên hai huynh được chứ, lần này đệ làm công hiến trùng hợp đi ngang qua đây lập tức chạy đến tìm hai huynh.

- Tiểu Lý đệ thật sự tiến vào hoàng gia học viện sao?

Lý Thiên Hành gật đầu lấy ra tám ngọc bài đưa cho hai người xem.

- Chỉ là may mắn mà thôi.

Lý Chính vừa nhìn liền nhận ra đây là ngọc bài chứng minh thân phận đệ tử học viện lập tức đoạt lấy cẩn thận quan sát.

- Thì ra ngọc bài là như thế này? cũng chẳng có gì đặc biệt vậy mà lúc trước ta đến học viện lại thấy bọn kia xem chúng như bảo vật.

Lý Chính nhìn một chút cũng không thấy khác gì mấy mảnh ngọc bình thường.

- Tiểu Lý lần này đệ tiến vào học viện đúng là một tin vui a, Tam ca phải mở tiệc lớn để chúc mừng mới được.

- Làm sao có thể làm phiền Tam ca được, lần này phải là đệ mời mọi người mới đúng.

- Vậy chúng ta mau vào trong thôi.

Ba người tiến vào bên trong Trương Tam lấy ra một đồng thịt lớn để trước mặt.

- Tiểu Lý lâu rồi không ăn thịt do đệ nướng bây giờ vừa nghĩ đến đã thấy thèm.

Lý Thiên Hành nhìn đồng thịt lớn trước mắt đều là thịt yêu thú cấp một, cấp hai nếu đem đi bán ít nhất cũng được mấy trăm hạ phẩm linh thạch, Tam ca lần này đúng là chơi lớn.

- Vậy được rồi lần này đệ sẽ làm cho mọi người ăn thỏa thích.

- Tiểu Chính đi kêu mấy huynh đệ khác đến đây luôn đi.

- Đệ biết rồi.

Lý Thiên Hành lấy ra dụng cụ bắt đầu nướng thịt mấy thứ này đều là lúc trước hắn mua cho Ngọc Thanh, ngay cả linh hỏa cũng được triệu ra, một lúc sao mùi thịt nướng bay khắp căn phòng, Liễu Chính vừa trở lại liền chạy đến chỗ hắn.

- Tiểu Lý tay nghề của đệ lại có tiến bộ.

Lý Thiên Hành nhìn 5, 6 người vừa tiến vào phòng đều là thành viên của thợ săn dong binh đoàn, đúng như hắn dự đoán mấy người trước mặt chỉ có tu vi Trúc Cơ.

- Lão tam hôm nay lại mở tiệc nữa sao? Ồ, ngay cả thịt yêu thú cũng lấy ra.

- Tiều huynh thịt này không phải của ta mà là của tiểu Lý.

- Không sao, không sao của ai cũng vậy chỉ cần có ăn là được.

Lý Thiên Hành đem mấy chục cân thịt nướng để trên bàn hương thơm tỏa ra bốn phía làm mấy tên kia thèm nhỏ dãi, ánh mắt tên nào cũng phát hỏa như nhìn mỹ nữ thỏa thân, phải biết số thịt này đều là của hắc sắc phi ưng tứ cấp yêu thú cho dù là nguyên anh cảnh cũng chưa chắc có thể ăn.

- Mọi người không cần khách sáo muốn ăn bao nhiêu cũng được hôm nay tiểu đệ bao hết.

Hắn vừa nói xong mấy thanh niên mạnh động lập tức lao tới mỗi người một tay cầm một cân thịt tay kia cầm một bình rượu vừa ăn vừa nói vô cùng náo nhiệt.

- Tiểu Lý đệ không uống rượu sao?

- Tam ca tửu lượng của đệ rất kém sợ là không uống được.

- Không biết uống rượu sao xứng là nam nhân, cầm lấy.

Trương Tam ném cho hắn một bình rượu, Lý Thiên Hành vội tiếp lấy bên trong ít nhất cũng hơn 10 cân rượu, dưới ánh mắt uy hiếp của mọi người hắn chỉ biết cam chịu số phận, hai tay giơ bình rượu lên nốc một hơi, linh tửu vừa tiến vào cơ thể lập tức tỏa ra một luồng nhiệt lượng phủ lấy toàn thân, khuôn mặt đỏ bừng đầu óc trở nên mơ màng, đột nhiên từ sắc linh khí bạo động Lý Thiên Hành lập tức thanh tỉnh, nhiệt lượng bên trong cơ thể cũng biến mất ngoại trừ khuôn mặt còn đỏ bừng thì chẳng khác nào như uống nước lã.

- Tam ca lần này tới đệ kính huynh.

- Tốt.

Lý Thiên Hành xong vào chiến trường bắt đầu càn quét dù sao đây dù sao đây cũng là thịt của hắn, ăn được bao nhiêu thì gỡ vốn bấy nhiêu, hơn mười thanh niên bạo động quỷ điên cuồng tới nửa đêm sao đó tất cả đều lăn ra ngủ.

Sáng hôm sau khi hắn tỉnh lại thì mấy thanh niên kia vẫn còn mơ xuân mộng, ánh mắt đảo qua căn phòng vài lần bên trên vách tường chất đầy hàng ngũoi hắn là vũ khí mấy thanh niên này dùng đi sẵn, thần thư quét qua chỗ bên cạnh lập tức đầu óc thanh tỉnh, Lý Thiên Hành từ trên giường phi thân xuống nhặt lấy mấy mảnh binh khí nằm trong góc phòng thần thư bên trong liên tục quét hơn 10 lần.

- Tại sao mấy thứ này lại nằm ở đây?

Trước mặt là một đóng mảnh vụn binh khí, nhìn qua vô cùng cũ nát nếu như không có thần thư trong người cũng không ai tin những thứ này đều được làm từ thiên cấp tài liệu, đáng tiếc là không có binh khí nào dùng được, mấy món này đều đã độ kiếp muốn tình lọc lại là điều không thể.

- Mấy thứ này tồn tại ít nhất cũng hơn trăm vạn năm, không lẽ nơi đây tồn tại một di tích thượng cổ.

Lý Thiên Hành nghĩ đến đây hai mắt rực rỡ, hần lập tức đi tới chỗ Liễu Chính đánh thức tên ngái ngủ này dậy.

- Liễu Chính huynh đệ muốn đi di hồng viện huynh có muốn đi chung không?

- Tiểu Lý bây giờ bọn họ vẫn chưa mở cửa đâu, đợi đến lúc trưa vắng khách giá cả sẽ rẻ hơn.

Liễu Chính bị hần phá đến không ngủ được chỉ có thể ngồi dậy ánh mắt bất thiện nhìn tiểu đệ trước mặt.

- Tiểu Lý huynh biết đệ còn trẻ nhưng phải kiềm chế một chút nếu không sẽ ảnh hưởng rất lớn đến căn cơ này.

- Liễu huynh mấy mảnh binh khí này ở đâu mọi người có được vậy?

Liễu Chính liếc nhìn mảnh sắt vụn trên tay hần, ánh mắt có chút mơ màng.

- Thứ này à... là lúc trước mấy người chúng ta tiến vào vạn lý sơn tìm được bên cạnh một thác nước, tam ca thấy bọn chúng vừa cứng vừa sắc nên muốn mang về rèn lại thành một kiện binh khí.

- Huynh còn nhớ thác nước đó ở chỗ nào không?

- Thác nước đó nằm gần một ngọn núi gọi là Trần Phong sơn từ Lý Sơn trấn đi đến đó ít nhất cũng mất gần hai ngày đường.

- Liễu huynh bây giờ đệ có chuyện cần phải đi sao này có cơ hội sẽ đến tìm mọi người.

- Đệ không đợi Tam ca tỉnh lại sao?

- Đến lúc đó sợ là đệ lại không đi được, thứ này huynh đưa cho Tam ca giúp đệ.

Lý Thiên Hành ném lại cho Liễu Chính một túi trữ vật sao đó liền rời đi, hần nhìn mảnh binh khí trên tay có thể thấy rõ ba đường vân mờ nhạt chứng tỏ thứ này đã từng là một kiện thiên cấp thượng phẩm binh khí nếu đào được ở đây nhất định sẽ kiếm được một món lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tới Chung Nam

Lý Thiên Hành trở về khách điểm tìm tên tiểu nhị lấy khoái mã hành vân sao đó rồi Vọng thành.

Vạn lý sơn nằm giữa Lý Sơn trấn và Chung Nam tiểu quốc cũng chính là nơi hần xuất thế, Lý Thiên Hành quan sát khung cảnh nơi đây lại nhớ tới bọn người tiểu Tứ, ánh mắt nhìn sang nữ nhân bên cạnh nếu không phải mai mắn gặp nàng nói không chừng bây giờ hần còn là một dã nhân.

- Thanh nhi còn nhớ chỗ này không?

- Ân, đây là nơi đầu tiên thiếp gặp chàng.

- Lúc đó nếu như không có nàng giúp đỡ có lẽ đã không có ta ngày hôm nay, ta phải trả ơn nàng như thế nào đây?

Ngọc Thanh nhìn nụ cười bi ối của hần bộ dáng trở nên bối rối, lúc đó thời gian của nàng cũng không còn bao nhiêu nàng cho hần hóa gian chỉ vì sợ trẻ thời gian đến gặp mẫu thân mà thôi.

Lý Thiên Hành dựa theo lời của Liễu Chính bắt đầu tìm kiếm, trên Trần Phong sơn có một thác nước vì vậy chỉ cần đi theo mấy dòng suối thì có thể tìm được, hai người đi được nửa ngày trước mặt xuất hiện một thác nước lớn cao hơn 100 trượng, bọt nước trắng xóa, hơi nước như mây nhìn từ xa trong như bạch long xuất hải, xung quanh đại thụ chống trời, trên mỗi thân cây đều có vết cào của yêu thú nơi đây đúng là Trần Phong sơn.

- Đúng là nơi này rồi.

Hai người xuống ngựa đi một vòng xung quanh, thần thư vừa quét qua vài vòng sắc mặt hần liên tục biến đổi từ vui mừng chuyển sang kinh ngạc sao đó là mờ mịt, Lý Thiên Hành đi đến gần một bụi cỏ lầy chân đá vài cái, bên dưới mặt đất xuất hiện một mảnh vụn đen bóng trên bề mặt vẫn còn một số vết

nứt, thần thư quét thêm vài lần trong vòng 10 trượng có ít nhất mười mấy mảnh vỡ.

- Từ khi nào thiên cấp vũ khí lại giống như phé thải thế này?

- Thiên Hành có chuyện gì sao?

Ngọc Thanh nhìn về mặt đáng ghét của hắn liền đi tới bên cạnh.

- Nàng đứng đây đợi ta một chút, ta đi xuống phía dưới xem thử.

- Chẳng nhớ cần thận.

Lý Thiên Hành đi xuống gần thác nước, bên dưới dòng thác số lượng mảnh vỡ nhiều hơn bên trên đến mấy chục lần nhưng lại không có một cái nào hoàn chỉnh, hắn càng xem trong lòng càng khó chịu.

- Chẳng lẽ nơi đây cũng có bà con với lão sư phụ kia sao?

Từ số lượng mảnh vỡ có thể đoán được nơi này có ít nhất 100 kiện thiên cấp binh khí đã bị phá hủy không hiểu tên nào lại phá của như vậy, Lý Thiên Hành nhìn thêm vài lần cuối cùng cũng cần răng rời đi, toàn bộ mảnh vỡ nơi đây đều nằm bên trên mặt đất từ dấu tích trên mảnh vỡ thì mấy thứ này chỉ xuất hiện cách đây vài năm nên không thể nào là một di tích thượng cổ, đột nhiên từ sắc linh khí trong cơ thể bạo động hắn lập tức chạy tới chỗ Ngọc Thanh.

- Thanh nhi mau lên ngựa.

Ngọc Thanh còn chưa hiểu chuyện gì thì một tiếng rống kinh thiên truyền đến sao đó là liên tục vài trăm tiếng rống nối tiếp nhau, nàng vừa leo lên ngựa thì Lý Thiên Hành đã tới bên cạnh, khoái mã hành vân hai vó vung lên phi như bay ra khỏi khu rừng, phía sau hàng ngàn con yêu lang đuổi theo không dứt.

Lý Thiên Hành nhìn đàn yêu lang đen kịt như hoàng hà cuống tới ánh mắt có chút kinh ngạc.

- Lão tử cũng không có đào đến tổ tiên bọn chúng cần gì phải đuổi theo nhiệt tình như vậy?

Hắn lấy trong giới chỉ mấy chục viên tam cấp bạo đạn ném về phía yêu lang, bạo đạn vừa chạm đất lập tức nổ tung chẳng khác gì một quả lựu đạn hơn mấy chục nhị phẩm yêu lang đi đâu đều bị nổ đến tan xác, mấy con yêu lang phía sau vừa nhìn thấy mùi máu hai mắt đỏ rực khí thế trở nên cuồng bạo tốc độ lại tăng thêm mấy phần, Lý Thiên Hành thật không ngờ mấy thanh niên này lại bạo động như vậy hắn lấy ra mấy chục viên hóa vụ đạn ném xuống xung quanh vài chục dặm đều bị khói trắng bao phủ, khí tức nhiễu loạn cho dù là yêu lang cũng không thể nhìn được gì.

Hai người phi thêm nửa canh giờ đến khi bọn yêu lang không còn đuổi theo mới tìm một chỗ nghỉ chân.

- Ngọc Thanh có bị thương ở đâu không?

- Thiếp không sao?

Lý Thiên Hành tiến lại bên cạnh kiểm tra cơ thể nàng vài lần ngoại trừ sắc mặt hơi tái, ngọc phong pháp phòng mất ổn định ra mọi chuyện đều bình thường.

- Nàng biết đây là nơi nào không?

- Chúng ta vẫn ở trong Vạn lý sơn phía trước vài trăm dặm là biên giới của Chung Nam tiểu quốc.

- Vậy hôm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây, ngày mai tiếp tục lên đường.

- Ân.

Lần này hai người không tiến vào giới chỉ, hắn dựng trại bên ngoài khu rừng sao đó đốt một đồng lửa bắt đầu nướng thịt, Ngọc Thanh ngồi bên cạnh thỉnh thoảng lại thêm một ít gia vị.

- Thanh nhi lần này trở về Chung Nam nàng muốn ở lại bao lâu?

- Chẳng ở bao lâu thiếp sẽ ở bấy lâu.

Hắn nghe nàng nói liền thở phào một hơi nhẹ nhõm, lần này đưa nàng trở về trong lòng có chút lo lắng sợ nàng giống như mấy nữ nhân kia ở luôn trong nhà đợi hắn đem sính lễ đến mới chịu lộ mặt thì tiêu mất, lúc trước thì còn đợi được nhưng từ sau đêm hôm ấy hai người dính nhau như sam nếu bây giờ đột nhiên nàng biến mất hắn thật sự cũng không biết phải làm sao?

- Xem ra là do lão tử ăn no rừng mỡ không có chuyện gì làm nên mới suy nghĩ lung tung, sao này phải tập trung tu luyện để tránh rảnh rỗi sinh nông nổi.

Lý Thiên Hành nghĩ thông suốt mọi chuyện tinh thần vô cùng hưng phấn.

- Thanh nhi cũng không còn sớm nữa chúng ta mau đi luyện công thôi.

Nàng nghe đến hai chữ luyện công gương mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, trong đầu không tự chủ nghĩ đến mấy tư thế hoan đường kia, đột nhiên Ngọc Thanh cảm thấy một cánh tay ôm lấy eo mình, thân thể bị nhấc bổng lên.

- Á... Thiên Hành chàng muốn làm gì?

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng hoảng hốt của nàng hòa khí trong lòng bạo phát, trên khuôn mặt hiện lên nụ cười vô sỉ mang theo chút bỉ ổi, hạ lưu, dè tiện...

- Nàng nói xem ta muốn làm gì? hắc hắc tiểu nha đầu không cần chống cự vô ích, hôm nay lão tử nhất định phải ăn người khắc khắc...

Hắn nói xong ôm nàng tiến vào bên trong giới chỉ xung quanh chỉ còn lại một cái trại trống không cùng tiếng kêu sợ hãi của Ngọc Thanh.

Ba ngày sau hai người tiến vào Chung Nam tiểu quốc, Lý Thiên Hành đưa nàng tới trước hoàng cung, hắn lấy ra một bình đan dược cho nàng.

- Đây là truy tung đan khi nào ta làm xong nhiệm vụ sẽ dùng thứ này liên lạc với nàng.

- Thiên Hành chàng nhớ bảo trọng.

Ngọc Thanh cầm lấy bình đan dược cười khoái mã hành vân rồi đi, Lý Thiên Hành nhìn nàng tiến vào hoàng cung mới an tâm, hắn đi một vòng Chung Nam thành tuy đây là trung tâm của Chung Nam tiểu quốc nhưng diện tích lại thua xa Vọng thành.

- Không biết đế thành còn lớn đến mức nào?

Sao khi tìm kiếm một lúc cuối cùng hắn cũng tìm được phân nhánh của học viện, Lý Thiên Hành tiến vào bên trong đăng kí nhiệm vụ sao đó đi tìm một khách điểm nghỉ ngơi.

- Khách quan người muốn dùng thức ăn hay ở trọ?

- Lấy cho ta một căn phòng sẵn tiện đem thêm vài món ăn.

- Mời khách quan lên lầu.

Lý Thiên Hành đi theo tiểu nhị lên lầu khi hắn đi ngang qua một căn phòng thần thư bên trong cơ thể khẽ biến.

- Khí tức này là...

Trong đầu hắn xuất hiện hình dáng của một tiểu ma nữ vô cùng bá đạo, mém chút nữa đã hại đời trai của hắn.

- Khách quan đây là phòng của ngài.

- Không phải trùng hợp vậy chứ?

Phòng của hắn lại nằm đối diện với căn phòng của tiểu ma nữ kia.

- Khách quan có vấn đề gì sao?

- À không có, đúng rồi chỗ của các người còn căn phòng nào khác không? ta cảm thấy nơi này không hợp phong thủy cho lắm, tốt nhất là một căn phòng hướng phía tây.

- Tất nhiên là có mời khách quan đi theo tiểu nhân.

Lý Thiên Hành tiến vào phòng, trong đầu liên tục xoay chuyển, lần này tiểu ma nữ kia đến đây là trùng hợp hay là cố ý nếu như nàng thật sự vì hắn mà đến vậy thì có trò vui để xem rồi.

- Không được, chuyện này nhất định phải làm rõ.

Hắn lấy ra một viên tứ cấp ẩn linh đan cầm trong tay trong lòng có chút do dự, tuy đan dược này có thể giúp hắn ẩn núp không bị tiểu ma nữ kia phát hiện nhưng hai lão già lúc trước đi cùng nàng thì chắc chắn không tránh khỏi.

- Nếu tiểu nha đầu kia dám manh động thì lão tử sẽ gọi tiểu Hắc ra cùng bọn chúng đại chiến một trận, lão tử không tin hai bộ xương già kia có thể đuổi kịp ngũ cấp phi hành yêu thú.

Lý Thiên Hành vừa suy nghĩ thông suốt liền đem viên đan dược nuốt vào sao đó vận ẩn thân thuật đi tới phòng tiểu ma nữ, hắn đứng bên ngoài quan sát một lúc phát hiện trong phòng im lặng không có một chút động tĩnh.

- Không lẽ bọn chúng đi rồi?

Trong lúc hắn còn không biết phải làm sao thì đúng lúc này tên tiểu nhị xuất hiện trên tay còn mang theo vài món ăn lúc trước hắn gọi.

- Khách quan còn có chuyện gì muốn căn dặn tiểu nhân sao?
- Không có, ta chỉ muốn xuống phía dưới ăn cho thoải mái một chút, à đúng rồi người có biết chủ nhân của căn phòng này ở đâu không?
- Hai vị khách quan bên trong đang ngồi ăn ở dưới, khách quan có cần tiểu nhân dẫn đường không?
- Chỉ có hai người sao?
- Đúng vậy chỉ có hai người.

Lý Thiên Hành lấy ra hai viên hạ phẩm linh thạch đưa cho tên tiểu nhị, lần này chỉ có hai người hắn cũng không cần quá kiên kị ma nữ kia.

- Đây là thức ăn của ta đúng không? để tự ta mang xuống là được.
- Dạ được, nếu khách quan có yêu cầu gì cứ gọi tiểu nhân một tiếng.

Lý Thiên Hành đi đến chỗ cầu thang ánh mắt liên tục liếc nhìn xung quanh, thần thư quét bắt chấp ngay cả một con ruồi cũng không tha.

- Kì lạ tại sao lại là hai tên đực rựa?

Hắn tìm một chỗ ngồi xuống ánh mắt thỉnh thoảng đảo qua người hai thanh niên kia, lần trước hắn gặp tiểu ma nữ tu vi của nàng đã là nguyên anh đỉnh phong cho dù nàng có dịch dung hay ẩn dấu tu vi cũng không có khả năng qua mắt được thần thư.

- Không lẽ mấy hôm nay lão tử cùng Ngọc Thanh quá độ nên thần thư bị nhiễm virus sao?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Ma môn

Lý Thiên Hành trong lòng có chút lo lắng nếu thật sự bảo bối này bị nhiễm virus vậy đan dược hắn luyện ra không biết có dùng được hay không đến lúc đó phải tốn thêm một núi linh thạch càng nghĩ càng nhói lòng.

Hai thanh niên áo đen sao khi dùng thức ăn thì rời khỏi khách điểm, Lý Thiên Hành vận ẩn thân thuật bám theo phía sau, ba người liên tục đi hơn 3 canh giờ thì tiến vào sâu bên trong vạn lý sơn, lúc này hai thanh niên áo đen đột nhiên dừng lại ánh mắt liên tục quan sát xung quanh.

- Không lẽ thuốc đã hết tác dụng?

Lúc trước khi hắn mua ẩn linh đan Tổng hồ li đã nói hạn sử dụng của viên đan dược là 48 giờ kể từ sau khi bóc tem, từ khi hắn cắn thuốc đến giờ vẫn chưa được một phần tư thời gian.

- Không lẽ lần này mua phải hàng Trung Quốc.

Trong lúc hắn còn đang hỏi thăm người thân của Tổng Tiền thì hai thanh niên áo đen đột nhiên tiến lại gần hai tảng đá to cỡ trái dưa hấu, một tên truyền linh lực vào bên trong tảng đá, không gian trước mặt trở nên vặn vẹo như cơn sóng, sau khi hai thanh niên tiến vào bên trong không gian, xung quanh lập tức trở lại bình thường.

Lý Thiên Hành nhìn thêm một lúc mới nhú đầu ra đi tới chỗ hai thanh niên lúc này, hắn nhìn hai tảng đá trước mặt khẽ đưa tay ra bóp vài cái cũng chẳng thấy phản ứng gì, cũng không có âm thanh nào vang lên.

- Thứ này to thì có to nhưng lại vừa thô vừa cứng không thể nào so với Ngọc Thanh được.

Hắn mò một lúc cũng không phát hiện được gì chỉ có thể tìm một chỗ ẩn nấp chờ thời, trước khi rời đi hắn còn dùng một ít hóa linh phấn cùng mê hồn phấn bôi lên hai tảng đá.

Lý Thiên Hành ngồi chơi xơi nước được một canh giờ thì lại có thêm hai tên áo đen đi tới, một tên áo đen vừa truyền linh lực vào bên trong tảng đá liền lăn đùng ra đất bất tỉnh, tên còn lại sao khi thất thần ánh mắt lập tức cảnh giác nhìn xung quanh đột nhiên hắn lao thẳng đến chỗ tảng đá hai tay vận linh lực ra sức bóp, linh lực vừa tiến vào được một phần thì thanh niên áo đen cũng lăn đùng ra đất đi theo đồng bọn của mình.

- Đúng là hai tên huynh đệ có tình có nghĩa.

Lý Thiên Hành từ trong bụi chui ra thu hai tên hắc y nhân vào giới chỉ sao đó rồi đi, hắc tiến vào bên trong giới chỉ nhìn hai tên hắc y nhân nằm trên đất tuy khí tức của bọn này khá giống với tiểu ma nữ nhưng lại không tinh thuần như nàng, nói một cách dễ hiểu thì tiểu ma nữ kia chính là ma vương hai tên này chỉ là bọn tiểu quỷ.

- Nếu để tiểu nha đầu biết lão tử bị hai tên trúc cơ hù dọa không biết có cười đến rụng răng hay không?

Hắn càng nghĩ càng thấy tức, hai chân liên tục đá tới, đến khi phát tiết toàn bộ nhiệt khí mới cho hai tên hắc y nhân nuốt khốn hồn đan để trị thương.

- Này, mau dậy đi tới giờ làm việc rồi.

Hai thanh niên bị hắc đá tới mơ màng, đầu óc lằng lằng, đến khi hoàn hồn ánh mắt cảnh giác nhìn nam nhân trước mắt.

- Người là ai?

- Ta là chủ nợ của các người.

Hai thanh niên nghe hắn nói về mặt lại trở nên mơ màng.

- Bọn ta mượn nợ người khi nào?

- Lúc này khi ta đi ngang qua nơi này vô tình thấy hai tên tiểu tử người nằm trên đất, thân thể bị trúng kịch độc vô cùng nghiêm trọng lão tử phải dùng đến hai viên ngũ cấp đan dược để cứu mạng các người, một viên ngũ cấp đan dược có giá hơn 10 vạn thượng phẩm linh thạch các người nuốt của ta hai viên như vậy tổng cộng là 30 vạn thượng phẩm linh thạch.

- Hừ, người tưởng bọn ta là kẻ ngốc sao? ta nói cho tiểu tử người biết nếu người còn không mau thả bọn ta ra nhất định sẽ hối hận.

- Lão tử mà thả hai tiểu tử các người mới thật sự hối hận.

- Tiểu tử bọn ta là người của Ma môn nếu như người còn muốn sống thì mau chóng thả bọn ta ra bên ngoài, bọn ta sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra.

- Ma môn?

Lý Thiên Hành nhớ Ngọc Thanh đã từng nói bên trong Chung Nam chỉ có một môn phái ngũ tinh là Bạch Vân môn ở đâu lại chạy ra thêm một cái Ma môn nữa, mặt kệ chỉ cần không phải tiên môn hay đế môn còn mấy cái môn phái khác đối với hắn chẳng khác nào mấy củ khoai môn thích ăn lúc nào cũng được.

- Chẳng lẽ người chưa từng nghe nói qua Ma môn sao?

Tên hắc y nhân nhìn vẻ mặt mờ mịt của Lý Thiên Hành trong lòng có chút buồn bực, Ma môn của hắn chỉ cần bất kì một đứa trẻ nào nghe thấy cũng phát khóc vậy mà tên trước mắt lại tỉnh bơ.

- Ma môn của các người nổi tiếng lắm sao? có bao nhiêu fan hâm mộ?

- Tất nhiên là nổi tiếng, ngay cả đế hoàng gặp môn chủ của chúng ta cũng không dám lớn tiếng.

- Đế hoàng là tên nào?

- Ngay cả Đế hoàng mà người cũng không biết? tiểu tử người là từ trên trời rơi xuống sao?

Lý Thiên Hành vừa nghe tên hắc y nhân nói trong mắt bắn ra hàn quang, không ngờ tên này lại biết được bí mật lớn nhất của hắn, có nên giết người diệt khẩu hay không?

- Các người đang nói tới hoàng đế của Thiên Tước đế quốc sao?

- Người nghĩ còn có vị Đế hoàng khác sao?

- Hừ, lão tử còn tưởng Ma môn của các người lợi hại lắm hóa ra cũng chỉ là như vậy, lão tử nói cho hai tên tiểu tử các người biết lúc trước tên Đế hoàng kia đời sống đời chết, bỏ việc mấy ngày, nhin tám mấy tháng, tuyệt thực mấy năm chỉ để cầu lão tử nhận hắn làm đệ tử nhưng ta thấy tư chất của hắn quá kém tu luyện mấy trăm năm mà chỉ đạt tới toái hư, người như vậy làm sao có thể làm đệ tử của bốn tọa được.

Hai tên thanh niên nghe hắn nói xong chỉ biết há miệng, tên tiểu tử này đúng là có bản lĩnh khoáng đạt.

- Hai người không tin sao?

Lý Thiên Hành khẽ giơ tay một ngọn núi ở cách xa hơn 100 dặm bị hắn nhấc lên một cách nhẹ nhàng, bàn tay hắn bóp lại ngọn núi liền biến mất giữa không trung như chưa từng xuất hiện.

- Thế nào? Lão tử không lừa các người chứ?

Hắn vừa nói xong trên người tỏa ra một loại uy thế nhân nhật, phiêu lãng mờ ảo, như có như không hai tên hắc y nhân cảm thấy linh hồn đang run rẩy giống như yêu quái gặp Ngô Không.

- Đại thánh à không đại nhân tha mạng là bọn tiểu nhân có mắt không trông, không thấy thái sơn.

Lý Thiên Hành nhìn biểu hiện của hai tên trước mặt vô cùng hài lòng nếu như không phải đợi hai tên này ngấm thuốc thì hắn cũng không cần phải làm việc lừa gạt thất đức như vậy.

- Vậy còn 50 vạn thượng phẩm linh thạch kia?

- 50 vạn? không phải lúc này ngài nói chỉ có 30 vạn sao?

- Lúc này là do lão tử tính nhầm không được sao? Có cần lão tử tính lại một lần nữa hay không?

- Không cần, không cần...

Hai tên thanh niên nghe hắn nói sợ đến xanh mặt vội quỳ xuống cầu xin.

- Vậy linh thạch của ta?

- Tiền bồi tha mạng bọn tiểu bối chỉ là trúc cơ làm sao có được số linh thạch lớn như vậy? xin tiền bối khai ân.

- Ý của hai tiểu tử các người là muốn quyệt nợ đúng không?

- Tiểu bối không dám, chỉ là bọn tiểu bối thật sự không có.

- Các người thật sự không có?

Lý Thiên Hành nhìn hai thanh niên trước mặt gật đầu như gà mổ thóc, sắc mặt có chút khó coi.

- Lão tử bình sinh ghét nhất loại người có ân không báo, có nợ không trả, có nhan không cúng, đối với loại người này cần phải diệt trừ tránh để lây lan.

Hai thanh niên nghe đến đây toàn thân mềm nhũn, tinh thần suy kiệt, tinh lực tán loạn.

- Nhưng mà người xưa có câu nợ cha con trả, con hư tại mẹ cháu hư tại bà, các người làm những chuyện thất đức như thế này thì môn phái của các người phải chịu phần nửa trách nhiệm, hai người thấy ta nói có đúng không?

- Tiền bối dạy chỉ phải.

- Uhm, vì vậy lần này đích thân lão tử sẽ đến Ma môn để đòi nợ hai tên tiểu tử các người có ý kiến gì không?

- Chuyện này...

- Không lẽ các người sợ lão tử bị bắt, sẽ khai ra bọn người sao? Bồn tọa cũng muốn xem thử tên nào có thể bắt được ta.

Hai tên hắc y nhân bị đâm uy của hắn uy hiếp nên đành phải khuất phục, Lý Thiên Hành tra hỏi một lúc mới biết được Ma môn này vô cùng khủng bố thế lực không thua gì đế môn, xem ra lần này hắn đụng phải ổ kiến lửa rồi.

- Tiểu ma nữ kia chắc chắn là đệ tử bên trong cái Ma môn này, hi vọng nàng đã tìm được sủng nô nếu không lão tử lại thêm một mớ phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Đi săn

Lý Thiên Hành đi theo hai tên thanh niên vào trong, một tên dẫn đường tên còn lại đứng trông cửa, hai quả dưa hấu kia phải có ma khí mới có thể khởi động được.

Trước mặt hắn là một thông đạo khá rộng, hai bên vách tường gắn dạ minh châu, ánh sáng chiếu xuống làm cho mọi thứ trong mờ ảo, Lý Thiên Hành đột nhiên nhớ tới mấy viên ảo châu của tiểu ma nữ, lập tức dùng thần thư quét qua vài lần sao khi chắc chắn thứ trước mắt là dạ minh châu hắn ra lệnh cho tên thanh niên tiếp tục dẫn đường, hai người đi được một lúc trước mặt xuất hiện một không gian rộng lớn, chu vi đến vài chục dặm vuông, xung quanh

còn có mười mấy thông đạo giống như cái của hấn vừa đi.

- Tiền bối bên kia chính là tàn bảo các của bốn môn, bên trong có hơn 10 vị nguyên anh cảnh trấn giữ nếu như không có chuyện quan trọng thì không được phép tới gần.

Lý Thiên Hành nhìn mấy cái thông đạo phía trước sắc mặt trầm tư, hơn 10 vị nguyên anh cảnh trấn giữ đủ thấy thế lực nơi đây không thua kém thậm chí còn hơn cả hoàng gia học viện.

- Nơi này chỉ có một đám nguyên anh cảnh thôi sao? Xem ra cũng chẳng có thứ gì đáng giá.

- Tiền bối mấy vị nguyên anh cảnh kia chỉ là chấp sự ở đây, phía trên còn có vài vị trưởng lão hóa thân cảnh, tiểu bối nghe nói đã chủ đã đạt tới cảnh giới luyện hư.

- Ở đây còn có con hàng này sao? Tại sao lúc nãy người không nói luôn một thể.

- Lúc nãy tiền bối cũng không hỏi, tiền bối tu vi cao thâm chắc sẽ không để mấy vị bên trong vào mắt.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dạng tự tin của hấn thật muốn đá cho một cái, ánh mắt đảo qua thông đạo vài lần sắc mặt do dự không quyết, ẩn linh đan bên trong cơ thể vẫn còn hiệu quả vài canh giờ nhưng nếu tiến vào bên trong may mắn gặp được một tên hóa thân lúc đó chỉ có nước trốn vào thần đồ cả đời làm bạn với con đà điểu kia.

- Lão tử đói rồi trước tiên đến phòng bếp cái đã, à mà khoang nơi đó có tên nào canh giữ không?

- Dạ không, chỉ có vài tên trúc cơ như tiểu bối làm sai vật.

- Được rồi tiểu tử người mau dẫn đường, đợi lão tử no bụng sao đó mới có tâm trạng chinh mấy tên kia để bọn chúng biết một chút như thế nào là tôn sư trọng đạo.

- Vâng.

Thanh niên áo đen cung kính dẫn đường ánh mắt nhìn Lý Thiên Hành tràn đầy sung bái, trên đại lục cường giả vì tôn người vừa có tài vừa có đức như vị tiền bối trước mặt chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Hai người đi tới chỗ nhà bếp Lý Thiên Hành lấy ra vài bình đan dược đưa cho hấn.

- Thứ này lão tử cho hai người tu luyện khi nào dùng hết thì đi tới chỗ của hoàng gia học viện ở vương thành tìm mấy tên đệ tử của ta bọn chúng sẽ không bạc đãi các người.

- Đa tạ tiền bối.

- Được rồi người đi đi mọi chuyện còn lại để lão tử tự giải quyết.

- Vâng.

Thanh niên áo đen nhận lấy bình đan dược cung kính rời đi, phòng bếp nơi đây cũng khá lớn không thua gì mấy khách điểm ở Vương thành, bên trong có khoảng vài chục tên đang bận nấu ăn bọn người này tu vi cao nhất cũng chỉ là trúc cơ trung kỳ.

- Các người không nên trách lão tử nếu muốn trách thì chỉ có thể trách tiểu ma nữ kia trêu nhảm người mà thôi.

Hấn lấy ra ba bình tam cấp đan dược hóa thủy đan, hoá linh đan, mê hồn đan bỏ vào bên trong giếng nước, sẵn tiện lấy một ít thức ăn lót dạ sao đó men theo lối cũ rời đi.

- Tào Tháo đại ca mọi chuyện còn lại giao cho huynh, tiểu đệ đi trước đây.

Lý Thiên Hành đi ra đến cửa thông đạo nhìn thấy hai thanh niên kia đã đứng ở đó đợi hấn.

- Tiền bối mọi chuyện đã giải quyết xong rồi sao?

- Tất nhiên, nếu không phải đã chủ của các người cùng mười mấy tên trưởng lão quý xuống cầu xin nói không chừng lão tử đã một chương phá nát cái ô này rồi, được rồi hai tiểu tử các người mau mở cửa lão tử có còn có chuyện phải làm.

- Vâng.

Hai thanh niên vận linh lực khởi động cơ quan, Lý Thiên Hành tiến ra bên ngoài tâm trạng trở nên nhẹ nhõm.

- Lúc nãy tuy lão tử không ra tay nhưng đã vô ý thả ra một phần vận vận khi tức, hai tên tiểu tử các người tốt nhất đừng trở vào bên trong nếu không linh lực tán loạn, tinh lực cạn kiệt còn gặp phải một số chuyện nhân sinh khó quên.

Lý Thiên Hành nhớ tới chuyện lúc trước bên trong Triệu gia hạ hóa thủy đan bây giờ lại có thêm mê hồn đan cho dù kim đan cảnh không có địa cấp thân pháp có muốn chạy cũng không kịp vừa nghĩ đến đây khỏe miệng khẽ cong lên hai tay chấp sao lưng giống như cao nhân ẩn thế bộ dáng khoáng khoái rời đi.

- Này người nói chúng ta có nên vào hay không?

- Lúc này không phải tiền bối đã dặn không nên vào sao?

- Người không muốn xem bộ dáng của mấy vị trưởng lão bây giờ sao? Ta nghĩ còn đặc sắc hơn mấy hoa khô ở đi hồng viện.

- Người nói cũng đúng, vậy mau đi thôi.

Lý Thiên Hành đi được nửa canh giờ thì tìm một chỗ nghỉ ngơi, lần này đi đến Chung Nam chỉ cần lấy ra 10 cây thanh điệp thảo để báo cáo là được sao đó có thể trở lại học viện nhưng còn Ngọc Thanh chỉ mới trở về, bây giờ bảo nàng rời đi thì có hơi quá đáng.

- Xem ra mấy hôm nay chỉ có thể tâm sự cùng tiểu hắc mà thôi.

Hắn tiến vào bên trong thần đồ ánh mắt đảo qua một vòng chỉ thấy được một cái tổ chim to đùng cùng với mười mấy cây linh quả, tiểu Hắc không biết đã chạy đi nơi nào, Lý Thiên Hành đang muốn tìm một chỗ để luyện công đột nhiên bên ngoài truyền đến vài tiếng rống của hắc sắc phi ưng tiếp theo đó là vài trăm tiếng liên tục vang lên, hắn cũng chẳng lạ gì việc này trước khi bọn phi ưng đi săn điều hát bài lạc trôi của Sơn Tùng.

- Dù sao bây giờ cũng không có gì làm đi lấy mấy bay giải trí cũng không tồi.

Lý Thiên Hành dùng thần thức liên lạc với tiểu Hắc, một lúc sao một con đà điểu từ bên ngoài hang động chạy vào há miệng ngậm lấy chiếc giới chỉ chạy ra bên ngoài.

Bên trên bầu trời mấy vạn hắc sắc phi ưng cùng lúc tung cánh, từ xa nhìn thấy như một đám mây đen trước lúc giông bão, nơi phi ưng bay qua cuồng phong gào thét, đại thụ nép mình, thiên địa thất sắc ngay cả bạch vân trên trời cũng phải nhường đường.

Lý Thiên Hành nhìn từng rừng cây, ngọn núi bên dưới liên tiếp trải dài kéo nhau đến tận chân trời, hắc sắc phi ưng đã bay hơn hai canh giờ vẫn chưa thấy điểm cuối.

- Ngọc Thanh nhìn thấy cảnh này chắc hẳn sẽ rất thích.

Lần trước hắn thử đưa nàng vào bên trong thần đồ để tu luyện nhưng thử đi thử lại cả ngày trời đều bị thần đồ trả hàng xem ra chỉ có người mang từ sắc linh khí mới có thể tiến vào trong.

Đàn hắc sắc phi ưng bay thêm nửa canh giờ thì đáp xuống một ngọn núi lớn, diện tích mấy ngọn núi ở đây còn hơn mấy lần ngọn núi của ung vương, hơn mấy vạn phi ưng đáp xuống giống như cá nhỏ giữa sông chỉ chiếm được một phần góc núi, dốc núi chẳng khác gì đồng bằng.

Lý Thiên Hành dùng thần thức quét qua một lần hai mắt như lưu tinh, nơi đây linh dược như mây vừa đi vài bước liền gặp một cây linh dược tam cấp, vài chục bước gặp một cây tứ cấp, trong vòng nửa canh giờ hắn đã gặp hơn 10 gốc ngũ cấp linh dược Lý Thiên Hành liên tục ra lệnh cho tiểu Hắc thu lấy nhưng tiểu tử này xem như không biết tiếp tục chạy đi, hắn nhìn từng cây linh dược trôi qua cuộc đời như từng mỹ nữ bỏ hắn mà đi cuối cùng đành phải nhắm mắt tinh thần cắt đứt trần thế.

- Tiểu tử được lắm lần này trở về lão tử nhất định sẽ cắt lương của người.

Hắc sắc phi ưng chạy qua ngọn núi, trước mặt là một thung lũng nói chính xác hơn là một đồng cỏ nhỏ nằm giữa hai ngọn núi, trên đồng cỏ một đàn trâu đen đang nằm khoe sắc, Lý Thiên Hành nhìn một mảng đen phía trước kéo dài gần trăm dặm chẳng khác nào một cái biển đen, hắn tính sơ qua đàn hắc ngưu này ít nhất cũng mấy vạn con, hắc ngưu thân hình to lớn, con lớn nhất cao hơn 10 trượng, dài 30 trượng toàn thân đen bóng, hai sừng như đại thụ, cổ có bờm, chân tựa như sắt mỗi bước đi đều lưu lại dấu vết sâu đến mấy thước, ánh mắt hắn chuyển tới mấy con hắc ngưu đang nằm giữa đàn thân hình của mấy tên này nhỏ hơn đến ba bốn lần nhưng khí tức trên người vô cùng bá đạo còn hơn xa ung vương.

- Không lẽ bọn này định săn hắc ngưu sao?

Hắn nhìn mấy con hắc sắc phi ưng trốn bên cạnh, ung nhãn nhìn chằm chằm hắc ngưu chẳng khác mấy tên sắc lang nhìn thấy mỹ nữ chỉ cần hắc ngưu gật đầu bọn chúng nhất định sẽ xông tới, theo như ánh mắt quan sát của hắn cho dù toàn bộ hắc sắc phi ưng có tấn công cũng không thể chiếm được thượng phong, yêu thú sao khi tiếng vào ngũ cấp đã có thể phi hành hướng chi phía trước lại có đến gần trăm con lục cấp yêu thú, vừa nghĩ đến mấy vạn yêu thú đánh nhau trong lòng hắn lại cảm thấy hưng phấn.

- Lần này lão tử có thể ngồi một bên làm ngư ông đắc lợi.

Lý Thiên Hành nhìn xung quanh vài lần ngay vị trí hắn đang đứng chỉ có vài cây linh dược tứ cấp nhưng ở chỗ mấy con trâu kia linh dược vô cùng phong phú, ánh mắt tập trung lên một cây linh dược nằm gần trung tâm bầy hắc ngưu, thân cây như trúc, cao gần một trượng, lá như phi thủy xung quanh được bao phủ một lớp lục quang vừa nhìn vào làm cho linh hồn tĩnh lặng, một cảm giác bình yên truyền đi khắp cơ thể.

- Thanh linh trúc không ngờ lại gặp thứ này ở đây.

Thanh linh trúc là một loại thiên địa kì được công hiệu cũng giống như thanh linh quả, thân, lá, rễ trúc đều có thể dùng để luyện chế thanh linh đan nhưng linh dược này còn có một công dụng vô cùng bá đạo chỉ cần tu luyện bên cạnh thanh linh trúc, linh lực sẽ được tinh thuần hơn mấy lần, tâm ma cũng bị áp chế, bình cảnh được mở rộng nói chung chỉ cần không chết nhất định có thể trở thành cường giả.

- Nếu như lão tử có được thứ này, cura mỹ nữ không phải sẽ dễ như trở bàn tay sao? Lão tử cũng không cần sợ yêu nữ ở vạn bảo các.

Trong lúc hần đang nghĩ đến tiền đồ vô lượng sao này đột nhiên một con mang ngư đi tới gần bụi trúc há mồm tấp một cái, bụi thanh linh trúc hơn mười cây chỉ còn lại 4 cây, mang ngư chỉ dùng một hơi đã tiêu hóa xong tiếp tục há miệng tấp tới lần nữa.

- Không.....

Một tiếng hét thê thảm vang lên giống như xử nữ đêm tân hôn, Lý Thiên Hành nhìn bụi trúc trước mắt 1s trước còn cao gần một trượng thì bây giờ chỉ còn một gang, mấy trăm lá trúc bây giờ chỉ còn một lá lơ lửng dưới gốc, hần cảm giác bên trong cơ thể mình có thứ gì đang tan vỡ, cõi lòng tan nát.

- Lão tử nể mặt mấy vạn anh em nhà trâu không tính toán với tiểu tử người.

Cũng may là con trâu kia chỉ thích ngâm cỏ non còn chưa lại cái góc cho hần nếu chăm sóc cẩn thận trong vòng vạn năm có thể khôi phục lại như cũ, ánh mắt hần đảo qua vài vòng lại tiếp tục tìm thấy một gốc kì trần dị thảo.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Hoàng kim dược sư

- Tịnh thủy kim liên gốc linh dược này ít nhất cũng hơn 5 vạn năm.

Bên trong một cái hồ nhỏ có một góc kim liên đang nhẹ nhàng phiêu động, toàn thân kim liên đều là màu vàng, 5 đóa liên hoa tỏa ra một loại kim sắc ánh sáng mờ nhạt nếu là trong đêm tối có thể chiếu sáng cả một vùng vài trăm trượng. Tịnh thủy kim liên là một loại kì dược hiếm có toàn thân đều là bảo vật, chủ yếu là dùng để luyện chế phạt hồn đan có thể tinh lọc linh hồn, xóa bỏ tâm ma, nơi kim liên xuất hiện thủy vực vài trượng xung quanh đều được tinh thuần, sao khi uống vào có thể loại bỏ tạp chất bên trong cơ thể hiệu quả chẳng khác gì tẩy tủy đan nhưng thứ làm cho hần chú ý nhất chính là liên tử, một hạt liên tử không những có thể kéo dài trăm năm tuổi thọ mà còn có thể làm cho dung nhan vĩnh trú, thanh xuân mãi mãi đây đúng là một kiện thiên cấp vũ khí để của gái.

- Thứ này là của lão tử tên nào dám đụng vào thì phải bước qua xác của tiểu Hắc.

Ánh mắt hần liếc nhìn mấy con hắc ngư đang nằm nghỉ mát cách bờ hồ mấy chục trượng chỉ cần tên nào có dấu hiệu đáng nghi thì lập tức cười tiểu hắc xông lên bất cứ giá nào cũng phải lấy được kim liên.

Đàn hắc ngư đột nhiên ngẩn đầu, bờm trên cổ dựng đứng ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh, linh khí toàn thân bạo động.

- Không cần phải nhạy cảm vậy chứ?

Trong lúc Lý Thiên Hành còn đang kinh ngạc với độ nhạy cảm của hắc ngư thì ở đường chân trời một luồng kim quang ánh lên như mặt trời buổi rạng đông, mấy vạn hắc ngư vừa nhìn thấy kim quan xuất hiện thì trở nên bạo động, toàn bộ nhắm hướng ngược lại chạy đi, Lý Thiên Hành ở một bên quang sát chỉ thấy một dòng sông đen thui đang cuồng cuộn chảy, mặt đất rung lên ầm ầm nơi bọn chúng đi qua mọi thứ đều bị sang bằng.

- RỒNG.....

Từ bên trong luồng kim quan truyền đến tiếng rống kinh thiên, âm thanh vang vọng đến nỗi xung quanh trăm dặm toàn bộ đại thụ đều bị chấn đến rung rẩy, vách đá nứt vỡ tiếp sao đó là vài trăm tiếng rống nói đuôi, áp lực truyền đến còn hơn cả trăm vạn hùng binh, Lý Thiên Hành nhìn từng con yêu thú chạy đến, sắc mặt trở nên xanh lè, cắt không miếng máu.

Kim quang như bạch nhật kia là do một bầy yêu thú tạo thành, yêu thú thân hình to lớn không thua gì mang ngư, bề ngoài khá giống sư tử, đầu có hai sừng, lưng mang hai cánh, toàn thân một màu vàng, trên người tỏa kim quang mờ nhạt từ xa hơn trăm dặm cũng có thể nhìn thấy được.

- Hoàng kim dược sư không phải mấy thanh niên này đã được tiến vào sách đỏ rồi sao? ở đâu lại chui ra mấy ngàn con thế này?

Lý Thiên Hành trong lúc ngồi chơi xơi nước, rảnh rỗi không có gì làm vô tình thấy được loài này từ tư liệu sư phụ hần truyền lại, mấy trăm vạn năm trước bên trên đại lục yêu thú cùng nhân loại đều ngang hàng với nhau, phân chia lãnh địa mà sống nhưng vì không triển khai kế hoạch hóa gia đình nên diện tích đất bị thu hẹp, tài nguyên dần cạn kiệt cuối cùng dẫn đến chiến tranh đại lục lần thứ nhất, trong lần đối đầu đó hoàng kim dược sư thi triển thiên phú tiêu diệt gần một phần tư cường giả nhân loại làm cho yêu thú chiếm thượng phong hơn ngàn năm, mãi đến sao khi con người dùng thiên kiếp tạo ra thiên cấp binh khí mới có thể solo ngang hàng với chúng.

Hoàng kim dực sư từ trên không lao xuống bay thẳng vào giữa dòng hắc ngư, bàn chân vừa vỗ xuống, kim sắc chỉ mới ánh lên một con ngu cấp mang ngư đã gục xuống, hơn ngàn con Hoàng kim dực sư chắn ngang giữa dòng như một bức tường kim sắc cách đôi dòng thác dữ cho dù mang ngư có công phá như thế nào cũng không thể xuyên qua chỉ đành quay đầu ngược lại, phía sau bọn chúng cũng là một mảnh kim sắc lấp lánh, Hoàng kim dực sư trước sao đều tản ra tạo thành một vòng tròn vây lấy hơn vạn con mang ngư bên trong.

- RỒNG.....

Toàn bộ dực sư cùng lúc xông lên, mang ngư bị lấn vào cùng đường lập tức rống lên một tiếng đồng loạt chạy ra bên ngoài, hai chiếc sừng to như đại thụ của chúng hạ thấp xuống chỉ cần thứ gì cản đường sẽ phải nhận một cú hút như trời giáng, mang ngư tuy mạnh nhưng tốc độ và linh hoạt thua xa dực sư hai bên vừa tiếp cận hoàng kim dực sư dễ dàng tránh né sang một bên sao đó vùng chảo, kim sắc vừa lóe lên thì mang ngư đã bị vật xuống trên cỏ xuất hiện một vết cắn chí mạng, máu liên tục tuôn ra sinh cơ cũng theo đó trôi đi.

Lý Thiên Hành ngồi một bên quan sát thỉnh thoảng lại có một con mang ngư bị dực sư ném lên sao đó rơi xuống làm mấy trăm trượng xung quanh chấn động, đúng lúc này một đàn mang ngư mấy chục con phá được vòng vây chạy đi, Lý Thiên Hành vừa nhìn thấy liền chú tâm lên, hướng mà mấy tên sừ nhi kia chạy chính là chỗ của tịnh thủy kim liên, mang ngư vừa chạy tới hồ nước đột nhiên xoay người đổi hướng đúng lúc này một bóng đen từ trong hồ lao ra sao đó tiến lại vào hồ con mang ngư to như cái đình kia cũng bị bóng đen mang đi.

- Là thứ gì vậy?

Hắn chỉ kịp thấy một làn khói đen thoáng lên rồi biến mất ngay cả thần thư cũng không kịp dùng, lại mấy chục bóng đen từ bên trong hồ lao ra một đàn mang ngư mấy chục con cứ như vậy bị chúng kéo đi.

Hoàng kim dực sư tuy chiếm được ưu thế tuyệt đối nhưng cũng không thể nào bắt hết gần vạn con mang ngư, sao nữa canh giờ vây bắt chỉ hạ được hơn 5000 con, bên trên tán đá một con hoàng kim dực sư đang nằm nghỉ ngơi, chiết lưỡi kim sắc khẽ liếm bộ vuốt, trên thân tỏa ra một khí thế bá đạo, áp lực phủ xuống giống như quân lâm thiên hạ, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn xung quanh, đúng lúc này bên trong hồ nước vài bóng đen lao ra hướng tới mấy cái xác mang ngư gần đó, khi bóng đen còn cách vài trượng thì bị một luồng sức mạnh đánh bật lại, bóng đen thất thủ lập tức quay trở lại hồ nước nhưng chúng chưa kịp quay lưng thì đã bị một mảnh kim sắc ánh sáng đánh văng ra ngoài cách hồ nước hơn một dặm.

Lý Thiên Hành ở một bên nhìn đến hoa mắt chóng mặt với khả năng quan sát của hắn cũng chỉ thấy được hai màu vàng đen mà thôi, hắn nhìn con yêu thú đen thui nằm trên đất hình dáng giống như một con rắn thân dài gần trăm trượng, ngang 10 trượng, vây đen bóng con này gọi là ám thiết phong ngư tốc độ thuộc hàng siêu đẳng bên trong yêu thú, lớp giáp bên ngoài còn cứng hơn cả da mang ngư vậy mà hoàng kim dực sư chỉ vỗ một cái đã bắt tinh thần sự ngay cả ngáp cũng không kịp.

Hoàng kim dực sư quay lại nằm trên tán đá như cũ nó rống lên một tiếng tất cả dực sư đều nhanh chóng chạy đi tha xác mang ngư lại một chỗ, hơn 5000 con mang ngư chất lại thành một đồng phẳng khác nào như một ngọn núi nhỏ, sư vương từ từ đi tới thân hình cao gần một trượng của nó đột nhiên phình to đến khi cao hơn 20 trượng mới dừng lại, sư vương há miệng gậm lấy một con lục cấp mang ngư bắt đầu thưởng thức, Lý Thiên Hành đứng một bên nhìn đến nhỏ giải bây giờ ánh mắt của hắn so với hắc sắc phi ưng đều giống nhau như đúc.

- Tiểu tử này không sợ ăn nhiều quá đau bụng hay sao?

Sao khi sư vương ăn xong, vài chục con thất cấp dực sư cùng lúc xông lên sao khi bọn chúng ăn xong mới đến lượt mấy ngàn con còn lại, nửa canh giờ sao toàn bộ bảy dực sư mới thỏa mãn rồi đi, ngọn núi mang ngư lúc đầu bây giờ chỉ còn hơn phân nửa.

- ÉC...

- Tiểu Hắc xông lên.

Mấy vạn hắc sắc phi ưng lao tới như hỏa tiễn, 10 con ưng vương bay lên đỉnh núi, dưới chân bọn chúng đều là lục cấp mang ngư, Lý Thiên Hành ra lệnh cho tiểu hắc bò dần lên trên chỉ cần con nào đạt đến ngũ cấp đều thu vào giới chỉ, mấy vạn phi ưng tàn sát hơn một canh giờ cũng chỉ có thể làm vơi đi 1/3 số lượng mang ngư, phi ưng tuy đông nhưng lại ăn không nhiều bên trong thịt của mang ngư chứa một lượng linh lực khổng lồ một con phi ưng tới đa chỉ có thể ăn gần ngàn cân thịt mang ngư đồng cấp, nếu không sẽ dẫn đến bạo thể mà chết dĩ nhiên vẫn có một con phi ưng ngoại lệ một cú mổ là một con mang ngư đi đứt bất kể cấp bậc.

- Ồ...

Trên bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng kêu, một con phi cầm không lồ từ trên không lao xuống, toàn bộ hắc sắc phi ưng đều tránh sang một bên nhưng không rời đi.

Lý Thiên Hành nhìn con chim lớn trước mắt đầu tròn, cổ không lông, mắt như dao, mỏ như vịt thanh niên này gọi là thực thi điều chuyên ăn xác chết, thôi, rõ ràng các loại chim cần không động vào chúng thì sẽ không sao, hắn nhìn thực thi điều đang đứng tìm con mồi trong đồng mang ngư khỏe miệng khỏe cong lên.

- Có lẽ từ ở đây thì thực thi điều nên bỏ chữ thực đi là vừa.

Hắn ra lệnh cho tiểu hắc đi tới chỗ của thanh linh trúc lúc này cũng may là chưa bị bọn sừ nhi kia đập nát, ánh mắt hắn chuyển sang tịnh thủy kim liên đang ung dung giữa hồ, đàn ám thiết phong ngư kia đúng là làm cho người khác đau đầu, Lý Thiên Hành đột nhiên nhớ ra lúc này có một con ám thiết phong ngư bị sư vương đánh bất tỉnh lập tức bảo tiểu hắc tiến lại xem xét, hắn dùng thần thư quét qua một lần phát hiện nội tạng bên trong đều vỡ nát, xương cốt đứt đoạn, linh khí tán loạn chỉ có lớp da bên ngoài là không sao.

- Tên này sống nhậy thật vậy mà còn không chết, không biết có bà con với tên Triệu Lâm kia hay không?

Hắn thu lấy ám thiết phong ngư vào giới chỉ, trong đầu hiện lên một kế hoạch hoàn hảo để lấy tịnh thủy kim liên.

- Hắc hắc lão tử đúng là thiên tài.

Lý Thiên Hành tiến vào giới chỉ dùng kim tơ trói chặt phong ngư sao đó lấy mấy quả lục cấp linh dược ném vào trong miệng, thiên địa linh quả vừa tiến vào lập tức bạo phát toàn thân phong ngư phát ra lục quang mờ nhạt, đứng gần bên cạnh có thể nghe thấy tiếng vỡ vụn từ bên trong cơ thể phong ngư truyền ra, lục quang bên ngoài ngày càng mãnh liệt mắt thường nhìn vào cũng không thấy được mãi đến một lúc sao lục quang mờ đi chỉ còn lại phong ngư nằm im trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Hôn ước

Lý Thiên Hành dùng thần thư quét qua vài lần không ngờ tên này không những thương thế lành lặn mà còn tiến thêm một cấp bước vào lục cấp hậu kỳ yêu thú.

- Lần này lão tử lại có thêm một tiểu đệ bá đạo nữa.

Hắn nhanh chóng dùng chủ tử khế ước đánh vào bên trong linh hồn phong ngư với tu vi trúc cơ cộng thêm việc phong ngư bị kim sắc linh tơ phong ấn chẳng khác gì yêu thú bình thường, khế ước vừa tiến vào lập tức vây chặt linh hồn phong ngư chỉ cần một ý niệm của hắn có thể làm cho con lục cấp yêu thú này hồn phi phách tán.

- Nay đừng ngủ nữa đến giờ làm việc rồi.

Lý Thiên Hành đá phong ngư vài cái hắn cảm giác như đá một cục sắt, bàn chân truyền đến cảm giác đau nhói, hắn lấy ra đoạt mệnh phi đao chém vài nhát chỉ thấy ánh lửa lóe lên, bên trên lớp vảy kia vẫn đen bóng ngay cả một vết sứt cũng không có.

- Ngay cả thiên cấp tài liệu thiên niên huyền băng cũng không làm gì được, thứ này đúng là bảo vật nếu dùng để làm bảo giáp chắc chắn...

Lý Thiên Hành dùng tay sờ lên lớp vảy đen bóng kia cảm giác mát lạnh truyền đến làm hắn thích đến không muốn buông tay, hai mắt lấp lánh tinh quang, ám thiết phong ngư cảm giác được nguy hiểm lập tức ngẩng đầu, ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh linh lực toàn thân bạo động bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công.

- Tiểu ngư đừng nhìn nữa từ nay về sau ta sẽ là chủ nhân của ngươi.

Ám thiết phong ngư chẳng thèm liếc mắt tới hắn, đôi mắt đen bóng nhìn xung quanh một lúc sao đó ung dung bỏ tới con suối trước mặt.

- Tiểu tử người được lắm dám xem thường lão tử, ma rì a o za wa.

Lý Thiên Hành thử sử dụng khế ước, ám thiết phong ngư đang bò đi đột nhiên ngừng lại sao đó quay người dùng tốc độ không tưởng chạy đến bên cạnh hắn, chiếc đầu to dùng đuôi liên lạc cọ vào người Lý Thiên Hành như một đứa trẻ làm nũng.

- Cũng biết điều đó chứ.

Lý Thiên Hành thông qua khế ước truyền kế hoạch đoạt lấy tịnh thủy kim liên cho phong ngư, sao một hồi dụ dỗ cuối cùng ám thiết phong ngư cũng gật đầu đồng ý, từ nay về sau bên trong thần đồ lại có thêm một tên cướp khét tiếng.

Khi hắn tiếng ra bên ngoài thì thực thi thú đã rời đi, chỉ còn lại hắc sắc phi ưng đang tranh giành thức ăn, Lý Thiên Hành ra lệnh cho tiểu hắc tiến lại chỗ mang ngư thu lấy vài chục con tứ cấp mang ngư vào bên trong giới chỉ sao đó ném toàn bộ bên cạnh hồ nước.

- Tiểu ngư hành động.

Một bóng đen lóe lên cuốn lấy một con mang ngư phóng xuống hồ sao đó lại có thêm vài bóng đen lao tới chỗ mang ngư, đúng lúc này một con phong ngư trên miệng ngậm mang ngư lặn lẽ boi ra giữa hồ tiến lại gần phía kim liên, khi cách tịnh thủy kim liên hơn trăm trượng phong ngư lao nhanh khỏi mặt nước, ám thiết phong ngư vừa chạm vào kim liên Lý Thiên Hành lập tức dùng thần thức thu kim liên vào bên trong giới chỉ sao đó một người một thú cũng tiến vào bên trong, trên không trung chỉ còn lại một chiếc kim sắc giới chỉ, một con phi ưng từ trên trời lao xuống ngậm lấy giới chỉ bay đi, mấy chục ám thiết phong ngư trong hồ chỉ biết mở to mắt nhìn với IQ của chúng vẫn còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lý Thiên Hành vừa tiến vào giới chỉ liền đào một cái hồ lớn gần 1 dặm vuông, sâu khoảng 10 trượng sao đó cho tịnh thủy kim liên vào bên trong, hắn

nhìn hồ nước trước mặt trong đầu tưởng tượng đến cảnh Ngọc Thanh cùng Hàn Tuyết thỏa thân bơi bên trong vừa nghĩ thôi đã cảm thấy tinh thần hưng phấn, tinh lực tuôn trào, ngay cả linh lực cũng có dấu hiệu đột phá.

- Phải nhanh chóng đi gặp Ngọc Thanh để nàng thử xem tịnh thủy kim liên có giống như trong truyền thuyết hay không?

Lý Thiên Hành ở bên trong giới chỉ tu luyện vài ngày cũng cố linh lực bản thân đợi đến khi trở về học viện là có thể lập tức độ kiếp bước vào kim đan cảnh đến lúc đó có thể hưởng thêm mấy trăm năm nhân gian mỹ vị.

Hôm sao hắn trở lại Chung Nam thành vừa bước vào khách điểm liền cảm thấy xung quanh náo nhiệt hơn hẳn so với lúc trước.

- Khách quan người đã trở lại rồi sao?

Hắn tìm một chỗ ngồi xuống ánh mắt nhìn tên tiểu nhị trước mặt.

- Người mau đi lấy cho ta vài món ăn sao đó quay trở lại ta có chuyện muốn hỏi.

- Vâng.

Lý Thiên Hành ngồi một bên vênh tay nghe cuối cùng cũng biết được bọn người này đang bàn tán chuyện hôn sự của công chúa Chung Nam tiểu quốc, nghe nói trưởng lão của Bạch Vân môn đích thân đến Chung Nam thành cầu thân cho đệ tử của mình.

- Công chúa Chung Nam chẳng phải là Ngọc Thanh sao? Không lẽ nàng còn có tỷ muội khác?

Trong lúc hắn còn đang suy nghĩ thì tên tiểu nhị đã mang thức ăn lên.

- Khách quan đây là thức ăn của người.

- Để đó là được rồi, người có biết bọn họ đang nói chuyện gì không?

- Khách quan người đang muốn nói chuyện gì?

Lý Thiên Hành nhìn bộ mặt ngờ ngác của hắn hai tay lại thấy ngứa, tên này sao đột nhiên lại ngu như vậy chứ? Hắn lấy ra hai viên hạ phẩm linh thạch đặt lên bàn.

- Ta muốn biết bọn họ đang bàn tán chuyện gì?

- À thì ra là chuyện này sao? Khách quan hỏi đúng người rồi, mọi chuyện lớn nhỏ bên trong Chung Nam thành này tiểu nhân đều biết hết.

- Nói trọng tâm đi.

- Mấy ngày trước à đúng rồi chính là lúc ngài tới khách điểm thì Ngọc Thanh công chúa cũng trở về sao đó trong cung truyền ra tin tức vô cùng chấn động ngài có biết đó là chuyện gì không?

- Nói.

- Ngọc Thanh công chúa đã tiến vào luyện đan sư nhị cấp hậu kì hơn nửa căn bệnh từ nhỏ cũng được chữa khỏi tin tức này truyền ra chưa được ba ngày thì Bạch Vân môn đã phái trưởng lão đến cầu thân.

Hắn càng nghe sắc mặt càng âm trầm, tên nào ăn gan trời ngay cả thê tử của hắn cũng dám nghĩ tới.

- Không còn chuyện gì nữa người đi được rồi.

Lý Thiên Hành ném cho hắn hai viên linh thạch, đợi khi tên tiểu nhị rời đi hắn cũng rời khỏi khách điểm đi đến phân bộ của học viện, hắn lấy ra 10 cây tam diệp thảo cho tên chấp sự như vậy là nhiệm vụ lần này của hắn chính thức hoàn thành tiếp theo là tập chung giải quyết chuyện của Ngọc Thanh.

- Bạch Vân môn chỉ là một cái môn phái ngũ tinh mà cũng dám tranh với lão tử, đợi lúc lão tử ngửa nghề sẽ đi đào tung cái môn phái của các người.

Hắn đi tới trước hoàng cung lấy ra một viên truy tung đan nuốt vào, một lúc sao có vài nữ tử đi tới chỗ của hắn.

- Vị công tử này có phải người họ Lý không?

- Tại hạ Lý Thiên Hành.

- Thì ra đúng là Lý công tử công chúa đã đợi người mấy ngày nay rồi, mời Lý công tử đi theo nô tỳ.

Lý Thiên Hành đi vào bên trong, ánh mắt hắn đảo qua vài vòng hết nhìn đông lại nhìn tây, hoàng cung này cũng không lớn lắm diện tích ngang với một viện bên trong hoàng gia học viện tuy không chói sáng như bọn ở vương thành nhưng khắp nơi cũng được lát bằng kim tệ phản chiếu lấp lánh chẳng khác gì mấy cái hoàng cung ở địa cầu, đáng tiếc là không có thứ gì có giá trị.

- Lý công tử công chúa ở bên trong, mời ngài vào.

Hắn đẩy cửa bước vào, bên trong căn phòng trang trí cũng khá đơn giản chỉ có hai màu hồng, tím là chủ đạo, vật dụng cũng không nhiều nếu như không nói chắc hẳn ai cũng không thể ngờ nơi đây là khuê phòng của một vị công chúa, ánh mắt dò tới cửa sổ nơi đó có một nữ tử đang ngồi thất thần, ánh sáng từ bên ngoài nhẹ nhàng chiếu rọi lên khuôn mặt tuyệt mỹ kia, đôi mắt lấp lánh như ánh sao, da như tuyết bị ánh nắng phủ lên một màu vàng nhạt càng thêm lung linh huyền ảo, mỗi cái nhăn mặt nhún mày của nàng đều làm cho trái tim hắn rung lên từng nhịp.

- Ngọc Thanh.

Nữ tử khẽ giật mình, ánh mắt thất thần trở nên trong suốt, đôi môi khẽ cong lên chạy đến chỗ nam tử.

- Thiên Hành nhiệm vụ của chàng đã hoàn thành rồi sao?

- Có người muốn cướp thê tử của ta, ta còn quan tâm đến mấy cái nhiệm vụ kia làm gì nữa chứ?

Nàng nghe hắn nói gương mặt nhỏ nhắn khẽ ửng đỏ vội giải thích.

- Chàng đừng nóng giận nghe thiếp giải thích được không? thật ra thiếp với Bạch Vân môn không phải quan hệ như chàng nghĩ đâu.

- Vậy là quan hệ thế nào?

- Thiếp với bọn họ không hề quen biết lần này Bạch Vân môn đến cầu thân là do bọn họ tự chủ ý, hoàn toàn không có chuyện hôn ước như người khác bàn tán.

- Hôn ước?

- Đúng vậy, thiếp không biết tại sao bên ngoài lại có người nói thiếp cùng với Cao Trung Kiên của Bạch Vân môn là thanh mai trúc mã từ nhỏ trưởng bối hai bên đã định sẵn hôn ước.

Lý Thiên Hành sắc mặt trở nên âm trầm, ngay cả cách này mà bọn người kia cũng dùng đến đúng là vô sỉ còn hơn cả hắn.

- Vậy nàng tính như thế nào?

Ngọc Thanh đi đến bên cạnh ôm lấy cánh tay của hắn.

- Thanh nhi đã là thê tử của chàng trừ khi chàng không cần thiếp nếu không đời này Thanh nhi sẽ mãi ở bên cạnh chàng.

- Vậy bây giờ chúng ta mau chuồng thôi, ta sẽ dẫn nàng đi tới một chỗ không ai biết chỉ có hai chúng ta sinh sống đến lúc đó cho dù gia gia của nàng biết được thì ta với nàng cũng đã cao bay xa chạy.

- Giỏi cho một tên tiểu tử, gan của người cũng lớn thật dám tiến vào tới tận đây để xúi dục tôn tử của ta bỏ trốn.

Lúc này cửa phòng mở ra một lão giả mặt long bào tiến vào, trên người lão phát ra uy thế mờ nhạt, hai mắt hữu thần, lão vừa trừng mắt hắn một cái đã làm cho Lý Thiên Hành mém chút té ngã.

- Đây là vương uy sao?

Lý Thiên Hành nhìn lão già trước mặt tu vi chỉ có kim đan hậu kỳ chắc chắn không có khả năng tạo ra uy thế bá đạo như vậy, thứ này chỉ có thể là vương uy với lại uy áp của lão cũng khá giống với bọn trâu vương kia.

- Gia gia sao người lại đến đây.

Ngọc Thanh hô lên một tiếng sao đó chạy đến diu lấy lão đầu.

- Lão già này mà còn không tới thì cháu gái của mình bị người khác bắt đi lúc nào cũng không hay?

Lý Thiên Hành nghe lão nói chỉ biết cười hi hi lúc này hắn chỉ muốn đùa với Ngọc Thanh một chút làm sao biết được lão đầu này lại rình ở bên ngoài chứ?

- Gia gia lúc này tiểu tử chỉ đùa với Ngọc Thanh một chút thôi người đừng hiểu lầm.

- Lão phu hiểu làm sao? Tiểu tử người chỉ đùa thôi mà đã như vậy? nếu như đợi tới lúc thật không biết sẽ như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Ngọc Trấn Quốc

- Dĩ nhiên là sẽ to bụng à không phải, không phải tiểu tể vốn là một công dân gương mẫu, nhân, lễ, nghĩa, trí, tín đều có đủ làm sao có thể làm những chuyện lén lút như vậy?

- Thật vậy sao?

- Tiểu tể có thể lấy danh dự của mình để bảo đảm.

Lão liếc nhìn hấn một cái khòe miệng khẽ mỉm cười.

- Vậy tại sao người gặp hoàng thượng lại không quỳ xuống hành lễ.

- À... chuyện này...

- Gia gia đừng làm khó Thiên Hành nữa mà.

Ngọc Thanh ôm lấy cánh tay của lão khẽ lắc vài cái, lão đầu nhìn cháu gái lão yêu thương đứng về phía người khác trong lòng thở dài buồn bực, khuôn mặt như già thêm vài tuổi.

- Thanh nhi tiểu tử này vừa nhìn là đã biết thuộc hạng người thông minh, nhanh trí nhưng lại vô sỉ, xảo trá không thua gì hồ ly, gia gia thật sự không thể yên tâm để con đi theo hấn được khực... khực...

- Gia gia người không sao chứ?

Lý Thiên Hành đứng một bên trợn mắt há mồm, thật ra ai mới là hồ ly đây.

- Thanh nhi ở đây ta có mấy viên đan dược nàng mau cho gia gia dùng đi.

Hấn lấy ra một bình ngọc đưa cho nàng, ánh mắt khẽ liếc nhìn lão đầu bên cạnh đứng lúc lão cũng đang liếc nhìn hấn, ánh mắt hai người vừa chạm vào nhau như điện thế 10000V chạy loạn, trong phòng tràn đầy mùi thuốc súng.

- Gia gia mau dùng đan dược đi.

Lão cầm lấy viên đan dược định nuốt vào nhưng nhìn thấy ánh mắt mờ ám, nụ cười vô sỉ kia động tác khẽ chậm lại.

- Thanh nhi gia gia không sao, đan dược quý trọng như thế này hay là cứ giữ lại đi nói không chừng sao này sẽ có lúc dùng đến.

- Gia gia đan dược này tiểu tể không thiếu người cứ an tâm mà dùng, đối với tiểu tể sức khỏe của người còn quan trọng hơn bình đan dược này mấy vạn lần.

Ngọc Thanh một bên gật gật đầu đồng ý.

- Gia gia Thiên Hành nói không sai sức khỏe của người mới là quan trọng nhất.

- Thanh nhi ta nghĩ gia gia của nàng vẫn còn nghi ngờ ta, ta ở đây cũng không còn ý nghĩa.

Lý Thiên Hành nói xong vút áo ra đi bộ dáng hiên ngang như một đi không trở lại.

- Thiên Hành chàng định đi đâu?

- Ta sẽ trở về vương thành, Thanh nhi sao này ta không thể ở bên cạnh chăm sóc cho nàng, nàng phải biết tự bảo trọng thân thể.

- Chàng đừng đi.

Ngọc Thanh vội chạy tới đứng trước mặt hấn, hai mắt đỏ ửng đã bắt đầu rơi lệ.

- Chàng không cần thiệp nữa sao?

- Ta có thể bỏ tất cả cũng không thể bỏ nàng nhưng mà gia gia của nàng...

Ngọc Thanh nghe hấn nói ánh mắt đáng thương nhìn về phía gia gia mình.

- Thanh nhi con ra ngoài đi ta có chuyện muốn nói với hấn.

- Nhưng mà...

- Yên tâm lão già này không làm khó hấn đâu.

Lão nhìn cháu gái của mình từ từ đi ra bên ngoài trong lòng tràn đầy thất bại, bỏ bao nhiêu công sức, tốn bao nhiêu năm nuôi dưỡng cũng không thể sánh bằng tiểu tử trước mặt đúng là nữ sinh ngoại tộc mà.

- Tiểu tử đừng giả bộ nữa, lão phu đúng là đánh giá thấp người.

- Như nhau, như nhau thôi tiểu tể còn phải xin gia gia chỉ giáo thêm.

- Hai tiến gia gia này lão phu thật không dám nhận, thứ này trả lại cho người.

Lão ném bình đan dược qua cho hấn sắc mặt tràn đầy khinh thường.

- Trò mèo vạt này của người mà muốn qua mặt được lão phu sao?

Lý Thiên Hành tiếp lấy bình đan dược sao đó lấy ra một viên nuốt vào.

- Đan dược này tuy mùi vị không ngon nhưng là vật đại bổ nếu gia gia không cần thì thôi vậy.

Hấn nói xong liền cất lấy đan dược vào bên trong giới chỉ, trên mặt tràn đầy đắc ý, lão ô quy này cũng không khó chơi.

- Người... hừ lão phu nói cho tiểu tử người biết nếu như ta không đồng ý thì người đừng mong lấy được Thanh nhi.

- Gia gia cũng biết ta và Ngọc Thanh là thật lòng yêu nhau, hai bên tự nguyện ngài nhìn xem ta phong lưu tiêu soái, phong nhã hào hoa là thiên tài bên trong hoàng gia học viện còn năng tài sắc vẹn toàn thật sự rất xứng đôi vừa lứa, trời sinh phu thê không lẽ ngài nhẫn tâm chia rẽ duyên ương sao?

- Lão phu là quân vương một nước làm sao có thể chia rẽ duyên ương nhưng mà tiểu tử người cũng không phải là uyên đối với sắc lang thì phải diệt trừ tận gốc.

Lý Thiên Hành sắc mặt đen lại, hấn có nơi nào giống sắc lang chứ?

- Được rồi ngài muốn gì nói ra đi.

- Tiểu tử người muốn lấy Ngọc Thanh không phải là không thể nhưng trước tiên phải làm cho lão phu hài lòng.

- Như thế nào mới có thể hài lòng?

- Bây giờ tâm tình lão phu không tốt nên khí huyết có chút không ổn định cần vài viên đan dược để chữa trị.

- Chuyện này đơn giản tiểu tể có cách làm cho tâm tình của gia gia tốt lại không cần phải dùng đến đan dược.

- Hừ, là cách gì?

Lão hoàng thượng nghe hấn nói sắc mặt có chút ngạc nhiên.

- Tiểu tể có một tin vui liên quan đến gia gia, bảo đảm khi nghe xong người sẽ mặt rồng nở hoa, cười tươi như di lạc.

- Có liên quan đến lão phu sao? Nói nghe xem.

- Gia gia người sắp có cháu bông rồi, bây giờ người cảm thấy vui lắm đúng không?

Lý Thiên Hành nói xong trong phòng trở nên yên tĩnh đến lạ thường ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe được.

Lão hoàng thượng sao một lúc hồn phách mới nhập vào thân thể, rõ ràng là bị vui đến hồn rời khỏi xác.

- Người vừa nói gì?

- Gia gia nghe không rõ sao có cần tiểu tể vận linh lực nói cho cả hoàng cung nghe không?

- Người... người... người... Thanh nhi con mau vào đây cho ta.

Ngọc Thanh đẩy cửa bước vào nàng nhìn thấy sắc mặt của gia gia trong lòng có chút không yên, Lý Thiên Hành vội tiếng lại nắm lấy tay nàng khẽ an ủi.

- Thanh nhi gia gia có chuyện muốn hỏi, nàng chỉ cần nói hết tất cả sự thật với người là được.

- Ân, thiệp hiểu rồi.

Lão hoàng thượng nhìn cháu gái của mình đi tới liền đứng che trước mặt nàng.

- Thanh nhi nói cho gia gia biết tiểu tử kia có phải ép con uẩn thai cùng hần không?

Ngọc Thanh nghe nói đến chuyện này gương mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, bộ dáng trở nên ngượng ngùng, e thẹn đập đến động lòng người.

- Con yên tâm có gia gia ở đây hần không dám làm gì con đâu.

- Là... là con cam tâm tình nguyện...

Lão hoàng thượng nghe cháu gái nói xong chỉ biết thở dài một hơi vô lực ngồi xuống, lần này thì xong rồi cháu gái bảo bối đã bị tiểu tử kia ăn sạch lấy gì để đấu với hần đây.

Lý Thiên Hành đi tới cạnh bàn rót lấy một tách trà cung kính dâng lên cho lão.

- Gia gia lúc này là tiểu tử không đứng xin người rộng lòng bỏ qua cho.

Hần nói xong khẽ đánh mắt cho Ngọc Thanh đứng bên cạnh, nàng vừa nhìn liền hiểu ý liền lại ôm lấy gia gia của mình.

- Gia gia đừng trách Thiên Hành nữa, chàng đã thật sự biết lỗi rồi.

- Ngọc Trấn Quốc ta tung hoành một đời không ngờ lại có kết cuộc như ngày hôm nay.

Lão nhìn tách trà trước mặt thứ này đối với lão còn hơn rượu độc, lão cố uống một hơi cạn sạch sắc mặt trở nên đắng ngắt.

- Gia gia đây là quả gắp mặt tiểu tử tặng cho người hi vọng người hài lòng.

- Hừ, trọng lễ như vậy lão già này sao dám nhận.

- Gia gia... đây là thành ý của chàng cũng là thành ý của Thanh nhi người nhận đi có được không...

- Được rồi, được rồi lần này ta nể mặt con.

Lão vừa mở chiếc hộp ra thì một mùi hương lang tỏa khắp căn phòng, quả cây màu vàng kim óng ánh nằm im bên trong hộp, lão hoàng thượng vừa nhìn thấy thứ này sắc mặt tràn đầy kích động.

- Đan nguyên quả... không ngờ lại là đan nguyên quả...

Lão hoàng thượng thất thần một lúc mới lấy lại được bình tĩnh ánh mắt nhìn Lý Thiên Hành đã trở nên hòa ái hơn mấy phần.

- Tiểu tử chuyện lúc này lão phu không tính toán với người nếu sao này để lão phu biết người dám ức hiếp Ngọc Thanh cho dù người có trốn tới để đồ lão già này cũng sẽ lôi người ra.

- Gia gia yên tâm tiểu tử sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra.

- Lão phu có chuyện cần giải quyết, khỏi tiễn.

Lý Thiên Hành nhìn lão rồi đi thở phào một hơi nếu biết mọi chuyện đơn giản như vậy thì hần đã lấy linh quả ra từ đầu, dù sao cũng chỉ là tứ cấp linh quả thứ này hần có một đóng lớn đủ để ăn trừ cơm.

- Thiên Hành chàng đang nghĩ gì vậy?

- Không có gì, Ngọc Thanh ta có thứ này cho nàng xem.

Hần nói xong liền kéo nàng vào bên trong giới chỉ hai người đi tới chỗ tịnh thủy kim liên, ở giữa hồ một gốc kim liên đang rung động theo gió, 5 đóa hoa kim sắc phát ra ánh sáng mờ nhạt, kim sắc chiếu xuống mặt nước trong suốt làm sáng cả một vùng, mỗi lần nước động lại càng thêm lung linh huyền ảo đúng là thế gian mỹ cảnh hiếm có trên đời.

- Thế nào? có đẹp không?

Lý Thiên Hành nhìn nàng thất thần ánh mắt không rời khỏi kim liên thì biết nữ nhân này bị 5 đóa hoa kia hút mất hồn phách rồi.

- Thật sự là rất đẹp, lần đầu tiên trong đời thiệp được nhìn thấy mỹ cảnh như thế.

- Chỉ cần Thanh nhi thích sao này ta sẽ làm thêm vài cái cho nàng.

Ngọc Thanh khẽ lắc đầu nàng xoay người đối diện hẳn.

- Đối với Thanh nhi chỉ cần nơi nào có chàng thì nơi đó chính là thiên đường.

- Thật không ngờ Thanh nhi cũng biết hóng người khác.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Bạch Vân Môn

- Thanh nhi nàng có muốn lại gần chúng không?

- Ân.

Hắn khẽ ngoắc tay từ bên trong hồ một con yêu thú khổng lồ bay lên không trung, yêu thú há miệng rồng một tiếng chấn động cả bầu trời sao đó bay tới chỗ Lý Thiên Hành.

- Thiên Hành đây là...

Ngọc Thanh nép vào người hắn nàng bị khí thế yêu thú trước mắt dọa không nhẹ.

- Tiểu tử người đang ra oai với ai vậy hử? có tin lão tử cắt một tháng lương của người hay không?

Tiểu Ngư hú lên một tiếng kháng nghị, thân hình bắt đầu teo nhỏ lại chỉ còn cỡ một chiếc xuồng ba lá.

- Nàng không cần sợ tên này là tiểu đệ ta mới thu nhận gọi là tiểu ngư.

Hắn dẫn nàng lên tiểu ngư, hai người ngồi thuyền ra giữa hồ, Lý Thiên Hành đảo mắt nhìn xung quanh chỉ có một cây tịnh thủy kim liên hình như không đủ cho lắm, hắn nhớ lúc trước tiểu ngư có nói ở trong hồ nước có rất nhiều linh dược thủy thuộc tính sao này nhất định phải bắt tiểu từ đó hốt một mớ mới được.

- Ngọc Thanh thử dùng thứ này xem.

Lý Thiên Hành dùng một chung nhỏ lấy một ít nước bên cạnh tịnh thủy kim liên đưa cho nàng.

Ngọc Thanh vừa nếm thử cảm thấy một mùi vị thanh mát lang truyền đi khắp cơ thể, tinh thần thanh thản vô cùng dễ chịu, linh lực bên trong cơ thể dao động, bình cảnh nói lòng nàng khẽ nhắm mắt hít sâu một hơi toàn bộ nan đề đan đạo của nàng hầu như đã thông suốt.

- Thật là thần kì.

- Thứ này gọi là tịnh thủy kim liên một trong những thiên địa kì vật trong thiên hạ, chỉ riêng hương khí cũng có thể trấn áp tâm ma lắng đọng linh hồn, thủy vực xung quanh có thể thanh lọc tạp chất cơ thể chẳng khác gì tẩy kinh phạt mạch đan, nàng có muốn tắm thử không?

Ngọc Thanh đỏ mặt lắc đầu, bộ dáng bối rối.

- Thiếp... không biết bơi.

- Không sao ta sẽ dạy cho nàng bảo đảm trong vòng 10 ngày nàng sẽ bơi còn nhanh hơn tiểu ngư.

Hắn nghĩ tới cảnh tượng lúc đó trên mặt lại hiện lên nụ cười vô sỉ, phải biết trên đại lục này cũng không có cái gọi là đồ bơi.

Lý Thiên Hành nhìn gương sen được bao bọc bên trong kim sắc cánh hoa, tính sơ qua thì cũng có hơn 100 hạt, ở đây lại có tới 5 gương chẳng khác nào có thể của được hơn 500 mỹ nữ, nghĩ tới cảnh một đàn mỹ nữ bơi trong hồ cảm giác hưng phấn tăng cao chưa từng có, Lý Thiên Hành thu lấy một hạt liên từ đưa cho nàng.

- Tặng cho nàng, liên từ này không những có thể gia tăng 100 năm thọ nguyên còn có thể giúp nàng thanh xuân vĩnh trú, vẻ đẹp trường tồn.

Ngọc Thanh nhìn liên từ trên tay trong lòng tràn đầy hạnh phúc, ánh mắt càng thêm ôn nhu nhìn nam nhân trước mắt.

- Thiên Hành đời này có thể gặp chàng thiếp không còn gì hối tiếc.

- Vậy nàng định báo đáp ta như thế nào đây?

Nàng ghé hẳn nói gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ cuối đầu, bộ dáng ngượng ngùng e thẹn.

- Chàng muốn thiếp làm gì thiếp đều nguyện ý.

- Ta chỉ nói đùa thôi nàng không cần phải để ý, bây giờ cũng không còn sớm nữa chúng ta trở về luyện công thôi.

Tiểu ngư đưa hai người tới nhà gỗ thì bị Lý Thiên Hành đá đi, ám thiết phong ngư bay trên bầu trời về mặt đầy ắp khuất, đường đường là lục cấp yêu thú lại bị người khác xem như một tên sai vặt, đột nhiên trước mặt nó xuất hiện một bóng đen đang bay về phía vườn linh được ám thiết phong ngư vừa nhìn thấy hai mắt sáng như lông đèn vội đuổi theo.

- Rống... éc éc... rống éc... éc éc éc...

Hắc sắc phi ưng vừa nhìn thấy Lý Thiên Hành cùng Ngọc Thanh đi vào ngôi nhà kia lập tức phi thân tới vườn linh được, mỗi lần chủ nhân dẫn gái vào phòng phải tới mấy canh giờ mới rời đi trong thời gian này bên trong giới chỉ nó là bá chủ nhưng hôm nay không ngờ lại bị ám thiết phong ngư phát hiện đánh cho một trận cuối cùng hai con yêu thú thỏa hiệp nhắm vườn linh được bay đi.

- Hai tên tiểu tử các người được lắm dám biến thủ công quỷ để xem lão tử làm sao trừng phạt các người.

- Thiên Hành có chuyện gì sao?

- Không có gì chúng ta tiếp tục đi.

Bên trong căn phòng lại vang lên những tiếng động tiêu hồn phê cốt, bên ngoài căn phòng hai thanh niên to cao đen hôi kia hai mắt lấp lánh nhìn mấy trăm cây linh quả trước mặt trong lòng sung sướng chẳng thua gì chủ nhân của bọn hắn.

Tại một nơi khác bên trong hoàng cung một đôi nam nữ cũng ở chung một phòng, nam nhân anh tuấn tiêu soái tuổi chừng 20 nhưng tu vi đã đạt tới luyện khí đỉnh phong ở bên trong một tiểu quốc có thể xem là đệ nhất thiên tài, nữ tử dung mạo bình thường tu vi chỉ là luyện khí sơ kì nhưng trên người lại thoát ra một khí chất kì lạ cùng với thiên địa như hòa làm một thể.

- Sư huynh không cần phải lo lắng với thiên phú của huynh muội tin hoàng thượng sẽ đồng ý hôn sự này.

- Y Tiên lần này thiết thòi cho muội, đợi sao khi ta lấy được chức môn chủ nhất định sẽ lấy muội làm thê tử.

- Chỉ cần giúp được huynh muội hi sinh một chút cũng không sao.

Đúng lúc này một lão già từ bên ngoài tiến vào, sắc mặt có chút trầm ngâm.

- Sư phụ chuyện hôn sự của đồ nhi thế nào rồi? hoàng thượng đã đồng ý chưa?

- Mấy ngày trước ta cùng lão nói chuyện từ thái độ của lão cho thấy lão cũng không phản đối nhưng hôm nay thì hoàn toàn khác.

- Nhị trưởng lão ý của ngài là hoàng thượng đổi ý sao?

Lão già nhìn qua nữ tử bên cạnh thờ dài một hơi.

- Ta cũng không biết, hoàng thượng mời chúng ta ngày mai tới ngự thư phòng sẽ nói rõ ràng mọi chuyện, tiểu thư nếu như chuyện lần này có biến mời người ra mặt giúp lão phu có được không?

Lão nói xong khẽ liếc nhìn đệ tử của mình.

- Y Tiên muội giúp huynh lần này được không? ân tình của muội Cao Trung Kiên huynh đời này sẽ không bao giờ quên.

- Sư huynh yên tâm nếu như hoàng thượng không đồng ý muội sẽ mời phụ thân tới giúp huynh.

- Tiểu thư bây giờ cũng không còn sớm nữa người cũng không nên ở lại đây tránh để người khác hiểu lầm.

- Sư huynh muội đi trước đây.

Lão già nhìn nữ tử rời đi ánh mắt chuyển sang người đệ tử mình.

- Trung Kiên thiên phú của con ở bên trong môn phái có thể xem là nhất đẳng nhưng muốn làm môn chủ thì vẫn còn chưa đủ, Y Tiên tuy là nữ nhi của đương kim môn chủ nhưng lại không thể tu luyện phụ thân của nàng cũng không thể ủng hộ con mãi được, Ngọc Thanh công chúa chưa đến 20 đã tiến vào nhị cấp đan sư hậu kì tương lai sẽ là đệ tử trọng điểm của hoàng gia học viện nên chọn bên nào con tự mình suy nghĩ cho tốt đi.

- Đồ nhi hiểu.

- Con nghĩ ngợi sớm đi chuẩn bị tinh thần cho thật tốt tương lai sao này của con đều nhờ vào biểu hiện ngày mai.

- Vâng.

Sáng hôm sao trong lúc Lý Thiên Hành đang lừa Ngọc Thanh tập thể dục buổi sáng thì có người tới truyền lệnh của lão hoàng thượng mời hai người tới ngự thư phòng.

- Lão đầu sao lại tới đúng lúc như vậy nhỉ?

- Thiên Hành đừng đề gia gia đợi lâu, chúng ta mau đi thôi.

Hắn đi theo nàng tới ngự thư phòng, bên trong ngoài trừ lão hoàng thượng ra còn có 3 người khác một nam một nữ và một lão đầu.

- Thanh nhi mau vào đây.

- Gia gia gọi Ngọc Thanh tới có chuyện gì sao?

- Để ta giới thiệu cho con vài người, vị này là Từ Bá là đồng môn khi xưa của ta, còn vị này là đệ tử chân truyền của người gọi là Cao Trung Kiên cũng là một thiếu niên thiên tài chưa đầy 20 đã tiến vào luyện khí đỉnh phong còn vị này là Y Tiên tiểu thư nữ nhi của đương kim môn chủ Bạch Vân môn.

Ngọc Thanh hành lễ chào 3 người sao đó tiến lại chỗ Lý Thiên Hành, Từ Bá vừa nhìn thấy khẽ nhíu mày.

- Trần Quốc huynh không biết vị thiếu niên này xưng hô thế nào?

- Chỉ là một tên vô danh tiểu tốt Từ huynh không cần quan tâm.

- Gia gia...

Ngọc Thanh từng mắt với lão một cái, gia gia của nàng tại sao lại giận giai như vậy?

Lý Thiên Hành đứng một bên sắc mặt có chút khó coi, uổng công hôm qua hắn bỏ sức tìm đan nguyên quả cho lão, nếu sớm biết lão già này chơi lầy như vậy thì hắn đã sẵn tay nhổ lấy một nắm cỏ nhét cho lão, chẳng phải có câu trâu già thích ngậm cỏ non sao? chắc là lão sẽ rất thích.

- Trần Quốc huynh không biết việc hôm trước huynh đã suy nghĩ tới đâu rồi, chỉ cần chuyện lần này thành công thì Bạch Vân môn cùng Chung Nam tiểu quốc từ nay sẽ kết thành giao hữu, họa phúc cùng hưởng.

- Đa tạ ý tốt của Từ huynh, ta chỉ có một đứa cháu gái, thật sự cũng không muốn làm khó nó nếu như Ngọc Thanh đồng ý chuyện hôn sự này lão già như ta cũng không có ý kiến.

Từ Bá gật đầu lão tin tưởng với tài sắc của đồ đệ mình cùng với kinh nghiệm tình trường của lão muốn tán đổ một nha đầu cũng không khó.

- Trung Kiên còn không mau tiến lại chào hỏi Ngọc Thanh công chúa.

- Vâng.

Cao Trung Kiên đi tới bên cạnh Ngọc Thanh bái ra bộ dáng tiêu soái nhất của hắn, cánh tay khẽ giờ ra.

- Ngọc Thanh công chúa hân hạnh được làm quen.

- Cao huynh không cần đa lễ, tại hạ Lý Thiên Hành sao này xin chỉ giáo.

- Thì ra là Lý công tử, không biết Lý công tử là đệ tử của môn phái nào.

- Với tư chất của ta thì làm gì có môn phái nào giám nhận chứ?

Cao Trung Kiên nghe đến đây ánh mắt đề phòng giảm đi mấy phần.

- Lý huynh đừng vội nản lòng trời cao không phụ lòng người chỉ cần huynh cố gắng nhất định sẽ có tương lai.

- Cao huynh nói có lý nếu đã không thông thứ này thì phải thông thứ khác, tại hạ luôn nỗ lực phấn đấu ngày không ăn đêm không ngủ cuối cùng sao ba năm kiên trì Ngọc Thanh công chúa cũng đã nhận lời làm đạo lữ của tại hạ.

Lý Thiên Hành nói xong liền nắm lấy tay nàng ánh mắt chất chứa không biết bao nhiêu là tình cảm.

- Thanh nhi đa tạ nàng đã không chê bay ta, Lý Thiên Hành ở đây xin thề với trời sao này sẽ đối với nàng thật tốt không bao giờ phụ bạc nàng nếu trái lời thề trời chu đất diệt mãi mãi không siêu sinh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Liễu Y Tiên

Lý Thiên Hành đột nhiên tung tuyệt kỹ mấy người xung quanh đều không kịp tránh né chỉ biết há miệng ngơ ngác.

- Thanh nhi đồng ý làm thê tử của ta không?

Ngọc Thanh khẽ gật đầu về mặt e thẹn, ánh mắt long lanh tràn đầy hạnh phúc.

Cao Trung Kiên nhìn hai người liếc mắt đưa tình sắc mặt trở nên âm trầm, trong mắt ẩn hiện hàn quang, hần quay đầu nhìn sang sư phụ của mình.

- Vị tiểu hữu này có thể nghe lão phu nói vài lời được không?

- Không biết tiền bối có gì chỉ giáo?

Từ Bá một tay vuốt râu một tay để sao lưng đi tới trước mặt hần khi thể kim đan tập trung lên người Lý Thiên Hành.

- Lão phu lúc trước đã từng học qua mệnh số, tiểu tử người cùng với Ngọc Thanh công chúa là mệnh xung khắc nếu như tiếp tục ở bên cạnh nàng e là không thọ được bao lâu.

Hần nghe lão nói sắc mặt đại biến, bộ dáng hoảng sợ như nhìn thấy Tokuda tiến vào phòng.

- Không biết tiền bối có cách nào hóa giải không? Tiểu bối nhất định sẽ hậu tạ.

- Ta nhìn tiểu hữu tư chất cũng không tệ nếu như chịu bái ta làm sư sao đó cùng ta trở về Bạch Vân môn một lòng tu đạo, rời xa hồng trần chỉ có như vậy mới có thể hóa giải mệnh kiếp của người.

- Tiểu bối xin đa tạ tiền bối nhưng mà trước đây tiểu bối từng nghe nói trên đời này có bảo vật có thể trấn áp được mệnh số không biết tiền bối đã từng nghe nói qua chưa?

- Đúng là có những thứ này, thứ có thể trấn áp được mệnh số đều là thiên địa kỳ vật không phải cứ tìm là thấy.

- May quá ở đây tiểu bối có một bảo vật gia truyền nghe nói lúc trước tổ tiên nhờ thứ này mà thoát không ít nạn, hôm nay đúng lúc gặp tiền bối thông hiểu mệnh đạo không biết có thể xem giúp tiểu bối hay không?

Lý Thiên Hành lấy miếng ngọc bài đeo bên mình cung kính đưa cho lão.

Từ Bá nhận lấy ngọc bài ánh mắt đảo qua một cái sắc mặt vô cùng khó coi, bên trên ngọc bài chỉ khắc 4 chữ hoàng gia học viện phía sau là một dấu X to tướng đây là kí hiệu của đệ tử trọng điểm mà học viện thường dùng.

- Tiền bối không biết vật này có đủ để hóa giải mệnh số xung khắc của tiểu bối hay chưa?

Từ Bá trả lại ngọc bài cho hần quay người nhìn sang lão hoàng thượng.

- Trấn Quốc huynh hôm nay ta thấy thân thể không khỏe hay là hôm khác chúng ta bàn tiếp được không?

- Từ huynh có cần ta phái thái y đến kiểm tra hay không?

- Không cần chỉ là bệnh cũ tái phát, chúng ta đi thôi.

Cao Trung Kiên nắm chặt bội kiếm trong tay trước khi rời đi còn đá mắt với Lý Thiên Hành một cái.

Lý Thiên Hành chẳng quan tâm đến hần sự chú ý từ đầu tới cuối đều đặt trên người nữ tử còn lại.

- Y Tiên tiểu thư chúng ta có thể nói chuyện một chút được không?

- Công tử thứ lỗi tiểu nữ còn có chuyện phải giải quyết không thể phụng bồi.

Lý Thiên Hành nhìn nàng rời đi về mặt có chút thất vọng.

- Không ngờ có thể gặp được tiên thiên chi thể ở đây, đáng tiếc lại là hoa đã có chủ.

- Tiểu tử muốn bắt cả hai tay sao?

- Đúng vậy à không đúng Ngọc Thanh là bảo bối của tiểu tể làm sao có thể so với cá được.
- Có phải ý của tiểu tử người là cá không thể bắt hai tay nhưng bảo bối thì càng nhiều càng tốt đúng không?

Hắn bị lão nói đến cứng họng đành phải hướng Ngọc Thanh cầu cứu.

- Thanh nhi bây giờ không còn sớm nữa để ta đưa nàng đi dùng thức ăn.

Lão thấy hắn định chuồng đi lập tức chắn ngang trước mặt.

- Tiểu tử còn đan nguyên quả không?
- Gia gia cũng biết đan nguyên quả không phải là rau cải tiểu tể cũng không có được bao nhiêu.
- Ý của người là vẫn còn? Tiểu tử bây giờ chỉ mới là trúc cơ, đan nguyên quả đối với người cũng chẳng có tác dụng không bằng đưa cho lão phu đi.
- Gia gia lễ vật quý giá như vậy cần phải tặng đúng lúc mới có ý nghĩa hay là đợi đến lúc tổ chức hôn sự, tiểu tể sẽ lấy đan nguyên quả làm sinh lễ có được không?
- Lão phu chỉ cần linh khí không cần ý nghĩa, không lẽ Thanh nhi đối với tiểu tử người không bằng mấy quả cây kia sao?

Lý Thiên Hành thầm mắng lão già vô sỉ, đợi đến lúc hắn lấy được Ngọc Thanh sẽ dẫn nàng cao chạy xa bay để lão khóc không ra nước mắt, hắn lấy ra đan nguyên quả ném cho lão sao đó kéo nàng rời đi.

Cao Trung Kiên vừa tiến vào phòng thì đã không nhìn được tiến tới trước mặt sư phụ.

- Sư phụ tại sao lúc đó người lại rời đi?
- Con tưởng ta muốn sao? Nếu như chúng ta không rời đi thì hôn sự lần này chắc chắn sẽ thất bại.
- Nhị trưởng lão ngài nói rõ hơn được không?
- Tiểu tử kia tuy không phải là đệ tử môn phái nhưng lại là học đồ trọng điểm bên trong hoàng gia học viện hơn nữa còn tu đan đạo, xem ra lần này chúng ta vô công đi một chuyến rồi.
- Cái gì? tiểu tử kia là học đồ trọng điểm của hoàng gia học viện? Sư phụ vậy con phải làm sao bây giờ?

Từ Bá khẽ lắc đầu nếu là môn phái hay gia tộc ở Chung Nam lão còn có thể giải quyết còn hoàng gia học viện ngay cả nhìn cũng không tới thì làm sao có thể chạm vào.

Cao Trung Kiên nhìn bộ dáng của sư phụ mình thì biết mọi chuyện đã định trong lòng tràn ngập thất vọng, không thể lấy được Ngọc Thanh chức vị thiếu môn chủ của hắn vẫn không thể nắm vào tay được, ở bên cạnh còn có đại trưởng lão như sói rình mồi nếu như không phải có Y Tiên ủng hộ sợ là chức vị thiếu môn chủ đã lọt vào tay đệ tử đại trưởng lão.

- Sư huynh đừng quá lo lắng mọi chuyện đều có cách giải quyết, lần này huynh cầu thân không thành thì chúng ta sẽ tìm cách khác, muội tin với thiên phú của huynh muốn giành chức vị thiếu môn chủ là điều không khó.
- Y Tiên nếu muội có thể tu luyện thì tốt biết mấy ta cũng không cần phải lấy Ngọc Thanh công chúa.
- Là muội vô dụng không giúp gì được cho huynh.
- Muội đừng tự trách mình huynh không phải có ý đó, muội nói không sai lần này cầu thân không thành cũng không ảnh hưởng quá lớn đến việc tranh giành chức vị thiếu môn chủ chỉ cần vài tháng nữa huynh tiến vào trúc cơ đến lúc đó đại sư huynh cũng chưa chắc có thể thắng được huynh.

- Đúng vậy, muội tin tưởng huynh sẽ làm được.
- Được rồi muội đi nghỉ ngơi đi ngày mai chúng ta sẽ trở về.

Từ Bá nhìn nàng rời đi khẽ nhún mày.

- Con thực sự muốn bỏ cuộc sao?
- Sư phụ nghĩ đệ tử còn có lựa chọn khác sao?
- Đúng vậy con còn một lựa chọn khác nhưng mà cách này khả năng không cao.
- Sư phụ người có cách cứu vãn hôn sự này sao?

Cao Trung Kiên hai mắt hi vọng nhìn sư phụ mình.

- Hôn sự này ta đã không còn cách nhưng chức vị thiếu môn chủ của con thì có một cách, ngày mai con cùng ta đi đến gặp hoàng thượng xin hủy bỏ hôn sự này.

- Sư phụ ý của người là sao? đệ tử vẫn chưa hiểu.

- Chúng ta bán cho tên tiểu tử kia một ân tình con cố gắng tạo mối quan hệ tốt với hắn sao này sẽ giúp ích rất nhiều cho đại nghiệp của con.

Hắn nghe lão nói lập tức tỉnh ngộ thể lực sao lưng tiểu tử kia chính là hoàng gia học viện nếu có thể kết giao được hiệu quả còn lớn hơn so với cuộc hôn nhân này.

- Sư phụ trí tuệ của người đệ tử mãi không theo kịp kiếp này có thể bại người làm sư là mai mắn lớn nhất của đệ tử.

Lý Thiên Hành cùng Ngọc Thanh vừa về đến phòng tất cả nha hoàn xung quanh đều bị hắn đuổi đi sao đó liền kéo nàng vào bên trong giới chỉ, hôm nay hắn có một nhiệm vụ vô cùng cao cả đó chính là dạy nàng tập bơi.

- Tiểu ngư ở đây không có chuyện của người nữa mau đi tìm tiểu hắc chơi đi.

Tiểu ngư nhìn hắn một cái sao đó lại liếc nhìn Ngọc Thanh, hai con mắt to tròn đảo vài lần cuối cùng nhắm hướng vườn linh dược bay đi.

- Xem ra tiểu tử này bị tiểu hắc dạy hư rồi.

Lý Thiên Hành nhìn Ngọc Thanh đứng bên cạnh trong lòng thầm mắng bản thân đàn độn giờ khắc quan trọng như thế này tại sao lại có thể mất tập trung như vậy.

- Thanh nhi nàng tự côi y phục hay để ta giúp nàng?

- Thiếp... để thiếp tự làm là được chàng xoay người lại đi.

- Hai chúng ta đều là lão phu thê có gì phải ngại chứ?

Hắn xoay lưng về phía nàng khoe miệng khê cong lên nơi đây là bên trong giới chỉ có thứ gì giấu được thần thức của hắn kể cả hai tên tiểu tử đang ăn vụng kia.

Ngọc Thanh do dự một lúc cuối cùng cũng bắt đầu côi y phục của mình, trường bào bên ngoài rơi xuống để lộ đôi vai ngọc trắng như tuyết, mịn như bông từng đường cong hoàn mỹ hiện ra làm cho nào đó nhìn đến lạt mắt.

- Tiếp theo là hai ngọn núi lớn hắc hắc...

Đúng lúc này bên ngoài giới chỉ truyền đến tiếng động Lý Thiên Hành chủ mỗi tiếng vội giúp nàng mặc lại y phục sao đó hai người tiến ra bên ngoài.

- Không lẽ lão già kia lại đến phá đám?

Hắn nấp sang một bên để Ngọc Thanh ra mở cửa.

- Có chuyện gì?

- Công chúa có một nữ tử tự xưng là Y Tiên có chuyện muốn tìm người.

- Y Tiên? người đưa nàng tới đây gặp ta.

- Vâng.

Nha hoàn cung kính lui đi, một lúc sao bên ngoài phòng của nàng xuất hiện một nữ tử.

- Y Tiên tham kiến công chúa.

- Y Tiên tiểu thư không cần đa lễ, ta nghe nha hoàn nói tiểu thư có chuyện tìm ta?

- Đúng vậy, giờ này còn làm phiền đến công chúa Y Tiên vô cùng áy náy nhưng mà chuyện này đối với Y Tiên vô cùng quan trọng.

- Không biết là chuyện gì?

- Thật ra người Y Tiên muốn tìm là Lý công tử nhưng không biết công tử hiện tại ở đâu nên mới đến đây tìm công chúa giúp đỡ.

- Tìm ta sao?

Chương 77: Ước định

Lý Thiên Hành từ bên trong bước ra ánh mắt khó hiểu nhìn nàng, đã trễ như vậy rồi cô nam quả nữ ở chung một chỗ ngoài chuyện kia ra thì còn có thể làm gì được chứ?

- Lý công tử tiểu nữ có thể nói chuyện riêng với công tử một lúc không?

- Chuyện này sao?

Hắn đảo mắt nhìn sang Ngọc Thanh bộ dáng có chút khó xử.

- Thiên Hành Y Tiên tiểu thư giờ này đến tìm chàng hẳn là có chuyện quan trọng cần nói chàng cũng không nên từ chối.

- Vậy được rồi chúng ta đi thôi.

- Đa tạ công chúa, Lý công tử mời đi theo tiểu nữ.

Lý Thiên Hành đi theo sao nàng ánh mắt liên tục đánh giá nữ nhân trước mặt, dáng người của nàng tuy không phải loại yêu nữ họa nước ương dân nhưng lại rất cân đối, từ trên xuống dưới đều kết hợp hoàn mỹ, trên người phát ra khí chất thanh thuần tự nhiên, đứng bên nàng cảm giác như hòa vào thiên địa làm cho người khác chỉ muốn nhắm mắt an thần ngồi yên một chỗ để thưởng thức mỹ cảnh, khuyết điểm duy nhất chính là gương mặt của nàng bình thường đến không thể bình thường hơn.

- Tiên thiên chi thể đúng là bá đạo hoàn toàn có thể sánh ngang với thiên địa kì được.

Bên trong thần thư có ghi lại người mang tiên thiên chi thể không những sở hữu tốc độ tu luyện khủng bố mà còn có thể trợ giúp người khác gia tăng tốc độ, phá vỡ bình cảnh, tu vi người mang tiên thiên chi thể càng cao thì hiệu quả sẽ càng mạnh.

- Đáng tiếc nữ tử này lại sinh ra không đúng chỗ.

- Lý công tử mời vào trong.

Lý Thiên Hành liếc nhìn bên trong căn phòng, thần thư cẩn thận quét qua vài lần.

- Không lẽ bọn người này muốn dùng mỹ nhân kế với lão tử? dụ lão tử vào bên trong phòng để đánh hội đồng?

Hắn nhớ bọn người Bạch Vân môn tổng cộng có 3 người chỉ có một mình lão già kia đạt đến kim đan cảnh còn hai người còn lại thì không phải là đối thủ của hắn, với lại bây giờ đang ở trong hoàng cung cộng thêm thân phận của hắn chắc bọn người này sẽ không dám mạnh động.

- Hi vọng là bọn này không phê thuốc mà làm liều.

Lý Thiên Hành bước vào bên trong ánh mắt đảo qua vài vòng phát hiện không có ai đang ẩn nấp, xem ra lần này hắn quá đa nghi.

- Không biết Y Tiên tiểu thư có chuyện gì muốn nói với tại hạ?

- Lý công tử ngồi xuống trước đi.

Y Tiên cầm lấy bình trà rót mỗi người một chung.

- Lúc ở ngự thư phòng công tử nói có chuyện muốn bàn với tiểu nữ không biết là chuyện gì?

Hắn nghe nàng nói có chút bất ngờ, không phải cô kêu ta tới đây có chuyện để bàn sao? Tại sao bây giờ lại hỏi ngược lại lão tử?

- Ta nghe nói tiểu thư là nữ nhi của môn chủ Bạch Vân môn đúng không?

- Đúng vậy, phụ thân của tiểu nữ là Liễu Hà cũng chính là đương kim môn chủ của Bạch Vân môn.

- Nếu phụ thân của tiểu thư là môn chủ vậy tại sao tu vi của tiểu thư lại gà như vậy? Tiểu thư đừng hiểu lầm tại hạ chỉ hiểu kì mà thôi.

Y Tiên nghe hắn nhắc tới chuyện này về mặt hiện lên nét ưu sầu.

- Tiểu nữ từ nhỏ đã không thể tu luyện, tu vi luyện khí sơ kì hiện tại là do phụ thân dùng đan dược mới có được.
 - Thì ra là vậy, tiểu thư cũng biết ta chủ tu đan đạo nên đối với mấy vấn đề này thường có sự hiểu biết rất lớn nếu lỡ mạo phạm xin tiểu thư lượng thứ.
- Lý Thiên Hành cảm thấy chung trà nhân nhã thường thức, đúng như hần dự đoán tiên thiên chi thể của nàng không nên xuất hiện trên đại lục này.
- Lý công tử lần này tiểu nữ mời công tử tới là vì có một yêu cầu quá đáng mong công tử có thể giúp đỡ.
 - Là yêu cầu gì?
 - Công tử có thể nhường Ngọc Thanh công chúa cho Cao sư huynh không?

Lý Thiên Hành đặt chung trà xuống, khóe miệng khẽ cong lên.

- Tại sao?
- Hôn sự lần này đối với sư huynh vô cùng quan trọng có thể sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tương lai sao này, chỉ cần công tử đồng ý trợ giúp, đợi đến khi Cao sư huynh thành tựu đại nghiệp nhất định sẽ báo đáp.
- Thành tựu đại nghiệp? chính là chức môn chủ của Bạch Vân môn sao?
- Đúng vậy.
- Không phải Y Tiên tiểu thư là nữ nhi của đương kim môn chủ sao? Chỉ cần tiểu thư nói một tiếng với phụ thân của mình như vậy chức vị môn chủ kia không phải như cá trong chậu, chim trong lồng hay sao?

Nàng nghe hắn nói khẽ lắc đầu.

- Công tử có điều không biết phụ thân của tiểu nữ tuy là môn chủ nhưng mà mọi việc lớn trong môn phái đều phải thông qua sự đồng ý của các trưởng lão cùng nguyên lão, Ngọc Thanh công chúa là đệ nhất kì tài đan đạo ở Chung Nam nếu như được nàng trợ giúp chắc chắn các vị trưởng lão sẽ đồng ý cho Cao sư huynh lên làm môn chủ.
- Không phải là ta không muốn giúp tiểu thư mà là ta không thể giúp được, Ngọc Thanh chẳng khác nào một nửa sinh mạng của ta làm sao ta có thể rời xa nàng hơn nữa nếu nói về trợ giúp cho ta thì Bạch Vân môn làm sao có thể so với Ngọc Thanh? Nàng bây giờ đã là nhị cấp hậu kì luyện được sư tương lai tiến vào hoàng gia học viện là điều rõ như ban ngày, với thiên phú của nàng chỉ cần vài năm là có thể trở thành lão sư hoặc là chấp sự ở học viện, chưa nói đến mẫu thân của nàng hiện tại là nhị phu nhân của Bạch gia một trong tứ đại gia tộc ở vương thành, Y Tiên tiểu thư nói xem ta có thể xa nàng hay sao?
- Lý công tử chuyện này thật sự không thể thương lượng sao?
- Mọi chuyện trên đời đều có thể thương lượng chỉ là không biết tiểu thư chấp nhận thương lượng hay không mà thôi.

Y Tiên nghe hắn nói trong mắt ánh lên chút hi vọng.

- Ý của công tử là chuyện này vẫn còn cơ hội?

Lý Thiên Hành đứng xoay lưng về phía nàng, hai tay chấp phía sau, hai mắt đảo vài vòng.

- Ta với Ngọc Thanh vừa gặp đã yêu là duyên phận trời định làm sao có thể thay đổi được, chỉ là chức thiếu môn chủ kia thì vẫn còn cách khác để giải quyết.
- Là cách gì?
- Nếu như bây giờ ta có thể giúp cho sư huynh của tiểu thư bước lên vị trí thiếu môn chủ thì không biết ta sẽ có được lợi ích gì?

Nàng nghe hắn nói trong lòng bình tĩnh, nam nhân trước mặt nàng là đệ tử trọng điểm của hoàng gia học viện nếu tính theo phương diện nào đó thì tầm ảnh hưởng cũng sẽ không thua gì Ngọc Thanh công chúa, chỉ cần hắn chịu giúp đỡ cộng thêm sự trợ giúp của phụ thân nàng cùng nhị trưởng lão, chức vị thiếu môn chủ chắc chắn sẽ thuộc về Cao sư huynh.

- Không biết Lý công tử có điều kiện gì?
- Ta chỉ có hai điều kiện chỉ cần tiểu thư đáp ứng được ta sẽ giúp đỡ cho Cao sư huynh của tiểu thư.
- Công tử cứ nói chỉ cần tiểu nữ làm được sẽ cố hết sức.
- Thứ nhất sao này Cao Trung Kiên trở thành môn chủ của Bạch Vân môn khi ta cần hắn giúp đỡ hắn không được từ chối.

- Chuyện này là đương nhiên.

- Thứ hai ta đối với bệnh tình của tiểu thư cũng có chút hứng thú nên muốn nhờ tiểu thư ở bên cạnh một thời gian để ta tiện việc nghiên cứu không biết có được không?

- Chuyện này... công tử có thể nói rõ thời gian không?

- 10 năm chỉ cần 10 năm là được đến lúc đó cho dù ta không tìm ra được bệnh tình của tiểu thư thì ta cũng sẽ không giữ tiểu thư ở lại bên cạnh.

Y Tiên mảy liễu nhíu chặt 10 năm đối với tu chân giả không phải là dài nhưng đối với một nữ nhân bình thường như nàng thì lại khác, bây giờ nàng đã gần 20 mười 10 năm sao thanh xuân của nàng chắc chắn không còn đến lúc đó làm sao dám gặp lại Cao sư huynh.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng do dự của nàng lập tức lên tiếng trấn an.

- Y Tiên tiểu thư ta thật sự không có ý muốn chế nhạo tiểu thư, thật lòng mà nói Vương thành mỹ nữ như mây, thiên tài như cò đại ta chỉ có hứng thú với căn bệnh của tiểu thư ngoài ra không có ý khác.

- Công tử không cần phải giải thích tiểu nữ tự biết thân phận của mình, công tử có thể cho tiểu nữ thời gian một ngày để suy nghĩ được không?

- Được, vậy ta sẽ chờ câu trả lời của tiểu thư.

Lý Thiên Hành nói xong liền rời khỏi phòng đi thẳng tới chỗ Ngọc Thanh.

Tiên thiên chỉ thể tuy là trên đại lục không có tài liệu để thức tỉnh nhưng chưa chắc trong thần đồ không có hơn nữa bên trong giới chỉ vẫn còn hai tòa tháp chưa mở, chỉ cần có thể thức tỉnh tiên thiên chỉ thể vậy thì việc tu luyện trong hậu cung sẽ hoàn toàn được giải quyết, Lý Thiên Hành vừa đi vừa nhớ lại bộ dáng của Y Tiên thật sự là vô cùng hoàn mỹ nhưng đáng tiếc lại không thể nhìn thấy gương mặt thật của nàng, lúc này thần thư quét qua gương mặt của nàng bên trên mảnh kim sắc hiện lên một mớ tài liệu đa thù dọa hấn một cú không nhẹ, hấn còn tưởng nàng là yêu quái biến thành đến để câu dẫn hấn giống như bên trong tây du kí cũng mai là trong một mớ đa thù đó còn có một số tài liệu luyện kim.

- Có thể là nàng ta đeo mặt nạ, dáng người như vậy làm sao có thể đi cùng với gương mặt như thế.

Sáng hôm sao hoàng thượng triệu kiến hai người vào ngự thư phòng, Lý Thiên Hành vừa bước vào đã thấy bọn người của Bạch Vân môn nhưng lại không thấy Y Tiên.

- Gia gia người gọi Thanh nhi đến là để bàn chuyện hôn sự sao?

- Đúng vậy, Từ huynh lúc này đã thương lượng với gia gia hôn sự của con sẽ bị hủy bỏ.

- Thật sao?

Ngọc Thanh vừa nghe xong gương mặt như hoa nở ôm lấy cánh tay gia gia nàng.

- Ngọc Thanh công chúa cùng Lý công tử đều là thiên tài hiếm thấy, trời sinh một đôi lão phu làm sao có thể phá hủy thiên mệnh được chứ.

Lý Thiên Hành ném cho lão ánh mắt khinh bỉ, hôm qua còn nói hai người xung khắc như nước với lửa hôm nay lại bảo như keo với sơn, mệnh số gì mà xoay như chóng chóng vậy.

- Từ huynh, lần này huynh đến đây hai chúng ta vẫn chưa có thời gian ôn lại chuyện cũ hay là tối nay ta mở tiệc chiêu đãi, không say không về huynh thấy thế nào?

- Trần Quốc huynh đã có lời mời lão phu làm sao dám từ chối.

Lý Thiên Hành nhìn hai lão già tán chuyện bắt đầu cảm thấy buồn chán ánh mắt hấn chuyển lên người của Cao Trung Kiên.

- Không biết tiểu tử này có gì tốt lại làm cho nữ nhân kia vì hấn mà hi sinh nhiều như vậy?

Hấn khẽ kéo Ngọc Thanh vào một góc nói với nàng vài câu sao đó đi tới chỗ thanh niên kia.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Vô đề

- Cao đạo hữu chúng ta có thể bàn luận một chút không?
- Lý đạo hữu có gì chỉ giáo?
- Ở đây không tiện nói chuyện hay là tìm một chỗ yên tĩnh để bàn luận được không?
- Tất nhiên là được.

Hai người tiến vào căn phòng trống gần đó Lý Thiên Hành tìm một chỗ ngồi xuống thuận miệng hỏi.

- Sao hôm nay không thấy Y Tiên tiểu thư đi cùng mọi người?
- Y Tiên cảm thấy không được khỏe nên ở lại phòng nghỉ ngơi.
- À thì ra là vậy.

Lý Thiên Hành gật gù đầu ánh mắt đảo qua một vòng.

- Cao đạo hữu ta thấy huynh tuổi trẻ tài cao, thiên phú trát tuyệt chưa tới 20 đã sắp tiến vào trúc cơ nếu đặt ở hoàng gia học viện cũng có thể xem là thiên tài để bồi dưỡng.
- Lý huynh quá lời ta làm sao có thể so sánh với anh tài của học viện được.

Cao Trung Kiên hai mắt tràn đầy kiêu ngạo, ngoại trừ vị đại sư huynh vừa tiến vào trúc cơ thì bên trong Bạch Vân môn không ai là đối thủ của hắn.

- Cao huynh không cần khiêm tốn con người huynh từ bề ngoài đến thần thái đều là nhân trung chi long sao này chắc chắn sẽ thành tựu đại nghiệp, danh chấn tứ phương nói không chừng chức chương môn của Bạch Vân môn cũng không thể thoát khỏi tay huynh.

Cao Trung Kiên nghe Lý Thiên Hành nói trong lòng như nở hoa nhưng ngoài mặt lại thờ dài ngạo ngán.

- Muốn thành tựu đại nghiệp nào dễ như vậy.
- Cao huynh hình như có tâm sự thì phải?
- Không giấu gì Lý đạo hữu lần này ta đến Chung Nam cầu hôn một đích chính là để lôi kéo quan hệ, ta ở bên trong môn phái tuy tài năng không kém nhưng lại thân cô thế cô nếu như được Ngọc Thanh công chúa giúp đỡ như vậy mới có được vài phần cơ hội.
- Nói như vậy chẳng phải ta đã phá hư chuyện tốt của Cao huynh hay sao?
- Lý đạo hữu đừng hiểu lầm ta không có ý đó.

Lý Thiên Hành lập tức lắc đầu về mặt tràn đầy chính khí.

- Dù sao chuyện này ta cũng có một phần trách nhiệm hay là như thế này đi, đúng lúc ta đang thực hiện một nhiệm vụ ở Chung Nam ta sẽ xin học viện ở lại thêm vài hôm sao đó cùng huynh đi tới Bạch Vân môn, trước mặt các vị trưởng lão cùng môn chủ nói giúp huynh vài lời có được không?
- Lý đạo hữu nói thật sao?
- Tất nhiên con người Lý Thiên Hành ta nói được làm được chưa bao giờ thất hứa với người khác.
- Vậy Trung Kiên xin đa tạ.

Lý Thiên Hành cười rạng rỡ đi đến bên cạnh hắn.

- Cao huynh hai ta cũng đã thân như vậy rồi ta có một chuyện muốn hỏi huynh nếu có chỗ không đúng xin huynh lượng thứ.
- Lý đạo hữu có gì cứ nói.
- Là như thế này hôm trước ta nhìn thấy Y Tiên tiểu thư ở ngự thư phòng nếu như ta đoán không lầm thì nàng chỉ mới tiến vào luyện khí sơ kì đúng không?
- Đúng là như vậy, Y Tiên từ nhỏ đã không thể tu luyện, môn chủ từng tìm rất nhiều vị đan sư nhưng vẫn không cách nào chữa được.

Lý Thiên Hành định mở lời nhưng lại do dự không quyết, Cao Trung Kiên nhìn thấy liền hỏi.

- Lý đạo hữu có chuyện gì khó xử sao?
- Đúng vậy, ta vốn tu đan đạo đối với những vấn đề này luôn có hứng thú rất lớn nếu như có thể mời Y Tiên tiểu thư đến vương thành thì tốt quá.

- Ý của đạo hữu là đưa Y Tiên đến vương thành để chữa trị.
- Cũng gần như là vậy nhưng mà bản thân ta cũng không nắm chắc được với lại thời gian lại rất lâu chỉ sợ nàng không đồng ý.
- Không biết thời gian là bao lâu?
- Ít nhất là 5 năm nhiều nhất có thể lên đến 20 năm.
- Lâu đến như vậy sao? Chuyện này e là ta không thể làm chủ cần phải hỏi ý kiến của Y Tiên.

Lý Thiên Hành khẽ gật đầu ánh mắt có chút thất vọng.

- Vậy ta sẽ đợi tin tức của huynh à đúng rồi có phải Cao huynh vừa mới tiến vào luyện khí đỉnh phong đúng không?
- Đúng vậy.
- Thật trùng hợp đúng lúc trên người ta có vài kiện tam cấp quy linh quả.
- Lý đạo hữu thật sự có tam cấp quy linh quả?

Cao Trung Kiên hai mắt sáng rực nếu như có được quy linh quả hẳn có thể lập tức tiến vào trúc cơ không cần phải lo đến việc căn cơ bất ổn cũng không cần phải sợ tên đại sư huynh kia nữa.

Lý Thiên Hành lấy ra túi trữ vật tìm kiếm một lúc ánh mắt thoáng kinh ngạc.

- Kỳ lạ rõ ràng là ta để ở trong đây mà tại sao lại không có?
- Lý đạo hữu tìm kỹ lại xem.
- À ta nhớ ra rồi, mấy hôm trước ta đã đưa cho Ngọc Thanh luyện chế quy linh đan, Cao huynh không cần lo lắng nàng chỉ lấy có một quả để luyện đan hẳn là vẫn còn mấy quả.
- Vậy bây giờ chúng ta mau đi tìm Ngọc Thanh công chúa.
- Ấy huynh gấp như vậy làm gì? Ta đoán giờ này có lẽ Ngọc Thanh đã trở về phòng luyện đan chúng ta cũng không nên vì một chút chuyện nhỏ như thế mà làm phiền đến nàng, huynh yên tâm ngày mai ta sẽ mang linh quả đến cho huynh.
- Vậy xin đa tạ Lý đạo hữu nhưng thứ quý trọng như quy linh quả ta làm sao có thể nhận không được? Hay là ta dùng linh thạch để mua lại được không?
- Không cần phiền phức như vậy vài vạn trung phẩm linh thạch ta cũng không để ý chỉ là hi vọng huynh có thể giúp ta nói với Y Tiên tiểu thư một chút là được.

Cao Trung Kiên sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, số linh thạch lớn như vậy ngay cả sư phụ hẳn cũng không có.

- Lý đạo hữu yên tâm ta sẽ cố hết sức.
- Vậy ta xin đa tạ Cao huynh trước.

Lý Thiên Hành mỉm cười thỏa mãn rời phòng, Cao Trung Kiên nhìn hắn rồi đi sắc mặt trầm ngâm một lúc cuối cùng cũng rời đi.

- Lần này lão tử dùng một kiện tam cấp quy linh quả để đổi lấy một tiên thiên chi thể đúng là quá lời rồi.

Hắn vừa đi vừa mỉm cười một lúc sao đã đến phòng Ngọc Thanh.

- Thanh nhi phu quân của nàng về rồi đây.

Lý Thiên Hành hét lên một tiếng xông vào hắn vừa đẩy cửa ra liền thấy một già một trẻ đang ở bên trong.

- Gia gia sao ngài lại ở đây?
- Đây là hoàng cung của ta sao ta lại không thể ở đây?
- Ý của tiểu tể là ngài không phải muốn tổ chức yến tiệc gì đó sao? Sao bây giờ lại ở chỗ này?

Lão hoàng thượng nghe hắn hỏi ánh mắt tràn đầy khinh bỉ.

- Trẫm là hoàng thượng những chuyện nhỏ nhặt đó còn cần ta tự thân làm sao?

Hắn chợt nhớ ra lão già này là đại ca một nước cần gì phải động tay chân, tất cả mọi chuyện đều có tiểu đệ làm hết, Lý Thiên Hành nghĩ đến hai tên tiểu đệ của mình suốt ngày chỉ biết trộm cắp xem ra phải dạy dỗ lại một chút.

- Tiểu tử còn kim nguyên quả không? Nếu còn thì mau lấy ra đây.

- Gia gia kim nguyên quả cũng không phải là rau cải tiểu tể thật sự chỉ có hai quả, đôi khi tiểu tể trở lại vương thành nhất định sẽ lấy thêm cho người vài quả.

- Tiểu tử người không gạt lão già này đó chứ?

- Đúng vậy.

Lý Thiên Hành gật đầu chắc chắn bên trong vườn linh quả của hắn chỉ có một cây tứ cấp kim nguyên quả nếu như là ngũ cấp thì có tới vài chục cây.

- Thanh nhi con ra ngoài một chút ta có chuyện muốn nói riêng với hắn.

- Vâng.

Ngọc Thanh hành lễ rồi đi trong phòng chỉ còn lại hai tên nam nhân một già một trẻ.

- Tiểu tử người quen Ngọc Thanh lâu như vậy hắn là biết hoàng cảnh của mẫu thân nàng.

- Tất nhiên, nhạc mẫu đại nhân hiện tại đang làm nhị phu nhân bên trong Bạch gia.

- Ta muốn tiểu tử người giúp ta một việc hi vọng người không nên từ chối.

Lý Thiên Hành nghe lão nói lập tức ngẩng cao đầu.

- Gia gia cứ nói chỉ cần việc ngài yêu cầu không vi phạm nhân, lễ, nghi, trí, tín là được.

- Lão phu muốn người sao này thay ta chiếu cố hai mẹ con của Ngọc Thanh.

- Hừ? Ngài... ngài muốn... muốn ta chiếu cố cả hai mẹ con?

- Không được sao?

Lý Thiên Hành tuy chưa gặp được nhạc mẫu lần nào nhưng chắc chắn nữ nhân sinh ra một mỹ nữ như Ngọc Thanh có thể xấu được sao, trong đầu hắn bắt đầu suy nghĩ đến cảnh tượng cùng hai mẫu tử nàng abxyz máu huyết dâng trào, tim đập tán loạn.

- Được, tất nhiên là được, đây là việc tiểu tể nên làm.

- Ngọc Phương tuy là nhị phu nhân bên trong Bạch gia nhưng ta biết cuộc sống của nó cũng không dễ dàng gì, tiểu tử người là đệ tử trọng điểm hoàng gia học viện tương lai địa vị hắn sẽ không bình thường, hi vọng người có thể giúp cho nó một ít để cuộc sống dễ thở hơn.

Lão đầu nói xong thì thở dài một hơi ánh mắt uy nghiêm lúc trước giờ đã mờ đục về mặt đường như già đi rất nhiều.

- Chỉ có nhiều đây thôi sao?

- Không lẽ tiểu tử người còn muốn tặng cho lão già này thêm mấy kiện linh quả sao?

- Gia gia yên tâm việc này tiểu tể nhất định sẽ làm được.

Chuyện này cũng không khó lắm chỉ cần hắn ném cho Bạch lão đầu kia mấy cái đan phương hoặc là mấy trái linh quả không tin bọn người Bạch gia không xem nhạc mẫu của hắn như nữ hoàng mà cung phụng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Sa lưới

Lý Thiên Hành vừa tiễn lão hoàng thượng rời khỏi liền kéo Ngọc Thanh vào phòng.

- Thiên Hành lúc này chàng cùng gia gia nói chuyện gì vậy?

- Là chuyện hôn sự của hai chúng ta, nàng muốn tổ chức hôn lễ ở đâu? Vương thành hay là Chung Nam?

Ngọc Thanh có chút do dự, nàng không thích tổ chức hôn lễ ở Vương thành nhưng nếu tổ chức ở Chung Nam thì mẫu thân của nàng sẽ không thể tới được.

- Chuyện này thiếp cũng chưa nghĩ tới hay là chàng quyết định đi.

- Vậy chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ ở Chung Nam dù sao nàng ở Vương thành cũng không có nhiều thân thích đến lúc đó ta sẽ đón nhạc mẫu đại nhân cùng tiểu nha đầu kia tới tham dự.

- Chàng có thể đón mẫu thân thiếp đến Chung Nam sao?

- Chuyện này cứ để phu quân lo, nàng chỉ cần chuẩn bị thật tốt để làm tân nương là được.

Nàng khẽ ôm lấy hân cảm giác ấm áp truyền đến thật dễ chịu, nam nhân này chính là tương lai của nàng là tất cả của nàng.

- Thiên Hành cũng không còn sớm nữa chúng ta nên đi tu luyện thôi.

Lý Thiên Hành nhìn người ngọc trong lòng gương mặt kiều diễm ẩn chứa xuân tình lập tức ôm lấy nàng tiến vào giới chỉ.

- Ngay cả câu nói bán quyền của phu quân cũng dám trộm tội này không thể tha được.

Hai người vừa tiến vào trong phòng thì bên trên bầu trời cũng có hai bóng đen bay đi.

Ở một căn phòng khác bên trong hoàng cung, một đôi nam nữ đang ngồi đối diện nhau, không khí trong phòng có chút yên tĩnh.

- Y Tiên thế nào rồi?

- Sư huynh không cần lo lắng muội chỉ cảm thấy trong người hơi khó chịu, nghỉ ngơi vài ngày sẽ không sao đâu.

- Điều tại sư huynh không tốt mấy hôm nay không quan tâm đến muội.

Cao Trung Kiên tự trách bản thân một cái, ánh mắt lo lắng nhìn nàng.

- Y Tiên bệnh tình của muội cứ thế này cũng không phải là cách, hôm nay Lý đạo hữu đến tìm huynh có nhắc đến chuyện của muội, Lý huynh muốn đưa muội đến vương thành chữa trị, không biết muội thấy như thế nào?

Y Tiên thoáng biến sắc ánh mắt khẽ liếc nhìn sư huynh mình.

- Sư huynh nghĩ muội có nên đi không?

- Ta thật sự không muốn xa muội nhưng mà để muội ở Bạch Vân môn chờ đợi cũng không phải là cách hay, huynh nghĩ muội nên đến vương thành thử một chuyến biết đâu sẽ tìm được cơ hội.

- Huynh thật sự muốn muội đi đến vương thành sao?

- Ta cũng chỉ muốn tốt cho muội thôi nếu muội không muốn đi huynh cũng sẽ không có ý kiến.

- Để muội suy nghĩ một lúc được không?

- Được rồi vậy muội phải suy nghĩ mau lên chúng ta cũng sắp trở về Bạch Vân môn đến lúc đó muội muốn đổi ý cũng không được.

- Muội biết rồi, bây giờ cũng không còn sớm nữa muội muốn nghỉ ngơi.

Cao Trung Kiên nói với nàng vài câu sao đó rồi khỏi phòng, Y Tiên nhìn theo bóng lưng của sư huynh mình đôi mắt trong suốt đã ẩn lệ quan.

- Sư huynh sao này huynh nhớ bảo trọng.

Sáng hôm sau Lý Thiên Hành theo lời hẹn mang theo quy linh quả đến tìm Cao Trung Kiên.

- Lý huynh tới rồi sao, không biết quy linh quả kia...

- Cao huynh không thể mời ta vào trong nói chuyện được sao?

- À mời vào, mời vào.

Lý Thiên Hành tiến vào căn phòng liền uống cạn mấy chung trà sao đó thở ra một hơi thỏa mãn.

- Cao huynh ta sợ huynh lo lắng nên đã chạy một hơi từ chỗ Ngọc Thanh qua đây đúng là mệt chết.
- Lý huynh vất vả cho huynh rồi, không biết...
- Cao huynh yên tâm Lý Thiên Hành ta chưa bao giờ thất hứa với người khác.

Lý Thiên Hành lấy ra hai quả cây màu kim sắc đặt lên bàn.

- Cao huynh xem có phải là bọn chúng không?

Cao Trung Kiên cầm lấy một quả chỉ riêng hương được bên ngoài cũng đã làm cho linh lực bên trong cơ thể hắn dao động có dấu hiệu muốn đột phát như nước sắp vỡ đê, hai mắt càng nhìn càng hưng phấn.

- Đúng vậy đây chính là quy linh quả chỉ cần có tứ này trong vòng vài ngày ta có thể tiến vào trúc cơ.

Lý Thiên Hành nhìn biểu hiện của đối phương khoe miệng khê cong lên, hai quả cây màu vàng này là hôm qua hắn kêu tiểu hắc đi lấy về, mấy loại tam cấp linh quả này nếu đem vào vườn linh được trồng chắc chắn không thể nào đủ linh thạch để duy trì.

- Cao huynh chuyện của huynh ta đã làm xong, không biết chuyện của ta nhờ cậy, huynh đã làm tới đâu rồi?

Cao Trung Kiên nghe Lý Thiên Hành nói về mặt có chút khó xử.

- Lý huynh hôm qua ta đã tới khuyên bảo Y Tiên trẻ nhất là tối nay sẽ có câu trả lời cho huynh.
- Vậy thì xin đa tạ Cao huynh, đúng rồi lần này trước khi ta rời đi đã xin sư tôn mấy viên tam cấp tăng linh đan để làm quà tặng cho gia gia Ngọc Thanh, thật không ngờ sư tôn lại ném cho ta mấy bình, sao khi hiểu kính xong trên người ta vẫn còn hơn 10 viên nếu bây giờ ta mang tặng chúng cho mấy vị trưởng lão trong môn phái gì đó của huynh chắc là bọn họ sẽ rất vui đi.
- Lý đạo hữu tăng linh đan huynh nói tới có phải là đan dược có thể giúp cường giả kim đan cảnh tiến lên một cấp không?
- Cao huynh không ngờ cũng thông hiểu đan đạo a, không sai chính là loại đan dược đó.

Cao Trung Kiên hai mắt rực sáng nếu như có thể mang số đan dược này về cho môn phái nhất định sẽ lập được đại công, chức vụ thiếu môn chủ còn ai có thể tranh với hắn nữa?

- Lý huynh thật sự muốn tặng đan dược này cho Bạch Vân môn sao?

Lý Thiên Hành nghe hắn nói khê lắc đầu.

- Không phải ta mà là huynh.
- Ý của Lý huynh là sao?
- Không phải ta đã hứa sẽ giúp cho huynh sao nếu để ta tặng cho mấy lão già kia thì còn ý nghĩa gì nữa.
- Lý huynh nói thật sao?
- Tất nhiên Lý Thiên Hành ta trước nay chưa từng lừa gạt người khác, Ngọc Thanh công chúa cũng chính là nhìn thấy ưu điểm này mới chấp nhận tình cảm của ta nhưng mà ta đã giúp huynh nhiều như vậy không biết chuyện của Y Tiên...
- Lý huynh yên tâm ta nhất định cho huynh một câu trả lời thỏa đáng.

Lý Thiên Hành nghe hắn nói lập tức đứng lên cười lớn, một tay vỗ vai Cao Trung Kiên.

- Cao huynh mọi việc trông cậy vào huynh nếu lần này có thể thành công tiêu diệt đây chắc chắn sẽ có hậu tạ.

Lý Thiên Hành rời khỏi phòng, tinh thần vô cùng sáng khoái tiên thiên chi thể đã như vật trong túi của hắn.

- Lão tử thả nhiều thính như vậy không tin là tiểu tử người không mất cái nào.

Hắn đi dạo một vòng bên trong hoàng cung, cảnh vật hôm nay đúng là đẹp hơn hẳn so với thường ngày, Lý Thiên Hành nhìn ngự hoa viên trước mặt trong lòng lại tức cảnh sinh thơ.

- Trong vườn có vạn cảnh hoa.

Như là mỹ nữ chờ ta mang về.

Bước dần theo ngọn tiểu khe.

Lần xem phong cảnh có bề thanh thanh.

- Chắc chắc không ngờ thơ của lão tử lại có thể ghép chung với đại thi hào Nguyễn Du đúng là trời sinh lão tử tài sắc vẹn toàn, hoàn mỹ vô khuyết muốn người khác không yêu thích cũng khó.

Lý Thiên Hành đi dạo vài vòng trong hoàng cung sao đó trở lại phòng của Ngọc Thanh, hắn vừa đi đến trước phòng đã nghe thấy bên trong có tiếng nữ nhân đang nói chuyện.

- Y Tiên nghe nói vương thành phồn hoa náo nhiệt hơn so với Chung Nam gấp mấy lần không biết có phải thật không?

- Đúng vậy, ta đến vương thành vài lần cũng chỉ đi được một góc mà thôi.

- Ngọc Thanh công chúa thật may mắn, Y Tiên quanh năm chỉ có thể ở bên trong môn phái, Chung Nam có lẽ là nơi xa nhất Y Tiên được đi.

Nàng nói xong ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Ngọc Thanh nếu như nàng có thể tu luyện với trí tuệ của mình chắc chắn có thể tiến vào hoàng gia học viện.

Ngọc Thanh khẽ lắc đầu, đôi mắt trong sáng hiện lên vài nét ôn nhu.

- Đối với Ngọc Thanh chuyện mai mắn nhất trên đời là có thể gặp được chàng.

- Ngọc Thanh công chúa đang nói đến Lý công tử sao?

- Đúng vậy nếu không có Thiên Hành cũng không có Ngọc Thanh ngày hôm nay.

- Y Tiên thật sự rất hiếu kì vị Lý công tử kia là người như thế nào lại có thể làm cho một nữ tử tài sắc vẹn toàn như công chúa động lòng.

Ngọc Thanh nghe nàng hỏi trong đầu lại nhớ đến từng kỉ niệm của hai người, đôi môi nhỏ nhắn khẽ cong lên ánh mắt tràn đầy hạnh phúc.

- Ta cũng không biết chàng là con người như thế nào nữa nhưng ta nghĩ cũng không cần thiết để biết, cuộc đời chỉ cần có chàng ở bên cạnh là đủ rồi.

Y Tiên nhìn vẻ hạnh phúc của nàng lại nghĩ đến số phận của mình trong lòng dâng lên một nỗi buồn vô cớ.

Lý Thiên Hành đứng bên ngoài cảm động đến chảy nước mắt bao nhiêu công sức hắn bỏ ra cuối cùng cũng được đền đáp.

- Lần này nhất định phải thưởng thêm cho nàng mới được.

Hắn hít một hơi điều chỉnh tâm trạng sao đó đẩy cửa bước vào.

- Ngọc Thanh phu quân của nàng về rồi đây, Y Tiên tiểu thư cũng ở đây sao?

- Thiên Hành Y Tiên tiểu thư đã đến đây hơn nửa canh giờ, nàng nói có chuyện quan trọng muốn nói với chàng.

Ngọc Thanh chủ động rời đi trước khi rời khỏi phòng còn không quên căn dặn.

- Chàng ở lại trò chuyện cùng Y Tiên tiểu thư, thiếp có chuyện cần đi đến chỗ của gia gia có lẽ hôm nay sẽ về muộn.

- Không sao ta sẽ đợi nàng, ta sinh ra là để chờ Thanh nhi mà.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Nan đề

Ngọc Thanh phong tình liếc hắn một cái sao đó rời đi, bên trong căn phòng chỉ còn lại một nam một nữ.

- Y Tiên tiểu thư chuyện hôm trước ta nói không biết tiểu thư đã suy nghĩ tới đâu rồi.

- Y Tiên tìm công tử cũng là vì chuyện này, tiểu nữ đồng ý theo công tử đến vương thành.

- Tiểu thư đã suy nghĩ kĩ rồi chứ? Một khi quyết định sẽ không cơ hội hối hận.

- Y Tiên đã nghĩ kĩ hi vọng công tử nhớ những gì đã hứa với tiểu nữ.

Lý Thiên Hành gật đầu khẳng định với nàng.

- Tiểu thư yên tâm ta sẽ đi tới Bạch Vân môn giải quyết vấn đề của sư huynh tiểu thư sao đó chúng ta sẽ đi đến vương thành không biết có được không?

- Mọi việc Y Tiên nghe theo công tử.

- Tiểu thư trở về nghỉ ngơi sớm đi ngày mai chúng ta sẽ lên đường.

- Y Tiên xin cáo từ.

Lý Thiên Hành tiễn nàng rồi đi sao đó tiến vào giới chi bắt đầu luyện chế tăng linh đan, với tu vi trúc cơ đỉnh phong cùng linh hỏa hỗ trợ trong vòng vài canh giờ hắn luyện chế hơn 50 viên tam cấp tăng linh đan phẩm cấp đều là từ thượng phẩm trở lên, hắn dùng thần thức kiểm tra bên ngoài phát hiện Ngọc Thanh vẫn chưa trở về liền lấy ra thần thư tìm một số loại đan dược luyện chế.

- KIỆN thể đan sao khi phục dụng giúp cường thân kiện thể, lưu thông huyết mạch, tăng cường đề kháng... thứ này cũng không tệ.

Hắn quyết định luyện thêm mấy viên kiện thể đan để Y Tiên sử dụng nếu không trên đường đi tới vương thành nha đầu đó lại đổ bệnh như hôm qua thì phiền phức, Lý Thiên Hành luyện được hơn 10 viên kiện thể đan thì ngừng lại hắn cảm nhận được Ngọc Thanh đã trở về phòng.

- Thanh nhi sao đến bây giờ nàng mới quay lại?

- Thiếp cùng gia gia nói một số chuyện nên quên mất thời gian.

- Có phải gia gia nàng lại nói xấu ta hay không?

Ngọc Thanh đi tới bên cạnh hắn khẽ ôm lấy cánh tay hắn, giọng nói có chút nũng nịu.

- Chàng vẫn còn giận gia gia thiếp sao? tuy gia gia hơi quá đáng một chút nhưng người rất tốt bụng, rất yêu thương thiếp, chàng đừng giận nữa có được không?

- Ta nhỏ mọn như vậy sao? thật ra ta đã sớm biết ý đồ của gia gia nàng, người chỉ muốn thử xem ta có yêu nàng thật lòng hay không.

Lý Thiên Hành nói xong liền xoay người ôm lấy nàng.

- Ngọc Thanh ngày mai ta sẽ đi Bạch Vân môn nàng có muốn đi cùng không?

- Thiếp muốn ở lại đây chăm sóc gia gia thêm ít ngày nữa, lần này chúng ta rời đi không biết đến bao giờ mới có thể trở lại Chung Nam.

- Vậy nàng tạm thời ở lại đây khi nào ta giải quyết xong mọi chuyện sẽ quay lại đón nàng.

- Ân.

Hắn ôm người ngọc trong lòng cảm giác căn đầy mềm mịn truyền đến làm cho người khác không muốn buông tay, cặp sắc vuốt bắt đầu loạn động.

- Nàng không muốn biết lần này ta đi tới Bạch Vân môn để làm gì sao?

- Không phải chàng nói có chuyện cần giải quyết sao?

Ngọc Thanh nghi hoặc nhìn hắn ánh mắt có chút mê mang, giữa cặp chân mày đã ẩn hiện xuân tình.

- Cho dù chàng làm chuyện gì thiếp cũng sẽ ủng hộ chàng.

- Thanh nhi của ta đúng là biết cách làm cho người khác cảm động lần này phu quân nhất định sẽ thưởng thật lớn cho nàng.

Sáng hôm sau Lý Thiên Hành cùng đám người Bạch Vân môn rời khỏi hoàng cung hướng Vạn lý sơn đi tới, Vạn lý sơn trải dài qua hơn 10 tiểu quốc bên trong có 5 môn phái gồm 3 ngũ tinh, 2 tứ tinh Bạch Vân môn là một trong 3 môn phái ngũ tinh.

- Cao huynh còn bao lâu nữa thì mới tới Bạch Vân môn?

- Nếu tính theo lộ trình bây giờ thì trong vòng 3 ngày có thể đi tới Bạch Vân môn.

Từ khi hắn rời đi vương thành đến nay cũng đã gần nửa tháng chuyện của Y Tiên ít nhất cũng phải cần vài ngày nếu tính cả đi lẫn về cũng gần một tháng, không biết có kịp dự đại thọ của Triệu gia hay không?

- Hi vọng là Triệu lão đầu kia sinh giữa tháng hay cuối tháng gì đó nếu không lại làm lão tử thất hứa với nhạc mẫu đại nhân.

Ba người đi được nửa ngày thì tìm một chỗ dừng chân, Lý Thiên Hành lấy ra một đồng dụng cụ dã ngoại vừa nướng thịt vừa dựng trại.

- Cao huynh, Liễu tiểu thư sao chỉ có hai người? nhị trưởng lão đâu?

- Sư phụ đang bế quan người dẫn chúng ta không được làm phiền.

Lý Thiên Hành nhìn trại đằng xa ánh mắt tràn đầy khâm phục.

- Nhị trưởng lão đúng là siêng năng đi đâu cũng không quên tu luyện, đúng là danh sư xuất cao đồ.

- Lý huynh quá khen.

- Ta thấy thiên phú của Cao huynh cũng không thua gì đệ tử bên trong học viện không biết huynh có ý định tiến vào hoàng gia học viện không?

- Chuyện này tại hạ vẫn chưa nghĩ tới.

- Nếu như huynh có ý định muốn tiến vào bên trong hoàng gia học viện thì có thể đến tìm ta, tuy ta không giúp được nhiều nhưng một số việc nhỏ vẫn có thể làm được.

Lý Thiên Hành cầm lấy một que thịt đưa cho Y Tiên, ánh mắt ẩn ý nhìn nàng.

- Y Tiên đa tạ công tử.

- Không có gì, lời ta đã nói ra nhất định sẽ làm được, Cao huynh nói có đúng không?

- Lý huynh nói được làm được thật làm cho người khác bội phục.

Y Tiên ngồi một bên nhìn hai nam nhân trước mặt cười nói ánh mắt đầy phức tạp, buồn phiền vui sướng lẫn lộn ngay cả bản thân nàng cũng không hiểu được tâm trạng của mình bây giờ.

Hai ngày sau ba người đi tới trước một ngọn núi lớn bên dưới có suối, giữa núi có mây thật là hùng vĩ.

- Lý huynh Bạch Vân môn chính là nằm trên đỉnh núi này.

- Đúng là nhân gian mỹ cảnh xưa nay hiếm thấy không biết ngọn núi này tên là gì?

- Núi này cũng có tên là Bạch Vân.

Lý Thiên Hành đi theo phía sau ba người ánh mắt ngấm nhìn xung quanh, tuy ở đây linh khí không bằng bên trong thần đồ nhưng lại không thua kém so với Vương thành càng lên cao linh khí càng tinh thuần, càng dày đặc.

- Tham kiến nhị trưởng lão.

Từ Bá khẽ gật đầu sau đó quay sang nhìn đồ nhi của mình.

- Con tìm một phòng cho Lý công tử nghỉ ngơi sau đó dẫn người đi xung quanh môn phái một vòng để tận tình chủ khách.

Cao Trung Kiên hiểu ý gật đầu.

- Sư phụ yên tâm đồ nhi biết phải làm sao.

- Cao sư huynh nếu ta nhìn không lầm thì khí tức trên cơ thể huynh có chút bất ổn hẳn là sắp tiến vào Trúc Cơ, ta sao dám làm phiền chuyện nhỏ nhặt này để Y Tiên thay huynh làm cũng được.

Cao Trung Kiên khẽ liếc nhìn Từ Bá thấy sư phụ mình gật đầu liền đồng ý.

- Vậy lần này làm phiền Y Tiên muội một chuyến.

- Sư huynh yên tâm việc này cứ giao cho muội là được.

Y Tiên nhìn hai thầy trò rồi đi liền dẫn Lý Thiên Hành đi tới chỗ phòng khách, hai người vừa bước vào trong liền bị chặn lại ngay trước cửa phòng.

- Liễu sư muội người này là ai?

- Đây là bạn hữu của nhị sư huynh.

- À thì ra là bạn hữu của nhị sư huynh mời vào mời vào.

Lý Thiên Hành nhìn thái độ cung kính của mấy thanh niên trước mắt trong lòng có chút kinh ngạc, bọn người này không e ngại nữ nhi của môn chủ mà lại sợ tên đệ tử của nhị trưởng lão, đúng là kì quái.

- Lý công tử bây giờ công tử muốn nghỉ ngơi hay là đi tham quan xung quanh.

- Ta đi đường lâu như vậy cũng có chút mệt hay là nghỉ ngơi một chút đi.

- Vậy tiểu nữ sẽ không làm phiền công tử, khi nào công tử muốn đi thì thông báo cho tiểu nữ một tiếng.

Nàng nói xong liền xoay người rời đi.

- Khoang đã, ta ở đây không thân không thích, không ai nói chuyện sẽ rất buồn hay là tiểu thư ở lại trò chuyện với ta một lúc được không?

Y Tiên khẽ gật đầu tìm một chỗ ngồi xuống.

- Tiểu thư từ nhỏ đến giờ đều sống ở nơi này sao?

- Đúng vậy từ nhỏ Y Tiên đã sống ở đây rất ít khi ra bên ngoài.

- Nơi này tuy sơn minh thủy tú, phong cảnh hữu tình nhưng mà ở đây gần 20 năm tiểu thư không thấy buồn chán sao?

Y Tiên nghe hắn hỏi nét mặt thoáng hiện chút u buồn nếu như nàng có thể tu luyện giống như những người khác thì cũng không cần suốt ngày quanh quẩn bên trong sơn môn này.

Lý Thiên Hành ngồi một bên quan sát thấy không khí có chút tĩnh lặng liền đổi sang đề tài khác.

- Tiểu thư có thể nói một chút về bệnh tình của mình cho ta biết không?

- Tiểu nữ từ nhỏ đã không thể tu luyện tuy có thể cảm nhận được linh khí thiên địa nhưng lại không cách nào đưa chúng vào trong cơ thể.

- Vậy sao không sử dụng đan dược?

- Tiểu nữ đã dùng rất nhiều đan dược nhưng linh khí vừa tiến vào bên trong cơ thể liền thoát ra bên ngoài cho dù dùng bao nhiêu cách cũng không thể nào hấp thu được.

Tình trạng của nữ nhân này không khác gì bên trong thần thư ghi lại, thứ mà tiên thiên chỉ thể dùng để tu luyện là tiên khí không phải linh khí đây cũng là điều hần đầu đầu nhất, phạm giới làm sao có thể tìm được tiên khí.

- Đúng rồi làm sao tiểu thư có thể tiến vào luyện khí sơ kì?

- Y Tiên cũng không rõ, mấy tháng trước trong lúc đi dạo sơn môn đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó tiến vào cơ thể sao đó tiểu nữ liền ngất đi, khi tỉnh lại thì đã tiến vào luyện khí sơ kì.

- Có chuyện kì lạ như vậy?

Lý Thiên Hành dùng thần thư lặng lẽ dò xét qua một lần nhưng lại không phát hiện được gì tất cả đều bình thường kích thước ba vòng đều rất chuẩn.

- Đúng là kì lạ chỉ đi dạo một lúc có thể làm cho tiên thiên chỉ thể bước vào luyện khí sơ kì, nhân phẩm của nữ nhân này cũng không phải dạng vừa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Phá môn

Lý Thiên Hành đi một vòng quanh sơn môn, nơi đây tuy không hoành tráng, xa xỉ như Vương thành nhưng phong cảnh lại vô cùng thanh tịnh rất thích hợp cho mấy lão hồ li dưỡng già.

- Tổng lão ca nhất định rất thích chỗ này phải giới thiệu cho lão biết mới được, sẵn tiện kéo theo lão hoàng thượng tới như vậy đại lục sẽ yên bình hơn một chút.

Lý Thiên Hành đột nhiên ngửi thấy mùi hương được từ bên trong một khu nhà tỏa ra hần lập tức tiến lại gần.

- Liễu tiểu thư nơi này là đàn môn sao?

- Lý công tử đây là cấm địa của bốn môn người ngoài không được tiến vào.

Hần nhìn một vườn linh dược bên trong chủ yếu là linh dược cấp 1, cấp 2 ánh mắt chỉ liếc qua một lần sao đó tập trung vào mấy bụi hoa bên cạnh, hàng trăm bông hoa tỏa sắc dưới ánh mặt trời, hương hoa phiêu động làm cho lòng người ngây ngất.

- Tại sao lão tử lại quên mất chuyện này nhỉ? Nếu như có thể đem mấy trăm gốc hoa này vào bên trong giới chi chắc là Ngọc Thanh sẽ rất thích.

Tuy bên trong thần đồ của hần không thiếu linh dược nhưng mấy tên tiểu đệ của hần chỉ thích linh quả còn mấy gốc hương dược cấp thấp này ngay cả liếc nhìn bọn chúng cũng không thèm chứ đừng nói đến việc mang về hang động để trồng.

- Lý công tử không thể vào bên trong.

Liễu Y Tiên thấy hần định xông vào lập tức chắn ngang trước mặt.

- Tại sao?

- Lý công tử không phải là người của bốn môn nên không thể tiến vào.

- Không phải có tiểu thư đi cùng sao?

- Nơi này chỉ có đệ tử đàn môn cùng mấy vị chấp sự đại nhân mới có thể tiến vào, ngay cả tiểu nữ cũng không thể.

- Ngay cả nữ nhi của đương kim môn chủ cũng không thể tiến vào?

Y Tiên nghe hần nói khẽ lắc đầu.

- Lý công tử hay là chúng ta đến nơi khác được không?

Lý Thiên Hành lên nhìn nàng một cái, bên trong đàn môn kia cũng chỉ có mấy trăm gốc linh dược làm sao nữ nhi của đương kim môn chủ lại không thể tiến vào? cho dù là một nơi trang nghiêm như hoàng gia học viện thì lão viện trưởng cũng có thể cấp cho Hàn Tuyết một tòa biệt viện riêng, ngay cả đệ tử trọng điểm cũng không thể đi vào nữa bước.

- Xem ra nơi này chắc chắn có ẩn tình.

Hai người vừa đi được một lúc thì tới hậu sơn, trước mặt là liên tiếp những ngọn núi nối tiếp nhau như một con đường tiến thẳng lên tầng mây, không khí trong lành, trên cành có chim, dưới suối có cá linh khí dày đặc thật là một nơi lý tưởng để thư giãn.

- Liễu tiểu thư chúng ta đi qua đó ngắm cảnh một chút đi.

- Lý công tử thật ngại quá nơi này là để những đệ tử trọng điểm của bốn môn cùng các vị trưởng lão, chấp sự tĩnh tu chúng ta không thể tiến vào.

- Vậy sao mấy tên kia có thể tiến vào?

Lý Thiên Hành nhìn mấy thanh niên đang tụ tập thành đàn phía trước trong lòng tràn đầy bất mãn, khó khăn lắm mới tìm được hai chỗ để thư giãn vậy mà đều treo bản miễn tiếp khách.

- Mấy vị sư huynh đó đều là đệ tử trọng điểm của bốn môn.

- Mấy tên đó chỉ là luyện khí trung kỳ tên cao nhất cũng chỉ là Trúc cơ sơ kỳ lại có thể tiến vào, ta đã là Trúc đỉnh phong tại sao lại không thể tiến vào?

- Công tử không phải là đệ tử của bốn môn nên không thể so sánh như vậy được.

- Ta không phải nhưng tiểu thư thì phải, tiểu thư là đệ tử của Bạch Vân môn còn ta lại có tu vi Trúc cơ kỳ bây giờ hai chúng ta cùng lúc tiến vào như vậy chẳng phải hợp tình hợp lý sao?

- Nhưng mà...

Hành nhìn về mặt do dự của nàng trong lòng có chút hiểu kỳ.

- Không lẽ tiểu thư không muốn vào trong?

- Xin công tử đừng làm khó Y Tiên bên trong Bạch Vân môn vẫn còn rất nhiều chỗ thú vị để tiểu nữ dẫn công tử đi xem có được không?

- Vậy được rồi, ta chỉ đứng bên ngoài xem thôi chắc không có vấn đề gì chứ?

Lý Thiên Hành tiến lại gần chỗ đại môn ánh mắt liên tục đảo xung quanh, Y Tiên cũng đi đến bên cạnh xem chừng hấn, đột nhiên Lý Thiên Hành nắm lấy tay nàng kéo vào bên trong.

- Lý công tử người...

- Liều tiểu thư bây giờ hai người chúng ta đều đã bước vào bên trong này cho dù có trở ra ngoài thì cũng đã vi phạm môn quy không bằng chúng ta cứ đi dạo một vòng cho dù bị phạt cũng xứng đáng.

Hấn nói xong liền rời đi, Y Tiên do dự một lúc cuối cùng cũng đuổi theo.

- Đứng lại.

Lý Thiên Hành vừa đi được vài bước đã bị chặn lại, một trung niên nam tử dáng người to lớn đứng chắn trước mặt hai người, ánh mắt bất thiện, giọng điệu giễu cợt.

- Y Tiên nơi đây là cấm địa tông môn không phải ai cũng có thể tiến vào không lẽ đã quên môn quy rồi sao?

- Long chấp sự Y Tiên không dám quên môn quy, bây giờ sẽ lập tức rời khỏi đây.

Đúng lúc này một đoàn người từ phía xa đi tới dẫn đầu là một thanh niên ăn mặc sang trọng, lưng đeo bội kiếm, ánh mắt nhìn hai người Lý Thiên Hành như từ trên cao nhìn xuống.

- Long chấp sự có chuyện gì sao?

Tu Long vừa nhìn thấy thiếu niên này sắc mặt trở nên hòa nhã.

- Lục công tử chỉ là chuyện nhỏ không cần phải làm phiền đến người.

Lục Tinh nhìn Liễu Y Tiên đứng một bên sắc mặt thoáng kinh ngạc.

- Y Tiên sư muội tại sao muội lại ở đây? Không lẽ sư muội đã tiến vào luyện khí hậu kì rồi sao?

Y Tiên nghe hấn nói nét mặt trở nên khó coi nhưng vẫn đi tới hành lễ với Lục Tinh.

- Đại sư huynh lần này là do bọn muội sợ ý nên mới tiến vào cấm địa.

- Thật sự là sợ ý sao? Theo ta thấy thì ai đó ý mình là nhi nữ của đương kim môn chủ nên không coi môn quy của tông môn ra gì.

Mấy tên thanh niên phía sau nghe nói liền hùa theo.

- Y Tiên sư muội đã ở đây mười mấy năm làm sao có thể sợ ý đi vào cấm địa.

- Chuyện này nhất định phải xử lý đúng theo môn quy.

- Chấp sự đại nhân đệ tử đề nghị đưa chuyện này đến hình đường để các vị trưởng lão xử lý...

Lục Tinh khẽ giơ tay đám thanh niên mạnh động phía sau lập tức im lặng.

- Long chấp sự nghĩ chuyện này nên giải quyết như thế nào?

- Theo như môn quy, đệ tử cố ý tiến vào cấm địa sẽ bị trục xuất khỏi tông môn, còn nếu như là sợ ý sẽ bị phạt diện bích 3 tháng.

Lục Tinh hài lòng gật đầu chỉ cần tổng được nữ nhân này ra khỏi tông môn chức vị thiếu môn chủ nhất định là của hấn.

- Lần này người vi phạm thân phận có chút đặc biệt nhất định phải đưa đến hình đường để xử lý, các người mau đi thông báo cho đại trưởng lão cùng môn chủ, ta cùng long chấp sự sẽ đưa Y Tiên sư muội đến hình đường.

Y Tiên cuối đầu đứng một bên, thân thể khẽ rung, hai mắt ửng đỏ xem ra lần này ngay cả phụ thân cũng không thể giúp nàng.

- Khoang đã.

Lý Thiên Hành bước lên chắn ngang trước mặt Y Tiên dù sao chuyện lần này đều do hấn gây ra làm sao có thể để nữ nhân đáng thương này chịu tội được?

- Người là ai?

Tu Long đánh giá Lý Thiên Hành vài lần sắc mặt trở nên âm trầm.

- Người không phải là đệ tử Bạch Vân môn?

- Đúng vậy ta chỉ là vừa tới tông môn vẫn chưa quen thuộc nơi này nên lỡ tiến vào cấm địa, Y Tiên tiểu thư có lòng tốt muốn đưa ta ra bên ngoài nên mới quy phạm môn quy, mọi người cũng không nên trách nằng.

- Thật vậy sao?

Lục Tinh dùng ánh mắt khinh thường nhìn Lý Thiên Hành.

- Long chấp sự ta nghĩ tên này là nội gián từ bên ngoài phái tới trước hết bắt hắn lại sao đó tra khảo cũng không muộn.

- Lục công tử nói đúng.

Tu Long khẽ gật đầu sao đó hướng Lý Thiên Hành đi tới, khí thế trúc cơ trên người tỏa ra bốn phía.

- Lão hồ không ra tay các người còn tưởng là mèo bệnh sao?

Lý Thiên Hành vận di lãng chi thuật thân hình biến mất tại chỗ trong lúc mọi người xung quanh ngỡ ngàng thì một thân ảnh hiện ra phía sau Tu Long một quyền đánh tới, Tu Long cảm nhận được nguy hiểm lập tức vận chân khí phòng hộ, hai luồng linh lực vừa chạm vào nhau kinh lực tỏa ra tứ phía, mặt đất xung quanh thoáng rung lên.

- ẦM...

Một bóng người từ bên trong lao ra đập thẳng vào bức tường đối diện, miệng liên tục phun máu.

- Long chấp sự... có người tấn công tông môn mau đi gọi các vị trưởng lão đến.

Lý Thiên Hành vừa rồi tung ra một đấm cảm giác vô cùng thoải mái chỉ tiếc tu vi tên kia quá thấp nếu đấm thêm một cú nữa nhất định sẽ có án mạng, hắn vận di lãng chi thuật đi tới bên cạnh Lục Tinh đá thêm một cái tiễn hắn tới chỗ tên Long Tu sao đó kéo Y Tiên rời đi.

- Mau đi thôi.

- Đứng lại, không được chạy.

- Mau đuổi theo đừng để hắn thoát...

Lý Thiên Hành vừa chạy được một lúc thì một cảm giác nguy hiểm ập đến hắn lập tức lách mình qua một bên để tránh né, lúc này trước mặt hắn xuất hiện hơn mười tên Bạch Vân môn, Lý Thiên Hành liếc nhìn vị trí hắn đứng lúc này phát hiện trên đất có mấy chục mũi kim châm nếu không kịp né chắc đã biến thành một con nhím.

- Mấy tên này lại dám dùng ám khí đối phó lão tử, được lắm để lão tử cho các người biết cái gì gọi là đánh lén.

Hắn lấy ra hơn 10 viên hóa vụ đan ném lên không trung, đan dược vừa chạm đất lập tức nổ tung hóa thành từng luồng khói trắng bao phủ mấy trăm trượng xung quanh.

- Liễu tiểu thư trước tiên nuốt viên đan dược này vào sao đó ta sẽ chỉ cho tiểu thư một trò chơi vô cùng thú vị.

Y Tiên nhìn viên đan dược trước mắt có chút do dự không biết có nên dùng hay không.

- Yên tâm thứ này không phải là xuân dược đâu.

Nàng nghe hắn nói gương mặt thoáng ửng đỏ đem viên đan dược nuốt vào đột nhiên luồng khói trắng trước mặt nàng mờ dần sao đó biến mất, trước mặt hai người là mười mấy vị chấp sự sắc mặt của mỗi người đều nghiêm trọng như đang lâm đại địch.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Liễu Hà

- Lý công tử bọn họ làm sao vậy?

- Không có gì mấy lão già đó ranh rồi sinh nông nổi không chuyện gì làm nên kéo nhau chơi bịt mắt bắt dê.

Lý Thiên Hành khẽ vận linh lực trên đầu ngón tay xuất hiện một luồng tử sắc linh khí.

- Xuyên tâm chí.

Tử sắc linh khí phá không lao tới một tên chấp sự xuyên thẳng vào người hắn, tên chấp sự đứng im một lúc sao đó ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự, Lý Thiên Hành điểm thêm vài chỉ sao đó lấy mấy viên đan dược cho Y Tiên.

- Liễu tiểu thư ở đây có tổng cộng 10 viên đan dược ta với cô mỗi người 5 viên xem ai ném trúng đối phương nhiều hơn, ta nhường tiểu thư ném trước.

- Lý công tử ta...

- Tiểu thư yên tâm bọn họ sẽ không thấy chúng ta đâu nếu như có người truy cứu thì mọi việc cứ để một mình ta gánh.

- Nhưng mà...

- Liễu tiểu thư cô quên thường ngày bọn chúng đối xử với tiểu thư thế nào sao? Ta nghĩ phụ thân của tiểu thư cũng bị bọn người này làm khó không ít, tiểu thư không vì bản thân mình thì cũng nên vì phụ thân xả giận một chút ta nói có đúng không?

Lý Thiên Hành thấy nàng còn do dự liền lấy một viên đan dược nhét vào trong tay của nàng.

- Lão tử nhường cô ném trước nhớ vận thêm một ít linh lực để ném chính xác một chút.

Y Tiên khẽ cắn môi bàn tay nắm chặt lấy viên đan dược ném thẳng tới đám người phía trước.

- CHÍU... ẦM... MEGA KILL...

Lý Thiên Hành nhìn 5 tên nằm trên mặt đất ánh mắt kinh ngạc liếc sang Liễu Y Tiên.

- Nữ nhân này không ngờ lại ném chuẩn như vậy lần này MVP chắc chắn thuộc về cô ta.

Liễu Y Tiên nhìn năm vị chấp sự Bạch Vân môn nằm bất tỉnh trên đất sắc mặt trở nên tái nhợt.

- Lý công tử bọn họ... bọn họ chết rồi sao?

- Không sao bọn người đó chỉ bị hôn mê thôi nửa canh giờ sao sẽ tự động tỉnh lại.

Lý Thiên Hành tiếp tục ném đan dược bây giờ hắn mới hiểu cảm giác bị đan dược đè chết là như thế nào.

- Cũng may Ngọc Thanh đã luyện chế cho lão tử mấy viên nhị cấp bạo đan nếu không lại tổn công đào một ngôi mộ cho mấy tên này.

Đột nhiên tử sắc linh khí bên trong cơ thể bạo động Lý Thiên Hành lập tức ôm lấy Y Tiên phóng sang một bên.

- ẦM...

Một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, linh lực chấn đến nứt đất, kinh phong bắn ra tán loạn, đại thụ trong vòng 10 trượng đều đổ ngã.

Lý Thiên Hành ôm Y Tiên lăn vài vòng trên đất mới có thể ổn định được thân thể, tuy lúc này hắn đã kịp thời né đi nhưng vẫn bị dư chấn đánh trúng nếu không có bảo giáp hộ thân thì chắc chắn đã dính trọng thương, hắn nhìn nữ nhân nằm bên dưới sắc mặt của nàng đã tái nhợt, hai mắt nhắm chặt, khóe môi còn chảy ra một tơ máu có lẽ đã hôn mê bất tỉnh.

- Cũng may là chỉ bị ngoại thương.

Hắn lấy ra một viên hồi thương đan bỏ vào miệng nàng sao đó vận linh lực từ từ ép xuống giúp nàng hòa tan đan dược.

- Người là ai? Tại sao lại đến tông môn của lão phu làm loạn.

Lý Thiên Hành nhìn lão già đang lơ lửng trên không trong lòng thầm mắng 18 đời tổ tông của lão, mấy lão Boss này lúc nào cũng chỉ biết đánh sao lưng người khác.

- Tiền bối đừng nóng giận thật ra mọi chuyện chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi.

Lão già nhìn mười mấy người nằm trên đất y phục rách nát, thương thế đầy người, hơi thở mỏng manh xem ra là bị thương không nhẹ, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lý Thiên Hành.

- Tiểu tử người đã thương mười mấy vị trưởng lão cùng chấp sự của bản môn như vậy còn nói hiểu lầm sao? Thật ra người là ai đến tông môn của lão phu có một đích gì.

- Nếu tiền bối muốn biết thì tiểu bối sẽ sẵn lòng trả lời, tiểu bối tên Lý Thiên Hành năm nay vừa tròn 18 tuổi hiện tại vẫn còn độc thân vui tính, không vợ không con, không nhà không cửa, không môn không phái... tiền bối khoan hãy động thủ nghe tiểu bối nói hết đã.

Lý Thiên Hành cảm nhận được linh khí xung quanh đã bắt đầu bạo động liền biết lão già này lại muốn ý lớn hiếp nhỏ, sắc mặt trở nên nghiêm túc hẳn lên.

- Tiền bối mời người xem quan thứ này.

Hắn lấy miếng ngọc bội ném tới chỗ lão.

- Hoàng gia học viện.

Lão đầu nhìn thấy 4 chữ bên trên ngọc bài sắc mặt dịu đi vài phần.

- Cho dù là đệ tử của hoàng gia học viện cũng không thể tùy ý đã thương người của Bạch Vân môn, chuyện lần này nếu không cho lão phu một lời giải thích thỏa đáng thì lão phu sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Lý Thiên Hành nghe lão nói khoe miệng cong lên, mấy lão già này đến chết vẫn sĩ diện nếu bây giờ hắn phải mong bỏ đi lão cũng chẳng làm gì được hắn.

- Không giấu gì tiền bối lần này tôn sư phái tiểu bối đi đến Chung Nam là để thực hiện một nhiệm vụ bí mật.

Hắn nói đến đây ánh mắt liếc nhìn mấy tên nằm trên đất.

- Người yên tâm bọn họ đã hôn mê sẽ không nghe được gì đâu.

- Lần này tiểu bối ngoài mặt là đi làm công hiến nhưng thật ra là đi tìm kiếm thiên tài để học viện bồi dưỡng nên tiểu bối mới tiến vào cấm địa của tông môn một đích là tìm đệ tử kiệt xuất để so tài nhưng không ngờ mấy vị trưởng lão, chấp sự đại nhân cũng tiến vào góp vui, mặt dù tu vi của họ đạt yêu cầu nhưng đáng tiếc tuổi tác lại không hợp lệ.

- Học viện nhân tài như mây cần gì phải đến đây để tìm người.

- Tiền bối có điều không biết học viện nhân tài tuy nhiều nhưng đa số là của các thế lực lớn tiến vào, bọn người đó sao khi tốt nghiệp nhất định sẽ vút áo ra đi, qua cầu rút ván nhưng đệ tử ở môn phái thì lại khác, một khi tiến vào bên trong học viện thì môn phái của đệ tử đó sẽ được học viện bảo kê như vậy vừa có thể gia tăng nhân tài vừa mở rộng tầm ảnh hưởng của hoàng gia học viện đúng là nhất cử lưỡng tiện.

- Như vậy tông môn của lão phu chẳng phải bị học viện các người rút ruột sao?

- Tiền bối không cần lo lắng nếu tông môn không đồng ý học viện cũng sẽ không bắt buộc.

- Hừ chuyện lần này đến đây là kết thúc.

Lão đầu ném miếng ngọc bội lại cho hắn sao đó lẳng không bay đi.

Lý Thiên Hành thờ phào một hơi nếu như không đàm phán được thì hắn chỉ có cách sai hai tên tiểu đệ ra làm thịt lão mà thôi cho dù là thần đồ hay là giới chỉ đều không thể để người bên ngoài biết được.

Đúng lúc này mấy chục nhân ảnh từ xa chạy tới đi đầu là một trung niên nam tử phía sau còn có mấy lão già, Lý Thiên Hành nhận ra một người bên trong chính là nhị trưởng lão Từ Bá.

- Có chuyện gì xảy ra?

Trung niên nam tử nhìn xung quanh sắc mặt có chút khó coi, có người tiến vào tông môn đánh trọng thương mười mấy vị chấp sự nếu chuyện này đồn ra bên ngoài thì Bạch Vân môn nhất định sẽ bị mọi người chê cười.

- Nhị trưởng lão ta có chuyện muốn nói với lão.

- Lý công tử có chuyện gì cản dận?

- Lúc nãy có một vị tiền bối tới đây bảo ta nói với các người chuyện này đến đây là kết thúc, ta hiện tại cảm thấy không khỏe muốn trở lại phòng nghỉ nơi trưởng lão tìm người đưa Y Tiên cô nương trở về giúp ta.

- Công tử có cần lão phu sai người đưa về hay không?

- Cũng được.

Lý Thiên Hành được một tên cao to cõng về phòng mọi chuyện còn lại hắn cũng chẳng cần quan tâm.

- Y Tiên.

Trung niên nam tử chạy tới chỗ nàng dùng linh lực kiểm tra vài lần sắc mặt căng thẳng thả lỏng một chút.

- Môn chủ Y Tiên không sao chứ?

- Đa tạ nhị trưởng lão quan tâm nhi nữ chỉ bị thương nhẹ không đáng lo ngại, bây giờ ta sẽ đưa Y Tiên trở về nghỉ ngơi chuyện ở đây làm phiền các vị trưởng lão.

Trung niên nam nữ nói xong liền rời đi, nhị trưởng lão nói vài câu với mấy tên chấp sự gần đó sao đó cũng rời đi.

Ngày hôm sao bên trong Bạch Vân môn lang truyền một tin đồn, cảm địa phía sau sơn đột nhiên bị yêu lang tấn công làm bị thương mười mấy vị chấp sự cũng mai thái thượng trưởng lão kịp thời ra tay đánh lui được yêu lang nhờ vậy mà không ai bị thiệt mạng.

- Lão đầu này lại dám nói lão tử là yêu lang nhất định ánh mắt lão có vấn đề.

Lý Thiên Hành ngồi trong phòng vận công một buổi sáng thương thế trong người đã hoàn toàn hồi phục, hắn ở trong phòng một lúc liền cảm thấy buồn chán muốn tìm một chỗ để giải quyết nỗi sầu.

- Lý công tử có bên trong không?

- Có chuyện gì sao?

- Chương môn phái ta đến mời công tử tới đại sảnh có chuyện cần bàn.

Lý Thiên Hành mở cửa đi ra ngoài ánh mắt nhìn tên đệ tử bên cạnh.

- Đi thôi.

Hai người đi tới đại sảnh bên trong đã có mười mấy người đợi sẵn, ánh mắt hắn nhìn trung niên nam tử ngồi chính giữa nếu hắn đoán không lầm thì người này chính là đương kim môn chủ cũng là phụ thân của Y Tiên.

- Không biết chương môn mời tiểu bối đến có chuyện gì muốn chỉ giáo?

- Lý tiểu hữu không cần khách sáo, lần này có khách quý đến thăm lão phu đón tiếp không chu toàn mong tiểu hữu thứ lỗi.

- Thật ngại quá lần này tiểu bối lại gây rất rối cho mấy vị trưởng lão ở đây.

- Chuyện hôm qua chúng ta đã điều tra kỹ là do yêu lang làm hoàn toàn không liên quan đến tiểu hữu, lần này mời tiểu hữu tới đây chỉ là có một chút chuyện muốn hỏi mà thôi.

- Không biết chương môn có gì muốn hỏi?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Hôn ước

- Ta nghe nhị trưởng lão nói tiểu hữu đến từ vương thành?

- Không sai tiểu bối hiện tại là đệ tử đan viện bên trong hoàng gia học viện.

Mấy lão đầu ngồi xung quanh vừa nghe hắn trả lời ánh mắt đầy thâm ý liếc nhìn nhau.

- Không biết tiểu hữu tu đan đạo tới đâu rồi?

- Tiểu bối bắt tài khô tu suốt một năm trời chỉ mới tiến vào đan sư nhị cấp hậu kì.

Lý Thiên Hành nhìn mấy lão già mặt đan bào ngồi bên cạnh, sắc mặt lão nào cũng tái mét trong lòng thầm dặt ý.

- Tiểu hữu thiên phú đúng là kinh người không hổ danh là đệ tử hoàng gia học viện.

Lão chương môn khẽ ra lệnh một tên đệ tử từ bên ngoài tiến vào mang theo một cái ghế đặt bên cạnh Lý Thiên Hành.

- Tiểu hữu mời ngồi, không biết lần này tiểu hữu đến bốn môn là có việc gì?

- Lần này tiểu bối đến Chung Nam làm nhiệm vụ vô tình gặp được đồ đệ của nhị trưởng lão là Trung Kiên huynh, Cao huynh có ý mời tiểu bối đến tông môn vài hôm để bàn luận tiểu bối cũng không tiện từ chối nên mới mặt dày đến đây.

Mọi người nghe hẳn nói ánh mắt đều tập trung trên người nhị trưởng lão, Từ Bá gật đầu xác nhận.

- Đúng là như vậy, Cao nhi có thể quen biết với Lý công tử cũng là phúc phần của nó.

Từ Bá liếc nhìn sang đại trưởng lão, ánh mắt tràn đầy đắc ý.

- Lý tiểu hữu không biết lần này định ở lại đây bao lâu?

- Tiểu bối vốn muốn cùng Cao huynh bàn luận nhưng không ngờ lại trùng hợp huynh ấy đang đột phá trúc cơ, có lẽ ngày mai tiểu bối sẽ rời đi.

- Tiểu hữu phải đi nhanh vậy sao?

Tất nhiên là phải rời đi, Chung Nam còn có một thê tử đang đợi hẳn, vương thành thì có đại tiệc đang chờ, bây giờ mà không rời đi chẳng lẽ ở lại tán chuyện với mấy lão già này?

- Môn chủ tiểu bối có chuyện muốn nói riêng với ngài không biết có được hay không?

- Là chuyện gì? Tại sao lại không thể nói ở đây?

- Chuyện này có liên quan đến Y Tiên tiểu thư tiểu bối nghĩ không nên nói ở đây thì hơn.

- Được vậy chúng ta vào phòng nói.

- Khoang đã.

Đại trưởng lão liếc nhìn hai người, ánh mắt đầy nghi hoặc.

- Chúng ta đều là người của tông môn lại có chuyện không thể nghe được sao?

- Đại trưởng lão đây là chuyện riêng của nữ nhi không liên quan gì đến Bạch Vân môn, đại trưởng lão cũng không cần thiết phải biết.

- Môn chủ nói vậy là không đúng, Y Tiên dù sao cũng là đệ tử của bốn môn mà chuyện của đệ tử trong môn thì các trưởng lão đều có quyền được biết.

Hắn nhìn hai lão già ngồi trà giá cảm giác chẳng khác gì đi chợ búa ở địa cầu.

- Hai vị tiền bối không cần phải vì chuyện nhỏ này mà để mất hòa khí, thật ra cũng không có gì quan trọng để mấy vị trưởng lão biết cũng không sao.

Lý Thiên Hành đột nhiên đứng lên bộ dạng tiêu soái hành lễ với Liễu Hà.

- Liễu môn chủ lần này tiểu bối đến Chung Nam làm nhiệm vụ vô tình gặp được Liễu tiểu thư, lúc đó tiểu bối cứ tưởng tiểu thư là tiên nữ lạc lối chốn nhân gian lỡ đem lòng ngưỡng mộ, lần này tiểu bối đến đây không chỉ muốn bàn luận với Cao đạo hữu mà còn muốn cầu thân với Liễu tiểu thư xin môn chủ đồng ý.

Liễu Hà không ngờ lại xảy ra chuyện thế này trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

- Chuyện này ta tạm thời không thể quyết định cần phải hỏi ý kiến của nhị nữ, không biết tiểu hữu có thể đợi một thời gian hay không?

- Tiểu bối đã hoàn thành nhiệm vụ học viện, thời gian ở Chung Nam cũng không còn nhiều e là không thể ở lại lâu, nếu lần này môn chủ đồng ý tiểu bối nguyện đem 100 viên nhị cấp đan được quy linh đan, 10 viên tam cấp linh dược kim nguyên đan, 5 kiện tam cấp đan nguyên quả cùng 3 đan phương tam cấp làm sính lễ.

Mấy lão già xung quanh nghe hẳn nói xong ánh mắt đều nhìn chằm chằm Liễu Hà nhất là mấy lão đan sư hai mắt bắn ra ánh sáng mãnh liệt như sói gặp cừu non chỉ cần Liễu Hà lắc đầu kết quả chắc chắn vô cùng thảm.

Nhị trưởng lão nhìn bộ dáng do dự của lão liền chen vào.

- Môn chủ lão phu thấy Lý công tử đã có thành ý như vậy người cũng không nên từ chối, hơn nữa Y Tiên là đệ tử của Bạch Vân môn cũng nên làm một ít cống hiến cho bốn môn nếu môn chủ còn do dự không quyết, lão phu đề nghị mở trưởng lão hội.

- Lão phu thấy nhị trưởng lão nói có lý.

- Lão phu cũng nghĩ như vậy việc lần này vô cùng hệ trọng liên quan rất lớn đến lợi ích của tông môn sao này.

- Lão phu cũng đồng ý...

Lý Thiên Hành trong lòng thầm đắc ý mấy lão già này bây giờ chỉ còn da với xương chẳng có xí quách đâu mà nghĩ tới chuyện trai gái, hẳn đem một mớ tài nguyên để trước mặt chẳng khác nào như thuyền lớn giữa trời cứu mấy lão ra khỏi biển khổ, mấy lão hồ li này còn không ngoan ngoãn leo lên mới là lạ.

- Chuyện này quyết định như vậy đi.

Đột nhiên từ trên không vang truyền đến giọng nói, một lão già đột nhiên xuất hiện giữa căn phòng.

- Lão phu thay mặt Liễu Hà tiếp nhận hôn sự này.

- Thái thượng trưởng lão.

Mấy lão già vừa nhìn thấy boss đến liền đứng lên cung kính cúi chào.

- Thì ra tiền bối chính là thái thượng trưởng lão của Bạch Vân môn hôm qua tiểu bối có mắt không thấy thái sơn mong tiền bối thứ lỗi.

- Chuyện hôm qua lão phu cũng không còn nhớ đến.

Lão già nhìn Liễu Hà ánh mắt uy nghiêm như nhìn tiểu bối.

- Liễu Hà chuyện lần này người có ý kiến gì không?

- Đệ tử không có ý kiến.

- Tốt lắm.

Lão khẽ gật đầu sao đó lẳng không bay đi, Lý Thiên Hành nhìn theo bóng lưng của lão trong lòng tràn đầy hưng phấn.

- Mấy lão đầu này đôi khi cũng làm được vài chuyện có ích cho đời.

Hắn lấy ra túi trữ vật cung kính đưa cho Liễu Hà.

- Nhạc phụ đại nhân đây là sính lễ của tiểu tử xin người nhận lấy.

- Lý tiểu hữu lần này có thể ở lại bốn môn thêm vài ngày hay không?

- Tiểu bối ở vương thành vẫn còn nhiều việc khi nào có cơ hội sẽ đưa Y Tiên trở về thăm nhạc phụ đại nhân.

Liễu Hà thờ dài một hơi bất đắc dĩ tiếp lấy túi trữ vật, người ta mồm miệng ngậm miệng đều gọi lão là nhạc phụ hơn nữa lão boss đã ra lệnh muốn từ chối cũng không được.

Lý Thiên Hành trở lại phòng trong lòng tràn đầy thỏa mãn lần này hắn nhanh trí đem toàn bộ sự việc giải quyết một cách triệt để, lỡ như sao này mai nấn thức tỉnh được tiên thiên chi thể cũng không cần sợ nàng chạy mất.

- Lão tử đúng là thông minh diệu kế như vậy cũng có thể nghĩ ra được.

Trong lúc hắn đang yy thì cửa phòng đột nhiên mở ra, lục y nữ tử từ bên ngoài tiến vào sắc mặt tái nhợt, ánh mắt vô cùng tức giận.

- Công tử làm vậy là có ý gì?

Lý Thiên Hành tiến lại đóng cửa phòng để tránh mấy tên nhiều chuyện bên ngoài ngửi được mùi sao đó xoay người nhìn thiếu nữ trước mặt, ánh mắt khó hiểu.

- Y Tiên tiểu thư không biết đang nói đến chuyện gì?

- Lý công tử lúc trước tiểu nữ chỉ hứa đi cùng công tử tới vương thành chưa từng nói đến chuyện hôn sự, công tử cũng đã hứa sẽ không ép tiểu nữ làm điều không muốn, hôm nay công tử ở trước mặt các vị trưởng lão đưa ra đề nghị cầu hôn thật ra công tử muốn làm gì?

- À tiểu thư đang nói đến chuyện này sao?

Hắn tìm một chỗ ngồi xuống mỉm cười thân thiện nhìn nàng.

- Liễu tiểu thư khoan hãy nổi giận trước tiên ngồi xuống nghe ta giải thích được không?

Liễu Y Tiên ngồi đối diện hắn ánh mắt nàng lạnh lùng nhìn nam nhân trước mặt.

- Hi vọng công tử không lừa gạt tiểu nữ nếu không cho dù Y Tiên có chết già ở đây cũng không theo công tử đến vương thành.

Lý Thiên Hành thật không ngờ nữ nhân này lại làm căng đến như vậy, xem ra lần này hắn phải tốn thêm một mớ công sức.

- Tại hạ đưa ra lời đề nghị cầu hôn phần lớn cũng là vì suy nghĩ cho tiểu thư, tuy ta đến đây chưa được bao lâu nhưng cũng thấy được mọi người ở đây đều không tôn trọng tiểu thư, chúng ta bọn họ cũng không xem phụ thân của tiểu thư ra gì, nếu như hôn sự lần này thành công thì mọi chuyện lại hoàn toàn khác, Liều tiểu thư sẽ trở thành hôn thê của ta, môn chủ cũng là nhạc phụ của ta cho dù bọn người kia muốn vuốt mặt thì cũng phải nể mũi, đánh... khục tiểu thư không nghĩ cho bản thân thì cũng phải nghĩ cho phụ thân của mình chứ?

Lý Thiên Hành lén liếc nhìn nàng đứng lúc thấy được trong ánh mắt của nàng có chút dao động, tuy rất nhỏ nhưng cũng không qua được ánh mắt sắc lang của hắn.

- Hôm qua trong lúc tiểu thư ngắt xiêu môn chủ vừa nhìn thấy lập tức mang tiểu thư trở về bỏ mặc mọi chuyện tông môn, hôm nay môn chủ lại vì tiểu thư mà không màng đến lợi ích tông môn đủ thấy tình cảm ngài dành cho tiểu thư nhiều đến bao nhiêu nhưng mà cũng chính vì tiểu thư môn chủ cũng đã chịu không ít sức ép từ mấy vị trưởng lão còn có vị thái thượng trưởng lão gì đó, tại hạ nghĩ điều này tiểu thư cũng biết được không lẽ tiểu thư muốn làm gánh nặng cho phụ thân suốt đời hay sao?

Y Tiên nghe hắn nói trong lòng hồi tưởng đến những chuyện mười mấy năm qua phụ thân đã làm cho mình, vì bệnh tình của nàng mà người đã lén dùng không ít tài nguyên tông môn, nhiều lần bị thái thượng trưởng lão chỉ trích nếu không phải gia gia nàng cũng là một trong 3 vị thái thượng trưởng lão thì phụ thân đã bị cắt chức môn chủ từ lâu.

- Lý công tử lần này là do Y Tiên không hiểu chuyện, tiểu nữ thay mặt phụ thân cảm tạ công tử.

- Không cần, ta trước nay luôn lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui, mỗi ngày không làm chuyện tốt toàn thân đều cảm thấy khó chịu.

- Công tử tiếp tục nghĩ ngợi tiểu nữ xin phép cáo lui.

- Khoang đã.

Hắn thấy nàng muốn rời đi liền ngăn cản, một khi đã vào động của hắn làm gì có chuyện dễ dàng rời đi như vậy.

- Liều tiểu thư bây giờ toàn bộ đệ tử tông môn đều biết chuyện hôn ước của tiểu thư với ta, lúc này tiểu thư tức giận xông vào bây giờ lại một mình đi ra nhất định sẽ làm cho người khác hiểu lầm là tiểu thư phản đối hôn sự này, chuyện này mà truyền đến tai mấy lão già kia nhất định mấy lão sẽ mượn cớ làm khó phụ thân tiểu thư.

Y Tiên dừng chân, ánh mắt liên tục dao động.

- Vậy công tử nói Y Tiên nên làm sao?

- Nếu bọn người kia đã hiểu lầm vậy thì chúng ta làm cho bọn họ không hiểu lầm nữa là được, không biết tiểu thư có thể cùng tại hạ đi dạo một vòng hay không?

Nàng suy nghĩ một lúc sao đó khẽ gật đầu.

Lý Thiên Hành thấy nàng bật đèn xanh lập tức tiến lại bên cạnh ôm lấy eo nàng.

- Công tử làm gì vậy?

Nàng bị hắn ôm lấy liền vùng vẫy tránh thoát ánh mắt cảnh giác nhìn nam nhân trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Đồ ước

- Lý công tử xin tôn trọng tiểu nữ.

- Liều tiểu thư đừng hiểu lầm nếu ta không làm như vậy thì làm sao bọn người ngoài kia tin tưởng là chúng ta đang thật sự hẹn hò mà không phải là đóng kịch.

- Nhưng công tử cũng không thể làm như vậy.

Hắn nhìn ánh mắt kiên quyết của nàng đành phải nhượng bộ.

- Vậy chúng ta chỉ nắm tay được không?

Lý Thiên Hành còn không đợi nàng đồng ý đã nắm lấy bàn tay vừa trắng vừa mịn kia, hai bàn tay vừa chạm vào nhau hần lập tức cảm nhận được một luồng khí tức thanh mát tựa như thiên nhiên truyền đến làm tinh thần sản khoái hẳn lên.

- Tiên thiên chi thể đúng là lợi hại nếu như có thể tiến thêm một bước không biết sẽ như thế nào.

Ánh mắt hần vô ý hữu ý liếc nhìn hai ngón ngọc phong bên cạnh trong đầu liên tục loạn tưởng ngay cả nước miếng cũng sắp trào ra.

- Bây giờ trời trong gió mát hay là chúng ta đi leo núi đi.

Hai người đi dạo một vòng bên trong hoa viên thình thoảng lại gặp mấy tên đệ tử, bọn họ đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn hai người nhưng không phải cho hần mà là cho nữ nhân bên cạnh, một nữ nhân không tài không sắc có thể được một đệ tử của hoàng gia học viện chọn trúng đó là mai mối đến chừng nào.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng của nàng khẽ nhủ mảy.

- Y Tiên tiểu thư có thể cười lên một chút được không? Nếu không bọn họ còn tưởng là ta ức hiếp tiểu thư a.

Nàng nghe hần nói gương mặt tái nhợt hiện lên chút huyết sắc, Lý Thiên Hành nhìn thấy cũng chỉ biết thở dài mà thôi.

- Hay là chúng ta vào bên trong đó đi dạo đi?

Y Tiên khẽ ngẩn đầu nhìn hai chữ đan môn trước mặt, bộ dáng có chút do dự.

- Nơi này là cấm địa hay là chúng ta đến nơi khác đi.

- Không sao mấy tên đó không dám ta đâu.

Lý Thiên Hành kéo nàng vào bên trong, hai tên bảo vệ đứng hai bên nhìn thấy đều giả vờ như không liên quan.

- Lý công tử nơi này không có ai công tử có thể buông tay ra được không?

- Không lẽ tiểu thư chỉ thích tại hạ nắm tay lúc có người hay sao? Cũng đúng cảm giác nắm tay ở nơi có nhiều người đứng là kích thích hơn.

Y Tiên nghe hần nói gương mặt thoáng ửng đỏ ánh mắt tức giận nhìn hần.

- Công tử còn tiếp tục như vậy tiểu nữ sẽ không để ý đến công tử.

- Vậy ta không tiếp tục tiểu thư sẽ để ý đến ta sao?

- Ta...

Y Tiên không nói chuyện với hần nữa nàng xoay người đi tới chỗ mấy cây hương dược, phía trước là một vùng tràn đầy màu sắc, vài ngàn bông hoa đông đưa trong nắng, thân hoa đón gió tỏa ra ánh sáng lung linh như những ngôi sao giữa trời đêm, hương hoa phiêu lãng tạo nên một làn sương mờ màng giữa bầu trời nắng ấm, tất cả hòa nguyện cùng nhau tạo thành một nhân gian mỹ cảnh lắng đọng tràn gian.

Lý Thiên Hành đứng một bên có chút thất thần không phải vì mấy góc hương dược kia, ở giữa một rừng hoa luôn có một bông hoa đẹp nhất, bông hoa này không quá nổi bật nhưng lại có thể hòa hợp với hàng ngàn bông hoa xung quanh chẳng khác nào minh nguyệt giữa trời đêm, có nàng thì lung linh rực sáng, không nàng vụn vặt vô tung.

- Đáng tiếc lại không thể nhìn thấy gương mặt thật của nàng.

Hần lặng lẽ tiến lại bên cạnh, nhìn nàng cẩn thận nâng niu từng cây hương dược.

- Liễu tiểu thư hình như rất thích hoa thì phải?

- Chuyện này không liên quan đến công tử.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng lạnh nhạt của nàng xem ra nha đầu này thật sự giận rồi.

- Liễu tiểu thư có biết bông hoa này tên là gì không?

Hần chỉ vào bông hoa 4 cánh phía trước, thân cao một thước lá xanh bông trắng nhụy vàng, cánh hoa còn ánh lên một vàng hào quang.

- Đây là hoa mẫu đơn ta nhớ lúc trước từng nhìn thấy loại hoa này bên trong đan thư, tiểu thư có biết vì sao nó được gọi là hoa mẫu đơn không?

Hần nhìn ánh mắt kinh ngạc của nàng trong lòng đất ý lại tiếp tục chém.

- Ngày xưa ở bên trong một vương quốc nọ có một vị công chúa sắc nước hương trời được mọi người xưng là đệ nhất mỹ nữ, một hôm một lão ma nữ vì ghen tị với sắc đẹp của nàng nên ra tay ám hại, bà ta hạ độc bên trong linh quả, vị công chúa kia không hề hay biết nên đã bị trúng độc, may mắn là nàng ta vẫn chưa ăn hết linh quả đó nên mới có bông hoa mẫu đơn xinh đẹp như ngày hôm nay.

- Như vậy tại sao lại gọi bông hoa này là hoa mẫu đơn?

- Bởi vì quả táo đó do một nữ nhân đánh rơi nếu như là hai nữ nhân cùng ăn thì gọi là hoa mẫu song, ba nữ nhân gọi là hoa mẫu tam . .

Y Tiên nghe hẳn nói đến đây liền bật cười.

- Lý công tử tuy tiểu nữ không tinh thông đan đạo nhưng cũng biết được loại hoa này tên là bạch mẫu phong không phải là hoa mẫu đơn.

- Vậy sao?

Lý Thiên Hành sắc mặt có chút khó coi lúc này hẳn dùng thần thư quét qua liền biết được toàn bộ thông tin cá nhân của gốc bạch mẫu phong này nhưng lại không có tư liệu để hẳn của gái nên mới tìm đại một cái tên để đặt, thật không ngờ lại lấy đá ném vào chân.

- Liễu tiểu thư có điều không biết tuy bây giờ gốc hương dược này được gọi là bạch mẫu phong nhưng cách đây mấy ngàn năm thì nó được gọi là hoa mẫu đơn cũng giống như tiểu thư bây giờ tên là Liễu Y Tiên nhưng tổ tiên mấy ngàn năm trước lại có tên khác chẳng hạn.

- Làm gì có ai lý luận như công tử chứ?

Liễu Y Tiên trừng mắt hẳn một cái sao đó chạy đi để lại một tên thất thần, ngơ ngác đứng giữa trời nhìn theo.

- Không biết nữ nhân này là tiên nữ hay là yêu nữ nữa.

Hai người mất cả ngày trời đi dạo khắp tông môn cho dù là cấm địa hay tuyệt địa hẳn cũng dẫn nàng tiến vào ngoài trừ chỗ ở của mấy lão boss là không thể đụng đến.

- Lý công tử hôm nay thật sự đa tạ công tử.

- Không cần khách sáo dù sao ngày mai chúng ta cũng rời đi, nếu hôm nay không xem cho tận hứng lỡ như đi được vài ngày tiểu thư lại than nhớ nhà lúc đó lại phiền phức.

Y Tiên nghe hẳn nói sắc mặt vui vẻ lúc trước biến mất ánh mắt tràn đầy u buồn.

- Tại hạ chỉ là đang nói đùa, tiểu thư không cần phải để ý, coi như tại hạ chưa nói gì là được rồi

- Chuyện này không liên quan đến công tử, lần này tiểu nữ đồng ý hôn sự trong lòng cảm thấy vô cùng có lỗi với Cao sư huynh, chắc chắn huynh ấy rất hận Y Tiên.

- Là chuyện này sao? Vậy thì Liễu tiểu thư không cần lo lắng Cao đạo hữu hiện giờ không chừng còn đang vui mừng vì vừa đột phá trúc cơ nữa là.

- Không thể nào.

- Vậy tiểu thư có dám cùng ta đánh cược không? Nếu như ta có thể làm cho Cao đạo hữu đồng ý để tiểu thư đi cùng ta thì sao này tiểu thư phải ngoan ngoãn làm theo từ của ta, còn nếu ta không làm được thì tiểu thư chỉ cần ở lại vương thành 5 năm sao đó tiểu thư muốn đi đâu ta cũng không có ý kiến.

Y Tiên nghe hẳn nói ánh mắt có chút do dự bộ dáng vừa muốn lại vừa không.

Lý Thiên Hành đứng một bên quan sát liền biết có hi vọng lập tức thả thêm thính vào.

- Không lẽ tiểu thư sợ mình thua cược? hay là tiểu thư không tin tưởng sư huynh của mình.

- Được tiểu nữ sẽ đánh cược với công tử hi vọng công tử sẽ không nuốt lời.

- Nếu tiểu thư đã không tin vậy thì hai chúng ta cùng thề non hẹn biển. . . à không phải dùng tâm ma đại thệ để chứng minh được không?

Y Tiên gật đầu đồng ý, sao khi hai người thề thốt xong hẳn lấy ra hai viên đan dược đưa cho nàng.

- Đây là tam cấp ẩn linh đan cùng ẩn thân đan sao khi tiểu thư phục dụng chúng ta sẽ đi tìm Cao đạo hữu.

Nhờ Y Tiên dẫn đường một lúc sao hai người đã đi tới phòng Cao Trung Kiên.

- Cao huynh ta là Thiên Hành, huynh có bên trong không?

Lý Thiên Hành vừa kêu xong cửa phòng liền mở ra, Cao Trung Kiên xuất hiện trước mặt hẳn, ánh mắt bất thiện nhìn Lý Thiên Hành.

- Lý đạo hữu có chuyện gì sao?

- Cao huynh chúc mừng, chúc mừng.

Lý Thiên Hành tiến vào bên trong cười hì hì nhìn Cao Trung Kiên.

- Không ngờ Cao huynh lại có thể thuận lợi tiến vào trúc cơ nhanh như vậy thật làm cho người khác ngưỡng mộ.

- Lần này ta có thể tiến vào trúc cơ đều là nhờ Lý đạo hữu trợ giúp có gì đáng chúc mừng.

- Cao huynh nói vậy là không đúng nếu không phải thiên phú của Cao huynh bất phàm thì cho dù có bao nhiêu linh quả cũng vô dụng nếu không mấy con lợn rừng kia đều đã biến thành cao thủ hết rồi.

- Lý đạo hữu nói vậy là có ý gì?

- Huynh đừng hiểu lầm, lần này ta đến đây là có một món quà để chúc mừng Cao huynh tiến vào trúc cơ.

Lý Thiên Hành lấy ra một bình ngọc cùng một chiếc hộp để trên bàn.

- Bên trong bình ngọc là 10 viên tụ linh đan nhị cấp còn bên trong chiếc hộp này chính là tứ cấp đan nguyên quả.

Hắn khẽ mở chiếc hộp ra một luồng kim sắc chiếu sáng khắp căn phòng.

- Cao huynh ta tin chỉ cần có hai thứ này không tới 3 năm huynh nhất định tiến vào kim đan kì.

Cao Trung Kiên nhìn hai món trên bàn trong lòng như có sóng lớn.

- Lý đạo hữu những thứ này thật sự tặng cho ta sao?

- Không tặng cho huynh thì ta đến đây làm gì?

- Vậy ta xin đa tạ.

- Ấy khoang đã, Cao đạo hữu cần gì phải vội vội như vậy.

Lý Thiên Hành nhìn đôi phương thu đồ vật lập tức giờ tay cản lại.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Rời đi

- Bình đan dược này đúng là quà chúc mừng nhưng còn tứ cấp linh quả này là ta muốn dùng để trao đổi.

- Trao đổi?

- Đúng vậy ta muốn dùng tứ cấp kim nguyên quả để đổi lấy Y Tiên không biết Cao huynh có đồng ý không?

- Chuyện này...

- Cao huynh phải suy nghĩ cho thật kĩ tứ cấp kim nguyên quả giá trị không nhỏ ngay cả kim đan cảnh cũng phải mơ ước, Y Tiên tuy là nữ nhi của đương kim môn chủ nhưng nàng có thể so với linh quả hay không điều này chắc Cao huynh là người hiểu rõ nhất.

Cao Trung Kiên khẽ nhíu mày sắc mặt trở nên trầm ngâm.

Lý Thiên Hành lén liếc góc phòng bên cạnh khoe miệng khẽ cong lên.

- Cao đạo hữu cũng biết vương thành mỹ nữ như mây nếu nói về sắc đẹp Y Tiên hoàn toàn không có cửa, còn về thiên phú tu luyện thì bất kì một nữ tử nào ở Bạch Vân tông cũng hơn nàng chứ đừng nói đến Vương thành, ta đề ý đến nàng là bởi vì cảm thấy hứng thú với khí chất kì lạ trên người nàng đợi đến khi ta không còn hứng thú, lúc đó đừng nói là tứ cấp linh quả cho dù là một kim tệ cũng không có, ta cho Cao huynh thời gian 3 hơi thở để quyết định.

Lý Thiên Hành lặng lẽ quan sát nét mặt đối phương nếu lần này tên đó chọn linh quả xem như xong còn nếu không thì hắn vẫn còn 5 năm ở chung với Y Tiên, hắn không tin là không của được nàng.

- Lý đạo hữu hi vọng người đối xử tốt với Y Tiên nếu không ta sẽ không tha cho người.

Cao Trung Kiên nói xong liền thu lấy hai món đồ trên bàn.

Lý Thiên Hành ném cho hắn ánh mắt kinh bỉ, tên này đã làm kĩ nữ còn muốn lập bàn thờ.

- Cao đạo hữu quả thật là người sáng suốt sao này nhất định làm nên đại nghiệp, huynh đệ không làm phiền nữa cáo từ.

Lý Thiên Hành trở lại phòng mình ánh mắt đất ý nhìn khoảng không trước mặt.

- Liều tiểu thư xem ra lần này người thắng cuộc lại là tại hạ.

Y Tiên dần hiện ra trước mặt hắn, bộ dáng tiêu tụy, gương mặt u buồn, ánh mắt tan rã cả người nàng như không còn sinh cơ.

- Liều tiểu thư Cao Trung Kiên là người có tham vọng, lúc trước hắn cũng vì phụ thân của tiểu thư là môn chủ nên mới tiếp cận, bây giờ chức vị thiếu môn chủ đã chắc chắn nằm trong tay, tiểu thư đã không còn tác dụng với hắn, loại người như thế này không đáng để tiểu thư đau khổ.

- Lý công tử Cao sư huynh là người như thế nào tiểu nữ hiểu rõ nhất không cần công tử phải bình luận.

- Được, được ta không nói đến chuyện này nữa, chuyện của hai chúng ta tiểu thư định giải quyết thế nào?

- Lý công tử yên tâm Y Tiên nói được nhất định sẽ làm được.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói liền cười hi hi bước đến bên cạnh nắm lấy tay nàng.

- Vậy chúng ta nên đi nghỉ sớm thôi ngày mai còn phải lên đường.

- Lý công tử xin tự trọng.

Y Tiên rời khỏi tay hắn lui sang đứng một bên.

- Bây giờ chúng ta đã là phu thê còn ngại gì chứ, tiểu thư cũng nên thực hiện nghĩa vụ của một thê tử có đúng không?

- Lý công tử hai chúng ta chỉ có hôn ước vẫn chưa thành thân, tiểu nữ cũng không cần phải thực hiện phu thê chi lễ với người.

Hắn nhìn ánh mắt cương quyết của nàng chỉ có thể thở dài một hơi, trái còn xanh ăn sẽ không ngon dù sao thời gian vẫn còn dài cơ hội vẫn còn nhiều.

- Vậy có cần ta tiễn tiểu thư về phòng không?

- Tiểu nữ có thể tự đi được không cần làm phiền công tử.

Y Thiên xoay người rồi đi nàng vừa đi đến cửa đột nhiên dừng lại.

- Lý công tử tiểu nữ tuy không thể tu luyện nhưng cũng phải là loại người không đáng một xu như công tử đã nói.

Y Tiên quay lại nhìn hắn một cái sao đó lập tức rời đi, Lý Thiên Hành nhìn nữ nhân dần biến mất trong màn đêm kia, ánh mắt trừng lớn giống như gập mặt trăng giữa ban ngày, còn khó tin hơn heo mẹ biết leo cây.

Trong lúc nàng xoay người tuy chỉ là trong tí tắc nhưng cũng đủ cho hắn thấy được gương mặt tuyệt mỹ kia, chỉ có thể nói là hoàn mỹ vô khuyết, xinh đẹp tuyệt luân mỗi đường nét đều như tự nhiên mà thành, thật sự là một tuyệt tác của tạo hóa, bảo vật của thiên địa.

- Đó là gương mặt thật của nàng sao? Chắc chắc lão tử đúng là đoán không sai chỉ có một gương mặt như thế mới có thể xứng với tiên thiên chi thể, thứ thể chất ngay cả tiên nhân cũng mơ ước.

Lý Thiên Hành ngờ ngác đi đến bên cạnh giường trong đầu vẫn còn hiện lên gương mặt lúc nãy, trong tất cả nữ nhân hắn từng quen biết thì chỉ có vị chủ tỷ tỷ kia là có thể so với nàng mà thôi.

- Lần này đúng thật là nhặt được bảo vật lão tử nhất định phải của cho bằng được nha đầu này.

Sáng hôm sau Lý Thiên Hành thu dọn hành lý mang theo tâm tình hưng phấn đi đến chỗ của Y Tiên, hắn vừa đến nơi thì nhìn thấy một trung niên nam tử đang đứng trước cửa phòng.

- Nhạc phụ đại nhân sao người lại ở đây?

- Người đã gọi ta một tiếng nhạc phụ vậy sao này ta sẽ gọi người là tiểu Lý được không?

- Nhạc phụ là trưởng bối muốn gọi sao cũng được.

- Tiểu Lý ta có chuyện muốn nói riêng với người, người đi theo ta.

Hai người tiến vào căn phòng gần đó, Liễu Hà ánh mắt nghi hoặc nhìn Lý Thiên Hành.

- Tiểu Lý có thể nói cho ta biết lý do người cầu hôn Y Tiên không?

- Không phải tiểu bối đã nói rồi sao? Tiểu bối bị vẻ đẹp của nàng mê hoặc, ngưỡng mộ ngay từ lần đầu gặp mặt từ đó trong lòng lúc nào cũng nghĩ đến nàng có thể nói là nhất kiến chung tình.

- Nhan sắc của Y Tiên như thế nào phụ thân như ta còn không biết rõ hay sao? Nếu người đã không muốn nói ta cũng không ép nhưng ta hi vọng người có thể đối xử tử tế với Y Tiên một chút đừng để nó chịu thêm ủy khuất nếu người có thể làm được xem như Liễu Hà tạ ơn người một ân tình.

- Nhạc phụ yên tâm Thiên Hành nhất định sẽ đối xử với nàng thật tốt nếu người không tin ta có thể dùng tâm ma đại thế để chứng minh.

Liễu Hà lắc đầu, từ trong người lấy ra một miếng ngọc bội màu lục bích, hình dáng giống như một ngôi sao 5 cánh.

- Tiểu Lý lần này ta gọi người vào đây còn có một chuyện quan trọng nữa muốn nói, Y Tiên thật ra không phải là nữ nhi của ta mà là do ta nhặt được bên trong vạn lý sơn, năm đó trên bầu trời đột nhiên xảy ra dị tượng đúng lúc ta vô tình đi ngang qua nhìn thấy một đám người đang đánh nhau kịch liệt, mỗi một chiêu thức đều hủy thiên diệt địa, phá núi lấp sông, ta vừa nhìn thấy liền xoay người bỏ đi, lúc đó có một nữ nhân bên trong trận chiến lao về phía ta nàng mang một đứa bé đưa cho ta sao đó ta chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng đến khi tỉnh lại thì đã ở Phi Vân thành.

- Phi Vân thành?

- Đó là một thành trì ở phía bắc Thiên Tước đế quốc, lúc đó tu vi của ta đã là Trúc Cơ đỉnh phong nhưng cũng phải mất hơn một năm mới có thể trở về Bạch Vân Môn.

Lý Thiên Hành nghe lão nói trong lòng tràn đầy khiếp sợ, di lằng chi thuật của hắn luyện đến đại thành cũng chỉ có thể di chuyển được vài dặm, nữ nhân kia chỉ dùng một chiêu thức khiến nhạc phụ của hắn tổn mất một năm trời mới có thể trở về, từ đó có thể thấy được chiêu thức đó bá đạo đến mức nào, tu vi của nữ nhân kia không chừng đã đạt đến đỉnh phong của tu luyện.

- Nhạc phụ đại nhân mười mấy năm nay bọn người đó có quay trở lại hay không?

- Không có, nhưng để đề phòng bất trắc ta đã giúp Y Tiên giấu đi một số thứ để tránh bị bọn họ phát hiện ra.

- Người đang nói đến chiếc mặt nạ của nàng sao?

Liễu Hà nhíu mày ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn hắn.

- Làm sao người biết được?

- Tiểu bối với nàng dù sao cũng đã trở thành phu thê tất nhiên là nàng kể cho tiểu bối nghe, nhạc phụ nghĩ chỉ với tu vi Trúc Cơ của tiểu bối có thể phát hiện ra được huyền cấp mặt sao?

- Nếu Y Tiên đã nói cho người biết ta cũng không cần phải che giấu, năm đó ta lo lắng Y Tiên lớn lên sẽ giống với nữ nhân kia nên đã dùng một chiếc mặt nạ để che đi, để tránh nó nghi ngờ ta đã nói đây là di ngôn của mẫu thân nó trước khi qua đời, ngoại trừ ta nếu như ai nhìn thấy gương mặt thật của nó hoặc là giết đi hoặc là lấy người đó làm phụ quân, Y Tiên có thể cho người thấy được gương mặt của nó chứng tỏ trong lòng nó đã có người.

- Còn có loại chuyện tốt này sao?

Trong đầu hắn hiện lên gương mặt tuyệt sắc kia, ngày hôm qua chắc chắn là nàng bị hắn chọc tức cộng thêm chuyện của Cao Trung Kiên nên nhất thời tâm thần ý loạn nên không kiềm chế được mới để cho mình nhìn thấy chân diện.

- Lần này để lão tử nắm được điểm yếu để xem sao này nha đầu kia làm sao có thể chạy thoát được?

Liễu Hà đưa miếng ngọc bội cho Lý Thiên Hành, lão thở phào một hơi như trúc được gánh nặng.

- Từ nay về sau Y Tiên sẽ giao lại cho người là phúc hay họa thì phải xem ý trời.

- Cho dù là phúc hay họa thì tiểu bối cũng sẽ không bỏ rơi nàng.

Lý Thiên Hành nhận lấy ngọc bội sao đó đi sang phòng của Y Tiên.

- Liễu tiểu thư ta vào được không?

Hắn đứng trước cửa phòng đợi một lúc, bên trong truyền ra vài tiếng động sao đó Y Tiên xuất hiện trước mặt hắn.

- Lý công tử chúng ta đi thôi.

- Được rồi.

Lý Thiên Hành khẽ nắm lấy tay nàng cảm giác thanh thuần truyền đến đúng là vô cùng thoải mái.

- Liều tiểu thư bây giờ hai chúng ta đã có hôn ước tiểu thư không cần phải gọi ta là Lý công tử gì đó nữa cứ gọi Thiên Hành hay là phu quân là được rồi, tiểu thư muốn ta gọi là Y Tiên hay là Tiên nhi đây?

- Lý công tử hai chúng ta chỉ mới quen biết tiểu nữ cảm thấy bây giờ vẫn chưa phải là lúc thích hợp.

- Vậy Tiên nhi của ta nói xem đến bao giờ mới thích hợp đây?

- Tiểu nữ không biết nhưng ít ra cũng không phải là bây giờ.

- Vậy được rồi nếu Tiên nhi không thích phu quân cũng không ép.

Hai người đi ra đến đại môn thì nhìn thấy phía trước có hai con ngựa cao to đen bóng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Thuê phòng

- Lý công tử đây là hắc mã môn chủ sai chúng ta chuẩn bị cho người.

- Vị huynh đệ này bắt người phải đứng đây đợi lâu như vậy thật là ngại quá.

Lý Thiên Hành lấy ra hai viên hạ phẩm linh thạch đưa cho hắc mã đó vỗ vai đối phương vài cái.

- Giúp ta nói lời đa tạ với nhạc phụ đại nhân.

- Tiểu nhân nhất định sẽ chuyển lời.

Lý Thiên Hành hài lòng gật đầu quay sang nhìn Y Tiên.

- Tiên nhi để ta giúp nàng lên ngựa.

- Không cần làm phiền công tử, tiểu nữ có thể tự làm được.

Hắn đi tới bên cạnh nàng nhỏ giọng nói.

- Bây giờ có người đang nhìn đó nể mặt ta một chút được không?

Y Tiên nhìn mấy người xung quanh đang hướng ánh mắt về phía mình, nàng do dự một lúc cuối cùng khẽ gật đầu.

- Vậy làm phiền công tử.

- Không sao đây là nhiệm vụ của ta nên làm mà.

Lý Thiên Hành giúp nàng lên ngựa sao đó cũng leo lên con ngựa của mình, hai con ngựa hí lên một tiếng cùng rời khỏi Bạch Vân môn, hắc mã nhìn nữ nhân đang cưỡi ngựa phía trước bên trong ánh mắt hiện lên vài phần tán thưởng.

- Nữ nhân trên đại lục này không phải cái gì cũng không biết ít nhất kỹ thuật cưỡi ngựa cũng rất giỏi hắc hắc...

Hai người rời khỏi Bạch Vân môn phi ngựa suốt một ngày trời, Lý Thiên Hành vừa đi vừa ngắm cảnh lúc ngắm núi, lúc ngắm đồng bằng tâm trạng vô cùng thoải mái nhưng nữ tử bên cạnh thì không được như hắc mã sắc của nàng đã có chút mệt mỏi.

- Tiên nhi hay là hôm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây được không?

Lý Thiên Hành vừa phóng xuống ngựa lập tức tiến tới đỡ nàng xuống sao đó dắt hai con hắc mã đi buộc vào một góc cây cho chúng tự sinh tự diệt, hắc mã từ trong túi trữ vật lấy ra một đồng đồ nghề bắt đầu dựng trại nướng thịt một lúc sao mùi thịt nướng đã tỏa khắp khu rừng.

- Tiên nhi lại đây dùng một chút thức ăn đi.

Hắn nép quan một bên để nàng ngồi bên cạnh sao đó lấy một que thịt nướng đưa cho nàng.

- Dùng thử xem tay nghề của phu quân nàng như thế nào?

Y Tiên cầm lấy que thịt đôi môi mỏng khẽ mở để lộ tiểu nha như ngọc ngà bên trong, miếng thịt nướng vừa tiến vào miệng mùi vị lang tỏa đi khắp nơi, nàng khẽ gật đầu.

- Rất ngon.

- Nếu Tiên nhi thích sao này ngày nào ta cũng sẽ nướng thịt cho nàng có được không?

- Không cần, một thứ dù ngon đến đâu ăn nhiều lần cũng sẽ trở thành bình thường.

- Câu này hình như không đúng nếu không tại sao ta ở bên cạnh nàng suốt ngày lại không thấy chán? Không lẽ ta đã bị nàng hạ độc mê hoặc rồi sao?

- Công tử có thể đứng đắn một chút được không?

Lý Thiên Hành cắn lấy một que thịt ánh mắt nhìn lên bầu trời đêm.

- Y Tiên nàng thử nói xem tại sao mấy ngôi sao chỉ chiếu sáng vào ban đêm?

Nàng ngẩn đầu nhìn lên bầu trời chỉ thấy một màu đen u tối hoàn toàn không có chút ánh sáng.

- Tiểu nữ không biết.

- Bởi vì chỉ có vào ban đêm khi mọi vật chìm vào bóng tối thì người ta mới để ý đến chúng, con người luôn để ý quá nhiều đến mọi thứ xung quanh nên không có thời gian ngắm nhìn những cảnh đẹp như thế này, nếu như họ nhìn thoáng một chút biết đâu sẽ nhìn thấy được những ngôi sao lấp lánh phía sau ánh mây đen kia.

Lý Thiên Hành cầm lấy một que thịt đưa cho nàng.

- Tiên nhi những thứ đã qua rồi thì hãy để chúng trôi qua, giống như que thịt này vậy một khi đã nuốt vào rồi thì cũng không thể nào nhổ ra để ăn lại nàng nói có đúng không?

Y Tiên đột nhiên cảm giác một trận buồn nôn truyền đến ánh mắt tức giận nhìn nam nhân bên cạnh.

- Lý công tử bây giờ cũng không còn sớm nữa tiểu nữ muốn đi nghỉ ngơi, chúc công tử ngon miệng.

Mỹ nữ đã rời đi rồi hắn cũng tiến vào bên trong trại của mình, đêm hôm khuya vắng, trời trong gió mát, không sao không trăng một bóng đen từ bên trong trại lao ra, một luồng ánh sáng lóe lên sao đó bóng đen lập tức tiến lại vào bên trong, động tác vô cùng chuyên nghiệp vừa nhìn liền biết là cao thủ ra tay.

Sáng hôm sau hắn vừa tiến ra khỏi trại đã thấy Y Tiên đứng bên cạnh sắc mặt có chút lo lắng.

- Tiên nhi thân thể nàng không được khỏe sao?

- Tiểu nữ không sao, chỉ là một con ngựa của chúng ta không biết vì sao lại chạy mất?

Hắn nghe nàng nói ánh mắt liền chuyển tới gốc cây phía trước đúng là chỉ còn một con ngựa.

- Kì lạ hôm qua rõ ràng ta đã buộc rất chắc chắn làm sao nó có thể chạy đi được?

Lý Thiên Hành dắt con ngựa còn lại đi đến bên cạnh nàng.

- Tiên nhi nàng có biết một thị trấn nào ở gần đây không?

- Nơi này là phạm vi của Bạch Vân môn vì tránh đệ tử bị quấy rầy nên các thị trấn đều được tông môn dời đi, thị trấn gần nhất cũng cách đây hơn 100 dặm.

- Xa như vậy sao?

Lý Thiên Hành sắc mặt có chút khó coi, ánh mắt liếc nhìn nữ tử bên cạnh.

- Hiện tại chúng ta chỉ mới đi được vài dặm như vậy thị trấn gần nhất cũng cách chúng ta gần 100 dặm nếu như đi bộ thì ít nhất cũng phải mất gần 3 ngày, bản thân ta thì không sao nhưng Tiên nhi chỉ sợ là không chịu nổi.

- Công tử không cần lắng tiểu nữ có thể chịu được.

- Nàng chịu được nhưng ta lại không chịu được, nhìn nàng vất vả như vậy ta thật sự rất đau lòng, hay là nàng tiếp tục cưỡi ngựa ta chạy theo phía sau là được.

- Vậy khi nào công tử không cảm cự được chúng ta sẽ dừng lại nghỉ chân.

Y Tiên nói xong lập tức xoay người lên ngựa phóng đi.

- Không cần phải nhanh như vậy chứ?

Lý Thiên Hành vận linh lực vội đuổi theo hần vừa chạy được vài dặm đã lè lười như rùa mất cạn.

- Lý công tử hay là chúng ta nghỉ ngơi một lúc đi.

- Không... không cần, ta không sao vẫn còn có thể đi được.

- Bây giờ vẫn còn sớm chúng ta nghỉ một chút cũng không sao.

- Không được nếu ta không kịp trở về vương thành thì nhiệm vụ lần này sẽ không thể hoàn thành đến lúc đó nhất định sẽ bị phạt rất nặng.

Y Tiên nhìn bộ dạng của hần sắc mặt có chút do dự.

- Công tử hay là chúng ta cùng cưỡi chung một con ngựa được không?

- Không... hử nàng vừa nói gì?

- Hai chúng ta cùng cưỡi ngựa sẽ đi nhanh hơn.

- Như vậy sao được nam nữ thọ bất tương thân ta làm sao dám mạo phạm tiểu thư.

Hần tuy ngoài miệng nói vậy nhưng hai chân nhanh chóng chạy tới bên cạnh nàng.

- Tiểu nữ thân là nữ tử còn không để ý chẳng lẽ công tử lại sợ sao?

- Vậy thì ta cũng không khách sáo nữa.

Lý Thiên Hành vận linh lực phóng lên lưng ngựa hai tay khẽ ôm lấy eo nàng, một mùi hương thơm mát đến tận tâm can truyền tới làm hần phê đến mèm chút ngã ngựa.

- Được rồi chúng ta đi thôi.

- Lý công tử tiểu nữ hi vọng sao này công tử đừng nên làm những chuyện đại dột như vậy nữa.

- Chuyện... chuyện gì?

- Tôi qua công tử đã làm gì chắc không cần tiểu nữ phải nói.

- Cũng không còn sớm nữa chúng ta mau đi thôi.

Lần này hần thật sự đánh giá thấp năng lực IQ của nữ nhân này, ít nhất phải cao hơn tiểu bạo nữ gấp mấy lần nhưng tại sao ngực của nàng lại lớn hơn của nhà đầu kia nhỉ?

Lý Thiên Hành cảm giác tốc độ di chuyển của hai người quá chậm liền chiếm lấy quyền điều khiển, hần mã từ chạy bộ tăng lên đi bộ, hai người một trước một sau vừa đi vừa ngắm cảnh hần tranh thủ thời gian trò chuyện cùng nàng, lúc đầu chỉ có một mình hần nói chuyện trên trời dưới biển sau một thời gian không thấy hiệu quả chuyển sang từ tam quốc tới tây du ký cuối cùng phát hiện nữ tử ngồi trong lòng lại thích truyện ngôn tình kiểu như son tình thủy tình, tám cảm các loại, Lý Thiên Hành ngồi phía sau kể chuyện thỉnh thoảng lại hít lấy vài hơi, hần có cảm giác giống như bản thân bắt đầu nghiện hương vị thanh thuần này.

Ba ngày sau hai người tiến vào bên trong một tiểu trấn, Lý Thiên Hành đưa cho tiểu nhị vài kim tệ thuê lấy một phòng trọ.

- Ta cũng muốn một phòng.

Y Tiên lấy ra một kim tệ đưa cho tiểu nhị, tên tiểu nhị nhất thời không biết phải làm sao.

Lý Thiên Hành đứng phía sau Y Tiên lấy ra một kim tệ cầm trên tay bàn tay còn lại xò ra 5 ngón, tên tiểu nhị vừa nhìn thấy lập tức gật đầu, ánh mắt đáng thương nhìn Y Tiên.

- Vị tiểu thư này thật xin lỗi bản điểm chỉ còn có một phòng trống.
 - Được rồi chúng ta sẽ thuê phòng đó, ở đây không còn chuyện của người nữa mau đi làm việc đi.
- Tên tiểu nhị như được đại xá cung kính rồi đi.
- Tiên nhi chúng ta mau vào phòng nghỉ ngơi thôi đi cả ngày trời toàn thân ta sắp rã ra đây này.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Trở về

Lý Thiên Hành tiến vào phòng ánh mắt đảo một vòng xung quanh, bên trong chỉ có một chiếc giường xem ra lần này ông trời cũng giúp hắn.

- Chỉ cần chui lên được giường của nữ nhân thì không sợ không chui vào tim của nàng.
- Hắn tiến vào phòng được một lúc vẫn không thấy nàng bước vào liền ra cửa để kiểm tra.
- Tiên nhi sao nàng lại đứng đây?
 - Lý công tử hay là chúng ta tìm khách điểm khác được không?
 - Tại sao?
 - Tiểu nữ trước giờ không quen ở cùng phòng với người ngoài.
 - Ở đây chỉ có ta với nàng làm gì có người ngoài? Mau vào nghỉ ngơi đi ngày mai chúng ta còn phải khởi hành sớm.

Lý Thiên Hành không đợi nàng kịp phản ứng đã nắm lấy tay nàng kéo vào phòng.

- Nàng ở đây nghỉ ngơi để ta đi bảo tiểu nhị làm vài món ăn, sẵn tiện mua thêm một con ngựa.
- Hắn nói xong liền rời khỏi phòng đi tìm tên tiểu nhị. Lý Thiên Hành gọi vài món ăn sao đó nhờ tên tiểu nhị đi mua giúp một con ngựa, hắn nhìn mấy món ăn trước mặt cảm thấy hương vị không được tốt cho lắm không biết có nên cho thêm một ít âm dương tán, hoan hỉ đan vào hay không?
- Không được nếu lão tử làm vậy chẳng khác gì tự nhận bản thân vô dụng, ngay cả một nữ nhân ngây thơ như nàng còn không cura nổi vậy làm sao có thể chui lên giường của mấy yêu nữ kia.

Lý Thiên Hành mang theo mấy món ăn trở lại phòng, hắn nhìn nữ nhân ngồi trước mặt đã thay đổi y phục, mái tóc ướt sũng, làn da ửng đỏ, thân thể tỏa ra làn sương mờ nhạt liền biết bản thân vừa bỏ qua một mỹ cảnh, trong lòng thở dài thất vọng, ngoài mặt vẫn tươi cười đi đến.

- Tiên nhi dùng thử xem mấy món này có hợp khẩu vị không nếu không ngon ta sẽ đi đổi mấy món khác.
- Không cần, mấy món này rất hợp khẩu vị của tiểu nữ.
- Thật ra đây đều là những món mà ta thích, nàng nói xem có phải chúng ta trời sinh một cặp không?
- Công tử có thể nghiêm túc một chút không?
- Ta không nói nữa là được chứ gì?

Lý Thiên Hành ngoan ngoãn ngồi một bên bây giờ hắn tạm thời lui binh một khi cơ hội đến sẽ phát cò khởi nghĩa.

- Tiên nhi cũng không còn sớm nữa hay là chúng ta nghỉ ngơi đi?
- Được.

Hắn thấy nàng gật đầu đồng ý lập tức thu dọn toàn bộ thức ăn trên bàn sao đó nhảy lên giường chờ sẵn, hai mắt lấp lánh nhìn nàng.

Y Tiên lấy từ bên trong túi trữ vật một tấm chăn to dùng ánh mắt nàng đảo một vòng bên trong căn phòng sao đó đi đến một chỗ rộng rãi.

- Nàng đang làm gì vậy?

- Tiểu nữ sẽ ngủ ở đây.

Lý Thiên Hành nhìn thân ảnh nhỏ nhắn trước mặt ôm lấy tấm chăn to gấp mấy lần nàng trong có chút buồn cười.

- Nàng không cần ngủ ở đó đâu, chiếc giường này rất rộng một mình ta ngủ cũng không hết hay là nàng lên đây ngủ chung với ta đi.

- Không phải công tử từng nói nam nữ thọ thọ bất tương thân sao?

- Ta là nam nhân còn không để ý nàng cần gì phải để ý chứ?

Y Tiên không thèm để ý đến hắn nàng tiếp tục chuẩn bị chỗ nghỉ ngơi của mình.

Lý Thiên Hành từ trên giường phóng xuống ôm lấy tấm chăn của nàng ném lên giường.

- Lý công tử người muốn làm gì?

Y Tiên lui lại vài bước ánh mắt đề phòng nhìn nam nhân bên cạnh.

- Nàng lên giường nghỉ đi ta sẽ ngủ chỗ này.

- Như vậy sao được dù sao tiểu nữ cũng là thê... thân thể công tử quý giá làm sao lại có thể ngủ trên sàn được.

Hắn nhìn bộ dáng quan tâm của nàng trong lòng cảm thấy ấm áp hơn một ít, không uống công mỹ hôm nay đối xử tốt với nàng.

- Trên đời này có hai người còn quan trọng hơn bản thân của ta người thứ nhất chính là tiểu đệ đệ của ta, người thứ hai chính là thê tử của ta, ta thà để bản thân bị tổn thương chứ không muốn nhìn thấy họ bị thương tổn.

- Nhưng mà...

- Y Tiên ta dù sao cũng là hôn phu của nàng, nàng không thể nghe lời ta một lần hay sao?

Y Tiên khẽ gạt đầu tiến lại chiếc giường, nàng kéo lấy chiếc chăn đưa cho hắn.

- Lý công tử nếu cảm thấy không ổn thì có thể đổi chỗ với tiểu nữ.

- Yên tâm chuyện như thế này còn không làm khó được ta.

Lý Thiên Hành nằm trên sàn được nửa canh giờ ánh mắt đảo qua chiếc giường bên cạnh mấy lần.

- Xem ra hôm nay thật sự phải ngủ trên sàn.

Ba ngày sau hai người về tới Chung Nam, hắn lấy ra một viên truy tung đan liên lạc với Ngọc Thanh, một lúc sau Ngọc Thanh xuất hiện trước mắt hắn.

- Thiên Hành.

Ngọc Thanh vừa thấy hắn liền vui vẻ tiến ra chào đón, ánh mắt nàng kinh ngạc nhìn nữ tử bên cạnh.

- Y Tiên tiểu thư.

Y Tiên nhìn thấy Ngọc Thanh nét mặt có chút bối rối, nàng có cảm giác giống như tiểu thiếp gặp được chính thất.

- Ngọc Thanh công chúa.

Lý Thiên Hành đứng một bên nhìn tình hình không ổn lập tức nắm lấy tay Ngọc Thanh kéo nàng vào trong.

- Thanh nhi ta có chuyện muốn nói với nàng.

Hai người tiến vào giới chi, Ngọc Thanh nhìn nam nhân bên cạnh sắc mặt ửng đỏ.

- Thiên Hành Y Tiên tiểu thư vẫn còn ở bên ngoài.

- Hà?

Nàng nhìn bộ dạng ngây thơ của hắn, nét mặt càng thêm ửng đỏ.

- Đợi Y Tiên rời đi chúng ta mới tu luyện được không?

Lý Thiên Hành nghe nàng nói sắc mặt lập tức đen lại, hẳn đâu phải là loại sắc lang nhìn thấy mỹ nữ là dùng nửa thân dưới để suy nghĩ.

- Nàng nghĩ đi đâu vậy? ta có chuyện quan trọng cần nói với nàng, chuyện này có liên quan đến ta, nàng và Y Tiên.

Ngọc Thanh cuối đầu đứng một bên sắc mặt đỏ ửng như chảy nước, giọng nói nhỏ như muỗi kêu.

- Chuyện... chuyện gì?

Hắn nhìn bộ dáng của nàng cố gắng hít sâu một hơi để trấn áp tà khí, Lý Thiên Hành đem toàn bộ chuyện của Y Tiên nói cho nàng biết đặc biệt nhấn mạnh tầm quan trọng của tiên thiên chi thể đối với tương lai của hai người, sẵn tiện nâng cao tâm lòng chính nghĩa, bao dung, rộng lượng luôn giúp đỡ người khác của hắn.

- Thiên Hành chúng ta làm như vậy có phải là hơi quá đáng không?

- Không có, lần này là hai bên tiến hành giao dịch, ta sẽ tìm cách thức tinh thể chất cho nàng ấy đổi lại nàng ấy sẽ giúp chúng ta tu luyện hơn nữa thiên địa kì vật phải có duyên phận mới đạt được nếu như trời cho mà không nhận nhất định sẽ bị trời phạt.

- Thiếp biết lần này chàng hi sinh nhiều như vậy phần lớn là vì thiếp nếu sao này thượng thiên có trách phạt thì để Ngọc Thanh thay chàng tiếp nhận.

Lý Thiên Hành ôm lấy nàng, trong lòng có chút chột dạ chuyện lần này một nửa vì nàng, một nửa vì hắn, trong đầu lại nhớ đến gương mặt tuyệt mỹ kia, một nữ nhân có sắc, có tâm như vậy muốn hắn bỏ qua thật sự rất khó.

- Cảm giác này có phải ăn trong bát nhìn trong nồi không nhỉ?

Y Tiên đứng trong phòng một lúc cuối cùng cũng thấy hai người bước ra ánh mắt nàng nhìn Ngọc Thanh vẫn có chút không tự nhiên.

- Y Tiên tiểu thư sao này chúng ta đã là người một nhà cũng không nên xưng hô như vậy nữa, ta sẽ gọi tiểu thư là Y Tiên muội muội không biết có được không?

Ngọc Thanh vừa nói xong trên người phát ra một khí chất cao quý lạ thường làm cho người khác phải cúi đầu, ngay cả Lý Thiên Hành đứng một bên cũng giật mình.

- Ngọc Thanh tỷ tỷ.

- Y Tiên muội muội tỷ đã nghe phu quân kể lại toàn bộ sự việc, lần này muội đi gấp như vậy chắc là cũng không mang theo bao nhiêu vật dụng, để tỷ dẫn muội đi chọn vài thứ ngày mai chúng ta sẽ trở về vương thành.

- Y Tiên đa tạ tỷ tỷ.

Ngọc Thanh mỉm cười nhìn hắn sao đó kéo Y Tiên rời đi.

Lý Thiên Hành có cảm giác như trời đất quay cuồng, vạn vật hỗn loạn từ lúc này thật sự là thế từ ôn nhu như nước, nhẹ nhàng như mây của hắn sao?

- Nữ nhân đúng thật không ai đơn giản, nhất là nữ nhân xinh đẹp.

Hắn cảm thán một lúc sao đó tiến vào bên trong giới chỉ chơi cùng tiểu ngư, tiểu hắc cũng mai hai tên tiểu đệ này không phải giống cái.

Ngày hôm sau 3 người rời đi Chung Nam, Lý Thiên Hành thuê một chiếc xe ngựa sao đó đã con ngựa đi lấy một con khoái mã hành vân gắn vào, suốt mấy ngày đi đường hắn có cảm giác giống bản thân giống như một tên sai vặt, hai mỹ nữ bên trong xe vô tư cười nói không ai thèm để ý đến hắn, hôm qua hắn còn dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Y Tiên vì nữ tử này mà Ngọc Thanh bỏ bê việc tu luyện, thật sự là mắt cá chì lẫn chày.

- Thiên Hành lần này chàng có ghé thăm hai vị đại ca của chàng không?

- Nàng nói Tam ca cùng Liễu huynh sao?

- Đúng vậy?

- Không cần đâu, ta còn có chuyện gấp phải làm, lần sau ta sẽ mời hai người họ đến dự hôn lễ của chúng ta xem như đền bù vậy.

Ngọc Thanh trừng mắt nhìn một cái lui người vào bên trong xe ngựa tiếp tục trò chuyện cùng Y Tiên, Lý Thiên Hành đi đến Vọng thành hắn mang con khoái mã hành vân gửi ở phân đà sao đó dùng truyền tống trận trở về Vương thành.

- Cuối cùng cũng về đến.

Hắn nhìn Vương thành náo nhiệt phía trước rốt cuộc cũng không cần phải làm lao công nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Lão đầu tử hiện thân

- Thanh nhi nàng muốn theo ta trở về học viện hay là tới Bạch gia?
- Thiếp sẽ dẫn Y Tiên đi tham quan vương thành một lúc sao đó đưa nàng tới Bạch gia.
- Lần này phu quân của nàng sẽ bế quan độ kiếp nên mấy ngày nay có thể không gặp mặt hay là hôm nay chúng ta...

Nàng nhìn về mặt vô sỉ của hán hai má ửng hồng lên.

- Y Tiên muội nói không sai, không lúc nào chàng nghiêm túc cả.
- Há?

Lý Thiên Hành liếc nhìn Y Tiên đứng một bên về mặt trở nên hung tợn.

- Tiên nhi không ngờ nàng lại dám nói xấu sao lưng ta, xem ta làm sao dạy dỗ nàng.

Ngọc Thanh tiến lại trước mặt hán, ánh mắt tràn đầy quan tâm nhìn nam nhân trước mặt.

- Thiên Hành lần này độ kiếp rất nguy hiểm chàng nhất định phải cẩn thận.
- Nàng yên tâm chỉ bị điện giật vài cái đối với phu quân nàng chẳng khác gì muối ớt.
- Chỉ cần chàng độ kiếp thành công chàng muốn gì thiếp cũng chịu.

Nàng nói xong liền kéo tay Y Tiên rời đi, Lý Thiên Hành cảm thấy trong lòng dâng lên từng cơn ảm áp, nữ nhân này vì hán đã thay đổi quá nhiều, lúc trước nàng thờ ơ lạnh nhạt bao nhiêu bây giờ lại quan tâm, lo lắng cho hán bấy nhiêu.

- Lý Thiên Hành ơi Lý Thiên Hành có thể lấy được thê tử tốt như vậy không biết kiếp trước tiểu tử người đã tích được bao nhiêu phúc đức.

Hán trở về học viện lập tức đi tới chỗ vũ điện bàn giao nhiệm vụ sao đó đi tới Thiên điện đăng kí chỗ độ kiếp.

Học đồ muốn độ thiên kiếp nhất định phải đến Thiên điện để đăng kí, học viện sẽ cung cấp trận pháp, bảo giáp cùng một số kiến thức quan trọng khác, tất cả đều free.

- Tiểu tử muốn độ thiên kiếp sao? Đưa lệnh bài của người cho ta xem.

Lý Thiên Hành lấy ra tám lệnh bài đưa cho lão.

- Tiên bối không biết khi nào tiểu bối có thể độ thiên kiếp.
- Ngài mai người tới đây lão phu sẽ sắp xếp cho người độ kiếp.
- Không biết tiểu bối có cần chuẩn bị thêm thứ gì không?
- Chỉ cần tiểu tử người lách tới đây là được rồi.

Lý Thiên Hành trở về phòng trong đầu vẫn luôn suy nghĩ đến chuyện độ thiên kiếp dù sao đây cũng là lần đầu tiên của hán nên không thể nào áp chế được tâm trạng lo lắng, chẳng khác gì nữ tử mới về nhà chồng.

- Chỉ là thiên kiếp thôi làm sao phải sợ cùng lắm lão tử xuyên việt lần nữa.

Hán lôi một mớ tài liệu của sư phụ để lại ra sao đó còn hỏi thần thư thêm vài chục lần đáng tiếc là bên trên mảnh kim sắc kia vẫn trống không, Lý Thiên Hành hết cách đành phải tiến vào giới chỉ trao đổi với hai tên tiểu đệ của mình, hán chợt nhận ra đầu óc của hai tên này cũng đen như lớp da bên ngoài của chúng.

- Cũng đúng nếu hai tên này khôn hơn một chút thì làm sao có thể rơi vào tay lão tử?

Hôm sao Lý Thiên Hành đi tới thiên điện trình diện, lão chấp sự vừa nhìn thấy hán ánh mắt có chút kinh ngạc.

- Tiểu tử không phải người lên độ thiên kiếp đó chứ?

- Không có.

Hắn nghe lão hỏi trong lòng lại nổi sùng lên, hôm qua trong lúc hắn hỏi chuyện thiên kiếp thì tên tiểu tử kia đưa ra một sáng kiến để hắn ném thử cảm giác lúc độ thiên kiếp trước đợi đến khi độ kiếp cũng không bị bất ngờ, Lý Thiên Hành trong lúc lo lắng, hoang mang bị hai tên tiểu đệ lừa tình gạt đầu đồng ý cuối cùng bị hai tên tiểu tử đó hành cho một trận thừa sống thiếu chết, toàn thân tan nát.

- Đi theo ta.

Hai người đi tới phía sao học viện nơi mà lúc trước hắn cùng đám người Lý Mục luyện tập thí luyện.

- Tiền bối chúng ta độ kiếp ở chỗ này sao?

- Không phải ta chỉ có tiểu tử người độ kiếp thôi.

Lão vừa giơ tay ra, vài chục trận bàn xuất hiện trên mặt đất, mỗi một trận bàn đều tỏa ra ánh sáng mờ nhạt.

- Tiểu tử đừng nhìn nữa mau tiến vào bên trong đi.

Lý Thiên Hành vừa bước vào tất cả trận bàn tỏa sáng mãnh liệt, từng luồng ánh sáng nối liền với nhau tạo nên một chiếc lồng bao lấy hắn.

- Mọi thứ ta đã chuẩn bị xong có thành công hay không thì phải xem thiên phú của người.

Lão nói xong lập tức rời đi, Lý Thiên Hành lấy ra một viên tăng linh đan nuốt vào sao đó lại lấy thêm mấy chục viên cực phẩm linh thạch cùng mấy bình linh tuyến để từ sắc linh khí thôn phệ, linh lực bên trong cơ thể tăng lên cuồng cuồng không ngừng như Hoàng Hà sắp phá đê, bên trên bầu trời từng đám mây đen kéo đến thỉnh thoảng lại lóe lên vài tia chớp.

- Tới rồi sao?

Lý Thiên Hành lên nhìn lên bên trên, khi hắn tới đây trời xanh mây trắng đúng là giữa trưa nhưng bây giờ chẳng khác gì giông bão đang kéo đến, cả bầu trời một mảnh đen kịt như vực sâu vạn trượng, sấm động vang trời, đại địa tan vỡ, lá đổ cây rung thiên địa như đang nổi giận.

- Có cần phải như vậy không?

Hắn nhắm mắt lại bắt đầu vận công, linh lực toàn thân đều gom về một chỗ hòa hợp với từ sắc linh khí, từng tia linh lực bị dồn ép lại, một lúc sao đã chuyển sang thể lỏng, đúng lúc này một tia thiên kiếp giáng xuống mang theo khí thể hủy thiên diệt địa chẳng khác nào thần long xuất thế, tia thiên kiếp vừa tiến đến gần hắn thì bị một mảnh hắc sắc cản lại, hai thứ vừa chạm vào nhau lập tức biến mất.

Lý Thiên Hành tiếp tục thôi động linh lực toàn thân, cả người phát ra một luồng hoang mang từ sắc nếu không phải có cấm chế ngăn cản thì trong vòng trăm dặm đều có thể nhìn thấy được, bên trong cơ thể hắn từ sắc linh khí tách ra làm hai phần, một phần hóa thành một viên cầu to cỡ nắm tay, phần còn lại hóa thành một nhân hình.

Bên ngoài cấm chế, từng tia thiên kiếp liên tục đánh xuống nhưng đều bị mảnh hắc sắc kia chặn lại đến khi tia thiên kiếp cuối cùng giáng xuống thì mây đen cũng biến mất, bầu trời trong xanh như lúc đầu, Lý Thiên Hành vẫn ngồi yên một chỗ sắc mặt vô cùng kì lạ, bên trong cơ thể hắn một lão già đang ngồi tĩnh tọa trên tay còn cầm một quả cầu từ sắc liên tục đánh giá.

- Kì lạ không phải trong sách nói chỉ khi bước vào nguyên anh mới có thể tu luyện ra nguyên hồn sao? Nhưng mà cái nguyên hồn này cũng quá khác đi.

Hắn nhìn nguyên hồn trước mặt vài lần càng nhìn lại càng thấy không giống, chẳng những khuôn mặt mà tướng mạo cũng không giống cho dù là hai bên nội ngoại đều không có thể loại này.

- Tiểu tử người cũng không tệ lại có thể luyện ra kim đan to như vậy.

- Tất nhiên lão tử là ai cơ chứ khoang đã người... người có thể nói chuyện sao? Người là ai? Tại sao lại ở bên trong cơ thể của ta?

Lý Thiên Hành cẩn thận nhìn lão già hắn chắc chắn thứ ngoại lai này không liên quan gì đến mình, trên đời này làm gì có nguyên anh biết nói chứ?

- Ta là ai sao? Không phải ngày nào tiểu tử người cũng chửi mắng ta hay sao? Chẳng lẽ còn không biết ta là ai?

Hắn cẩn thận đánh giá lão nhân trước mặt, khí thể này hình như có chút quen thuộc, đột nhiên trong đầu hiện ra một thân ảnh, chính người đó đã đưa hắn đến cái đại lục này.

- Sư... sư phụ là... là người sao?

Lý Thiên Hành nhìn thấy lão trong lòng có chút chột dạ từ khi hắn tới đại lục thì lão đầu này chính là người bị hắn mắng nhiều nhất.

- Tiểu tử còn xem ta là sư phụ sao?

- Sư phụ sao người lại ở đây? không phải người đang an nghỉ à không an dưỡng ở địa cầu sao?

- Ta ở đó buồn chán không có chuyện gì làm nên tới đây thăm tiểu tử người không được sao?

Hắn nghe lão nói trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

- Sư phụ lần này người định ở lại bao lâu?

- Sao vậy, tiểu tử người hình như không chào đó ta?

- Không có, đồ nhi gặp được người như gặp được phụ mẫu làm sao có thể không chào đón được chứ.

- Lần này ta đến đây để giúp người hoàn thành một số chuyện sao đó sẽ rồi đi nếu như thuận lợi thời gian cũng không lâu lắm.

Lý Thiên Hành thở phào một hơi, ánh mắt tiết tấu nhìn lão nhân trước mặt.

- Sư phụ có việc gì cứ căn dặn Thiên Hành cho dù là lên núi đao xuống chảo dầu đệ tử nhất định không từ.

- Chuyện lần này cũng không có gì quan trọng, ta chỉ muốn giúp người tiêu diệt mấy tên thù nhân lúc trước, nhân tiện tìm lại thân thể của ta.

Hắn nhớ lúc trước khi bản thân mình xuyên việc lão già này từng xúi hắn giết một số tên nào đó cái gì mà kiếm thần, cái gì mà đại đế tuy hắn không biết mấy tên này nhưng tên nghe kêu như vậy chắc cũng không phải dạng vừa đâu.

- Sư phụ mấy tên đó cũng ở trên đại lục này sao? sao trước giờ đệ tử chưa từng nghe tới?

- Bọn chúng không ở đây, bọn chúng ở trên kia.

Lão đầu nói xong ngẩn mặt nhìn trời, ánh mắt như hai viên lưu tinh xuyên phá cả hư không.

- Trên kia?

Lý Thiên Hành nhìn lên trời nếu hắn nhớ không lầm thì trên kia chính là tiên giới, chẳng lẽ lão đầu này muốn ăn chùa ở đậu cho tới khi hắn phi thăng sao?

- Sư phụ có thể cho đệ tử biết bao lâu thì chúng ta có thể gặp được bọn họ không?

- Với tư chất của người thì ít nhất cũng hơn vài vạn năm nhưng đích thân ta chỉ dạy chỉ cần 5000 năm là được.

- 5000 năm?

Hắn cảm giác trong đầu kêu lên ong ong, 5000 năm tương đương với 5 thiên niên kỉ bằng với 50 thế kỉ, lúc hắn rời đi ở địa cầu cũng chỉ có 21 thế kỉ mà thôi.

- Sư phụ có phải người đang đùa với đệ tử không?

- Tiểu tử đừng làm nhảm nữa mau ổn định linh lực, lúc này ta giúp người chấn thiên kiếp đã tiêu hao một ít thần hồn bây giờ cần phải nghỉ ngơi nếu không có chuyện gì quan trọng thì đừng làm phiền ta.

Lý Thiên Hành mở mắt trước mặt là khu rừng quen thuộc, cảm chế xung quanh vẫn còn nguyên xem ra lúc này lão sư phụ kia đã chấn thiên kiếp giúp hắn, Lý Thiên Hành vận linh lực ổn định căn cơ hắn cảm nhận được linh lực bên trong cơ thể mạnh hơn lúc trước ít nhất 10 lần, tinh thuần hơn gấp đôi chỉ có điều kim đan lại không thấy không biết bị lão già kia cầm đi đâu rồi.

- Lần này thăm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Bí cảnh học viện

Lý Thiên Hành trở về phòng sắc mặt như đưa đám, lần này bị sư phụ nắm lấy kim đan những ngày tự do của hắn sao này cũng không còn nhiều nữa.

- Thiên Hành chàng làm sao vậy?

- Ngọc Thanh sao nàng lại ở đây?

Ánh mắt đảo qua căn phòng một lần, ngoài nàng ra còn có hai nữ nhân khác.

- Tiểu tử thú vị nhìn bộ dáng của người thể thảm như vậy chắc là độ kiếp thất bại đúng không?

- Với thiên phú 1000 vạn người có một của lão tử cô nghĩ có thể thất bại sao?

Hắn dùng ánh mắt trấn an Ngọc Thanh, khí tức kim đan cảnh trên người tỏa ra nhàn nhạt.

- Thanh nhi lần này ta đã thuận lợi tiến vào kim đan kỳ, lời nói hôm đó của nàng còn hiệu quả không?

Nàng nghe hắn hỏi sắc mặt đỏ ửng, chạy tới chỗ của Y Tiên không thêm để ý tới hắn.

- Nha đầu này không nói gì như vậy có nghĩa là đồng ý sao?

Lý Thiên Hành ngồi xuống nhìn tam nữ, Y Tiên cùng Ngọc Thanh đang say mê nói chuyện không để ý tới hắn chỉ có tiểu nha đầu kia thỉnh thoảng trừng mắt cảnh cáo hắn vài cái.

- Tiểu nha đầu hôm nay cô đến đây làm gì?

- Bốn tiểu thư cảnh cáo người không được gọi ta là tiểu nha đầu, không lẽ tiểu tử người đã quên lần trước hứa gì với ta sao?

- Bạch tiểu thư không biết hôm nay tiểu thư đại giá quan lâm là có chuyện gì?

Tiểu Linh nhìn bộ dáng của hắn mỉm cười hài lòng.

- Bốn tiểu thư không phải đến tìm tiểu tử người, Thanh tỷ không rảnh về vương thành nên nhờ ta dẫn Y Tiên tỷ tỷ đi dạo đúng lúc đi ngang qua đây nên vào nghỉ chân một chút.

- Ta thấy bộ dạng của cô cũng đâu có mệt mỏi gì? Không biết có thể rời đi được chưa? Ta vừa mới độ kiếp hiện tại cần phải nghỉ ngơi.

- Người...

Ngọc Thanh ngồi một bên nhìn hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ trong lòng lại thấy buồn cười.

- Thiên Hành đừng chọc Tiểu Linh nữa, hôm nay bọn thiếp đến đây để nhắc nhở chàng ba ngày nữa là tới đại thọ của Triệu lão.

- Ta biết rồi nàng yên tâm đi lúc đó ta nhất định sẽ đến bái kiến nhạc mẫu đại nhân.

- Tiểu tử thú vị có thiệp mời không?

- Thiệp mời? ta cũng cần có thiệp mời sao?

- Tất nhiên, không có thiệp mời tiểu tử người không thể nào tiến vào Triệu phủ chứ đừng nói đến việc gặp bá mẫu.

Hắn nhìn bộ dáng đắc ý của nàng liền ném cho ánh mắt khinh thường.

- Bên trong vương thành ngoại trừ hoàng cung ra thì chỗ nào lão tử cũng có thể tiến vào được.

Tiểu Linh nghe hắn nói lập tức biểu lộ khinh bỉ.

- Đúng là khoáng lạc không biết ngược.

- Nếu cô không tin thì canh ba tối nay mở cửa phòng ra bảo đảm sáng mai lão tử sẽ ngủ trên giường của cô.

- Người... Thanh tỷ hắn lại ức hiếp muội kia tỷ nhất định phải làm chủ cho muội...

Ngọc Thanh trừng mắt nam nhân bên cạnh sao đó tiến lại an ủi tiểu nha đầu.

Lý Thiên Hành nhìn một màn trước mặt có cảm giác như kỉ tích trong đời hắn đều gom lại cùng một ngày, hết chuyện lão sư phụ bây giờ lại đến tiểu bạo nữ làm nũng.

- Đúng là xui xẻo mà.

- Chàng không sao chứ?

Ngọc Thanh nhìn bộ dạng chán nản của hắn giọng nói tràn đầy quan tâm.

- Ta không sao chỉ là mới độ thiên kiếp nên cảm thấy linh lực không được ổn định, nghỉ ngơi một lúc là được.
- Vậy chàng ở đây nghỉ ngơi bọn thiếp không làm phiền chàng nữa, nếu có chuyện gì nhất định phải thông báo cho thiếp biết.
- Nàng yên tâm, ta không có chuyện gì đâu.

Lý Thiên Hành lấy ra một cái túi trữ vật đưa cho Y Tiên.

- Tiên nhi mấy ngày nay ta hơi bận không có thời gian xem xét bệnh tình của nàng, tạm thời nàng ở cùng với Ngọc Thanh đến khi ta có thời gian sẽ tìm một chỗ thanh tịnh chữa bệnh cho nàng.
- Lý công tử không cần phải lo lắng cho tiểu nữ, Thanh tỷ đối với tiểu nữ rất tốt.

Bạch Tiểu Linh đứng một bên hai mắt liên tục đảo loạn không biết trong đầu đang suy nghĩ chuyện gì, đến khi mọi người rời đi tiểu nha đầu lén nở nụ cười quỷ dị với hắn.

Hắn cũng không có tâm trạng để ý đến nàng, bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là tìm cách tiễn lão đầu kia về địa cầu nếu lão cứ ở bên trong người hắn như vậy sẽ vô cùng phiền phức, chưa nói đến việc bị lão khống chế chỉ cần nghĩ đến lúc cùng Ngọc Thanh tu luyện lại có một lão già đứng bên cạnh quan sát càng nghĩ lại càng thấy không ổn.

- Không được nhất định phải tìm cách tiễn lão về địa cầu cho dù lão muốn ăn thịt rồng cũng phải cứng cho bằng được.

Sáng hôm sau trong lúc hắn còn đang mơ màng thì lão viện trưởng đã phái người đến tìm, Lý Thiên Hành tiến vào phòng cung kính đứng một bên.

- Viện trưởng tìm đồ nhi có chuyện gì sao?

Lãnh Ngạo Nhân đánh giá hắn vài lần bên trong ánh mắt ẩn chứa vài tia tán thưởng.

- Tiểu Lý không ngờ người lại tiến vào kim đan kì nhanh như vậy.
- Tất cả đều là công lao của viện trưởng dạy dỗ.
- Người không cần khiêm tốn, lần này ta bảo người đến là có hai chuyện muốn nói, thứ nhất đệ tử học viện một khi tiến vào kim đan kì có thể nhận một vị nguyên anh làm sư phụ, người đã chọn được vị nào chưa?

Hắn nghe đến hai chữ sư phụ sắc mặt liền đen lại, bây giờ hắn đang tìm cách tiễn một vị sư phụ đi lý nào lại nhận thêm một sư phụ nữa.

- Việc này đệ tử vẫn chưa nghĩ tới.
- Khi nào người tìm được thì thông báo cho ta, ta sẽ giúp người nói vài lời trước mặt mấy vị đó.

Lý Thiên Hành đảo mắt một vòng trong đầu xuất hiện hình bóng một người.

- Viện trưởng thật ra thì trong lòng đồ nhi đã chọn được một vị sư phụ nhưng mà người đó lại không muốn nhận nếu viện trưởng có thể giúp đỡ sao này Thiên Hành nguyện cống hiến toàn bộ sức lực cho học viện.
- Không biết là vị trưởng lão nào?
- Chính là Hàn Tuyết lão sư.
- Hàn Tuyết? chuyện này...

Lão viện trưởng nhìn hắn vài lần ánh mắt có chút do dự.

- Được rồi ta sẽ giúp người nói với nàng một chút còn việc thành công hay không thì ta không thể đảm bảo.
- Đồ nhi xin đa tạ viện trưởng.
- Việc thứ hai chính là đại hội vương quốc người đã nghe nói đến chuyện này chưa?

Lý Thiên Hành khẽ gật đầu, bên trong vương quốc cứ 5 năm một lần sẽ tổ chức đại hội thi đấu giữa hoàng gia học viện cùng tứ đại tiên môn từ đó sẽ tuyển ra những người xuất sắc nhất để tham gia để quốc tranh tài.

- Đại hội vương quốc không phải còn 2 năm nữa mới diễn ra hay sao?
- Đúng vậy, hai năm đối với một kim đan kì cũng không phải là thời gian quá dài, người chỉ mới độ thiên kiếp kinh nghiệm chiến đấu, sử dụng linh lực đều ở mức hạn chế, khi tiến vào thi đấu thất bại là điều không thể tránh khỏi.

Hắn nghe lão nói một lúc vẫn không biết được lão đầu này muốn bán loại thuốc gì?

- Viện trưởng ý của người là?

- Ta sẽ đưa người vào trong bí cảnh của học viện để thí luyện đến khi đạt đủ chỉ tiêu thì có thể trở ra.

- Bí cảnh?

- Đúng vậy đó là một nơi vô cùng bí mật hầu hết đệ tử có tu vi kim đan cảnh trở lên đều ở trong đó tu luyện, bên trong bí cảnh linh khí dày đặc, tài nguyên phong phú, yêu thú rải rác rất thích hợp để người tiến cảnh.

Lý Thiên Hành khẽ nhủ mấy suy nghĩ hắn đã có thần đồ thì cần gì phải tiến vào bí cảnh nhưng mà học viện đã quy định như vậy không đi cũng không được.

- Không biết thời gian đồ nhi thí luyện bên trong bí cảnh là bao lâu?

- Nhiều nhất là một năm, ít nhất cũng phải nửa năm, mỗi tháng sẽ có ba ngày người được phép tiến ra bên ngoài.

- Đồ nhi chỉ mới tiến vào kim đan cảnh căn cơ vẫn chưa ổn định, hay là tháng sao đồ nhi sẽ tiến vào bí cảnh được không?

- Tùy người chỉ cần hoàn thành chỉ tiêu của học viện là được.

- Đồ nhi hiểu.

Lý Thiên Hành vừa rời khỏi phòng viện trưởng lại có người tới tìm hắn, hôm nay thật sự là không có thời gian để nghĩ cách đối phó lão sư phụ rồi.

- Tiểu Lý cuối cùng ta cũng tìm được đệ.

- Tổng lão ca sao huynh biết đệ ở đây?

- Ta đến chỗ của đệ gặp được một tiểu tử tên là Lý Mộc, hắn nói lúc sáng thấy người của viện trưởng đứng trước phòng đệ nên ta đoán đệ nhất định đang ở đây.

- Lão ca đúng là thần cơ diệu toán, huynh tìm đệ có chuyện gì sao?

- Tất nhiên là có, hơn nữa là chuyện vô cùng quan trọng.

Tổng Tiền dùng ánh mắt mờ ám nhìn hắn khoe miệng cười tươi, hai mắt hiếp thành một đường.

- Đệ đi theo ta tới vạn bảo các đến lúc đó chẳng phải sẽ biết sao?

Lý Thiên Hành đi theo sao lưng lão, hai người đi một mạch đến phòng cao nhất của vạn bảo các.

- Đệ vào trong đi.

- Lão ca không vào sao?

- Ta chỉ dẫn đệ tới đây thôi chuyện còn lại không liên quan gì đến lão già này.

Lý Thiên Hành nhìn lão rồi đi trong lòng liên tục chửi rủa, hắn dùng chân nghĩ cũng biết bên trong này là ai, mỗi lần gặp nàng đều không có chuyện gì tốt đẹp cả.

- Sư phụ, sư phụ...

Hắn khẽ gọi mấy tiếng không thấy ai trả lời chắc là lão sư phụ vẫn đang nghĩ ngợi.

- Lần này phải tự lực gánh vác sinh vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Gặp Ngọc Mị

Lý Thiên Hành đẩy cửa bước vào, bên trong căn phòng là một màu đỏ yêu mị, khắp nơi đều là màu đỏ từ sàn nhà tới nóc nhà tất cả đều có màu đỏ.

- Không biết yêu nữ này định giờ trò gì đây?

Hắn dùng thần thư quét qua vài lần phát hiện mọi thứ bình thường không có dấu hiệu của mấy loại trận pháp mới dám cẩn thận bước vào bên trong.

- Tiểu tử có ta ở đây người không cần phải sợ.

- Sư phụ người chưa chết... à không người tỉnh rồi sao?

- Có một tên đệ tử suốt ngày nghĩ cách thỉnh ta đi, người nói xem ta có thể an tâm nghỉ ngơi sao?

- Chuyện này chỉ là hiểu lầm... thật ra thì... chính là... ừ là như thế này...

- Tiểu tử mau vào trong đi đừng để tiểu tình nhân của người đợi lâu.

- Sư phụ đừng hiểu lầm quan hệ của đệ tử với nàng ta không giống như người nghĩ đâu.

- Thật sao? tại sao trên người của nha đầu kia lại có mùi của người hơn nữa còn có một ít thần lực của ta?

- Thần lực?

- Chính là từ sắc linh khí người hay gọi.

Lý Thiên Hành đã sớm biết từ sắc linh khí không đơn giản không ngờ thứ này lại là thần lực, mặc dù hắn không biết thần lực là cái gì nhưng chắc chắn là thứ không đơn giản.

Hắn khẽ vén tấm màn trước mặt, phía sau là một căn phòng nhỏ, bên trong chỉ có một chiếc giường, giữa phòng có thêm một cái bàn mọi vật bài trí vô cùng đơn giản nhưng chất liệu thì hoàng gia học viện cũng không thể sánh bằng.

- Lý công tử không ngờ công tử lại nhắm tâm để tiểu nữ đợi lâu như vậy?

Giọng nói yêu mị nhẹ nhàng vang vọng khắp căn phòng, Lý Thiên Hành vừa nghe được xương cốt toàn thân như tan rã phải lập tức vận linh lực hộ thể.

Ngọc Mị ngồi bên cạnh bàn, ánh mắt quyến rũ nhìn nam nhân trước mặt, khóe miệng khẽ nhếch lên tạo nên đường cong yêu dị, nàng vận một bộ y phục mà đồ bộ sát người để lộ thân hình mê hoặc chúng sinh, trên người toát ra cỗ khí chất đặc biệt như thật như ảo cùng với một mùi hương nồng nàn hòa quyện với hương khí bên trong căn phòng làm cho Lý Thiên Hành có cảm giác bản thân đang tiến vào mê cung vô tận càng đi càng lạc lối.

- Tiểu tử nha đầu này thiên phú không tệ ta quyết định thay phụ mẫu người thu nàng làm tiểu thiếp.

Hắn nghe lão nói chẳng khác gì sét giữa trời quang cho dù là đang phê cựa đi nữa cũng phải giật mình tỉnh lại.

- Sư phụ đừng đùa có được không?

Yêu nữ này khủng bố tới như vậy trừ khi hắn chắc chắn có thể không chế được nàng nếu không sao này hai người ở chung, trước mặt nàng hắn chỉ có thể quỳ để hành lễ nếu không thì cuối đầu đứng bên cạnh mà thôi, đó là còn chưa kể đến vị các chủ tỷ tỷ kia, hắn vừa nghĩ đến chỉ muốn quay đầu bỏ đi.

- Bồn tọa trước giờ chưa từng nói đùa, nếu không phải nha đầu này có mị cốt trời sinh thì làm sao có thể xứng với đệ tử của ta, hơn nữa trong người nha đầu đó còn có từ hà chân khí, cho dù không muốn làm tiểu thiếp cho người cũng không được.

- Từ hà chân khí?

- Sao này tiểu tử người sẽ hiểu.

Lý Thiên Hành còn muốn hỏi nhưng lão sư phụ đã biến mất.

- Lão già này rảnh rồi không có gì làm nên mới thả thỉnh lão tử đây mà.

Ngọc Mị nhìn bộ dáng ngẩn ngơ của hắn trong lòng tràn đầy đắc ý, về yêu mị trên gương mặt ngày càng hiện rõ.

- Lý công tử còn đứng đó làm gì? không lẽ công tử không muốn nói chuyện với tiểu nữ sao?

- Làm sao có thể, không biết tiên tử kêu tại hạ đến đây là có chuyện gì?

Hắn tiến lại cạnh bàn ngồi đối diện nàng ngoài mặt vẫn tươi cười nhưng lại âm thầm vận linh lực hộ thể trong tay còn cầm lấy thanh linh quả để phòng.

- Chẳng lẽ không có chuyện gì thì không thể cùng công tử trò chuyện hay sao?

Nàng ném cho hắn một cái mị nhãn ánh mắt lộ rõ vẻ hờn dỗi, gương mặt đầy ủy khuất.

- Không phải như vậy, chỉ cần tiên tử muốn thì lúc nào cũng có thể gặp ta.
- Thật sao? công tử không lừa Ngọc Mị đó chứ?
- Tất nhiên, ta có thể thề với trời.

Ngọc Mị khẽ nở nụ cười như trăm hoa đua nở, nắng ấm giữa xuân về mặt ủy khuất lúc này như vẽ bút trên cát không biết đã phai đi từ bao giờ.

- Hôm nay Ngọc Mị mạo muội mời công tử tới đây là muốn trả ơn lần trước công tử đã cứu mạng tiểu nữ nếu lúc đó không có công tử ra tay giúp đỡ e là tiểu nữ...
- Tiên tử không cần đa tạ, thấy người gặp nạn ra tay tương trợ đó là tác phong từ trước đến nay của ta.
- Công tử thiên phú trác tuyệt, tấm lòng rộng lượng, tài đức song toàn thật làm cho tiểu nữ bội phục nhưng mà ơn cứu mạng không thể không đền.

Nàng từ trong người lấy ra một chiếc nhẫn đặt lên bàn.

- Đây là một chút tấm lòng của tiểu nữ xin công tử không nên chê bay.
- Thứ này ta thật sự không thể nhận.
- Chẳng lẽ công tử cho rằng những thứ này còn đáng giá hơn sinh mệnh của tiểu nữ sao?

Lý Thiên Hành có chút do dự hắn lén dùng thần thức quét qua vài lần ngoài việc biết thứ này là không gian giới chỉ ra còn bên trong là thứ gì thì có trời mới biết.

- Tiểu tử mau lấy đi.
- Sư phụ người chưa nghe nói quà của nữ nhân không thể nhận không hay sao?
- Thứ bên trong cũng không tệ, rất thích hợp với người lúc này.
- Thật sao?
- Tiểu tử không cần sợ có ta ở đây cho dù là Diêm Vương cũng không dám đụng tới người.

Hắn cầm lấy chiếc giới chỉ trên bàn thần thức quét qua vài lần phát hiện bên trong có vài cuốn sách với một bộ bảo giáp.

- Tiên tử những thứ này là...
- Ngọc Mị biết công tử thích đan đạo nên cố ý tìm vài bộ đan thư, bộ bảo giáp kia gọi là bạch vệ giáp chỉ là một kiện địa cấp bảo giáp hi vọng công tử hài lòng.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói hai mắt liền tỏa sáng.

- Sư phụ mấy thứ này không có vấn đề gì chứ?
- Ngoài trừ bộ áo giáp kia bị đánh ấn kí thì mấy thứ còn lại đều ok.
- Ặc, sư phụ người cũng biết nói tiếng nước ngoài sao?
- Ngay cả mấy chuyện nhỏ nhặt này ta còn không làm được thì làm sao có thể làm sư phụ của tiểu tử người.
- Very good, very good.
- No thanks.
- Hề lo hề lo.
- Bay, bay.

Sao khi hắn cùng sư phụ trao đổi một lúc xác định có thể hóa giải ấn kí bên trên về mặt tràn đầy sung sướng nhìn Ngọc Mị.

- Đa tạ tiên tử, Thiên Hành cũng có một chút lòng thành xin tiên tử nhận lấy.

Hắn lấy ra 3 bình ngọc đặt trước mặt nàng.

- Lý công tử lễ vật lần này là tiểu nữ dùng để tạ ơn, công tử lại dùng những thứ này đổi lại có phải là đang xem thường tiểu nữ không?

Ngọc Mị nói xong hai mắt đỏ lên bên trong ánh mắt ẩn hiện vẻ mờ nhạt của hơi nước.

- Tiên tử đừng hiểu lầm đây là lời hứa của ta với tiên tử, không lẽ Ngọc Mị tiên tử đã quên chuyện nhờ ta lúc trước hay sao?

- Đây là...

Nàng cầm lấy một bình ngọc lên xem thử, nắp bình vừa mở ra một hương thơm thanh mát tỏa ra khắp căn phòng ngay cả mùi khí của nàng cũng bị áp chế, bên trong bình ngọc là một viên kim sắc đan được xung quanh được bao bọc bởi cảm chế ít nhất cũng phải là ngũ cấp đan được trở lên, nàng cẩn thận đóng nắp bình lại ánh mắt vui mừng nhìn hân.

- Lần này Ngọc Mị lại nợ công tử một ân tình.

- Đây là đan dược của tôn sư, tại hạ thật không dám nhận ân tình này.

- Công tử không cần khiêm tốn nếu không phải nhờ công tử giúp đỡ làm sao tiểu nữ có được đan dược trân quý như thế này.

Lý Thiên Hành nhìn vẻ mặt cảm kích của nàng thầm khen nữ nhân này đúng kịch không thua gì hân.

- Lý công tử từ lần trước trúng độc đến giờ tiểu nữ trong lòng luôn có cảm giác không yên nên đã bắt đầu nghiên cứu một chút đan đạo để phòng thân, tiểu nữ nghe Lăng, Cảnh nhị lão nói kiến thức đan đạo của công tử vô cùng uyên bác không biết có thể chỉ giáo tiểu nữ một ít được không?

- Chuyện này...

- Công tử yên tâm tiểu nữ sẽ không làm phiền đến công tử chỉ cần lúc công tử nhàn hạ dành một chút thời gian cho tiểu nữ là được.

Hân nhìn ánh mắt chờ mong của nàng trong lòng không cách nào từ chối.

- Ngọc Mị tiên tử chuyện này tại hạ cũng không chắc được, không giấu gì tiên tử tháng sao ta phải tiến vào bí cảnh để tu luyện ít nhất nửa năm mới có thể tiến ra bên ngoài, việc tiên tử yêu cầu ta rất khó để thực hiện.

- Là như vậy sao?

Ngọc Mị cuối đầu bên trong ánh mắt tràn đầy thất vọng một lúc sao nàng mới ngẩng đầu nhìn hân.

- Lần này là do Ngọc Mị mạo muội xin công tử lượng thứ.

- Không có gì, nếu Ngọc Mị tiên tử không còn việc gì nữa tại hạ xin phép cáo từ.

- Để Ngọc Mị tiễn công tử.

- Không cần, không cần nếu để mấy tên đại thiếu gia kia biết được nhất định không để ta yên thân.

Lý Thiên Hành rời khỏi vạn bảo các trong lòng thở phào một hơi cũng may lần này có sư phụ hân giúp đỡ nếu không đã trúng kế yêu nữ này nếu để nàng nắm được hành tung của hân mọi bí mật từ trước đến giờ không chừng đều bị nàng lộ ra hết.

- Sư phụ đệ tử có vài chuyện muốn hỏi người.

- Ta biết tiểu tử người muốn nói gì đợi người trở về phòng ta sẽ nói tất cả cho người biết.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Đại tiệc

Lý Thiên Hành trở về phòng lập tức tiến vào giới chỉ, ánh mắt tập trung nhìn đám tử sắc linh khí đang lơ lửng trước mặt.

- Sư phụ...

- Tiểu tử không cần phải nói ta biết người đang nghĩ gì, có phải người đang lo ta đoạt lấy thân thể của người không?

- Sư phụ nghĩ đi đâu vậy, đệ tử làm sao có thể nghỉ ngơi ân sư được?
- Người nghĩ gì ta còn không biết hay sao? Người yên tâm đi thân thể này của người bản tọa không có hứng thú.
- Sư phụ nói thật sao?

Hắn có chút nghỉ ngơi nhìn lão già trước mắt, chuyện này đối với hắn vô cùng quan trọng.

- Nếu ta chiếm lấy thân thể này không biết phải mất bao lâu mới có thể khôi phục đến đỉnh phong nhưng chỉ cần người giúp ta lấy được thân xác thì trong vòng vài năm ta có thể khôi phục hoàn toàn.
- Sư phụ đệ tử có một chuyện muốn hỏi, người ở địa cầu nghĩ đường bao lâu rồi?
- Ta cũng không rõ chỉ nhớ lúc ta mới đến địa cầu có nhìn thấy mấy con yêu thú cấp 1 mà thôi.
- Yêu thú?

Lý Thiên Hành nhíu mày, ở địa cầu cũng có yêu thú sao?

- Sư phụ không nhớ lắm đó chứ?
- Không lắm, ta còn nghe mấy tên cùng thời đại với người gọi chúng là khủng long.
- Khủng long?

Hắn nghe lão nói sắc mặt trở nên đen thui, bọn khủng long đó cách hắn hơn 60 triệu năm bây giờ mà đi đến mộ của lão không biết còn cốt để hốt không chứ đừng nói đến thân thể.

- Tiểu tử về mặt của người như vậy là sao? Người không tin lời của ta?
- Không phải chỉ là cái thân thể kia của sư phụ thật sự còn dùng được sao?
- Đạt đến trình độ của ta thân thể đã bắt từ bắt diệt cho nên bọn người kia chỉ có cách chia thân hồn cùng thân thể của ta ra hai nơi để phong ấn, đợi đến lúc bản tọa lấy được thân thể cũng là lúc bọn chúng phải trả giá.

Lý Thiên Hành trong lòng nửa tin nửa ngờ, trên đời này thật sự có cảnh giới bắt từ bắt diệt sao? lần này không tin cũng phải tin vậy.

- Sư phụ đệ tử còn có một chuyện muốn hỏi, mọi thứ đệ tử nhìn thấy, nghe thấy người cũng thấy sao?
- Chỉ cần tiểu tử người không phong bế thần thức thì ta và người chính là một thể.

Hắn nghe lão nói liền thở phào nhẹ nhõm như trút bỏ được gánh nặng, sao này không cần phải lo trong lúc cùng đám thể tử tu luyện lại có một lão già đột nhiên chen ngang.

- Nhưng ta có thể cảm giác được.
- Há?

Hắn há to miệng nhìn lão, về mặt trở nên đáng ghét.

- Sư phụ ý của người là cho dù đệ tử có phong bế thần thức thì người cũng có thể cảm giác được?
- Đúng vậy chỉ cần có người dùng thần thức hoặc là sát niệm tập trung vào người ta điều có thể cảm nhận được.
- Thần thức? sát niệm? vậy nếu đệ tử leo núi sư phụ có cảm nhận được không?
- Người leo núi làm gì?
- À không, ý của đệ tử là cảm giác đau đớn, sung sướng chẳng hạn?
- Không được.

Hắn nhìn lão lắc đầu trong lòng lại buồn bã lần nữa, mém chút bị lão hù chết, nếu lão già này thật sự cảm nhận được cảm giác của hắn có lẽ mấy vạn năm sau đợi khi lão tìm được thân thể của mình hắn mới dám cùng Ngọc Thanh tu luyện, Lý Thiên Hành vừa nghĩ đến đây đột nhiên nhớ ra một việc vô cùng quan trọng.

- Sư phụ đệ tử còn có một chuyện thỉnh cầu, không biết sư phụ có môn công pháp nào hiệu quả tương tự như uẩn thai nhưng lại có thể bảo toàn cơ thể không?

- Thiên địa có âm dương, minh nguyệt cũng có tròn khuyết, làm người cũng phải biết sướng khổ nếu người muốn nhi tử của mình sung sướng thì bản thân chịu một ít khổ cực là chuyện đương nhiên, hơn nữa mỗi lần người gánh chịu thiên kiếp được thiên địa tẩy lễ thân thể sẽ khôi phục bình thường, chuyện này cũng không có gì quan trọng tiểu tử người nên tập trung tu luyện đi.

- Không lẽ đến người cũng không có cách sao?

Lý Thiên Hành nói xong ánh mắt mờ ám đảo qua hạ thể của lão mấy cái.

- Tiểu tử không cần phải xem bản tọa trời sinh dị bẩm có thể tùy tâm sở dục.

Hắn nghe lão nói trong lòng thâm kinh hãi, lão già này nhất định có cách chi là lão đang giấu nghề mà thôi.

- Sư phụ đồ nhi dù sao cũng là đệ tử duy nhất của người không lẽ người nhẫn tâm nhìn đồ nhi của mình bị nữ nhân kinh bỉ sao?

- Tên nào khinh bỉ người ta sẽ khinh bỉ cả nhà hắn.

- Sư phụ chuyện này là tâm ma trong lòng đồ nhi nếu như không giải quyết thì rất khó tiến cảnh.

- Người dùng từ sắc linh khí tu luyện, đơn thuần là cần thuốc lên cấp chỉ cần đủ linh dược tâm ma cũng không làm gì được tiểu tử người.

Lý Thiên Hành nhìn lão đầu trước mặt trong lòng dâng lên cảm giác bất lực, trên đời này còn có người không nói lý hơn cả hắn, vì tiền đồ tương lai cho dù hôm nay có phải quỳ lạy van xin cũng phải lấy được bí kiếp.

- Sư phụ chẳng lẽ người vì tức giận đồ nhi lúc trước đã nói xấu người nên mới không truyền dạy công pháp?

- Bỏn tọa lại đi để tâm mấy chuyện nhỏ nhặt đó sao?

- Thì ra trên đời này còn có chuyện người không làm được.

- Trên đời này có chuyện gì bỏn tọa lại không thể giải quyết được, tiểu tử kế khích tướng này của người hơn ngàn vạn năm trước ta đã biết dùng, người nên chết tâm đi.

Lý Thiên Hành biết không ăn được lão đầu trước mặt chỉ còn cách nhượng bộ mà thôi.

- Sư phụ thật sự không thể thương lượng sao?

- Nếu sao này người chịu nghe lời, ta có thể tặng cho người một bộ công pháp.

- Cái này cũng gọi là tặng sao?

Hắn nhìn vẻ mặt đắc ý của lão chỉ có thể cuối đầu nhận mệnh, trời đã sinh Du sao còn sinh Lượng.

- Tiểu tử có ý kiến gì không?

- Lời của ân sư đồ nhi tất nhiên phải tuân theo đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa làm sao đồ nhi dám làm trái được.

Lão dùng ánh mắt hài lòng nhìn hắn ngón tay vừa điểm ra trong đầu Lý Thiên Hành liền xuất hiện một bóng hình ảnh hỗn loạn, hắn chỉ xem được một lúc cảm giác thần thức như muốn nổ tung chỉ có thể ôm đầu lẳng trên đất.

- Tiểu tử đây là vô thượng tâm pháp khi xưa ta đi ngang qua Long tộc vô tình lấy được, mỗi chiêu mỗi thức đều là tinh hoa được tích lũy mấy ngàn năm người cố gắng ghi nhớ cho kỹ.

Lão nói xong liền biến mất chỉ còn lại Lý Thiên Hành ôm đầu nằm trên đất liên tục rên rỉ, hắn mất nửa ngày trời mới có thể ghi nhớ toàn bộ chiêu thức.

- Còn có loại tư thế này sao?

Lý Thiên Hành từ dưới đất đứng lên ánh mắt ẩn hiện thần quan, khuôn mặt tràn đầy hưng phấn sao khi linh ngộ toàn bộ công pháp hắn tin tưởng với trình độ của mình bây giờ ngay cả shego tokuda cùng mấy trăm tên đệ tử của lão xong lên một lúc cũng không thể so được với hắn.

Lý Thiên Hành mang theo tâm trạng hưng phấn rời khỏi giới chỉ, bây giờ chỉ muốn lập tức đi tìm Ngọc Thanh để tu luyện, hắn vừa bước ra khỏi cửa liền nhìn thấy tiểu bạo nữ, hôm nay nàng vận một bộ dạ phục màu hồng phấn, tóc thả qua vai, mặt hoa da phấn, hai mắt linh động cả người như một tiểu tinh linh.

- Bạch tiểu thư sáng sớm đến tìm tại hạ có chuyện gì sao?

- Tiểu tử thôi sao người còn chưa thay y phục? chẳng lẽ người quên hôm nay phải tới Triệu gia sao?

- Triệu gia? không phải ngày mai mới tổ chức đại tiệc sao? bây giờ ta tới đó để làm gì?

Bạch Tiểu Linh mở to mắt kinh ngạc nhìn hấn.

- Tiểu tử thú vị người luyện đan đến phát điên rồi à? không được bốn tiểu thư phải mau đi báo cho Ngọc Thanh tỷ để tỷ tránh xa người nếu như bị lây sẽ vô cùng phiền phức.

Hấn nhìn nàng kéo váy chạy đi lập tức chặn lại.

- Hôm nay Triệu gia thật sự tổ chức đại tiệc sao?

- Tất nhiên nếu không phải biểu tỷ lo lắng tiểu tử thú vị người không được vào Triệu gia bốn tiểu thư cũng không rảnh chạy đến đây.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng tiểu nha đầu cũng không giống đang giả bộ, chẳng lẽ hấn đã hôn mê hết một ngày sao?

- Bạch tiểu thư lúc này ta chỉ là đùa với cô một chút thôi, tiểu thư đứng đây đợi một lúc ta lập tức ra ngay.

Tiểu Linh nhìn bộ dáng lễ phép của hấn hài lòng gật đầu, đại nhân không chấp nhất tiểu nhân.

Lý Thiên Hành thay một bộ y phục sang trọng cùng tiểu nha đầu đi đến Triệu phủ, hấn nhìn tòa biệt viện to đùng trước mặt trong đầu lại nhớ đến cảnh tượng lúc trước khỏe miệng khê cong lên.

- Không biết tên Triệu Lâm kia giờ sao rồi?

Trong lúc thí luyện hấn dùng phi đao ám sát Triệu Lâm một lần đáng tiếc bị hộ thân phù ngăn lại sao đó tiểu tử kia bị hắc báo vỗ cho một chương bất tỉnh nhân sự từ đó hấn cũng không thấy tên này xuất hiện bên trong học viện.

- Bị tam cấp yêu thú vỗ một chương không chết thì cũng chỉ còn nữa cái mạng.

Hai người đi đến trước cửa Triệu phủ, Tiểu Linh lấy ra một tấm thiệp mời đưa cho tên bảo vệ sao đó tiến vào.

- Đứng lại, người không có thiệp mời không được tiến vào.

- Hấn đi chung với bốn tiểu thư không được sao?

- Bạch tiểu thư thứ lỗi đây là quy định của trưởng lão.

- Bốn tiểu thư không cần biết là ai quy định bây giờ ta muốn dẫn hấn tiến vào.

Hai tên bảo vệ thấy thái độ của nàng sắc mặt trở nên khó coi.

- Bạch tiểu thư xin người đừng làm khó tiểu nhân.

Bạch Tiểu Linh nhìn hai tên bảo vệ trước mặt tức đến dậm chân, lần này mặt mũi của nàng bị bọn người này làm mất hết.

- Tiểu nha đầu vào bên trong trước đi, lão tử lát nữa sẽ vào sao.

- Như vậy sao được, ta làm sao ăn nói với biểu tỷ.

Nàng nói xong liền trừng mắt nhìn hai tên giữ cửa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Đến Triệu phủ

- Đây bốn tiểu thư nói cho hai người biết nếu các người không để cho chúng ta vào thì bốn tiểu thư sẽ lập tức rời đi, đến lúc đó để xem hai người các người làm sao ăn nói với Triệu Lâm ca ca.

- Chuyện này...

Đúng lúc này một thanh niên từ bên trong đi ra, Lý Thiên Hành vừa nhìn thấy người này ánh mắt có chút ngạc nhiên.

- Tiểu Linh, muối tới khi nào? tại sao lại không vào trong?

- Là hai tên này không cho muối vào?

Tiểu Linh chỉ vào hai tên bảo vệ trước mặt, ánh mắt ửng đỏ về mặt vô cùng ủy khuất.

- Triệu Lâm ca ca có phải là Triệu gia không muốn cho muối vào trong nên mới làm như vậy không?

Triệu Lâm nhìn hai tên giữ cửa sắc mặt trở nên âm trầm.

- Chuyện này là sao?

- Nhị thiếu gia tiểu nhân không có ý chặn đường Bạch tiểu thư chỉ là vị công tử đi cùng tiểu thư lại không có thiệp mời.

- Vị này là đệ tử hoàng gia học viện ta có thể bảo đảm không có vấn đề.

- Vâng.

- Tiểu Linh, Lý đạo hữu mời vào trong.

- Triệu Lâm ca ca đa tạ huynh.

Tiểu Linh trừng mắt nhìn hai tên bảo vệ một cái sao đó vui vẻ đi vào, Lý Thiên Hành vừa đi vừa nhìn xung quanh, hôm nay Triệu phủ canh phòng vô cùng cẩn mật hẳn chỉ đi có một lúc đã gặp gần trăm tên bảo vệ đó là còn chưa tính mấy tên ẩn nấp bên trong, hẳn nhìn gần 1000 người trước mặt muốn tìm được Ngọc Thanh cũng không phải dễ.

- Cũng mai là còn có truy tung đàn.

Lý Thiên Hành lấy ra một viên đan được bóp nát sao đó nhắm một hướng đi đến.

- Tiểu tử thú vị ta với.

Bạch Tiểu Linh cố hết sức mới có thể chen qua đám người, ánh mắt tức giận nhìn Lý Thiên Hành.

- Người chạy loạn đi đâu vậy?

- Tất nhiên là đi tìm Ngọc Thanh.

- Người biết biểu tỷ ở đâu sao?

- Ta với Ngọc Thanh có thần giao cách cảm chỉ cần đối phương trong vòng trăm dặm đều có thể tìm được.

- Lại khoác lát.

Nàng ném cho hắn một ánh mắt khinh bỉ, không hiểu tại sao biểu tỷ lại có thể thích một người như vậy.

- Tiểu nha đầu có muốn đánh cược hay không?

- Cược gì?

- Trong vòng 100 bước ta có thể tìm được biểu tỷ cô thì sao này cô phải gọi ta là tỷ phụ nếu như không được thì ta sẽ mời cô đến Duyệt Lại khách điểm dùng cơm, thức ăn do cô chọn toàn bộ phí ta trả.

- Thật sao?

Tiểu Linh hưng phấn nhìn hắn hai mắt như sao sáng.

- Tất nhiên ai nói dối sẽ làm tiểu cầu.

- Được quyết định như vậy.

Bạch Tiểu Linh lập tức đồng ý dù sao thì hắn cũng sẽ là tỷ phụ của nàng gọi trước hay sao cũng đều như nhau.

Lý Thiên Hành vừa đi được vài bước đã nhìn thấy Ngọc Thanh, nàng đang đứng bên trong đám người Bạch gia, bên cạnh nàng là một nữ phụ khoảng hơn 30 dung mạo hai người giống nhau đến 7 phần, nữ phụ này chắc chắn là mẫu thân của thê tử hắn cũng là nhạc mẫu đại nhân tương lai của hắn.

- Oa tiểu tử thú vị người thật sự có thể tìm được Thanh tỷ?

- Tiểu nha đầu sao này phải gọi ta là tỷ phu có biết không?

- Bỏn tiểu thư không nói chuyện với người nữa ta đi gặp biểu tỷ đây.

Hắn nhìn nàng kéo váy chạy đi chỉ biết trách mình xui xẻo, tiểu nha đầu này làm sao có thể giữ lời được chứ? Lý Thiên Hành đang định tiến lại chào hỏi nhạc mẫu đại nhân một tiếng thì lại nhìn thấy người quen.

- Lão hồ li này cũng đến sao? không biết yêu nữ kia có đi cùng hay không?

Bên kia đại sảnh Tổng Tiền đang cùng Bạch lão đầu cười nói như huynh đệ lâu ngày không gặp.

- Bạch huynh lần trước chuyện của tiểu thư vẫn còn chưa đa tạ huynh không biết Bạch huynh có thể cho ta một ít thời gian không?

- Tổng huynh lần đó lão già này cũng không giúp được gì, mai là nhờ có vị thiếu niên kia.

- Thiếu niên?

- Chính là tiểu tử đã tìm ra ngũ độc trùng.

Tổng Tiền có chút kinh ngạc nhìn lão.

- Bạch huynh không biết tiểu tử đó là ai sao?

- Lúc đó lão phu lòng lo cho Ngọc Mị tiên tử nên quên hỏi danh tính.

- Bạch huynh ta với huynh giao tình cũng hơn mấy chục năm làm gì phải giấu kính như vậy chứ?

Lần này tới lượt Bạch Vượng kinh ngạc.

- Tổng huynh nói vậy là có ý gì?

- Bạch huynh thật sự không biết sao?

Tổng Tiền nhìn vẻ mặt mờ mờ của lão liền biết lão đầu này hoàn toàn mù tịt.

- Chuyện của bọn nhỏ ta cũng không tiện xen vào, khi nào Bạch gia tổ chức hi sự Bạch huynh đừng quên lão già này.

- Hi sự?

Tổng Tiền đi ngang qua đám người Bạch gia ánh mắt dừng lại chỗ Ngọc Thanh.

- Ngọc Thanh tiểu thư hôm nay tiểu Lý không tới sao?

- Ngọc Thanh tham kiến Tổng lão, Thiên Hành chắc là đang trên đường tới.

- Khi nào tiểu Lý tới làm phiền tiểu thư bảo hắn đến gặp lão ca này.

- Vâng.

Bạch lão đầu nhìn Tổng Tiền rồi đi ánh mắt chuyển sang người Ngọc Thanh sắc mặt liên tục biến đổi, không chỉ mình lão tất cả đám người Bạch gia đều mang ánh mắt hiếu kì nhìn mẫu tử nàng.

Ngọc Phương khẽ nắm lấy tay nữ nhi mình, dùng ánh mắt ấm áp trấn an Ngọc Thanh.

- Con không cần lo lắng, đứng rồi vị Lý công tử kia tại sao bây giờ lại chưa tới?

Ngọc Thanh khước miệng khẽ cong lên gương mặt xinh xắn nở nụ cười dịu dàng.

- Con đã nhờ Tiểu Linh đi kêu huynh ấy hai người họ chắc là cũng sắp đến đây.

- Biểu tỷ đang nói đến muội sao?

Tiểu Linh đột nhiên từ phía sau xuất hiện hai tay ôm lấy eo nàng.

- Linh nhi muội đến đây từ khi nào vậy?

- Muội đã đến được một lúc rồi, vậy mà tỷ vẫn không biết.

Ngọc Thanh đảo mắt nhìn xung quanh sắc mặt có chút lo lắng.

- Thiên Hành không tới sao?
- Tỳ đừng nhất tới tên lười đó nữa hần còn muốn ngủ thêm một giấc nên không theo muội đến đây.
- Tiểu Linh đừng đùa nữa tỳ biết Thiên Hành không phải là người lười như vậy.
- Đúng vậy hần không lười biếng chỉ vô sỉ, lưu manh, hỗn đản...
- Muội còn nói xấu chàng sao này tỳ sẽ không nói chuyện với muội nữa.

Tiểu Linh úy khuất nhìn biểu tỳ của mình xem ra vị trí của nàng trong lòng biểu tỳ còn không bằng một nửa tên hỗn đản kia.

- Thanh tỳ đừng giận mà... muội chỉ nói đùa một chút thôi, tên hỗn đản không phải đang đi tới hay sao?

Ngọc Thanh nhìn theo hường nàng chỉ trong tầm mắt xuất hiện hình bóng quen thuộc gương mặt xinh xắn trở nên rạng rỡ, ánh mắt tràn đầy hạnh phúc.

Lý Thiên Hành không đi tới chỗ hai nàng hần đi một mạch đến chỗ Bạch lão đầu bộ dạng vô cùng lễ phép.

- Bạch tiên bối xin chào, không biết tiên bối còn nhận ra tiểu bối hay không?

Bạch Vượng nhìn thanh niên trước mặt trong lòng thoáng kinh ngạc, người này còn trẻ như vậy đã bước vào kim đan cảnh nếu không phải là danh gia vọng tộc thì cũng là đệ tử tiên môn.

- Người là...

- Tiểu bối Lý Thiên Hành là đệ tử hoàng gia học viện lần trước mai mắn được gặp tiên bối bên trong vạn bảo các.
- Thì ra là tiểu hữu sao? lão phu tuổi tác đã cao nên trí nhớ có hơi kém một chút.
- Lần trước gặp tiên bối vẫn chưa có cơ hội thỉnh giáo hi vọng lần này được tiên bối nể mặt.
- Tiểu hữu tuổi trẻ mà kiến thức đan đạo không thua gì lão phu ắc có cao nhân chỉ bảo, lão phu làm sao có thể chỉ giáo.
- Tiên bối có điều không biết, sư tôn ngày đây mai đó một năm thầy trò tương kiến cũng không được mấy ngày, người từng dẫn dò tiểu bối bên trong vương thành chỉ có hai vị thật sự là hiểu được đan đạo nếu như gặp được nhất định phải tận dụng cơ hội, mấy hôm nay tiểu bối vừa tiến vào tam cấp đan sư lại không có sư phụ bên cạnh chỉ dẫn nên đành mặt dày nhờ tiên bối giúp đỡ.
- Tam cấp đan sư? tiểu hữu đã tiến vào tam cấp đan sư rồi sao?
- Chỉ là mai mắn vừa mới đột phá.

Bạch Vượng trong lòng rung động mãnh liệt, lão luyện đan đã mấy trăm năm vẫn ở tứ cấp đan sư, thanh niên trước mặt còn chưa vượt quá 20 mà đã là tam cấp loại thiên tài yêu nghiệt này tiền đồ không thể nào đoán trước, rất đáng cho lão kết giao.

- Lão phu kiến thức nông cạn hi vọng có thể giúp được tiểu hữu.
- Tiên bối không cần khiêm tốn, nói về đan đạo người là bậc đầu bên trong Kim tước vương quốc nếu tiểu bối không học được gì thì chỉ có thể trách bản thân vô dụng.
- Hôm nay là đại thọ Triệu lão đầu không thích hợp nói tới đan đạo, vài ngày tới lão phu không bế quan nếu tiểu hữu muốn học đan đạo thì tới Bạch phủ thông báo là được.
- Đa tạ tiên bối.

Lý Thiên Hành lấy ra một chiếc hộp đưa cho lão.

- Đây là chút thành ý của tiểu bối xin tiên bối nhận lấy.
- Chỉ là nói vài câu làm sao có thể nhận lễ vật được.

Hần thấy lão từ chối ngón tay khẽ động chiếc hộp hé mở, một luồng hương khí thanh mát bao trùm cả đại sảnh mọi người vừa ngửi được lập tức ngưng thần cảm nhận.

Bạch lão vừa thấy thứ bên trong liền ra tay đoạt lấy về mặt hài lòng nhìn Lý Thiên Hành.

- Tiểu hữu đã có lòng lão phu cũng không nên từ chối.

Chương 93: Anh hùng cứu mỹ nhân

- Tiền bối không cần khách sáo đây là điều tiểu bối nên làm, tiểu bối vẫn còn một chuyện nữa xin tiền bối giúp đỡ.

- Chuyện gì?

- Tiểu bối trong một lần đi làm nhiệm vụ vô tình gặp được Ngọc Thanh tiểu thư, hai người vừa gặp như đã thân trong lòng tiểu bối không cách nào quên được hình bóng nàng, hôm nay gặp được tiền bối ở đây đúng là ý trời đã định, xin tiền bối tác thành.

Bạch lão khẽ nhủ mảy trong đầu nhớ lại những lời lúc nãy Tống Tiền nói với lão, tiểu tử trước mặt thiên phú yêu nghiệt tương lai tiền đồ vô lượng nếu như có thể lôi kéo vào Bạch gia đúng là việc đại hỉ.

- Chuyện của tiểu bối lão phu không tiện xen vào tiểu hữu tự mình giải quyết đi.

- Đa tạ tiền bối.

Lý Thiên Hành khẽ đánh mắt với Ngọc Thanh một cái chỉ cần qua được ải của nhạc mẫu đại nhân thì hẳn có thể dẫn nàng cao bay xa chạy.

Đúng lúc này thần thức của hắn rung lên, Lý Thiên Hành nói vài câu với Bạch lão rồi đi vào một góc phòng, hắn lấy ra một viên tứ cấp ẩn linh đan nuốt vào sao đó vận ẩn thần thuật chạy đi, Lý Thiên Hành chạy được một lúc phát hiện bản thân đã tiến vào một nơi vắng vẻ xung quanh không có một tên hộ vệ nào.

- Còn không ra đây.

Một bóng đen từ trong bụi cây bước ra hướng hắn hành lễ.

- Chủ nhân.

- Tìm ta có chuyện gì?

- Triệu Lâm đã hành động.

- Nói rõ xem.

- Lần này Triệu Lâm nhân lúc tổ chức đại tiệc sẽ ra tay với Bạch tiểu thư.

Lý Thiên Hành đứng một bên nghe Từ Côn bẩm báo mọi chuyện, từ sao lần thí luyện ở mê vụ sâm lâm tên Triệu Lâm kia tuy mai mắn sống sót nhưng đan điền vỡ nát, tu vi mất sạch bây giờ chỉ là một tên phế vật, địa vị bên trong Triệu gia giảm sút trầm trọng nên hắn mới đánh chủ ý vào tiểu nha đầu muốn bá vương ngành thượng cung dùng gia thế của Bạch Tiểu Linh để củng cố địa vị của bản thân.

- Kế này hay thật ngay cả lão tử cũng chưa từng nghĩ tới, Triệu Lâm này đúng là không đơn giản.

- Chủ nhân kế này là do đại công tử Triệu Kiệt nghĩ ra.

- Triệu Kiệt?

- Triệu Kiệt là ca ca ruột của Triệu Lâm.

- Thì ra là cùng một chỗ chui ra hèn chi bản tính lại giống nhau như vậy, người tiếp tục theo dõi bọn chúng có chuyện gì lập tức báo cáo cho ta.

- Vâng.

- Khoang đã, thứ này cho người.

Lý Thiên Hành lấy ra hai bình đan được đưa cho hắn một bình là giải độc khốn hồn đan giúp tên này cầm cự thêm vài tháng bình còn lại là tụ linh đan xem như ban thưởng.

- Đa tạ chủ nhân.

- Chỉ cần người nghe theo lời của ta sao này sẽ không thiếu thứ tốt cho người.
- Thuộc hạ thề chết tận trung với chủ nhân.
- Đi đi.

Lý Thiên Hành nhìn Từ Côn rời đi về mặt liên tục biến đổi, trước là Ngọc Thanh sao là tiểu nha đầu không biết lần tới sẽ là ai nữa đây.

- Với nhân phẩm của bọn người này nói không chừng lần trước lão tử bị ám sát cũng là do bọn chúng gây ra.

Lần trước bị hắc y nhân ám sát nếu không phải có từ sắc linh khí thôn phệ chất độc có lẽ hắn đã xuyên việt lần nữa, bản thân hắn không thích gây sự với người khác nhưng nếu có người muốn tìm hắn gây sự vậy thì bọn chúng đã tìm nhầm người.

- Dù sao bây giờ cũng không có gì làm đi đào thêm mấy cái mộ cũng tốt.
- Tiểu tử muốn đào mộ sao, chẳng lẽ người không sợ bị xuyên việt lần nữa?
- Chỉ cần có sư phụ bên cạnh, cho dù là tiến vào Hoành Đoạn sơn mạch đệ tử cũng không sợ.
- Tiểu tử có chí khí.

Lý Thiên Hành trở lại đại sảnh, ánh mắt hắn đảo qua một vòng lập tức nhìn thấy tiểu nha đầu, bên cạnh nàng là nhân vật chính trong vở kịch lần này Triệu Lâm.

- Triệu Lâm ca ca mẫu thân huynh muốn gặp muội làm gì?
- Mẫu thân muốn nói về chuyện hôn ước của chúng ta, bây giờ huynh đã là một phế nhân làm sao có thể xứng với muội, mẫu thân muốn gặp riêng muội để nói chuyện chỉ cần muội đồng ý hôn sự sẽ được hủy bỏ.
- Sao bá mẫu không nói với gia gia muội?
- Mẫu thân huynh vốn rất thích muội, người vẫn hi vọng muội đồng ý hôn sự này.
- Triệu Lâm ca ca nhưng mà muội không thích huynh.

Triệu Lâm nghe nàng nói ánh mắt thoáng hiện nỗi buồn.

- Ta biết trước giờ chỉ có ta thích muội lần này xem như giải thoát cho hai chúng ta.
- Muội hiểu rồi, huynh không cần buồn Triệu bá bá nhất định có thể tìm được cách khôi phục tu vi cho huynh.
- Tiểu Linh đa tạ muội.

Lý Thiên Hành nhìn hai người rời đi lập tức vận ẩn thân thuật đuổi theo, ba người đi qua hậu viện sao đó lại tiếp tục tiến vào một biệt viện, bên ngoài còn có mấy chục tên túc cơ canh canh giữ.

- Triệu ca ca đây đâu phải là chỗ của bá mẫu.

Tiểu Linh nhìn xung quanh khắp nơi đều có người bảo vệ, Triệu phủ nàng cũng khá quen thuộc nơi này hình như là cấm địa thì phải.

- Hôm nay là đại tiệc của gia gia, mẫu thân không muốn làm kinh động đến người, chúng ta mau vào thôi đừng để người đợi lâu.

Lý Thiên Hành dùng thần thư quét qua toàn bộ căn phòng, bên trong chỉ có một tên kim đan trung kỳ, một mình hắn có thể dễ dàng sử lý.

Hai người vừa tiến vào phòng Tiểu Linh lập tức cảm nhận không ổn.

- Triệu Lâm ca ca bá mẫu...

Nàng đột nhiên cảm thấy cơ thể mình tê cứng, toàn thân không thể động đậy giống như biến thành một khúc gỗ.

- Ta ra ngoài canh chừng việc còn lại đệ tử mình giải quyết đi.
- Đa tạ ca ca.

Tiểu Linh nhìn Triệu Lâm đóng cửa phòng trong lòng dâng lên một cảm giác bất an mãnh liệt.

- Huynh muốn làm gì?

- Linh nhĩ lần này ta thật sự là bất đắc dĩ nếu ta không làm như thế này toàn bộ những thứ thuộc về ta đều sẽ biến mất.
- Huynh không được lại đây nếu không... nếu không ta sẽ la lên.
- Lúc này muội cũng đã thấy rồi nơi này là cấm địa cho dù muội có la lớn hết mức cũng không có ai nghe được đâu.
- Huynh... huynh không được qua đây... huynh dám đụng vào người ta, gia gia ta sẽ không tha cho huynh.

Triệu Lâm nghe nàng nói trên mặt hiện lên nụ cười đắc ý.

- Chỉ cần ta làm cho muội mang thai Bạch lão đầu chỉ có thể gả muội cho ta.
- Ta có chết cũng không lấy loại cảm thú như ngươi.

Triệu Lâm đi đến bên cạnh nàng khẽ hít một hơi gương mặt đầy dâm đãng ngay cả Lý Thiên Hành cũng tự nhận không bằng.

- Nếu như ta mang chuyện thiên kim tiểu thư của Bạch gia chưa có phu quân đã có nhi tử truyền ra bên ngoài không biết mọi người sẽ nghĩ như thế nào? Danh dự của Bạch gia sẽ bị muội làm mất hết, phụ thân muội cũng không giữ được chức vị gia chủ, gia gia muội cũng sẽ không còn mặt mũi gặp ai, bây giờ muội ngoan ngoãn nghe lời sao này ta sẽ đối xử tốt một chút có thể cho muội vị trí chính thất nếu không đừng trách ta vô tình.

Tiểu Linh nghe hắn nói ánh mắt trở nên hoảng loạn nhất thời không biết làm sao.

Triệu Lâm nhìn nàng không phản kháng liền nhân cơ hội cời lấy y phục của nàng.

- Ngươi... người vô sỉ, hạ lưu, hỗn đản... không được chạm vào ta...
- Tiểu nha đầu đang gọi ta sao?

Lý Thiên Hành ngồi một bên xem kịch mặt dù vẫn chưa tới khúc nữ chính đổ lệ sao đó anh hùng xuất hiện nhưng hắn cũng không thể để tên này chiếm tiện nghi được.

Hai người đột nhiên nhìn thấy người thứ 3 xuất hiện nhất thời không kịp phản ứng, Lý Thiên Hành nắm lấy cổ tay Triệu Lâm khẽ lắc một cái, vài tiếng vỡ tan vang lên.

- Á...

Triệu Lâm ôm lấy cánh tay sắc mặt xanh mét, ánh mắt giận dữ nhìn Lý Thiên Hành.

- Lý Thiên Hành tại sao ngươi lại ở đây?
- Tất nhiên là đi tới, ngu ngốc.
- Ngươi...
- Tỷ phụ là huynh thật sao? thật sự là huynh sao?
- Bây giờ mới gọi tỷ phụ sao?

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng thê thảm của tiểu nha đầu trong lòng lại nổi giận, tên Triệu Lâm này đúng là ngu vô đối ngay cả xuân dược cũng không dùng đến để tiểu mỹ nhân thê thảm như thế này.

- Sư phụ làm sao để cứu nàng?
- Chỉ cần truyền một tia tử sắc linh khí vào bên trong là được.

Từ sắc linh khí vừa tiến vào trong Tiểu Linh lập tức cảm nhận được linh lực khôi phục cơ thể không còn bị khống chế, đột nhiên nàng lao vào người của hắn, ôm chặt lấy hắn.

Lý Thiên Hành bị nàng tập kích nhất thời thất thủ, hắn cảm nhận cơ thể mềm mại của tiểu nha đầu đang rung lên cho dù bất kì nữ nhân nào cũng sẽ làm như nàng mà thôi, không phải bên trong mấy bộ phim Hàn quốc đều như vậy sao? huống chi tiểu nha đầu này còn chưa phải là nữ nhân.

- Tiểu nha đầu không sao chứ?

Hắn gọi một lúc cũng không thấy nàng phản ứng, chỉ cảm thấy trước ngực truyền đến cảm giác mát lạnh không biết là do nàng cắn nát y phục của hắn hay là do nước mắt của nàng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 94: Náo loạn

Triệu Lâm đứng một bên ánh mắt âm trầm nhìn hai người nếu việc hôm nay bại lộ hẳn chắc chắn sẽ bị tổng ra khỏi Triệu gia.

- Lý Thiên Hành người có biết đây là chỗ nào không?

- Nếu ta đoán không lầm thì đây là Triệu phủ.

- Nơi này là cấm địa của Triệu gia người ngoài bước vào đây chỉ có con đường chết, bây giờ người lập tức rời đi ta sẽ nể mặt hoàng gia học viện tha cho người.

- Đa tạ.

Lý Thiên Hành ôm lấy tiểu nha đầu hiên ngang rời đi.

- Đứng lại.

- Có chuyện gì sao?

- Đề nàng ta lại.

- Tiểu Linh ta nhất định phải dẫn đi.

- Vậy thì người cũng không cần phải đi, người đâu.

Vài chục hắc y nhân từ bên ngoài xông vào trên tay mỗi người đều cầm một thanh đoản đao ánh mắt đầy sát khí bao vây lấy hai người.

Lý Thiên Hành dùng thần thư quét qua một lần, trước mặt hắn chỉ có 10 tên kim đan kì còn lại đều là trúc cơ, tên đứng giữa tu vi cao nhất đạt tới kim đan trung kì.

- Ca ca hắn ta chính là Lý Thiên Hành.

- Lý đạo hữu lần này là chuyện riêng của Triệu gia, đạo hữu có thể nể mặt ta không xen vào không?

Lý Thiên Hành nhìn nam tử trước mặt có ba phần giống Triệu Lâm chắc là Triệu Kiệt đạo diễn của màn kịch này.

- Ta... tiểu nha đầu tạm thời buồn ra có được không đến khi trở về muốn ôm bao lâu cũng được.

Lý Thiên Hành nhìn Tiểu Linh trong lòng bộ dáng này đúng là làm mất phong độ của hắn.

- Ai thêm ôm tiểu tử thú vị người.

Tiểu Linh rời khỏi người hắn gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ cuối đầu đứng một bên.

Lý Thiên Hành tiến lên phía trước chắn trước mặt tiểu nha đầu, mỉm cười nhìn Triệu Kiệt.

- Triệu đạo hữu chuyện này ta nghĩ không chỉ liên quan đến Triệu gia mà còn dính líu đến Bạch gia.

- Cho dù là như vậy cũng không liên quan đến Lý đạo hữu.

- Tại sao lại không liên quan, Triệu đạo hữu có điều không biết cách đây ít lâu Bạch lão gia chủ đã thừa nhận ta là người của Bạch gia chỉ chờ ngày ghi tên vào sổ mà thôi.

- Lý đạo hữu nhất quyết phải xen vào chuyện này sao?

- Không sai.

- Vậy tại hạ đành đắc tội.

Triệu Kiệt giơ tay lên mấy chục tên hắc y nhân đồng loạt xông tới.

- Bắt sống bọn chúng.

Lý Thiên Hành lui ra phía sau trong tay xuất hiện mấy chục viên tam cấp đan dược.

- Tiểu nha đầu bị hai tai lại.

- Hà?

- Mau lên.

- ẦM... ẦM... ẦM...

Mấy tiếng nổ khủng bố vang lên cả tòa Triệu phủ như rung động, mặt đất đỏ sập, vài biệt viện xung quanh bị trấn đến tan nát, cả một vùng mấy chục trượng như hoang tàn.

Lý Thiên Hành thu mai rùa vào giới chỉ sắc mặt có chút tái nhợt, ánh mắt liếc nhìn mấy chục tên nằm trên đất mỉm cười hài lòng.

- Tiểu nha đầu xem tỷ phu trả thù cho muội có đã không?

Tiểu Linh ngồi phía sau lưng hắn, nàng được Lý Thiên Hành bảo vệ chỉ cảm thấy mặt đất chấn động vài cái đến khi nhìn lại thật không dám tin đây là một trong 4 toàn phủ đệ lớn nhất vương thành.

- Oa tỷ phu thật lợi hại.

- Tất nhiên nếu không làm sao có thể cưa được biểu tỷ của muội.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Tiểu Linh liên tục gật đầu ánh mắt nàng nhìn mấy chục tên nằm trên đất có chút lo lắng.

- Tỷ phu bọn họ không sao đó chứ?

- Yên tâm bọn chúng không chết đâu.

Đúng lúc này vài bóng đen lẳng không bay tới sao đó là mấy chục người cuối cùng là mấy trăm người.

- Bọn diễn viên quần chúng này đến thật đúng lúc.

Một lão già từ trên không bay xuống ánh mắt nhìn mấy tên hộ vệ xung quanh.

- Có chuyện gì xảy ra?

- Đại trưởng lão.

Mấy chục tên hộ vệ đều đồng loạt quỳ xuống, không ai dám mở miệng.

- Kiệt nhi.

Một lão đầu khác lao tới chỗ Triệu Kiệt đỡ hắn đứng lên.

- Kiệt nhi có sao không?

- Phụ thân hài nhi không sao?

Triệu Kiệt sắc mặt đã tái nhợt, trên khóe miệng còn lưu lại một tia máu.

- Ở đây xảy ra chuyện gì?

- Là...

Triệu Kiệt nhìn mọi người xung quanh bộ dạng do dự không nói.

- Vị tiên bối này ta biết ở đây xảy ra chuyện gì.

Lý Thiên Hành kéo Tiểu Linh chạy tới trước mặt mọi người ánh mắt đầy vẻ tội lỗi.

- Lúc này tiểu bối cùng Triệu đạo hữu bàn luận trong lúc cao hứng không thể kiềm chế nên ra tay quá mức.

- Kiệt nhi mọi chuyện là như vậy sao?

Lão đầu nhìn một vòng xung quanh cho dù kim đan cảnh cũng không thể tạo ra chiến tích như thế này.

- Vâng... đúng là như vậy.
- Tiểu Lý đệ ở đây sao? lão ca ta tìm đệ thật vất vả.
- Tổng lão ca.

Lý Thiên Hành nhìn thấy cứu tinh của mình đến lập tức tiến lên chào đón.

- Tiểu Lý sao đệ lại ở chỗ này?
- Chỉ là cao hứng bàn luận một chút thôi.
- Bạch tiểu thư cũng ở đây sao?
- Linh nhi tham kiến Tổng lão.

Tổng Tiền mỉm cười gật đầu, ánh mắt chuyển sang Lý Thiên Hành.

- Tiểu Lý mấy ngày nay đệ có thời gian không tiểu thư muốn tìm đệ học chút đan thuật.
- Chuyện này...
- Vạn bảo các mới nhập về một lô đồ thạch lão ca đã đem mấy viên đệ dặn đệ ở trong kho.
- Thật sao?

Lý Thiên Hành nghe lão nói hai mắt sáng rực.

- Ngọc Mị tiên tử đã có lời mời tiểu đệ làm sao có thể từ chối.
- Vậy chúng ta mau đi thôi.
- Nhưng mà chuyện ở đây...

Tổng lão nhìn một mảnh hoan tảo xung quanh vẻ mặt không có chút gì là kinh ngạc.

- Triệu huynh lần này là tiểu đệ của ta không đúng chi phí tu sửa vạn bảo các sẽ chi trả được không?
- Lần này là do tiểu bối bàn luận xảy ra chuyện cũng là ngoài ý muốn không thể trách ai được.
- Hay là như thế này đi vạn bảo các sẽ chịu một nửa chi phí.
- Vậy xin đa tạ Tổng huynh.

Mọi người xung quanh biết không còn chuyện gì để bàn tán liền rời đi, Bạch Tiểu Linh cũng đi theo đoàn người Bạch gia.

- Tỷ phu đa tạ.
- Hắn nhìn tiểu nha đầu rời đi trong lòng cảm thấy là lạ, hình như đây là lần đầu tiên nàng nói dễ nghe đến vậy.
- Tiểu Lý chúng ta mau đi thôi.
- Lão ca lúc nãy khi bàn luận linh khí của đệ đã hao tổn gần hết hay là để vài ngày có được không?
- Vậy đệ nên trở về tịnh dưỡng cho tốt khi nào khôi phục phải lập tức đến gặp ta.
- Đa tạ lão ca.

Lý Thiên Hành tám chuyện với lão hồ li một lúc đến khi hắn trở lại đại sảnh thì đoàn người Bạch gia đã rời đi, bây giờ một tiêu đã không còn hắn cũng nên đi thôi.

- Lý công tử thiếu chủ nhà ta muốn gặp công tử.

Lý Thiên Hành nhìn thanh niên trước mặt người này tuy còn trẻ nhưng đã đạt đến trúc cơ đỉnh phong nếu ở bên trong học viện cũng có thể xem như thiên tài vậy mà lại cam tâm nhận người khác làm thiếu chủ.

- Thiếu chủ của người là ai?
 - Công tử đến gặp không phải sẽ biết sao?
 - Ta không có hứng thú.
 - Công tử thiếu chủ không phải ai cũng có thể gặp được nếu lần này công tử không đi nhất định sẽ hối hận.
 - Hôm nay ta không khỏe thiếu chủ gì đó của người muốn gặp thì hẹn hôm khác đi, tránh đường.
- Lý Thiên Hành trở về phòng liền tiến vào giới chỉ hần chợt nhớ ra một số thứ cần phải hỏi lão sư phụ của mình.
- Tiểu tử tại sao lúc này người không đi theo tên đó?
 - Tại sao đệ tử phải đi theo? Loại người thần thần bí bí giấu đầu lòi đuôi đó 9 phần không phải là người tốt.
 - Đúng vậy bọn hoàng thân quốc thích đều không phải hạng người tốt lành gì.
 - Sư phụ biết chủ nhân tên đó là ai sao?
 - Ta chỉ cảm nhận được hoàng khí trên người tên đó rất mờ nhạt có thể là do ở gần với tên hoàng tộc kia.
 - Hoàng khí cũng có thể truyền được?
 - Hoàng khí cũng là một loại linh khí giống như chính khí, tà khí chỉ cần có điều kiện thì sẽ tu luyện được.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Phách địa châu

Lý Thiên Hành lấy ra toàn bộ binh khí để trước mặt lão sư phụ hi vọng lão biết nhìn hàng.

- Sư phụ biết công dụng của mấy thứ này không?
- Nếu ta không biết dùng lại đi chọn cho người sao?
- Ý của sư phụ là sao?
- Lần trước ta đưa người tới đây đã tốn không ít thần lực dẫn đến thần hồn suy yếu phải nhờ đến từ hà chân khí trợ giúp khôi phục, trong lúc không có gì làm sẵn tiện chọn cho tiểu tử người vài món binh khí.
- Thì ra là vậy?

Lý Thiên Hành gật gù đầu, từ sắc linh khí là do từ hà thần công cùng thần hồn của sư phụ hần hợp nhất nên mới có khả năng tìm kiếm bảo vật, lúc đầu hần còn tưởng linh khí này là thiên địa kỳ vật nên dùng thần thư quét qua mấy lần cũng không phát hiện được gì.

- Sư phụ đây là thứ gì vậy?

Lý Thiên Hành chỉ mảnh lơi kim sắc nằm trên đất, đây là thứ lúc trước hần dùng để thu phục tiêu hắc.

- Địa cấp trung phẩm thiên la võng, tu chân giả bên dưới luyện hư bị nó tóm được linh lực sẽ bị phong ấn, tu vi tạm thời mất hết.
- Thần kì như vậy sao?
- Thứ này chỉ là hàng phách thôi, bản gốc đã bị ta phá hủy mấy ngàn vạn năm trước.
- Hà?
- Lần đó có một tên không biết sống chết dùng thiên la võng bắt ta bị ta một kiếm chém nát.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dạng thần nhiên của lão trong lòng rung lên một cái nếu lão đầu này không chém gió vậy thực lực của lão là vô cùng khủng bố.

- Sư phụ thứ này thì sao?

Hắn chỉ bàn cờ nằm trên đất, đây là thứ lúc trước tiến vào di tích bên trong mê vụ thâm lâm vô tình nhặt được.

- Thiên cấp trung phẩm loạn hồn trận dùng để tạo ảo ảnh, nhiễu loạn thần hồn, ở trong trận pháp càng lâu sẽ bị tâm ma cản trở càng mạnh.

Lý Thiên Hành nghe lão nói về mặt đây hưng phấn.

- Sư phụ thứ này làm sao sử dụng.

- Chỉ cần truyền linh lực vào bên trong sao đó chiếu vào đối phương là được.

Hắn thử truyền vài tia linh lực vào bên trong sao đó chiếu vào đầu trước mặt loạn hồn trận vẫn như cũ, Lý Thiên Hành truyền hết 9 phần linh lực vẫn không thấy có hiệu quả gì.

- Không lẽ thứ này chỉ dùng được với người không dùng được với ma?

- Tiểu tử không cần tốn công vô ích, không bước vào nguyên anh thì không dùng được thiên cấp bình khí, trừ khi tiểu tử người được khí linh thừa nhận.

Lý Thiên Hành ném loạn hồn trận qua một bên đi lại bên cạnh chiếc trống đào được bên trong vụn bảo các, đây là bình khí cao cấp nhất của hắn.

- Sư phụ đây là thứ gì?

- Thiên cấp thượng phẩm định hồn cổ, một khi cổ âm vang lên mọi vật trong thiên địa đều bị trấn trụ.

- Bá đạo như vậy?

- Cũng chỉ là hàng phách thôi.

- Không thể nào, đây rõ ràng đã là thiên cấp thượng phẩm làm sao có thể là hàng phách được?

Hắn dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn lão, không biết có phải lão đầu này bí quá chém liều hay không?

- Định hồn cổ của người có thể xem là phiên bản lỗi của đời sao của trấn thần cổ.

- Trấn thần cổ? không lẽ phẩm cấp còn cao hơn định hồn cổ?

- Không sai ta từng được chứng kiến một tên chân thần thi triển trấn thần cổ cả một mảnh thiên địa bị đánh đến tan tác, vạn vật bên trong đều bị cổ âm trấn nát thần hồn.

- Chân thần? sao bên trong tư liệu lại không có cấp độ này?

- Đợi đến lúc cảnh giới của người thích hợp ta sẽ nói cho người biết.

Lão già này lại muốn thả thính, hắn cùng lão sư phụ kiểm kê một lúc đột nhiên nhớ đến một thứ vô cùng kì lạ.

- Đúng rồi còn có thứ này.

Lý Thiên Hành lấy ra một viên châu đen thui to cỡ nắm tay, đây cũng là một món hàng được hắn đào ra từ vụn bảo các.

- Đây là đồ tốt, lúc người chán tu luyện có thể dùng nó để tăng tu vi.

- Thứ này có thể tự động gia tăng tu vi sao?

- Đúng vậy, còn phải dựa vào nhân phẩm của người nếu như mai mắn có thể tăng đến mấy ngàn năm.

- Mấy ngàn năm?

Hắn nhìn viên châu đen thui nằm trên tay, thứ này mới thật sự là thứ quý giá nhất của hắn.

- Sư phụ thứ này dùng làm sao?

- Chỉ cần nuốt vào là được.

Lý Thiên Hành đem hắc châu cất vào người tối nay sẽ sử dụng như vậy ngày mai hắn sẽ là bá chủ vương thành, còn về nhân phẩm của hắn trước nay vẫn rất tốt.

- Không đúng, bên trong thứ này chỉ có linh khoáng làm sao có thể tiêu hóa được sao?
- Không cần tiêu hóa cũng được.
- Không cần?
- Đúng vậy thứ này gọi là phách địa châu ở địa cầu của người gọi là boom

Lý Thiên Hành nhảy lên một cái lập tức ném viên hắc châu trong người đi, ánh mắt đề phòng nhìn lão già trước mắt.

- Sư phụ người đang đùa với đệ tử phải không?
- Chỉ cần người sử dụng thứ này có thể một bước thăng thiên, thăng hướng tiên giới lúc đó ta sẽ tìm một thân thể thích hợp cho người không phải là có thể rút ngắn được mấy ngàn năm tu luyện sao?

Hắn nghe lão nói sắc mặt trở nên đen thui, nuốt thứ này vào chỉ sợ là hồn phi phách tán thì có, cho dù hắn bị lão hại cũng không sao nhưng mà Ngọc Thanh, Hàn Tuyết ai sẽ chăm sóc cho hai nàng?

Lý Thiên Hành hỏi thêm mấy thứ thì lão đầu tìm có nghĩ ngợi, hắn suy nghĩ một lúc liền lấy ra lẵng sương thập lục biến luyện tập tiếp tục kết hoạch của Hàn Tuyết của mình.

- Lão đầu tử này đúng thật không đơn giản chắc chắn trên người có rất nhiều thứ tốt, phải tìm cơ hội đào lão vài lần mới được hắc hắc.

Sáng hôm sau hắn đi tới Bạch phủ, Lý Thiên Hành đứng trước đại môn dùng truy tung đan liên lạc với Ngọc Thanh.

- Thiên Hành.

Ngọc Thanh từ bên trong đi ra phía sau còn có 4 tên trúc cơ.

- Ngọc Thanh bọn họ là ai vậy?
- Họ là người của nhị bá đi theo bảo vệ thiếp.

Lý Thiên Hành liếc 4 tên đực rựa phía sau ánh mắt tràn đầy uy hiếp.

- Nàng nói với nhị bá gì đó của nàng không cần phải người đi theo có ta bảo vệ nàng là được rồi nếu lão ta không chịu thì phải nữ vệ đi theo cũng được.

Nàng nhìn bộ dáng của hắn trong lòng cảm thấy buồn cười.

- Chẳng tới đây có chuyện gì không?
- Ta đến thăm thê tử của mình không được sao? đúng rồi Y Tiên đâu?
- Y Tiên muội đang ở cùng tiểu Linh, sao khi từ Triệu phủ trở về Linh nhi cứ nhốt mình trong phòng.
- Nha đầu đó muốn chơi trốn tìm sao?

- Thiếp thấy tiểu Linh hình như có tâm sự nhưng có hỏi như thế nào muội ấy cũng không chịu nói.
- Nàng đưa ta đi gặp tiểu nha đầu đó một chút được không? Nàng đừng hiểu lầm ta chỉ không muốn bảo bối của ta vì tiểu nha đầu đó mà lo lắng thôi.

Ngọc Thanh đỏ mặt gật đầu đưa hắn vào bên trong, Bạch phủ khuôn viên rộng lớn, mọi thứ sang trọng, khắp nơi đều dát kim tệ, xung quanh tràn ngập đan hương chỉ cần hít vài hơi cũng làm cho tinh thần hưng phấn hẳn lên.

- Ngọc Thanh tiểu thư.
- Tiểu Linh có bên trong không?
- Nhị tiểu thư vẫn ở bên trong.
- Vị này là Lý công tử đồng học của Tiểu Linh muốn tới thăm nàng, hai người tạm thời lui xuống, ở đây có ta là được.
- Vâng.

Lý Thiên Hành nhìn hai nha hoàn rồi đi xem ra địa vị của Ngọc Thanh ở Bạch phủ đã được nâng cao không ít, hắn tiến vào bên trong phòng Y Tiên đang ngồi ở cạnh giường ánh mắt tràn đầy lo lắng, tiểu nha đầu thì nằm im trên giường phủ chăn từ A đến Z.

- Y Tiên Linh nhi sao rồi?

- Thanh tỷ, Lý công tử Bạch tiểu thư nàng vẫn như vậy.
- Y Tiên mấy ngày nay ở Bạch phủ có quen không? nếu thấy không thoải mái ta có thể tìm một nơi yên tĩnh cho nàng.
- Y Tiên vẫn rất tốt không cần làm phiền đến công tử.

Lý Thiên Hành muốn nói lại thôi, nữ nhân này cứ ở chung với Ngọc Thanh suốt ngày như vậy làm sao hắn có thể ra tay được, bây giờ chính thất đang ở đây đành phải tìm cơ hội khác mang nàng đi vậy.

- Hai nàng ra ngoài chơi đi? ta có chuyện muốn nói riêng với tiểu nha đầu.
- Thiên Hành bọn thiếp không thể ở lại sao?
- Nàng yên tâm ta sẽ không thừa nước đục thả câu hướng chi ta còn đang ở trên địa bàn của nha đầu này.
- Vậy bọn thiếp đứng bên ngoài đợi.
- Được rồi.

Hắn tiến hai nàng ra ngoài sao đó khóa cửa phòng, Lý Thiên Hành tiến lại bên cạnh giường, kéo một cái ghế ngồi xuống.

- Tiểu nha đầu nếu còn chưa chết thì mau tỉnh dậy đi.

Hắn nhìn nàng vẫn nằm im bất động liền tung ra tuyệt chiêu.

- Lão tử đếm đến 3 cô không ngồi dậy ta sẽ đem toàn bộ chuyện ngày hôm qua nói cho biểu tỷ cô biết, lão tử bắt đầu điểm đó 1... 3...

Lý Thiên Hành vừa đếm xong lập tức xoay người rời đi.

- Tỷ phu...
- Cuối cùng cũng chịu mở mắt rồi sao? hử, cô là ai vậy? tiểu nha đầu đâu?
- Tỷ phu muội là Tiểu Linh.

Lý Thiên Hành chớp mắt vài cái nhìn nữ tử trước mặt đầu tóc rối bời, sắc mặt tái nhợt, hai mắt như gấu trúc còn thâm hơn Ngọc Thanh lúc mang bệnh.

- Không lẽ nàng bị Thanh nhi lây bệnh sao?

Hắn đi lại trước mặt nàng ánh mắt liên tục quét qua vài lần.

- Cô thật sự là tiểu nha đầu sao? Sao lại ra nông nỗi này?
- Muội... muội... hu hu hu.,

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Pháo hoa

- Ngoan ngoan đừng khóc nói cho lão tử biết ai ăn hiếp cô lão tử lập tức đi tìm hắn tính sổ.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng hoa lệ đầy vũ của tiểu nha đầu nhất thời không biết làm sao nếu để người khác nhìn thấy nhất định sẽ nói hắn ý lớn hiếp nhỏ lúc đó có nhảy xuống hoàng hà cũng không sạch tội, xã hội khinh bỉ, thanh danh bại liệt.

- Linh nhi ngoan đừng khóc có được không, chỉ cần muội không khóc muốn tỷ phu làm gì cũng được.
- Thật không?

- Tất nhiên là thật, ta trước giờ chưa từng lừa dối người khác.

Tiểu Linh ngưng khóc lấy tay lau đi nước mắt, gương mặt xinh xắn của nàng giờ chẳng khác gì mèo con ăn vụng.

- Sao này huynh không được kêu muội là tiểu nha đầu nữa.

- Được, được sao này ta sẽ không kêu tiểu nha đầu, lão tử sẽ gọi là Bạch tiểu thư, Bạch tiên tử, Bạch đại tỷ được không?

Lý Thiên Hành nhìn nàng mỉm cười trong lòng thở phào một hơi cũng mai là hai nữ nhân ngoài kia không nghe được.

- Bạch tiểu thư có thể nói cho tại hạ biết tại sao tiểu thư lại thành ra thế này không?

Bạch Tiểu Linh nhìn lại bộ dáng của mình gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, hai mắt buồn bã.

- Sao khi trở lại Bạch phủ muội đem toàn bộ chuyện xảy ra nói với gia gia kết quả người bảo muội quên hết mọi chuyện như chưa có gì xảy ra còn bắt muội ở trong phủ một tháng không được ra bên ngoài.

Nàng nói tới đây nước mắt lại tuôn ra, bộ dáng vô cùng ủy khuất.

Lý Thiên Hành cuối cùng cũng hiểu được mọi chuyện, tiểu nha đầu này chỉ mới 16 tuổi, tâm hồn như giấy trắng, vui giận tùy thích làm sao có thể chấp nhận chuyện bản thân mềm mại bị cưỡng hiếp lại còn bị người thân của mình bỏ mặt.

- Nếu lão tử cũng trải qua tình cảnh giống như nàng e là cũng không muốn sống nữa.

Hắn khẽ an ủi nàng vài câu trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ.

- Tiểu... Bạch tiểu thư có muốn cho bọn người Triệu phủ một bài học không?

- Ý của huynh là chúng ta đến Triệu phủ tìm người sao?

- Như vậy thì có gì vui chứ? tiểu thư yên tâm tại hạ nhất định sẽ thay tiểu thư trút giận.

Tiểu Linh nhìn bộ dáng chính khí của hắn nhưng gương mặt lại vô cùng vô sỉ đột nhiên nàng cảm thấy vị tỷ phu này cũng không tệ.

Lý Thiên Hành gọi Ngọc Thanh vào nhờ nàng ở trong phòng tiểu nha đầu canh giữ, Y Tiên thì giả thành Tiểu Linh.

- Tỷ phu bây giờ muội không thể rời Bạch phủ.

- Muội dùng thứ này đi.

Tiểu Linh nhận lấy hai viên đan được nuốt vào ánh mắt tò mò nhìn hắn.

- Đây là đan được gì vậy?

- Xuân dược.

- Huynh đừng đùa nữa có được không?

- Đây là ân thân đan cùng ân linh đan hôm nay ta sẽ dẫn muội đi xem pháo hoa.

- Pháo hoa? có loại hoa đó sao?

- Đó là một loại hoa rất to, rất đẹp chỉ nở vào ban đêm.

Hắn cùng nàng rời đi Bạch phủ trở lại hoàng gia học viện, trước khi đốt pháo nhất định phải chuẩn bị một vài thứ.

- Bạch tiểu thư ở đây đợi tại hạ một lúc để tại hạ đi chuẩn bị.

- Được rồi bốn tiểu thư sẽ ở đây đợi người.

Lý Thiên Hành khẽ mỉm cười, tiểu nha đầu này biết đùa giỡn chứng tỏ nàng đã hồi phục khá nhiều, hắn tiến vào đan thất tìm bên trong thần thư vài loại đan dược bắt đầu luyện chế, bây giờ hắn đã là kim đan cảnh còn có sự trợ giúp của tiểu hòa, luyện chế gần 100 viên đan dược chỉ cần vài giờ.

- Tiểu tử muốn cưa nha đầu đó sao?

- Sư phụ đang nói gì vậy? đệ tử nghe không hiểu?

- Người đừng giả vờ nữa, nha đầu này thiên phú đan đạo cũng không tệ nếu như chịu khó bồi dưỡng sao này sẽ giúp ít được cho người.

- Sư phụ đừng hiểu lầm nàng ta là biểu muội của Ngọc Thanh, đệ tử làm sao có thể sờ được.

- Là biểu muội của thê tử người đầu phải là biểu muội của người, tại sao lại không sờ được?

Lý Thiên Hành nghe lão nói xong hai mắt lóe sáng, hẳn lại quên mất bản thân không phải đang ở địa cầu, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh của tiểu nha đầu tuy trên thiếu, dưới phẳng nhưng chỉ cần chịu khó bồi dưỡng nhất định có thể đắp núi xây đồi, dựng thành vạn tượng.

- Sư phụ dạy chỉ phải là đệ tử nhất thời ngu dốt.

- Biết sai mà sửa mới là chính đạo,

- Đệ tử hiểu.

Sao khi được lão sư phụ hướng đạo tinh thần hẳn trở nên vô cùng hưng phấn.

- Lão sư phụ này cũng không phải quá tệ.

Lý Thiên Hành rời khỏi đan thất, ánh mắt hắn nhìn tiểu nha đầu lại có thêm vài phần khác lạ.

- Tiểu tử thú vị xong rồi sao?

- Xong rồi bây giờ đi ngắm pháo hoa thôi.

Bạch Tiểu Linh bị hắn kéo đi một vòng trong vương thành sao đó dừng lại ở Triệu phủ.

- Tiểu tử thú vị không phải chúng ta đi ngắm pháo hoa sao? tại sao lại đến đây?

- Pháo hoa ở bên trong lần trước ta vô tình gặp được.

- Ta không muốn vào.

Tiểu Linh nói xong xoay người rời đi trong lòng nàng vẫn vô cùng chán ghét nơi này.

- Bạch tiểu thư không vào cũng không sao, tiểu thư qua khách điểm đối diện chờ tại hạ được không?

- Người không được để bỏn tiểu thư đợi lâu đó.

- Chỉ một chút thôi.

Lý Thiên Hành nhìn nàng rời đi lập tức lấy ra truy tung đan bóp nát, một lúc sao Từ Côn xuất hiện trước mặt hắn.

- Dẫn ta vào Triệu phủ.

Tiểu Linh đợi được nửa canh giờ mới thấy hắn quay trở lại sắc mặt có chút không tốt.

- Tiểu tử thú vị có phải người đang lừa ta không?

- Bạch tiểu thư tài mạo song toàn ta làm sao có thể lừa được?

- Không phải người nói sẽ đi ngắm pháo hoa sao? tại sao bây giờ còn ở đây?

- Bây giờ vẫn còn sớm pháo hoa vẫn chưa nổ đợi thêm một chút nữa đi, hôm nay tại hạ mời khách Bạch tiểu thư muốn dùng gì cứ tự nhiên.

- Thật sao?

Tiểu Linh nghe hắn nói hai mắt tỏa sáng nàng thích nhất là được người khác mời đi ăn nhưng đáng tiếc không ai dám trêu vào nàng.

Lý Thiên Hành nhìn một đồng thức ăn trước mặt lần này tốn của hắn ít nhất mấy trăm trung phẩm linh thạch.

- Không bỏ tiểu thạch làm sao bắt được Tiểu Linh.

Hắn an ủi bản thân vài câu sao đó lao vào nhập tiệc, Lý Thiên Hành tay trái cầm kiếm, tay phải cầm đao bắt đầu càn quét, Tiểu Linh nhìn đói suốt một ngày nên cũng bỏ hình tượng xong vào, hai người như cuồng phong loạn vũ, thế công như hoàng hà trong vòng nửa canh giờ toàn bộ quân địch đều bị quét sạch không còn một móng.

- Tiểu tử thú vị chúng ta đi ngắm pháo hoa thôi.

- Cũng sắp tới giờ hoa nở rồi.

Lý Thiên Hành nhìn ra trời đêm, vương thành trong đêm tối chẳng khác gì ban ngày, mình châu lấp lánh, kim sắc lung linh như mộng như ảo, nửa thật nửa mơ đúng là không hổ danh vương trung chi thành.

- Tiểu tử thú sao còn chưa đi?

- Cháu... BÙM...

Đúng lúc này một tia sáng bắn thẳng lên bầu trời sao đó nổ ra thành hàng trăm tia lửa giống như một bông hoa đang nở rộ chiếu sáng cả trời đêm.

- Oa đẹp quá.

Tiểu Linh nhìn hoa lửa giữa trời, ánh mắt tràn đầy say mê.

- Không ngờ trên đời lại có đóa hoa đẹp như vậy, bốn tiểu thư nhất định phải mang về Bạch phủ vài góc.

- Bạch tiểu thư hoa này không thể trồng loạn được nếu không sẽ vô cùng nguy hiểm.

- Bốn tiểu thư thích, người cần được sao?

Sao khi đóa hoa thứ nhất nở từng tia sánh tiếp tục phóng lên bầu trời mỗi tia một màu tạo thành một khung cảnh vô cùng tráng lệ, hàng ngàn người bị mê hoặc tụ tập trước đại môn Triệu phủ để chiêm ngưỡng cảnh đẹp ngàn năm có một này.

- Đây là thứ gì vậy?

- Không biết có lẽ là bên trong Triệu phủ có thiên địa kì vật xuất thế.

- Không lẽ Triệu lão đột phá hóa thân dẫn đến thiên kiếp?

- Có thiên kiếp đẹp như thế này sao?

...

Hàng trăm đóa hoa nở rộ trên bầu trời Triệu phủ từng tia lửa rơi xuống phía dưới bắt đầu thiêu đốt xung quanh.

- Cháy rồi... cháy rồi...

- Mọi người đừng nhìn nữa mau đi chữa cháy đi.

- Mau đi thông báo cho gia chủ cùng mấy vị trưởng lão.

Bên trong Triệu phủ tình cảnh vô cùng hỗn loạn, mấy ngàn người đi lấy nước chữa cháy, đột nhiên một tiếng nổ vang lên sao đó là liên tục mấy chục tiếng nổ khác.

- Có chuyện gì vậy?

- Có địa chấn sao?

- Không đúng có người tập kích Triệu phủ mau đi thông báo cho gia chủ cùng mấy vị trưởng lão.

Mấy chục dặm xung quanh Triệu phủ liên tục chấn động vài tòa biệt viện ầm ầm đổ sập hàng ngàn tia lửa từ trên trời lao xuống thiêu đốt khắp mọi nơi, hôm nay Triệu phủ sáng nhất Vương thành.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97

Tiểu Linh như không tin vào mắt mình một trong 4 tòa phủ đệ lớn nhất vương thành cứ như vậy mà bị phá nát.

- Tỷ phu chuyện này là huyênh lâm sao?

- Ta làm sao có bản lĩnh lớn như vậy, Bạch tiểu thư cũng thấy đó loại pháo hoa này vô cùng nguy hiểm tốt nhất là đừng mang vào Bạch phủ.

Nàng khẽ gạt đầu ánh mắt ẩn nước nhìn nam nhân bên cạnh.

- Tỷ phụ sao này gọi muội Linh nhi là được rồi, hôm nay đa tạ huynh.

Lý Thiên Hành nhìn ánh mắt vui mừng của nàng trong lòng thầm nghĩ tiểu nha đầu này đúng thật đơn giản muốn thu phục chắc là không khó.

- Chúng ta mau về thôi đừng để Ngọc Thanh lo lắng.

- Ân.

Lý Thiên Hành đưa tiểu Linh trở lại Bạch phủ tâm trạng lúc này của tiểu nha đầu vô cùng tốt gương mặt hưng phấn liên tục cười nói, hần nói vài câu với Ngọc Thanh sao đó kéo Y Tiên rời đi.

- Lý công tử tìm tiểu nữ có chuyện gì sao?

Hần chỉ đứng im nhìn nàng ánh mắt liên tục biến đổi.

- Sư phụ biết Y Tiên sao?

- Tất nhiên tiểu nha đầu này chính là thê tử đầu tiên ta chọn cho người sao có thể không biết?

- Là sao?

- Lúc đưa người tới nơi này ta vô tình nhìn thấy tiên thiên chi thể bảo vật hiếm có như vậy làm sao có thể bỏ qua được?

- Nhưng nàng đâu thể tu luyện.

- Người quên bên trong giới chỉ còn có một tòa tiên các sao?

Lý Thiên Hành nghe lão nói hai mắt sáng lên.

- Ý của sư phụ là chúng ta có thể tiến vào tiên các.

- Chỉ có ta tiến vào, tiểu tử người thì không.

- Tại sao?

Hần lập tức không phục phải biết bên trong đó toàn là bảo vật tiên giới chỉ cần đem ra một món cũng làm cho đại lục dậy sóng.

- Với tu vi phạm cấp của người chỉ vừa bước vào bên trong liền bị tiên khí xé nát.

- Vậy sao sư phụ lại tiến vào được?

- Vì ta là thần hồn.

- Vậy chỉ cần đệ tử tiến vào nguyên anh thành tựu nguyên hồn là có thể tiến vào sao?

- Nguyên hồn nguyên anh kì có thể so với thần hồn của đại đế sao? đợi đến lúc người tiến vào tiên cấp bốn tọa sẽ dẫn người vào bên trong.

- Đến lúc đó lão tử tự vào cũng được.

- Người nói gì?

- À không có gì chỉ là đệ tử cảm thấy thần hồn của sư phụ vô cùng bá đạo ngay cả tiên khí cũng không làm gì được.

Lý Thiên Hành đột nhiên nhớ đến một chuyện liền quay sang hỏi lão.

- Sư phụ sao nàng ta lại có thể tiến vào luyện khí sơ kì.

- Là ta dùng một ít thần lực đánh ấn kí lên người nàng để sao này dễ tìm kiếm thật không ngờ tiểu tử người lại gặp được đúng là ý trời.

- Thì ra là như vậy.

Hần còn tưởng bên trong Bạch Vân môn có bảo vật tiên giới nên mới chạy loạn khắp nơi dò xét.

- Công tử không sao chứ?

- Ta không sao, Tiên nhi ta có hai chuyện tốt muốn thông báo cho nàng, thứ nhất ta quyết định hôn lễ của nàng ta và Ngọc Thanh sẽ được tổ chức chung một lúc, khi ta hoàn thành thí luyện sẽ tiến hành.

- Lý công tử như vậy có hơi gấp không?

- Chẳng lẽ nàng đổi ý không muốn kết hôn với ta sao?

- Tiểu nữ không dám.

- Nếu nàng không muốn thì thôi vậy, ta luôn tôn trọng ý kiến của thê tử mình, chuyện thứ hai là ta đã tìm được vài cách chữa bệnh cho nàng giúp nàng có thể tu luyện.

- Thật sao?

Y Tiên như không tin những thứ mình nghe được ánh mắt tràn đầy hi vọng nhìn hấn.

- Tất nhiên, lần này ta dùng toàn bộ mấy vạn điểm công hiến đổi lấy một vé tiến vào tầng cao nhất của tàn thư các để tìm phương pháp chữa bệnh cho nàng cũng mai là trời không phụ lòng người.

Nàng nhìn hấn gật đầu khẳng định trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả, khúc mắt bao lâu nay như được bỏ xuống cuối cùng nàng cũng có thể tu luyện, ánh mắt xúc động không thể kiềm chế lệ rơi.

- Lý công tử ân tình này của công tử Y Tiên mãi mãi không quên.

- Ân tình gì chứ, nàng là thê tử của ta chỉ cần có thể giúp nàng khỏi bệnh cho dù muốn ta làm gì cũng được.

- Tiểu tử có muốn tiến vào hoành đoạn son mạch để thí luyện không?

- Có lẽ để lần sau đi, tháng sao đệ tử còn phải tiến vào bí cảnh học viện.

Lý Thiên Hành thăm mắng lão đầu vài cái, lúc quan trọng nhất định phải phong bế thần thức.

Y Tiên nhất thời không biết phải làm sao gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, từ nhỏ đến giờ ngoài phụ thân ra thì hấn chính là người đối với nàng tốt nhất.

- Tiên nhi có thể cho ta nhìn diện mạo thật của nàng được không?

- Chuyện này...

- Chỉ một lúc cũng được.

Nàng do dự một lúc, gương mặt khẽ biến đổi như từng gợn nước đang chuyển động vô cùng quý dị đến khi tất cả ngừng lại một gương mặt tuyệt mỹ xuất hiện giữa thế gian.

Mặt dù đây là lần thứ hai hấn được nhìn thấy diện mạo thật của nàng nhưng vẫn bó tay chịu trời, lâm trận thất thủ ngơ ngác đứng một bên, nữ tử trước mặt thật xinh đẹp nàng là nữ nhân hoàn hảo nhất mà hấn từng gặp trên đại lục, đứng bên cạnh nàng như là đứng giữa rừng ngàn thanh tịnh, hòa thiên hợp địa tất cả như tự nhiên mà thành chẳng khác gì rơi vào chốn ngộ.

Y Tiên nhìn bộ dáng ngẩn ngơ của hấn trong lòng dâng lên một cảm giác vui vẻ khó hiểu, còn có một chút kiêu ngạo bên trong ánh mắt.

- Lý công tử, Lý công tử...

- Ai kêu ta đó.

- Lý công tử có sao không?

- À ta không sao.

Lý Thiên Hành vội lau đi mấy giọt nước trên mép vẻ mặt lúng túng nhìn nàng.

- Nàng tạm thời ở Bạch phủ một thời gian, đợi ta giải quyết vài chuyện sẽ tìm một chỗ riêng cho nàng.

- Tiểu nữ ở với Thanh tỷ rất tốt.

- Nàng yên tâm ta sẽ khuyên Ngọc Thanh tới đó ở chung dù sao nàng ấy cũng không thích ở bên trong Bạch phủ.

Hấn lấy ra túi trữ vật đưa cho nàng căn dặn thêm vài thứ sao đó mới rời đi, Lý Thiên Hành trở về hoàng gia học viện đúng lúc gặp được tên Lý Mục đang đứng trước phòng hấn.

- Người đứng đây làm gì?

Lý Mục nghe có người gọi liền quay lại ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

- Làm sao người lại tiến vào kim đan cảnh rồi?

- Người có thể bước vào kim đan cảnh tại sao ta lại không thể?

Lý Thiên Hành cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên, bản thân hắn có tử sắc linh khí hỗ trợ, thần đồ cung cấp tài nguyên tiến vào kim đan chỉ là sớm muộn nhưng tiểu tử này trong thời gian ngắn như vậy lại có thể tiến vào kim đan kỳ xem ra nhân phẩm còn tốt hơn hắn.

- Người tìm ta có chuyện gì sao?

- Ta muốn rủ người tiến vào bí cảnh có muốn đi chung hay không?

- Chỉ có ta và người thôi sao?

- Còn có Như Vân, Sở Trí bọn ta định thành lập tổ nhóm tiến vào bí cảnh.

- Hai người đó cũng tiến vào kim đan?

- Đúng vậy.

Lý Mục gạt đầu ánh mắt có chút khó chịu lần này hắn định tới đây để khi dễ tên này ai ngờ hắn cũng tiến vào kim đan, trong vòng một tháng mà có tới 4 tên độ kiếp thật không hiểu cái quái gì đang xảy ra?

- Khi nào thì xuất phát?

- Tạm thời chưa biết còn phải đợi ý kiến của Hàn Tuyết lão sư.

- Hàn Tuyết lão sư cũng tham gia sao?

- Như Vân là đệ tử của lão sư tất nhiên là người phải tham gia, ngay cả chuyện này người cũng không biết?

Lý Thiên Hành lắc đầu hắn quả thật chưa từng nghe nói, nếu như vậy không biết có thể mời Như Nguyệt lão sư cùng đi hay không?

- Nếu người muốn tham gia thì đến gặp Hàn Tuyết lão sư đăng kí nếu gặp phiền phức thì tới tìm ta.

- Người giúp được sao?

- Ta tất nhiên không giúp được nhưng Như Vân thì có thể hắc hắc... không nói với người nữa ta còn phải đi tu luyện đây.

Lý Thiên Hành nhìn về mặt bí ối, vô si của Lý Mục chắc là tiểu nha đầu Như Vân đã bị tên này lừa gạt, tốc độ cũng không thua gì hắn.

- Xem ra phải đi nhắc nhở Tiểu Linh một tiếng mới được.

Lý Thiên Hành tiến vào đan thất lấy ra thần thư tìm kiếm vài loại đan dược chuẩn bị cho chuyến thí luyện lần này.

- Tiểu tử đề cao thực lực mới là chính đạo quý kẻ của người cũng sẽ có lúc không dùng được.

- Sư phụ nói không sai chỉ là đệ tử vẫn chưa tìm được công pháp thích hợp.

Hắn nói đến đây đột nhiên chợt tỉnh không phải bên cạnh còn có một lão quái vật sao, bộ vô thượng long thương lần trước bá đạo như vậy nếu như có thể đào thêm được vài bộ hắn có thể đi ngang trên cái đại lục này, Lý Thiên Hành nghĩ đến đây hai mắt lấp lánh nhìn lão.

- Sư phụ có thể truyền cho đệ tử vài bộ vô thượng công pháp được không?

- Người tuồng vô thượng công pháp là cái trắng sao? ta cũng chỉ có vài bộ mà thôi với lại cảnh giới hiện tại của người cũng không thích hợp để tu luyện.

Hắn nhìn bộ dáng của lão đầu liền biết lão lại chuẩn bị thả thính, không phải bản thân hắn cũng đan tu luyện một bộ vô thượng long thương sao? cái gì mà không thích hợp.

- Sư phụ không lẽ người nhân tâm nhìn đệ tử duy nhất của mình bị bọn tiểu nhân kia ức hiếp?

- Ta có nói sẽ không dạy công pháp cho người sao?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Nhất niệm hành không

Lão đầu hư không điểm chỉ, một luồng tử sắc tiến vào bên trong thức hải của hắc sao đó hóa thành vô số hình ảnh, Lý Thiên Hành cảm thấy xung quanh mờ dần cuối cùng chỉ còn lại một mảng đen u tối, hắc ở bên trong giới chỉ một ngày một đêm đến khi tinh dậy cảm giác đầu óc quay cuồng, mơ màng khó hiểu.

- Cuối cùng cũng phải dựa vào thủ đoạn.

Bộ công pháp lão truyền cho hắc có tên nhất niệm hành không một khi tu luyện đến cảnh giới tối cao có thể dùng ý niệm để di chuyển trong vòng vạn dặm.

- So với thứ này di lăng chi thuật của lão tử đúng là rác rưởi.

Lý Thiên Hành thay một bộ y phục mang theo hàn nguyên kiếm đi đến chỗ Hàn Tuyết, hắc vừa đi vừa ngắm mỹ cảnh xung quanh khoe miệng thỉnh thoảng cong lên để lộ khuôn mặt vô sỉ, bên trong biệt viện Hàn Tuyết chỉ có nữ tử, mỗi một nàng đều là mỹ nhân tay cầm trường kiếm liên tục chuyển động chẳng khác gì đang nhảy múa, đáng người lã lướt ẩn hiện đường cong càng nhìn càng thích.

- Không biết có nên đưa mấy nha đầu này vào trong giới chỉ để tu luyện không nhỉ?

Hàn Tuyết là lão sư của các nàng nếu như sao này hắc lấy Hàn Tuyết vậy ai sẽ dạy công pháp cho các nàng? dù sao hắc cũng phải gánh một phần trách nhiệm.

- Lý công tử đến tìm lão sư sao?

- Đúng vậy, không biết lão sư có ở bên trong không?

- Lão sư đang ở hoa viên chăm sóc ngọc thủy tinh sương hay là để tiểu nữ dẫn đường cho công tử.

- Không cần làm phiền tiên tử để ta tự đi là được.

Lý Thiên Hành đi được một lúc thì tiến vào hoa viên, trước mặt vẫn là vườn hoa nhỏ, từng gốc hoa trong suốt như thủy tinh lấp lánh dưới ánh mặt trời, xung quanh được bao phủ bởi làn sương mờ nhạt, ánh mắt hắc tập trung vào giữa vườn hoa nơi đó có một bông hoa vô cùng xinh đẹp tựa như tiên hoa, lạnh lùng như băng tuyết ngay cả ngọc thủy tinh sương cũng không thể sánh bằng.

- Có chuyện gì?

Lý Thiên Hành đang thất thần nghe nàng hỏi liền giật mình đúng là thần dao cách cảm phu quân vừa về thế tử liền nhận ra.

- Đồ nhi có vài chuyện muốn nói với lão sư.

Hàn Tuyết ngẩn đầu ánh mắt có chút kinh ngạc, nàng không ngờ người tới lại là một nam tử.

- Vào trong đi.

Lý Thiên Hành đi theo sao lưng nàng ánh mắt vô cùng thành thật, cảm giác lạnh buốt giữa hai chân lần trước hắc vẫn còn nhớ.

- Lão sư lần này đồ nhi đến tìm người là muốn đăng kí tham gia thí luyện bên trong bí cảnh.

- Chuyện này người có thể thông báo cho chấp sự không cần phải đến tìm ta.

Hắc nhìn về mặt lạnh lùng của nàng xem ra bản thân còn cần phải cố gắng rất nhiều.

- Thật ra thì đệ tử còn có một chuyện nữa muốn nhờ, không biết lão sư có thể dời thời gian thí luyện đến đầu tháng sao không?

- Thời gian thí luyện vẫn còn chưa xác định chuyện này ta không thể hứa trước.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói ánh mắt liên tục xoay chuyển, lần thí luyện này chỉ có nàng dẫn đội thời gian đương nhiên là do nàng quyết định, cái gì mà chưa xác định chứ?

- Xem ra phải tìm cách khác.

Ánh mắt hấn đảo thêm vài lần cuối cùng dừng lại trên ngọc thủy tinh sương, khóe miệng khẽ cong lên.

- Lão sư lần này đồ nhi đi tới Chung Nam có mua một ít lễ vật tặng cho người hi vọng người sẽ thích.

Hàn Tuyết nhìn túi trữ vật trên bàn mặt ngọc khẽ biến, ánh mắt nhìn nam nhân trước mặt thêm vài phần lạnh lùng.

- Ta trước giờ không thích nhận lễ vật của người khác.

- Lão sư không cần khách sáo, đồ nhi có thể thuận lợi tiến vào kim đan kì cũng là nhờ có lão sư chi điểm chút quà mọn này xem như là tấm lòng của đồ nhi.

- Thiên Hành lần trước ta nể tình người giúp ta nên phá lệ để người tiến vào biệt viện nếu người còn không có chừng mực sao này cũng không cần đến đây nữa.

- Lão sư bớt giận là do đồ nhi làm việc thiếu suy nghĩ.

Hấn nhìn về mặt lạnh như băng của nàng xem ra lần này nàng thật sự nổi giận, Lý Thiên Hành thu lại túi trữ vật cuối đầu bước ra bên ngoài lúc đi ngang mấy góc ngọc thủy tinh sương ánh mắt thoáng kinh ngạc.

- Tại sao lại như vậy?

Hấn lập tức tiến lại gần cẩn thận quan sát từng góc cây, sắc mặt liên tục biến đổi.

Hàn Tuyết thấy hấn tiến tới lập tức chắn ngang trước mặt.

- Người muốn làm gì?

- Lão sư mấy góc ngọc thủy tinh sương này là do người tự tay trồng sao?

- Đúng vậy.

Lý Thiên Hành nghe nàng khẳng định sắc mặt càng trở nên kì lạ.

- Những góc ngọc thủy tinh sương này chắc là đã trồng được 10 năm nhưng chỉ cao hơn nửa thước hình như có chút không đúng.

Ánh mắt hấn đảo qua vườn linh được vài lần sao đó ồ lên một tiếng, miệng liên tục lẩm bẩm.

- Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy chả trách bọn này không chịu lớn.

Hàn Tuyết đứng một bên nhìn biểu hiện của hấn mày liễu khẽ nhíu.

- Người biết ngọc thủy tinh sương sao?

- Đồ nhi đã từng nghe qua sư phụ nhắc đến.

- Ý người nói là Như Nguyệt lão sư?

- Không phải, trước khi đồ nhi tiến vào học viện đã từng bái một vị sư phụ, người này như tiên nhân trần thế, tài hoa uyên bác, không gì không hiểu, không gì không thông, đan đạo của đồ nhi chính là do người truyền thụ.

Dù sao chuyện này Tống hồ li cũng biết bây giờ có thêm nàng cũng chẳng sao.

- Tiểu tử đang nói đến lão phu sao?

- Sư phụ không phải đang tĩnh tu sao?

- Nha đầu này cũng không tệ có cần ta giúp một tay không?

- Không cần, không cần nếu như ngay cả một nữ nhân đệ tử cũng không có cách đối phó làm sao có thể xứng làm đồ nhi của người.

Lý Thiên Hành vừa nói chuyện với lão đầu vừa hướng đại môn đi đến.

- Khoang đã, vị sư phụ kia của người bây giờ đang ở đâu?

- Lão nhân gia thích phiêu du bốn bể lấy thiên địa làm nhà, hành tung bất định đồ nhi cũng không biết được.

- Người thật sư không có cách tìm được vị sư phụ đó sao?

Hàn Tuyết nhìn hắc lặc đầu ánh mắt lạnh lùng thoáng qua một tia thất vọng.

- Nếu lão sư muốn giải quyết chuyện của ngọc thủy tinh sương thật ra đệ tử cũng có thể giúp được.
- Thật không?
- Đồ nhi tuy đan đạo yếu kém nhưng làm cho mấy góc linh được ra hoa kết trái thì vẫn có thể.

Lý Thiên Hành thấy nàng vẫn nghi ngờ liền dựa vào thân thư bắt đầu thi triển trăm phong quyết từ thổ nhường, nguyên liệu, điều kiện cho đến 18 đòi tổ tiên của ngọc thủy tinh sương đều bị hắc đảo ra hết.

Hàn Tuyết sao khi nghe hắc nói hoàn toàn giống như tình trạng trước đây nàng gặp phải, ánh mắt thoáng hiện lên vài tia hi vọng.

- Chỉ cần tìm được băng phách là có thể giúp chúng nở hoa?
- Đúng vậy, nhưng mà tình trạng của chúng bây giờ không được tốt cho lắm, lão sư nên ôn dưỡng thêm một thời gian.
- Ta hiểu rồi, Thiên Hành đa tạ người.
- Không có gì, chỉ cần lão sư không giận đồ nhi là được rồi.

Nàng nghe hắc nhắc tới chuyện lúc này sắc mặt có chút không tự nhiên, từ khi nhìn thấy chuyện của mẫu thân mình nàng không muốn có bất cứ quan hệ nào với nam nhân khác ngay cả nói chuyện cũng không nên trong lòng lúc nào cũng có sự đề phòng.

- Không lẽ ta thực sự hiểu lầm hắc?

Hàn Tuyết suy nghĩ một lúc ánh mắt nhìn Thiên Hành đã thay đổi một ít.

- Lăng sương thập lục kiếm của người đã luyện đến đâu rồi?
- Nhờ lão sư chỉ dẫn nên tiến triển rất tốt chỉ là mấy hôm nay đồ nhi mới đột phá cho nên không có thời gian luyện tập nếu như có thể cùng lão sư tiến vào bí cảnh thì...
- Khi nào chọn được thời gian thích hợp ta sẽ thông báo cho người.
- Đồ nhi đa tạ lão sư.

Lý Thiên Hành thở phào một hơi cuối cùng cũng giải quyết xong một chuyện, thời gian còn lại hắc giúp Hàn Tuyết chăm sóc mấy góc linh được sao đó nhờ nàng chỉ dẫn thêm mấy chiêu của lăng sương thập lục kiếm.

- Tiểu tử trăm phong quyết của người là học ở địa cầu sao?
- Đúng vậy, sư phụ cảm thấy hứng thú sao? vậy chúng ta trao đổi được không, đệ tử chỉ cần một bộ vô thượng công pháp là được.
- Chỉ một bộ trăm phong quyết lại muốn đổi vô thượng công pháp của bổn tọa sao? Người nghĩ cũng hay thật.
- Sư phụ không nên coi thường bộ trăm phong quyết này nếu như luyện đến đại thành có thể giết người không cần dùng đến linh lực.
- Còn có loại công pháp như vậy?
- Tất nhiên.

Lý Thiên Hành sợ lão không tin liền đem chuyện Gia Các Lượng chửi chết Tư Đồ Vương Lăng, Tào Tháo li gián Mã Siêu... hắc cùng lão trà giá một lúc thì đã về tới phòng.

- Lý công tử cuối cùng cũng đợi được ngài.
- Người là...
- Tiểu nhân ở Vạn Bảo Các vâng lệnh Tổng lão đến mời ngài.

Lý Thiên Hành chợt nhớ ra bản thân có hẹn với Tổng hồ li đi thăm mấy lô đồ thạch mới.

- Người trở về nói với Tổng lão ca ngày mai ta sẽ đến.
- Vâng, tiểu nhân xin cáo từ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Tới Vạn Bảo Các

Bạch phủ.

Y Tiên ngồi một mình trong phòng ánh mắt thất thần nhìn túi trữ vật trong tay, vẻ mặt liên tục biến đổi lúc vui lúc buồn ngay cả bản thân nàng cũng không thể xác định được tâm trạng lúc này của mình.

- Y Tiên muội đang nghĩ gì vậy?

- A Thanh tỷ, tỷ vào đây lúc nào?

Ngọc Thanh nhìn bộ dáng bối rối của nàng khẽ mỉm cười.

- Ta ở bên ngoài gọi một lúc cũng không thấy muội lên tiếng sợ muội xảy ra chuyện nên mới tiến vào đây, muội không sao chứ?

- Muội không sao, chỉ là lúc này suy nghĩ một chút chuyện nên không để ý.

- Muội nhớ nhà sao?

Y Tiên lắc đầu ánh mắt nhìn túi trữ vật trong tay.

- Thanh tỷ có thể kể cho muội nghe một chút chuyện của Lý công tử không?

- Muội muốn nghe chuyện của huynh ấy làm gì?

Ngọc Thanh nhìn vẻ mặt thẹn thùng của nàng, ánh mắt mang theo chút tiểu ý xem ra nàng sắp có thêm một tỷ muội.

- Thanh tỷ đừng hiểu lầm, muội chỉ cảm thấy hiếu kì về con người của Lý công tử mà thôi nếu tỷ cảm thấy không tiện cũng không sao.

- Có gì mà không tiện chứ? Muội muốn biết thứ gì của chàng?

- Muội cũng không rõ...

- Hay là bắt đầu kể từ khi ta gặp chàng có được không?

Ngọc Thanh kéo Y Tiên ngồi lên giường, nàng nhìn đối phương gương mặt đỏ ửng, e thẹn lắng nghe thật không ngờ một nữ nhân thường ngày luôn điềm tĩnh khi yêu cũng biến thành bộ dạng như thế này.

- Lúc đó ta đang trên đường đi đến Vương thành thì gặp chàng bị lạc bên trong Vạn lý sơn...

Sáng hôm sau Lý Thiên Hành theo lời hẹn chạy đến Vạn bảo các tìm Tống Tiền hi vọng có thể đào được một mớ đồ tốt.

- Tiểu Lý cuối cùng đệ cũng chịu đến nếu hôm nay đệ không xuất hiện thì lão già này lại phải chạy đến hoàng gia học viện lần nữa.

- Tống lão ca thật ngại quá mấy hôm nay đệ có chút chuyện nên không đến được.

- Không sao, không sao chỉ cần đệ đến đây là được, chúng ta mau vào trong thôi.

Lý Thiên Hành đi theo sao lưng lão ánh mắt có chút khó hiểu.

- Lão ca chúng ta không phải đi đến đồ thạch phùng sao? đệ nhớ hình như không phải đường này.

- Đồ thạch phùng lát nữa lão ca sẽ đưa đệ đến bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn.

Hai người đi thêm một lúc thì tiến vào bên trong một căn phòng rộng lớn, xung quanh toàn là linh dược, đan đỉnh, cổ thư...

- Đây là đan thất của Vạn bảo các, đệ thấy thế nào?

- Rất tốt, còn lớn hơn cả đan thất ở hoàng gia học viện, lão ca đưa đệ đến đây làm gì?

- Có người muốn nhờ đệ chỉ giáo một ít đan đạo nên nhờ lão ca mang đệ đến.

Hắn nghe lão nói trong đầu liền xuất hiện hình bóng của yêu nữ kia, lần này lại bị lão hồ ly gạt.

- Sư phụ sư phụ người còn sống không?
- Tiểu tử có chuyện gì sao?
- À, không có gì đột nhiên đệ tử thấy nhớ người mà thôi.

Lý Thiên Hành thở phào một hơi lần này hắn không mang theo thanh linh quả đúng là sơ xuất, cũng may là còn có lão sư phụ hộ thân.

- Tiểu tử không cần phải lo lắng, nhà đầu đó không làm hại người đâu.
- Yêu nữ này thật sự rất nguy hiểm không phải lần trước người cũng thấy rồi sao?

Lần trước Ngọc Mị mượn cơ thể tạ ơn tặng cho hắn một đồng bảo vật cũng may là có lão sư phụ phát hiện được ẩn khí bên trong nếu như để yêu nữ nắm được hành tung của hắn vậy thì chuyện lục phẩm đan sư kia nhất định sẽ bại lộ, chỗ dựa duy nhất cũng không còn đến lúc đó hắn như cá trên thớt mất cho nàng sử trí.

- Lần đó nàng ta không phát ra sát niệm, cũng không có ý hại người, huống hồ bên trong cơ thể nàng còn có tử hà thần khí.
- Tử hà thần khí? Chính là tử sắc linh khí sao? thứ này có liên quan gì đến chuyện nàng ta muốn hại đồ nhi?
- Hắc hắc tất nhiên là liên quan, đợi đến khi trở về ta sẽ nói cho người biết còn bây giờ lo thể hiện cho thật tốt.

Lý Thiên Hành còn đang muốn hỏi tiếp thì cửa phòng đột nhiên mở ra một nữ tử từ bên ngoài bước vào, nàng mặc một bộ y phục màu đỏ, eo bó sát, ngực sẽ rộng để lộ khe vực hun hút chỉ vừa nhìn vào đã không tìm được lối ra.

- Lý công tử cuối cùng Ngọc Mị cũng đợi được người.

Hắn nhìn ánh mắt uy khuất của nàng cảm giác bản thân vừa gây ra một lỗi lầm đại nghịch bất đạo, thiên địa khó dung, vạn người căm phẫn.

- Không biết tiên tử tìm tại hạ có chuyện gì?
- Lần trước tiểu nữ từng thỉnh cầu công tử chỉ giáo đan đạo chẳng lẽ công tử không nhớ sao? thì ra công tử chỉ xem lời tiểu nữ như gió thoảng qua tai mà thôi.
- Tiên tử đừng hiểu lầm, ta vừa mới đột phá kim đan kì phải bế quan cũng cố cảnh giới hơn nữa còn tham gia thí luyện bí cảnh cho nên không có thời gian đến gặp tiên tử.
- Thật sao?
- Tất nhiên, tiên tử không tin ta có thể dùng tâm ma để thôi.
- Ngọc Mị tin công tử.

Nàng lao đi khốc mắt, gương mặt xinh xắn mỉm cười, nụ cười như nắng sao mưa.

- Không biết tiên tử muốn tại hạ chỉ giáo điều gì?

Ngọc Mị tiến lại kệ sách, ánh mắt nàng đảo qua một vòng sao đó cầm lấy một cuốn đan thư.

- Lần trước tiểu nữ bị trúng độc đã bước nửa chân vào Minh giới cũng may là có công tử xuất hiện đúng lúc ra tay giúp đỡ, Ngọc Mị đối với đan đạo của công tử là thật tâm ngưỡng mộ nên hôm nay muốn thỉnh giáo một ít.

Hắn nhìn cuốn đan thư trong tay nàng bên trên ghi hai chữ Kỳ Dược hẳn là ghi chép về những loại linh dược, độc dược kỳ lạ trong thiên địa.

- Cũng may nàng ta không hỏi đan thuật.

Lý Thiên Hành khẽ nhếch môi, ánh mắt tràn đầy tự tin nhìn nàng.

- Thiên địa rộng lớn kì dược nhiều vô số kể cho dù tại hạ có tu luyện cả đời cũng không thông hết làm sao dám chỉ giáo tiên tử.
- Công tử không cần khiêm tốn đan đạo của công tử ngay cả Lăng, Cảnh nhị lão cũng hết lời khen ngợi nếu tiểu nữ không hiểu chỉ có thể trách bản thân ngu muội mà thôi.

Ngọc Mị nhìn từng góc kì dược bên trong đan thư tuy đã được mấy đời trưởng lão vạn bảo các biên soạn nhưng cũng chưa hoàn chỉnh, những kì dược này đều là bảo vật thiên địa muốn tìm được cũng là một vấn đề.

- Công tử xem thứ này...

Lý Thiên Hành nhìn gốc linh dược nàng chỉ, chân mày nhíu chặt, bộ dáng suy tư.

- Nếu tại hạ nhớ không lầm thì gốc linh dược này gọi là thất diệp long xà thảo thân như rồng, lá như rắn là kì dược hiếm có chỉ sinh trưởng ở những vùng có nhiệt độ cao, cả đời chỉ mọc ra thất diệp, thất diệp đại diện cho một cảnh giới nếu như mai mấn có được thất diệp trong vòng ngàn năm có thể phá toái hư không.

- Không ngờ lại có kì vật như vậy?

Ngọc thủ nàng khẽ động bên trên đan thư lại xuất hiện một gốc kỳ dược khác.

- Công tử có nhận ra gốc linh dược này không?

Lý Thiên Hành vừa liếc qua, toàn bộ lí lịch của tên trước mặt đều bị hấn nắm trong lòng bàn tay, thật ra thì kiến thức của hắn cũng không khác gì nàng chỉ có điều nàng tra sách còn hắn thì tra google.

Lý Thiên Hành thi triển trăm phong quyết được một lúc đột nhiên cảm thấy cơ thể khác lạ, nhiệt khí bên trong lại bùng lên, hắn thử vận công vài lần cũng không có hiệu quả.

- Tại sao lại như vậy?

Hắn nhanh chóng dùng thân thư quét qua cơ thể nhưng cũng không phát hiện được thứ gì.

- Tiểu tử không cần kiểm tra nữa, nha đầu này trời sinh mệnh cốt chỉ cần người ở bên cạnh nàng một thời gian cơ thể sẽ tự động phản ứng.

Lý Thiên Hành nghe lão nói liền thở phào một hơi, làm hắn sợ hết hồn còn tưởng yêu nữ này bỏ xuân dược vào trà ý đồ muốn cưỡng gian.

- Ngọc Mị tiên tử cũng không còn sớm nữa hay là để hôm khác chúng ta tiếp tục bàn luận.

- Nhanh như vậy sao?

Ngọc Mị nhìn ra bên ngoài rõ ràng chỉ mới hơn một canh giờ nhưng khi nàng nhìn sắc mặt đỏ bừng của hắn lập tức hiểu ra mọi chuyện trong lòng có một cảm giác vui sướng khó hiểu.

- Lần này đa tạ công tử chỉ giáo, không biết khi nào công tử có thể đến đây?

- Nếu tại hạ có thời gian rảnh nhất định sẽ đến bàn luận cùng tiên tử.

- Công tử nhất định phải đến đó Ngọc Mị sẽ ở đây đợi công tử.

- Nhất định.

Lý Thiên Hành tiến ra bên ngoài liền gặp được Tổng hồ li.

- Tiểu Lý sao để lại ở đây?

- Đệ đột nhiên nhớ ra hôm nay có một số chuyện cần giải quyết nên không thể ở lại bàn luận với tiên tử.

- Vậy còn chuyện đồ thạch thì sao?

- Không sao, để hôm khác cũng được, Tổng lão ca tiểu đệ có một chuyện muốn nhờ lão ca giúp đỡ.

- Chuyện gì?

- Đệ muốn mua một biệt viện bên trong vương thành nhưng lại không nắm rõ tình hình hi vọng lão ca có thể giúp đệ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Tiên thạch

Tổng Tiền nhìn bộ dáng của Lý Thiên Hành còn tưởng có chuyện gì quan trọng, lão mỉm cười vỗ vai hắn mấy cái.

- Đệ yên tâm chuyện này cứ giao cho lão ca, không biết đệ muốn loại biệt viện như thế nào?
- Không cần quá lớn, đủ cho vài người ở là được quan trọng nhất là phải yên tĩnh không bị người khác quấy rầy.
- Không thành vấn đề khi nào tìm được lão ca sẽ thông báo cho đệ.
- Vậy tiểu đệ xin đa tạ trước.

Lý Thiên Hành trở lại học viện lập tức tiến vào giới chỉ, tử sắc linh khí từ trong cơ thể hắn bay ra hóa thành một trung niên nam tử.

- Sự phụ người nói chuyện của Ngọc Mị tại sao lại liên quan đến tử sắc linh khí?
- Tiểu tử đây tử hà thần khí không phải là tử sắc linh khí.
- Đúng, đúng là tử hà thần khí như vậy thì có liên quan gì đến yêu nữ kia?
- Tử hà thần khí chính là tâm huyết ta tu luyện hơn 10 vạn năm tiêu tốn không biết bao nhiêu sức lực, ném qua bao nhiêu đau khổ, đi qua vô số nguy hiểm cứu tử nhất sinh... mới được như ngày hôm nay.

Lý Thiên Hành đứng một bên nghe lão kể chuyện xưa bắt đầu cảm thấy nhàm chán nếu không phải thứ này có quan hệ tới tương lai của hắn cùng một vị đại mỹ nữ thì hắn thà nói chuyện với tiểu hắc còn tốt hơn.

- Tử hà thần khí sao khi được ta luyện tới đại thành đã đạt đến trình độ quy nhất trường tồn cho dù có bị phân tán ở tam giới thì cũng sẽ tự động hợp lại làm một.
- Quy nhất trường tồn? còn có cảnh giới này sao?
- Đây không phải là cảnh giới mà là phẩm cấp, bên trong cơ thể nha đầu kia có một tia tử hà thần khí chỉ cần tiểu tử người không chạm đến nghịch lân của nàng thì sẽ bình an vô sự.

Lý Thiên Hành cảm thấy đầu óc có chút mơ hồ không biết tại sao hắn càng nghe lại càng không hiểu.

- Sự phụ có thể giải thích rõ hơn được không?
- Tử hà thần khí trong cơ thể của người xem như là mẫu khí, của nha đầu kia là tử khí chỉ cần mẫu, tử tiếp xúc sẽ tạo ra một cảm giác thân cận, giống như thứ tình cảm mẫu tử ở địa cầu của người.
- Vậy chỉ cần truyền một tia tử hà thần khí vào người nào thì người đó sẽ biến thành thê tử của đệ tử sao?
- Không hẳn là như vậy.
- Ặc.

Hắn vất vả lắm mới ngộ ra được một chút đột nhiên phát hiện bản thân vẫn chưa hiểu gì.

- Nếu người nhận tử hà thần khí không thể làm thê tử của người thì sẽ dẫn đến tình trạng phản nguyên trở thành kẻ thù truyền kiếp không chết không thôi.
- Phản nguyên? chẳng phải là quy nguyên sao?

Lão sư phụ xoay người thân hình phiêu động từ từ bay đi, Lý Thiên Hành vừa nhìn thấy liền đuổi theo.

- Sư phụ khoan đi đã người vẫn chưa giải thích cho đồ nhi hiểu.

Lý Thiên Hành đuổi theo tới nơi đã thấy lão sư phụ tiến vào bên trong tòa lâu đài, đây là nơi duy nhất trong giới chỉ hắn không vào được chỉ có thể tức giận đứng bên ngoài chửi rủa.

- Lão đầu này lại thả thính, không nói thì thôi sớm muộn gì lão tử cũng biết.

Hắn lâm nhâm một lúc trong đầu xuất hiện hình bóng băng sơn ngự tử không biết có nên lên truyền một tia tử sắc linh khí vào bên trong đan dược sao đó mang đi tặng cho nàng hay không?

- Không được, kèo này chưa lắm.

Lý Thiên Hành suy nghĩ một lúc liền lắc đầu, với tính tình cách người ngàn dặm của Hàn Tuyết quả thực rất khó đẩy ngã nàng, hơn nữa hắn càng không muốn dẫn đến tình trạng phản nguyên gì đó rồi còn không chết không thôi, xem ra chỉ có thể từ từ mà gần.

- Không phải Bác từng nói không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền sao? Lão tử là một công dân gương mẫu, lời Bác nói nhất định phải nghe theo.
- Tiểu tử đừng nói nhảm nữa thứ này cho người.

Đột nhiên một quả cầu trong suốt bay tới trước mặt hắn, quả cầu chỉ to bằng nắm tay bên trên phát ra ánh sáng mờ nhạt khá giống mấy bóng đèn thủy tinh ở địa cầu.

- Sư phụ thứ này là gì vậy?
- Tiên thạch.
- Thứ này chính là tiên thạch sao? tại sao lại bình thường như vậy?
- Chỉ là một viên hạ phẩm tiên thạch có gì mà đặt biệt.

Lý Thiên Hành khẽ chạm vào viên tiên thạch trước mặt, cảm giác mát lạnh như một khối ngọc bích ngoài ra chẳng còn gì cả, nếu thần thư không khẳng định thứ trước mặt này là tiên thạch thì hắn thật sự không tin đây là thứ mà tất cả cường giả trên đại lục mơ ước.

- Sư phụ tại sao chỉ có một viên?
- Thứ này không phải dành cho tiểu tử người, đừng ở đó lăm nhăm.
- Cho dù Y Tiên không phải là đệ tử của sư phụ nhưng cũng không đến nỗi chỉ có một viên chứ?

Y Tiên trước sao gì cũng sẽ là thể tử của hắn, đồ của thể tử cũng chính là đồ của hắn nên nhất định phải tranh thủ.

- Một viên này đủ cho nha đầu đó tiến vào trúc cơ, tiên thiên chi thể vốn không có bình cảnh, không lẽ người muốn bị nha đầu kia đàn áp sao?

Hắn nghe lão nói liên tục gật đầu, tiên thiên chi thể bá đạo như vậy nếu có cơ hội sẽ nhất bộ phi thiên không gì ngăn được.

- Dù sao bây giờ vẫn chưa đầy ngã được nàng nếu như để nàng nằm kèo trên như vậy khó càng thêm khó.

Lý Thiên Hành càng nghĩ càng cảm thấy đúng, ánh mắt nhìn lão sư phụ càng thêm kính trọng.

- Sư phụ đại chí phải là đồ nhi nhất thời mê muội.
- Xem như cũng không tệ.
- Sư phụ đệ tử cảm thấy linh thạch so với tiên thạch cũng không khác biệt, tại sao Y Tiên chỉ có thể dùng tiên thạch để tu luyện?
- Đó chỉ là vẻ bên ngoài, linh thạch giống như một hồ nước có đục có trong, có bẩn có sạch, tiên thạch chính là kết tinh của toàn bộ tinh hoa bên trong hồ nước.
- Nói như vậy một viên tiên thạch hạ phẩm còn tốt hơn so với linh thạch cực phẩm?
- Đó là điều hiển nhiên.
- Vậy đệ tử có thể dùng tiên thạch để tu luyện không?
- Có thể.
- Thật sao?

Lý Thiên Hành nghe lão khẳng định về mặt tràn đầy hưng phấn, tiên thạch chứa tiên khí tinh thuần hơn mấy lần so với linh thạch tương đương tốc độ tu luyện của hắn sẽ nhanh hơn mấy lần, trong vòng vài tháng không chừng sẽ tiến vào nguyên anh kì lúc đó cái mạng nhỏ cũng không cần phải lo nữa.

- Chỉ cần tiểu tử người phở đi tu vi là được.

- Tại sao?

- Muốn dùng tiên thạch để tu luyện điều kiện đầu tiên chính là thể chất của người phải chịu đựng được sự bạo động của tiên khí, cơ thể phải đạt đến trình độ hoàn mỹ vô khuyết không có tạp chất, thứ hai chính là cơ thể của người đã có linh lực nếu tu luyện thêm tiên lực chẳng khác nào đem nước đổ sông.

Hắn suy nghĩ một lúc bộ dáng hưng phấn trở nên yếu xìu, tự phở đi tu vi đó là chuyện không thể, vất vả lắm hắn mới đạt đến cảnh giới như ngày hôm nay, càng nghĩ lại càng đau lòng.

- Khoang đã sao cảm giác này lại quen như vậy?

Lý Thiên Hành nhìn lão sư phụ đang vuốt râu trước mặt, bên trong ánh mắt lóe lên vài tia sáng.

- Lúc đầu ta còn thấy lạ tại sao hôm nay lão đầu lại nói nhiều như vậy thì ra là đang thả thính, cũng may là lão tử không có bệnh tim nếu không sớm muộn cũng bị làm cho tức chết.

Hôm sao Lý Thiên Hành chạy đến Bạch phủ dùng truy tung đan liên lạc với Ngọc Thanh, hắn đứng bên ngoài đợi một lúc thì thấy nàng đi ra.

- Thiên Hành.

Ngọc Thanh vừa nhận được tín hiệu lập tức xuất hiện, gương mặt xinh xắn ửng hồng vui mừng.

- Thanh nhi lâu rồi không gặp ta rất nhớ nàng đó, đến đây cho phu quân ôm một cái nào.

Lý Thiên Hành phóng tới phía trước cảm giác lòng ngực trống không, hắn quay đầu nhìn lại thấy nàng đã đứng sang một bên.

- Chàng nghiêm túc một chút được không?

Ngọc Thanh vẻ mặt thẹn thùng liếc nhìn xung quanh cũng may là không có ai ở đây.

- Chúng ta vào trong thôi.

Lý Thiên Hành đi sao lưng nàng nhìn bóng hình yếu điệu trước mặt sao khi được hân khởi công cây cây bây giờ đã này nỡ không ít.

- Thanh nhi càng ngày càng xinh đẹp, để nàng ở bên ngoài thế này sớm muộn mấy tên sắc lang trong vương thành cũng sẽ đánh hơi tới, xem ra phải nhanh chóng tìm Tổng lão ca mới được.

Đợi đến khi hân mua được biệt viện sẽ mang hai tên tiểu đệ bên trong giới chỉ ra canh giữ, chỉ cần bọn sắc lang không đạt đến lục cấp nhất định sẽ có hành để ăn.

Lý Thiên Hành tiến vào bên trong căn phòng, Y Tiên cùng tiểu nha đầu cũng ở đây.

- Tỷ phụ.

- Lý công tử.

- Hai vị mỹ nữ cũng ở đây sao? hôm nay tại hạ đúng thật là may mắn.

Hắn vừa nói xong cảm thấy có chút không đúng, thông thường sẽ có âm thanh chói tai vang lên hoặc là một luồng khí tức nguy hiểm ập đến nhưng hôm nay lại yên tĩnh đến kì lạ.

- Không lẽ lão tử vẫn chưa tỉnh ngủ.

Lý Thiên Hành nhìn tiểu nha đầu ngoan ngoãn đứng một bên, bộ dáng ôn nhu, gương mặt xinh xắn nở nụ cười khả ái làm hắn liên tục chớp mắt.

- Xem ra không phải lão tử chưa tỉnh ngủ mà là chưa thức dậy mới đúng.

- Chàng đứng ngây ra đó làm gì, mau ngồi xuống đi.

- A... À... hôm nay trời thật đẹp.

- Chàng làm sao vậy?

Ngọc Thanh nhìn bộ dáng mất hồn của hân khẽ nhủ thầm, bên trong ánh mắt ôn nhu có thêm vài phần quan tâm.

- Không sao, chỉ là có chút bất ngờ không kịp phản ứng.

Lý Thiên Hành tìm một chỗ ngồi xuống, hít một hơi lấy lại phong độ.

- Thanh nhi ta có chuyện muốn hỏi ý kiến của nàng.

- Là chuyện gì?

- Ta dự định mua một biệt viện bên trong vương thành hi vọng nàng có thể đến đó ở cùng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101

Ngọc Thanh nhất thời không kịp phản ứng gương mặt đỏ ửng một mảng, ánh mắt khẽ liếc nhìn hai nàng bên cạnh.

- Chuyện này...

- Thanh tỷ vẫn chưa làm lễ thành thân, sao hai người có thể ở chung được?

Lý Thiên Hành nghe tiểu nha đầu nói mới chợt nhớ ra đây là Phong vân đại lục không phải địa cầu.

- Là ta nhất thời sơ xuất, hay là như thế này đi Y Tiên sẽ đến ở chung với chúng ta có được không, như vậy mọi người sẽ không còn bàn tán.

- Vậy muội có thể đến đó ở không?

- Tất nhiên, tỷ phu đã chuẩn bị sẵn cho muội một phòng.

- Thật không?

Tiểu Linh thấy hấn gật đầu liền hưng phấn hấn lên, ánh mắt tràn đầy vui sướng.

- Đa tạ tỷ phu.

Hấn nhìn về mặt hưng phấn của tiểu nha đầu khoe miệng khẽ cong lên, cho dù nàng không muốn hấn cũng sẽ bắt nàng tới đó.

- Y Tiên ý của nàng thế nào?

- Mọi chuyện Y Tiên đều nghe theo công tử.

- Vậy được rồi khi nào ta tìm được nơi thích hợp sẽ đến Bạch phủ thông báo, Ngọc Thanh nếu như nhạc mẫu sống ở đây không thoải mái cũng có thể chuyển đến ở cùng chúng ta.

Ngọc Thanh cảm nhận được nam nhân trước mặt quan tâm mình, trong lòng tràn đầy ấm áp, ánh mắt nhìn đối phương càng thêm ôn nhu.

- Mẫu thân hiện đang sống rất tốt, chàng không cần lo lắng.

- Đúng đó, bây giờ bên trong Bạch phủ địa vị của bá mẫu rất cao, tỷ phu yên tâm đi.

Chuyện này hấn đã sớm đoán được, lần trước Bạch lão đầu lấy của hấn một kiện ngũ phẩm thanh linh quả nếu như còn không đối xử tốt với nhạc mẫu đại nhân thì hấn sẽ dẫn theo bọn tiểu đệ đến Bạch phủ ở vài ngày.

- Y Tiên ta có vài chuyện muốn nói riêng với nàng không biết được không?

- Tỷ phu có chuyện gì mà phải nói riêng với Y Tiên tỷ chứ?

- Tiểu Linh chẳng phải muội muốn đi đến ở chung với bọn tỷ sao? bây giờ chúng ta mau đi thu dọn thôi.

Lý Thiên Hành dùng ánh mắt cảm kích nhìn Ngọc Thanh, vị thê tử này đúng là thấu hiểu lòng người.

- Thanh tỷ không phải mấy ngày nữa chúng ta mới chuyển đi sao? cần gì phải thu dọn sớm như vậy? hơn nữa ở đây có chuyện gì mà đến cả Thanh tỷ cũng không thể nghe?

Tiểu Linh nói xong ánh mắt mờ ám nhìn hai người bên cạnh.

- Tỷ phu với Y Tiên tỷ tỷ chẳng lẽ có chuyện gì sao?

Hấn nhìn bộ dáng ngây thơ của Tiểu Linh liền biết nha đầu lại lên con.

- Xem ra phải tìm cơ hội dạy dỗ nàng một chút nếu không sao này chẳng biết hậu cung sẽ bị nàng làm loạn thành cái gì?

Lý Thiên Hành nhìn Ngọc Thanh khẽ nháy mắt một cái.

- Thanh nhi nếu như Tiểu Linh muốn ở lại thì để muội ấy ở đây đi, trong lúc ta chữa bệnh cho Y Tiên có người phụ một tay cũng tốt.

- Đúng đó, đúng đó chuyện quan trọng như vậy làm sao có thể để một mình tỷ phu làm được.

- Đúng rồi, sao khi chuyển tới biệt viện chắc sẽ thiếu rất nhiều tư trang nhất là đồ của nữ nhân các nàng, ở đây ta có vài vụn trung phẩm linh thạch nàng cảm thấy thứ gì cần thiết thì cứ việc mua lấy.

Tiểu Linh đang đặc ý ngồi một bên hai mắt tỏa sáng nhìn túi linh thạch trên bàn.

- Thiên Hành bao nhiêu đây liệu có nhiều quá không?

- Nếu nàng thấy nhiều thì mua thêm cho Tiểu Linh với Y Tiên là được.

- Thiếp hiểu rồi.

Lý Thiên Hành nhìn Ngọc Thanh rồi đi ánh mắt chuyển lên người tiểu nha đầu.

- Tiểu Linh lần này chữa bệnh cho Y Tiên vô cùng phức tạp ít nhất cần mấy canh giờ muối phải hết sức tập trung biết không?

- Lâu như vậy sao?

Tiểu Linh vừa nghe hần nói sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, nàng ở đây mấy canh giờ biểu tỳ chắc chắn đã tiêu hết linh thạch.

- Tỳ phu thật ra muối chỉ có thiên phú luyện đan còn mấy thứ khác muối thật sự không biết, lần này chỉ sợ là không giúp được gì.

- Không sao chỉ cần muối làm theo lời ta nói là được.

- Muối biết rồi... ui da...

- Tiểu Linh muối làm sao vậy?

Y Tiên nhìn Tiểu Linh đột nhiên ôm bụng nằm trên bàn liên tục rên rỉ lập tức tiến lại kiểm tra.

- Y Tiên tỳ tỳ muối đau bụng quá... ui da ui da đau quá...

- Không cần lo lắng đừng quên ta cũng là đan sư.

Lý Thiên Hành đi tới bên cạnh tiểu nha đầu chuẩn bị khám bệnh cho nàng, đột nhiên Tiểu Linh ngồi bật dậy.

- Tỳ phu muối nhớ ra lúc này đã ăn một số thứ bên ngoài chắc là đồ vật không sạch sẽ, hai người không cần lo lắng, muối tự đi giải quyết là được.

- Thật sự không cần ta giúp sao?

- Không cần.

Tiểu Linh nói xong nhanh chóng chạy ra bên ngoài sẵn tiện đóng cửa phòng giúp hai người.

- Cuối cùng cũng đuổi được nhà đầu này đi.

Y Tiên một bên nhìn bộ dáng thờ phào nhẹ người của hần ánh mắt có chút hiếu kì.

- Lý công tử không lo cho Tiểu Linh sao?

- Nha đầu này có thể chạy nhanh như vậy chắc chắn là không có việc gì, người bây giờ ta nên lo chính là nàng.

- Tiểu nữ thì có gì để công tử lo lắng?

- Sao lại không có, ta đang lo làm sao để Tiên nhi đồng ý lấy ta làm phu quân, làm sao để nàng hiểu được tình cảm chân thành của ta giành cho nàng ấy, không biết tiểu thư thấy chuyện này có nên lo hay không?

- Công tử nghiêm túc một chút có được không?

Y Tiên bị hần nói đến hai má ửng đỏ không dám chính diện đối mặt.

- Được, được bây giờ ta sẽ nói chuyện nghiêm túc, lần này ta đến đây chủ yếu là để thông báo cho nàng biết ta đã tìm được thứ giúp nàng có thể tu luyện.

- Nhanh như vậy sao?

Nàng nghe hần nói ánh mắt trở nên kinh ngạc, từ lúc hần nói tìm được cách chữa bệnh cho nàng đến bây giờ chỉ mới được mấy ngày.

- Chỉ là mai mắn tìm được.

Lý Thiên Hành lấy ra tiên thạch để trước mặt nàng.

- Chính là thứ này.

Y Tiên nhìn quả cầu trong suốt trước mắt, nàng cảm giác được cơ thể truyền đến cảm giác thân thiết khó tả, linh lực bao năm lắng đọng bắt đầu có dấu hiệu di chuyển.

- Công tử thứ này là...

- Thứ này gọi là tùy tinh thể, khi linh mạch được hình thành trải qua vạn năm sẽ hình thành linh thạch, trăm vạn năm sẽ hình thành tùy tinh thể, thứ này có chút đặc thù nên tạm thời ta chỉ có thể tìm được một viên nhưng nàng yên tâm chỉ một viên này có thể giúp nàng đột phá đến trúc cơ, trong thời gian này ta sẽ cố gắng tìm thêm vài viên nữa cho nàng.

Y Tiên trong lòng dâng lên cảm giác khó tả, ánh mắt phức tạp nhìn nam nhân trước mặt.

- Lý công tử Y Tiên thật sự không xứng để công tử làm nhiều chuyện như vậy.

Lý Thiên Hành đột nhiên tiến lên ôm lấy nàng vào lòng.

- Chỉ cần có thể giúp nàng vui vẻ muốn ta làm gì cũng được.

- Tiểu tử sao khi thí luyện bí cảnh người theo lão phu đến hoành đoạn sơn mạch tham quan vài ngày được không?

Hắn lập tức phong bế thần thức của mình thế giới lại trở nên yên tĩnh, Lý Thiên Hành ôm người ngọc trong lòng cảm giác mềm mại khó tả thật sự vô cùng sung sướng, nhất là đôi ngọc phong kia còn lớn hơn của Ngọc Thanh một chút.

Y Tiên bị hắn ôm lấy nhất thời không kịp phản ứng, nàng cảm giác một luồng hơi thở nóng ấm truyền đến làm toàn thân như mềm nhũn chỉ có thể dựa vào nam nhân trước mặt, đây là lần đầu tiên trong đời nàng cảm nhận tâm hồn bình yên đến như vậy, chỉ cần có hắn bên cạnh nàng không cần phải lo gì cả, thật vui vẻ sống trên đời.

- Ân tình của công tử đời này Y Tiên không cách nào báo đáp hết.

- Vậy thì lấy thân báo đáp được không?

- Thân thể của Y Tiên từ khi rời tông môn đã là của công tử.

Từ ngày hôn ước được quyết định ở Bạch vân môn thì nàng đã đoán được đời này của mình sẽ không thoát khỏi nam nhân bên cạnh.

- Ta không muốn cơ thể nàng, ta muốn một Y Tiên hoàng chính, một Y Tiên biết nói, biết cười, biết suy nghĩ cho người khác.

- Tiểu nữ...

- Ta sẽ không ép nàng, ta sẽ chờ đợi, ta tin có một ngày nàng sẽ chấp nhận tình cảm chân thành của ta.

Y Tiên khẽ cuối đầu, nàng không dám đối diện với ánh mắt kiên quyết kia.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng của nàng khoe miệng khẽ cong lên, khuôn mặt xuất hiện nụ cười mừng nguyện, bây giờ nàng đang do dự chứng tỏ trong lòng nàng đã có hình bóng của hắn chỉ cần kiên trì theo lời Bác tần công thêm vài lần đến lúc đó cho dù là thành trì, đồng bằng hay đồi núi tất cả đều thuộc về Lý Thiên Hành.

- Tiên nhi tạm thời nàng khoan hãy tu luyện, đợi đến khi chuyển tới biệt viện ta sẽ tạo điều kiện thích hợp nhất cho nàng.

Y Tiên gật đầu, nàng đặt tiên thạch vào lòng bàn tay hắn.

- Thứ này để ở chỗ của công tử sẽ an toàn hơn.

- Nàng không sợ ta lấy đi sao?

- Nếu công tử muốn giữ lấy thì đã không nói cho tiểu nữ biết.

- Thứ quý trọng như thế này nàng cũng có thể giao cho ta, xem ra địa vị của ta ở trong lòng nàng cũng không thấp.

Lý Thiên Hành khẽ nói giống như chỉ để cho mình hắn nghe, hắn thu lấy tiên thạch sao đó lấy ra một bình ngọc đưa cho nàng.

- Đây là kiện thể đan ta vừa luyện chế, nàng ở Bạch phủ phải biết tự chăm sóc bản thân có gì cần thì đến học viện tìm ta hiểu không?

- Tiểu nữ biết.

Lý Thiên Hành cùng nàng trò chuyện thêm một lúc tranh thủ cơ hội bồi đắp tình cảm sao đó hưng phấn rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Hàn gia

Bên trong Vạn bảo các Ngọc Mị nửa nằm nửa ngồi trên giường, bộ dáng lười biếng nhìn quyển đơn thư trong tay, ánh mắt nàng thỉnh thoảng lóe lên, vẻ mặt mơ màng lúc vui lúc hờn.

- Tiểu thư có thư của các chủ.

- Đưa ta xem.

Ngọc Mị nhận bức thư, ngọc thủ khẽ điểm, từng chữ viết dần dần hiện lên, sao khi xem qua nội dung bên trong vẻ mặt yêu mị trở nên lạnh lùng, bên trong đôi mắt xinh đẹp ẩn chứa hàn quang lạnh đến thấu xương.

- Hàn gia từ bao giờ lại lớn gan đến như vậy?

- Tiểu thư có chuyện gì sao?

- Lão xem đi.

Tổng Tiền cung kính nhận lấy bức thư, lão vừa xem xong vẻ mặt cũng trở nên kinh ngạc, bên trong ghi rõ lần trước Ngọc Mị bị ám sát là do Hàn gia đứng phía sau chủ mưu.

- Tổng lão chuyện này lão thấy thế nào?

- Chuyện lần này quan hệ không nhỏ Hàn gia dù sao cũng là đại gia tộc ở đế đô, lão nô nghĩ nên để các chủ giải quyết mọi chuyện.

- Chỉ là một đại gia tộc mà thôi, đợi người ở Đông hoàng đến ta sẽ cho bọn chúng biết động vào vạn bảo các là sai lầm ngu xuẩn đến mức nào.

- Tiểu thư lão nô thấy chuyện này có chút không ổn, Hàn Kiếm mặt dù là thiên tài hiếm có nhưng Hàn lão đầu sẽ không vì một tiểu bối mà động vào chúng ta, hơn nữa cái chết của Hàn Kiếm lại không liên quan đến chúng ta.

- Ý lão muốn nói có người nhân cơ hội giá họa cho Hàn gia?

- Đây chỉ là suy đoán của lão nô, tiểu thư nên đợi các chủ tra xét rõ ràng hãy hành động.

- Ta biết phải làm sao.

Ngọc Mị nhìn về phía đế đô, ánh mắt liên tục biến đổi hàn quang bên trong đôi mắt đã thu lại vài phần.

- Chuyện Lý Thiên Hành nhờ lão đã làm đến đâu rồi?

- Lão nô đã chọn được một biệt viện thích hợp ở gần hoàng gia học viện.

- Vậy còn chỗ của ta?

- Biệt viện của tiểu thư ở đối diện với Lý công tử.

- Lão phái người mua hết toàn bộ biệt viện xung quanh trong vòng 10 dặm, trưng thu làm phân nhánh của vạn bảo các.

- Tiểu thư làm vậy lỡ như bị sự tôn của hán nghi ngờ thì sao?

- Cho dù lão đầu đó biết thì đã sao? đệ tử của lão ở đây sớm muộn gì lão cũng phải lộ mặt.

Đúng lúc này bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

- Tổng lão Lý công tử có chuyện muốn gặp ngài.

- Các người tiếp đãi hân cho thật tốt, ta sẽ lập tức ra ngay.

Ngọc Mị vừa nghe tin về mặt thoát hiểm vui mừng, liền cầm lấy quyển đơn thư rồi đi, nàng vừa đi tới cửa phòng đột nhiên ngừng lại, đôi mắt đảo một vòng qua cơ thể, mày ngọc khẽ nhíu.

- Tổng lão dẫn hân đi tới đồ thạch phùng trước sao đó hãy đưa tới đơn thất.

- Lão nô tuân lệnh.

Lý Thiên Hành ngồi đợi một lúc thì nhìn thấy Tổng hồ li xuất hiện về mặt tươi cười đi tới.

- Tổng lão ca hôm nay có chuyện vui sao?

- Đúng vậy, đúng vậy nhìn thấy đệ lão ca thật sự rất vui mừng.

- Tiểu đệ cũng vậy, vừa nhìn thấy lão ca bình cảnh như muốn đột phá thật sự quá thần kì.

- Đi, chúng ta đến đồ thạch phùng lão ca đã chọn riêng cho đệ mấy khối đồ thạch đảm bảo sẽ làm đệ hài lòng.

Lý Thiên Hành nhìn lão rồi đi liền ngăn lại.

- Lão ca khoang đi đã, chuyện hôm trước đệ nhờ không biết như thế nào rồi?

- Chuyện gì?

- Chính là chuyện mua nhà không lẽ lão ca quên rồi sao?

Tổng Tiền nghe hân nói khẽ vỗ đầu một cái, bộ dáng giống như vừa mới nhớ ra điều gì.

- Mấy hôm nay ta lo chuẩn bị cho đấu giá hội nên quên mất.

- Nếu lão ca đã bận như vậy hay là để tiểu đệ tự mình tìm cũng được.

Nếu không phải hân sợ cò nhà chặt chém thì cũng không nhờ lão hồ li làm gì.

Tổng lão nhìn về mặt của hân liền mỉm cười vỗ vai.

- Chuyện của đệ nhờ lão ca làm sao có thể quên được, biệt viện của tiểu đệ ta đã giải quyết xong đợi lát nữa lão ca sẽ cho người dẫn đệ đi xem thử.

- Vậy tiểu đệ xin đa tạ lão ca.

Lý Thiên Hành giải quyết xong chuyện nhà ở tâm tình trở nên thoải mái, theo Tổng Tiền đi đến đồ thạch phùng, hân đi vài vòng bên trong chỉ chọn được vài khối đồ thạch, về mặt có chút thất vọng.

- Xem ra lần này không có hàng nóng, không lẽ nhân phẩm của ta bị lão đầu tử ảnh hưởng sao?

Hân nhớ lại tính cách vô sỉ, bất chấp, chuyên thả thính của lão sư phụ trong lòng càng khẳng định nhất định là bị lão ảnh hưởng.

Tổng Tiền cầm lấy túi trữ vật thần thức đảo qua một lần sắc mặt có chút kinh ngạc.

- Tiểu Lý chỉ có nhiều đây thôi sao?

Lý Thiên Hành nghe lão hỏi miễn cưỡng gật đầu, khuôn mặt cố nở một nụ cười.

- Có lẽ số của đệ hôm nay không được tốt, không thể tìm được thứ gì cho sư tôn.

- Nếu ở đây không có lão ca sẽ dẫn đệ đi chỗ khác tìm.

Hân theo lão tiến vào bên trong nhà kho, Lý Thiên Hành vừa đảo mắt qua liền nhìn thấy có mấy khối đồ thạch nằm ở một góc riêng biệt, hình thù kì lạ, có to có nhỏ, có tròn có méo.

- Tiểu Lý đây là mấy khối đồ thạch lão ca đã lựa chọn theo yêu cầu của đệ, không biết có được không?

Lý Thiên Hành nhìn mấy chục khối đồ thạch trước mắt trong lòng khẽ động.

- Lão hồ li này ngay từ đầu đã chuẩn bị đồ thạch ở đây, sao còn dẫn lão tử tới thạch phùng?

Hân càng nghĩ càng thấy không đúng liền dùng thần thức quét qua mấy lần nhưng không phát hiện được gì.

- Sư phụ có cảm nhận được gì không?

- Tiểu tử yên tâm đi chỉ cần có bồn tọa ở bên cạnh, không ai có thể làm gì được người.

Biết ngay là lão già này không dùng được, chỉ còn cách tự lực cánh sinh vậy, Lý Thiên Hành bắt đầu dùng tử sắc linh khí cảm ứng xung quanh rất nhanh phát hiện được một tiêu.

- Tiểu tử thứ này không tệ có thể mua được, còn thứ này, thứ này nữa...

Hắn dựa theo lời chỉ dẫn của lão bắt đầu chạy đông chạy tây, chạy loạn khắp phòng đồ thạch nơi nào cũng có dấu chân của hắn.

- Thì ra trên đời này không chỉ có nữ nhân mới thích mua sắm.

Lý Thiên Hành chạy được một lúc trong túi trữ vật của hắn đã hơn 200 khối đồ thạch, hắn đi tới chỗ của Tổng Tiền thì linh lực bên trong cơ thể chỉ còn hơn 3 phần.

- Tiểu Lý chọn xong rồi sao?

Tổng Tiền nhận lấy túi trữ vật, lão vừa đưa thần thức vào sắc mặt có chút kinh ngạc.

- Đệ muốn mua hết bao nhiêu đây sao?

- Đúng vậy, đây là ý của sư phụ đệ.

- Được rồi đợi ta cho người tính toán xong sẽ thông báo cho đệ, bây giờ chúng ta đi thôi.

- Đi đâu?

- Đan thất, trong lúc đệ đang chọn lựa đồ thạch, Ngọc Mị tiểu thư đã cho người đến mời.

Hắn nghe lão nói mơ hồ đoán ra được chân tướng, lão đầu này chắc là cố ý đưa hắn đi lòng vòng để yêu nữ kia có thời gian chuẩn bị.

Lý Thiên Hành vừa tiến vào đan thất, ánh mắt liếc nhìn bốn phía, thần thư quét khắp tứ phương.

- Lý công tử.

Ngọc Mị vừa thấy hắn tiến vào liền đứng lên chào đón, nàng nhìn hắn đứng ngoài cửa quan sát, giọng nói mang chút hơn dỗi.

- Công tử đang nhìn thứ gì vậy?

- Không có, ta...

Lý Thiên Hành cứng họng nhìn nữ nhân trước mặt, nàng vận một bộ tử sắc y phục ôm sát người hiện lên đường cong mềm mại, váy xẻ hơn đùi, ngực lộ hơn nữa, tóc thả hơn vai phiêu dạt trong gió, môi hồng má hồng, mắt phượng mi cong, vừa kín vừa hở, vừa quyến rũ lại còn thanh nhã không hiểu sao trên đời lại có mỹ nữ bậc này.

- Tên gốc nào lại đem yêu nữ này vào tứ đại mỹ nữ vương thành vậy? đúng là không biết nhìn hàng.

Dưới ánh mắt lạnh lùng của nữ nhân trước mặt này hoàn toàn vượt hơn so với hai vị lão sư Hàn Tuyết, Như Nguyệt.

Ngọc Mị nhìn vẻ mặt thất thần của hắn, đôi môi khẽ cong lên, gương mặt quyến rũ hiện lên nụ cười yêu mị, ánh mắt ẩn hiện kiêu ngạo, cho dù là đế đô hay Kim tước không ai có thể so với Ngọc Mị nàng.

- Lý công tử không sao chứ?

- À, ta không sao, chỉ là có chút không kiềm chế được... à ý của ta là hôm nay Ngọc Mị tiểu thư giống như tiên nữ trên tiên giới.

Lý Thiên Hành càng nói càng loạn, hắn phải lập tức vận tử hà thần công để ổn định lại tiểu huyệt.

- Chẳng lẽ ngày thường Ngọc mị không xin đẹp sao?

Nàng vừa nói vừa tiến lại bên cạnh hắn, mỗi bước chân đều làm cho thân thể đứng đưa, kiều đồn ẩn hiện, ngọc phong nhảy múa.

- Ngọc Mị tiểu thư như minh nguyệt giữa đêm cho dù là ngàn vạn lưu tinh cùng lúc tỏa sáng cũng sẽ bị tiểu thư làm cho phai mờ.

- Thật sao?

- Tất nhiên, tại hạ trước nay chưa từng lừa gạt người khác mỗi lời mỗi chữ đều có thiên địa chứng giám.

Lần này hẳn thật sự không nói xạo, cho dù toàn bộ nữ nhân bên trong vương thành xếp hàng cho hắn chọn thì hẳn nhất định chọn nàng đầu tiên, tất nhiên là không tính mấy vị tỳ nữ tương lai trong đó.

- Nếu có thể chọn hết thì càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Linh tuyến

- Nếu công tử thích thì mỗi ngày Ngọc Mị sẽ mặt cho công tử xem.

- Tiên tử đã có lòng tại hạ cũng không thể từ chối.

- Tiểu nữ vừa tìm được một quyển kì thư đúng lúc công tử ở đây nên mạo muội mời công tử đến, công tử không trách tiểu nữ đó chứ?

- Chỉ cần tiên tử lên tiếng cho dù là Hoành Đoạn sơn mạch tại hạ cũng sẽ tiến vào.

Ngọc Mị che miệng cười khẽ, nàng ném cho hắn một cái mị nhãn sao đó tiến lại lấy quyển kì thư.

Lý Thiên Hành chính khí đứng một bên, ánh mắt lén liếc phía sao nàng.

- Kích cỡ như thế e là chỉ có Như Nguyệt lão sư mới có thể ứng phó.

Ngọc Mị mở quyển kì thư sao đó lật ra vài trang, ngọc thủ chỉ vào một chỗ bên trong.

- Công tử xem thứ này.

Lý Thiên Hành vừa đến gần nàng liền nhớ đến mùi hương kì lạ kia, chỉ dám đứng cách nàng một thước, ánh mắt vừa nhìn vào thứ bên trong kì thư, sắc mặt trở nên cứng ngắt.

- Ly hỏa tam thức.

- Đúng vậy, đây là một phương pháp luyện đan có thể gia tăng tỷ lệ thành đan lên 5 phần, tiết là bí thuật này đã bị thất truyền, đan thư chỉ lưu lại được một phần.

Hắn nhìn ánh mắt chờ mong của nàng nhất thời không biết làm sao, nếu là thiên địa linh hóa thì hẳn còn chém được một chút, Ly hỏa tam thức này đến hôm nay hẳn mới biết thứ này có tồn tại trên đời.

- Ly hỏa tam thức này chỉ là một tiểu thuật mà thôi không có gì khó.

- Sư phụ biết thứ này sao?

- Lúc ta còn ở phạm giới thứ này dùng đầy đường.

Lý Thiên Hành chợt nhớ ra lão đầu từ nhà mình từng sống qua thời đại khủng long cho dù cổ thư có cũ đến mức nào đi nữa cũng không thể cũ qua lão được.

- Sư phụ Ly hỏa tam thức này phải luyện như thế nào?

- Người chỉ cần nói theo ta là được.

Ngọc Mị đứng một bên nhìn hắn thất thần, mảy ngọc khẽ nhiu lại.

- Lý công tử hay là chúng ta đổi sang vấn đề khác được không?

- Không cần, Ly hỏa tam thức này thật ra cũng không khó luyện.

Lý Thiên Hành hít sâu một hơi, vận công điều khí bắt đầu thi triển trăm phong quyết.

Ngọc Mị nhìn bộ dáng tự tin của nam nhân trước mặt trong lòng có chút hoài nghi, nàng đứng một bên cẩn thận lắng nghe về mặt dần biến đổi từ nghi ngờ chuyển sang kinh ngạc, ánh mắt nhìn Lý Thiên Hành sáng thêm vài phần.

Lý Thiên Hành đột nhiên ngừng lại, về mặt có chút khó coi.

- Công tử không sao chứ?

Ngọc Mị tiến lại bên cạnh, ánh mắt tràn đầy quan tâm.

- Ta không sao, Ngọc Mị tiên tử đột nhiên tại hạ nhớ ra có chuyện gấp phải giải quyết, xin tiên tử thứ lỗi.

- Nếu công tử gặp khó khăn có thể đến nhờ tiểu nữ.

- Đa tạ tiên tử.

Lý Thiên Hành rời đi, hắn vừa tiến ra đại sảnh lập tức tìm Tổng hồ li để thanh toán đồ thạch.

- Tiểu Lý sao lần này lại rời đi nhanh như vậy? lại có chuyện gấp nữa sao?

- Đúng vậy, đệ đột nhiên nhớ ra còn có chuyện gấp phải giải quyết, không biết số đồ thạch kia như thế nào rồi?

- Ta vừa mới tính xong, tổng cộng 50 vạn thượng phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành lấy kim thẻ ra quẹt, bên trong chỉ còn lại hơn 20 vạn thượng phẩm linh thạch.

- Đệ cứ cầm lấy số đồ thạch này đi sao này đến thanh toán cũng được.

- Như vậy có ảnh hưởng đến lão ca không?

- Ha ha không sao nếu đệ dám giặt nợ, lão ca sẽ lấy hai viên lục phẩm đan dược để thanh toán.

Lý Thiên Hành nhớ ra lúc trước đã đưa cho Ngọc Mị hai viên đan dược, giá trị của chúng hơn xa 50 vạn thượng phẩm linh thạch.

- Vậy tiểu đệ xin đa tạ.

Lý Thiên Hành rời khỏi vạn bảo các, chạy một mạch về hoàng gia học viện, hắn vừa tiến vào thần đồ đột nhiên bị một phản lực đánh bật trở ra, Lý Thiên Hành trở lại căn phòng cảm giác toàn thân đau nhói, vừa rồi đúng là ăn một cú không nhẹ.

- Là tên nào không biết sống chết chạy đến động của lão tử gây chuyện?

Hắn tiến vào giới chỉ thả ra một tia thần thức quan sát xung quanh, bên trong hang động có hai luồng ánh sáng đang di chuyển một đen một vàng, thỉnh thoảng lại va chạm vào nhau làm cho đất đá tán loạn, khói bụi mù mịt khiến hắn nhìn hoa cả mắt.

- Bằng điều.

Lý Thiên Hành dùng thần thức quét qua một lần, ánh mắt kinh ngạc nhìn cái bóng màu vàng kia, bằng điều là một nhánh của hậu duệ thần thú côn bằng, một trong những loài phi cầm có sức chiến đấu mạnh nhất đại lục viễn cổ cũng vì vậy mà bị nhân loại đuổi tận giết tuyệt đến nỗi phải trốn vào sách đỏ nằm bên cạnh Hoàng kim dực sư.

- ẦM...

Đúng lúc này hai bóng đen tách ra dừng lại trên không trung, ánh mắt khóa chặt đối phương, bằng điều hét lên một tiếng âm thanh chấn đến làm rung chuyển toàn bộ hang động, hai cánh vỗ liên tục phát ra từng trận cuồng phong, thân hình như lưu tinh lao thẳng tới hắc sắc phi ưng.

- ẦM... ẦM... ẦM...

Hai bên vừa va chạm được vài lần tiểu hắc đã bị bằng điều đánh bật ra bên ngoài nhanh chóng rơi xuống thế hạ phong.

Lý Thiên Hành dùng thần thức câu thông với tiểu hắc tìm cơ hội ra tay, khi bằng điều hét lên khí tức trên thân gia tăng thêm 5 phần đây là thiên phú Bằng nội, sao khi sử dụng sẽ rơi vào trạng thái điên cuồng, tàn sát tứ phương.

Hắc sắc phi ưng liên tục né tránh tìm cách thoát ra bên ngoài, hai bên vừa giao chiến vừa tiến lại gần cửa hang.

- Tiểu hắc chạy.

Hắc sắc phi ưng hét lên một tiếng lao thẳng ra bên ngoài, bằng điều nhanh chóng đuổi theo đột nhiên một mảnh lưới kim sắc từ trên trời phủ xuống bao lấy Bằng điều.

- Cũng may là tiểu tử này chưa tiến vào lục cấp.

Lý Thiên Hành dùng kim tơ trói tiểu tử kia lại sao đó ném vào giới chỉ, ánh mắt đảo qua tiểu hắc, bộ lông trên thân đã mất đi mấy phần tiểu tử này vốn đã xấu bây giờ lại còn xấu hơn, hắn tìm một kiện ngũ phẩm linh quả chữa thương ném cho tiểu hắc sao đó tiến ra hang động.

Bên trên bầu trời xuất hiện hai đám mây lớn bay lơ lửng một vàng một đen, hắn nhìn từng con hắc sắc phi ưng rơi xuống rõ ràng là bảy bằng điều chiếm thượng phong, cho dù mấy vạn phi ưng cũng không có khả năng đánh lại mấy ngàn bằng điều, hai bên chẳng khác nào cừu với sói, có nhiều cừu hơn nữa cũng vô dụng nếu như không có mấy chục con lục cấp ưng vương chỉ huy có lẽ đã sớm tan nát.

- Khoang đã nếu như bọn ưng vương đều ở đây vậy không phải hang động sẽ trống không sao?

Lý Thiên Hành nghĩ đến đây hai mắt lóe sáng lập tức lôi tiểu hắc chạy đi, hai người bay vòng một đường tới ngọn núi ưng vương, lúc này chỉ còn lại mười mấy con ngũ cấp phi ưng đứng bên ngoài canh gác.

- Đúng là trời cũng giúp lão tử.

Tiểu hắc đáp xuống trước cửa động hét lên một tiếng, phi ưng hai bên đều tránh sang một bên, Lý Thiên Hành dùng thần thư quét qua hang động một lần, bên trong vẫn còn một con lục cấp phi ưng.

- Tại sao tên này lại còn ở đây?

Ánh mắt hắn nhìn bảy phi ưng đang đánh nhau trên trời nếu như không giải quyết nhanh chóng đợi đến khi ưng vương về tổ sẽ không còn cơ hội.

- Không ngờ trên đời này lại có một tên đê tiện, vô sỉ, hèn hạ, bi ối, hạ lưu... như vậy, huynh đệ ở bên ngoài tử chiến còn bản thân lại trốn ở đây.

Hắn nhìn mấy con bằng điều đang 1 vs 10, trong đầu lóe lên một chủ ý, bắt đầu câu thông với tiểu Hắc.

Tiểu hắc tiến lại trước cửa động tiến vào tư thế sẵn sàng chiến đấu, đôi cánh khổng lồ vừa giơ lên cát, đá xung quanh bay tán loạn, một vật thể màu vàng không xác định bị cuốn vào bên trong hang động.

Lý Thiên Hành dùng thần thức dò xét vài lần sao đó tiến ra bên ngoài, ánh mắt đảo một vòng xung quanh.

- Tại sao bọn này lại đào hang sâu như vậy?

Hắn lần theo thông đạo tiến vào bên trong, thần thư liên tục quét, Lý Thiên Hành đi được một lúc thì phía trước truyền đến từng tia sáng lấp lánh.

- Sao trong này lại có ánh sáng?

Hắn cẩn thận tiến lại phía tia sáng, Lý Thiên Hành vừa nhìn thấy cảnh vật trước mặt toàn thân bất động đứng yên một chỗ, hai mắt tròn trố, hô hấp dồn dập, nhìn tim liên tục gia tốc như muốn nổ tung.

- Đây... đây làm sao có thể?

Trước mặt hắn là một vùng rộng hơn ngàn trượng, trong thấp ngoài cao giống như một chiếc chảo khổng lồ, xung quanh có hơn mấy vạn gốc linh quả, ở giữa là một hồ nước rộng gần 100 trượng, mặt hồ lung linh huyền ảo, tia sáng lúc này chính là từ bên dưới cái hồ này phát ra.

- Tiểu tử nhân phẩm cũng không tệ ngay cả linh tuyến cũng có thể tìm được.

Lý Thiên Hành nhìn hồ lớn phía trước, ánh mắt lấp lánh như nước trong hồ.

- Sự phụ trên đời này thật sự có nhiều linh tuyến đến như vậy sao?

- Bên ngoài thì ta không biết nhưng mấy ngàn vạn năm trước ta vô tình gặp được một cái lớn gấp đôi cái này.

- Còn có cái lớn gấp đôi?

Hắn nghe lão nói trong lòng có chút cảnh giác.

- Không lẽ lão đầu tử lên học trăm phong quyết?

Mỗi một giọt linh tuyến còn trân quý hơn so với một viên cực phẩm linh thạch, hồ nước trước mặt rộng hơn 100 trượng, sâu ít nhất mấy chục trượng, tính ra chứa hơn 300000m³ linh tuyến, nếu đem toàn bộ đổi ra linh thạch nói không chừng có thể mua được cả một đế quốc.

- Éc...

Đúng lúc này một bóng đen lao đến, Lý Thiên Hành chỉ cảm thấy một cỗ khí thế bá đạo như thái sơn ập tới, lúc hắn mở mắt ra thì đã xuất hiện bên trong giới chỉ.

- Hù thật nguy hiểm mém chút là tiêu rồi.

Lý Thiên Hành kiểm tra thân thể vài lần cũng mai vẫn còn vẫn còn nguyên vẹn, mai mất lần này hẳn ở bên trong thần đồ nếu như ở bên ngoài không chừng đã xuyên việt lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Nhà mới

- Tiểu tử nếu như là ở bên ngoài thần đồ nói không chừng người đã nhất bước phi thăng, không cần tu luyện nữa.

Hắn vừa nghĩ lại chuyện lúc nãy toàn thân ướt đầm mồ hôi, lần này bản thân đã phạm vào một sai lầm chí mạng, rõ ràng biết bên trong có một lực cấp yêu thú lại không có sự phòng bị, tinh thần chỉ tập trung vào linh tuyến trước mắt, lòng tham che mờ lý trí.

- Lần này là sơ xuất của đệ tử.

Lý Thiên Hành nhìn lão sư phụ yên lặng trên không trung, bàn tay khẽ động kim sắc linh tơ xuất hiện trước mặt, một bóng vàng từ trong giới chỉ lao ra, hắn đưa một tia thần thức ra bên ngoài quan sát nhìn thấy trên hồ nước hai bóng ảnh một đen một vàng đang va chạm nhau.

- Đường đường là một lực cấp yêu thú lại đi đánh lén kim đan cảnh đứng là vô sỉ không ai bằng.

Lý Thiên Hành vận ẩn thân thuật chạy đi thu lấy linh quả, thần thư quét qua một lần phát hiện mấy góc linh quả cao cấp đều nằm bên cạnh linh tuyến lập tức vận di lãng chỉ thuật tiến đến phía dưới chỉ cần tên nào cản đường sẽ bị hắn đưa vào giới chỉ.

Trên không hai yêu thú vẫn đang va chạm kịch liệt, tuy phi ưng có đẳng cấp cao hơn cũng không thể áp chế được bằng điều, hai bên tạm thời ngang tài ngang sức.

- Éc... Éc... Éc...

- Tên này đang dùng ung nộ sao?

Đúng lúc này hơn chục con ngũ cấp phi ưng từ bên ngoài tiến vào dẫn đầu chính là tiểu hắc, phi ưng vừa nhìn thấy bằng điều lập tức lao vào tấn công, nhất thời bằng điều rơi xuống thế hạ phong.

- Không ngờ mấy tên này cũng biết đánh hội đồng.

Hắn nhìn bằng điều sắp không chống cự nổi liền ra lệnh cho tiểu hắc phá đám còn bản thân nhanh chóng thu lấy linh dược.

- Ý... không ngờ bên dưới linh tuyến lại có linh thảo.

Thần niệm vừa động, một bóng đen từ bên trong giới chỉ lao xuống hồ, Lý Thiên Hành tiếp tục công việc của mình, chỉ trong vòng vài phút hắn đã thu gần trăm gốc lục phẩm linh quả còn có mấy gốc đạt đến thất phẩm, đột nhiên một luồng khí tức nguy hiểm ập đến hắn lập tức dùng di lãng chỉ thuật trốn đi, Lý Thiên Hành biến ảnh ba lần vẫn không thoát khỏi khí tức nguy hiểm kia liền vận dụng nhất niệm hành không.

- Để xem làm sao người tìm được lão tử.

Lý Thiên Hành biến ảnh thêm vài lần vẫn không thoát khỏi khí tức nguy hiểm kia dứt khoát trốn vào trong giới chỉ.

- Sư phụ bộ thân pháp này của người hình như không có hiệu quả cho lắm?

- Nơi này chỉ rộng hơn ngàn trượng làm sao có thể trốn được thần thức của lực cấp yêu thú?

- Không thể nào, thần thức của đệ tử cũng chỉ hơn vài trượng mà thôi.

- Tu vi kim đan kì của người có thể so với lực cấp yêu thú sao?

Hắn nghe lão nói lại không cho là đúng, lực cấp cũng chỉ cách hắn có ba bậc làm sao lại hơn nhiều đến như vậy?

Lý Thiên Hành thả một tia thần thức ra bên ngoài dò xét, bên trên giới chỉ xuất hiện một con phi ưng, đôi mắt đỏ rực đang liếc nhìn xung quanh, phi ưng

quan sát một lúc liền bay lên không trung tiếp tục tấn công bằng điều.

Bằng điều bị mười mấy con phi ưng đánh hội đồng, toàn thân đều là thương tích nhưng đôi mắt vẫn hùng hực khí thế, càng đánh càng hăng, phi ưng tuy chiếm ưu thế nhưng cũng chỉ dám bay xung quanh tìm cơ hội để công kích.

- Xem ra tên bằng điều này sắp hết thuốc, lão tử phải nhanh chóng tìm cách chuồn mới được.

Lý Thiên Hành liên lạc với tiểu ngư khi vừa bắt được tín hiệu về mặt lập tức biến đổi.

- Ta khát, sao tiểu tử này lại lên bờ rồi.

Hắn tiến ra bên ngoài, ánh mắt nhìn sang khu vực đối diện cách đó mấy trăm trượng có một cái tổ chim to đùng bên cạnh chính là tiểu đệ của hắn.

- Tại sao lão tử lại quên mất tên này thích ăn mặn nhỉ?

Tiểu ngư từ trong tổ chim bò ra trong miệng còn ngậm theo một cái trứng sao đó phóng thẳng xuống hồ một lúc sao đã xuất hiện trước mặt Lý Thiên Hành.

- Không tệ, không tệ lần này tiểu tử người làm rất tốt, đợi đến khi trở về ta nhất định sẽ tăng lương cho người.

Lý Thiên Hành vừa liếc qua quả trứng to như bánh xe bò trước mặt liền biết không phải hàng thường, bên ngoài trứng có màu vàng kim phát ra ánh sáng mờ nhạt, hắn dùng tay gõ vào cảm giác chẳng khác gì kim loại.

- Đây chắc là trứng của ưng vương.

Hắn thu quả trứng vào bên trong giới chỉ, ánh mắt hài lòng nhìn tiểu ngư.

- Tốt lắm còn linh dược của ta đâu?

Tiểu ngư nghe hắn hỏi đôi mắt đo lớn đảo qua một vòng lập tức phóng xuống linh tuyến.

Lý Thiên Hành vừa nhìn liền biết tiểu tử này chỉ để ý cái tổ chim kia còn lời nói của hắn nghe hay không cũng chẳng sao, đột nhiên hắn cảm nhận được một luồng khí tức khủng bố ập đến lập tức trốn vào bên trong giới chỉ.

- Cũng may là lão tử nhanh chân.

- Éc...

Lý Thiên Hành nhìn con phi ưng bên ngoài vẫn không bay đi, miệng liên tục la hét, đôi mắt đỏ như lòng đèn bây giờ chẳng khác gì hồ máu, hai cánh không liên tục vỗ xuống, cuồng phong gào thét, mấy trăm gốc linh dược bên dưới đều bị cuốn bay đi.

- Lão tử chỉ đào có mấy gốc linh quả có cần làm quá như vậy không?

- Tiểu tử quả trứng lúc nãy người lấy không chừng là của con yêu thú này.

Lý Thiên Hành nhìn quả trứng bên cạnh lại nhìn con phi ưng đang nổi điên ngoài kia, hắn chợt hiểu ra con phi ưng này vì muốn bảo vệ mấy quả trứng nên mới không đi ra bên ngoài.

Bên ngoài giới chỉ phi ưng vẫn tiếp tục vỗ cánh, từng gốc linh dược bị cuồng phong cuốn đi, đôi mắt vẫn tiếp tục tìm kiếm xung quanh, đột nhiên một luồng ánh sáng màu vàng từ bên trên trời giáng xuống đánh thẳng vào lưng hắc ưng.

- Éc...

Phi ưng bị trúng một đòn bất ngờ thân hình lao đi như tên bắn đập vào vách núi bên cạnh, đôi cánh xụi lơ hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, hai mắt phi ưng vẫn nhìn chăm chăm vào chỗ của chiếc giới chỉ.

Sao khi lục cấp phi ưng lao đi bằng điều không còn bị kiềm chế nhanh chóng đánh gục hơn chục con ngũ cấp phi ưng sao đó lao đến tấn công lục cấp phi ưng, bằng điều nhìn đối phương trúng đòn liền hét lên một tiếng, thân hình to lớn như lưu tinh lao xuống, đột nhiên một mảnh lưới kim sắc hiện ra chắn phía trên phi ưng, bằng điều vừa lao xuống lập tức bị mảnh lưới tóm lấy.

Lý Thiên Hành dùng kim tơ trói lại tên bạo động này ném vào bên trong giới chỉ, hắn đi đến trước mặt phi ưng, ý niệm vừa động một quả trứng kim sắc xuất hiện.

- Tiểu hắc.

Tiểu Hắc vừa nghe hắn gọi liền từ trên mặt đất ngóc đầu dậy chạy đến, lúc này tiểu tử này biết không đánh lại bằng điều liền giả chết nằm trên đất, đây là một trong những chiêu thức cơ bản mà tiểu đệ của Lý Thiên Hành phải biết.

- Tiểu hắc nói cho tên này biết nếu chịu thần phục ta thì ta sẽ trả lại quả trứng nếu không ta sẽ hủy ngay lập tức.

Tiểu hắc gật gật đầu sao đó tiến lại bên cạnh lục cấp phi ung.

- ÉC ÉC ỆC ỆC ÉC ÉC ỆC ỆC...

Lục cấp phi ung nhìn kim trướng phía trước đôi mắt đỏ ngầu kia lại xuất hiện một tia ôn nhu đến kì lạ, một lúc sao nó rên lên một tiếng cuối đầu trước dâm uy của Lý Thiên Hành.

Lý Thiên Hành thi triển linh hồn khế ước xong trong lòng vô cùng hưng phấn sao này hẳn có thể tùy ý vào đây để hái linh quả, lấy linh tuyến, hẳn thu mười mấy xác phi ung bên cạnh sao đó gọi tiểu ngư tiến vào giới chỉ, tiểu hắc an ủi lục cấp phi ung mấy tiếng liền ngậm giới chỉ vỗ cánh bay đi.

- Tiểu tử lúc này con phi ung đó muốn giết người tại sao người lại cứu nó?

- Nếu đệ tử không ra tay thì bây giờ làm sao có một tiểu đệ lục cấp yêu thú hơn nữa còn là phi cầm yêu thú.

- Người thật sự vì nguyên nhân này mà cứu nó sao?

- Sư phụ ý người là sao? Đệ tử không hiểu?

- Người phải biết đây là Phong Vân đại lục nếu người đã sống ở đây thì phải chấp nhận quy tắc tàn khốc ở nơi này, hôm nay tiểu tử người làm như vậy nhất định sẽ tạo ra chấp niệm trong lòng, người có chắc là sao này sẽ không giết bất kì một con yêu thú nào hay không? sẽ không giết ai hay không? tiền lộ vô tận thân mang quá nhiều chấp niệm làm sao có thể tiến xa được?

Hắn suy nghĩ từng lời lão nói, ánh mắt nhìn bằng điều nằm trên đất.

- Nếu ta không có tình cảm thì chẳng khác gì con bằng điều kia, ngay cả một con phi ung cũng bắt chấp bảo vệ con mình như vậy ta chẳng phải không bằng cả cầm thú sao? như vậy ta còn lấy tên Lý Thiên Hành để làm gì? Lý Thiên Hành chính là Lý Thiên Hành, lão đầu tử là lão đầu tử, tiền lộ vô tận đâu chỉ có một đường đi, tại sao ta phải đi nhờ con đường của người khác? thật tức cười.

Lý Thiên Hành nghĩ đến đây cảm thấy ý niệm thông suốt, ánh mắt kiên định nhìn về tương lai phía trước.

Sáng hôm sao người của Vạn bảo các đến thông báo đã tìm được biệt viện, Lý Thiên Hành đi đến Bạch phủ nói cho bọn người Ngọc Thanh sao đó tất cả cùng đi đến biệt viện.

- Lý công tử chính là nơi này.

Lý Thiên Hành nhìn xung quanh, nơi này khá yên tĩnh lại gần với học viện, rất phù hợp với yêu cầu của hắn

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Lòng dạ nữ nhân

- Nơi này cũng không tệ, người trở về thay ta đa tạ Tổng lão ca một tiếng.

Lý Thiên Hành lấy ra mấy viên hạ phẩm linh thạch đưa cho tên bên cạnh sao đó tiến vào bên trong, biệt viện này cũng khá lớn cho dù hắn lấy thêm vài thê tử cũng không thành vấn đề.

- Nơi này sao lại nhỏ như vậy? còn không bằng một góc của Bạch phủ.

Tiểu Linh vừa nhìn một vòng liền bĩu môi, ánh mắt có chút khó chịu.

- Nếu muội không muốn ở, có thể trở về Bạch phủ.

- Ai nói muội không muốn? Muội sẽ ở cùng phòng với Thanh tỷ.

- Không được.

Lý Thiên Hành lập tức phản đối, nếu tiểu nha đầu ở chung với Ngọc Thanh thì hắn còn làm ăn gì nữa.

- Tại sao?

Tiểu Linh mở to đôi mắt ngây thơ nhìn hấn.

- Không lẽ tỷ phu muốn ở chung phòng với Thanh tỷ sao?

- Linh nhi muội đừng nói lung tung có được không.

Ngọc Thanh đứng một bên hai má đỏ ửng trừng mắt biểu muội của mình, nha đầu này đúng là thứ gì cũng dám nói.

- Muội đi thu dọn phòng đây.

Lý Thiên Hành nhìn Ngọc Thanh rồi đi, kế hoạch ăn cơm trước kẻo lần này xem như phá sản, ánh mắt tức giận nhìn tên phá hoại đứng bên cạnh.

- Tỷ phu mất của huynh sao lại đỏ như vậy? chẳng lẽ đêm qua không ngủ được sao? huynh phải chăm sóc cho bản thân thật tốt nếu để xảy ra chuyện gì Thanh tỷ nhất định sẽ rất đau lòng.

Tiểu Linh nói xong liền chạy tới chỗ Y Tiên nắm lấy tay nàng.

- Y Tiên tỷ tỷ chúng ta cũng đi chọn phòng thôi.

Lý Thiên Hành nhìn hai người rồi đi trong lòng dâng lên một cảm giác bất an mãnh liệt.

- Lần này thật sự đã dẫn sói vào nhà.

Hấn thở dài một hơi nhanh chóng tiến vào bên trong tìm một căn phòng, sao khi cùng tiểu nha đầu tranh cãi cuối cùng đưa ra quyết định mỗi người ở một phòng, hấn sẽ ở phòng đầu, kế tiếp là phòng của Tiểu Linh hai phòng cuối đã không còn quan trọng nếu hấn muốn đi tới phòng của Ngọc Thanh nhất định phải đi qua phòng của tiểu nha đầu.

- Không sao, đợi đến khi lão tử thu phục được nha đầu này thì ở phòng nào mà chẳng được.

Lý Thiên Hành suy nghĩ đến đây cảm thấy tinh thần hưng phấn hấn lên, ý niệm thông suốt, hấn nhanh chóng tiến vào giới chỉ biết đâu tìm được cơ hội đột phá kim đan trung kì.

Đế đô.

Bên trong một tòa lâu đài hùng vĩ, một lão già râu tóc bạc trắng đang ngồi ở chủ phòng, hai bên còn có mấy chục lão đầu, sắc mặt mỗi người đều vô cùng khó coi, ánh mắt tức giận nhìn trung niên nam tử đứng giữa phòng.

- Quỳ xuống.

- Quyyyyy... vvvvvvvv...

Lão đầu vừa quát một tiếng, trung niên nam tử hai chân rung rẩy quỳ trên đất.

- Hàn Phi lần này người tự ý điều động ám vệ gây ra chuyện lớn như vậy, người nói xem tội này nên xử thế nào đây?

- Phụ thân mọi chuyện lần này đều là chủ ý của Phi nhi tất cả trách nhiệm Hàn Phi sẽ tự gánh lấy.

- Người gánh nổi sao?

Lão đầu vừa nghe hấn nói hai mắt hùng hực lửa giận.

- Lần này ám sát Ngọc Mị không thành còn để cho Ngọc Linh Lung tìm ra chứng cứ, người nghĩ nữ nhân đó sẽ bỏ qua như vậy sao?

- Tộc trưởng chuyện quan trọng nhất bây giờ là phải tìm cách hòa giải với Vạn bảo các nếu không hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

- Ta đã cho người đi đến vạn bảo các đề dò la tin tức có lẽ cũng sắp trở về.

Đúng lúc này của phòng mở ra một lão đầu từ bên ngoài đi vào, sắc mặt còn khó coi hơn mấy lão ngồi trong phòng.

- Thập tam trưởng lão mọi chuyện thế nào rồi?

- Lúc này ta đã nói chuyện với Ngọc Linh Lung, nàng ta nói muốn hòa giải chuyện này Hàn gia phải đáp ứng 3 điều kiện, thứ nhất giao Hàn Phi cho nàng ta 3 ngày, thứ hai nàng ta muốn 1/10 sản nghiệp Hàn gia ở đế đô, thứ 3 chính là băng liên.

- Không được, băng liên là trấn tộc chi bảo không thể giao cho người ngoài.

- Tứ trưởng lão nói không sai, cho dù có mất một nửa sản nghiệp của Hàn gia cũng không thể giao ra băng liên.
- Đúng vậy nhất định không thể giao ra băng liên.
- IM LẶNG.

Lão tộc trưởng quát một tiếng, ánh mắt âm trầm nhìn thập tam trưởng lão.

- Nếu ta không đồng ý thì sao?
- Ngọc Linh Lung cho chúng ta 1 ngày để suy nghĩ sao một ngày nàng ta muốn đích thân tộc trưởng đến vạn bảo các gặp mặt.
- Được rồi, chuyện này ta tự có cách giải quyết, các người lui xuống hết đi.
- Tộc trưởng băng liên...
- LUI XUỐNG.

Lão đầu nhìn mọi người rời đi, nét mặt yếu đi vài phần.

- Đại ca bây giờ đệ phải làm sao đây?
- Tạm thời chúng ta không nên động đến vạn bảo các.
- Vậy băng liên thì sao?
- Tất nhiên không thể giao băng liên cho nữ nhân đó, ngày mai đệ hãy tìm cách thỏa hiệp với ả cho dù mất thêm hai phần sản nghiệp cũng không thể để mất băng liên.
- Như vậy chẳng phải chúng ta sẽ mất đến ba phần sản nghiệp sao?
- Đợi đến lúc đại nghiệp hoàn thành ta sẽ cho đệ một nửa cái đế đô này.

Hàn lão tổ nghe đại ca mình nói chỉ thờ dài một hơi, ánh mắt có chút không đành lòng.

- Hi vọng Hàn gia không bị mất trong tay hai anh em chúng ta.

Vương thành, vạn bảo các.

Ngọc Mị cầm bức thư trong tay vẻ mặt như mặt trời mới lên vô cùng tươi sáng.

- Lần này Hàn gia không chết cũng bị trọng thương.
- Tiểu thư Hàn gia tuy mất đi một phần sản nghiệp nhưng căn cơ vẫn chưa bị đụng đến, băng liên bọn họ chắc chắn sẽ không chịu giao ra.
- Tổng lão, lão nghĩ sư phụ sẽ dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy sao?

Ngọc Mị nói đến đây trong đầu hiện lên hình bóng ung dung cao quý kia, ánh mắt xinh đẹp không giấu được sự ngưỡng mộ.

- Thật ra sư phụ đã đoán được bọn chúng sẽ không giao băng liên, người làm như vậy chỉ là để bọn người Hàn gia hạ mình cầu xin mà thôi, hơn nữa một khi Hàn Phi rơi vào tay của sư phụ, hắn sẽ được nếm thử mùi vị của ngũ sắc linh trùng.

Tổng Tiền đứng một bên thân thể rung lên một cái, đối với vị chủ gia lão luôn có một cảm giác nguy hiểm khó tả, lần này Hàn Phi rơi vào tay nàng nhất định sống không bằng chết.

- Nếu như các chủ đối phó với Hàn Phi chẳng lẽ không sợ Hàn gia trở mặt?
- Hừ, bọn chúng dám sao?

Ngọc Mị nói đến Hàn gia bên trong đôi mắt xinh đẹp ẩn hiện hàn quang đến lạnh người.

- Nếu như nơi này là Đông hoang thì Hàn gia đã sớm không còn tồn tại trên đời, hơn nữa lần này sư phụ cũng không có ý muốn giết Hàn phi chỉ là cho hắn nếm một ít đau khổ.
- Ý của tiểu thư là...
- Hàn Phi một khi trúng ngũ sắc linh trùng, Hàn gia chỉ có thể cầu cứu sư phụ đến lúc đó người lại có lý do để đưa ra điều kiện với Hàn gia.

Tổng Tiền liên tục gật đầu, trên đời này ngoài vị các chủ kia ra thì không còn ai biết cách giải được ngũ sắc linh trùng.

- Lý Thiên Hành đã chuyển đến biệt viện chưa?

- Sáng nay lão đã cho người đến học viện, có lẽ là bọn họ đang chuyển đến.

- Lần này lão làm rất tốt.

Ngọc Mị vừa nghĩ đến sẽ ở được ở gần nam nhân kia không hiểu sao thân thể có chút nóng lên, hai má ửng đỏ vô cùng mê người, khóe miệng nở nụ cười khó hiểu, có lẽ hôm nay là một trong những ngày vui vẻ nhất của nàng từ khi đến Vương thành.

Lý Thiên Hành tiến vào bên trong giới chỉ, nhìn một núi đồ thạch trước mắt trong lòng có chút cảm thán.

- Nếu lão đầu này là nữ nhân không biết có mang luôn vạn bảo các về hay không?

Đột nhiên trong đầu hắn nhớ đến tòa phàm các trước kia, bây giờ trong tay hắn có không ít bảo vật có lẽ là nên xây một tòa.

- Sư phụ tòa phàm các lúc trước là do người tự tay xây sao?

- Không phải, lúc trước ta đi ngang qua thánh vực thấy thứ này không tệ nên tiện tay thu lấy.

- Thánh vực? chính là Thánh vực ở Đông hoang sao?

- Thánh vực ta nói là viễn cổ Thánh vực, cường giả như mây, luyện hư đầy đất, mấy tên tiểu tử Đông hoang làm sao có thể so được.

Lý Thiên Hành nhìn về mặt đất ý của lão đầu, thật không ngờ thiên phú của lão kinh người đến như vậy trong một thời gian ngắn đã luyện trăm phong quyết đến xuất quỷ nhập thần, thật giả khó phân.

- Xem ra ta đã đánh giá thấp lão ca.

Hắn vận từ hà thần công bắt đầu thôn phệ đồ thạch, từ sắc linh khí lơ lửng trên không chia thành 10 đường khác nhau thôn phệ cùng lúc 10 khối đồ thạch, từng khối đồ thạch biến mất thay vào đó là từng viên linh thạch lấp lánh, hơn 200 khối đồ thạch chỉ thu được hơn 100 viên cực phẩm linh thạch, 50 bình linh tuyến số còn lại đều là linh khoáng cùng bình khí.

Lý Thiên Hành nhìn đồng linh tuyến trước mặt trong lòng có chút tiếc nuối.

- Nếu như tiến vào động ung vương sớm hơn thì đã không tốn linh thạch mua mấy thứ này.

Hắn thu lấy từng khối linh thạch sao đó đem ra phân loại, tất cả thứ không dùng được đều ném vào vườn linh dược.

- Sư phụ sao lúc trước bên trong phàm các lại có nhiều cực phẩm linh thạch như vậy?

Núi linh thạch lúc đó cũng có hơn mấy trăm vạn viên, chẳng thua kém hồ linh tuyến bên trong thần đồ.

- Vô tình nhặt được.

- Vô tình cũng có thể nhặt được nhiều như vậy sao?

Lý Thiên Hành thật sự không tin, nếu vô tình có thể nhặt được nhiều linh thạch như vậy, hắn cũng muốn được một lần vô tình.

- Lần đó ta vô tình đi vào động của một con xuyên sơn thú, con yêu thú đó lại vô tình đào hang trên một mỏ linh thạch, ta chỉ tiện tay thu lấy mà thôi.

- Lại có loại nhân phẩm đạt đến cảnh giới này?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106

Trong lòng hắn có chút ghen tỵ với lão đầu, tiện tay mà đã thu lấy mấy trăm vạn linh thạch, như vậy linh thạch nơi đó nhiều đến mức nào, Lý Thiên Hành vừa nghĩ đến đây hai mắt phát sáng.

- Sư phụ còn nhớ cái hang động đó ở đâu không?

- Không nhớ.
- Thật sự không nhớ sao?
- Ta lừa người làm gì?

Hắn nhìn về mặt thành thật của lão chỉ biết thờ dài một hơi, cảm giác quen thuộc lại ùa về.

- Ấc, không lẽ lão đầu lại thả thính?

Lý Thiên Hành nhìn một đồng binh khí trước mặt, công thủ đều có hơn nửa đẳng cấp cũng không thấp, hắn nhìn qua một vòng tìm được vài thứ vô cùng ưng ý.

- Sư phụ đây là thứ gì?

Lý Thiên Hành cầm lấy một chiếc lá màu bạc hình dáng giống như lá trúc, chiếc lá này là một loại binh khí được tạo thành từ vô số tài liệu khác nhau từ hoàng cấp đến thiên cấp đều có, bên trên chiếc lá lại không có đường vân chứng tỏ không phải là thiên cấp binh khí.

- Bạch quang thất điệp thuần thứ này cũng không tệ.

Hắn nghe lão nói liền đảo mắt tìm xung quanh rõ ràng chỉ có nhất điệp làm gì có thất điệp.

- Sư phụ ở đây chỉ có nhất điệp như vậy phải đi tìm lục điệp nữa sao?

- Người thử truyền linh lực vào trong sẽ biết.

Lý Thiên Hành truyền một tia linh lực vào bên trong, chiếc lá trên tay rung lên, toàn thân phát ra bạch quang chiếu sáng, từ nhất điệp biến thành nhị điệp sao đó biến thành tam điệp.

- Sư phụ tại sao chỉ có ba lá?

- Cảnh giới của người bây giờ chỉ sử dụng được tam điệp, nếu như toàn lực thi triển có thể tạo ra ngũ điệp dễ dàng hóa giải một đòn chí mạng của hóa thân.

- Lợi hại vậy sao?

Hắn nhìn bạch quang thất điệp thuần trong tay, thứ này có thể xem như là một lá bài bảo mệnh, chỉ cần chắn được một đòn của đối phương lúc đó hắn sẽ tiến vào thần đồ cho dù toái hư lão tổ cũng không làm gì được.

Lý Thiên Hành tiếp tục phân loại binh khí, lần này thu hoạch cũng không tệ, hơn 50 khối đồ thạch chỉ có 20 khối linh khoáng còn lại đều là binh khí, 27 kiện địa cấp, 3 kiện thiên cấp trong đó có hai kiện vô cùng thích hợp với nhân cách của hắn.

Thứ nhất là ám ngục thiên cấp trung phẩm binh khí dùng để giam giữ kẻ thù trong một thời gian ngắn, một khi bị ám ngục giữ lấy thì chỉ có thể ở bên trong ngồi chơi xơi nước, với cảnh giới của hắn bây giờ toàn lực thi triển có thể giam giữ một tên hóa thân trong vài phút.

- Hắc hắc đợi lão tử tiến vào nguyên anh toàn bộ thiên địa linh được bên trong thần đồ đều là của lão tử.

Hắn chỉ cần dùng ám ngục cầm chân yêu thú thú hộ vài giây phần còn lại thì giao cho mấy tên tiểu đệ là được.

Thứ hai là vô ảnh pháo thiên cấp trung phẩm binh khí, hình trụ, dài nửa thước giống như ống thuốc lá ở Việt Nam, chỉ cần bỏ bất kì thứ gì vào bên trong đều có thể bắn ra một cách vô thanh vô tức, hơn nữa còn được gia tăng từ 30% đến 60% sát thương tùy vào cấp độ.

Lý Thiên Hành thử lấy một viên bạo đan bỏ vào sao đó truyền một tia linh lực vào bên trong.

- Sao không có gì vậy nè?

Hắn nhìn vô ảnh pháo trong tay chỉ cảm giác được viên bạo đan kia đã không còn bên trong, ngoài ra thiên hạ vẫn thái bình.

- ẦM...

Lúc này một luồng sáng cách hắn mấy chục dặm phóng thẳng lên trời, sao khi luồng sáng biến mất lại xuất hiện một làn sương trắng bao phủ mấy trượng xung quanh.

Lý Thiên Hành vừa nhìn liền biết luồng sáng vừa rồi là viên bạo đan của hắn tạo ra, làn khói xung quanh kia chính là do hắn thêm một phần hóa vụ đan, ngoài ra còn có một ít hóa linh đan, hóa thủy đan...

- Lần này lão tử đúng là nhặt được bảo vật.

Lý Thiên Hành hai mắt sáng rực nhìn vô ảnh pháo, trong lòng dâng lên từng cơn hưng phấn, chỉ là một viên bạo linh đan bình thường mà uy lực đã lớn đến như vậy, nếu dùng bạo linh đan đặc chế của hắn thì sao? phải biết viên đan được đó to gấp mấy chục lần viên đan được lúc này, đó là còn chưa tính trong tay hắn còn có đoạt mệnh phi đao, phách địa châu, tiểu ngư, tiểu hắc... một khi bắn ra cho dù là hóa thân cũng không dám cản.

Trong lúc hắn còn đang yy thì bên ngoài phòng lại truyền đến tiếng động.

- Tỷ phu huynh có ở bên trong không?

Lý Thiên Hành bước ra bên ngoài chỉ thấy một mình tiểu nha đầu đang đứng trước cửa.

- Có chuyện gì sao?

- Bọn muội muốn đi mua một ít đồ huynh có muốn đi chung không?

- Không muốn.

Hắn vừa nghe nàng nói lập tức lắc đầu, chỉ có một mình sư phụ hắn thôi đã tiêu hết 7 phần linh lực lần này lại có đến 3 nữ nhân nếu không có vài binh tự linh đan nhất định sẽ bị mấy nàng ép khô.

- Huynh không đi cũng không sao, chỉ là lúc này bọn muội vì vội đi đến đây nên quên mang theo linh thạch, tỷ phu có thể cho muội mượn một ít không?

Tiểu Linh mở to đôi mắt nhìn hắn, bên trong đầy vẻ mong chờ.

- Ta không có linh thạch.

- Tỷ phu lúc trước còn đưa cho Thanh tỷ mấy vạn linh thạch để mua sắm, sao lại có thể không có được?

Lý Thiên Hành nhìn ánh mắt nghi ngờ của nàng nhất thời không biết làm sao, 20 vạn thượng phẩm linh thạch trên người toàn bộ đều đã dùng mua đồ thạch, bây giờ trên người hắn hoàn toàn không có một viên linh thạch.

- Bây giờ ta thật sự không có.

- Huynh không muốn cho thì thôi, muội sẽ tự trở về Bạch phủ lấy.

Hắn nhìn nàng xoay người rồi đi liền ngăn lại.

- Tránh đường.

Lý Thiên Hành nhìn đôi mắt đỏ ửng của tiểu nha đầu trong lòng có chút ngạc nhiên, đường đường là thiên kim tiểu thư của Bạch gia lại vì mấy viên linh thạch mà khóc sao?

- Không lẽ nha đầu này đang ghen tị với Ngọc Thanh?

Tiểu Linh nhìn hắn vẫn đứng trước mặt liền tìm một đường khác chạy vòng qua, Lý Thiên Hành lại phải dùng di lãng chi thuật chặn lại.

- Huynh cản muội làm gì.

- Ta quả thật là không có linh thạch nhưng ta có thứ này cho muội.

Hắn dùng thần thức đảo qua giới chỉ khó khăn lắm mới tìm được một kiện tứ phẩm linh quả.

- Muội đem thứ này đến vạn bảo các bán không chừng có thể thu được mấy vạn linh thạch.

Tiểu Linh nhìn quả cây kim sắc trong tay hắn liền bủi môi.

- Huynh tưởng muội là con nít sao?

- Đây là tứ phẩm kim linh quả ta vất vả lắm mới tìm được một quả đó.

- Thật sao?

- Tất nhiên, không tin muội cầm lấy thử xem.

Nàng cầm lấy kim sắc linh quả, bàn tay vừa chạm vào đã cảm nhận được được liệu tinh thuần bên trong, đôi mắt ước lệ tràn đầy kinh ngạc.

- Thật sự là tứ cấp linh quả.

- Đúng vậy, bây giờ ta không có linh thạch muối tạm thời cầm lấy thứ này đi.

Tiểu Linh cầm linh quả trên tay ngẫm một lúc lại ném trở về cho hắn.

- Lần này tha cho huynh.

Nàng vừa nói xong liền mỉm cười chạy đi, Lý Thiên Hành nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn kia trong lòng có chút buồn cười.

- Xem ra nha đầu này còn phải đợi thêm mấy năm nữa mới có thể hái được.

Sáng hôm sau hắn chạy đến chỗ của Hàn Tuyết tiếp tục kế hoạch đẩy ngã băng sơn ngự tỷ của mình, hắn vừa tiến vào bên trong thì nhìn thấy nàng đang chăm sóc cho mấy gốc linh dược trong vườn, khí chất lạnh lùng giữa cái băng giá của ngọc thủy tinh sương tạo nên vẻ đẹp hoàn mỹ chẳng khác gì truyện cổ tích hắn xem lúc 3 tuổi.

- Người mới đến sao?

- Đồ nhi vừa học được vài chiêu thức nên đến đây nhờ lão sư chỉ giáo.

Lý Thiên Hành nhìn mấy gốc ngọc thủy tinh sương bên cạnh so với mấy hôm trước thì đã cao hơn mấy phần.

- Mấy gốc linh dược này hình như lớn hơn thì phải.

- Đúng là lớn hơn một chút, lần này phải đa tạ người.

Hàn Tuyết nhìn mấy gốc ngọc thủy tinh sương bên cạnh, ánh mắt lạnh lùng hiện lên vài phần vui vẻ.

- Lão sư không cần khách sáo đây là chuyện đồ nhi nên làm.

Hàn Tuyết bỏ viên linh thạch cuối cùng vào gốc linh dược sao đó xoay lưng rồi đi.

- Theo ta.

Lý Thiên Hành cuối đầu đi theo phía sau, hai người đi tới một mảnh đất trống, Hàn Tuyết cầm lấy thanh kiếm chỉ về phía hắn.

- Bắt đầu đi.

Hắn nhìn thanh kiếm đang tỏa ra hàn khí phía trước sắc mặt vô hồn nay có lẽ hắn sẽ ăn hành thay cơm. cùng kho coi, lần trước thanh kiếm này chỉ cách tiểu đệ đệ của hắn vài phân mà thôi.

- Lão sư đồ nhi đột nhiên nhớ ra có chuyện quan trọng phải làm hay là để hôm khác đến lại đến thỉnh giáo.

Lý Thiên Hành nói xong liền quay lưng chạy đi nhưng vừa đi được vài bước thì một giọng nói lạnh lùng truyền đến.

- Nếu người rời đi sao này cũng không cần đến nữa.

- Trước sao gì cũng bị nàng hành bây giờ tập trước cho quen vậy, hôm nay có lẽ lão tử sẽ ăn hành trừ cơm.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Đấu giá hội

Lý Thiên Hành lấy ra hàn nguyên kiếm, chân đạp di lăng chỉ thuật thoáng chốc đã xuất hiện sao lưng Hàn Tuyết.

- Lăng sương nhất thức.

Hàn nguyên kiếm tỏa ra hàn quang mãnh liệt kết hợp với hàn khí của lăng sương thập lục biến cùng lúc lao về phía trước, Hàn Tuyết khẽ nghiêng người né tránh, ngọc thể xoay một vòng, bạch kiếm trong tay vừa rời vỏ mũi kiếm đã ngưng lại trên yết hầu của đối phương.

Lý Thiên Hành cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, từng giọt mồ hôi rơi xuống, nếu hắn tiến thêm một bước nữa có lẽ đã đoàn tụ với ông bà.

- Lão... lão sư thật... thật lợi hại.

- Không phải ta lợi hại mà kiếm pháp của người quá tệ, chỉ công không thủ, tốc độ không nhanh, góc độ không hiểm.
- Lão sư dạy phải.

Hắn vừa nói vừa dùng ngón tay cẩn thận đẩy thanh kiếm của nàng ra khỏi vùng nguy hiểm.

- Lão sư kiếm thuật của người lợi hại như vậy hay là sao này đồ nhi theo người tu luyện được không?
- Lãng sương thập lục biến của người không thua kém vũ kỹ của ta chỉ cần người chuyên tâm tu luyện sẽ có tiến bộ.
- Đồ nhi biết rồi.
- Hôm nay luyện đến đây thôi, khi nào người thành thạo lãng sương nhất thức thì đến tìm ta.

Lý Thiên Hành nhìn nàng rồi đi chỉ biết thở dài.

- Xem ra lão tử cần phải nỗ lực hơn nữa.

Lần này tiến vào bí cảnh chính là cơ hội tốt nhất để tiếp cận nàng, hắn vừa nghĩ đến đây liền đuổi theo Hàn Tuyết.

- Lão sư chờ đã.
- Chuyện gì?
- Đồ nhi muốn hỏi chuyện của bí cảnh, không biết lúc nào chúng ta mới tiến vào?
- Lần này học viện có nhiệm vụ cần thực hiện, tạm thời không thể tiến vào bí cảnh.
- Là nhiệm vụ gì?
- Ta cũng không rõ, người có thể đến nội các để hỏi.
- Không biết có chuyện gì lại khiến cho học viện đóng cửa cả bí cảnh? xem ra phải tìm Lý Mục một chuyện.

Bên trong phòng viện trưởng, Lãnh Ngạo Nhân đứng một bên cung kính nhìn lão giả trước mặt.

- Huyết bá lần này để viện phái người đến là để thăm dò di tích sao?
- Đúng vậy, ta nghe nói bên trong vạn lý sơn vừa phát hiện được một di tích, từ cấm chế bên ngoài có thể đoán được chủ nhân của di tích này đã đạt đến luyện hư.

Lãnh Ngạo Nhân nghe đến đây sắc mặt trở nên khó coi.

- Nếu là di tích của cường giả luyện hư vậy tại sao lại muốn đệ tử kim đan cảnh của chúng ta đi theo? Như vậy chẳng phải là quá mạo hiểm sao?
- Lần này không chỉ có để viện mà hầu như tất cả thế lực lớn ở đế đô đều phái hậu bối đến, đây là cơ hội rất tốt để bọn chúng học hỏi kinh nghiệm nếu như thuận lợi không chừng sẽ có vài tên tiến vào nguyên anh cảnh.
- Nhưng mà...
- Ngạo Nhân chẳng lẽ người muốn bảo vệ bọn chúng suốt đời hay sao? cường giả không phải là cá trong ao mà là rồng trên trời, mấy ngày nữa người của đế viện sẽ đến, người nhanh chóng tập hợp toàn bộ kim đan cảnh trong học viện đợi lệnh.

Lãnh Ngạo Nhân nhìn Huyết lão rồi đi khẽ thở dài một hơi, lần này sẽ không biết có bao nhiêu đệ tử nằm xuống.

Bên trong thần đồ, Lý Thiên Hành nhìn hồ nước bao la trước mắt, chỉ thấy đối diện là mặt nước vô tận ẩn hiện sương trắng, bên trên là vài bóng đen đang bay lượn.

- Bước tới đèo ngang chạy lấy đà

Nhìn hồ rộng quá làm sao qua?

Lăng tằm dưới nước vài con cá,

Lượn lờ trên không mấy con gà.

- Éc...

Đúng lúc này một bóng đen từ trên trời lao xuống gấp lấy một con yêu ngư bay lên, Lý Thiên Hành đứng một bên nhìn con ngư cấp yêu ngư dài gần 100 trượng cứ như vậy mà phi thẳng chỉ biết thờ dài một tiếng, mấy ngày hôm nay hắn không có chuyện gì làm nên ở bên trong thần đồ cùng bọn tiểu hắc, sao khi độ hóa linh quả trong động ung vương thì công đức đã viên mãn, Lý Thiên Hành quyết định đi tham quan thần đồ một chuyến, trước mặt hắn là một hồ nước rộng lớn vô tận cho dù nhìn từ mấy chục dặm trên không cũng không thấy bờ đối diện, mặt hồ tỏa ra linh khí mờ nhạt, nước bên trong hồ có thể so ngang với hạ phẩm linh thạch.

- Có một đóng linh thủy như thế này cho dù là một con lợn cũng có thể biến thành lợn vương.

Lý Thiên Hành nhìn đàn yêu ngư đàn bơi phía trước ít nhất cũng có đến mấy ngàn con, thấp nhất cũng đạt đến ngũ cấp, mười mấy con đi đầu đều là thất cấp còn trên không là mấy chục con thất cấp yêu cầm liên tục bay lượn.

- Nếu như mấy tên này đi ra bên ngoài không biết lúc đó đại lục sẽ loạn thành cái gì?

Lúc này một bóng đen từ dưới nước phóng lên hướng hắn lao tới, sao đó lại có thêm mấy chục bóng đen khác gào thét lao theo, bóng đen vừa tới chỗ Lý Thiên Hành liền biến mất.

Bên trong giới chỉ Lý Thiên Hành đứng đối diện với tiểu ngư, bên cạnh còn có một đóng linh dược.

- Ngay cả thất cấp thủy linh thảo tiểu tử người cũng dám chôm hèn chi bọn chúng lại nổi giận như vậy.

Hắn nhìn đóng linh dược nằm dưới đất toàn bộ đều từ lục cấp trở lên, sao khi kiểm tra xong Lý Thiên Hành mỉm cười thỏa mãn mang toàn bộ linh thảo ném vào chỗ tịnh thủy kim liên sao đó lấy ra mấy xác hắc sắc phi ưng ném cho tiểu ngư.

- Lần này tiểu tử người làm không tệ, thưởng thêm cho người vài con phi ưng.

Lý Thiên Hành nói xong lại ném thêm mấy con phi ưng nữa, lúc trước khi bằng, ưng đại chiến hắn thu lấy không ít mấy thứ này.

Tiểu ngư nhìn mấy chục con phi ưng trước mặt, hai mắt to tròn ỷ khuất nhìn Lý Thiên Hành, cái đầu to lớn khế cọ vào người hắn mấy cái.

- Được rồi, được rồi lần này ta phá lệ thưởng thêm cho tiểu tử người.

Lý Thiên Hành lấy ra một con ngũ cấp mang ngư ném cho tiểu ngư sao đó nhanh chóng rời đi, nếu còn ở lại số mang ngư của hắn nhất định sẽ bị tiểu tử này xoi hết.

Hắn đi tới một mảnh đất trống lấy ra hàn nguyên kiểm bắt đầu luyện tập lăng sương nhất thức.

- Nếu như lần sao gặp nàng kiểm pháp của lão tử vẫn không có tiến bộ nói không chừng sẽ bị nàng cảm tức.

Lý Thiên Hành nghĩ đến tương lai tốt đẹp sao này của hắn cùng băng sơn ngư tỷ trong lòng dâng lên một luồng nhiệt huyết, ánh mắt kiên định bắn ra tứ phía, tâm hắn chưa bao giờ kiên định như lúc này.

- Tỷ phu mau dậy đi chúng ta sắp trễ rồi.

- Ta khát lão tử abxyz...

Lý Thiên Hành tiến ra mở cửa ánh mắt nhìn chằm chằm tiểu nha đầu.

- Có chuyện gì?

- Tỷ phu huynh bị làm sao vậy? tối qua ngủ không được sao?

- Đúng vậy, nếu không có chuyện gì quan trọng ta phải đi ngủ tiếp đây.

Tiểu Linh nhìn hắn xoay lưng liền nắm tay kéo lại.

- Tỷ phu hôm nay vạn bảo các tổ chức đấu giá huynh quên rồi sao?

- Không phải là ngày mai sao?

- Huynh đã quên quan ba ngày rồi, ày huynh đừng nói nhảm nữa mau thay y phục đi, bọn muội ra ngoài đợi huynh.

Lý Thiên Hành đi đến trước cửa biệt viện đã thấy ba nàng đứng ở đó.

- Thanh nhi của ta hôm nay thật xinh đẹp a đến đây để phu quân ôm một cái nào.

Ngọc Thanh thấy hắn chạy tới liền tránh sang một bên, gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ.

- Chàng bế quan thế nào rồi?

- Lần này phu quân của nàng bế quan rất thành công đợi lát nữa trở về ta sẽ cho nàng xem vài thứ rất thú vị.

- Là thứ gì vậy cho muội xem cùng có được không?

Tiểu Linh đứng một bên ánh mắt tò mò nhìn hai người.

- Không được, thứ này không thích hợp để trẻ con xem, đợi vài năm nữa ta sẽ cho muội xem.

- Không muốn, bây giờ muội cũng muốn xem.

Lý Thiên Hành mặt kệ tiểu nha đầu ánh mắt khẽ liếc nhìn Y Tiên đứng một bên.

- Không ngờ nha đầu này sắp tiến vào trúc cơ.

Lúc ba người rời khỏi biệt viện hần lên đi đến chỗ Y Tiên dùng thần thức truyền âm cho nàng.

- Tiên nhi khi đến vạn bảo các nàng thích thứ gì cứ mua việc còn lại ta sẽ giải quyết.

Lý Thiên Hành nói xong khẽ chớp mắt với nàng một cái sao đó nắm lấy tay Ngọc Thanh tiếp tục bước đi như không có chuyện gì.

- Đây là cảm giác ăn trong bát nhìn trong nồi sao? cũng không tệ lắm.

Lúc đám người của Lý Thiên Hành đi đến vạn bảo các thì xung quanh đã chật kín, cho dù là hành lang vip cũng đầy người.

Tiểu Linh cầm tập thẻ bạc trên tay, vẻ mặt buồn bực lần này phải đợi thêm nữa canh giờ mới có thể tiến vào.

- Lý công tử cuối cùng người cũng đến.

- Người là...

- Tiểu nhân được Tổng lão căn dặn đến đón công tử, mời mọi người đi theo tiểu nhân.

Đám người Lý Thiên Hành tiến vào bên trong vạn bảo các, ánh mắt hần đảo qua vài vòng toàn bộ vị trí đều đã chật kín người, cho dù có thẻ bạc như tiểu nha đầu cũng chưa chắc có phòng tốt.

- Lý công tử mời vào bên trong.

Lý Thiên Hành tiến vào căn phòng ở lầu ba, nơi này chính là phòng chữ thiên.

- Không ngờ Tổng hồ li lại xem trọng ta đến như vậy.

- Mọi người cứ tự nhiên nếu có chuyện gì thì gọi tiểu nhân một tiếng là được.

- Được rồi người lui ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Đấu giá

Lý Thiên Hành ném cho tên kia mấy viên linh thạch, ánh mắt ngắm nhìn căn phòng vài lần.

- Đúng là không tệ, tùy tiện đem một thứ đi bán cũng được vài vạn linh thạch.

- Oa tỷ phu thật lợi hại ngay cả phòng chữ thiên cũng có thể lấy được.

Tiểu Linh giống như một con hồ điệp liên tục bay lượn trong phòng.

- Ta đột nhiên nhớ ra có người nào đó lúc trước từng nói chỉ cần ta có thể tiến vào phòng chữ thiên liền gọi ta một tiếng ca ca.

- Vậy bây giờ huynh muốn muội gọi huynh là ca ca hay là tỷ phu đây?

Tiểu Linh vừa nói xong hai nữ còn lại đều dùng ánh mắt kì lạ nhìn hần, Lý Thiên Hành cảm giác có chút không ổn liền ho khan mấy tiếng.

- Tất nhiên là tỷ phụ.

Hần nói xong lập tức tiến lại chen vào giữa Ngọc Thanh với Y tiên.

- Thanh nhi chút nữa nàng thích thứ gì phụ quân sẽ tặng nàng xem như là sinh lễ của ta có được không?

Ngọc Thanh khẽ gật đầu, đôi môi nhỏ nhắn cong lên, ánh mắt tràn đầy hạnh phúc.

- Tỷ phụ muội cũng muốn.

- Muội muốn cái gì? muốn sinh lễ sao?

Tiểu nha đầu nghe hần nói gương mặt xinh xắn đỏ ửng nhất thời không biết nên nói gì.

Đúng lúc này cửa phòng đột nhiên mở ra, một nữ tử từ bên ngoài bước vào.

- Lý công tử không biết hôm nay vạn bảo các chuẩn bị có làm cho công tử hài lòng không?

Lý Thiên Hành nhìn nữ nhân đối diện hai mắt tỏa sáng, hôm nay nàng lại lộng lẫy hơn vài phần.

- Đa tạ Ngọc Mị tiên tử quan tâm mọi thứ đều rất tốt.

Ngọc Mị khẽ liếc nhìn mấy nữ nhân phía sau Lý Thiên Hành, ánh mắt quyến rũ lại có thêm một chút đắt ý, chúng nữ vừa đối diện với nàng đều có cảm giác nguy cơ, ánh mắt cẩn thận đề phòng.

- Đây là nhiệm vụ tiểu nữ nên làm.

Nàng tiến đến bên cạnh hần lấy ra một quyển sổ nhỏ.

- Đây là những thứ hôm nay bản các đầu giá hi vọng sẽ làm cho công tử hài lòng.

Lý Thiên Hành ngửi được một mùi hương mê người truyền đến lập tức vận linh lực đề phòng, sắc mặt bắt đầu đỏ bừng.

- Lần này lại làm phiền tiên tử.

- Ngọc Mị còn có chuyện giải quyết xin phép cáo lui.

Nàng đi vài bước đột nhiên quay đầu khoe miệng khẽ cong lên tạo nên nụ cười quyến rũ, ánh mắt phong tình vạn chủng mị hoặc chứng sinh liếc nhìn hần sao đó sẩy bước rồi đi.

- Đây là thứ gì vậy? cho muội xem với.

Tiểu Linh thấy hần vẫn còn thất thần liền cầm lấy quyển sổ nhỏ, ánh mắt có chút buồn bực.

- Yêu nữ kia sao lại xinh đẹp đến như vậy chứ?

Tiểu nha đầu càng nghĩ càng cảm thấy không công bằng, trong đầu liên tục nghĩ đến hai ngọn hừng phong lúc nãy thật sự có thể đè chết người.

Lý Thiên Hành sao một lúc ngây người liền cảm giác ánh mắt của mấy nữ nhân xung quanh đều có chút lạ.

- Không lẽ yêu nữ kia có thể thông sát lưỡng giới sao?

Vội vẻ đẹp thiên kiều bá mị của nàng chỉ sợ nữ nhân vừa nhìn cũng bị mê hoặc.

- Các muội làm sao vậy?

- Tỷ phụ muội thấy nữ nhân kia rất tà đạo tốt nhất huynh đừng nên lại gần nàng ta.

- Ngọc Thanh, Y Tiên hai nàng cũng nghĩ như vậy sao?

Ngọc Thanh tuy không trả lời nhưng hần có thể thấy được từ bên trong ánh mắt kia, nàng không hề thích Ngọc Mị, Y Tiên im lặng ngồi một bên nhìn buổi đầu giá đang diễn ra bên dưới.

Lý Thiên Hành thân nhiên tiến lại ngồi giữa hai nàng như chưa có chuyện gì xảy ra, hần liếc một vòng bên dưới sàn đầu phát hiện ra vài gương mặt quen thuộc.

- Tại sao hai tên kia lại ngồi bên dưới?

Hắn nhìn Triệu Kiệt, Lý Khánh đang ngồi ở hàng ghế đầu về mặt có chút ngạc nhiên, hai tên này đều là thái tử dân chúng chắc cũng thể bạc giống như tiểu nha đầu.

- Không lẽ bọn chúng có ý định chôn đồ hay sao?

- Tỷ phụ huynh đang nghĩ đi đâu vậy, từ trước tới giờ chưa có ai giám cướp đồ ở vạn bảo các.

Tiểu Linh biểu môi nhìn hắn, bên trong đôi mắt linh hoạt có chút dặt dẹo, giọng nói cũng cao hơn mấy phần.

- Hôm nay là buổi đấu giá lớn mỗi năm chỉ có một lần, các vị thành chủ cùng vương tộc tiểu quốc đều đến đây để dự nên mới không đủ phòng cho bọn chúng.

- Vương tộc tiểu quốc cũng đến sao? Vậy gia gia của Ngọc Thanh có đến không?

Ngọc Thanh nghe hắn hỏi khẽ lắc đầu.

- Gia gia của muội đang bế quan nên không đến được.

- Vậy thì quá tốt.

Lý Thiên Hành thở phào một hơi, lão già đó mà có ở đây hắn lại phải tốn thêm một mớ linh thạch.

- Thiên Hành có chuyện gì sao?

- À, không có gì chỉ là thấy tiếc cho gia gia của nàng thôi, cơ hội hiếm có như thế này lão già từ lại không thể có mặt.

Ngọc Thanh nhìn về mặt tiếc nuối của hắn trong lòng vô cùng hạnh phúc, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay hắn.

- Gia gia biết chàng nghĩ cho người như vậy nhất định sẽ rất vui.

Tiểu Linh ngồi bên cạnh nhìn hai người thân mật ánh mắt liên tục xoay chuyển.

- Tỷ phụ gia gia của Thanh tỷ không có ở đây vậy thì huynh giúp tỷ ấy mua đồ đi.

- Tất nhiên, chỉ cần những thứ thể tử của ta thích ta sẽ tìm mọi cách đoạt lấy cho nàng.

- Oa tỷ phụ huynh thật đẹp trai a.

Tiểu nha đầu hai mắt long lanh nhìn hắn giống như nhìn thấy thất phẩm đan được xuất thế.

Lý Thiên Hành dặt dẹo mỉm cười ánh mắt khẽ liếc nhìn Y Tiên ngồi bên cạnh đúng lúc nàng cũng đang lén nhìn hắn, ánh mắt hai người vừa chạm vào nhau Y Tiên liền cúi đầu nhìn hướng khác.

Bên dưới sàn đấu giá Ngọc Mị bước lên kháng đài, mỗi bước đi đều làm cho lòng người rung động, ngọc phong nhảy múa, kiêu đồn ẩn hiện, ánh mắt quyết rũ liếc nhìn xung quanh.

- Các vị đạo hữu đa tạ các vị hôm nay đã nỗ lực vạn bảo các đến đây, hi vọng buổi đấu giá lần này sẽ không làm cho các vị thất vọng, Ngọc Mị xin tuyên bố buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Ngọc thủ của nàng vừa giờ lên xung quanh kháng đài lật tức trở nên cuồng nhiệt, một nữ tử bước ra mang theo một bình ngọc đặt lên bàn.

- Đây là tứ cấp linh dược thanh linh đan đã đạt đến cực phẩm, giá khởi điểm 10 vạn trung phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành nhìn bình linh dược bên dưới ánh mắt có chút kinh ngạc, không ngờ đan dược của hắn lại được chọn làm vật phẩm khai màn.

- Không ngờ vật phẩm đầu tiên đã là tứ cấp linh dược.

- Chỉ là một viên tứ cấp linh dược có cần phải làm quá như vậy không?

Tiểu Linh nhìn bộ dáng thờ ơ của hắn nếu là trước đây nàng nhất định cho tên này một trận.

- Tỷ phụ huynh không nghe nữ nhân kia nói sao, viên đan dược này đã đạt đến cực phẩm cho dù là gia gia của muội cũng không thể luyện chế được.

- Đó là do lão ta vô dụng, đợi thêm vài năm nữa Thanh tỷ của muội sẽ luyện mấy viên cho muội.

Tiểu nha đầu nghe hắn nói sắc mặt lập tức đen lại, ánh mắt dọa người nhìn hắn.

- Tỷ phu huynh vừa mới nói ai vô dụng?

- Là... ta vừa nói gì sao? À đúng rồi, Thanh nhi tại sao gia gia nàng lại không đến?

Tiểu Linh nhìn hấn đánh trống lảng liền hừ lạnh một tiếng ghi hận trong lòng, ánh mắt lại hướng về sàng đầu.

Lý Thiên Hành nhìn từng kiện vật phẩm được mang lên bắt đầu cảm thấy nhàm chán, hấn cầm lấy quyển sổ lúc này của Ngọc Mị bắt đầu xem xét.

- Thơm thật.

Hấn lên nhìn hai nữ nhân bên cạnh thấy hai nàng vẫn nhìn bên dưới lập tức cuối đầu nhìn từng kiện vật phẩm bên trong, vẻ mặt chăm chú như mấy con mọt sách.

- Oa thật xinh đẹp.

Lý Thiên Hành đang mê mang đột nhiên nghe tiểu nha đầu hét lên lập tức giấu quyển sổ đi ánh mắt hướng về phía sàng đầu.

- Đây là một kiện huyền khí thượng phẩm do một vị lục cấp luyện khí sư chế tạo có thể đỡ được liên tiếp ba lần công kích của nguyên anh cảnh, giá khởi điểm 50 vạn trung phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành nhìn chiếc vòng tay lấp lánh bên dưới, màu sắc như thủy tinh còn có thể phản chiếu ánh sáng, bên trên nạm thêm mấy viên hồng ngọc đúng là vừa xinh đẹp lại vừa sang trọng.

- Thanh nhi nàng thích thứ này không?

Ngọc Thanh lắc đầu, vẻ mặt vẫn như cũ.

- Thứ này không hợp với thiếp.

Hấn nghe nàng nói cũng đúng, tính tình của nàng giản dị như vậy đúng là không thích hợp với những thứ này, ánh mắt hấn đảo tới chỗ Y Tiên nhìn phản ứng của nàng cũng chẳng khác gì Ngọc Thanh.

- Chẳng lẽ nha đầu này không có hứng thú với phạm vật sao?

Ngoại trừ viên tiên thạch lúc trước thì hấn chưa bao giờ thấy nàng động tâm với thứ gì ngoài hấn.

- Tỷ phu muội thích thứ này, huynh mua cho muội có được không?

Tiểu nha đầu tiến lại bên cạnh nắm lấy cánh tay hấn lắc vài cái, đôi mắt long lanh to tròn tràn đầy mong đợi nhìn hấn.

- Ta hiện tại không có linh thạch.

Tiểu Linh nhìn hấn vẫn còn do dự lập tức chạy sang chỗ của Ngọc Thanh.

- Thanh tỷ muội thật sự rất thích thứ này.

Ngọc Thanh nhìn ánh mắt đỏ ửng của biểu muội mình, nàng khẽ quay sang nhìn nam nhân bên cạnh.

- Thiên Hành...

- Được rồi, được rồi.

Lý Thiên Hành nhìn xuống kháng đài, cái vòng tay kia bây giờ đã được nâng lên 80 vạn trung phẩm linh thạch.

- Xem ra lão tử không những dẫn sói vào nhà mà còn dẫn thêm một tên đồng đạo.

Hấn đột nhiên nhận ra bản thân mình ngay từ khi bước vào vạn bảo các đã bị tiểu nha đầu này gài hàng, thật đúng là có tư chất của một đạo mộ giả.

- 100 vạn.

Lý Thiên Hành vừa ra giá tất cả mọi người xung quanh đều im lặng, chẳng ai muốn đất tòi với một vị đại nhân vật ở phòng chữ thiên chỉ vì một vật không đáng giá.

- Tỷ phu huynh thật đẹp trai a.

Tiểu Linh đột nhiên chạy tới hôn hấn một cái vẻ mặt tràn đầy hưng phấn, ánh mắt lấp lánh nhìn chiếc vòng tay bên dưới.

Lý Thiên Hành sờ mặt mình, khóe miệng khê cong lên.

- Xem ra cũng không lỗ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Băng hỏa lưỡng trọng đao

Sao khi trải qua hai canh giờ, toàn bộ những vật phẩm vòng ngoài đều được đưa lên chỉ còn lại vài món áp trực, một nữ tử từ bên trong bước ra trên tay cầm theo một bình ngọc màu trắng cẩn thận đặt lên sàng đầu.

Ngọc Mị vừa nhìn thấy bình ngọc ánh mắt khê hướng tới chỗ Lý Thiên Hành.

- Bên trong bình ngọc là một viên lục phẩm khai hoàn đan, chỉ cần các vị đạo hữu chưa bước vào cảnh giới toái hư sao khi phục dụng đan dược toàn bộ âm thương lúc trước sẽ hoàn toàn hồi phục, giá khởi điểm 50 vạn thượng phẩm linh thạch.

- 60 vạn.

Ngọc Mị vừa dứt lời bên trên phòng chữ thiên lập tức có người trả giá.

- 65 vạn.

- 70 vạn.

- 100 vạn.

Giọng nói này vừa vang lên tất cả mọi người xung quanh đều im lặng, Ngọc Mị thấy không còn ai trả giá liền tuyên bố kết thúc, vật phẩm tiếp theo được mang lên đài.

Lý Thiên Hành nhìn căn phòng chữ thiên đối diện chỉ có thể thờ dài lắc đầu, lão đầu vừa phá hỏng chuyện tốt của hắn không ngờ lại là lão viện trưởng, hắn cũng không thể vì một bình lục phẩm cấp đan dược mà đắc tội với nhạc phụ tương lai được.

- Tiếp theo là một kiện địa cấp trung phẩm phòng ngự binh khí thủy hệ, sao khi kích hoạt có thể ngăn cản liên tục ba đòn đánh của hóa thân đỉnh phong.

Nàng tiến đến bên cạnh bàn đấu giá, ngọc thủ khê giờ lên chiếc hộp trên bàn từ từ mở ra, một tia sáng màu lam bắn ra bên ngoài tỏa sáng khắp căn phòng, bên trong chiếc hộp là một cây kim châm màu bạc, đầu châm được gắn một viên thủy tinh thạch, trên thân có hoa văn kỳ lạ xung quanh còn được đính thêm vài trăm viên tinh thể lấp lánh phản chiếu ánh sáng rực rỡ, mọi người nhìn bảo vật lung linh trước mặt tuy được một vòng ánh sáng bảo vệ nhưng lại không làm chói mắt, lam sắc bao phủ xung quanh tạo nên một cảm giác thanh thuần, êm dịu đặt trưng của thủy hệ, vừa nhìn vào chỉ muốn nâng niu, cẩn thận gìn giữ.

Ngọc Mị nhìn vẻ mặt say mê của mọi người khê nở nụ cười hài lòng.

- Giá khởi điểm 50 vạn thượng phẩm linh thạch.

- 60 vạn.

Bên trên phòng chữ thiên lập tức ra giá, mọi người nhìn thấy kí hiệu giọt nước màu lam bên ngoài, không ai có ý định muốn tranh giành.

- 70 vạn.

- Tỷ phú thứ này rất đẹp nhưng muội lại không thích.

Tiểu Linh vừa nghe hắn kêu lập tức hoảng lên, 70 vạn thượng phẩm linh thạch đủ để xây một nửa Bạch phủ của nàng.

Lý Thiên Hành nhìn vẻ mặt lo lắng của nàng trong lòng có chút buồn cười, tiểu nha đầu nhiều lúc tự ki còn hơn cả hắn.

- Ta mua thứ này là để tặng cho Thanh tỷ của muội.

- A... vậy á?

Tiểu nha đầu nhìn thấy ánh mắt của hắn gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, cuối đầu chạy sang một bên.

- Thiên Hành đa tạ chàng.

- Giữa chúng ta còn cần phải nói đa tạ sao?

Ngọc Thanh khẽ gật đầu về mặt tràn đầy hạnh phúc, nàng quả thật rất thích kim châm bên dưới nhưng thứ đó thật sự quá đắt nên không muốn mở miệng.

Tiểu Linh sao khi lấy lại bình tĩnh nhìn thấy bộ dáng thân mật của hai người không hiểu sao trong lòng lại có chút không vui.

- Thanh tỷ thứ này đáng giá tới mấy chục vạn thượng phẩm linh thạch cho dù bán muối đi cũng không đủ trả.

- Chuyện này muối không cần lo lắng Thiên Hành có thể giải quyết được.

Tiểu nha đầu nhìn ánh mắt tự tin của biểu tỷ bộ dáng lại càng hoang hơn.

- Cho dù tỷ phụ có đủ linh thạch thì sao? Lần này chúng ta cạnh tranh với tịnh thủy tiên môn nếu như lấy được kim châm nhất định sẽ gây thù với họ.

Ngọc Thanh nghe nàng nói bộ dáng có chút do dự, nàng khẽ nhìn sang nam nhân bên cạnh.

- Nàng yên tâm ta sẽ giải quyết tốt chuyện này.

Lý Thiên Hành nhìn xuống phòng đấu giá lúc này hai bên đã nâng giá lên đến 80 vạn.

- 100 vạn.

- 110 vạn, vị đạo hữu này có thể nể mặt Diệp Hoa mà nhường một bước được không?

Lý Thiên Hành khẽ nhíu mày, sắc mặt trầm tư.

- Ngay cả mặt mũi người lão tử vẫn chưa thấy thì lấy gì mà nể.

Tiểu Linh đứng bên cạnh vừa nghe hai chữ Diệp Hoa bộ dáng giống như chuột thấy mèo.

- Tỷ phụ Diệp Hoa tiền bối là đại trưởng lão của tịnh thủy tiên môn, muối nghe nói hơn 100 năm trước đã bước vào hóa thân.

- Lợi hại vậy sao?

- Đúng vậy, lúc trước Diệp Hoa tiền bối đến Bạch phủ ngoại trừ gia gia muối tất cả những người còn lại đều phải cúi đầu chào.

- Thiên Hành kim châm này tuy tốt nhưng lại mang thủy hệ có chút không hợp với muối.

- Đúng đó, Thanh tỷ nói không sai luyện đan sư vốn thuận hỏa nghịch thủy mang thứ này vào cũng không tốt lắm.

- Nàng yên tâm đợi ta lấy thứ này về sẽ dùng một viên hỏa tinh thay cho viên thủy tinh như vậy không phải được rồi sao?

- 120 vạn.

Lý Thiên Hành nhìn kim châm bên dưới về mặt đất ý, lần này hẳn không ra tay nhất định vạn bảo các phải chịu thiệt, Ngọc Mị cũng sẽ không vui, hơn nữa bây giờ thứ hẳn không thiếu nhất chính là linh khí, linh thạch đối với hắn cũng không còn quan trọng.

- Dùng vài viên linh thạch đổi lấy cảm tình hai vị đại mỹ nữ tính ra vẫn còn lời.

- 130 vạn.

- 150 vạn, Diệp Hoa đạo hữu nếu chịu nhường bộ ta sẽ tặng đạo hữu một góc ngũ cấp thủy linh thảo để tạ ơn.

Người bên tịnh thủy tiên môn vừa nghe được lập tức bàn tán.

- Trưởng lão hay là chúng ta nhường cho vị đại nhân kia đi.

- Đúng vậy, giá trị một góc ngũ cấp thủy linh thảo cũng không thua thứ này.

- Sư phụ vị đại nhân vật kia ra tay hào phóng như vậy chắc không phải người thường, không nên đắc tội sẽ tốt hơn.

Diệp Hoa khẽ gật đầu, người có thể tặng người khác một góc ngũ cấp linh dược địa vị chắc chắn không dưới lão.

Ngọc Mị nhìn hai bên bàn bạc xong liền tuyên bố kết thúc, kim châm được Lý Thiên Hành dùng 150 vạn thượng phẩm linh thạch mua được.

Bên trong căn phòng chữ thiên Tiểu Linh mở to mắt nhìn nam nhân trước mặt.

- Tỷ phu hôm trước huynh bề quan không lẽ đã bị tâm ma cản trở nên giờ đầu óc có vấn đề.
- Ta đúng là bị tâm ma cản một cái không nhẹ nên mới bỏ ra mấy chục vạn linh thạch mua quà tặng cho muội.
- Hừ, người ta chỉ là quan tâm huynh một chút có cần phải nói như vậy không?

Tiểu nha đầu bêu môi ngồi sang một bên ánh mắt tiếp tục ngắm nhìn chiếc vòng tên tay.

Bên dưới sàng đầu nữ tử tiếp tục mang theo một bình ngọc cẩn thận đặt lên bàn.

- Bên trong bình ngọc là một viên lục cấp tặc mệnh đan tu chân giả bên dưới toái hư sao khi phục dụng có thể khởi tử hồi sinh, giá khởi điểm 100 vạn thượng phẩm linh thạch.

Tặc mệnh đan vừa ra toàn trường lập tức chấn động, mấy lão đầu trong phòng chữ thiên cũng không thể ngồi yên liên tục ra giá.

- 120 vạn.
- 130 vạn.
- 150 vạn.
- 200 vạn.
- Tại hạ Nam Cung Bá ra 210 vạn xin các vị đạo hữu nể mặt sau này nhất định hậu tạ.

Lý Thiên Hành sắc mặt có chút khó coi, tên thái tử dân này đã mấy lần cản trở tài lộ của hắn, lần trước tiểu tử này mượn cớ đại thọ vương hoàn lần này chẳng biết dùng chiêu trò gì.

- Lần trước là thọ lễ chẳng lẽ lần này là tan lễ sao?

Lý Thiên Hành càng nghĩ càng đau đầu nếu lần này hắn thật sự dám lấy tan lễ của vương hoàn ra là bi đồ đạn thì bình đan được này cũng chỉ có thể cúng cho lão thôi.

Nam Cung Bá liếc mắt nhìn xung quanh, vẻ mặt đầy ý, cho dù là tiên môn hay đại tộc, ở Kim Tước vương quốc Nam Cung hoàng tộc vẫn là đứng nhất.

- 250 vạn.

Đúng lúc này một âm thanh vang lên đánh tan ảo tưởng của hắn, Nam Cung Bá nhìn về hướng căn phòng vừa ra giá sắc mặt trở nên âm trầm.

- Tam lão phái người chú ý bọn người này.
- Tuân lệnh.
- 300 vạn.

Tam lão vừa rời đi thì bên dưới kháng đài một hắc y nhân ra giá, mọi người xung quanh đều nhìn về phía lão, một đại nhân vật như vậy không ngờ lại xuất hiện ở nơi này.

- 350 vạn.
- 400 vạn.

Lý Thiên Hành ngồi một bên quan sát, cảm thấy mọi chuyện có chút không ổn.

- Ở đâu lại chui ra nhiều luyện hư lão quái như vậy?

Thần thư vừa quét qua một vòng đã phát hiện hơn 20 lão giả đạt đến luyện hư cảnh, cho dù là toàn bộ Kim Tước vương quốc cũng không thể nào có nhiều luyện hư như vậy.

- Xem ra có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Sao nữa canh giờ đầu giá, tặc mệnh đan được một vị đại nhân vật bên trong phòng chữ thiên dùng 600 vạn thượng phẩm linh thạch lấy xuống.

- Sau đây là vật đầu giá cuối cùng của ngày hôm nay.

Hai tên đại hán khiến một cái gương đặt lên sàng đầu, ánh mắt mọi người đều tập trung vào giữa sàng, chiếc gương vừa mở ra một cảm giác lạnh buốt bao phủ lấy toàn bộ phòng đầu giá.

- Đây là Băng đao một nửa của Băng hỏa lưỡng trọng đao, giá khởi điểm 100 vạn thượng phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành nhìn thanh đao giống như được làm từ nước đá bên dưới, chất liệu còn thua cả đoạt mệnh phi đao của hắn tại sao lại có giá cao như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Di tích

- Tiểu tử thứ này chỉ là một nửa binh khí, chỉ cần tìm được hỏa đao ghép vào sẽ tạo ra một món thiên cấp binh khí.

Hắn ngồi đợi được một lúc cuối cùng buổi đầu giá cũng kết thúc, Băng đao được một tên nào đó dùng 500 vạn linh thạch mua mất.

- Lần này kiếm cũng không ít.

Nếu như trừ đi chi phí cây trâm với chiếc vòng tay còn có 30 vạn linh thạch lúc trước hắn nợ thì vẫn còn hơn 400 vạn thượng phẩm linh thạch, chỉ tiếc một điều là Y Tiên lại không nhìn được món nào vừa mắt.

- Sư phụ bên trong tiên thất có binh khí nào dùng để phòng ngự hay tấn công không?

- Người muốn lấy cho nha đầu kia sao?

- Đúng vậy, dù sao bây giờ nàng đã tu luyện được cũng nên tìm vài bộ công pháp, binh khí để nàng luyện tập.

- Được rồi, ta sẽ tìm vài thứ thích hợp cho nha đầu đó.

- Làm phiền sư phụ.

Đúng lúc này cửa phòng mở ra Ngọc Mị từ bên ngoài tiến vào, ánh mắt quyến rũ đảo qua một vòng thoáng dừng lại trên chiếc trâm cây tóc của Ngọc Thanh.

- Lý công tử ra tay đúng là hào phóng, Ngọc Mị thật sự có chút ghen tị với Ngọc Thanh tiểu thư.

- Chỉ là một món quà nhỏ không đáng nhắc đến, chỉ cần Ngọc Mị tiên tử mở lời tài tử trong vương thành sẽ xếp thành hàng để chờ đợi.

Ngọc Mị nghe hắn nói khẽ mỉm cười, ánh mắt phong tình vạn chủng khẽ liếc một cái.

- Không biết trong đó có Lý công tử không?

- Chuyện này...

Lý Thiên Hành đột nhiên cảm thấy sao lưng lạnh ngắt, miệng vừa há ra lập tức đóng lại.

Ngọc Mị nhìn bộ dáng của hắn trong lòng cảm thấy buồn cười, nàng lấy ra một tấm thẻ đặt vào trong tay hắn.

- Đây là linh thạch của công tử, Ngọc Mị thay mặt vạn bảo các xin đa tạ hai viên đan dược của người, ân tình này Ngọc Mị sẽ báo đáp nhất định làm cho công tử thỏa mãn.

Lý Thiên Hành cảm nhận có thứ gì đó vừa mềm vừa mịn vừa đụng vào hắn, một hương thơm thoảng qua làm cho lòng người say đắm như chìm vào bể rượu, lạc trôi đến chân trời nào đó.

- Hừ, người ta đã đi rồi huynh còn đứng ngây ra đó làm gì?

Tiểu Linh tức giận đá chân hắn một cái sao đó chạy đi, hai nàng còn lại cũng chẳng thêm quan tâm đến hắn.

- Không biết lần này lại bị cấm túc bao lâu.

Lý Thiên Hành đi theo sao mấy nàng về biệt viện, suốt đường đi hắn cảm giác vô cùng khó chịu, mọi người xung quanh đều dùng ánh mắt mờ ám nhìn hắn.

- Lão tử đi theo lão bà của mình có gì đáng nhìn sao?

Hắn vừa về tới biệt viện đã thấy Lý Mục đang đứng đợi trước cửa.

- Đúng lúc đang có chuyện muốn hỏi tên này.

Lý Mục nhìn thấy hắn liền hưng phấn tiến đến chào hỏi.

- Bạch tiểu thư, Ngọc tiểu thư vị cô nương này không biết xưng hô thế nào?

- Liên quan gì đến người?

Tiểu Linh trừng mắt nhìn Lý Mục, giọng nói vô cùng khó chịu.

- Người đến đây để làm gì?

- Ta có chuyện muốn nói với Lý Thiên Hành.

- Người tìm tỷ phu ta làm gì?

- Viện trưởng nhờ ta đến thông báo cho hắn vài chuyện.

- Thật không?

- Thật.

Tiểu Linh nhìn bộ dáng thành thật của hắn gật đầu cho qua.

- Tỷ phu của ta đang ở phía sao, người đến đó mà hỏi.

Tiểu nha đầu vừa nói xong liền kéo theo Ngọc Thanh, Y Tiên vào trong.

- Viện trưởng tìm ta có chuyện gì?

- Ta cũng không rõ, nghe nói sáng mai toàn bộ kim đan bên trong học viện đều phải tập trung lại, chắc là có chuyện quan trọng cần thông báo.

- Bên trong học viện còn có chuyện mà Lý Mục người không biết sao?

- Ta chỉ đề ý mấy chuyện quan trọng những chuyện như thế làm sao biết được, này nữ tử lúc này đi cùng với Ngọc Thanh là ai vậy? tuy dung mạo không bằng hai nàng nhưng khí chất đúng là cực phẩm.

Lý Thiên Hành nhìn ánh mắt sáng rực của Lý Mục, vẻ mặt lập tức đề phòng.

- Lý Mục ta cảnh cáo người nếu như tiểu tử người dám có chủ ý với Y Tiên cho dù ta liều mạng cũng phải cưa đổ Như Vân của người.

- Người yên tâm nếu là hàng của huynh đệ ta sẽ không đụng đến, không biết Y Tiên có vị tỷ muội nào hay không?

- Tỷ muội? hình như nàng vừa nhận Tiểu Linh làm muội muội thì phải? còn cần ta giới thiệu không?

- Không cần, bây giờ ta có việc bận phải đi trước, mai gặp lại.

Lý Thiên Hành nhìn Lý Mục chạy đi sắc mặt có chút ngạc nhiên.

- Không gờ tiểu tử này lại sợ tiểu nha đầu như vậy?

Vạn bảo các.

- Tổng lão chuyện di tích lần này đã điều tra tới đâu rồi?

- Theo như lão nô điều tra thì di tích lần này có thể là của một vị luyện hư cảnh.

- Có tra được những thế lực nào sẽ tiến vào không?

- Các thế lực lớn ở đế đô đều phải người đến, bên phía Ma môn cũng có động tĩnh.

- Vậy đế tộc thì sao?

- Vẫn chưa có tin tức.

Ngọc Mị nhũ mào, ánh mắt liên tục biến đổi.

- Nữ nhân kia tại sao vẫn chưa có hành động?

Nàng suy nghĩ một lúc khẽ lắc đầu xoay người nhìn Tống Tiền.

- Người của đế viện đã tới chưa?

- Bọn họ chỉ vừa mới đến, lần này là do đích thân Tần Phong dẫn đầu.

- Tần Phong nhất định sẽ mang theo người của hoàng gia học viện tiến vào di tích, Tống lão giúp ta chọn một số ám vệ lần này có thể ta sẽ xuất thành một thời gian.

- Tiểu thư có cần thông báo cho các chủ biết hay không?

- Chuyện này để ta thông báo là được, lão không cần quan tâm.

- Lão nô hiểu.

Ngọc Mị nhìn Tống Tiền rời đi, đôi môi quyến rũ khẽ cong, bên trong ánh mắt yêu mị hiện lên chút hưng phấn.

Sáng hôm sau Lý Thiên Hành chạy đến học viện, hắn vừa tiến vào lập tức nhìn thấy mấy trăm người đang đứng xếp hàng trong sân.

- Hôm nay nhìn như đâu phải đầu tuần, tại sao lại có chào cờ?

Hắn kiểm một chỗ chui vào, ánh mắt liên tục đảo xung quanh, trên kháng đài lão viện trưởng đang ngồi ở giữa, bên cạnh còn có mấy lão phó viện trưởng, ngoài trừ lão boos của tần thư các thì tất cả đại nhân vật của học viện đều đã tập trung ở đây.

Đúng lúc này một đoàn người tiến vào dẫn đầu là một thanh niên khoảng 20, anh tuấn tiêu soái, bộ dáng bắt phàm vừa nhìn đã biết không phải thường nhân, phía sau có hơn 20 thanh niên tất cả đều có tu vi đạt tới nguyên anh kì.

- Tần Phong tham kiến Lãnh viện trưởng.

- Không cần đa lễ.

Hai người chào hỏi nhau vài câu, Tần Phong liếc nhìn mấy trăm người đứng bên dưới vẻ mặt hài lòng.

- Nhân tài của học viện đúng thật là không ít, đại hội lần sau nhất định sẽ có cơ hội.

- Tiểu hữu quá lời, di tích lần này vô cùng hung hiểm hi vọng tiểu hữu có thể thay học viện bảo vệ bọn chúng.

- Viện trưởng yên tâm, Tần Phong sẽ cố gắng hết sức.

Lãnh Ngạo Nhân gật đầu, vẻ mặt có chút miễn cưỡng, ánh mắt nhìn đám học đồ của mình.

- Kim Tước vương quốc vừa xuất hiện một di tích, hôm nay học viện chọn ra 50 đệ tử tiến vào bên trong, lần này sẽ do người của đế viện dẫn đội.

Tần Phong nghe Lãnh viện trưởng nói xong liền bắt đầu tuyển người, đầu tiên kiểm tra tu vi sao đó là điểm công hiến, thành tích của từng người.

- Mời mọi người lấy ngọc bài của mình ra, sao khi công bố danh sách những người được chọn nếu vị đồng học nào muốn tham gia di tích chỉ cần đánh bại những người trong danh sách sẽ chiếm được vị trí.

Tần Phong nhìn mấy trăm ngọc bài trước mặt khẽ gật đầu với mấy tên xung quanh.

- Mọi người tạm thời giả tán, hai canh giờ sau tập trung tại luyện vũ đường.

Lý Thiên Hành nhìn mọi người rời đi lập tức chạy đi tìm Lý Mục, lần này người của đế viện cũng đến chắc chắn sẽ rất náo nhiệt, bây giờ hắn phải đi tìm hiểu tình hình.

- Tiểu tử có mấy luồng sát khí đang hướng tới.

Lý Thiên Hành lập tức dừng lại, ánh mắt liếc nhìn xung quanh cuối cùng phát hiện ra một đám người đang đi về phía hắn.

- Người là Lý Thiên Hành?

- Đúng vậy, có chuyện gì sao?

Thanh niên đi đầu quan sát Lý Thiên Hành vài lần, ánh mắt tràn đầy khinh thường.

- Ta là Triệu Minh, tốt nhất người nên cẩn thận.

Triệu Minh nói xong liền xoay người rời đi, Lý Thiên Hành nhìn đám người phía trước sắc mặt có chút kinh ngạc.

- Tên này tử tế thật, trước khi ra tay còn nhắc đối phương phải đề phòng.

- Hắn không phải tử tế mà là không để người ở trong mắt.

- Chỉ là một tên kim đan cảnh thôi, đệ tử dùng một chân cũng có thể giẫm chết hắn.

- Thật sao, ta nhớ không lầm mấy hôm trước có một tên tiểu tử bị một tiểu nha đầu kim đan cảnh đánh đến không dám mở miệng.

Hắn ghe lão đầu nói trong lòng chợt nhớ đến bằng sơn ngự tỷ.

- Đúng rồi tại sao nàng lại không có ở đây? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì sao?

Lý Thiên hành tính qua một chút vẫn còn đủ thời gian lập tức chạy đến chỗ của Hàn Tuyết, hắn vừa tiến vào biệt viện đã bị chặn lại.

- Lý đạo hữu Hàn Tuyết lão sư đang bế quan tạm thời đạo hữu không thể tiến vào.

- Bế quan? Không lẽ lão sư muốn đột phá nguyên anh kì?

- Đúng vậy.

Hắn nghe nàng nói liền thở phào một hơi, đột nhiên sắc mặt hắn đại biến.

- Nếu nàng tiến vào nguyên anh vậy kế hoạch dùng đan dược đẩy ngã ngự tỷ của lão tử chẳng phải phá sản?

Bây giờ cảnh giới của hắn chỉ là kim đan kì nhưng có linh hỏa trợ giúp nên có thể luyện chế được tứ cấp đan dược, mấy hôm trước hắn vừa luyện chế xong mấy viên âm linh đan hi vọng chiếm được chút tiện nghi của ngự tỷ không ngờ nàng lại bế quan đột phá vào lúc này.

- Sư phụ có cách nào giúp đệ tử tăng nhanh tu vi không?

- Tạm thời chỉ có hai cách một cách nhanh một cách cực nhanh tiểu tử người muốn chọn cách nào?

Hắn nghe lão nói hai mắt lóe lên ánh sáng của hi vọng.

- Tất nhiên là cách cực nhanh.

- Bên trong giới chỉ vẫn còn một viên phách địa châu, sao khi người thăng thiên ta sẽ tìm một tên trên tiên giới giúp người đoạt xá, đến lúc đó người dùng tiên khí để tu luyện tốc độ ít nhất tăng lên gấp đôi.

- ẶC, vậy còn cách thứ hai?

- Tiến vào hoành đoạn sơn mạch ta có thể bảo đảm trong vòng nửa năm người nhất định tiến vào nguyên anh.

Lý Thiên Hành vừa đi vừa suy nghĩ, tiến vào Hoành đoạn sơn mạch cũng là một cách tốt.

- Sao khi tiến vào di tích có lẽ lão tử nên đến đó nghỉ dưỡng một thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Vô đề

Lúc hắn trở lại luyện võ đường thì mọi người đã tập trung đầy đủ, người của đế viện chia ra canh giữ hai mươi sàng đấu, bên phải còn có một tấm bản lớn dán danh sách tên của những đệ tử được chọn tham gia thí luyện lần này, Lý Thiên Hành nhìn qua một lần phát hiện tên của hắn nằm ở gần cuối bảng.

- Lão tử cũng có tên sao?

Hắn nhớ từ khi tiến vào học viện bản thân chỉ đi làm đúng một nhiệm vụ là cướp Y Tiên làm thê tử, tu vi của hắn cũng chỉ mới tiến vào kim đan sơ kì vậy mà lại được chọn.

- Cũng đúng kĩ thuật cura gái của lão từ đâu phải ai cũng làm được, mấy tên này có thể nhìn ra được đúng là không hổ danh đệ tử đệ viện.

Đúng lúc này Tần Phong bước lên đài tuyên bố tỉ thí bắt đầu, bất kì đệ tử bên dưới kim đan cảnh có thể đánh ngã người bên trong danh sách sẽ thay thế chỗ cho người đó.

Lý Thiên Hành nhìn từng tên bước lên đài khiêu chiến trong lòng có chút lo lắng.

- Không biết đánh du kích có bị phạm quy hay không?

Ngoại trừ xuyên tâm chỉ dùng để công kích trực diện, cho đến bây giờ lão sư phụ của hắn chỉ truyền thụ một bộ võ thượng long thương cùng một bộ nhất niệm hành không mà thôi.

- Nhất niệm hành không là thân pháp chắc chắn không dùng được còn võ thượng long thương ặc di tích lần này có lẽ không đi sẽ tốt hơn.

Lý Thiên Hành ngồi một bên chờ đợi vẫn không thấy ai đến khiêu chiến liền cảm thấy kì lạ, ánh mắt liếc nhìn xung quanh ở chỗ kháng đài của hắn vừa có một người muốn tiến lên khiêu chiến thì bị một đám người chặn lại, hắn nhìn đám thanh niên bên dưới trong đầu lóe lên một ý nghĩ.

- Lần này ta được tham gia di tích không lẽ là do lão viện trưởng sắp đặt?

Lý Thiên Hành quan sát một lúc vẻ mặt liên tục biến đổi, khi ánh mắt chuyển sang một thanh niên đang đứng gần đó chỉ huy, tên này chính là một trong những tiểu đệ của Triệu Minh.

- Tên Triệu Minh này đúng là không đơn giản.

Nếu hắn đoán không lầm thì Triệu Minh muốn lợi dụng di tích lần này để trả thù cho Triệu Lâm.

- Dù sao lần này lão tử cũng đi đào mộ sẵn tiện đào thêm vài cái cũng chẳng sao.

Nhờ đám người Triệu Minh bảo kê Lý Thiên Hành thuận lợi tham gia di tích, hắn rời khỏi học viện trở về biệt viện của mình liền chuẩn bị vài món quà để tạ đám người Triệu Minh.

- Tỷ phu huynh mới đi đâu vậy?

- Tiểu nha đầu sao muội lại ở đây? Có phải muội lại trốn học không?

Tiểu Linh nghe hắn nói liền biểu môi phản ứng.

- Huynh tưởng ai cũng như huynh sao, hôm nay người của đệ viện đến giải quyết chuyện di tích tất cả lão sư đều bận rộn nên muội mới được nghỉ.

- Thật sao?

- Đúng vậy.

Lý Thiên Hành nhìn nàng gật đầu khẳng định vẻ mặt hài lòng khẽ vuốt tóc nàng mấy cái.

- Còn nhỏ mà siêng năng như vậy là rất tốt, muốn trở thành một công dân tốt của xã hội phải biết tuân thủ đúng quy định hiểu không?

Hắn động viên nàng thêm vài câu sao đó liền ngang rời đi.

- Tỷ phu tỷ phu khoang đã huynh vẫn chưa trả lời câu hỏi của muội.

- Muội hỏi gì?

- Hừ huynh đừng giả bộ nữa mau khai thật đi lúc này huynh đã đi đâu? Có phải là đến chỗ của yêu nữ kia không?

Lý Thiên Hành nghe nàng nói về mặt có chút tức giận.

- Muội thấy huynh giống loại người như vậy sao?

- Huynh không đi gặp nàng ta vậy cả một buổi sáng huynh đi đâu? Nếu huynh không nói rõ muội sẽ đi báo cho Thanh tỷ biết.

Hắn nhìn tiểu nha đầu chạy đi lập tức kéo lại, từ sau khi ở vạn bảo các trở về hắn vẫn bị Ngọc Thanh cấm túc nếu bây giờ lại bị tiểu nha đầu đốt nhà vậy thì tháng này xác định cmn rồi.

- Sáng nay ta ở trong học viện.

- Huynh ở học viện để làm gì?

Tiểu Linh dùng ánh mắt không tin nhìn hắn, hơn nữa năm nay số lần vị tỷ phu này đến đan phòng còn không quá 5 lần.

- Ta đi tham gia di tích nếu muội không tin thì có thể đến luyện võ đường xem, tên của huynh vẫn còn nằm trên danh sách.
- Thật không?
- Muội đến đó chẳng phải sẽ biết sao?

Tiểu nha đầu nhìn vẻ mặt thành thật của hắn tạm thời cho qua.

- Huynh tu đan đạo lại muốn tiến vào di tích làm gì? Như vậy sẽ rất nguy hiểm.
- Muội không biết tỷ phu của muội là đan vũ song tu sao, tại trái luyện đan tay phải luyện kiếm một cái di tích nho nhỏ làm sao có thể làm khó ta được, muội không cần lo lắng cho ta.
- Ai lo lắng cho huynh chứ? Muội chỉ sợ Thanh tỷ lo lắng mà thôi.
- Thật vậy sao? Muội thật sự không lo lắng cho ta sao?

Tiểu Linh nhìn nam nhân trước mặt càng lúc càng gần, gương mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, tim đập loạn cả lên.

- Muội có chuyện phải giải quyết, trước khi đi huynh nhớ thông báo cho Thanh tỷ đó.

Tiểu nha đầu nói xong liền chạy đi mất, chỉ có thể nghe được tiếng của nàng vọng lại.

- Cuối cùng cũng tìm ra cách khác chế tiểu bạo nữ này.

Lý Thiên Hành tiến vào giới chỉ, di tích lần này mở ra ngay cả người của đế viện cũng đến chắc chắn sẽ không đơn giản, hắn cần phải chuẩn bị trước vài thứ.

- Trước tiên cần phải nâng cấp một số vật phẩm.

Di tích lần này không giới hạn cảnh giới khả năng đựng phải boss lớn là rất cao, Lý Thiên Hành nhìn toàn bộ số đan dược trước mắt về mặt tràn đầy thỏa mãn.

- Hóa linh đan, hóa thủy đan, bạo linh đan, mê hồn đan, khốn hồn đan... lão tử đúng là một lương y cả đời chỉ luyện đan giúp người khác.

Lý Thiên Hành gọi ra linh hỏa dựa theo chỉ dẫn của thần thư bắt đầu nâng cấp đan dược, hắn mất gần nửa ngày trời mới có thể nâng cấp toàn bộ số đan dược của mình.

- Tiểu tử ta khuyên người một câu ít dùng mấy thứ bàn môn tả đạo sẽ tốt hơn.
- Thật ra đệ tử cũng không muốn dùng những thứ này nhưng vì để giữ lấy cái mạng nhỏ của mình giúp sư phụ thực hiện nguyện vọng nên mới cần rằng dùng đến.

Hắn nói đến đây bên trong đôi mắt tràn đầy ủy khuất cũng không cam lòng.

- Sư phụ hay là người truyền thụ cho đệ tử thêm vài môn võ thượng công pháp như vậy đệ tử cũng không cần dùng những thứ này nữa.
- Những thứ này tuy là có chút tà đạo nhưng để đối phó với mấy tên tiểu tử phạm giới cũng không tệ.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng như đứng rồi của lão thì biết lần này chẳng làm ăn được gì.

- Lão đầu tử đúng là càng ngày càng khó chơi, nếu như không nhanh chóng tìm cách ngay cả bảo vật bên trong tiên các cũng khó moi được chứ đừng nói đến mấy bộ công pháp kia.

Hắn vừa nghĩ đến đây trong đầu chợt nhớ ra một chuyện.

- Sư phụ lần trước người hứa với đồ nhi không biết đã làm xong chưa?
- Chuyện gì?
- Người từng nói sẽ tặng cho Y Tiên vài món bảo vật để phòng thân không lẽ người quên rồi sao?
- Người yên tâm ta đã chọn được mấy thứ thích hợp cho tiểu nha đầu đó.
- Thật sao?

Lý Thiên Hành hai mắt sáng rực nhìn lão.

- Hay là sư phụ giao mấy thứ đó cho đồ nhi giữ, đồ nhi sẽ tìm cơ hội thích hợp đưa cho nàng.

- Cũng được.

Lão sư phụ gật đầu, một luồng tử sắc linh khí bay đến trước mặt hắn, sao khi linh khí tan đi trên đất xuất hiện vài món đồ vật.

- ẤC chỉ có nhiều đây thôi sao?

Lý Thiên Hành kiểm tra từng món về mặt vô cùng khó coi, những thứ này vừa nhìn qua là đã biết không phải phẩm vật nhưng vấn đề nằm ở chỗ đây đều là tư trang của nữ nhân làm sao hắn có thể dùng được?

- Sư phụ sao không thấy binh khí tấn công?

- Chỉ cần tiểu nha đầu kia mang theo mấy thứ này trên người cho dù bị một đám toái hư vây công cũng chẳng có vấn đề gì.

- Lợi hại vậy sao?

Hắn nghe lão nói trong đầu liền xuất hiện cảnh tượng bản thân hiện ngang đứng trước mấy chục tên toái hư tay trái cầm trầm cài, tay phải cầm khăn lụa đúng là vô cùng đặc sắc.

- Sư phụ cho dù không ai đụng được vào nàng nhưng mà bị động phòng ngự cũng không phải là cách tốt chẳng lẽ người chưa nghe độc cô tiên bói nói tấn công chính là cách phòng ngự tốt nhất sao?

- Được rồi người đi hỏi xem nha đầu kia thích loại vũ khí nào sao đó nói cho ta biết.

- Đồ nhi tuân lệnh.

Lý Thiên Hành nhìn lão gật đầu, khuôn mặt xuất hiện nụ cười đắc ý, chỉ cần đến lúc đó hắn phong bế thần thức thì muốn đào kiểu gì chẳng được?

Lý Thiên Hành ở bên trong giới chỉ chế tạo thêm vài loại đan dược mãi đến sáng hôm sau hắn mới rời phòng, vừa ra khỏi cửa đã đụng phải tam nữ.

- Các nàng đứng đây làm gì?

- Thiên Hành thiếp nghe Tiểu Linh nói chàng sẽ tham gia di tích lần này đúng không?

- Đúng vậy, ta cũng đang định tìm nàng để nói chuyện này.

- Thiếp nghe nói di tích lần này rất nguy hiểm ngay cả người của đế đô cũng đến chàng đừng đi được không?

Lý Thiên Hành nghe nàng nói liền biết tiểu nha đầu phía sau chính là chủ mưu mọi chuyện, hắn quay sang trừng mắt nàng một cái.

- Thanh nhi lần này là người của đế viện đích thân tuyển chọn ta làm sao có thể làm trái được?

Hắn tiến đến bên cạnh nắm lấy tay nàng, khuôn mặt áp sát tới, nhỏ giọng nói.

- Nàng quên ta còn có thứ kia sao? Chỉ cần gặp phải nguy hiểm ta sẽ lập tức tiến vào bên trong.

Ngọc Thanh bị hắn áp sát gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ cuối đầu, trong lòng loạn lên cũng không biết có nghe được gì hay không?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Nguy trang

Tiểu Linh đứng một bên thấy biểu tỷ thất thủ liền xông vào.

- Tỷ phu hay là huynh tạm dừng vài viên loạn thần đan lúc đó người của đế viện tưởng huynh tu luyện quá mức nên bị tâm ma cắn trả trở thành điên điên khùng khùng nhất định bọn chúng sẽ không ép huynh tham gia di tích.

Lý Thiên Hành nhìn vẻ mặt đắc ý của tiểu nha đầu đến bây giờ hắn mới hiểu tại sao bọn người Bạch phủ lại đồng ý để nàng dọn tới đây.

- Tiểu Linh huynh nhớ hình như hôm nay vẫn chưa chọc giận muội thì phải?

- Hừ, uổng công muội tìm cách giúp huynh.

Tiểu Linh nghe hần nói hừ lạnh một tiếng, tức giận dậm chân quay mặt sang một bên.

- Thiên Hành chàng đừng trách Linh nhi, muội ấy cũng chỉ muốn tốt cho chàng mà thôi.

- Nàng yên tâm ta trước giờ luôn kính già yêu trẻ, mấy chuyện nhỏ này ta sẽ không để trong lòng.

- Huynh thật sự biết cái gì gọi là kính già yêu trẻ sao?

Hần nghe tiểu nha đầu nói lập tức gật đầu khẳng định.

- Tất nhiên nếu muội không tin đợi Ngọc Thanh sinh cho ta mấy tiểu bảo bảo lúc đó muội sẽ biết.

- Một lần có thể sinh được mấy tiểu bảo bảo?

- Hắc hắc muội không biết tỷ phu của muội rất lợi hại sao? Đừng nói là mấy đứa cho dù là mấy chục đứa cũng không thành vấn đề?

- Thật sao?

Tiểu Linh tiến lại gần bên cạnh Ngọc Thanh bàn tay khẽ sờ lấy bụng của biểu tỷ mình.

- Bụng của Thanh tỷ nhỏ như thế này thật sự có thể chứa được vài chục tiểu bảo?

- Đúng vậy chẳng lẽ muội chưa nghe Âu Cơ sinh trăm trứng sao?

- Oa như vậy chẳng phải là muội sẽ có rất nhiều cháu sao? Thanh tỷ khi nào tỷ mới sinh bảo bảo?

Ngọc Thanh bị hai người trước mặt làm cho ngượng đến chính mặt, chỉ có thể hung hăng trừng mắt một cái sao đó rồi đi.

- Tỷ phu Thanh tỷ làm sao vậy?

- Ta cũng không biết, nói không chừng Thanh tỷ của muội thật sự có tiểu bảo bảo bị muội nói trúng nên mới đỏ mặt như vậy.

- Vậy sao? muội phải đi xem mới được.

Lý Thiên Hành nhìn con kì đà nhỏ rồi đi liền quay sang Y Tiên.

- Tiên nhi ta có chuyện muốn nói riêng với nàng không biết được không?

Y Tiên khẽ gật đầu, hai người tiến vào phòng, Lý Thiên Hành đi phía sau thuận tay khóa luôn cửa để tránh bị tiểu nha đầu phá hỏi.

- Lý công tử có chuyện gì muốn nói với tiểu nữ?

- Nàng còn nhớ giao ước của chúng ta ở Bạch Vân môn không?

- Tiểu nữ vẫn nhớ.

- Bây giờ nàng đã có thể tu luyện xem như lời hứa trước kia của ta với nàng đã hoàn thành.

Lý Thiên Hành nói đến đây ánh mắt chăm chú nhìn nàng.

- Nếu ta hủy đi giao ước lúc trước nàng có còn muốn ở lại đây hay không?

Y Tiên nhìn ánh mắt của nam nhân trước mặt trong lòng có chút bối rối, vẻ bình tĩnh thường ngày đã phai đi vài phần.

- Ân tình của công tử kiếp này Y Tiên không dám quên, trước khi chưa báo đáp tiểu nữ sẽ không rời đi.

- Nàng ở lại đây chỉ vì ân tình thôi sao?

Hần nghe nàng nói trong lòng có chút thất vọng, từ lúc đến vương thành thời gian hai người ở chung cũng không nhiều mỗi lần gặp nhau đều bị tiểu nha đầu cản trở chẳng làm ăn được gì.

- Xem ra phải tìm cách đẩy nhanh tiến độ mới được.

Chỉ gần một tháng mà nàng đã sắp tiến vào trúc cơ nếu đợi thêm một thời gian nữa chắc chắn sẽ bị nàng áp chế đến lúc đó chỉ có thể nằm im chịu trận.

Lý Thiên Hành im lặng một lúc sao đó lấy ra túi trữ vật đưa cho nàng.

- Thứ này tặng cho nàng.

- Lý công tử linh thạch lần trước người đưa cho tiểu nữ vẫn còn khi nào dùng hết tiểu nữ sẽ thông báo cho công tử biết.

- Nàng đừng hiểu lầm đây không phải là linh thạch, mấy hôm trước ở vạn bảo các ta thấy nàng không chọn được gì nên đi vài vòng bên trong vương thành để tìm kiếm vài thứ, hi vọng nàng sẽ thích.

- Đa tạ ý tốt của công tử Y Tiên đã nhận quá nhiều ân tình của người những thứ này tiểu nữ thật sự không thể nhận được, công tử đem chúng tặng cho Thanh tỷ sẽ tốt hơn.

- Những thứ này chỉ khi ở trên người của nàng mới thật sự phát huy toàn bộ công dụng, Ngọc Thanh không thích hợp dùng chúng.

Hắn biết nữ nhân này không thích phẩm vật liền lấy hàng ra cho nàng xem, thần thức vừa động trên tay đã xuất hiện một cây trầm cài.

Y Tiên vừa nhìn thấy trầm cài sắc mặt khẽ biến, từ trong linh hồn tỏa ra một cảm giác thân thiết mãnh liệt, đây là lần thứ hai nàng cảm nhận được loại cảm giác này lần trước chính là lúc gặp được tiên thạch.

- Đây là...

- Lần trước ta thấy nàng rất thích linh tùy nên ta đã đi tìm vài thứ có khí tức tương tự, mấy ngày này ta đã đi hết vương thành chỉ tìm được có nhiều đây thôi.

Nàng nghe hắn nói trong lòng khẽ rung lên.

- Y Tiên thật sự không xứng để công tử tốn nhiều công sức như vậy.

- Trong lòng ta nàng quan trọng hơn những thứ này hàng vạn lần.

Lý Thiên Hành dùng ánh mắt chân thật nhìn nàng, hắn thật sự không có nói quá mấy món pháp bảo này làm sao có thể so với tiên thiên chi thể.

Y Tiên khẽ cúi đầu nàng không dám đối diện với ánh mắt đầy lực sát thương kia, bộ dáng vô cùng bối rối, trong lòng không hiểu sao lại có chút vui sướng lạ thường.

Lý Thiên Hành đi tới bên cạnh nàng dùng cây trầm cài xuyên qua mái tóc đen bóng, ánh sáng nhàn nhạt trên trầm làm nàng càng thêm thanh thuần, khánh thiết.

- Tiên nhi thứ này thật sự rất hợp với nàng.

Hắn nói xong liền đưa nàng đi tới trước gương, Y Tiên nhìn bản thân mình trong gương vẻ mặt thoáng kinh ngạc, so với lúc trước nàng đã khác đi vài phần, trầm cài trên tóc chẳng khác gì hoa thêu trên gấm, phượng nhảy trên cành càng nhìn càng yêu thích.

- Lý công tử đa tạ.

- Tiên nhi bây giờ chúng ta đã ở chung một nhà sao này gọi ta Thiên Hành là được.

- Ân.

- Mấy ngày nữa ta không ở đây nàng nhất định phải mang mấy thứ này bên người, trên những thứ này ta khắc trận pháp phòng ngự có thể đỡ được vài đòn công kích của nguyên anh cảnh.

- Y Tiên sẽ mang chúng bên người.

Hắn căn dặn nàng thêm vài chuyện sao đó rồi đi nếu ở lại quá lâu tiểu nha đầu nhất định sẽ nghi ngờ.

Lý Thiên Hành lấy ra một bộ đạo bào màu đen, dùng thêm một viên tứ cấp dịch dung đan cải trang thành một lão đầu hướng vạn bảo các đi đến.

- Khách quan không biết người muốn mua thứ gì?

- Ta muốn gặp quản lý của các người.

- Không biết khách quan đã có hẹn trước không?

Lý Thiên Hành lấy ra một tấm kim thẻ, tên kia nhìn thấy lập tức trở nên cung kính.

- Mời đại nhân vào trong tiểu nhân sẽ lập tức đi thông báo.

Lý Thiên Hành ngồi trong phòng đợi một lúc thì Tổng Tiền chạy tới, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ.

- Không biết hôm nay đại nhân đến bản các là có chuyện gì?

Tổng Tiền nhìn hắc y nhân ngồi đối diện, từ bộ dáng bên ngoài cho thấy đây là một lão đầu.

- Lần này ta đi ngang qua Kim Tước vương quốc tình cờ nghe được chuyện di tích xuất hiện nên mới đến đây nhờ bản các cung cấp một ít thông tin.

- Là chuyện này sao? Thật ra lần này di tích xuất hiện quá đột ngột lại không ở gần vương thành nên bản các cũng không nắm được nhiều thông tin.

- Vậy sao?

Hắn nhìn bộ dáng của lão liền biết ngay lão đầu này lại muốn chiếm tiện nghi của người khác.

- Vạn bảo các to lớn như vậy, khắp nơi đều có phân nhánh chỉ là một ít khoảng cách làm sao có thể làm khó được.

Lý Thiên Hành nói xong trong tay xuất hiện một tấm lệnh bài màu đen, Tổng Tiền vừa nhìn thấy liền biến sắc.

- Đại nhân nói không sai xin người đợi một chút để tiểu nhân sẽ đi kiểm tra.

Tổng Tiền cho người đi kiểm tra, một lúc sao cửa phòng mở ra Ngọc Mị từ bên ngoài tiến vào.

- Tổng lão vị đại nhân này chính là chủ nhân của địa lệnh sao?

- Vâng.

- Được rồi vị đại nhân này sẽ do ta tiếp đãi, ở đây không còn chuyện của lão nữa.

- Lão nô xin cáo lui.

Ngọc Mị liếc nhìn hắc y lão đầu vài lần khóe miệng khẽ cong lên.

- Đại nhân tiểu nữ nghe bọn họ nói ngài muốn tìm hiểu chuyện của di tích có đúng không?

- Không sai.

- Vậy là ngài cũng muốn tham gia di tích lần này sao?

- Đúng vậy.

Nàng nghe lão đồng ý liền chạy đến bên cạnh, giọng nói mang theo chút nũng nịu.

- Vậy thì tốt quá lần này Ngọc Mị cũng muốn tham gia di tích, không biết lão nhân gia người có thể dẫn tiểu nữ theo cùng không?

Lý Thiên Hành nhìn nữ nhân bên cạnh ánh mắt khó hiểu, không biết yêu nữ này lại muốn giờ trò gì đây?

- Lão phu trước giờ chỉ thích độc lai độc vãng không muốn mang theo vướng bận bên người.

- Lão nhân gia yên tâm Ngọc Mị sẽ không làm vướng bận tay chân của người.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Tiểu Hà, Tiểu Tuệ

Hắn nhìn yêu nữ bên cạnh ánh mắt liên tục đảo vài lần.

- Lần này lão phu đến đây còn có chuyện quan trọng phải làm, chuyện di tích chỉ là tình cờ nghe được nếu như không có thứ gì thú vị lão phu sẽ lập tức rời đi.

Nàng nghe lão nói liền bĩu môi bất mãn, đôi mắt ủy khuất nhìn lão.

- Lý công tử chẳng lẽ trong lòng của công tử Ngọc Mị chỉ là một thứ vương tay vương chân thôi sao?
- Tiểu cô nương lão phu không phải họ Lý.
- Hừ cho dù công tử có biến thành tro tiêu nữ cũng nhận ra.

Lý Thiên Hành nhìn về mặt hờn giận của nàng trong lòng cảm thấy không ổn.

- Chẳng lẽ yêu nữ này đã nhận ra lão tử?

Hắn dùng thần thư cẩn thận quét qua cơ thể nàng vài lần, cảnh giới của nàng vẫn là kim đan cảnh làm sao có thể nhìn thấu tứ cấp dịch dung đan.

- Nếu nha đầu cô đã không muốn giao tin tức vậy lão phu cũng không làm phiền.

Lý Thiên Hành nói xong liền rời đi, chuyện địa lệnh tốt nhất không nên để nàng biết nếu không giao ước giữa hắn với Ngọc Linh Lung sớm muộn gì nàng cũng phát hiện đến lúc đó hình ảnh anh hùng cứu mỹ nhân lúc trước đã xây dựng trong lòng nàng sẽ sụp đổ.

- Khoang đã, Ngọc Mị có nói sẽ không giao tin tức cho công tử sao?

Nàng lấy ra một miếng ngọc bội ném cho hắn.

- Toàn bộ tin tức của di tích đều nằm bên trong.
- Đa tạ.
- Lý... lão nhân gia vừa mới đến vương thành hay là ở lại vạn bảo các nghỉ ngơi được không?
- Lão phu đã có hẹn với mấy lão đạo hữu không cần làm phiền đến bản các.

Lý Thiên Hành nói xong liền rời đi để lại Ngọc Mị trong phòng ánh mắt liên tục biến đổi.

- Tại sao sư phụ lại giao địa lệnh cho huynh ấy?

Địa lệnh đối với vạn bảo các chẳng khác gì thánh chỉ của hoàng đế, ở Thiên Tước đế quốc người nắm giữ địa lệnh cũng không quá 10 người.

- Mặc kệ, lần này lại dám cả gan đến lừa gạt bốn tiểu thư để xem ta trị huynh thế nào.

Lý Thiên Hành rời khỏi vạn bảo các lập tức trở về biệt viện, vừa về đến trước cửa đã nhìn thấy Lý Mục đứng chờ, bên cạnh còn có hai nữ tử trò chuyện.

- Tên này đến khoe gái sao? Có nên nói cho Như Vân biết không nhỉ?

Lý Thiên Hành tiến lại chỗ Lý Mục ánh mắt có chút ngạc nhiên.

- Tiểu Hà, Tiểu Tuệ sao hai nàng lại ở đây?
- Lý công tử tiểu nữ đến đây để bảo vệ cho tiểu thư.
- Tiểu thư? Chẳng lẽ hai nàng là người của Bạch phủ?
- Đúng vậy.

Từ lúc Ngọc Thanh bị bắt hắn đã biết hai nha đầu này nhất định có liên quan chỉ là từ đó trở đi vẫn không có cơ hội gặp mặt.

- Thiên Hành có thể giới thiệu hai vị tiên tử này cho ta biết được không?

Lý Thiên Hành vừa nghe Lý Mục nói liền kéo hai nàng ra sao lưng.

- Hai nàng thì không được, nể tình huynh đệ ta sẽ giới thiệu cho người một vị đại mỹ nữ không thu gì từ đại mỹ nhân vương thành.

Lý Mục nghe đến đây hai mắt sáng rực.

- Huynh đệ tốt, nàng là ai vậy?
- Kim Tước thất công chúa Nam Cung Như Vân.
- Vậy thì không cần để ta tự kiểm sẽ tốt hơn.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng của Lý Mục trong lòng thâm khinh bỉ, lại thêm một tên sợ vợ.

- Tìm ta có chuyện gì sao?
- Ta đến đây để thông báo cho người biết sáng mai chúng ta sẽ khởi hành đến di tích.
- Không phải bọn họ nói 3 ngày nữa mới xuất phát sao?
- Ta làm sao biết được người đi mà hỏi bọn chúng.

Lý Mục nói xong liền quay sang nháy mắt với hai nàng một cái sao đó tiêu soái rồi đi.

- Tiểu Hà, Tiểu Tuệ tên vừa rồi chính là một trong thập đại sắc lang của học viện chuyên hái hoa bắt bướm, chọc ghẹo gái nhà lành hai nàng nhất định phải đề phòng.
- Đa tạ công tử quan tâm.

Lý Thiên Hành khẽ gật đầu, đứng là trẻ nhỏ dễ dạy sao đó đi vào bên trong, hắn vừa đến trước cửa đã bị hai nàng cản lại.

- Lý công tử muốn đi đâu?
- Tất nhiên là vào trong.
- Làm phiền công tử đợi một lúc tiểu nữ sẽ đi thông báo cho tiểu thư biết.

Tiểu Hà nói xong liền hướng Tiểu Tuệ ra giấu bảo nàng đi thông báo.

Lý Thiên Hành nhìn Tiểu Tuệ chạy đi trong đầu kêu ong ong mấy tiếng, từ khi nào mà chủ nhà phải xin phép người khác để vào nhà của mình.

- Tiểu Hà cô nương tiểu nha đầu à không Bạch tiểu thư nói đây là nhà của cô ấy sao?
- Không phải, đây là nhà của biểu tỷ của tiểu thư nhưng người ngoài muốn vào bên trong nhất định phải được sự cho phép của tiểu thư.

Hắn nghe nàng nói sắc mặt có chút khó coi.

- Tiểu nha đầu chưa bước vào hậu cung mà đã lộ quyền như vậy nhất định phải tìm cơ hội dạy dỗ nàng mới được.

Lý Thiên Hành đứng đợi một lúc thì thấy Tiểu Linh từ bên trong đi ra.

- Tỷ phu sao huynh không vào trong mà lại đứng đây?
- Có Bạch tiểu thư đích thân hộ vệ ta làm sao có thể vào được.

Tiểu Linh nhìn vẻ mặt của hắn bộ dáng có chút lúng túng.

- Muội chỉ muốn bảo vệ an toàn cho hai vị tỷ tỷ.
- Vậy còn ta thì sao?
- Tỷ phu thân thông quản đại như vậy còn cần muội bảo vệ hay sao?

Hắn nghe tiểu nha đầu nói trong lòng có chút dỗi ý, cuối cùng cũng có người nhận ra tài năng của hắn.

- Việc bảo vệ chỗ này ta sẽ giao cho muội, an toàn của hai vị tỷ tỷ toàn bộ trông cậy hết vào muội.
- Tỷ phu yên tâm muội sẽ không làm cho huynh thất vọng.
- ừm.

Tiểu Linh nhìn Lý Thiên Hành rồi đi liền thở phào một hơi, trên gương mặt xuất hiện nụ cười tinh nghịch.

- Thì ra tỷ phu cũng giống như gia gia chỉ chịu mềm không chịu cứng.

Lý Thiên Hành đi vào đại sảnh ánh mắt đảo qua Tiểu Hà, Tiểu Tuệ.

- Làm phiền hai vị tiên tử đi mời Ngọc Thanh, Y Tiên đến đây giúp ta được không?
- Chuyện này...

Hai nàng nghe hần nói khẽ liếc mắt nhìn nhau, bộ dáng có chút do dự.

- Hai người còn đứng đây làm gì? mau đi nói với hai vị tỷ tỷ nói là tỷ phu có chuyện cần thông báo.
- Tuân lệnh.

Lý Thiên Hành nhìn hai nàng rồi đi, ánh mắt nghiêm túc nhìn Tiểu Linh.

- Linh nhi sao lúc trước ta đến Bạch phủ lại không gặp hai nàng ấy?
- Tỷ phu cũng quen biết với Tiểu Hà Tiểu Tuệ sao?
- Đúng vậy, ta đã từng gặp hai nàng ở Lý Sơn trấn chính là lúc Ngọc Thanh bị hại.

Tiểu nha đầu khẽ vuốt chiếc cằm nhỏ của mình bộ dáng như bà cụ non bắt đầu suy nghĩ.

- Lần trước đúng là muội có phái hai nàng đi đón Thanh tỷ nhưng bởi vì tỷ ấy không thích tiếp xúc với người ngoài nên đã viết một bức thư bảo hai nàng đem về cho muội.
- Nói như vậy hai nha đầu đó là nha hoàn của muội, sao lúc trước ta đến Bạch phủ lại không gặp được họ?
- Muội có nói hai người đó là nha hoàn của muội sao?

Hần nhìn bộ mặt ngây thơ của tiểu nha đầu chỉ muốn đề xuống đánh một trận.

- Chẳng phải lúc nãy muội nói là phái hai nàng ta đi bảo vệ Ngọc Thanh sao?
- Đúng vậy, đúng là muội có nói.
- Như vậy hai nàng ấy chính là người của muội?

Tiểu Linh suy nghĩ một chút khẽ gật đầu.

- Cũng có thể cho là như vậy.
- Vậy chẳng phải hai nàng là nha hoàn của muội sao?
- Tiểu Hà, Tiểu Tuệ không phải là nha hoàn của muội.

Lý Thiên Hành cảm thấy trong lòng có chút bất lực nếu không phải vì an nguy của biệt viện hần thật không muốn nói chuyện với nha đầu này.

- Được rồi hai nàng không phải là nha hoàn của muội vậy bọn họ là ai?
- Tiểu Hà, Tiểu Tuệ là ám vệ bên trong Bạch phủ, gia gia phái họ đi theo bảo vệ cho muội.
- Ta thấy hai nha đầu đó tự lo cho mình còn chưa xong làm sao có thể bảo vệ cho muội.

Hần nhớ lúc trước hai nha đầu đó bị Từ Thành hạ độc nếu như không có kế hoạch anh hùng cứu mỹ nhân của hần có lẽ bây giờ đã phi thăng lên tiên giới.

- Chết tiệt, tại sao lão tử lại quên chuyện này nhỉ? có nên kêu hai nàng lấy thân báo đáp hay không?

Lý Thiên Hành nghĩ đến đây ánh mắt mờ ám liếc nhìn tiểu nha đầu bên cạnh.

- Không biết trên đại lục này có truyền thống tiểu thư thành thân nha hoàn phải đi theo làm ấm giường hay không? nếu như không có vậy thì chỉ cần nói là truyền thống bắt buộc ở địa cầu là được, lão tử thật thông minh hắc hắc...

Tiểu Linh ngồi bên cạnh nhìn nụ cười vô lại của tỷ phu trong lòng có chút bất an.

- Tỷ phu chẳng lẽ huynh có ý đồ với hai nàng?
- Đúng vậy à không phải tỷ phu của muội là người trung hậu thật thà làm sao có thể hái hoa tùy tiện được.

Hần nhìn ánh mắt nghi ngờ của tiểu nha đầu thầm mắng bản thân sơ suất, sao này phải cẩn thận mới được.

Tiểu Linh đang muốn truy cứu thì cửa phòng mở ra Ngọc Thanh, Y Tiên tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Trước khi xuất phát

- Thiên Hành chàng có chuyện gì quan trọng muốn nói sao?
- Cũng không có gì quan trọng chỉ là học viện vừa thông báo thời gian tiến vào di tích đã thay đổi, ngày mai sẽ xuất phát.

Ngọc Thanh tiến lại bên cạnh hắn về mặt tràn đầy lo lắng.

- Thiên Hành lần này chàng nhất định phải đi sao?
- Đúng vậy, di tích lần này tuy có chút nguy hiểm nhưng cũng là cơ hội tốt để ta đột phá bình cảnh.
- Vậy chàng nhất định phải bảo trọng.

Lý Thiên Hành nhìn ánh mắt quan tâm của nàng trong lòng tràn đầy ấm áp, từ lúc dọn tới đại lục sinh sống nữ nhân này là người tốt với hắn nhất.

- Nàng yên tâm ta nhất định sẽ không sao.

Tiểu Linh nhìn hai người thân mật không hiểu sao trong lòng có chút khó chịu.

- Biểu tỷ lần này có người của đế viện đi cùng tỷ phu chắc chắn không sao, tỷ yên tâm đi.

Lý Thiên Hành nghe Tiểu Linh nói liền ném cho nàng ánh mắt tán thưởng, không ngờ đôi lúc nha đầu này cũng biết nói tiếng người.

Ánh mắt hắn đảo tới chỗ Y Tiên, từ khi tiến vào đến giờ nha đầu này chỉ lén nhìn hắn mà không nói một lời.

- Y Tiên tiểu thư tại hạ sắp rời đi chẳng lẽ tiểu thư không có lời gì muốn nói sao?
- Lý công tử bảo trọng.
- Chỉ có nhiều đây thôi sao?

Lý Thiên Hành nghe nàng nói trong lòng có chút thất vọng, lần trước tấn công vẫn chưa đủ dame xem ra phải tìm cách khác mới được.

Hắn căn dặn các nàng vài thứ sao đó trở lại phòng, ngày mai đã bắt đầu xuất phát hôm nay nhất định phải tìm hiểu rõ di tích, ngọc bội Ngọc Mị đưa cho hắn gọi là lưu ảnh thạch bên trong chứa toàn bộ thông tin của di tích lần này.

Hai tuần trước trên đỉnh Tuyết Phong sơn xảy ra biến động, một mảng núi lớn đổ xuống để lộ ra một di tích động phủ, tu chân giả xung quanh thử công phá cấm chế đều thất bại, sao khi mấy vị cường giả kéo đến mới biết cấm chế bên ngoài là do một vị luyện hư tạo nên từ đó dẫn đến trấn động toàn đế quốc, các đại thế lực bên trong Thiên Tước đều cử người đến tranh đoạt.

- Xem ra lần này sẽ rất náo nhiệt.

Lý Thiên Hành thu lưu ảnh thạch sao đó lấy ra thần thư tìm thêm vài loại đan dược.

- Lần trước đào mộ nguyên anh đã đụng phải tiểu ma nữ lợi hại như vậy lần này đào mộ luyện hư không biết lại đụng phải thứ gì đây?

Hắn đang chọn được vài loại đan dược chuẩn bị tiến vào giới chỉ luyện chế đột nhiên ngoài phòng truyền đến tiếng gõ cửa.

- Ai lại đến giờ này nhỉ? chẳng lẽ là Ngọc Thanh biết lão tử sắp đi nên gõ bỏ lệnh cấm túc.

Lý Thiên Hành nghĩ đến đây liền hưng phấn chạy ra mở cửa.

- Tỷ phu huynh vẫn chưa đi nghỉ sao?

Hắn nhìn tiểu nha đầu đứng trước mặt trong lòng ngượng đi phần nữa.

- Trễ như vậy muội không đi ngủ mà chạy đến đây làm gì?
- Muội có thứ này cho huynh.

Tiểu Linh lấy ra một bình đan dược đặt vào tay hắc sao đó lập tức chạy đi.

- Nha đầu này hôm nay làm sao vậy?

Lý Thiên Hành trở lại phòng ánh mắt đề phòng nhìn bình đan dược trên tay.

- Có khi nào nha đầu kia biết ngày mai lão tử rời đi nên hôm nay đến phá không?

Hắn đặt bình đan dược lên bàn dùng thần thư cẩn thận kiểm tra.

- Tứ cấp trung phẩm hồi thương đan.

Lý Thiên Hành dùng thần thư kiểm tra thêm vài lần phát hiện kết quả vẫn như cũ, khuôn mặt xuất hiện nụ cười đắc ý, tiểu nha đầu chỉ mới tiến vào đan sự nhị cấp hậu kì viên đan dược này chắc chắn là trộm của Bạch lão đầu cho hắn.

- Không ngờ nha đầu này lại thâm thương trộm nhớ lão tử.

Hắn thu bình đan dược vào giới chỉ, tâm trạng vô cùng thoải mái, với tiến triển hiện tại sao này muốn đẩy ngã tiểu nha đầu kia cũng không cần phải tốn nhiều công sức.

- Lý công tử.

- Là Y Tiên sao? năng tới đây làm gì? chẳng lẽ cũng giống như Tiểu Linh?

Lý Thiên Hành tiến ra mở cửa ánh mắt mờ mịt nhìn nàng.

- Tiên nhi đã trở thế này rồi nàng còn tới đây làm gì?

- Tiểu nữ có thể vào bên trong không?

- Vào trong? à tất nhiên là được.

Hắn đợi nàng tiến vào lập tức đóng chặt cửa.

- Xem ra nhân phẩm của lão tử hôm nay lại bạo phát.

Y Tiên nhìn vẻ mặt tươi cười của nam nhân trước mặt trong lòng cảm thấy có chút bất an.

- Lý công tử tiểu nữ có thể hỏi công tử vài chuyện được không?

- Nàng hỏi đi ta nhất định sẽ thành thật trả lời.

- Linh tùy lần trước công tử đưa cho tiểu nữ thật sự là nhờ người tìm giúp sao?

Lý Thiên Hành ghe nàng hỏi nhất thời không kịp phản ứng, cô nam quả nữ nửa đêm ở chung một phòng tại sao lại nàng lại hỏi mấy chuyện tào lao này nhỉ?

- À đúng vậy, lúc đó người bạn của ta gặp một vị lão đầu bán hàng bên đường, toàn thân rách nát, tứ chi bại liệt, hoàn cảnh vô cùng đáng thương nên mới ra tay giúp đỡ không ngờ lại mua được linh tùy.

- Tiểu tử đang nói ta sao?

- Ấc sư phụ không phải người đang bế quan sao? tại sao lại ở đây?

- Có người trừ ta tứ chi bại liệt, bán thân bắt toại người nói ta có thể không đến sao?

Hắn nghe lão nói trong lòng thầm mắng bản thân xui xẻo, bây giờ lại phải tìm cách hạ hỏa cho lão sư phụ.

- Sư phụ biết đồ nhi không có ý đó mà.

- Thật sao?

- Đúng vậy đúng vậy đồ nhi trước giờ luôn là một công dân gương mẫu của xã hội, hành thiện tích đức, nghe theo lời Bác, luôn lấy phương châm tôn sư trọng đạo, kính lão đắc thọ đặt lên hàng đầu...

- Tiểu tử không cần ba hoa nữa, nha đầu kia có thể vận dụng tiên lực xem ra đã nhận ra tiên thạch.

Lý Thiên Hành lén nhìn Y Tiên bên cạnh ánh mắt có chút không tin, từ khi nữ nhân này đến vương thành luôn đi theo bên cạnh Ngọc Thanh làm sao có

thể biết được thứ kia là tiên thạch, đến cả hắn còn chưa biết nữa là.

- Chẳng lẽ có tên nào to gan dám đào gốc tường của lão tử?

Lý Thiên Hành vừa nghĩ đến đây trong đầu xuất hiện gương mặt vô sỉ của Lý Mục.

- Sư phụ có khi nào chỉ là tình cờ hay không?

- Nha đầu này lai lịch không đơn giản, trước khi rơi xuống phạm giới đã được một cao thủ đại la kim tiên phong ấn kí ức bên trong tiên thức chỉ cần nàng có thể tu luyện phong ấn sẽ từ từ được tháo bỏ.

- Vậy sao nàng không hỏi tới mấy thứ nữ trang lúc trước?

- Có lẽ phong ấn chỉ vừa mở ra nha đầu này chỉ biết một vài thứ cơ bản.

Hắn nghe lão nói liền thở phào một hơi, vậy là không có tên nào đào gốc tường nhà hắn.

- Lý công tử có thể dẫn tiểu nữ đi gặp người bạn đó của công tử được không? chuyện này đối với tiểu nữ vô cùng quan trọng.

Lý Thiên Hành nhìn ánh mắt mong đợi của nàng, hắn khẽ thở dài bộ dáng trở nên u sầu.

- Tiên nhi có phải nàng đã biết được lai lịch thật sự của thứ đó rồi không?

- Tiểu nữ chỉ vừa mới biết.

- Nàng có muốn nghe ta kể một câu chuyện không?

Y Tiên nhìn bộ dáng bây giờ của hắn không hiểu sao trong lòng có chút khó chịu, từ trước đến giờ nàng chưa từng nhìn thấy nam nhân trước mắt chán nản như vậy.

Lý Thiên Hành xoay lưng về phía nàng ánh mắt nhìn ra bên ngoài của sổ như đang nhớ đến chuyện cũ.

- Thật ra ta vốn là thiếu gia của một cổ tộc ẩn thế, vì muốn đảm bảo cho gia tộc hưng thịnh ta bị mọi người mang ra làm vật hi sinh buộc phải kết hôn với tiểu thư của một cổ tộc khác, ta không muốn vận mệnh của mình bị bọn họ nắm giữ nên đã lên rời đi, tiên thạch ta đưa cho nàng cũng là ta lấy được từ bên trong gia tộc.

Hắn nói đến đây liền quay lại nhìn Y Tiên.

- Tiên nhi có phải nàng cho rằng ta là một tên hèn nhát, vô dụng hay không? suốt ngày chỉ biết lẫn trốn người khác để sống.

Nàng nghe hắn nói trong lòng lại nhớ đến chuyện của mình, từ nhỏ đến lớn nàng chỉ mang lại rắc rối cho phụ thân.

- Công tử không phải là người vô dụng, ít ra công tử còn có cái để gia tộc lợi dụng không giống như tiểu nữ cả đời phải làm gánh nặng cho phụ thân.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng yếu đuối của nàng lập tức tiến tới bên cạnh, hai tay khẽ ôm lấy thân hình nhỏ bé trước mặt.

- Bây giờ nàng có thể tu luyện đã không còn là gánh nặng cho phụ thân của nàng nữa.

- Tiểu nữ có thể tu luyện nhưng sẽ đi được bao xa?

Tuy nàng chỉ mới giải trừ được một ít phong ấn nhưng cũng đủ biết được tiên thạch ở phạm giới trân quý đến mức nào, chỉ sợ thiên cấp binh khí cũng không sánh bằng.

- Nàng yên tâm chỉ cần có ta bên cạnh sao này nàng nhất định có thể tu luyện nếu như tiên thạch không đủ ta có thể trở về gia tộc tìm thêm.

- Y Tiên không muốn lại làm phiền công tử, ân tình của công tử chỉ sợ đời này Y Tiên không thể báo đáp.

- Chỉ cần có thể nhìn thấy nụ cười của nàng cho dù có phải kết hôn với bao nhiêu nữ nhân ta cũng nguyện ý.

Nàng nhìn bộ mặt bộ mặt cam chịu của hắn trong lòng có chút buồn cười.

- Công tử nghĩ hay nhĩ?

- À ý ta không phải như vậy nàng đừng hiểu lầm, chỉ cần nàng vui vẻ đừng nói là núi đao biển lửa cho dù là tiên giới trên chín tầng trời chỉ cần nàng muốn ngắm ta sẽ dẫn nàng đi.

Y Tiên cảm thấy trong lòng có chút bồi hồi, gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ không dám đối diện với nam nhân bên cạnh từ trước đến giờ nàng chưa từng gặp người nào lẻo mép như hắn cũng chưa từng có ai làm nàng vui như vậy.

Lý Thiên Hành ôm người ngọc trong lòng cảm giác mềm mịn từ hai bàn tay vô cùng thoải mái, từ trên người nàng truyền đến mùi hương êm dịu có vài phần giống với tinh thần châu cang hất cang phê, hai tay hắn lại bắt đầu tác quái.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Xuất phát

Y Tiên cảm giác cơ thể bắt đầu biến đổi lập tức thoát khỏi lồng ngực của hắn, hơi thở dồn dập, ngọc phong liên tục lên xuống, ánh mắt mang theo chút hờn giận nhìn nam nhân trước mặt.

- Chẳng lẽ đây là cách công tử yêu thương thê tử của mình sao?

Nàng lấy từ trong túi trữ vật ra một chiếc hộp ném cho hắn sao đó liền bỏ đi.

Lý Thiên Hành tiếp lấy chiếc hộp trong lòng thầm mắng bản thân thiếu kiên nhẫn nếu đợi thêm chút nữa nói không chừng hôm này không cần phải ngủ một mình.

- Không biết bên trong là thứ gì?

Hắn cảm thấy trong lòng có chút hồi hộp hai tay từ từ mở chiếc hộp, bên trong truyền ra vài tia sáng màu lục đến khi chiếc hộp hoàn toàn được mở ra một luồng ánh sáng màu lục thoát ra bên ngoài trôi lơ lửng giữa phòng.

- Là hồ điệp sao?

Hồ điệp lơ lửng trên không được một lúc đột nhiên bay đến trên vai hắn, từng tia lục sắc ánh sáng trên thân hồ điệp tỏa ra làm cho linh hồn hắn trở nên thanh tịnh.

- Sự phụ đây là thứ gì vậy?

Lý Thiên Hành nhìn hồ điệp trên vai trong lòng có chút kinh ngạc, hắn dùng thần thư quét qua hồ điệp biết được thứ này chỉ được làm bằng loại giấy bình thường nhưng công dụng lại chẳng thua gì tinh thần châu của hắn.

- Chỉ là một loại tiên thuật bình thường có gì đáng để xem.

Lão đầu tử vừa nói xong từ sắc linh khí tiến đến bao lấy hồ điệp, lục sắc linh khí tan đi phân nửa để lộ ra vài chữ.

- Thiên Hành, Y Tiên.

Hắn vừa nhìn thấy dòng chữ trên đôi cánh hồ điệp sắc mặt trở nên vô cùng hưng phấn, bao nhiêu công sức lúc trước bỏ ra cuối cùng cũng được đền đáp.

- Không ngờ Y Tiên lại dụng tâm như vậy, không biết có nên tới tìm nàng để lấy thân báo đáp hay không?

Đúng lúc này bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa, hắn không cần nghĩ cũng biết là ai đến tìm.

- Thiên Hành chàng đã nghĩ ngơi chưa?

- Thanh nhi đợi ta một chút.

Hắn thu hồ điệp vào giới chỉ thứ này phải bảo quản cẩn thận sao này còn có cơ để đi tìm Y Tiên báo đáp.

Lý Thiên Hành tiến ra mở cửa, vừa nhìn thấy nữ nhân bên ngoài hai mắt hắn tỏa sáng rực rỡ.

- Thanh... Thanh nhi tìm ta có chuyện gì sao?

Ánh mắt hắn liên tục quét qua người nàng, Ngọc Thanh chỉ mặc một bộ y phục mỏng đủ để che đi những chỗ cần che còn những nơi khác như ả như hiện như muốn dụ người phạm tội, mái tóc nàng như thắm sương chắc là do mới tắm xong, gương mặt ửng đỏ, trên cơ thể tỏa ra mùi hương nhàn nhạt vô cùng quyến rũ.

Ngọc Thanh nhìn ánh mắt của hắn bộ dáng hơi bối rối nhưng trong lòng lại có chút vui sướng, chờ mong.

- Thiếp có thể vào trong không?

- À mời vào... nàng cứ tự nhiên như nhà của mình là được.

Lý Thiên Hành nhìn nàng tiến vào lập tức khóa cửa phòng, phong bế thần thức nếu bây giờ có ai tới làm phiền hẳn nhất định liều mạng với người đó.

- Thanh nhi tới đây có chuyện gì sao?

- Thiếp... thiếp muốn tâm sự với chàng.

- Chỗ này có chút không tiện hay là chúng ta lên giường tâm sự có được không?

Nàng nghe hắn nói gương mặt đỏ một mảng lớn, bộ dáng e thẹn cuối đầu đứng im.

Lý Thiên Hành thấy nàng không phản đối liền chiếm thời cơ lập tức ôm nàng lên giường.

- Thanh nhi sao trước giờ ta không thấy nàng mặc bộ y phục này.

Hắn vừa nói vừa sờ bộ y phục của nàng, thứ này được làm từ loại vải thượng hạng chẳng khác gì tơ tằm vừa trơn vừa mịn vừa láng càng sờ càng thích.

- Y phục này là của mẫu thân cho muội, người nói khi nào ở riêng với chàng thì lấy ra mặc.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói trong lòng thầm hồ nhạc mẫu vĩ đại, sao này phải tìm cơ hội hiếu thuận với người.

- Thanh nhi hôm nay nàng rất xinh đẹp.

- Thật... thật sao?

- Đúng vậy, ta thấy y phục này rất hợp với nàng nhưng mỗi ngày có thể mặc một bộ sẽ đẹp hơn.

- Chàng yên tâm mẫu thân tặng cho thiếp rất nhiều.

- Thật sao? Vậy chúng ta cũng không thể thất lễ ngày mai nàng mang theo mấy kiện tam phẩm đường nhân quả tặng cho nhạc mẫu nàng thấy có được không?

Ngọc Thanh gật đầu về mặt tràn đầy hạnh phúc.

- Thiên Hành đa tạ chàng.

- Đa tạ gì chứ, hiếu thuận với nhạc mẫu là chuyện tiểu tử như ta nên làm, Thanh nhi bây giờ không còn sớm nữa chúng ta mau tranh thủ thời gian luyện công thôi.

Lý Thiên Hành vừa nói xong lập tức phóng tới bên trong căn phòng liền hiện lên một cảnh xuân vô hạn.

Sáng hôm sau Lý Thiên Hành mang theo tâm trạng hưng phấn đi đến học viện, lúc hắn đến nơi mọi người cũng đã có mặt gần đầy đủ, hắn vừa tiến lại chỗ của mình liền bị một nam tử chặn lại.

- Người là Lý Thiên Hành sao?

- Tàn Phong sư huynh không biết có gì chỉ giáo?

- Người quen biết với Linh Hương khi nào?

- Linh Hương?

Lý Thiên Hành cố nhớ lại danh sách thê tử tương lai của hắn hình như không có cái tên này.

- Không biết Linh Hương là vị sư tỷ nào?

- Người thật sự không quen biết nàng?

Tàn Phong nhìn về mặt ngờ ngạc của Lý Thiên Hành, mày kiếm khẽ nhíu.

- Người đã từng đi đến đế đô chưa?

- Đế tử nhỏ đã sống ở Vương thành, trước giờ chưa từng rời đi nữa bước.

Tàn Phong nhìn về mặt thành thật của hắn khẽ gật đầu.

- Người không cần lo lắng, ta chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi.

Tần Phong nói xong liền rời đi để lại Lý Thiên Hành đứng một chỗ chẳng hiểu gì.

- Chẳng lẽ ở đế đô cũng có người thầm thương trộm nhớ lão tử?

Lý Thiên Hành tiến lại chỗ của mình trong đầu liên tục suy nghĩ, từ lúc xuyên việt đến giờ hắn gặp qua không ít mỹ nữ nhưng chỉ là ở vương thành, còn hàng ở đế đô vẫn chưa có cơ hội đụng đến.

- Chẳng lẽ có liên quan đến tiểu ma nữ kia?

Lúc ở bên trong hang động, nha đầu kia tuy bá đạo nhưng lại không đụng đến Hàn Tuyết nàng còn nói Linh Hương tỷ tỷ gì đó sẽ tức giận. .

- Hi vọng chuyện lần này không liên quan đến nha đầu đó.

Lý Thiên Hành suy nghĩ một lúc liền đem chuyện tiểu ma nữ vứt đi, chuyện tương lai để sao này tính hiện tại vẫn quan trọng hơn, ánh mắt hắn đảo qua một vòng trên khuôn mặt hiện lên nụ cười hưng phấn.

- Nữ nhân ở đế đô đúng là có khác.

Trong đoàn người của Tần Phong có tới 4 đại mỹ nữ, dáng người hoàn mỹ, phong thái hơn người thiên phú lại càng đáng sợ, mỗi nữ tử chỉ bằng tuổi với Ngọc Thanh nhưng đều tiến vào nguyên anh cảnh.

- Thiên Hành người đến đây lúc nào? Sao ta lại không thấy?

Lý Thiên Hành nhìn Lý Mục bên cạnh ánh mắt có chút kinh ngạc.

- Tại sao người lại ở đây?

- Lần này ta cũng tham gia di tích tất nhiên là phải ở đây.

Lý Mục nói xong liền ném cho hắn ánh mắt khinh bỉ.

- Người đang xem thứ gì vậy?

Lý Thiên Hành dùng thân thủ quét qua Lý Mục vài lần, nét mặt có chút khó hiểu.

- Chẳng lẽ hôm nay tên này quên uống thuốc?

Hắn tiến lại bên cạnh Lý Mục khẽ hỏi.

- Lý Mục hôm nay người không đi kiếm gái sao?

- Thiên Hành huynh đệ ta nói cho người biết Lý Mục ta đời này chỉ thích một mình Như Vân, nữ nhân khác ta không có hứng thú hơn nữa ta làm sao có thể bỏ mặt huynh đệ của mình mà đi tìm gái được.

Lý Thiên Hành nghe hắn nói ánh mắt liếc nhìn xung quanh, hắn nhớ lần này Như Vân không có tham gia di tích thì phải.

- Người thật sự không có hứng thú với mấy mỹ nhân phía trước sao?

- Không có.

- Hắc hắc nếu như người đã không có hứng thú vậy ta đành phải gánh luôn phần của huynh đệ người vậy.

- Tự nhiên.

Lý Thiên Hành đi được vài bước liền nhìn Lý Mục đứng mỉm cười phía sau trong lòng không hiểu sao có chút bất an, hắn vừa đi thêm vài bước thì bị một đám người chặn lại.

- Lý Thiên Hành ta còn tưởng người không dám đến.

- Các người đông như vậy cũng dám đến tại sao ta lại không dám đi?

Triệu Minh khẽ mỉm cười ánh mắt nhìn Lý Thiên Hành có chút tán thưởng.

- Xem ra người có chút bản lĩnh, hi vọng người sẽ không hối hận.

- Còn chưa biết tên nào sẽ hỏi hận.

Lý Thiên Hành nhìn đám người Triệu Minh rời đi, sâu trong ánh mắt ẩn hiện sát khí.

- Triệu gia đúng là phiền phức, có nên giải quyết một lần hay không?

Lần này Triệu Minh nhắm vào hắn nhưng lỡ như lần sau bọn chúng nhắm vào bọn người Ngọc Thanh như lần trước thì sẽ rất nguy hiểm, hắn cũng không thể để nàng suốt đời bên trong giới chỉ được.

- Đợi khi lão tử trở về sẽ chiếu cố Triệu gia thêm vài lần.

Lý Thiên Hành tiến lại thêm vài bước phát hiện bên cạnh mấy nữ nhân trước mắt đều có ít nhất vài tên hộ hoa sứ giả, mỗi tên đều là cao thủ nguyên anh cảnh mỗi lần đệ tử hoàng gia học viện đến gần đều bị ánh mắt mấy tên này dọa chạy.

- Lão tử còn tưởng tên Lý Mục kia hôm nay ăn chay thì ra là gặp cục xương lớn nên không gặm được.

Hắn liếc nhìn mấy tên hộ hoa sứ giả vài lần quyết định tạm thời rút lui chờ cơ hội, nếu bây giờ một mình cân cả đám nguyên anh cảnh nhất định sẽ bút dây động rừng làm cho mọi người chú ý, sao khi suy nghĩ thông suốt hắn lập tức quay lại chỗ Lý Mục.

Lý Mục nhìn Lý Thiên Hành quay trở lại về mặt có chút kinh ngạc.

- Chẳng phải người nói đi tán gái sao? Tại sao lại quay trở lại?

- Ta làm sao có thể vì mấy nữ nhân mà bỏ mặt huynh đệ mình được, đợi người ăn mặn trở lại chúng ta sẽ tiếp tục đi tìm nữ nhân.

Lý Thiên Hành nói xong liền tìm một chỗ ngồi xuống bỏ mặt Lý Mục khinh bỉ ngồi một bên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Thông đạo

Đúng lúc này một tiếng pháo vang lên trên bầu trời xuất hiện một luồng ánh sáng màu đỏ rực.

- Xuất phát.

Tần Phong cỡi khoái mã hành vân dẫn đầu đoàn người rời khỏi hoàng gia học viện, theo lộ trình thì phải đi đến phía tây vương thành sử dụng truyền tống trận đi đến Vọng thành sao đó mới tiến vào Vạn lý sơn.

- Tần Phong công tử thật trùng hợp không ngờ lại có thể gặp được công tử ở đây.

Đoàn người vừa rời khỏi hoàng gia học viện liền bị một đám người khác chắn ngang, dẫn đầu là một trong tứ đại mỹ nữ vương thành.

- Đúng là trùng hợp.

Ngọc Mị liếc nhìn đoàn người phía sau Tần Phong ánh mắt thoáng dừng lại ở chỗ Lý Thiên Hành, nét mặt xuất hiện nụ cười quyền rũ.

- Tần Phong công tử đang muốn tiến đến di tích sao?

- Đúng vậy, tại hạ phụng mệnh viện trưởng đến thăm dò di tích lần này.

- Như vậy thật tốt quá, đúng lúc Ngọc Mị cũng muốn tiến đến di tích hay là chúng ta đi chung có được không?

- Chuyện này...

Tần Phong nghe nàng nói trong lòng có chút do dự, nữ nhân trước mắt thật sự không đơn giản chỉ sợ là còn có ẩn tình.

Ngọc Mị nhìn nét mặt do dự của Tần Phong, giọng nói mang theo chút hóm giận.

- Không lẽ Tần Phong công tử cũng cảm thấy Ngọc Mị làm vương tay vương chân sao?

Nàng nói đến đây ánh mắt như vô tình lại đảo qua chỗ Lý Thiên Hành một cái.

- Tiên tử đã mở lời tại hạ làm sao có thể từ chối.
- Vậy tiểu nữ xin đa tạ công tử.

Lý Thiên Hành nhìn Tần Phong cùng Ngọc Mị vừa đi vừa cười nói phía trước ánh mắt liên tục biến đổi.

- Tiểu tử nha đầu kia hình như sắp cấm cho người một cái sừng thì phải? có cần lão phu ra tay giúp đỡ không?
- Sư phụ đừng đùa nữa có được không? Người không cảm thấy chuyện này rất không bình thường sao?
- Không lẽ tiểu tử người nghĩ chuyện bị cấm sừng là bình thường sao?
- Đệ tử không phải nói đến chuyện này, người nghĩ xem tại sao Tần Phong kia lại e ngại yêu nữ đó như vậy?

Tần Phong là đệ tử của đế viện chuyện di tích quan trọng như vậy mà viện trưởng có thể giao cho một tên đệ tử giải quyết dù thấy khả năng cùng địa vị người này bên trong đế viện là không bình thường, cho dù Ngọc Mị có quan hệ như thế nào với Ngọc Linh Lung đi nữa thì cũng không cần phải e ngại như vậy.

- Xem ra lão tử vẫn đánh giá thấp yêu nữ này.
- Đến bây giờ tiểu tử người mới biết nha đầu này không bình thường sao?
- Không lẽ sư phụ đã sớm biết chuyện này?
- Tất nhiên từ lúc tiểu tử người dùng từ hà chân khí cứu sống nha đầu đó ta đã biết mọi chuyện không bình thường, mị cốt có thể luyện đến hoàn mỹ như vậy nhất định là sử dụng thiên cấp công pháp.
- Vậy sao người không nói cho đệ tử biết?
- Người cũng không có hỏi.

Hắn nghe lão nói cổ hít mấy hơi lấy lại bình tĩnh, từ trước đến giờ hắn cứ tưởng nàng là đệ tử của Ngọc Linh Lung hoặc là thân thích gì đó nên mới dám trêu đùa, bây giờ mới biết yêu nữ này ngay cả thiên cấp công pháp cũng tu luyện xem ra thân phận không dưới Ngọc Linh Lung.

- Không đúng nếu thân phận của nàng bên trong vạn bảo các cao như vậy làm sao lại để người khác dễ dàng ám sát?
- Tiểu tử người tận mắt nhìn thấy nha đầu đó bị ám sát sao? Vạn niên ngũ độc trùng ít nhất cũng cần có tu vi luyện hư mới có thể khống chế hơn nữa ta còn phát hiện trên người nha đầu đó còn có vài món bảo bối nói không chừng có thể giúp nàng ta sát trùng chỉ là giá trị của chúng hơi cao một chút nếu không đến lúc bắt đắc dĩ cũng không nên dùng đến, sao này tiểu tử người đây ngã được nha đầu đó nên tranh thủ lấy vài món nhất định sẽ hữu dụng.
- Đệ tử làm sao có thể mặc dày lấy đồ của thê tử mình được?
- Không phải người thường nói đồ của người chính là đồ của thê tử người sao? Vậy đồ của thê tử người có khác gì đồ của người?

Lý Thiên Hành nghe đến đây trong lòng sáng lên ánh mắt nhìn lão sư phụ càng thêm kính nể.

- Sư phụ dạy chí phải là đồ nhi nhất thời ngu muội.

Trong lúc Lý Thiên Hành nghe lão sư phụ giáo huấn thì phía trước hai người Tần Phong, Ngọc Mị vẫn vui vẻ trò chuyện.

- Tần Phong công tử lần này lại làm phiền công tử bảo vệ tiểu nữ.
- Tiên tử quá lời chỉ sợ toàn bộ người của tại hạ cũng không thể sánh bằng hai vị tiền bối phía sao?

Tần Phong nhìn hai hắc y nhân luôn đi theo phía sau Ngọc Mị bên trong ánh mắt thoáng chút kiên nghị, khí tức hai người này âm lãnh khác thường chỉ cần nhìn thôi cũng đủ cho người khác run sợ.

- Hai vị tiền bối cho dù có lợi hại đến đâu thì cũng không thể tiến vào di tích đến lúc đó an toàn của tiểu nữ đành nhờ vào công tử.
- Chỉ sợ đến lúc đó tại hạ không thể giúp được gì.
- Nếu công tử lo sợ chuyện này thì tiểu nữ có một cách.

Ngọc Mị nói đến đây ánh mắt khẽ đảo qua đám người bên cạnh Tần Phong.

- Lần này đế viện cử đi nhiều tinh anh như vậy không biết có thể cho tiểu nữ mượn vài người hay không?

Tần Phong nghe nàng nói khẽ nhủ mảy, ánh mắt có chút không hiểu.

- Lần này tại hạ phụng mệnh dẫn dắt đệ tử để viện tiến vào di tích, an toàn của mọi người đều do Tàn Phong phụ trách yêu cầu của tiên tử thứ lỗi tại hạ không thể đồng ý.

- Nếu người của đế viện không được vậy đệ tử của hoàng gia học viện chắc không có vấn đề gì chứ?

- Chuyện này...

Tàn Phong nhìn về mặt của nàng đến bây giờ trong lòng vẫn chưa biết nữ nhân đối diện có một đích gì.

- Không biết tiên tử muốn bao nhiêu người?

- Không nhiều chỉ cần 5 người là được.

Tàn Phong nhìn qua đám người của hoàng gia học viện, lần này tiến vào di tích có hơn 100 người, cho nữ nhân trước mắt vài người chắc sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch.

- Vậy được rồi khi nào tiên tử lựa chọn xong thì thông báo cho tại hạ.

- Tiểu nữ xin tạ công tử.

Ngọc Mị đạt được một đích trong lòng vô cùng thỏa mãn ánh mắt khẽ liếc nhìn Lý Thiên Hành thấy hắn vừa đi vừa nói nhảm một mình tâm trạng hưng phấn trong lòng giảm hơn một nửa, nàng trò chuyện với Tàn Phong lâu như vậy mà hắn lại không có phản ứng gì?

- Tên này đúng là đại ngốc mà.

Đoàn người mất nửa canh giờ đi đến phía tây vương thành sao đó tiến vào truyền tống trận tiến đến Vọng thành.

- Hôm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây ngày mai sẽ tiến vào Vạn lý sơn.

Lý Thiên Hành nhìn mọi người rồi đi ánh mắt đảo qua một vòng liền xoay người rời khỏi khách điểm.

- Thiên Hành huynh đệ đang định đi đâu vậy?

Lý Thiên Hành nhìn Lý Mục bên cạnh thảm máng bản thân xui xẻo, tên này hôm nay sao không để ý nữ nhân mà đi để ý hắn chứ?

- Ta chợt nhớ ra còn một số thứ phải chuẩn bị nên bây giờ phải lập tức đi mua.

- Có cần ta giúp gì không?

- Ta muốn đi mua linh dược người có thể giúp được gì chứ? Lần này tham gia di tích Như Vân không đi theo ta khuyên người nên tận dụng cơ hội đi, đợi đến khi trở lại vương thành có muốn cũng không được.

Lý Mục khẽ gật đầu ánh mắt tán thưởng nhìn Lý Thiên Hành.

- Người nói cũng phải ta không biết gì về đan dược đi theo cũng chỉ gây thêm phiền phức, ta chợt nhớ ra còn có một số chuyện phải giải quyết có gì khó khăn nhớ đến tìm ta.

Lý Thiên Hành nhìn Lý Mục rồi đi trong lòng thở phào một hơi.

- Cuối cùng cũng đuổi được tên phiền phức này đi.

Sao khi rời khỏi khách điểm Lý Thiên Hành đi vài vòng bên trong Vọng thành sao đó tiến vào một khách điểm khác.

- Khách quan người muốn dùng gì?

- Ta có đã có hẹn khi nào cần ta sẽ gọi.

Lý Thiên Hành đi thẳng lên lầu tiến đến chiếc bàn có 5, 6 người đang ngồi.

- Tam ca tại sao huynh lại ở đây?

- Tiểu Lý đệ cũng ở đây sao?

Lý Thiên Hành liếc nhìn mấy thanh niên bên cạnh toàn bộ thợ săn dong binh đoàn hầu như đều có mặt ở đây.

- Lần này đệ đi làm nhiệm vụ đúng lúc đi ngang qua nơi đây, lúc này đệ cảm nhận được truy tung đan biến động nên mới đi tới đây không ngờ lại gặp được mọi người.

- Truy tung đàn?

Trương Tam nghe Lý Thiên Hành nói liền từ trong túi trữ vật lấy ra một bình đàn được, bên trong ngọc bình hơn 10 viên đàn được đang phát sáng như đom đóm.

- Thì ra là thứ này.

- Ta ca các huynh không phải ở Lý sơn trấn sao? tại sao lại chạy đến đây?

Mọi người vừa nghe Lý Thiên Hành hỏi về mặt đều hiện lên nụ cười bất đắc dĩ.

- Bọn ta cũng không muốn đến đây nhưng mà mấy hôm nay có rất nhiều người lạ mặt tiến vào Lý sơn trấn mỗi người đều có thân phận không bình thường vì tránh phiền phức nên mọi người quyết định đến vọng thành trú ngụ một thời gian.

- Chẳng lẽ bọn người kia cũng đến đào mộ?

- Tiểu Lý đệ biết bọn người đó đến Lý sơn trấn để làm gì sao?

- Đệ cũng không chắc lần này đệ cùng một nhóm người bên trong học viện dự định tiến vào di tích bên trong Vạn Lý sơn chỉ sợ bọn người đó đến Lý Sơn trấn cũng vì một đích này.

- Là di tích trên tuyệt phong sơn sao?

Tiêu Sơn ngồi bên cạnh đột nhiên lên tiếng ánh mắt mọi người đều tập trung vào vị đoàn trưởng này.

- Các người không cần nhìn ta như vậy chỉ là ta vô tình biết được thôi, nửa tháng trước trong lúc truy đuổi một con yêu lang ta vô tình gặp được một bọn người trên tuyệt phong sơn, sao khi đến gần quan sát mới biết bọn chúng đang phá một loại cấm chế gì đó lúc đó có hơn 10 tên cường giả lão luyện không phi hành, ta biết không có cơ hội nên lập tức rút lui.

- Bọn chúng không phát hiện ra huynh sao?

- Tiểu Lý đệ có chỗ không biết bên trong Vạn Lý sơn địa hình vô cùng phức tạp, bọn ta có thể an toàn để bắt yêu thú lâu như vậy đều là nhờ Tiêu Sơn huynh biết được vài thông đạo bí mật nếu không đã sớm bị mấy dòng binh đoàn khác tóm được.

Lý Thiên Hành nghe nói đến đây hai mắt liền tỏa sáng.

- Nói như vậy các huynh biết được thông đạo bí mật tiến vào tuyệt phong sơn?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Tiến vào di tích

Lý Thiên Hành rời khỏi khách điểm về mặt vô cùng hưng phấn lần này không ngờ lại chiếm được tiện nghi lớn như vậy, nếu như thông đạo của bọn người Tam ca nói là có thật thì hẳn có thể an toàn rút đi bất cứ lúc nào.

Lý Thiên Hành đi dạo bên trong Vọng thành thêm vài vòng sao đó trở về khách điểm, hắn vừa đi đến trước cửa phòng tử sắc linh khí trong người liền bạo động.

- Sư phụ có chuyện gì sao?

- Tiểu tử người đứng là có số hưởng, nha đầu kia đang ở bên trong đội người.

- Nha đầu? không lẽ là Ngọc Mị sao?

- Không lẽ tiểu tử người còn tình nhân khác ở đây?

Hắn nghe lão nói sắc mặt trở nên khó hiểu, lúc này yêu nữ đó không để ý đến hắn bây giờ tìm đến đây làm gì?

- Chẳng lẽ nàng ta còn ghi hận chuyện ở Vạn Bảo các.

Lý Thiên Hành đẩy cửa bước vào ánh mắt đảo qua căn phòng một lần chỉ thấy một mảng trống không, hắn dùng thần thức đảo qua thêm vài lần cũng

không thấy có gì khác thường.

- Sư phụ có phải người bị tâm ma căn nên phát bệnh không? Trong phòng làm gì có ai?

- Tu vi của người yếu hơn nha đầu đó tới mấy bậc làm sao có thể phát hiện được.

Lão sư phụ vừa nói xong từ sắc linh khí trong cơ thể hắn lập tức bạo động, Lý Thiên Hành cảm giác linh lực bên trong cơ thể tăng lên mấy lần, ánh mắt đảo qua căn phòng thêm lần nữa phát hiện một bóng người đang nửa nằm nửa ngồi trên giường.

- Đúng thật là có người.

Lý Thiên Hành đi đến ngồi bên cạnh bàn rót lấy một chung trà về mặt thần nhiên như chưa có chuyện gì.

- Nếu đạo hữu đã đến sao không cùng tại hạ đàm đạo một lúc.

Lý Thiên Hành đợi một lúc cũng không thấy đối phương phản ứng sắc mặt khẽ biến đổi.

- Nếu đạo hữu không muốn cùng tại hạ đàm đạo vậy xin mờ rời đi, tại hạ còn muốn nghỉ ngơi.

- Lý công tử thật sự muốn đuổi tiểu nữ đi sao?

Đúng lúc này một giọng nói nũng nịu mang theo chút hồn dỗi vang lên, một nữ nhân từ trên giường bước xuống.

- Thì ra là Ngọc Mị tiên tử, không biết tiên tử tìm tại hạ có chuyện gì?

Ngọc Mị ngồi đối diện với Lý Thiên Hành ánh mắt tò mò quan sát đối phương.

- Làm sao công tử biết Ngọc Mị đang ở trong phòng?

- Chỉ cần tiên tử đứng trước mặt ta cho dù là bên trong trăm vạn người tại hạ cũng sẽ tìm ra được.

Ngọc Mị nghe hắn nói khoe miệng khẽ cong lên, ánh mắt phong tình nhìn Lý Thiên Hành.

- Nếu công tử không muốn nói thì thôi vậy.

Lý Thiên Hành khẽ liếc nhìn nữ nhân trước mắt, bây giờ nàng chỉ mặc một bộ y sa mỏng chỗ ẩn chỗ hiện làm cho thân thể yêu mị của nàng càng thêm quyến rũ, đây là lần đầu tiên hắn thấy nàng ăn mặc gợi cảm như vậy.

- Lần này Ngọc Mị đến đây là muốn thông báo cho công tử một chuyện sao khi tiến vào di tích công tử cùng tiểu nữ sẽ hợp thành một nhóm hi vọng công tử sẽ không chê tiểu nữ vương tay vương chân.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói sắc mặt có chút khó coi, xem ra yêu nữ này vẫn để ý chuyện lần trước.

- Tiên tử yên tâm chỉ cần tại hạ còn sống nhất định sẽ không cho bất kì ai đụng đến tiên tử.

Ngọc Mị nhìn bộ dáng hiên ngang của hắn trong lòng có chút buồn cười, tu vi của nàng còn cao hơn hắn mấy bậc đến lúc đó ai bảo vệ ai còn chưa biết được.

- Vậy tiểu nữ xin đa tạ công tử.

Ngọc Mị nói xong liền rời khỏi phòng để lại Lý Thiên Hành ngồi một chỗ ngơ ngác.

- Lần này nàng ta sao lại rời đi dễ dàng như vậy?

Hắn suy nghĩ một lúc cảm thấy có gì đó không ổn liền dùng thần thư quét toàn bộ căn phòng.

- Quả nhiên là có vấn đề.

Lý Thiên Hành tiến lại bên cạnh chiếc giường ánh mắt tập trung vào túi hương treo phía trên, bên trong khách điểm mỗi một phòng đều có một túi hương treo ở đầu giường nhưng cái của hắn lại có thêm một viên đan dược bên trong.

- Chắc chắn tam cấp vạn xuân đan không ngờ yêu nữ này lại dám dùng xuân dược với lão tử.

Vạn xuân đan tuy không phải là xuân dược cao cấp nhưng treo ở đây một đêm thì hắn cùng tiểu đệ đệ dùng mơ ngủ được.

- Chẳng lẽ yêu nữ này đợi lão tử mất kiểm soát xong vào cướp đi đời trai của lão tử, sao đó dùng chuyện này để uy hiếp lão tử?

Lý Thiên Hành nhìn viên đan dược trước mặt trong lòng có chút phức tạp không biết có nên ném đi không, bây giờ ném thứ này đi thì chẳng khác nào

phụ tấm lòng của nàng, hần suy nghĩ một lúc liền đặt viên đan dược vào đèn trong túi hương sao đó lấy một gốc tử cấp thanh linh thảo đặt bên cạnh.

- Hắc hắc lão tử đúng là thông minh.

Sáng hôm sau đoàn người tiếp tục lên đường, Tần Phong nhìn mọi người đã tập trung đầy đủ liền hạ lệnh xuất phát.

- Thiên Hành người bị làm sao vậy? tối qua ngủ không được sao?

Lý Mục đi bên cạnh nhìn bộ dáng tùy tiện của Lý Thiên Hành tò mò hỏi.

- Đúng vậy có lẽ chỗ nên không ngủ được.

- Thật không? Chỉ sợ là do không có Ngọc Thanh ở đây nên người mới ngủ không được.

Lý Thiên Hành nhìn vẻ mặt như đứng rồi của Lý Mục, mày kiếm khẽ cau lại.

- Ta thấy tinh thần của người rất tốt hình như đêm qua ngủ rất ngon thì phải?

- Tất nhiên.

- Xem ra cuộc đời của người không có Như Vân vẫn sống tốt hay là người nhường nàng cho ta được không?

Lý Mục nhất thời á khẩu ánh mắt lảng sang một bên.

- Thiên Hành người có biết lần này chúng ta tiến vào di tích của ai không?

- Nghe nói là của huyết ma lão tổ người này mấy trăm năm trước từng xưng hùng tại Nam hoang nhưng vì tính cách hiếu sát của lão nên bị mấy đế môn vây đánh đến trọng thương phải thiêu đốt sinh mạng để bỏ trốn.

- Làm sao người biết được.

Lý Mục kinh ngạc nhìn huynh đệ bên cạnh, tên này trước giờ không phải là gà mờ sao? Sao hôm nay lại biết nhiều như vậy?

- Ta còn biết ngọn tuyết phong sơn đó có thể là do một trong hai bảo bối của huyết ma lão tổ tạo nên.

- Chuyện này người cũng biết?

- Chỉ là mấy thông tin vụn thôi nếu như còn không biết thì làm sao dám tiến vào di tích của huyết ma lão tổ.

Lý Thiên Hành dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Lý Mục đến ngay cả mấy thứ này cũng không biết.

- Đây người còn biết gì nữa không?

- Ta còn biết rất nhiều thứ chẳng hạn như có người tối hôm qua trốn tới hồng tị lâu.

- Làm sao người biết ta tới hồng tị lâu.

Lý Mục nói tới đây liền lấy tay che miệng ánh mắt khó tin nhìn Lý Thiên Hành, rõ ràng tối hôm qua hắn đã đợi mọi người ngủ hết mới lên rồi đi.

Lý Thiên Hành nhìn vẻ mặt của Lý Mục trong lòng đất ý, trong lúc chờ đợi yêu nữ kia đúng lúc không có gì làm nên ra cửa sổ ngắm trăng không ngờ ngắm được tên Lý Mục này lên trốn đi đúng là ý trời, đáng tiếc là hắn chạy quá nhanh nếu không đã dùng lưu ảnh thạch ghi lại đưa cho Như Vân xem.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Kế hoạch

- Lý công tử hình như người không được khỏe thì phải?

Đúng lúc này một giọng nói vang lên, hai người vừa nhìn qua thì thấy Ngọc Mị đang cười khoái mã hành vân đi bên cạnh.

- Đa tạ tiên tử quan tâm tại hạ không sao.

- Công tử đừng hiểu lầm chỉ là tiểu nữ sợ sức khỏe công tử không tốt sẽ không thể bảo vệ được tiểu nữ.

Hắn nghe nàng nói sắc mặt có chút khó coi, yêu nữ này đang muốn chơi hắn.

- Tiên tử yên tâm tại hạ sẽ không làm cho tiên tử thất vọng.

- Hi vọng là như vậy.

Ngọc Mị khẽ gạt đầu ánh mắt hướng tới chỗ Lý Mục.

- Mục công tử lần này an toàn của tiểu nữ có lẽ phải trông cậy vào công tử.

Lý Mục nghe nàng nói lập tức ngẩn cao đầu.

- Tiên tử không cần lo lắng chỉ cần có ta ở đây sẽ không để bất cứ ai đụng đến tiên tử.

Lý Thiên Hành đứng một bên nghe hắn nói ánh mắt có chút kinh ngạc.

- Câu này sao nghe quen thế nhỉ?

- Vậy Ngọc Mị xin đa tạ công tử.

Ngọc Mị nói xong liền cúi khoái mã rồi đi, Lý Mục đứng một bên tâm trạng tràn đầy hưng phấn.

- Đúng là mỹ nhân xinh đẹp nhất vương thành có khác.

- Không phải nàng ta là một trong tứ đại mỹ nhân sao?

- Ba người kia làm có thể so với Ngọc Mị tiên tử.

- Ngay cả Như Vân cũng không thể sao?

- Không... chúng ta mau đi thôi đừng để mọi người chờ đợi.

Lý Thiên Hành nhìn Lý Mục rồi đi trong lòng tràn đầy tiếc nuối, lưu ảnh thạch đã bật sẵn nhưng cá lại không vào lưới.

Đoàn người của Lý Thiên Hành mất mấy ngày mới tiến vào bên trong Vạn lý sơn, trên đường đi còn gặp không ít người cùng chung chí hướng.

- Di tích lần này chắc chắn sẽ nóng nực lắm đây ngay cả người của đế đô cũng tới.

Lý Thiên Hành vừa nướng thịt ánh mắt vừa đảo xung quanh bây giờ đã sắp đến tuyệt phong sơn phải nhanh chóng tìm cơ hội thăm dò thông đạo của bọn người Tam ca nói.

- Lý Mục tới nay người có hành nghề không?

- Cái gì hành nghề?

Lý Mục cầm lấy que thịt nướng ánh mắt mờ mịt nhìn Lý Thiên Hành.

- Người đừng giả vờ nữa từ đây đến Lý Sơn trấn cũng không xa tính cả đi lẫn về vẫn còn dư thời gian.

- Hắc hắc không giấu gì người trước khi đến đây ta đã dò hỏi mấy tên bản địa biết được mấy đường tắt chưa tới nửa canh giờ có thể đến được Lý Sơn trấn.

Lý Mục nói đến đây hai mắt hiếp thành một đường nhìn Lý Thiên Hành.

- Nay chẳng lẽ người cũng muốn đi sao?

- Người đi được tại sao ta lại đi không được?

- Người không sợ Ngọc Thanh biết được chuyện này sao?

Lý Thiên Hành dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn.

- Nếu Ngọc Thanh biết được thì chắc chắn là do Như Vân nói.

- Huynh đệ yên tâm chuyện này chỉ có trời biết đất biết hai chúng ta biết mà thôi.

Lý Thiên Hành ném cho hắn một que thịt hai người tiếp tục bàn kế hoạch tối nay.

Tại khu trại bên cạnh Ngọc Mị trên tay cầm một viên lưu ảnh thạch bên trong ánh mắt ẩn hiện vài tia vui sướng.

- Không ngờ bọn người Hàn gia lại dám đến đây.

- Tiểu thư ngoại trừ bọn người của đại gia tộc đế đô còn có người của đế môn, mà môn cùng một số tên không rõ lai lịch, thuộc hạ nghi ngờ là người của đế quốc bên ngoài trà trộn vào.

- Chỉ cần bọn chúng không đụng đến chúng ta các người không cần quan tâm, điều tra toàn bộ lai lịch đoàn người Hàn gia lần này đến đây ta muốn bọn chúng có đi không có về.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Ngọc Mị nhìn lão đầu rời đi ánh mắt chuyển sang lão đầu còn lại.

- Mọi chuyện thế nào?

- Thuộc hạ lúc này nghe được Lý Thiên Hành cùng Lý Mục đang lên kế hoạch tối nay đến hồng tỵ lâu.

- Được lắm có bốn tiểu thư ở đây vậy mà hắn dám chạy đến hồng tỵ lâu, đúng là tức chết mà.

Ngọc Mị cảm giác trong lòng dâng lên một luồng nhiệt khí, nàng dường như là một trong tứ đại mỹ nhân của vương thành vậy mà còn không sánh bằng mấy á bên trong hồng tỵ lâu kia.

- Tiểu thư có cần thuộc hạ chặn bọn chúng lại không?

- Không cần, để ta tự đi.

Ngọc Mị vừa đi đến cửa đột nhiên dừng lại xoay người trở vào phòng.

- Người đi theo dõi hắn cho ta nếu hắn dám chạy đến hồng tỵ lâu lập tức dùng lưu ảnh thạch thu lại.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Nàng nhìn lão già rời đi khoe miệng khê cong lênh vể mặt còn vui hơn lúc trước.

- Lý Thiên Hành lần này để xem chàng làm sao thoát khỏi tay ta.

- Hắc xì... là ai đang nói xấu sao lưng lão từ?

Lý Thiên Hành nấp trong bụi cây tâm trạng vô cùng buồn bực, tên Lý Mục kia đến bây giờ không biết tại sao vẫn chưa tới?

- Nếu hắn còn không tới chỉ sợ tối nay không thể đi thăm dò thông đạo được.

- Tiểu tử hình như có mấy tên đang theo dõi người.

Lý Thiên Hành nghe lão sư phụ nói khê nhủu mảy kế hoạch lần này bí mật như vậy làm sao có người biết được.

- Không lẽ là đám người Triệu Minh? Đúng là phiền phức.

- Tiểu tử có cần lão phu giúp đỡ không?

- Không cần chỉ là mấy tên tiểu tốt làm sao có thể làm khó được đệ tử.

- Thật sao?

- Tất nhiên lúc trước ở địa cầu cho dù mấy chục tên cảnh sát giao thông cũng không bắt được đệ tử.

- Vậy người cẩn thận một chút mấy tên luyện hư này không dễ đối phó đâu.

- Sư phụ yên tâm cái gì? Là... là luyện hư cường giả sao?

Lý Thiên Hành nghe lão nói cảm giác con đường trước mắt trở nên mù mịt chỉ sợ hắn có lấy mấy bay cũng không thoát được.

- Hình như còn có một tên toái hư.

- Ặc còn có loại hàng này?

Lần này xem như trúng lớn rồi ngay cả con hàng khủng này cũng gặp được.

- Sư phụ đột nhiên đệ tử nhớ ra di tích ngày mai chắc chắn sẽ có rất nhiều thiên tài kéo đến, tối nay tốt nhất là nên nghỉ ngơi dưỡng sức không nên tiêu tốn quá nhiều tinh lực.

- Người nói cũng có lý nếu bây giờ người quay trở lại chỉ sợ bọn chúng sẽ nghi ngờ.

- Sư phụ yên tâm chuyện này đệ tử có cách giải quyết.

Lý Thiên Hành đợi thêm một lúc thì Lý Mục chạy tới bộ dáng lén lút như chuột đi đêm.

- Sao người tới trễ như vậy?

- Người tưởng ai cũng tự do như người sao? ta còn phải né tránh mật thám của Như Vân.

- Được rồi chúng ta mau đi thôi nếu không sẽ không kịp.

- Thứ này cho người.

Lý Mục lấy ra một bộ y phục màu đen ném cho Lý Thiên Hành.

- Đúng là dân chuyên nghiệp có khác ui da...

Lý Thiên Hành đang định mặt vào đột nhiên ôm bụng lăn đùng ra đất.

- Này người bị sao vậy?

- A... Ặ... Ặ... lúc nãy ta dùng thử mấy loại đan dược mới luyện chế có lẽ bị dính tác dụng phụ, Lý Mục lần này ta không thể kể vai sát cánh cùng người đợi đến khi trở về vương thành chúng ta lại tiếp tục.

Lý Thiên Hành nói xong lập tức ôm bụng chạy đi để lại Lý Mục đứng nhìn ngơ ngác.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Di tích mở

- Tiểu tử chiều này của người đúng là lợi hại.

- Sư phụ quá khen.

- Nhưng chỉ qua mắt được tên huynh đệ vô dụng của người, tên toái hư kia vẫn đang ở phía sau người.

- Ặc tên đó vẫn còn đi theo sao?

Lý Thiên Hành khẽ cau mày từ khi xuất thế đến giờ hắn chưa chọc vào ổ toái hư nào thì phải.

- Chẳng lẽ là người của ma môn? không thể nào lần đó lão tử chỉ đùa giỡn một chút có cần phải phái toái hư đến cảnh cáo hay không?

Hắn càng nghĩ càng thấy không có khả năng nếu là nguyên anh hay hóa thần thì có thể còn loại hàng khủng này làm gì để ý đến một tên kim đan cảnh.

- Sư phụ bây giờ phải làm sao?

- Người cứ ở yên trong chỗ của mình là được, xung quanh đây có mấy tên luyện hư canh giữ trước khi lão toái hư kia tiến vào cũng có đủ thời gian cho tiểu tử người trốn vào thần đồ.

Lý Thiên Hành nghe lão nói liền tiến về chỗ của mình, đầu óc của lão sư phụ vẫn còn rất sáng suốt mèm chút có thể sánh ngang với hắn.

- Đúng là rừng càng già càng cay.

- Người nói gì?

- À không có gì chi là đệ tử không biết đến khi nào mới có thể giải quyết mọi chuyện được như sư phụ.

Sáng hôm sau đoàn người tiếp tục xuất phát sao khi đi được nửa ngày đường cuối cùng cũng tiến vào địa phận của Tuyết phong sơn.

Lý Thiên Hành nhìn ngọn núi lớn trước mặt hoàn toàn đứng biệt lập so với những ngọn núi khác, đại thụ xung quanh cao đến dọa người.

- Bọn chúng làm sao lại cao đến như vậy? không lẽ là đột biến?

- Thiên Hành huynh đệ chuyện này thì ta biết.

Lý Mục nhìn bộ dáng kinh ngạc của Lý Thiên Hành trong lòng vô cùng vui sướng.

- Người thật sự biết sao?

- Ngay cả chuyện này cũng không biết thì làm sao dám tiến vào Tuyết phong sơn.

- Nói nghe thử xem.

Lý Mục nhìn mấy cây đại thụ trước mắt, hai tay chấp sao lưng bộ dáng như lão sư giản đạo.

- Tuyết Phong sơn quanh năm không gió lớn nên đại thụ có thể phát triển thoải mái.

Lý Thiên Hành nghe hẳn nói ánh mắt đảo một vòng xung quanh đúng là không có một ngọn gió nào.

- Chắc là do một trong hai bảo bối của huyết ma lão tổ định thần châu tạo nên.

- Không sai.

- Chỉ có nhiều đó thôi sao?

- Người đừng thất vọng nhiều như vậy mau chóng đi thôi nếu không bảo vật sẽ bị bọn chúng chiếm mất.

Lý Mục nói xong liền đuổi theo đoàn người phía trước, Lý Thiên Hành nhìn hẳn rồi đi đột nhiên cảm thấy vài tia sát khí hướng về phía mình, ánh mắt hẳn vừa đảo qua đã nhìn thấy đám người Triệu Minh đứng bên cạnh.

- Lý Thiên Hành hình như sắc mặt của người không được tốt có phải trong lòng cảm thấy bất an không?

- Ta làm người trước nay luôn quang minh chính đại không thẹn với lòng có gì mà bất an chứ? chỉ là hôm nay gặp được một số thứ đáng ghét nên tinh thần không được tốt.

- Nơi này phong cảnh rất tốt thích hợp cho người tu luyện hay là tiểu tử người cứ ở lại nơi đây như vậy sẽ không còn gặp những thứ đáng ghét kia.

- Vậy sao? ta lại nghĩ nếu như để mấy thứ đáng ghét kia ở lại đây mãi mãi không phải sẽ tốt hơn sao?

Triệu Minh nghe Lý Thiên Hành nói lập tức cười lớn.

- Vậy để xem ai sẽ ở lại nơi đây.

Lý Thiên Hành nhìn Triệu Minh rồi đi cảm thấy có thứ gì đó không đúng.

- Không phải bên trong tiểu thuyết viết mấy tên công tử đảng này gốc lấm sao? tại sao lão tử toàn gặp thứ gì không vậy?

Đoàn người của Lý Thiên Hành bắt đầu tiến vào ngọn Tuyết Phong sơn, ngọn núi này tuy không bằng bên trong thần đồ nhưng ít nhất phải to hơn mười mấy lần so với núi ở địa cầu, càng lên cao càng nhìn thấy nhiều người khi đoàn người tiến tới chỗ di tích thì ở đây đã có hơn mấy ngàn người, bên dưới vẫn còn mấy đoàn người đang tiến lên.

- Nhiều người như vậy sao?

Theo như kinh nghiệm đi đào di tích một lần của hẳn bao nhiêu đây người chắc chắn không thể hoàn toàn tiến vào bên trong.

- Chỉ có bao nhiêu đây mà nhiều gì đợi thêm vài canh giờ nữa số người ở đây ít nhất tăng lên gấp mấy lần.

- Như vậy làm sao có thể tiến vào bên trong? chẳng lẽ phải tỷ thí để chọn người?

Lý Mục nghe Lý Thiên Hành nói lập tức lui lại vài bước về mặt đề phòng tên trước mặt.

- Người thật sự là Lý Thiên Hành sao? không phải yêu thú hóa hình chứ?

- Người có muốn thử hay không?

Lý Thiên Hành nhìn ánh mắt hoài nghi của Lý Mục thật muốn bay tới đánh cho mấy cái, trên đời này có con yêu thú nào có thể so tương mạo với hắn?

- Không cần.

Lý Mục tuy ngoài miệng nói không cần nhưng vẫn đứng cách xa Lý Thiên Hành.

- Chẳng lẽ người không biết huyết ma lão tổ sinh thời đã đạt đến luyện hư đỉnh phong sao?

- Đương nhiên biết.

- Vậy người có biết luyện hư cường giả có thể luyện hóa không gian không?

- Đương nhiên biết.

- Vậy người có biết luyện hóa không gian là gì không?

- Đương nhiên...

Lý Thiên Hành nghe đến đây liền hiểu ra vấn đề, rất có khả năng huyết ma lão tổ đã luyện hóa không gian bên trong động phủ của mình như vậy cho dù là toàn bộ người bên trong Vương thành kéo đến cũng có thể tiến vào.

- Lý Mục không ngờ kiến thức của người lại tốt như vậy.

- Điều đó là tất nhiên.

- Xem ra sao khi tiến vào di tích ta cũng không cần lo lắng cho người.

Lý Mục nghe Lý Thiên Hành nói khẽ nhún mày.

- Ta cần phải được huynh đệ như người bảo vệ mới có thể an toàn tiến vào di tích sao?

- Còn phải nói? nếu không từ này đến giờ ta đâu cần phải bỏ nhiều công sức như vậy?

- Ý của người là từ này đến giờ chỉ thử ta?

- Tất nhiên những kiến thức cơ bản như vậy ta sao lại không biết.

Lý Mục nghe hắn nói liền gật đầu hắn thật sự rất nghi ngờ tên gà mờ này.

- Vậy người có biết điểm công hiến tối thiểu mà một kim đan cảnh cần phải có không?

Lý Thiên Hành vừa nghe xong lập tức biến sắc thứ này bên trong thần thư lại không có.

- Người thắc mắc nhiều như vậy để làm gì còn không mau ngồi xuống khôi phục linh lực đợi đến khi di tích mở ra có muốn cũng không kịp.

Lý Thiên Hành nói xong lập tức vận công khôi phục linh lực nếu không cái đuôi của hắn có thể bị tên này kéo ra.

- ẦM... ẦM...

Đoàn người ở trên Tuyệt Phong sơn đợi được một canh giờ đột nhiên ngọn núi khẽ rung lên, trên mặt đất xuất hiện vài vết nứt.

- Đến rồi cuối cùng di tích cũng đã mở.

Từ giữa không trung đột nhiên xuất hiện một luồng huyết sắc linh khí chiếu xuống mặt đất tạo ra một đại môn cao hơn 100 trượng, tất cả mọi người xung quanh đều đứng lên ánh mắt hướng về phía đại môn.

- Có cần phải hoảng tráng như vậy không?

Lý Thiên Hành nhìn đại môn trước mắt còn cao hơn tháp eiffel ở Pháp rộng hơn tháp đôi ở Malaysia xung quanh tỏa ra luồng ánh sáng huyết sắc như mặt trời giữa trưa.

- Tại sao bọn họ còn không tiến vào?

- Tất nhiên là chưa thể vào còn phải đợi làm một số thủ tục.

Lý Mục nghe Lý Thiên Hành hỏi trong lòng như bỏ được gánh nặng đây đúng là huynh đệ gà mờ của hắn không phải yêu thú biến thành cổ tình tiếp cận

quyển rũ hắt.

- Lý công tử, Mục công tử hai vị đã chuẩn bị xong chưa?

Hai người vừa nghe thấy giọng nói này lập tức xoay người lại, ánh mắt như nhìn thấy bảo vật trong di tích, Ngọc Mị từ xa đi tới phía sao nàng còn dẫn theo 3 vị mỹ nữ, Lý Mục vừa nhìn thấy một trong ba nữ nhân phía sao Ngọc Mị tâm trạng hưng phấn tuột dốc không phanh.

- Ngọc Mị tiên tử yên tâm tất cả đã sẵn sàng.

- Lần này làm phiền hai vị công tử cùng ba vị tiên tử Ngọc Mị vô cùng áy náy, đợi sao khi di tích kết thúc tiểu nữ nhất định sẽ báo đáp.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Huyết linh

- Tiên tử không cần khách sáo, bảo vệ Ngọc Mị tiên tử là vinh hạnh của tại hạ.

Lý Thiên Hành nhìn thái độ nhã nhặn, lịch sự của Lý Mục trong lòng có chút kinh ngạc.

- Tên này hôm nay ăn chay sao?

Đúng lúc này huyết sắc bên trên đại môn trở nên mờ dần, từ trên bầu trời mấy chục lão giả lẳng không bay đến.

- Ra tay.

Mấy chục lão giả bắt đầu kết thủ ấn liên tục đánh vào huyết sắc đại môn, Lý Thiên Hành đứng một bên bị dư chấn đánh tới không thể đứng vững, mỗi một người phía trên đều toát ra khí vô cùng bá đạo không thua gì hai tên tiểu đệ của hắn.

- Không biết có nên gọi bọn chúng ra trợ giúp không?

Hắn suy nghĩ một lúc liền lắc đầu nếu như hai tên đó xuất hiện ở đây nhất định sẽ làm cho mọi thứ rối tung lên.

Trong lúc hắn còn đang suy nghĩ thì bên trên huyết sắc đại môn đã xuất hiện một lỗ hổng từ từ to dần sao đó biến thành một thông đạo.

- Các người chỉ có thời gian ba ngày.

Lão giả vừa nói xong tất cả mọi người đều vận linh lực chạy vào, sao khi tiến qua thông đạo, trước mắt mọi người xuất hiện một khu rừng rộng lớn dù có nhìn hết tầm mắt cũng không thấy được điểm cuối.

Lý Thiên Hành đảo mắt nhìn xung quanh nơi đây chỉ còn lại 5 người, không biết mấy tên kia đã chạy đi đâu.

- Nơi đây rộng lớn thế này thì làm sao tìm được di tích, Lý Mục người có bản đồ không?

- Không có.

Lý Mục lắc đầu sắc mặt có chút khó coi mỗi một di tích của luyện hư cường giả đều rất khó chơi cho dù có tiến vào cũng chưa chắc có thể lấy được bảo vật.

- Ảo cảnh này tuy rộng lớn nhưng chỉ cần tìm được manh mối nhất định sẽ có thể thông qua.

- Ảo cảnh?

Lý Thiên Hành nghe Ngọc Mị nói mới bắt đầu để ý xung quanh, cảnh vật nơi đây đúng là có chút khác lạ hắn dùng thần thư quét qua vài lần phát hiện nơi này hoàn toàn không có sinh khí.

- Đúng là ảo cảnh luyện hư cường giả quả thật không bình thường.

Mỗi một góc đại thụ ở đây đều thật đến không thể thật hơn nếu như không có Ngọc Mị nhắc nhở thì còn lâu hắn mới nhận ra.

- Đợi đến khi lão tử đạt đến luyện hư cũng sẽ luyện chế ra mấy cái ảo cảnh chỉ có điều đại thụ này quá xấu nếu thay bằng mỹ nhân sẽ tốt hơn.

Lý Thiên Hành nghĩ đến đây trên mặt lại xuất hiện nụ cười vô si thường thấy.

- Người cười cái gì vậy? có phải đã tìm được manh mối rồi hay không?

- Không có gì chỉ là ta nghĩ tới việc mấy lão đầu kia tổn công mở phong ấn nhưng bọn người này lại không tìm được di tích về mặt mấy lão lúc đó nhất định sẽ rất khó coi.

- Người đứng là rãnh hoi.

Lý Mục xoay người nhìn mấy nữ nhân còn lại, tên huynh đệ này của hắn đúng là không thể trông cậy được.

- Các vị tiên tử bây giờ chúng ta phải làm sao?

- Bây giờ đứng đây cũng chẳng có lợi ích gì không bằng chúng ta thử đi xung quanh xem sao.

- Vẫn là Ngọc Mị tiên tử sáng suốt.

Đoàn người bắt đầu tìm kiếm xung quanh vừa đi được vài bước Ngọc Mị đột nhiên lấy ra một tấm kính cầm trên tay.

- Chẳng lẽ yêu nữ này lại muốn trang điểm ở đây?

Ngọc Mị dùng tấm kính chiếu vào một góc cây gần đó đột nhiên đại thụ vốn thẳng đứng lại trở nên vặn vẹo sao đó hóa thành một luồng huyết khí bay đi mất.

- Đuổi theo.

Mọi người lập tức đuổi theo, thứ này rất có thể liên quan đến manh mối thoát khỏi ảo cảnh, 5 người đuổi được một lúc đã không thấy luồng huyết sắc linh khí kia.

- Đó là thứ gì vậy?

Lúc này mọi chuyện diễn ra quá nhanh hắn vẫn chưa kịp dùng thần thư để tra xét.

- Ta làm sao biết được.

- Ta kháo tiểu tử người không biết lại bảo chúng ta đuổi theo.

Lý Thiên Hành thật muốn đá tên Lý Mục này mấy cái, bên trong ảo cảnh này linh khí thừa thối mỗi lần tiêu hao linh lực chỉ có thể dùng đan dược để hồi phục mà mỗi lần dùng đan dược là mất đi một mớ linh thạch càng nghĩ càng đau lòng.

- Người không thấy thứ đó bỏ chạy sao? nếu không có vấn đề làm sao thấy chúng ta lại bỏ chạy? ta nghĩ thứ đó nhất định liên quan đến manh mối rồi khỏi nơi đây.

- Tiểu nữ cũng cho là như vậy thứ này có thể là huyết linh của huyết ma lão tổ chỉ cần tìm được thì có thể phá được ảo cảnh.

Lý Thiên Hành liếc nhìn Lý Mục đúng lúc cũng thấy hắn nhìn mình bên trong ánh mắt đối phương đều hiện lên sự kinh ngạc không hề nhẹ.

- Nữ nhân này đúng thật là không đơn giản.

Ngọc Mị nhìn phản ứng của hai người khóe miệng khẽ cong lên để lộ sự quyến rũ thường ngày.

- Đây chỉ là tiểu nữ suy đoán.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói ánh mắt hiện rõ hai chữ không tin nếu là suy đoán làm sao hắn lại không đoán ra.

- Vậy bây giờ phải làm sao mới có thể tìm được huyết linh kia.

Lý Thiên Hành vừa hỏi xong tất cả ánh mắt đều tập trung trên người Ngọc Mị.

- Huyết linh này là do huyết ma lão tổ luyện chế nhất định sẽ mang theo khí tức của người, sinh thời huyết ma lão tổ thích nhất là sát phạt nên trên người huyết linh có thể có sát khí.

Mọi người nghe nàng nói đều gật đầu đồng ý như vậy những nơi có sát khí có thể là chỗ ở của huyết linh.

- Vậy chúng ta mau đi tìm thôi.

Đoàn người lại bắt đầu tìm kiếm Ngọc Mị thỉnh thoảng dùng tấm kính chiếu xung quanh nhưng lần này lại không thấy huyết linh xuất hiện.

Lý Thiên Hành nhìn tấm kính trên tay nàng đột nhiên tỉnh ngộ.

- Lão tử đúng là ngốc thật.

Bên trong giới chỉ của hắn có hàng đóng binh khí vậy mà trước giờ lại không dùng đến, Lý Thiên Hành tìm qua một vòng cuối cùng chọn loại vũ khí lợi hại nhất chính là linh khí từ sắc đang lơ lửng bên trên.

- Sư phụ có cách nào thoát khỏi ảo trận này không?

- Di tích lần này là cơ hội tốt cho người thí luyện, không đến lúc sinh tử ta sẽ không ra tay.

Lý Thiên Hành nghe lão nói liền biết thứ này không dùng được lập tức tìm thêm một lần nữa, sao khi tìm kiếm vài lần cuối cùng lấy một kiện lục cấp thanh linh quả giấu vào người cùng thiên la võng, ngoài thứ này ra cũng chỉ có ám ngục cùng tiểu kim là có thể bắt được huyết linh nhưng để người khác biết hắn có hai thứ kia e là bọn chúng sẽ bỏ di tích mà đuổi theo hắn mất.

- Xem ra phải tìm cách khác.

Bọn người Lý Thiên Hành tìm kiếm cả ngày trời cũng chỉ có ba lần phát hiện được huyết linh nhưng thứ này lại mang theo tốc hành mỗi lần bật lên tốc độ vô cùng khủng bố không ai có thể đuổi kịp.

- Sao ta có cảm giác tên huyết linh này đang dẫn dụ chúng ta đến nơi nào đó.

Lý Mục ngồi một bên khẽ gật đầu.

- Ta cũng có cảm giác như vậy.

Sao khi đuổi bắt huyết linh mấy lần không thành mọi người quyết định tìm một chỗ nghỉ ngơi bàn bạc kế sách.

Lý Thiên Hành ngồi một bên nướng thịt ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn mấy nữ nhân trước mắt.

- Ba vị tiên tử không biết nên xưng hô thế nào?

- Tiểu nữ Khả Hân vị này là sư tỷ Triệu Vi còn đây là sư muội Thu Trúc.

- Đúng là người cũng như tên, tại hạ cảm thấy ba vị tiên tử hình như rất thân thiết thì phải?

- Không giấu gì Lý đạo hữu ba tỷ muội Khả Hân đều là đệ tử của Như Hà lão sư.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.